

CASSANDRA
CLARE

KILIÇ
KAPAN

Castellane'de, en zengin soyluların ve en ahlaksız suçluların ortak bir yanı vardır: zenginlik ve güç arayışı.

Kel, Kılıç Kapan olmak üzere hayatını geride bırakmış bir yetimdir ve kraliyet varisi Prens Conor Aurelian'a ikizi olacak kadar benzemektedir. Prens yanında büyümüş, savaş ve devlet yönetiminin her alanında eğitim görmüştür. Conor'la kardeş gibilerdir ancak Kel, kaderinin Conor için ölmek olduğunu bilmektedir. Onun için başka bir gelecek mümkün değildir.

Lin Caster, üyelerinin hâlâ sihirli yeteneklere sahip olduğu küçük bir topluluğun üyesidir. Yasaya göre şehrin duvarları arkasında yaşamak zorundalardır ancak Lin doktor olduğu için hasta olan halkla ilgilenmek için şehre girebilir.

Başarısız bir suikast girişimi Lin ve Kel'i bir araya getirdikten sonra, suçlu hükümdarın ağına, yani Castellane'nin yeraltı dünyasına çekilirler.

Uzun süredir saklanan sırlar açığa çıkarken kendilerine şu soruyu sormaları gerekir: Bilgi, ihanetin bedeline değer mi? Yasak aşk bir krallığı yıkabilir mi? Keşfettikleri şey uluslarını savaşa, dünyayı karmaşaya sürükler mi?

CASSANDRA CLARE

KILIC KAPAN

Düzenleme
Ny.ozlem

İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köföncü

ARTEMİS YAYINLARI

Josh için

Castellane'i yöneten, dünyayı yönetir.
Atasözü

ÖNSÖZ

Her şey işlenen bir suçla başladı. Bir oğlanın çalınmasıyla. Kimse bunun suç olduğunu düşünmedi. Aslında tüm olayın başındaki adam bir askerdi. Castellane Kralı'nı korumaktan ve onun karar verdiği yasaların uygulanıp uygulanmadığını gözlemlemekten sorumlu olan Okçu Birliği'nin komutanı.

Adam, suçlulardan hiç ama hiç hoşlanmazdı.

Adı Aristide Jolivet idi ve yetimhanenin kapısını sert bir şekilde çalmak için elini havaya kaldırdığında, sol elindeki kare kesim ametist taşı ay ışığında parladı. Taşa şehrin sembolü olan aslan kazınmıştı. Kükrüyor gibi görünüyordu.

Sessizlik. Jolivet kaşlarını çattı. Beklemeyi seven ya da sık sık bekletilen biri değildi. Arkasına, dar geçidin denize inen uçurumu kestiği noktaya baktı. Oldum olası burasının bir yetimhane için garip bir yer olduğunu düşünürdü. Castellane'in kuzey koyundan yükselen kayalıklar sivriydi, çiçek hastası birinin yüzündeki yaralar gibi benekliyd ve ince bir tabaka halinde tozlu, gevşek çakıllarla kaplıydı. Orada insanın ayağının kayması çok kolaydı ve her yıl bir düzineden fazla insan uçurumdan aşağı-

daki yeşil denize yuvarlanıp ölürdü. Sonrasında hiçbirisi sahile ulaşamazdı. Düştükten sonra sağ kalmayı başarsalar bile, suyun yüzeyinde gizlenen timsahlar bir çığlıkla birlikte suya düşmenin anlamını bilirdi. Yine de Aigon Yetimhanesi, içindekilerin tamamının olmasa da çoğunun yutulmasını engellemeyi başarmıştı. Şehrin sokaklarında, ebeveynleri olmayan çocukların olağan kaderi düşünüldüğünde bu iyi bir orandı. Orfelinat'ta yer edinmek, imrenilen bir şeydi.

Jolivet kaşlarını çatıp kapıyı tekrar çaldı. Ses, taşların kendileri bizzat çınliyormuş gibi yankılandı. Yetimhanenin granit cephesi, uçurumun yüzünden dışarı doğru akıp kayalıklarla bütünleşiyor, gri-yeşil tek bir duvarla çevreleniyordu. Orfelinat, kayalıkların üzerinde değildi de onların bir parçasıydı adeta. Eski İmparatorluk döneminde burası bir kaleydi. Aslında adamın çaldığı kapıya Magna Callatis'in eski dilinde soluk kelimeler kazınmıştı. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Artık hiç kimsenin konuşmadığı bir dili bilmenin ne manası olduğunu hiç anlamıyordu.

Kapı ardına dek açıldı. Aigon rahibelerinin mavi-beyazını üzerinde taşıyan diğer taraftaki kadın, ihtiyatlı ve tanıdık gözlerle ona baktı. "Beklettiğim için özür dilerim, Elçi," dedi. "Bugün döneceğinizi bilmiyordum."

Jolivet nazikçe başını eğdi. "Rahibe Bonafilia," dedi. "Girebilir miyim?"

Jolivet sebebini bilmesede kadın tereddüt etti. Adam soruyu formalite icabı sormuştu. Eğer Orfelinat'a girmek isterse, onu engellemek için kadının ya da diğer rahibelerin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Sandım ki..." dedi kadın. "Daha önceden gelip gittiğinizi düşününce istediğiniz şeyi burada bulamadığınızı düşünmüştüm."

Adam, kadına daha yakından baktı. Rahibe Bonafilia tertipli görünen, ufak tefek, kemikli hatları ve yıpranmış elleri olan bir kadındı. Defalarca kez yıkanıp giyilen giysileri sadeydi.

“Önceden buraya görülecek ne var diye bakmaya geldim,” dedi. “Bulgularımı Saray’a rapor ettim. Emirleri üzerine geri döndüm. *Kral’ın* emirleri üzerine.”

Kadın elini kapıdan çekmeden bir saniye daha tereddüt etti. Güneş çoktan batmaya başlamıştı. Ne de olsa kıştı, kurak mevsimdi. Ufukta biriken bulutlar gül ve altın rengine dönüşmeye başlamıştı. Jolivet yine kaşlarını çattı, bu işi hava kararmadan tamamlamayı umuyordu.

Rahibe Bonafilia başını eğdi. “Peki.”

Jolivet içeriye girsin diye bir adım geri çekildi. Ötede içi oyuk granitten bir salon vardı. Tavanı artık bin yıl öncesinden kalma eski İmparatorluğun renkleri olan yeşil ve altın rengi, solmuş çinilerle süslenmişti. Yıpranmış keten elbiseler giyen Kutsal Rahibeler duvarların yanında durmuş, bakıyorlardı. Taş zemin yıllar geçtikçe aşınıp pürüzsüz hale gelmişti, şimdi okyanusun kıpırtılı yüzeyi gibi görünüyordu. Taş basamaklar yukarıya, çocukların yatakhanelerine çıkıyordu.

Birkaç çocuk -on bir ya da on iki yaşından daha büyük olmayan kızlar- merdivenlerden indi. Yanında tören kılıcı, kırmızı-altın sarısı parlak üniformasıyla Jolivet’i gördüklerinde fal taşı gibi gözlerle durdular. Bir kedinin sabitlenmiş bakışları altında sessizce duran fareler gibi merdivenlerden yukarı koştular. Rahibe Bonafilia’nın soğukkanlılığı ilk kez bozulmaya başladı. “Lütfen,” dedi. “Buraya bu şekilde gelmeniz... çocukları korkutacak.”

Jolivet belli belirsiz gülümsedi. “Eğer Kral’ın emirlerine uyar-sanız çok uzun kalmam gerekmez.”

“Peki, neymiş o emirler?”

*

Kel ve Cas çamurda korsancılık oynuyordu. İkisinin icat ettiği bu oyun, birkaç sopa ve Kel'in kart oyunlarında daha büyük oğlanlardan kazandığı birkaç kıymetli bilyeyle oynanıyordu. Kel her zamanki gibi hile yapıyordu ama bu, Cas'in umurundaymış gibi görünmüyordu. Oyuna tüm dikkatini veriyordu. Kaşlarını çatıp gemisinin bir sonraki hamlesini tasarlarken koyu sarı lüleleri çilli yüzüne düşüyordu.

Sadece birkaç dakika önce, Rahibe Jenofa onları yurttaki diğer oğlanlarla birlikte bahçeye kovmuştu. Nedenini söylememiş, yalnızca telaşlı bir şekilde bahçede oyalanmalarını istemişti. Kel'in sorusu yoktu. Genelde bu saatte yemek hazırlığı için lavaboda sert sabunla yüzünü ve ellerini yıkardı. "Temiz bir ruh temiz bir bedende bulunur," demeyi severdi Rahibe Bonafilia. "Sağlık varlıktır ve ben hepinizin varlıklı olmanızı dilerim."

Kel saçını geriye itti. Uzamaya başlamıştı, yakında Rahibe Bonafilia bunu fark eder ve kendi kendine mırıldanarak saçlarını mutfak makasıyla keserdi. Kel'in umurunda değildi. Kadının ona özel bir şefkat beslediğini biliyordu. Mutfaktan tart aşırıldığını görse de onu engellemezdi, okyanusun üzerinde dikilen tehlikeli kayalara tırmandığını görünce azıcık bağırırdı, o kadar.

"Hava kararıyor," dedi Cas gözlerini kısıp menekşe moruna dönen gökyüzüne bakarak. Kel bulunduğu yerden okyanusu görebilmeyi çok isterdi. Bunu Cas'e açıklamaya çalışmıştı -sürekli nasıl değiştiğini, her gün farklı bir renk aldığını, ışığın hafifçe döndüğünü- ama Cas sadece iyi niyetle omuz silkerdi. Kel'in yaptığı şeylerin nedenini anlamasına gerek yoktu. Kel onun arkadaşıydı, o yüzden sorun değildi. "Sence neden bahçeye çıkmamızı istediler?"

Kel daha yanıt veremeden duvarlı bahçeyi ana kaleye bağlayan kemerli yoldan iki figür fırladı. (Kel hep buraya yetimhane değil, kale derdi. Kimse sizi istemediği için gittiğiniz bir yerden-se, bir kalede yaşıyor olma fikri çok daha gösterişliydi.)

Figürlerden biri Rahibe Bonafilia idi. Diğeriyse Castellane sakinlerine çok daha tanıdık gelen başka biriydi. Göğsünde bir-birinin üzerinde çapraz duran iki okun bulunduğu, pirinç düğmeli ceket giyen, uzun boylu bir adam. Botları ve bağcıkları çivilerle süslenmişti. Bayram ya da kutlamalarda şehirde dolaşırken, Kral'ın en yüksek eğitilmiş askerleri olan Okçu Birliği'nin başında at sürerdi. Şehir halkı ona *Uçurum Kartalı* derdi ve adam gerçekten de bir tür yırtıcı hayvana benziyordu. Uzun boylu, sıırım gibiydi. Kemikli suratı, zeytin rengi teninin üzerinde beyaz renkte göze çarpan çok sayıda yara iziyle kaplıydı.

Adam Elçi Aristide Jolivet'ti ve bu, Kel'in onu Orfelinat'ta ikinci görüşüydü. Gerçekten garipti. Bildiği kadarıyla yüksek rütbeli askerler yetimhaneleri ziyaret etmezdi. Ancak bir aydan kısa bir süre önce çocuklar, bugün olduğu gibi yine bahçede oynuyorlardı. Kel kaleye doğru baktığında kırmızı ve altın rengi bir ışıltı görmüştü.

Cas'le oynadığı oyunlarda genelde kötü adam olarak ortaya çıkan Jolivet'ten her zaman etkilenmişti. Masum bir suçluyu yakaladığında onları Tully hapishanesine kapatan ve bilgi almak için onlara işkence eden bir korsan ve hırsız avcısıydı bu karakter. Elbette ne Kel bildiklerini dökülürdü ne de Cas çünkü muhbirlik en kötü şeydi.

Kel, ilk görüşünde Jolivet'i anında tanımış ve ayağa fırlamıştı. Kaleye vardığında adam çoktan gitmişti. Kel, Rahibe Bonafilia'ya Elçi'nin orada olup olmadığını sorduğunda, kadın ona saçmalamamasını ve hayal görmeyi kesmesini söylemişti.

Şu an bahçedeki oğlanların üzerine bir sessizlik çökmüştü. Hazır vaziyette bekleyen Jolivet soluk gözleriyle etrafını tarıyordu. Bakışları bir o çocuğa (okaliptüs ağacından kabuk koparmakla meşgul olan Jacme'ye), bir bu çocuğa (on yaşında ve grubun en büyüğü olan Bertran'a) kaydktan sonra Cas'i de geçip Kel'in üzerinde durdu.

Uzun ve gergin birkaç saniyenin ardından gülümseyerek, "İşte," dedi, "bu o."

Kel ve Cas şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar. *Hangimiz?* diye ağzıyla sessizce işaret etti Cas ama tartışacak vakit yoktu. Onun yerine Kel'in koluna bir el dokundu ve çekip onu ayağa kaldırdı.

"Gelmen gerek." Onu sıkıca tutan kişi Bonafilia idi. "Sorun çıkarma Kel, lütfen."

Kel sinirlendi. O, sorun çıkaran biri değildi. Tamam, patlayıcı toz ve kuzey kulesi ile ilgili bir sıkıntı olmuştu. Bir defasında da Bertran'ı bahçe duvarının üzerinde yürütmüştü ve salak oğlan düşüp ayağındaki bir kemiği kırmıştı. Ama bu herkesin başına gelebilirdi.

Yine de Rahibe Bonafilia'nın yüzü, endişe verici bir şekilde gergindi. Kel iç çekerek bilyesini Cas'e uzattı. "Ben dönene kadar ona göz kulak ol."

Başını sallayan Cas cam misketi yelek cebine tıktı. Açıkçası Kel'in birkaç dakika geçmeden döneceğini sanıyordu. Kel de öyle düşünüyordu ama meraklanmaya başlamıştı. Rahibe Bonafilia'nın onu aceleyle bahçeden çıkarma şekli pek normal görünmüyordu. Yaklaşan Elçi'nin onu inceleme şekli de öyle. Adam sanki bir gizemin cevabını arıyormuş gibi eğilip Kel'e baktı. Hatta daha yakından incelemek için çenesini tutup yüzünü kaldırdı. Onu siyah, kıvrıkcık saçlarından mavi gözlerine ve inatçı çenesine kadar dikkatle inceledi.

Kaşlarını çattı. “Oğlan pis.”

“Çamurda oynuyordu,” dedi Rahibe Bonafilia. Kel, yetişkinlerin neden bariz olan şeyler hakkında karşılıklı gözlemlerini paylaştıklarını anlayamadı. “Bunu sık sık yapar. Çamuru sever.”

Kel ilk kez telaşlandığını hissetti. Diğer oğlanların hiçbirinden daha kirli değildi, Rahibe Bonafilia neden bu kadar tuhaf bakıyor ve konuşuyordu? Yine de Elçi önden, Bonafilia da çektiirdiği Kel ile birlikte hızla arkasından yürürken oğlan çenesini kapalı tuttu. Bahçeden çıkıp kaleden geçerken kadın kendi kendine mırıldanıyordu. *Aigon, sen ki dünyayı sularla çevreleyen- sin, hızla giden gemilerin hâkimi olansın, kızına görevini güvenle yapmayı bağışla.*

Kel, kadının dua ettiğini fark etti ve bu kez daha da telaşlandı.

Ön salona vardıklarında kapıların açık olduğunu hayretle fark etti. Kapıların arkasında sanki bir portre karesi içinde çerçelenmiş gibi, güneşin hızla okyanusa doğru battığını gördü. Gökyüzü, çivit mavisi suyun üzerine sıcak bir ısıltı saçıyordu. Ufukta, Tyndaris’in şarap rengi kulelerini gördü.

Manzarayla dikkati dağılan Kel, bazen güzel şeylere bakarken olduğu gibi, biraz vakit kaybetti. Yeniden kendine geldiğinde Orfelinat’ın dışındaki sarp kayalıkların arasında, bir yanında Rahibe Bonafilia, diğer yanında Jolivet ile durduğunu fark etti. Adamın kırmızı-altın rengi üniforması, kaybolan gün batımı gibi ışıldıyordu.

Bir de at vardı. Kel ona dehşetle baktı. Elbette daha önce atları uzaktan görmüştü ama hiç bu kadar yakından değil. Çok büyük görünüyor, gökyüzüne uzanıyordu adeta. Dudakları sert, beyaz dişlerini ortaya çıkararak kıvrılıyordu. Gece kadar siyah olan atın, yuvarlak ve siyah gözleri vardı.

“Doğru ya,” dedi çocuğun sessizliğini hayranlık olarak algılayan Elçi. “Tahminimce daha önce hiç ata binmemişsindir. Hoşuna gidecek.”

Kel hoşuna gideceğini sanmıyordu. Rahibe Bonafilia sanki bir çocukmuş gibi, onu kendine doğru çekince çok da umursamadığını fark etti. (Kel çocuk olduğunu düşünmüyordu. Çocuklar kaygısız ve aptal olurdu, yetimlere hiç benzemezlerdi.)

“Ona iyi davranılacağını söylemelisiniz,” diye çıkıştı Rahibe Bonafilia. Genelde kullanmadığı bu ses tonu bir yetimi gözyaşlarına boğabilirdi. “Saray işine götürülmek için çok küçük...” Sırtını dikleştirdi. “O bir Aigon çocuğu ve Tanrı’nın koruması altında, Sayın Elçi. Bunu unutmayın.”

Jolivet dişlerini göstererek sırıttı. “Ona aileden biri gibi davranılacak, Rahibe,” dedi ve Kel’e uzandı.

Kel derin bir nefes aldı. Nasıl dövüşüleceğini, tırnak ve tekme atılacağını bilirdi. Rahibe Bonafilia’nın yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde Elçi’nin bacağına sağlam bir tekme atmak için ayağını çoktan geri çekmişti bile. Ancak kadının gözlerinde okuduğu mesaja inanamadı. Ufuktaki yelkenli bir geminin hatları kadar netti.

Tepinme ya da bağırma. Bırak seni götürsün.

Jolivet onu kaldırırken Kel kaskatı kesildi. Ölü gibi ağırdı. Gerçi bu, Kel’i devasa atın sırtına kolayca atan Elçi’yi zorlamışa benzemiyordu. Dünya ters dönerken Kel’in midesi bulandı, dünya tekrar düzeldiğinde hayvanın eyerinde dik vaziyette oturuyor, ihtiyatlı kollar tarafından sıkıca yerleştiriliyordu. Jolivet de arkasına oturdu ve elleriyle dizginleri kavradı. “Sıkı tutun,” dedi. “Kral’ı görmeye saraya gidiyoruz.”

Muhtemelen bunun neşeli bir macera gibi görünmesini istiyordu ama Kel bunu bilmiyor ya da umursamıyordu. Zaten atın yan tarafından eğilip midesinde ne varsa kusmuştu.

*

Orfelinat'tan ayrılışları çok hızlı oldu. Jolivet öfkeyle mırıldandı -kusmuk parçaları botlarına bulaşmıştı- ama Kel onu umursamayacak kadar hasta ve perişan hissediyordu. Çok fazla sallanıyordu ve at kafasını her hareket ettirdiğinde, onu ısırmayı planladığından emindi. Limanın karanlık sularının kucaklaştığı, rıhtım boyunca uzanan yol olan Anahtar'a doğru kayalıklardan inerken, içinde büyük bir telaş vardı.

Kel, üzerinde oturduğu ata karşı asla sevgi besleyemeyeceğine ikna olmuştu. Yine de şehri boydan boya geçerlerken, hayvanın sırtından görülen manzara etkileyiciydi. Şehrin sokaklarını dolduran kalabalığa aşağıdan bakmak için epey zaman geçirmişti ama ilk kez onlara yukarıdan bakıyordu. Hepsi -gösterişli giysiler içindeki zengin tüccarın oğulları, işten eve yürüyerek dönen hancılar ve liman işçileri, Hanse ve Zipangu'dan denizciler, Marakand ve Geumjoseon'dan tüccarlar- Jolivet geçerken ona yol veriyordu.

Bu gerçekten heyecan vericiydi. Kel, limanın ağzından Dar Geçit'e uzanan Castellane'i komşu krallık Sarthe'dan ayıran dağları kesen Ruta Magna'nın geniş bulvarına saptıklarında daha dik oturmaya başladı. Midesinin bulandığını neredeyse unutmuştu ve şehrin üzerinde beliren Büyük Tepe'ye yaklaştıkça heyecanı daha da arttı.

Liman kentinin etrafı uçurumlar ve tepelerle çevriliydi. Castellane güvenli yuvasından isteksizce burnunu çıkaran bir kirpi gibi vadinin dibine sinmişti. Ama saklanan bir şehir değildi. Batı denizlerinden Dar Geçit'e kadar yayılıyordu; hem de ne yayılmak! Her parçası kalabalık, gürültülü, pisti. Bağırış ve hayat doluydu.

Çoğu Castellane vatandaşı gibi Kel de hayatını Büyük Tepe'nin gölgesinde geçirmişti ama Marivent Sarayı'nın bu-

lunduğu zirveye çıkmak şöyle dursun, oraya adım atmayı bile ummuyordu. Tepe -asında bir dizi çalı çamı ve lavantayla kaplı alçak kireç taşı zirvelerinden oluşuyordu- soyluların yaşadığı, geniş mülklerinin yamaçların altını ve üstünü kapladığı bir yerdi. Kel bir keresinde Rahibe Bonafilia'nın zenginlerin yüksekte, fakirlerinse alçakta yaşadığını söylediğini duymuştu. Bu bir metafor değildi. Ne kadar zenginseniz, eviniz o kadar büyük; şehirdeki en yüksek noktayı kaplayan saraya o kadar yakın olurdu.

Soylular zevkten hoşlanır ve bazen eğlencelerinin sesleri gece şehre kadar inerdi. İnsanlar sokaklarda birbirlerine göz kırpıp, "Lord Montfaucon sanki yeniden içmeye başlamış," veya "Demek Leydi Alleyne üçüncü kocasından da kurtulmuş, öyle mi?" gibi şeyler söylerlerdi. Zenginseniz, sizi hiç tanımasalar da herkes neler yaptığınızı bilir ve bundan zevk alırdı.

Ruta Magna'dan dönüp Tepe'nin eteğine ulaşana kadar şehrin karanlık sokaklarında ilerlediler. Kırmızı üniformalı kale muhafızları buradaki yolun etrafında toplanmıştı. İşleri, istenmeyen kişilerin Tepe'ye erişmesini engellemekti. Jolivet, kontrol noktasından geçerken eyerinde oturan Kel'i sıkıca tuttu. Çocuğa merakla bakan muhafızların meşaleleri parlıyordu. Okçu Birliği'nin küçük bir suçluyu yakalayıp yakalamadığını ve eğer yakaladıysa onu neden Marivent'e getirmekle uğraştıklarını merak ediyor olmalıydı. Yaşları ne olursa olsun, kanunları çiğneyenlerin çoğunun kaderi Tully'nin darağacına kısa bir yolculuk olurdu.

Muhafızlardan biri hafifçe eğilip dalga geçer gibi selam verdi. "Kral sizi bekliyor."

Jolivet sadece homurdandı. Kel, adamın fazla konuşmadığı izlenimine kapıldı.

Saraya giden yol, yazın dağı koyu yeşile çeviren lavanta, ada çayı ve tatlı otlarla kaplı bir arazinin içinden yokuş yukarı, dik bir şekilde kıvrılıyordu. Devasa atların puflaması eşliğinde dağın zirvesine vardıklarında Kel aşağı baktı ve Castellane şehrinin önlerinde uzandığını gördü. Hilal şeklindeki limana ve dağınık kibrit uçları gibi görünen ışıklı gemilere baktı. Tapınak Bölgesi'ndeki kanallara, Gümüş Sokaklar'ın zarif çizgilerine, Tully'nin beyaz kubbesine, şehrin en büyük meydanının üzerinde kara kara düşünen Rüzgâr Kulesi'nin üzerinde duran saatin ışıltısına baktı. Ashkarların yaşadığı Sault'un duvarlarla çevrili bölgesine baktı. Ruta Magna, şehri bir düello yarası gibi kesiyordu.

Dalmış olmalıydı ki Jolivet onu sarstı. Konukların girdiği, sarayın kuzey kapısından geçiyorlardı. Kapı üstlerine iliştirilen flamalar o sırada ziyarette bulunan yabancı ileri gelenlerin memleketini gösteriyordu. Şu anda tuzlu rüzgârda Sarthe'ın beyaz kartallı mavi sancağı dalgalanıyordu.

Kel, yakından beyaz duvarların pürüzlü dokusunu ve kristal parçacıklarıyla ışıldadığını görebiliyordu. Bir çocuk çevik ve kararlıysa, böyle bir duvara tırmanabilirdi. Kayanın kaba olması tutacak ve dayanaklar olduğu anlamına gelirdi. Kel, limandaki kayaların üzerinden geçmekte her zaman başarılı olmuştu. Bir gün Sürüngenlere katılmayı hayal ediyordu. Warren'daki bu yankesicilerin, ne kadar düz olursa olsun her duvara tırmanabilecekleri söylenirdi.

Jolivet onu tekrar sarstı. “Dik otur Kellian Saren,” dedi. “Kraliyet ailesiyle tanışmak üzeresin.”

“Neyle?”

Jolivet güldü. “Bu doğru. Castellane Kralı ve Kraliçesi seninle tanışmayı bekliyor.”

Kel, adamın kendisinden hangi tepkiyi beklediğinden emin olamadı. Heyecan olabilir miydi? Onun yerine bir bokböceği gibi kıvrıldı. Kare şeklinde devasa bir avluya girerlerken, Jolivet onu doğrulttu.

Kel, sarayın büyük bir kısmının arkasında yükselen kemerli çitleri bulanık bir şekilde gördü. Her yerde sarayı korumakla görevli, kırmızı-altın renkli üniformalar giymiş, gökyüzüne kokulu dumanlar ve parlak kıvılcımlar yayan ahşap meşaleler taşıyan kale muhafızları vardı. Tuniklerinde kraliyet ailesinin aslan armasını taşıyan hizmetkârlar şarap, meyve ve çikolata dolu kutularla bir ileri, bir geri koşuyorlardı. Diğerlerinin ellerinde çiçekler ve altın iplerle bağlanmış tavuskuşu tüylerinden buketler vardı.

Kel, sarayın içinden gelen kahkahaları ve konuşma seslerini duyabiliyordu. Avludaki yumuşak akşam havasına açılan iki büyük bronz kapı gördü. Üniforması olmayan uzun boylu bir adam, kapı kemerinde durmuş, kısık gözlerle Kel'i ve onu esir alan kişiyi izliyordu.

Jolivet, arabadan aşağıya bir çuval dolusu soğan fırlatan bir seyyar satıcı gibi Kel'i eyerden aşağı indirdi. Ayağa kaldırdı ve koca ellerini çocuğun omuzlarına koydu. Çocuğa doğru bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Neler olduğunun farkında mısın evlat? Buraya Castellane Kralı'na hizmet etmeye geldin."

Kel öksürdü. Mide bulantısı yüzünden boğazı hâlâ acıyordu. "Hayır," dedi.

"Ne demek hayır?"

Kral, Castellane'de neredeyse efsanevi bir figürdü. Kraliçe'nin aksine saraydan nadiren ayrılır ve ayrıldığında da sadece tören etkinliklerine giderdi. Denizle Evlilik, Valerian Meydanı'ndaki yıllık Bağımsızlık Konuşması gibi etkinlerdi bunlar.

Kel'e Castellane bayrağındaki aslanı hatırlatırdı: altın renkli ve heybetli. Sıradan yetim veletlerle konuşacak birine kesinlikle benzemiyordu.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Kel, Rahibe Bonafilia'nın kendisine öğretmeye çalıştığı görgü kurallarına uyarak. “Kral'la konuşmasam iyi olur. Eve gitsem daha iyi.”

Jolivet kaşlarını gökyüzüne kadar kaldırdı. “Tanrılar aşkına. Bu çocuk çok saf.”

“Aristide?”

Yumuşak bir ses. Yumuşak sesler yumuşak ellere benzerdi. Dinlenmek için bağırmak zorunda olmayan soylu insanlara ait olurlardı. Kel, başını kaldırınca kapı aralığındaki adamı gördü. Uzun boylu, zayıf, sakallı, gür ve kır saçlı, kartal gibi yüz hatları olan bir adamdı. Keskin ve çıkık elmacikkemikleri, çukur yanaklarını gölgeliyordu. Ashkar'ın olağan kıyafeti olan sade, gri bir pelerin ve tunik giymişti. Boğazındaki bir zincirin ucunda üzerinde rakam ve harflerden oluşan ince desenli, gümüş bir madalyon asılıydı.

Kel, Ashkar olmanın ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu ama onların diğer insanlar gibi olmadıklarını biliyordu. Her ne kadar Dağılış'tan sonra büyülerin çoğu dünyadan kaybolmuş olsa da onlar küçük büyüler yapabiliyorlardı ve doktorlarının şifa yeteneğiyle ünlüydüler.

Aigon'u veya diğer tanrıları kabul etmedikleri için kanunen Sault'un kapıları ardında yaşamaları gerekiyordu. Gün batımından sonra Castellane'de serbestçe dolaşmalarına izin verilmiyordu. Bu da adamın mevcut kuralın tek istisnası olduğu anlamına gelirdi: Kral Danışmanı. Kel onun adını çok az duymuştu, kendisi Meclis'e tavsiyelerde bulunan gizemli biriydi. Danışmanlar her zaman Ashkar olurdu ama Kel bunun nedenini bilmiyordu.

Rahibe Jenova bunun sebebinin Ashkarların kurnaz doğası olduğunu söylemişti. Ama onun dışında daha az nazik şeyler de anlatmış ve onların tehlikeli, sinsi, farklı yarlıklar olduğundan söz etmişti. Gerçi Cas'in ateşi yükseldiğinde Rahibe Jenova doğruca Sault'a koşmuş ve bir Ashkar doktoru uyandırmıştı. Belli ki onların güvenilmez olduğuyla ilgili sözlerinin hepsini unutmuştu.

Adam kısa konuştu. "Ben çocuğu alırım, bizi yalnız bırak Aristide."

Jolivet kaşını kaldırdı. "Sana iyi şanslar Bensimon."

Jolivet uzaklaşırken, Ashkar adam -Bensimon- Kel'e doğru parmağını kıvırdı. "Benimle gel."

Ve Kel'i saraya soktu.

Kel'in ilk izlenimi Marivent'teki her şeyin devasa olduğuydu. Sarayın koridorları odalar kadar geniş, merdivenleri uzun gemilerden daha yüksekti. Koridorlar mercan dalları gibi binlerce farklı yöne açılıyordu.

Kel sarayın içindeki her şeyin de dışarıdaki gibi beyaz olacağını hayal etmişti ama duvarlar muhteşem mavi, toprak rengi, deniz yeşili ve lavanta renkleriyle boyanmıştı. Mobilyalar şık ve mücevher gibiydi. Sanki odaların her yanına parlak böcekler yayılmıştı. Çiçekli bahçe desenleriyle süslü panjurlar bile incelikle işlenmişti. Ne kadar görkemli de olsa, bir binanın içinin gün batımı kadar güzel olabileceği Kel'in aklına asla gelmezdi. Hızla atan kalbini bir şekilde sakinleştirdi. Bu kadar güzel bir yerde elbette korkunç şeyler olamazdı.

Maalesef bakmaya pek fırsatı olmadı. Bensimon bir çocuğa eşlik ettiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu ve Kel'e ayak uydurmak için hızını kesmedi. Bunun yerine Kel ona yetişmek

için koşmak zorunda kaldı. Gittikleri yerde olmak isteyen kişinin kendisi olmadığı düşünülürse bu ironik görünüyordu.

Duvar boyunca Kel'in erişebileceğinden daha yüksek bir seviyede aralıklarla monte edilmiş meşalelerden gelen ışık parlıyordu. Sonunda altın varaklı panellerle kaplı devasa bir çift kapıya geldiler. Her birine Castellane'in tarihinden bir sahne kazınmıştı. Filonun, İmparatorluğun gemilerini yenilgiye uğratması, Tyndaris'in batması, Kral'ın ilk imtiyazları Konsey'e sunması, Rüzgâr Kulesi Saati'nin inşası, Kızıl Veba yangınları...

Bensimon sonunda durakladı. "Parlayan Galeri'ye giriyoruz," dedi. "Taht odası sayılmaz ama bir tören odasıdır. Saygılı ol."

Kel'in Parlayan Galeri'ye girdiğinde ilk izlenimi kör edici bir beyazlıktı. Hiç kar görmemişti ama Hind diyarının kuzeyindeki buzlu zirveleri geçmeye çalışırken ticaret kervanlarının kalın kar yığınları arasında mahsur kaldıklarından söz edildiğini duymuştu. Beyaz, demişlerdi; her yerde beyazlık ve kemiklerinizi kırabilecek bir soğuk vardı.

Galerideki duvarlar, zemin ve tavan beyazdı. Her şey saray duvarlarıyla aynı beyaz taştan yapılmıştı. Bir mağara kadar geniş görünen odanın diğer ucunda, üzerinde kristal bardakların, kaymaktaşı tabakların ve narin porselen fincanların ağırlığı altında inleyen, oyulmuş ve yaldızlı ahşaptan yapılmış uzun bir masanın bulunduğu yükseltilmiş bir kürsü vardı.

Kel aç olduğunu fark etti. Hem de fena halde.

Bensimon kapıyı arkalarından kapattı ve Kel'e döndü. "Bir saat içinde," dedi, "bu oda Castellane'in soylu aileleriyle dolaçak." Durdu. "Sanırım On İkiler Konseyi'ni biliyordur? İmtiyazlı Aileleri?"

Kel, cahil görülmekten duyduğu öfkeye rağmen tereddüt etti. Belki Bensimon'un, cahil olduğunu düşünmesine izin ver-

mek daha iyi olurdu. Belki onu evine geri gönderirlerdi. Ama Bensimon muhtemelen onun numara yaptığını tahmin ederdi. Castellane'deki herkes Tepe'deki soyluları, özellikle de İmtiyazlı Aileleri biliyordu. İsimleri ve konumları şehrin sokak isimleri kadar yaygın bir bilgiydi.

"Cazalet," dedi. "Roverge. Alleyne. Hepsini sayamam ama herkes biliyor. Tepe'de yaşıyorlar. İmtiyazları var..." Rahibe Bonafilia'nın derslerini hatırladı, kelimelere uzanırken gözlerini kısıtı. "Bunlar, şey, Altın Yollar'daki ticareti kontrol etmek için Kral'ın verdiği özel izinler." (Bonafilia'nın bunu "zenginleri daha zengin yapmaya yönelik, Castellane'deki sıradan tüccarlara hiçbir faydası olmayan çürük bir plan" olarak tanımladığını eklemedi.)

"Ve denizlerin ötesinde de, evet," dedi Bensimon. "Unutma, her hanedanın kendi anlaşması vardır. Raspail Hanesi kereste ticaretini, Alleyne ise ipek ticaretini yürütür. Bir imtiyazın kendisi, Kral tarafından verilen veya onun isteği üzerine iptal edilen değerli bir şeydir." Derin bir nefes alıp ellerini kesilmiş saçlarının arasından geçirdi. "Ama ders alacak vaktin yok. Burada olmak istemediğini anlıyorum. Bu çok talihsiz bir durum. Castellane vatandaşısn, değil mi? Ama belki Marakandi mirasın ya da Hind dili konusunda bilgin vardır?"

Kel omuz silkti. Açık kahverengi teninin Castellane'de yaygın olan zeytin renginden bir ton daha koyu olduğu göz önüne alındığında, kendisi de aynı şeyi sıklıkla merak etmişti ancak Orfelinat'taki kendi geçmişlerini bilen diğer bazı çocukların aksine, hiçbir cevabı yoktu. "Burada doğdum. Ailemi bilmiyorum. Onlarla hiç tanışmadım."

Bensimon, "Eğer burada doğduysan, o zaman Kral'a ve şehre bağlılık borçlusun," dedi. "Sen," kaşını kırıştırdı, "on yaşındasın, değil mi? Veliaht Prens'in varlığından haberdar olmalısın."

Kel, aklının derinliklerinde bir yerden bu ismi araştırdı. “Conor,” dedi.

Bensimon’un kaşları gür, gri buklelerden oluşan saç çizgisine doğru kalktı. “*Prens* Conor,” diye düzeltti. “Bu akşam Sarthe’dan bir heyet Marivent’i ziyaret edecek. Belki biliyorsundur belki bilmiyorsundur, krallıklarımız arasında bir süredir huzursuzluk var.”

Sarthe ve Castellane komşuydular ve vergiler, mallar, Altın Yollar’a erişim konusunda sık sık tartışıyorlardı. Rıhtımdaki denizcilerin çoğu, Sarthe’lılardan “sınırdaki piçler” diye söz ediyordu.

Kel, adamın huzursuzluk derken bunu kastettiğini düşündü.

“Her zaman olduğu gibi Kral daima Castellane vatandaşlarının çıkarlarını gözetir ve komşularımızla barış aramaktadır. Şehrimizin siyasi *hazineleri* arasında Veliaht Prensimiz Conor da var. Gelecekte bir noktada Kral’ın oğluyla Sarthe’ın kraliyet ailesinden biri arasında bir ittifak kurmak istemesi her zaman mümkündür. Bu nedenle Prens Conor’ın genç yaşında bile bu akşamki ziyafete katılması önemli. Ancak maalesef kendisi rahatsız,” dedi. Kel’e yakından baktı. “Beni dinliyor musun?”

Kel, “Prens hasta, bu yüzden partiye gidemiyormuş,” dedi. “Peki, bunun benimle ne alakası var?”

“Prens’in bu geceki olayda olmaması düşünülemez. Bu nedenle onun yerini sen alacaksın.”

Oda ters dönmüş gibiydi. “*Ne* yapacağım?”

“Onun yerini sen alacaksın. Çok fazla konuşması beklenmiyor. Yaklaşık onun boyunda, onun yaşında, onun rengindesin. Zira şüphesiz bildiğin gibi annesi Kraliçe bir Marakandi. Seni temizleyeceğiz, bir prensin giyinmesi gerektiği gibi giydireceğiz. Akşam yemeği boyunca sessizce oturacaksın. Konuşmayacak ve

dikkatleri üzerine çekmeyeceksin. Kendini hasta etmediğin sürece dilediğin kadar yiyebilirsin.” Bensimon kollarını göğsünün üzerinde bağladı. “Gecenin sonunda, eğer tatmin edici bir performans sergilersen, Aigon’un rahibelerine götürmen için sana bir kese altın verilecek. Aksi takdirde azarlanmaktan başka bir şey elde edemezsin. Planı anladın mı?”

Kel planları anlıyordu. Rahibelere bir mesaj iletmek için bir iki madeni para verilmesini ya da bir paketi yelkenli bir gemiden alıp bir tüccarın evine teslim etmesi karşılığında bir elma veya şeker ödülü almayı anlıyordu. Ancak altın bir taç kavramı, hele bir kese altın bunlarla kıyaslanamazdı.

“İnsanlar Con– yani Prens Conor’ın nasıl görüldüğünü biliyor,” dedi Kel. “Kanmazlar.”

Bensimon cebinden bir şey çıkardı. Bu, Danışman’ın boynuna taktığı zincirden hiç de farklı olmayan, dövülmüş gümüşten dikdörtgen bir zincirdi. Üzerine kazınmış ve ateşin alevi tarafından seçilebilen, rakam ve harflerden oluşan hassas bir desen vardı. Bu Ashkar büyüsydü. Harfleri ve sayıları, tasarımlarının büyüsunü bozacak şekilde nasıl değiştirip birleştireceklerini yalnızca Ashkarlar bilirdi. Aslında yalnızca Ashkarlar herhangi bir büyü yapabilirdi. Dağılıştan beri bu böyleydi.

Bensimon küçük bir törenle zinciri Kel’in kafasından geçirdi ve madalyonun yırtık pırtık tunik yakasının altına doğru kaymasına izin verdi.

“Bu beni Prens gibi mi gösterecek?” diye sordu Kel, kendi gömleğinin altına bakmaya çalışırken.

“Öyle değil. Yapacağı şey, sana bakan ve zaten ten rengi ve boyu Veliaht Prensimize benzeyen bir çocuk görenlerin, seni Prens Conor olarak görmeye daha yatkın olmasını sağlamak. Sen konuşurken onun sesini duymak. Gözlerin farklı,” diye ek-

ledi kendi kendine, “ama bunun bir önemi yok; insanlar görmeyi beklediklerini görürler ve Prens’i görmeyi bekleyeceklerdir. Fiziksel özelliklerini değiştirmeyecek, anlıyor musun? Bu sadece sana bakanların görüşünü değiştirecek. Kim olduğunu gerçekten bilen hiç kimse aldanmayacak ama diğerleri aldanacak.”

Kel bir bakıma anlamıştı. Bir zamanlar, yani Dağılıştan önce büyüün, bir dağı havaya uçurabildiğine ya da bir adamı ejderhaya dönüştürebildiğine dair hikâyeler vardı. Artık sihir-Fleshmarket Meydanı’nda satılan Ashkar büyü, tılsımlar ve kremler- bir zamanlar olanın ufacık kırıntısıydı. Yönlendirebilir, ikna edebilir ve etkileyebilirdi ama olayların özünü değiştiremezdi.

“Bence,” dedi Bensimon, “bu noktada konuşmalısın.”

Kel beceriksizce boynundaki zinciri çekiştirdi. “Bunu yapmak istemiyorum,” dedi. “Ama başka seçeneğim yok, değil mi?”

Bensimon hafifçe gülümsedi. “Yok. Ve düzgün konuş. Böyle konuşmak seni Warren rıhtımındaki bir serseri gibi gösteriyor.”

“Ben Warren rıhtımındaki bir serseriyim *zaten*,” diye belirtti Kel.

“Bu gece değilsin,” dedi Bensimon.

Kel, Tepidarium’a, yani mermer bir zeminin ortasına gömülmüş, taşlarla çevrili iki havuzun bulunduğu devasa bir hamama getirildi. Gül rengi bir pencere, gece ıslık ıslık parlayan Castellane’e bakıyordu. Kel itilip kakılırken ve temizlenmek için acımasızca fırçalanırken gözlerini ufuktan ayırmamaya çalıştı. Giderden akan su koyu kahverengiydi.

Kel, bu Bensimon denen adama güvenip güvenmediğini düşündü ve güvenmediğine karar verdi. Bensimon, Prens’in hasta olduğunu -rahatsız olduğunu- söylemişti ama Jolivet bir ay önce

de Orfelinat'a gelmişti. Daha o zamandan Veliaht Prens'in bu gece hastalanıp dinlenmesi gerekeceğini bilemezdi ya.

Ayrıca gecenin sonunda bir kese altınla evine geri gönderilecek olması da mantıksızdı. Labirent'te Castellane'deki en meşhur suçlu olan Eskici Kral'la ilgili, çok iyi bilinen bir hikâye vardı. Bir zamanlar üç rakip suçluyu malikânesine davet ettiği, onlara muhteşem bir akşam yemeği yedirdiği ve yasadışı imparatorluğunda ortaklık teklif ettiği söyleniyordu. Ancak hiçbir konuda anlaşılamamışlar ve gece sonunda Eskici Kral artık işiyle ilgili çok fazla şey bildikleri gerekçesiyle, üzülerək misafirlerini zehirlemişti. (Ancak üçünün de görkemli cenaze törenlerinin masraflarını karşılamıştı.)

Kel de bilmemesi gereken pek çok şeyin kendisine söylendiğini ve daha fazlasını öğrenmek üzere olduğunu hissetmeden edemedi. Cas'le bir oyun oynuyor olsaydı ne yapacağını düşünmeye çalıştı ama başını eğmekten daha iyi bir strateji düşünemiyordu. Banyodan sonra onu pudraladılar, parfüm sıkıldılar, manşetleriyle yakasında gümüş halkalar olan çelik mavisi saten bir ceket ve ayakkabılar giydirdiler. Kendisine fare kürkü kadar yumuşak, kadife bir pantolon verildi. Saçları kesildi, kirpikleri kıvrıldı.

Sonunda kendine bakmak için batı duvarının tamamını kaplayan aynaya gittiğinde, canı sıkkın bir halde, eğer bir gün Labirent'in sokaklarında bu şekilde dolaşırsa Sürüngenler tarafından evire çevire dövölüp Tully'nin dışındaki bayrak direğine asılacağını düşündü.

Son bir saattir olan biteni, odanın gölgeli bir köşesinde bir tavşan ailesinin üzerine inmeyi planlayan bir şahin gibi izleyen Bensimon, "Ayaklarını kıpırdatmayı kes," dedi. "Buraya gel."

Saray hizmetkârlarının geri kalanı sis gibi kaybolup giderken Kel, Danışman'a yaklaştı. Bir anda çenesinden tutup başını kaldıran ve kaba bir tavırla kendisini inceleyen Bensimon ile odada yalnız kaldı. "Bana bu gece ne yapacağını bir kez daha söyle."

"C- Prens Conor olacağım. Şölen masasında oturacağım. Çok fazla konuşmayacağım."

Tatmin olan Benson, Kel'i bıraktı. "Kral ve Kraliçe senin gerçekte kim olduğunu elbette bilecek, sen onları dert etme. İkisi de oyunculığa alışktır."

Kel'in hayal gücü bir şekilde bu denli ileri gidemiyordu. "Kral onun oğluymuşum gibi mi davranacak?"

Bensimon surat astı. "Yerinde olsam çok heyecanlanmazdım," dedi. "Bu konunun çok küçük bir kısmı seninle ilgili."

Bu, Kel'i çok rahatlatmıştı. Eğer önemli olan herkes onu görmezden gelirse, belki bu geceyi atlatabilirdi.

Bensimon, Kel'i sarayın iç kısmına devam eden koridorlu bölgeye geri götürdü. Hizmetçilerin bulunduğu arka merdivenden inip kitaplarla dolu küçük ama zarif bir odaya girdiler. Odanın diğer ucunda, Kel'in içeriden gelen müzik ve kahkaha seslerini duyduğu altın bir kapı vardı.

Kel'in yüreği ilk kez büyük bir hasretle çarptı. Kitaplar. Elindeki tek okuma malzemesi hayırseverler tarafından Orfelinat'a bağışlanan korsanlar ve anka kuşları, büyücüler ve denizciler hakkında tatmin edici hikâyelerle dolu birkaç eski püskü romandı ama elbette bunlar ona ait değildi. Çalışma kitapları -düşen imparatorlukların tarihleri, Altın Yollar'ın inşası- rahibeler tarafından kilit altında tutulur ve sadece derslerde okunmak üzere çıkarılırdı. Bir keresinde bir kayıkçı ona bir mesaj iletmesi karşılığında eski bir masal kitabı vermiş ama Rahibe

Jenova kitaba el koymuştu. Rahibeye göre denizciler yalnızca iki tip şey okurdu: cinayet hikâyeleri ve pornografi.

Bu kitaplarsa Tyndaris'in arkasına batan güneş kadar güzeldi. Kel deri ciltlerin ve sayfalarındaki mürekkebin kokusuyla kâğıdın yapıldığı maden değirmeninin acı havasını hissedebiliyordu.

Bensimon kısık gözlerle onu izliyor, profesyonel bir kumarbaz gibi dikkatle süzüyordu. "Demek okumayı biliyorsun. Ve bu hoşuna gidiyor?"

Kel'in cevap vermesine gerek kalmadı. Kale muhafızları tarafından çevrelenen iki kişi odaya girince sessizliğe gömüldü.

İlk aklına gelen şey, bu iki kişinin şimdiye dek gördüğü en güzel insanlar olduğuydu. Sonra böylesine bakımlı oldukları ve güzel giysiler giydikleri için böyle düşünüp düşünmediğini merak etti. Henüz ipek, saten ve altın kumaş anlamına gelen sözcükleri bilmiyordu ama nesnelerin ne zaman zengin, yumuşak görüldüğünü ve ateş ışığında parıldadığını bilirdi.

Kral'ı hemen tanıdı. Yüzü Castellane'deki tüm paraların üzerinde olduğundan, bu şaşırtıcı değildi. Demir paralardaki profilden sağa, hikâyeye göre fethedilmemiş Sarthe'a doğru bakıyordu. Ancak paralar onun geniş bedenini, fıçı gibi göğsünü ya da güreşçi gibi kollarını göstermiyordu. Büyüklüğü ve varlığı Kel'in içini ürpertti. Gözleri açık renkli ve yüksekteydi. Sakalı ve saçları soluk sarı-gümüş karışımı bir renkti.

Kraliçe'nin, akşam vaktindeki Korku Nehri gibi koyu renk dalgalı saçları ve pürüzsüz kızıl-kahve bir teni vardı. İnce ve uzundu. Elleri her birinde farklı, parlak taşların olduğu yüzüklerle doluydu. Altın ipler boynunu ve bileklerini çevreliyor, saçlarında zambak şeklinde altın iğneler duruyordu. Kel onun bir Marakandi prensesi olduğunu ve o ülkede altının şans sembolü olduğunu hatırladı.

Kraliçe, Kel'e binlerce şiire ve şarkıya konu olan kara gözleriyle baktı. Castellane vatandaşları kraliçelerinin güzelliğiyle çok övünürlerdi ve onun Sarthe ya da Hind kraliçelerinden çok daha güzel olduğunun herkes tarafından bilinmesini istiyorlardı. Kel'e, Hanse Kraliçesi'nin Castellane Kraliçesi Lilibet ile kıyaslandığında, kabız olmuş bir su kuşuna benzediği söylenmişti.

“Oğlan bu mu?” diye sordu Kraliçe. Sesi zengin ve şekerli gül suyu kadar tatlıydı.

“Öyle,” dedi Bensimon. Bu sözcüğü gerçekten çok seviyor gibiydi. “Hazır mısınız Majesteleri?”

Kraliçe başını öne doğru salladı. Kral omuz silkti. Ve kale muhafızları altın kapıyı açarken, galeriden gelen müzik bir tören melodisine dönüştü. Kral kapıdan yavaşça geçti, Kraliçe de peşinden gitti. İkisi de arkalarına bakmadı.

Kel tereddüt etti. Saçlarının karıştırıldığını hissetti, Bensimon başına bir şey yerleştirmişti. Altın bir taç. Danışman'ın ellerinin onu kutsar gibi başının üzerinde dolandığını hissetti.

Homurdanan Bensimon, Kel'i hafifçe itti. “*Peşlerinden git,*” diye emretti ve altın kapıdan sendeleyerek geçen Kel, kör edici ışığa çıktı.

Kel aynı anda iki şey fark etti. Öncelikle Bensimon haklıydı, şu an galeri asillerle doluydu. Kel aynı yerde hiç bu kadar çok asilli bir arada görmemişti. Çakıl taşlarıyla kaplı sokaklardan geçen süslü bir at arabasını, bazen açık pencereden dışarıya doğru öylesine sallanan eldivenli bir eli görmeye alışkındı. Bazen yelkenli bir gemide kadifeler ve mücevherle içinde bir asilin, geminin bir sonraki seyahatindeki malları satıp satmama konusunda kaptanla tartıştığını görürdü. Ama bu bir semender görmek gibi, nadir görülen bir manzaraydı. Asiller tarafından çevreleneceğini hiç hayal etmemişti... asiller ya da semenderler tarafından.

Fark ettiği ikinci Şey odanın kendisiydi. Neden bu kadar beyaz göründüğünü Şimdi anlıyordu. Ressamın fırçasını bekleyen dokunulmamıŐ bir kanvas gibi, net bir Şekilde boş bırakılmıŐtı. Az evvel çıplak olan duvarlar Şu an Castellane'in görkemini tasvir eden mücevher tonlarındaki fresklerle s slenmiŐtı. Kel bunun nasıl mümkün olduğunu anlamadı. (Daha sonra bunların resim değil, duvarların üzerine indirilmiş Şeffaf paravanlar olduğunu öğrenecekti.) *Bakın*, diyorlardı, *Őehrimiz ne kadar büyük ve muhteşem bir yer*.

Yerler kalın Marakandi halılarıyla kaplıydı ve perdeler doğu duvarı boyunca çekilerek sütunlu bir geçit ortaya çıkarılmıştı. Sütunların arasındaki saksılarda altın boyalı, yaldızlı yaprakları olan ağaçların dallarından renkli cam elmalar ve meyveler sarkıyordu. Geçidin üzerinde her biri sarayın altın ve kırmızı renklerini giymiş olan müzisyenler enstrümanlarını çalıyordu. Büyük Őömine aynıydı ama Şu an içinde bir düzine ineği kızartacak kadar büyük bir ateş yanıyordu.

Kraliyet ailesi odada ilerlerken, Tepe'nin sakinleri gülümsüyor ve başlarını eğerek, yüksek masaya doğru bir tür parlak yoldan geçerek geliyorlardı. Hamamda Bensimon, ona başını dik tutmasını ve sağa sola bakmamasını söylemişti ama Kel kendini tutamadı. Erkekler brokar palto ve süslü deriden uzun çizmeler giymişti. Kadınlarsa ipek ve satenden, fiyonk ve dantellerden oluşan bulutlar gibi uçuşuyordu. Saçları her türlü s sle toplanıp iđnelenmiŐti: altın g ller, gümüş zambaklar, yaldızlı yıldızlar, pirinçten kılıçlar... Tüccar kızlarıyla oğullarının, soylu ailelerdeki skandalları öğrenme amacı ve içlerinden biriyle evlenme hayaliyle gittikleri Fleshmarket Meydanı'ndaki sanatçılardan satın alınabilecek sosyete çizimlerindeki gibi bir Őıklıđı vardı herkesin.

Bensimon, Kel'in bir adım yanındaydı, yüksek masaya ulaştıklarında soylu kalabalığı azaldı. Burası daha fazla dekorasyon eklenmesine rağmen önceki haline çok benziyordu. Altın boyaya batırılmış tavuskuşu tüyleri yaldızlı örtülerin kenarlarından sarkıyor ve altın zincirlerle birbirine bağlanmış zambaklardan oluşan bir şerit, masanın ortasından aşağı kıvrılıyordu. Muma benzeyen fazla tatlı kokuları odayı dolduruyordu.

Kel şaşkınlık içinde, Bensimon'un onu masanın ortasında gruplandırılmış üç uzun sandalyeden birine doğru yönlendirmesine izin verdi. Kraliçe, Kel'in solundaydı. Sağındaysa kendi yaşlarında, açık sarı ipek giyen ve koyu sarı saçları bukleler halinde toplanmış güzel bir kız vardı.

Kel, Bensimon'a panikle baktı: Onu neden başka bir çocuğun yanına oturtmuşlardı? Bir yetişkin onu yok sayabilirdi ama sarışın kız ona, Prens Conor'ı oldukça iyi tanıdığını belli eden canlı bir merakla bakmaya başlamıştı bile.

Bensimon kaşını kaldırdı ve gidip Kral'ın sandalyesinin hemen arkasında yerini aldı. Sarışın kız, Kel'e fısıldamak için tabağına doğru eğildi.

"Hasta olduğumu duydum," dedi. "Burada olmanı beklemiyordum."

Bu, cankurtaran halatı gibi geldi ve Kel hemen halatı yakaladı. Alçak sesle, "Kral ısrar etti," dedi. Prens'in babasına bu şekilde hitap ediyor olmasını umdu. Bensimon'un onun tılsım sayesinde Prens'e benzeyeceğini söylediğini biliyordu ama bu, ağzından çıkan sözcükleri kesinlikle değiştiremezdi. Cas'le birlikte soylu maceraperestler gibi davrandıkları anları, kitaplarda okudukları soylular gibi konuştukları zamanları düşündü ve sözcüklerini dikkatle seçti. "Bana başka seçenek sunulmadı."

Sarışın kız lülelerine dokundu. “Hastasın, belli,” dedi. “Çünkü genelde gelirken tantana çıkarır ya da en azından bu konuda şakalar yapardın.”

Kel bunu aklının bir köşesine yerleştirdi. Prens belli ki başkalarını kızdırmayı umursamayan ve şaka yapmayı seven biriydi. Demek ortak bir yönleri vardı. Bu son derece faydalı bir bilgiydi.

“Antonetta.” Karşılarında oturan kadın, gözleri sarışın kızın üzerinde, yavaşça konuştu. “Dik otur.”

Antonetta. Demek kızın adı buydu ve o kadın da annesi olmalıydı. Çok güzeldi, sarı saçları ve kızinkiyle aynı ham ipekten elbisesinin korsajının üzerinde soluk renkli göğüsleri vardı. Ancak dikkati bir anlığına Antonetta’nın üzerinde yoğunlaştı, sonra kara sakallı, zekice kalkmış kaşları olan bir adamla konuşmaya başladı.

“Kim o adam?” diye mırıldandı Kel, şu an dik oturmakta olan Antonetta’ya. “Annenle flört eden adam?”

Bunu söylemek biraz cesaret isterdi ama Antonetta sanki Conor Aurelian’dan bu tip bir yorum duymayı bekler gibi sırtıttı. “Onu tanımadın mı?” dedi şaşırarak. Peçetesini kucağında katlamıştı, Kel de onun hareketlerini taklit etti. “Bu Sarthe’daki büyükelçilerden biri olan Senex Petro d’Ustini. Yanındaki de Sena Anessa Toderino.”

Tabii ya. Kel’in, Sarthe koyu mavisi içindeki bu kadın ve adamı tanıması gerekirdi. Senex Petro’nun safir küpesi zeytin rengi teninde ışıldarken Sena Anessa’nın kafasının üzerinde yığın halinde topuz yapılmış gür ve ağır saçları, uzun ve aristokrat bir burnu vardı.

Masanın biraz daha ilerisinde Kel’in yaşlarında bir oğlan daha oturuyordu. Düz siyah saçları ve yüzündeki haylaz ifadeyle Shenzan gibi görünüyordu. Çocuk ona göz kırptı ve Kel her ne

kadar çocuğun bunu kendisi için değil Prens Conor için yaptığını bilse de onu anında sevdi.

“Joss’un senin dikkatini çekmeye çalıştığını görüyorum,” dedi çocuğa mimik yapan Antonetta. Bu dostça değil, daha ziyade dalga geçer gibi bir mimikti. “Artal Gremont’un yanma oturmaktan memnun değil sanırım.”

Antonetta, Joss’un solundaki iri yapılı, kalın boyunlu adamı kastediyor olmalıydı. Saçları bir askerinki gibi kısa kesilmişti ve ipek tuniğinin üzerinde biraz gülünç görünen bir gladyatör kol bandı takıyordu. Kel, adamın adını daha önce duymuştu. Bir asil olmasına rağmen arenada Castellane’in en ünlü savaşçılarından bazılarıyla dövüşerek eğleniyordu. Herkes -Kahve ve Çay İmtiyazı’m devralmak için sırada olan Gremont dışında herkes- oyunlara onun lehine hile karıştırıldığını bilirdi.

“Leydi Alleyne,” dedi Senex d’Ustini, Antonetta’nın annesine. “Elbiseniz gerçekten muhteşem ve manşetlerdeki Sarthe *sontoso* işlemesi değil mi? Siz gerçekten de ipek ticaretinin görkemini ayakta tutan bir desteksiniz.”

Leydi Alleyne mi? Alleyne Hanesi İpek İmtiyazı’nı elinde tutuyordu. Bu da şu anda çatalıyla oynamakta olan Antonetta’nın tüm imtiyazların en zenginini miras alacağı anlamına geliyordu. Kel’in midesi biraz çalkalandı.

“İpeğin moda dışında başka kullanımları da var,” diye araya girdi Antonetta. “Ashkarlar onu bandaj ve iplik yapımında kullanılıyor. Ondandır yelken yapılabilir ve Shenzhou’da üzerine yazı yazmak için kâğıt yerine kullanılır.”

Sena Anessa kıkırdadı. “Çok zekice Demoselle Antonetta...”

“Fazla zekice,” dedi Artal Gremont. “Kimse zeki bir kızıdan hoşlanmaz. Öyle değil mi Montfaucon?”

Görünüşe göre Montfaucon karşısında oturan adamdı. Göz alıcı bir şekilde pembe kadife ve gümüş sırmalar giymişti. Cildi koyu, yoğun kahverengiydi. “Gremont,” diye başladı, sesi sinirli geliyordu ama yemek geldiğinden cümlesini tamamlamadı.

Ve o ne yemekti öyle! Orfelinat’ta servis ettikleri lapa ve güveçle alakası yoktu. Beyaz lahanalı kızarmış horozlar, körili erikle doldurulmuş ördekler, otlu ve peynirli turtalar, yağ ve limonla tatlandırılmış ızgara balıklar ve erişte yatağında gül suyuyla kızartılmış domuz eti gibi Sarthe yemekleri.

Kendini hasta etmediğin sürece istediğin kadar yiyebilirsiniz, demişti Bensimon.

Kel işe koyuldu. Zaten hep açtı ve içindekileri Jolivet’in çizmelerine boşalttığı için şu anda açlıktan iyice ölüyordu. Diğerlerinin çatal bıçak takımıyla yaptıklarını taklit etmeye çalıştı ama eller çatal ve bıçaklardan daha hızlıydı. Parmaklarını bir dilim peynir ve adaçayı turtasına batırdığında, Bensimon’un ona dik dik baktığını gördü.

Antonetta’nın yemek yemediğini, öfkeli bir ifadeyle yemeğine baktığını fark etti. Göz alıcı Montfaucon ona doğru göz kırptı. “Güzellik ve bilgelik bir araya getirildiğinde ideal olan budur ancak olayların olağan gidişatında Tanrılar birini ya da diğerini armağan eder. Antonetta’mızın şanslı istisnalardan biri olabileceğini düşünüyorum.”

“İnsan her şeye sahip olamaz, yoksa Tanrılar ölümlüleri kıskanırdı,” dedi soğuk bakışlı başka bir adam. İnce yüz hatları ve açık zeytin rengi bir teni vardı. Kel’e okul kitaplarındaki yüzlerce yıl öncesine ait Castellane soylularını gösteren çizimleri hatırlatıyordu. “Callatyalıların başına da gelen bu değil miydi? Kulelerini cennete çok yakın inşa ettiler, başarılarıyla Tanrılara meydan okudular ve bu yüzden imparatorlukları yok edilmedi mi?”

“Karanlık bir bakış açısı, Roverge,” dedi nazik görünümlü yaşlı bir adam. Zamanının çoğunu kapalı alanda geçiren biri gibi solgundu. “İmparatorluklar bozulmaya meyillidir, biliyor-sun. Bu kadar gücü kavramak zordur. Ya da uzun zaman önce okulda bana böyle öğretildi.” Kel’e gülümsedi. “Size de aynı şey öğretilmedi mi, Prens?”

Herkes dönüp ağız dolusu turtayı yerken neredeyse öğürecek olan Kel’e hoş bir şekilde baktı. Veliaht Prens olmadığını anladıklarında ne olacağını hayal etti. Kale muhafızları tarafından kuşatılacaktı. Onu saraydan sürükleyip duvarların üzerinden atarlardı. Orada dağdan aşağı yuvarlanırdı. Ta ki okyanusa sıçrayıp bir timsah tarafından yenene kadar.

“Ama Sör Cazalet,” dedi Antonetta, “Castellane’deki tüm zenginliğin efendisi siz değil misiniz? Zenginlik de güç değil midir?”

Cazalet. Kel bu adı biliyordu: Cazalet İmtiyazı, bankacılığa yönelikti ve altın paralara bazen sokakta cazalet deniyordu.

“Gördün mü?” dedi Artal Gremont. “Fazla zeki.”

Kel yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Ağızını fazla açamıyordu ki bu muhtemelen bir şanstı; ona coşkulu bir tavırdan ziyade soğukkanlı bir gülümseme veriyordu. Daha sonra anlayacağı üzere coşku, bir prenste şüpheli görülüyordu. “Elbette hâlâ öğreniyorum, Sör Cazalet,” dedi. “Ama bilgiler der ki her şeyi arzulayan, her şeyi kaybeder.”

Bensimon’un ağız kıvrıldı ve Kraliçe’nin yüzünde hızla gizlenen gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Antonetta gülümseyince Kel bundan memnun oldu.

Kral, sahte oğlunun bu açıklamasına hiç tepki vermedi ama Sarthe’in kızıl saçlı delegeşi kıkırdadı. “Oğlunuzun bilgili olduğunu görmek güzel, Markus.”

Kraliçe, “Teşekkür ederim Sena Anessa,” dedi. Kral hiçbir şey söylemedi. Uzun gümüş kupasının kenarından kurnazca Kel’e bakıyordu.

“İyi dedin,” diye fısıldadı Antonetta, Kel’e. Parlayan gözleri, onu iki kat daha güzel gösteriyordu. Kel’in midesi alışılmadık ve bu sefer hiç de rahatsız edici olmayan bir şekilde yeniden kasıldı. “Belki de o kadar hasta değilsindir.”

“Ah, hayır,” dedi Kel hararetle. “Son derece kötüyüm. Her an her şeyi unutabilirim.”

Yetişkinler kendi sohbetlerine geri dönmüşlerdi. Kel onları pek takip edemiyordu. Hem kişiler hem de sözleşme ve ticaret anlaşmaları gibi şeyler hakkında bilmediği çok fazla isim vardı. Bu, Senex Petro’nun yumuşak bir gülümsemeyle Kral’a dönüp şunu söylemesine kadar sürdü: “Aşırı taleplerden bahsetmişken Majesteleri, Eskici Kral’dan haber var mı?”

Kel’in gözleri büyüdü. Eskici Kral’ı biliyordu; Castellane şehrinde herkes bunu bilirdi ama soyluların buna aşına olduğunu düşünmezdi. Eskici Kral, şehrin sokaklarına, Uyanıkların gitmeye cesaret edemediği gölgelere, Labirent’in kumar cehennemlerine ve ıslahevlerine aitti. Bir keresinde Kel, Rahibe Bonafilia’ya Eskici Kral’ın kaç yaşında olduğunu sormuştu. Rahibe onun, kendini bildi bileli var olduğunu söylemişti. Gerçekten de Castellane’de yankesicilerden ve hırsızlardan oluşturduğu ordusuyla, tamamen siyahlar içinde gölgelerde yürüyen bu figürde zamansız bir şeyler vardı. Okçu Birliği’nden ya da şehir nöbetçilerinden korkmuyordu. Hiçbir şeyden korkmuyordu.

“O bir suçlu,” dedi Kral, sert sesi hiç değişmeden. “Suçlular her zaman olacaktır.”

“Ama kendine kral diyor,” dedi Petro hâlâ aynı rahat gülümsemeyle. “Bu size iddialı gelmiyor mu?”

Sena Anessa endişeli görünüyordu. Kel bunun neredeyse sınıfta birinin yumruk atması gibi olduğunu düşündü. Yumruğuna karşılık mı verileceğini yoksa göz ardı mı edileceğini görmek için bekledi. Yumruk atan kişinin arkadaşları tedirgin oldu. Saldırıya geçmek her zaman bir riskti.

Fakat Markus sadece gülümsedi. “O benim için bir tehdit değil,” dedi. “Çocuklar da Kaleler oyununu oynar ama bu Marivent için bir meydan okuma değil, haksız mıyım? Şimdi Dar Geçit hakkında daha önce gündeme getirdiğim konuları tartışalım mı?”

Sena Anessa rahatlamış görünüyordu. “Mükemmel bir fikir,” dedi. Masada ticaret ve Büyük Güneybatı Yolu hakkında, Kel’in anladığı kadarıyla Sarthe dilinde konuşulmaya başlandı.

Antonetta bıçağının kör tarafıyla Kel’in bileğine hafifçe vurdu. “Tatlı getiriyorlar,” dedi ve Kel’e çatal bıçak takımını almasını işaret etti. “Haklıydın. Unutkansın.”

Kel zaten doymuştu ya da tatlılar ortaya çıkana kadar öyle düşünüyordu. Gül suyu ve balla ıslatılmış erik ve şeftaliler, şekerde kristalleşmiş çiçek yaprakları, tatlı-ekşi buzlu şerbetle dolu bardaklar, tatlı çikolata ve kremayla dolu kupalar, nar taneleriyle süslenmiş muhallebiler ve rengârenk pastel kremlarla süslenmiş badem ezmeli kek tabakları servis edildi.

Müzisyenlerin yumuşak melodisi eşliğinde son gümüş tabak getirildi; tabağın üzerinde anka kuşu şeklinde muhteşem bir pasta vardı. Cömertçe altın ve bronzla süslenmişti, her bir kanadı son tüyüne kadar mükemmeldi. Masanın üzerine konulurken pasta hayranlık uyandıran sesler eşliğinde alev aldı.

Kel, mükemmel derecede güzel bir pastayı ateşe vermenin neresinin takdire şayan olduğunu göremiyordu ama bir parça anka kuşu tatlısı, altın bir tabakta parıldayarak önüne konuldu-

ğunda etkilenmiş görünmesi gerektiğini biliyordu. Bir böceğin kabuğu gibi sert, parlak kremalı bir pandispanyaydı.

Onu yemek istemedi. Sadece dünyanın tüm büyüü kaybetmesi değil, aynı zamanda anka kuşları ve ejderhalar, mantikorlar ve basiliskler gibi yaratıkların bir gecede ortadan kaybolması ona her zaman Dağılış'ın en büyük trajedilerinden biri gibi görünmüştü.

Yine de. Önündeki pastanın kremasından bir parça alıp ağzına attı. Şimdiye kadar denediği tatlardan daha güçlü, elmanın bin katı kadar tatlı, baharat ve çiçek kokusuyla karışmış lezzetlerle patlıyor gibiydi. Dilini dişlerinin arkasına bastırdı, tadından biraz sersemlemişti.

Gözlerini kapatabilmeyi diledi. Her şey hem solup gidiyormuş hem de çok netmiş gibi görünüyordu. Kendi kalbinin atışını ve onun ötesinde soyluların gevezelik eden, gülen seslerini, ipeği yırtan bıçakların sesi gibi bir kesinlikle duyabiliyordu. Kahkahaların altında, bildiği ama anlamadığı bir dilde sözleriyle düello yaptıklarını, birbirlerine hakaret ettiklerini, meydan okuduklarını ve birbirlerini övdüklerini biliyordu.

Püsküllü perdeler gibi kıvrılmış olan kirpiklerinin arasından Kral'ın anka kuşu pastasına baktığını gördü. Yüzünde Kel'i şaşırtan yorgun bir nefret vardı. Elbette bir hükümdar hamur işi konusunda bu kadar güçlü duygulara sahip olamazdı. Kral başka bir şey düşünüyor olmalıydı.

Gece ilerledikçe Kel'in uykusu geldi, görünüşe göre dehşete kapılmak insanı bir noktaya kadar uyanık tutabiliyordu. En sonunda bıçağını kucağına koydu. Ne zaman uyuklamaya başlasa, elini ona doluyor ve acısıyla sarsılıp uyanıyordu.

Ziyafet bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Önce bir grup ayrıldı, sonra bir diğeri. Joss Falconet tek başına ayrılırken ona el

salladı. Antonetta, Kel'in yanağını öptü, bu da oğlanın kalbinin daha hızlı atmasına ve kimsenin fark etmemesini umacak kadar kızarmasına neden oldu.

Müzik sessizliğe dönüştü. Altın boyanın ağırlığı altında boğulan tavuskuşunun tüyleri, uyuklu çocukların kafaları gibi aşağı sarkıyordu. Kalabalık, odadan çıktığında ateş kiraz közüne dönüşmüştü. İçeride bir tek kraliyet ailesi ile Kral Danışmanı kalmıştı.

Bir de Kel.

“Eh, sanırım her şey oldukça iyi gitti hayatım,” dedi Kraliçe. Hâlâ masada oturuyordu. Uzun parmaklarıyla tatlı bir mandalınanın yeşil derisini nazikçe soyuyordu. “Hele de Sarthe’lıların her küçük ayrıntı konusunda ne kadar zorlayıcı olmayı sevdikleri göz önüne alındığında.”

Kral cevap vermedi. Onun yerine ayağa kalkıp Kel’e baktı. Bu sanki bir dev tarafından selamlanmak gibiydi. “Oğlan tuhaf bir şekilde bilgili,” dedi. Sesi boğulmuş bir şehir gibi pürüzlüydü. “Sokaktan aldıkları dışında çok az bilgisi olur sanmıştım.”

“Kendisi Majestelerinin yetimhanelerinden birinden geliyor,” dedi Bensimon. “Orada eğitim gördükleri kitapları var. Kraliyetin cömertliği her zaman mevcut.”

“Açlıktan ölmek üzereymiş gibi yedi,” dedi mandalınanın mercan etini beyaz çekirdeğinden ayıran Kraliçe. Sesi zımpara kâğıdı ve bal karışımı gibiydi. “Çok yakışıklıydı.”

“Hatasını düzeltti,” dedi Bensimon. “Bu önemli bir şey. Üstelik Antonetta Alleyne’i de gayet iyi idare etti. Kız, Conor’ın arkadaşı. Eğer o bile farkı fark etmediyse, kim etmiş olabilir ki?”

Kel boğazını temizledi. Hakkında, sanki kendisi orada değilmiş gibi konuşulması tuhaftı. “Artık dönmek isterim.”

Kraliçe gözlerini meyvesinden kaldırdı. Kral ve Bensimon sessizce Kel'e baktılar. Kel ayağa kalkıp elini uzatarak, *teşekkür ederim ama artık gidiyorum*, dediğini hayal etmeye çalıştı. Belki nazikçe eğilip selam da verirdi. Bu, bir gün anlatacağı bir hikâye olacaktı... Gücün ne olduğunu yakından gördüğü bir gecenin hikâyesi. Bir an için teninize değen bir kadife, bir an içinse bıçağın keskin ucu gibi olduğu. Ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Bu, asla anlatmaması gereken bir hikâyeydi.

"Dönmek mi?" dedi Kraliçe. "O pis yetimhaneye mi döneceksin, bu mu yani? Hiç minnettarca bir yaklaşım değil." Parmağını yaladı. "Bensimon. Minnettar olacağını söylemiştin."

"Bu ziyaretin gerçek amacını henüz bilmiyor," dedi Bensimon. "Eğer onu kabul edilebilir bulduysanız, kendisine açıklayacağım. O zaman çok minnettar kalacağını sanıyorum."

Kraliçe kaşlarını çatı. "Hiç sanmıyorum..."

"Kabul edilebilir," dedi Kral. "Conor da bunu onayladığı sürece." Parmaklarını şıklattı. "Sen açıklamanı yap, Mayesh. Ben Yıldız Kulesi'nde olacağım. Çok berrak bir gece."

Bunu söyleyip arkasını döndü ve çıktı. Gözlerinde karanlık bir isyan olan Kraliçe, Kel'e bir kez daha bakmadan, kale muhafızlarıyla birlikte hızla ayrıldı.

Daha önce olduğu gibi odada yine Kel ve Kral Danışmanı kalmıştı. Gerçi şu an masanın üzeri yemek kalıntılarıyla doluydu. Müzisyenler gitmiş, şöminedeki ateş küle dönmüştü.

Kel masanın altından ellerini bir açıp bir kapattı. Kandan yapış yapış olmuşlardı. Bensimon'a baktı. "Bana... geri döneceğimi söylemiştiniz."

"Kral'ın seni kabul edilebilir bulup bulmayacağını bilmiyordum," dedi Bensimon. "Görünüşe bakılırsa buldu. Ayağa kalk. Henüz işimiz bitmedi."

Kel, yetişkinlerin *sen* demek yerine, *biz* demelerinden nefret ederdi. Bir kez daha sarayın dönemeçli koridorlarında Bensimon'un peşinden giderken kaşlarını çattı. Meşalelerin çoğu söndürülmüştü. Artık saray odalarının içlerini göremiyordu. Bir deniz kabuğu gibi kıvrımlı, kocaman bir merdivenden çıkarlarken tökezledi.

Birkaç dönüşün ardından Bensimon onu mermer bir holden geçirip büyük bir odaya getirdi. Bu oda en azından biraz aydınlıktı ve açık kahveyle mavinin yumuşak tonlarında dekore edilmişti. Bir köşede kadife perdeli bir yatak duruyor, yanında da Kel'i şaşırtan daha ufak bir yatak bulunuyordu. Acaba yataklardan biri bir ebeveyn, diğeri de çocuğu için miydi? Gerçi burada çocuklardan eser yoktu. Maun mobilyalar fildişi desenlerle süslenmişti. Duvarlardaki resimlerde Tanrıların Babası Lotan ve üç oğlu Ascalon, Anibal ve Aigon tasvir edilmişti. Savaş, ölüm ve deniz. Tavandaki bir açıklığa giden demirden, dönemeçli bir merdiven vardı.

Yakındaki masanın üzerine çeşitli silahlar yayılmıştı. Kel silahlar hakkında hiçbir şey bilmezdi ve çoğunu isimlendiremedi ama bazılarının hançer, bazılarının kısa kılıçlar olduğunu tahmin etti. Zarif sapları fildişi ve yeşimden yapılmış, farklı renklerde değerli taşlarla süslenmişti.

Kapıda hafif bir gürültü oldu. Kel başını kaldırınca dışarıdaki kale muhafızlarının bir alev topu gibi hareket ettiklerini gördü. Aralarında içeriye girip kapıyı arkasından sertçe kapatan bir oğlan vardı.

Hiç şaşırmamış gibi görünen Bensimon doğruldu. "Prens Conor."

Kel, midesinin kasıldığını hissetti. Taklit ettiği çocuk şu an karşısındaydı. Üstelik hasta olmadığı çok net belliydi. Kel tüm

bunların bir sınav olduğunu şimdi anlıyordu... Ve bu bir şekilde sınavın son kısmıydı.

Veliaht Prens, tıpkı Kel gibi tepeden tırnağa çelik mavisi içindeydi. Başında taç yoktu ama Kel onun Prens olduğunu nerede olsa, anlardı. Yaşına göre uzundu, annesinin güzel hatlarına sahipti ve gözlerinde bir tür yanan alev vardı. Yüzündeki gülümseme ifadesi Kel'in de ona gülümsemeyi istemesine sebep oldu ki bu bile başlı başına sarsıcıydı. Çocuğun korkunç olması gerektiğini biliyordu -ne de olsa o bir asildi- ama yine de Kel, tıpkı Prens'in yaptığı gibi, ona gülümsemek istedi.

Kel'den yaşça daha büyük olmamasına rağmen hafif adımlarla odayı geçip, "Nasıldı bakalım? Ben olmak?" diye sorarken dünyalar kadar büyük görünüyordu.

Kel'in göğüs kafesinde bir çiçek gibi, beklenmedik bir ağrı filizlendi. *Onun gibi olmak istiyorum*, diye düşündü Kel. *Dünya, sanki benim hayallerim ve tutkularımla şekillenecekmiş gibi dolaşmak istiyorum. Parmaklarımla yıldızlara dokunabilecek ve istediğimde sanki oyuncaklarımmış gibi onları aşağı çekebilecek güçte görünmek istiyorum.*

İnsanın arzuladığını hiç bilmediği bir şeyi istemesi garipti.

Kel, *her şey yolundaydı*, demek ister gibi başını salladı. Conor meraklı bir bülbül misali, başını hafifçe yana eğdi. Kel'e yaklaştı ve bilinçsiz bir şekilde elini alıp çevirdi.

Conor sarsılmış gibi bir ses çıkarttı. Kel'in avcunda bıçak yaraları vardı.

"Uyanık kalmaya çalışıyordum," dedi Kel. Conor'ın elinin yanında duran kendi eline bakıyordu. Güneşe maruz kalmaktan eli bir ton daha koyuydu ve Conor'ın avuçları yarasız, pürüzsüzdü.

"Evet, gördüm," dedi Conor. "Bu gece izliyordum. Bir paravanın arkasından."

Kel'in elini bıraktı.

“Bu oldukça etkileyici bir kararlılık,” dedi Bensimon. “Ve acıya dayanıklılık.”

Conor'ın bakışları sabit, net ve griydi. *Gözlerin farklı*, demişti Bensimon. “Bizi yalnız bırak Mayesh,” dedi. “Kel ile tek başıma konuşacağım.”

Kel, Danışman'ın itiraz etmesini bekledi. Bensimon, onun sarayda en uzun süredir tanıdığı tek kişiydi. Her ne kadar geceyi onu taklit ederek geçirmiş olsa da Prens Conor bir yabancıydı. Conor'ın masaya gidip önce bir, sonra diğer hançeri alışını izledi. Çaresizlik içinde, *belki de bu her şeyin sonudur*, diye düşündü. Yolculuk, muhteşem yemek ritüeli ve şimdi de Veliaht Prens onu bıçaklayıp öldürecek.

“Silahları sever misin?” dedi Conor. “İstersen sana bir hançer verebilirim.”

Kel, hançeri doğru bildiği için çok sevindi. Yine de bu çok umut vaat eder gibi görünmüyordu. “Onunla ne yapacağım?” diye şüpheyile sordu.

Conor çarpık bir şekilde gülümsedi. “Ne sevdiğini bilmiyorum ki,” dedi. “Sadece seni kalmaya nasıl ikna edeceğimi bulmaya çalışıyorum.”

“Kalmak mı? Burada mı? Sarayda?”

Conor küçük yatağın kenarına oturdu. “Babam Malgasi Krallığı'nda yetişmiş,” dedi. “Burada bir gelenek vardır. Bir prens on yaşına bastığında kendisine bir çeşit... fedai verilir. Ona *Királar* denir. Kılıç Kapan. Görevi prensi tehlikelerden korumak için ona vekâlet etmektir. Onun gibi yürümeyi, konuşmayı ve giyinmeyi öğrenir. Dışarıdan onun gibi görünmesi sağlanır.”

“Onun gibi görünmesi mi sağlanır?” diye tekrarladı Kel.

“Büyü ve tılsımlarla. Göz rengini değiştirmek için sihirli damlalar kullanılır.” İç çekti. “Çok hoş şeyler değilmiş gibi anlatıyorum ama kendime sana karşı dürüst olacağımı söyledim. Zaten olmamamın da bir anlamı yok. Önünde sonunda kendin de öğreneceksin.”

“Benden sizin,” dedi Kel yavaşça, “Kılıç Kapan’ınız olmamı mı istiyorsunuz?”

Conor başıyla onayladı. “Bunu sana babam da emredebilirdi ama ben isteksiz biri olsun istemedim. Bunu yapmak *isteyen* birini istedim. Ailesinden koparılan biri de olmamalıydı. Bu yüzden... yetimhaneden geliyorsun sanırım?”

Kel, başını sallayarak onayladı. Konuşamayacak kadar şaşkıındı.

Conor hemen gevşedi. “Çok güzel. En azından Jolivet bana yalan söylememiş.” Kel’e baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Bence,” dedi Kel, “bu kulağa tehlikeli ve muhtemelen zor geliyor. Bunu yapmak *isteyen* birini arıyorsanız, sanırım bu da zor olacaktır.”

Conor acı acı nefes verdi. “Aynen öyle.”

Moralsız görünüyor, bu da durumun tuhaflığını ortaya çıkarıyordu. Kel, Castellane Veliaht Prensi ile yapacağı görüşmeden ne bekleyeceğini bilmiyordu ama onun *depresyona* gireceğini kesinlikle tahmin etmemişti. “Şey, beni ikna etmeye çalışabilirsiniz,” dedi. “İyi tarafları nedir, anlatın.”

Conor gözleri parlayarak ona baktı. “Gerçekten mi?” Doğrudu. “Öncelikle sarayda yaşayacaksın. Çoğu kez istediğin her şey senin olacak. Tabii mantık çerçevesinde, mesela giysi ya da kitap gibi şeyler... Aslında aklına gelebilecek her şey. Bir dükkânın vitrininde gördüğün şeyi senin için hemen alırım. Tabii yeşimden bir fil veya devasa başka bir şey olmadığı sürece.”

“Bu pek pratik olmazdı,” dedi sırtıtmamak için kendini zor tutan Kel.

“Birlikte öğreniriz,” dedi Conor. “Jolivet dünyanın en uyumlu adamı değildir ama buraların en iyi kılıç eğitmenidir. Uzman bir dövüşçü olursun. Hem öğretmenlerim bilinmesi gereken ne varsa öğretiyorlar, sana da öğretirler. Bir düzine dil konuşursun, bütün Dannemore tarihini bilirsin, yıldızların dizilimini, tüm Büyük Denklemleri.”

Kel’in içinde, kendine rağmen bir şey tutuştu. Bu küçük, parlak ve uzaktan gelen bir sinyal ateşiydi. Onu sarstı. Gerçek anlamda heyecanlanmayı hiç beklemiyordu.

“Asla aç kalmazsın,” dedi Conor yumuşak bir sesle. “Asla yalnız da kalmazsın. Burada, benim yanımda uyursun ve daima birlikte oluruz. Hayatın sıra dışı olur.”

Kel masaya yaslandı. *Sıra dışı*. Bu kelimeyi biliyordu... derslerde öğrenmişti.

Conor heyecanla öne doğru eğildi. “Her yerden kraliyet üyeleriyle tanışırsın, ünlü kahramanlarla. En büyük dansçıların danslarını izler, en iyi müzisyenleri dinlersin. Herhangi birinin hiç göremeyeceği şeyleri görürsün. Tüm dünyayı gezersin.”

Kel, Orfelinat’ın yanındaki *Beyaz Kaya*’yı düşündü, Cas’le birlikte hayali okyanuslara yelken açtıkları gemiydi o. Nereye Gitmek İstersin oyunu oynarken haritalarını işaretlemek için kullandıkları beyaz mermerleri düşündü. İkisi de o uzak diyarları asla göremeyeceklerini her zaman bilirdi.

“Dünyayı görmek,” dedi. “Sizinle mi?”

Conor hevesle başını salladı. “Çoğu kez benmişim gibi rol yapman gerekmeyecek. Sana başka bir kimlik verilecek. Bir asilin ismi. Ben kral olduğumda, sen de artık Kılıç Kapan olmayı bırakacaksın. Sonrasında tıpkı Jolivet gibi, Castellane’in en iyi

askerlerinin lideri olacaksın. Okçu Birliği'nin. Bir gün şeref ve zenginlik içinde emekli olursun."

Şeref kulağa çok sıkıcı geliyordu, zenginlik ise biraz daha az sıkıcıydı.

"Ama belki yapmayı dilediğin başka bir şey vardır? Mesela bir tüccar ya da loca efendisi olmak gibi?" dedi Conor. Yorulmuşa benziyordu. Kel, zengin çocukların böyle yorgun düşebileceklerini hiç bilmezdi. "Seni burada kendi rızan dışında tutmam. Babama da söyledim."

Babama da söyledim. Bu, Kral'ın yeterince tuhaf olduğu anlamına geliyordu ama daha da tuhaf olan şey Conor'ın birleştirdiği ellerinin titremeye başlamasıydı. *Bana gerçekten ihtiyacı var,* diye düşündü Kel şok içinde. Cas onun arkadaşıydı ama ona *ihtiyacı* yoktu. Rahibe Bonafilia ve diğerlerinin de öyle. Ebeveynlerin çocuklarına ihtiyacı olurdu ama Kel'in ebeveyni de yoktu. Başka biri tarafından ihtiyaç duyulmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordu, bu his karşınızdakini korumak istemenize yol açıyordu. Kendisi de çok şaşkıındı ama bu çocuğu, Castellane Prensi'ni korumak istiyordu. Onunla bir orman dolusu kıllı yırtıcının arasında durmak istiyordu. Conor Aurelian'a zarar vermek isteyen her düşmana tepeden bakıp onları yok etmek istiyordu.

Saray kapılarından içeriye girdiği andan itibaren bu, yapmak istediği ilk şeydi. Şey, bir de yemek yemek.

Belki yapmayı dilediğin başka bir şey vardır? Mesela bir tüccar ya da lonca efendisi olmak gibi? Kel on altısına basınca yetimhane onu dünyaya, cebinde tek kuruş olmadan salacaktı. Zira yetimhane sadece *çocuklara* yardım etmek için vardı. Eğitimsiz ve bilgisiz bir şekilde çıkacağı Castellane sokaklarında onun için hiçbir şey olamazdı. Denizciler bile genç yaştan itibaren eğitilirdi. Eğer şanslıysa bir sokak fenercisi ya da bir gemi işçisi olur

ama fakirlikten kırılırdı. Ya da suçlu olurdu... yankesicilik yapar veya Sürüngenlere katılır (ki bunu hayallerinde bile başaramazdı) ve Tully'deki darağaçlarından birinde sallanırdı.

Derin bir nefes aldı. "Sıra dışı diyorsunuz?"

Ve Conor gülümsemeye başladı.

BÖLÜM BİR

“Neden şimdi evlenmek zorunda olduğumu anlamıyorum,” diye söylendi Castellane Veliaht Prensi Conor Darash Aurelian – namıdiğer Marakand Dükü (annesinden miras aldığı onursal bir unvan) ve Sarema Hükümdarı (Taprobana yakınlarındaki bu küçük ve ıssız ada, yıllar önce bir ticaret gemisinin, kısa kıyı şeridine aslanlı bayrağını dikmesiyle Castellane’in hak iddia ettiği bir yer olmuştu. Herkesin bildiği kadarıyla bayrak hâlâ oradaydı ve Castellane’in bu kayalık tümsek üzerindeki iddiası sürüyordu).

Kel sadece gülümsedi. Conor dramatik bir şekilde mağdurmuş gibi görünüyordu ki bu aslında kendini hiç de öyle hissetmediği anlamına geliyordu. Kel, Conor’ın yüz ifadelerini kendisinininkilerden bile daha iyi bilirdi. Conor evlilik baskısı ya da Kraliçe’nin bugün Valerian Meydanı’nda yapmasını emrettiği konuşma yüzünden sinirli olabilirdi. (Şu an ikisinin camları karartılmış, kadife minderlerin arasında sıcaktan patladıkları, Jolivet ile Mayesh’in karşılarındaki koltuklarda onlara dik dik baktığı bir at arabasında tıklılı kalmalarının nedeni buydu.) Ya da hiç sinirlenmemiş ve sadece dramatik olma yeteneğini sergiliyor olabilirdi.

Her iki durumda da bu, Kel'in sorunu değildi. Siyasi anlamda son derece avantajlı olan bir eşleşme hakkında Conor'la konuşmaya çalışan kişi o değildi. Hatta tüm bu fikre karşıydı. Şu anki koşullarda rahattı ve Conor'ın evlenmesi bu dengeyi bozardı.

“O halde evlenme!” diye kükredi Jolivet. Üniforma giymiş olmasına rağmen her zamanki gibi asık suratlıydı. Kilometrelerce uzanan altın örgüsü, kırmızı tunik ve pantolonu, o kadar törensel bir miğferi vardı ki şu anda onu kucagında taşıırken, tüyleri çenesine değiyordu. Yanında oturan Mayesh Bensimon ona kıyasla çulsuz bir gri kargaya benziyordu. Sade danışman cüppesini giymişti ve kıvrıcık beyaz saçları yakasına dökülüyordu. Ancak bir Ashkar olarak, halka açık yerlerde yalnızca mavi veya gri giymesine izin veriliyordu, bu da potansiyel terzilik ihtişamını büyük ölçüde sınırlıyordu. “Detmarch'taki şu kuzenin Castellane Kralı olabilir ve sen de ordunun başına geçersin. Sınırdaki görev yapan General Archambalut da biraz dinlenmiş olur.”

Kel gülmemek için kendini zor tuttu. Castellane kraliyet ailesinin birden fazla vârisi olduğunda bu söyledikleri doğrudu, ikinci vâris ordunun lideri olmak için eğitilirdi. Eğer Conor'ın bir kardeşi olsa onun yer değişebilirdi. Gerçi Kel, teoride bile olsa, Conor'ın böyle bir şey yapacağını asla hayal edemezdi. Conor böceklerden ve topraktan nefret ederdi. Kel'in anladığı kadarıyla orduda her ikisinden de fazlasıyla bulunurdu. Üstelik daha gençti -sadece yirmi üç yaşındaydı- ve evlenip yeni bir vâris üretmesine yıllar vardı. Mayesh ve Jolivet, sürekli öten yaşlı horozlar gibi boşuna tedirgin oluyorlardı.

Conor kaşını kaldırdı. “Saçmalık,” dedi. “Yakışıklılığımı bir savaşla berbat edemeyecek kadar iyiyim ben.”

“Yara izleri çekici olabilir,” dedi Kel. “Montfaucon'a baksana. Çevresi sürekli ona hayran saraylılarla çevrili.”

“Bunu sadece savaşa girip yanağımda tek bir kesikle döneceğim garanti edilirse yaparım,” dedi Conor. “Daha muhtemel sonuç yüze bir mızrak darbesidir ve bu çok daha az çekici olur. Zaten şu an savaş filan yok.” Conor konuşurken daima ellerini anlamlı bir şekilde hareket ettirirdi. Bu, Kel’in yıllarca öğrenip kopyaladığı bir alışkanlıktı. Conor işaret ederken, arabanın içindeki hafif ışık yüzüklerinin üzerinde parlıyordu. Halkına seslenmek üzere olan bir prene yakışacak kadar zengin giyinmişti. Üçüncü en iyi tacını takmış (kanatları olan altın bir taçtı bu) ve ince yün pantolonla, işli bir deri yelek giymişti. Altındaki gömleğin ipek ve metalik ipliğini göstermek için deri, küçük elmas şeklinde kesilmişti. Hava korkunç sıcaktı ve Kel bunu, kendisi de aynı şeyleri giydiği için biliyordu.

“Şu an bir savaş yok,” dedi Mayesh. “Ve evlilik bağlantıları sayesinde diğer ülkelerle ittifaklar kurmak da bu durumun olduğu gibi devam etmesini sağlamanın yollarından biridir.” Kucağındaki deri defteri açtı. İçinde çeşitli kâğıtlara çizilmiş düzinelerce portre ve karalama vardı. Hepsi de Dannemore ve ötesindeki umut dolu meclislerden yollanmıştı. “Sarthe Prensesi Aimada d’Eon. Yirmi yaşında, altı dil biliyor, annesinin güzelliği dillere destandı, uysal...”

“Uysal demek sıkıcı demek,” dedi Conor. Yüzüklerinden birini çıkarmış, bir elinden öbür eline atıp tutuyordu. Yüzük uçarken renkli bir ateşböceği gibi, arabanın loş ışığında parlıyordu. “Hem bana ne annesinin neye benzediğinden?”

“Belki de bir taşla iki kuş demek istiyorlardır,” dedi Kel ve Conor bunun üzerine gülümsedi. Kel’in Kılıç Kapan olarak yaptığı, kendini Veliaht Prens ile olası bir zararın arasına koymanın çok daha ötesinde bir işti. Conor’ın etrafı genelde ona ne yapması gerektiğini korkutucu derecede ciddi bir tavırla söy-

leyen insanlarla çevriliydi. Kel, görevinin biraz denge sağlamak olduğunu düşünüyordu.

Mayesh hiç eğlenmedi. “Ben inanıyorum ki,” dedi, “burada kızın da annesi Kraliçe gibi bir gün çok güzel bir kadın olacağı anlatılmak istenmiş.”

“Şu an güzel değil miymiş yani?” Conor, Mayesh’in elindeki kâğıdı aldı. “Kızıl saç,” dedi. “Kızıl saçtan tiksindiririm. Üstelik bu kız bir Sarthe.”

Jolivet surat astı. Castellane bağımsızlığını kazanmadan önce geniş bir imparatorluk olan Magna Callatis’in liman şehriydi. Şu anda bu imparatorluk Sarthe, Valderan ve Castellane diye üç ayrı krallığa ayrılmış durumdaydı. Valderan şu an bile Castellane’in gıdasını tedarik ettiği pek çok çiftliği içeren yemyeşil güney bölgeyi almıştı. Castellane kendi gemi bölgesine ve rıhtıma sahip olmuştu. Sarthe da başkente ve bir zamanlar imparatorluk şehri olan Aquila’ya sahipti. Sarthe’in eski imparatorluğu tekrar kurmaya can attığı, herkesin bildiği bir şeydi. Kendileri karaya bağlı oldukları ve sahile ulaşmak için Valderan’ın sarp geçitlerini aşmak zorunda kaldıklarından Castellane’in limanına hasretlerdi.

“Haklı olabilir,” dedi Jolivet. “Sarthe’in neden burada bir ayağı olsun ki?”

“Gerçekten de neden?” Mayesh bir kâğıt daha çıkardı. “Burada da Malgasi Prensesi Elsabet Belmany var.”

“Malgasi,” dedi Jolivet düşünceli bir tavırla. “Faydalı bir müttefik. Özellikle de baban saraylarında büyüdüğü için.”

“Baharat, kürk ve ipek konusunda zengin bir ticaret yapıyorlar. Ekilebilir arazi rezervleri de var. Bu da artık Valderan mahsullerine bağımlı olmayacağımız anlamına gelir,” diye dikkat çekti Mayesh. Gerçi sesinde tuhaf bir coşku eksikliği vardı.

“Arable toprakları,” dedi Conor. “Bundan daha romantik sözcükler hiç söylenmemiştir. Arable diyarındaki güzel kadınlarla ilgili yazılmış bir sürü balat var.”

“Tabii şu anda da hâlâ böyle diyorlarsa,” dedi Kel ve Conor sırtıtarak Mayesh’in elindeki kâğıdı aldı.

“Bu topraklardan bir hiçmiş gibi bahsedemezsin,” diye homurdandı Jolivet. “Ticari anlamda çok büyük bir gücümüz var ama toprak anlamında sadece birkaç kilometrekarelik bir şehre ve bataklığa sahibiz.”

“Ama ne kilometrekare,” dedi Kel huzurla ve Mayesh gülmüseddi. Conor ciddi görünümlü genç kadının portresini Kel’e göstermek için kâğıdı kaptı. Genç kadının solgun bir teni, siyah saçları vardı ve alnını yakuttan bir anka kuşuyla süslenmiş altın bir taç sarıyordu. Elsabet Belmany.

Kel kaşlarını çatı. “Sanki yakın zamanda adını duydum gibi geliyor...”

Conor parmaklarını şıklattı. “Evet. Bir skandalda adı geçti sanki. Malgasi halkı Belmany Hanedanı’nı hiç sevmez. Bu, insanın içinde bulunmak istemeyeceği kadar nahoş bir duruma benziyor.”

Jolivet bıkmış gibi bir ses çıkardı. “Castellane’de de monarşi karşıtları var Conor...”

Conor ve Mayesh, Aurelian Hanedanı’nın evrensel olarak sevilip sevilmediğini tartışırken Kel arabanın camındaki siyah boyanın birazını kazıdı. Camın berrak noktasından Ruta Magna’da olduklarını görebiliyordu. Büyük Güneybatı Yolu’nun Shenzhou’dan Castellane’e uzanan son kısmı olan Ruta Magna, Dar Geçit’ten itibaren dağları keserek şehri geçiyor ve limanda sona eriyordu. Kel sık sık Büyük Yol’un diğer ucunun neye benzediğini merak ederdi. Shenzhou’nun başkentinde çıkmaza

girdiğini biliyordu ama Castellane’de olduğu gibi şehrin ana caddesi haline mi geliyordu, yoksa taşkın yatağında kanayan bir nehir gibi birdenbire sokaklara mı dönüşüyordu?

Bu tip şeyleri merak ettiği için Conor ona hep çok tuhaf olduğunu söylerdi. Ama Kel sık sık dünyanın en uzak köşelerini hayal ederdi. Marivent’teki pencerelerinden rıhtımla Sayan, Taprobana, Kutani ve Nyenschantz’dan dönen büyük gemileri görürdü. Bir gün, derdi kendi kendine, bir gün o yelkenli gemilerden biriyle masmavi okyanusun ipek gibi sularına yelken açacaktı. Conor’ın da yanında olmasını umuyordu. Gerçi Conor’ın birlikte dünyayı gezecekleri sözü hâlâ gerçekleşmiş değildi. Ama Kel, bunun Conor’ın suçu olmadığını biliyordu çünkü Aurelian Hanedanı genelde prenslerini alışılmadık bir şekilde yanlarından ayırmazdı.

“Ah, iyi o zaman,” diye çıkıştı Mayesh. Adam öfkesini nadiren gösterirdi. Kel, Danışman’ın bir kâğıt daha çıkardığını görünce şaşırdı. “Eğer Malgasi hoşuna gitmiyorsa, burada Gelstaadt Prensi Floris de var. Genç, güçlü ve bir gün dünyanın en geniş finans imparatorluğunun hâkimi olacak.”

Conor’ın genel tercihi kadınlardı ama bu bir kural değildi. Eğer Conor bir erkekle evlenecek olursa, Anne Leydi olarak iyi bir aileden gelen bir kadın seçilir ve o kadın, Conor’ın çocuğunu taşıyıp onu emzirir ve yetiştirmeleri için iki krala verir. Conor’ın büyükbabalarında bu durum yaşanmıştı -bir Castellane Prensi ve bir Hanse Lordu- ve Dannemore’da yaygın bir durumdu. İki kraliçenin evlenmesi daha nadir görülse de duyulmamış bir şey değildi.

“Finans imparatorluğu mu?” Conor elini uzattı. “Bir bakayım.”

Conor çizimi incelerken, Kel de omzunun üzerinden kâğıda baktı. Resimdeki oğlan bir kızılağaca yaslanmış şekilde tasvir edilmişti. Yakışıklıydı, saman rengi saçlara ve Gelstaadt’ta çok

yaygın olan mavi gözlere sahipti. Burası ufak ama liberal finans yasaları sayesinde Dannemore'daki en zengin ülkeydi.

Conor başını kaldırdı. “Sen ne dersin Kel?”

Arabanın içindeki atmosfer hafifçe değişti. Son on yılını sosyal etkileşimin inceliklerine uyum sağlamakla geçiren Kel, şu an bunu iliklerine kadar hissediyordu. O, Prens'in hizmetkârı ve Kılıç Kapan'ıydı. Fikir belirtmek, en azında Jolivet ve Mayesh'e göre, onun görevi değildi. (Belki de bu, aynı fikirde oldukları tek konuydu.)

Kel neden umursaması gerektiğinden emin değildi. Sarayda çalışan herkes Asil Kan'a sadıktı ama o, diğer her şeyin üstünde, Conor'a sadıktı. Yıllar önce ödünç alınmış giysiler içinde küçük, pis bir çocukken Castellane Prensi ile tanıştığında yaptığı bir seçimdi bu. Ona sıra dışı bir hayat teklif eden, bunu ve daha fazlasını veren... yanında bir de sıra dışı bir dostluk sunmuş olan kişiyle tanıştığında.

“Bence,” dedi Kel, “ya biri o ağacı çok küçük çizmiş ya da Gelstaadt'lı Floris bir dev.”

“Güzel bir noktaya değindin,” dedi Conor. “Bana tepeden bakan biriyle evlenmeyi hiç istemem. Boyu ne kadarmış Mayesh?”

Mayesh iç çekti. “İki metre.”

Conor ürperdi. “Mayesh, sen bana azap çektirmeye mi çalışıyorsun? Sevilmeyen bir prenses, bir dev ve bir kızıl saçlı mı? Şaka anlayışın bu mu? Canımdan bezdim. Buna ihanet bile denir.”

Mayesh yeni bir kâğıt gösterdi. “Kutani Prensesi Anjelica.”

Nihayet ilgilenmeye başlayan Conor doğruldu. Kel onu suçlayamazdı. Resimde koyu tenli, bulut gibi siyah saçlı ve parlak amber gözlü bir kız vardı. Altından örgüler üzerinde yıldız şeklinde süslenmiş elmaslar olan bir taç takmıştı ve bileklerinde daha çok altın parlıyordu. Işıltılı şekilde güzel bir kızdı.

“Kutani mi?” dedi Jolivet şüpheyle. “Castellane kesinlikle talep edecekleri çeyizi karşılayabilir mi?”

Kutani bir ada krallığıydı. Baharat ticaretinin merkeziydi. Kakule, biber, safran, zencefil ve karanfil; hepsi de burada yetişir ya da ticareti yapılırdı. Bu sayede kraliyet inanılmaz derecede zenginleşmişti. Ailesi Baharat İmtiyazı’na sahip olan Joss Falconet’e göre, adanın havası kakule kokar ve pudra kadar yumuşak sahillerde ticaret rüzgârları eserdi.

“Çok doğru,” dedi Mayesh kâğıdı bir kenara koyarak, “muhtemelen karşılayamaz.”

Conor’ın gözleri parladı. “Yeterince zenginiz,” dedi. “Şunu bana geri ver.”

Ruta Magna’yı geçip şehrin en eski dört binasının oluşturduğu merkezdeki meydanın arkasında bulunan dar şeride girdiler. Binaların hepsi güneşte parıldayan kuvars damarlı beyaz mermerlerle kaplıydı. Hepsi geçmiş Callatian İmparatorluğu’ndan kalma geniş basamaklara, sütunlara ve kemerli revaklara sahipti.

Valerian Meydanı, bir zamanlar imparatorluk liman şehrinin merkezi olan Cuadra Magna idi. Her ana noktada imparatorluk döneminden kalma devasa bir yapı dururdu. Kuzeyde basamakları suçluları yakalamak istercesine ağızları sonuna kadar açık olan mermer aslanlar tarafından korunan Tully, batıda Concovat ve güneyde Justicia vardı. Doğudaysa Castellane’in ilk kralı Valerian tarafından dikilen zafer takı Porta Aurea bulunurdu. Vatandaşlar çok sevdikleri bu geçide Hiçbir Yere Açılmayan Kapı derdi.

Castellane’in geçmişiyle biraz karmaşık bir ilişkisi vardı. Bugün Castellane’in Magna Callatis’ten ayrılıp bağımsızlığını ilan ettiği günün yıldönümüydü. Castellane’liler şehir devletleriyle çok gurur duyuyorlardı ve buranın Dannemore’daki en üstün yer olduğunu düşünüyorlardı. Ama aynı zamanda Callatian

soyundan gelmeleriyle ve imparatorluk dönemine ait şeyleri (hamamları ısıtan yeraltı ısıtma tertibatından tutun da On İnkiler Konseyi'ne kadar her şeyi) korumalarıyla da gurur duyuyorlardı. Bağımsız ancak bir yandan da uzun geçmişe sahip bir bölge olmanın ihtişamına bağlı bir yerdı. Kel bazen bu çelişkiyi gözlemleyen tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu.

Kel ve diğerleri binaya görünmeden girmelerine olanak sağlayan gizli bir girişin bulunduğu Concovat'ın arkasında durdular. Yol her iki uçtan da, kraliyet trafiği dışında herkese kapatılmıştı. Kel arabadan inerken gölgelerden koca gözlerle gizlice bakan bir grup küçük çocuk gördü. Yırtık pırtık giyinmişlerdi, ayakları çıplak ve pisti, yüzleri güneşten çillerle kaplanmıştı. Bir okaliptüs ağacının altında korsancılık oynayan iki küçük oğlan çocuğunu düşündü ve onlara doğru bir bozuk para fırlattı.

“Eskici Kral'a selamlarımı söyleyin!” diye seslendi.

Çocuklardan en küçüğü korkuyla bağırdı. “Bugün burada olduğunu söylüyorlar,” dedi. “Kalabalıkta bir yerde.”

“Sanki neye benzediğini biliyorsun da,” dedi yırtık pırtık önlük giyen bir kız. “Onu hiç görmedin ki.”

Küçük çocuk öfkeyle ofladı. “Biliyorum,” diye itiraz etti. “Tıpkı ruhunu almaya gelen Centilmen Ölüm gibi simsiyah giyiniyor ve arabasının tekerlekleri kanla kaplı.”

Kız gözlerini devirerek oğlanın kulağını çekti. Çocuk bağırdı ve hepsi birden kıkırdarak gölgelerin içinde kayboldu.

Kel güldü. Çocukken Eskici Kral'ın yankesicilerin düzenbaz tanrısı olduğunu düşünürdü. Daha sonra onun ne kadar gizemli olursa olsun, mitolojik değil gerçek bir figür olduğunu anlamaya başladı. İncelikli ve büyük kaçakçılık operasyonları yürütüyordu, Warren'ın derinliklerindeki kumar cehennemlerinin sahibiydi ve limandan Büyük Yol'a kadar uzanan her ticarete parmağı vardı.

Saray, şehri onun varlığından kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. O çok güçlüydü ve ayrıca Mayesh, herhangi bir organizasyonun tepesinde bir güç boşluğu yaratmamanın daha iyi olduğunu söylerdi. Sonuçta kanunsuz düzen, kanuni karmaşanın gelişimi demekti.

Jolivet parmaklarını şıklattı. “Gel hadi Kellian,” dedi ve dörtlü grup ıssız sokağı geçip Concovat’a girdi. İçerisi karanlık ve serindi. Mermer, iç mekânı sıcaktan koruyan bir kalkan görevi görüyordu. Jolivet sessizce konuştuğu Conor’ın yanında yürürken, Kel de kendini Mayesh’in yanında buldu.

“Arabada yaptığın şey çok zekiceydi,” diye itiraf etti Kel. “Ona evlenmek istemeyeceği üç aday gösterip sonra isteyeceği bir tanesini göstererek ona sahip olamayacağını söylemen.”

“Bu ikimizin de görevi,” dedi Mayesh. “Prens’i kendinden bile daha iyi tanımak.”

“Ama senin başka görevlerin de var, benimse sadece bir tane. Senin Kral ve Kraliçe’yi de tanıman gerekiyor.”

Mayesh ona katıldığını ama çok da aynı fikirde olmadığını gösteren bir hareket yaptı. “Ben onlara sadece danışmanlık sunuyorum. Hep de böyle oldu.”

Bu doğru değildi ama Kel’in canı tartışmak istemiyordu. Kral ve Kraliçe hakkında çok derin tartışmalara girmek iyi olmazdı. Özellikle de Kral hakkında. Bu yılki Özgürlük Günü konuşmasını Conor yapacaktı çünkü Kraliçe gelemeyecekti -halka konuşmaktan tiksiniyordu- ve Kral da öyle.

Büyük bilim insanı, filozof-kral Markus Aurelian. Onun bilgeliği Castellane için gurur kaynağıydı. Halk arasına pek sık çıkmadığı çünkü öğrenimiyle, astronomi ve felsefe alanlarındaki büyük keşifleriyle meşgul olduğu söylenirdi. Kel bunun doğru olmadığını biliyordu ama bu Aurelian Hanedanı için sakladığı sırlardan sadece bir tanesiydi.

Geniş mermer sütunların kemerli bir çatıyı desteklediği Concovat'ın merkez odasına ulaşmışlardı. İmparatorluğun dağılmasından önceki Dannemore haritasını gösteren mozaik zemin bir zamanlar renkliydi. Şimdiyse geçen onca zaman ve üzerine basan sayısız ayak yüzünden yıpranmış ve soluk bir gölgeye dönüşmüştü.

Bir zamanlar burada koltuklar vardı. Bir keresinde Kral, İmtiyazlı Ailelerle bir oturum yapıp hukuk, ticaret ve politikayı tartışmıştı. Kel, Kral'ın teleskopları ve usturlaplarıyla, yıldız haritaları, sekstantları ve küreleriyle Kuzey Kulesi'ne çekilmeden önce, durumun hâlâ böyle olduğunu hayal meyal anımsıyordu. Yani Kral dikkatini göklere çevirip altlarındaki dünyayı unutmadan önce.

Ancak şu an bunu düşünmenin bir anlamı yoktu. Okçu Birliği'nden birkaç kişi yaklaşıyordu. Jolivet gibi, onlar da altın sarısı ve kırmızılarla parlarsa da çok daha az püskül ve saçak taşıyorlardı. Benaset isimli gri saçlı liderleri asık bir suratla, "Elçi. Efendim. Bir olay oldu," dedi.

Benaset'in açıkladığına göre bir liman işçisi sırtında bir ok ve yayla kalabalığın içinde bulunmuştu. Muhtemelen bir şey değildi elbette, kraliyet kanından birinin katıldığı bir etkinliğe silahla gelinmeyeceğine dair yasadan habersiz olmalıydı. Tully kesinlikle gerçeği ortaya çıkarırdı. Bu sırada... "Kılıç Kapan'a ihtiyacımız olacak," dedi Benaset. "Hazırlıklı mı?"

Kel, başıyla onayladı. Gerginlik omuzlarına yayılmış, kaslarını sertleştirmişti. Conor yerine öne çıkmak nadir yaptığı bir şey değildi. Muhafızlar tedbirli olmaktan daha fazlasını yapmak istediklerinde, madalyonun diğer yüzü de buydu. Cebinden tılsımını çıkarıp boynuna takarken umursadığı şeyin tehlike bile olmadığını düşündü. (Tılsım buz gibi bir şekilde boynuna değdi.

Tahmin edemediği nedenlerden ötürü metal tenine değince asla ısınmıyordu.) Ama bugün sakindi. Meydana çok yaklaşmışlardı, kalabalığı duyabiliyordu. Kendisine ihtiyaç duyulmayacağını sanmıştı. Fakat yanılmıştı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde, yapılacak olan konuşmayı aklından geçirdi. *Tanrılar adına sizi selamlıyorum Castellane halkım. Bugün...*

Kel kaşlarını çattı. Bugün bir şey. *Bugün Castellane doğdu.* Hayır. Böyle değildi.

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum,” dedi Conor, Kel’in düşüncelerini bozarak. “Silahla ortada dolanan sarhoş bir aptal, illa bir suikast anlamına gelmez...”

“Bu gerekli, Monsenyör.” Kel, Jolivet’in böyle düz bir sesle konuşmasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Elçi’nin eğer gerekirse, Prens’i fiziksel olarak dizginleme yetkisi vardı. Bu yetkiyi ona Kral vermişti. “Bu yüzden bir Kılıç Kapan’ın var.”

Kel yerine geçerken, Conor da sinirle ellerini havaya kaldırdı. Göz göze geldiler. Kel, *önemli değil*, der gibi omuz silkti. Conor iç çekerek başındaki tacı çıkartıp Kel’e uzattı. “Yakışıklı görünmeye çalış,” diye tavsiyede bulundu. “Halkı hayal kırıklığına uğratma.”

“Elimden geleni yaparım.” Kel tacı başına yerleştirdi. Yüzükler sahteydi ama taç gerçektir. Aurelian Hanedanı’na aitti. Külçe gibi ağırlığından çok daha büyük bir gücü vardı. Gözlerini kırptırarak başını kaldırdı. Okçu Birliği kapıları ardına dek açarak Concovat’ın içini parlak gün ışığıyla doldurmuştu.

Kel kalabalığın, azgın denizler gibi sesini duyabiliyordu.

Conor elini uzattı. Kel elini tutunca Conor onu kendine doğru çekti. Bu bir ritüeldi, kas hafızasıydı. Kel bunu sayısız kez yapmış olmasına rağmen yine de Conor’a bakarken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kaşlarının üzerine düşen altın tacın ağırlığını hissederken...

“Ben Prens’in kalkanıyım,” dedi. “Ben onun delinmez zırhıyım. O kanamasın diye ben kanarım. O acı çekmesin diye ben çekerim. O sonsuza dek yaşasın diye ben ölürüm.”

“Ama ölmeyeceksin,” dedi Conor elini çekerken. Hep böyle söylerdi... Ritüelin bir parçası değil, onun kendi alışkanlığıydı.

“Leydi Alleyne’in eline düşmediğim sürece,” dedi Kel. Leydi Alleyne’in pek çok tutkusu vardı ve bunların çoğu, tek evladı olan kızına odaklanmıştı. “Hâlâ Antonetta ile evlenmen için uğraşıyor.”

Jolivet kaşlarını çattı. “Yeter,” dedi. “Mayesh, sen Prens’le kalacaksın.”

Bu, bir sorudan ziyade emirdi. Mayesh kalacağını işaret etti ve Kel, Jolivet ile birlikte kapılara kadar uzun bir yürüyüşe çıktı. Kel tüm kemerleri beyaz mermerlerle parıldayan kapalı sundurmanın kapısından içeri girene kadar kalabalığın gürültüsü daha da arttı. Meydana inen beyaz basamakların tepesinde durmak için hareket ederken kalabalığın derin bir nefes aldığını duydu. Sanki hepsi onu aynı anda görüp aynı anda nefes almış gibiydi.

Kel, Kederli Merdivenler’in tepesinde durdu ve kalabalık Conor’ın adını söylerken meydana baktı. Kalabalık zenginleri, sınıfları ve meslekleri kapsıyordu. Kaba patiskalar giymiş liman işçilerinden, daha iyi görebilmek için omuzlarına tünemiş çocuklara, esnaf ve meyhanecilere kadar herkes meydandaydı. Zengin tüccarlar parlak arabalarını meydana sürmüş ve ışıltılı renklerle giyinmiş gruplar halinde toplanmıştı. Yüksek Tapınak’ın merdivenlerinde duran Castellane’in başrahibi Hierophant, tepesinde süt rengi bir Sunderglass küresi olan bir asa taşıyordu. Kel yan gözle yaşlı adama baktı. Devlet cenazeleri veya Kral ya da Kraliçe’nin çiçeklerle süslenmiş bir tekneye binip Aigon ile Aurelian Hanedanı arasındaki bağı mühürlemek için altın bir

yüzüğü okyanusa fırlattığı Denizle Evlilik gibi büyük etkinlikler dışında, Hierophant'ı tapınak dışında görmek alışılmadık bir durumdu.

Basamakların en yakınında, Tully aslanlarının üzerinde dikilmiş bir kürsü üzerinde İmtiyazlı Aileler oturuyordu. Her aile kendi hanesinin armasını taşıyan bir flamanın altındaydı. Roverge Hanesi için bir gemi, Esteve için bir çelenk, Alleyne için bir ipekböceği.

Kel kalabalığa son bir kez bakarken gözüne kızıl tekerlekleri olan parlak siyah bir at arabası ilişti. Arabaya siyahlar içinde, uzun bacaklı, sıırım gibi ince, uzun bir figür dayanmıştı. *Ruhunu almaya gelen Centilmen Ölüm gibi simsiyah giyinir ve arabasının tekerlekleri kanla kaplıdır.* Acaba bu, Prens'in konuşmasını dinlemeye gelen Eskici Kral olabilir miydi? Kel, eğer canı isterse, bunu yapabileceğini düşündü. Çocukken Conor'a, Saray'ın neden Eskici Kral'ı tutuklamadığını sormuştu.

"Çünkü," demişti Conor düşünceli bir şekilde, "çok fazla parası var."

Yeter. Kel, sinirlerinin hayal gücünü yönlendirdiğinin farkındaydı. *Odaklan,* dedi kendi kendine. *Sen Castellane Prensi'sin.*

Gözlerini kapadı. Karanlığın içinde mavi bir deniz ve beyaz yelkenleri olan bir gemi gördü. Dalgaların sesini, martıların çığlıklarını duydu. Batı yıldızlarının dünyanın dönüşüyle boğuldukları bu noktada, ufukta onu çağıran sessizlikte yalnızdı. Burayı ondan başka bilen yoktu. Conor bile bilmiyordu.

Birden gözlerini açtı. Kalabalığa ellerini uzatınca kalın kadife ceketinin kolları geriye doğru düşüp parmaklarındaki yüzükler ışıldadı. Alnında demir külçe gibi duran taç çok ağırdı. "Tanrılar adına sizi selamlıyorum Castellane halkı!" dedi. Sesi, boğazındaki tılsım yüzünden çok güçlü çıkıyordu. Meydanda yankılandı.

Halkım... Kalabalığın çoğu Castellane'in gemi ve aslan armalı, kırmızı ve altın renkli bayrağını sallıyordu. Deniz ve Altın Yollar. Saray kütüphanesinde Dannemore ülkesi şeklinde dokunmuş bir halı vardı. Conor bazen çıplak ayakla üzerinde yürürdü. Bazen Hind'in üzerinde, bazen Altın Yollar boyunca, bazen de Castellane'e dönerdi. Ne de olsa tüm dünya bir prensin hizmetindeydi.

"Bugün," dedi Kel ve ağzından davetsiz ama hatırlanan şu sözler yükseldi, "özgürlüğümüzün günü. Burada, bu sokaklarda Castellane halkı bir daha asla bir imparatorun önünde diz çökmek ya da yabancı bir gücün ayaklarına kapanmamak için canlarını feda etti. Ve bizler, şu an olduğumuz şeye dönüştük. Tüm dünya için parlayan bir yol göstericiye, Dannemore'daki en büyük şehre, tüm dünyadaki..."

Kalabalık kükredi. Ses gök gürültüsü, gökyüzünü paramparça edene dek yaklaşan bir fırtına gibiydi. Şu an Kel'in gerçek prensleri olup olmamasının bir önemi yoktu. Tezahüratlar onu göklerde yıldırım çarpmış Elemi gibi yürüyormuş misali yükseltti.

Kalabalığın heyecanı sanki ilikleri barutla dolmuş gibi kemiklerine kadar işliyordu. Bunu kanında yükselen bir ateş gibi hissetti. Bu kadar sevmek çok büyük bir duyguydu; bu sevgi gerçekten ona yönelik olmasa bile. Bir yanılsama olsa bile.

Kel, Convocat'a geri döndüğünde Conor, "Çok iyi," dedi. Kısmen Veliaht Prens'in gelişiyle ama aynı zamanda Saray tarafından sağlanan bedava alkolle de çılgına dönen kalabalık hâlâ dışarıda kükrüyordu. Soylu aileler eşyalarını toplayıp aceleyle Tepe'ye geri dönerken, kırmızı ve altın renkli bayrakların asılı olduğu stantlarda maşrapalar dağıtılıyordu. Çok geçmeden yurtsever kalabalık gürültülü ve kutlama yapan bir kalabalığa

dönüşecekti. “Castellane varlığının kalbi ve ruhuyla ilgili kısmı beğendim... Neydi sahi? Ah, evet. Vatandaşlar. Doğaüstü mü?”

“Provasını yaptığımızı sanıyordum.” Kel bir sütuna yaslandı, serin mermeri sırtında ve boynunda hissetti. Kederli Merdivenler’in tepesinde durduğunda güneşi hissetmemiş olmasına rağmen aniden her yeri çok sıcakladı. “İnsanlar iltifat almaktan hoşlanır.”

“İyi misin?” Sırtını bir sütuna dayamış oturan Conor ayağa kalktı. Jolivet ve Mayesh derin bir sohbe dalmışlardı. Okçu Birliği muhafızları her zaman olduğu gibi sessiz bir şekilde oda da bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Conor genellikle onların yanında olduğunu unuturdu. “Sen çok...”

Kel, başını kaldırdı. O ve Conor aynı boydaydı; Kel, Mayesh’in bir şekilde bunu sağladığını biliyordu, tıpkı Kel’in gözlerinin yıllar içinde kararmış gümüş rengine dönmesini sağladığı gibi. “Evet?”

“Bir şey yok. Güneş çarpmış olabilir. Karanlık sana iyi gelir.” Conor elini Kel’in omzuna koydu. “Bugün kutlama günü. Öyleyse kutlayalım. Gidip arabada kıyafetlerini değiştir de Caravel’e doğru yola çıkalım.”

“Tamam.” Kel içini çekti. Conor olarak halkın önüne çıktıktan sonra sık sık olduğu gibi, sanki saatlerce tuhaf bir pozisyonda gerilmiş misali iliklerine kadar yorgun hissetti. Saraya dönüp yatağa yığılmaktan başka bir şey istemiyordu. “Joss Falconet’in partisi.”

“Neden isteksizsin?” Conor’un ağzının kenarı kıvrıldı. “Tapınak Bölgesi’ni ziyaret etmeyi çok uzun zaman oldu.”

Tapınak Bölgesi, eğlence evlerinin bulunduğu bir mahalleydi. Adını, çoğu genelevin Arzu Tanrısı Turan’a ait bir sunak bulundurmasından dolayı kazanmıştı. Kel başka bir akşam gidip gidemeyeceklerini sormak istiyordu ama Conor’ın partiyi sabırsızlıkla beklediği açıktı. Üstelik Kel’in Caravel’de her zamankinden farklı

bir işi vardı ve bu gece bu iş için iyi bir zaman olabilirdi.

“Hiç,” dedi Kel. “Ama Falconet’in toplantıları biraz... aşırıya kaçabiliyor.”

Conor çenesini hafifçe kaldırdı. “Aşırı keyifli oluyor bence. Benaset’ten atları getirmesini zaten istemiştim. Asti’ye binebilirsin.”

Hafif tonunun altında Conor’ın sesi endişeliydi. Kel’in gitmek istemediğini biliyordu. Kel’in en sevdiği atı teklif etmesi aslında bir rüşvetti. Kısa bir an için Kel, eğer reddeder ve Bensimon ve Jolivet ile birlikte saraya döneceğini söylese ne olur diye merak etti. Akşamı karanlık bir odada soğuk mavi şarap ve batı denizlerinin haritası eşliğinde geçirse?

Cevap şuydu: Çok bir şey olmazdı. Ancak Conor hayal kırıklığına uğrayacak ve Caravel’e kadar kendisine eşlik edecek birine hâlâ ihtiyaç duyacaktı. Conor tek başına ve korumasız olarak dünyaya çıkamazdı; her zaman savunulması gerekirdi. Kel saraya dönerse, Conor’a Okçu Birliği’nden onu izlemesi için bir muhafız atanacak ve bu nedenle perişan olacaktı. Ve eğer Conor perişan olursa Kel de perişan olurdu. Conor bunun acısını ondan çıkarcığı için değil; o bunu yapmazdı. Ancak Conor’ı hayal kırıklığına uğrattığı bilgisi Kel’i yakıcı bir madde gibi yiyip bitirirdi.

Kel tacı başından çıkardı. Parmaklarının arasından sarkan altın tacı Conor’a uzattı. “Pekâlâ,” dedi, “ama tacını unutma Monsenyör, yoksa Caravel’de sana saygısızca davranırlar. Tabii,” diye ekledi, “bu gece saygısızca muamele görmek için para ödemiyorsan.”

Conor güldü, gözlerindeki kaygı silindi. “Harika. Unutulmaz bir akşam geçireceğimize inanıyorum.” Döndü ve tacını ikisi de aynı sert, onaylamayan ifadeyle kendilerine bakan Bensimon ile Jolivet’e neşeli bir şekilde teslim etti. “Size iyi günler dileriz beyler,” dedi. “Eğer bizi bulmak isterseniz Tapınak Bölgesi’nde olacak ve uygun duaları sunacağız.”

Sihir her zaman olmuştur.

Ateş, su ve hava gibi doğanın bir gücüdür. İnsanoğlu, nasıl ateş yaratacağını bilerek doğmadığı gibi, sihri de nasıl kullanacağını bilerek doğmadı. Büyünün sırlarının havada fısıldandığı söylenir. Burada yeteneği olan kişiler doğru ellerde büyüye dönüşen sihirli sözleri öğrenirler.

İlk büyüleri kimin yarattığını veya kimin yazdığını bilmiyoruz. Bu bilgi kayıp. Ancak her ilahinin veya çağrının, her zaman Tek Söz'ü, gücün tarif edilemez adını içerdiğini biliyoruz. Onsuz büyü sadece boş bir konuşmadır. Söz olmadan büyü olmaz.

— Büyücü-Kralların Hikâyeleri, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM İKİ

“Üzgünüm,” dedi siğilli burnunun üzerine tünemiş siyah çerçeveli gözlükleri olan, gergin, ufak tefek Dom Lafont. Adam hiç de üzgün görünmeyen bir şekilde başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil.”

Lin Caster elini, onları ayıran ahşap tezgâhın üzerine düz bir şekilde koydu. Âlimler Bölgesi’ndeki Lafont Kitabevi tozlu ve küçük bir yerdi. Duvarları Castellane’in ve geçmiş dönemlerin ünlü tarihi şahsiyetlerinin eski baskı ve çizimleriyle doluydu. Tezgâhın arkasında kitap rafları uzanıyordu. Bazıları parlak ve yeni, güzel, renkli deri ciltlerle kaplı, bazılarıysa Akademi tarafından öğrencilere derslerinde yardımcı olmak için üretilmiş sade ciltli kitaplardı.

Bu, Lin’in ele geçirmek için sabırsızlandığı, tıp öğretmeni İbn-i Sina’nın kalıtsal hastalıklar üzerine yazdığı kitaplardan biriydi. Boynunu uzatıp raflardaki ciltli el yazmalarından tam olarak hangisi olduğunu seçmeye çalıştı ama dükkânın aydınlatması çok loştu.

“Dom Lafont,” dedi Lin. “Ben senin iyi bir müşterinim. *Sık gelen* bir müşterin. Öyle değil mi?” Aralarındaki iletişimi endişeli gözlerle izleyen arkadaşı Mariam Duhary’ye döndü. “Mariam, söyle ona. Bana kitap satmasını engelleyen iyi bir sebebi yok.”

“Bunun farkındayım Domna Caster,” diye itiraz etti Lafont. “Ama *kurallar* var.” Bir tavşan gibi burnunu oynattı. “İstediğiniz şey Akademi’deki tıp öğrencilerinin ders kitabı. Siz Akademi öğrencisi değilsiniz. “Eğer Adalet Sarayı’ndan bir mektup getirirseniz, belki o zaman...”

Lin elini tezgâha vurmak istedi. Adam saçmalıyordu. Onun da gayet iyi bildiği gibi Ashkarlar, Akademi’de öğrenci olarak yer alamaz ya da Adalet Sarayı’na herhangi bir talep için başvuramazdı. Yasalar böyleydi. Lin’in midesini bulandıran, damarlarında akan kanı donduran kötü yasalar. Ancak Castellane’in kuruluşundan beri işler hep böyle yürürdü.

“Öğrenciler için,” dedi sakın kalmaya çalışarak, “bu el yazmaları bedava. Ben size ödeme teklif ediyorum. Bana fiyatınızı söyleyin Dom Lafont.”

Dom Lafont ellerini açtı. “Bu para meselesi değil. *Kural* meselesi.”

“Lin bir doktor,” dedi Mariam. Ufak tefek, kuş gibi narin bir kızdı ama bakışları inceleyici ve sertti. “Bildiğiniz gibi. Geçen sonbaharda sizin gut hastalığınızı tedavi etmedi mi?”

“Ara sıra tekrarlıyor,” dedi adam keyifsiz bir ifadeyle. “Her sülün yediğimde.”

Ki sana bunu yapmamayı söylemiştim, diye düşündü Lin.

“Lin daha çok hastayı iyileştirmek ve acılarına son vermek için sürekli bilgelik peşindedir,” dedi Mariam. “Buna itiraz etmezsiniz herhalde.”

Lafont surat astı. “Sizin kendi halkınızın bile tıp konusunda çalışmanızı istemediğini biliyorum,” dedi Lin’e. “Sizin türünüz için uygun olmayan bilgileri araştırmanın üzerinize vazife olmadığını da biliyorum.” Tezgâha doğru eğildi. “Size bildiğiniz şeylere bağlı kalmanızı tavsiye ederim... küçük muskalarınıza ve sihirli biblolarınıza. Siz Ashkarlar zaten yeterince *bilge* değil misiniz?”

O an Lin kendini, adamın gözlerinin içinde gördü. Gücsüz, kesinlikle farklı ve hatta neredeyse bir yabancı gibiydi. Ve evet, Castellane yasalarına uygun şekilde, Ashkar’ın geleneksel renklerini giymişti; gri bir elbise ve mavi bir ceket. Boynunda da halkının geleneksel sembolü vardı: bir zincirin ucundaki boş bir altın halka. Lin’in kolyesi bir zamanlar annesine aitti.

Ancak onun kim olduğunu bunlardan daha fazlası belli ediyordu. Bu, onun kanında vardı, yürüyüşünde ve konuşmasında, bazen tepesinde hoş bir sis gibi durduğunu hissettiği görünmez bir şeyde. Bir Ashkar olduğu besbelliydi. Castellane limanına akın eden denizcilerin olmadığı biriydi o... bir yabancıydı. Gezgınlerin açıkça tanımlanmış bir rolü ve yeri vardı. Ashkarların yoktu.

Siz Ashkarlar zaten yeterince şeye sahip değil misiniz? Bütün Castellane halkı bir dereceye kadar böyle hissediyordu. Dağılış tüm sihri yok etmiş, dünyadan silmişti. Geriye sadece ufak tefek büyüler ve Ashkarların atalarında kalma bir sihir olan *gematry* tılsımları kalmıştı. Bu nedenle Lin’in halkı herkes tarafından nefret edilen ve kıskanılan bir topluluktu. Bu nedenle güneş battıktan sonra içinde yaşamak zorunda oldukları duvarlarla çevrili bir mahalle olan Sault’un dışına çıkmalarına izin verilmiyordu. Sanki gölgelerin arasında onlara güvenilemezmiş gibi.

Lafont başını iki yana sallayıp arkasını döndü. “Bu tip kitapların sizinki gibi ellere geçmemek için üretilmiş olmasının bir sebebi var. Başka bir şey almak isterseniz yine gelin. Kapım daima açık.”

Lin’in dünyası kararmaya başladı. Derin bir nefes alıp minik ellerini yumruk yaparak sıktı...

Bir an sonra kendini kitapçı dükkânın önünde, Mariam tarafında sokağa doğru sürüklenirken buldu.

“Mariam, ne yapı..?”

“Ona vuracaktın,” dedi Mariam nefes nefese. Öğrenciler için bir pansiyonla mürekkep ve tüy kalemler satan bir dükkânın arasında durdu. “Adam Uyanıkları arar ve sen de en azından para cezasına çarptırılırdın. Ashkarlara bayılmadıklarını biliyorsun.”

Lin kızın haklı olduğunun farkındaydı. Yine de... “Bu *inanılmaz* bir şey,” diye patladı. “Yobaz herif! Benden onu bedava tedavi etmemi isterken bilgilerime itiraz etmiyordu? Ama şimdi *o pis ellerini kitaplarımızdan uzak tut*, oldu! Sanki bilgi belirli bir insanın sahip olması gereken bir şey de...”

“Lin!” diye sözünü kesti Mariam fısıltıyla. “İnsanlar bize bakıyor.”

Lin etrafına baktı. Sokağın karşısında dersleri çoktan bitmiş ve günün tadını çıkaran öğrencilerle dolu bir çay dükkânı vardı. Dışarıdaki eski, ahşap bir masanın etrafında toplanan bir grup, *karak* -ağır baharatlı, kremalı bir çay- içiyor ve kâğıt oynuyordu. İçlerinden birkaçı neşeli gözlerle ona bakıyordu. Başında kâğıttan bir taç olan dağınık, kıslı saçlı yakışıklı bir öğrenci ona göz kırptı.

İçlerinden birinden bana bir kitap almalarını istesem ne olur? diye düşündü Lin. Ama hayır, bu işe yaramazdı. *Malbushim*

genelde Ashkarlardan şüphelenir, hatta Dom Lafont bile bu kadar kısa süredeki tesadüfü şüpheli bulurdu. Genç adamın göz kırpmasına sert bakışlarla cevap verdi. Çocuk, Lin sanki onu yaralamış gibi elini kalbine götürdü ve tekrar arkadaşlarına döndü.

“Eve dönmeliyiz,” dedi Mariam biraz tedirgin bir şekilde. “Bir iki saat içinde sokaklar tımarhaneye döner.”

Bu doğruydı. Bugün Castellane’in bağımsızlığı kutlanıyordu. Konuşmalar, müzik ve geçit törenleri geceye kadar sürerdi. Şükretmek için tapmalara ziyaretler sabah yapılmıştı. Öğleden sonra Saray’dan halka bedava içki dağıtılmaya başlanır ve kutlamalar daha da çılgın bir hal alırdı. Yasaya göre Ashkarların hepsi gece Sault’un içinde kilitli kalmak zorundaydı, ağzına kadar dolu sokaklarda yakalanmaları iyi olmazdı.

“Haklısın.” Lin iç çekti. “En iyisi Büyük Yol’dan uzak duralım. Çok kalabalık olur. Arka sokaklardan gidersek Valerian Meydanı’na ulaşırız.”

Mariam gülümsedi. Tadilat görmüş elbiseleri üzerinden dökülecek kadar zayıflamış olmasına rağmen hâlâ gamzeleri vardı. “Önden buyur.”

Lin, Mariam’ın elini tuttu. Kızın, avcundaki eli bir dal yığını gibiydi. İçinden Lafont’a küfrederek, arkadaşını şehrin en eski bölümü olan Öğrenci Bölgesi’nin çakıl taşlarıyla kaplı, dik sokaklarından geçirdi. Üniversitenin etrafındaki bu dar sokaklara imparatorluk filozoflarının ve bilim insanlarının isimleri verilmişti.

Kül rengi granitten inşa edilmiş olan Akademi’nin sütunlu kubbesi, dükkânların dik çatılarının ve genelde öğrencilerle öğretmenlerin kaldıkları pansiyonların üzerinde bir fırtına bulutu gibi yükseliyordu.

Sıradan bir günde pas siyahı üniformalı öğrenciler, sırtlarında deri kitap çantalarıyla bir dersten diğerine koştururdu. Lin'in Akademi'de öğrenci olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüğü bir dönem olmuştu ancak kapıları Ashkarlara kapalıydı ve Lin de bu hayalinden vazgeçmişti.

Yine de Öğrenci Bölgesi hayal gücünde büyük bir yer kaplıyordu. Öğrencilerin ilgisini çeken şeyler satan dükkânların renkli vitrinleri vardı. Kâğıt ve tüy kalemler, mürekkep ve ölçü aletleri, ucuz gıda ve şarap. Eski binalar, sırlarını paylaşan yorgun çocuklar misali birbirlerine yaslanmış gibi görünürdü. Lin zihninde diğer öğrencilerle birlikte bir pansiyonda yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdi. Don yağı mumun ışığı altında gece geç saatlere kadar kitap okumayı, gevşek bacakları olan mürekkep lekeli masaları, Şairler Tepesi ve Büyük Kütüphane manzarasına sahip elmas şeklinde çerçevelenmiş dar pencereleri. Elinde bir fenerle sabah derslerine koşmayı, hevesli öğrenci kalabalığının bir parçası olmayı.

Gerçek hayatta durumun bu kadar romantik olmadığını biliyordu ama yine de tozlu kitaplar ve tutkuyla ders çalışma atmosferini hayal etmeyi severdi. Sault'taki Tabipler Evi'nde görev yapan sert ve suratsız erkek öğretmenlerden çok şey öğrenmişti ama oranın şenlikli bir yer olduğunu hiç kimse söyleyemezdi.

Oysa burada etrafa şöyle bir bakan, havadaki festival atmosferini hemen hissedirdi. Pencereler sonuna kadar açılmış, öğrenciler balkonlara, hatta çatılara toplanmış, ucuz şarap şişeleri eşliğinde neşeyle sohbet ediyorlardı. Castellane renklerindeki kırmızı ve altın renkli fenerler tepedeki pencerelerden, kurdelelere asılı bir biçimde bir balkondan diğerine sarkıyordu. Parlak renkli dükkân tabelaları rüzgârda sallanıyor, hava kâğıt, mürekkep, toz ve mum kokuyordu.

“Hâlâ öfkелisin,” dedi Mariam, Tarihçiler Yolu’ndan geçerlerken. Sarhoş oldukları çok belli olan ve sendeleyerek yürüyen bir grup öğrenciye yol vermek için kenara çekildiler. “Kıpkırmızısın. Sadece çok öfkелendiğinde bu rengi alırsın.” Lin’e hafifçe omuz attı. “Çok mu önemli bir kitaptı? Lafont’un bir ders kitabı olduğunu söylediğini biliyorum ama Akademi’de senin bilmediğin herhangi bir şeyin öğretilceğini hiç sanmam.”

Sadık Mariam. Lin kızın elini sıkmak istedi. İçinden geçenleri söyleyemezdi ki:

Bu kitaba senin için ihtiyacım var. Çünkü her yıl daha da zayıflayıp soluyorsun. Çünkü reçetelerimin hiçbirisi sana iyi gelmedi. Çünkü ne bir merdiven çıkabiliyor ne de nefes nefese kalmadan bir sokak boyunca yürüyebiliyorsun. Çünkü benim kitaplarımın hiçbirisi senin derdinin ne olduğunu yazmıyor ve nasıl tedavi edildiğini de. Çünkü Dağılıştan önceki bilgilerimizin yarısı kayıp ama ben her şeyi denemeden umudumu kaybedemem, Mariam. Bunu bana sen öğrettin.

Onun yerine başını iki yana salladı. “Adamın söylediklerine kızdım. Kendi halkımın bile doktor olmamı istemediğini söyledi.”

Mariam anlayışlı görünüyordu. Lin’in, Sault’un büyüklüğünü ikna etmek için nasıl çabaladığını en iyi o biliyordu. Sırf bir kadının tıp eğitimi alabilmesi için. Doktorluk sınavını geçebileceğine inanmadıkları için sonunda buna izin vermişlerdi. Puanlarının tüm erkek öğrencilerden daha yüksek olduğunu hatırlamak hâlâ ona keyif veriyordu. “Sault’un tamamı değildi Lin. Başarılı olmanı isteyen birçok kişi vardı. Ve doktor olmak isteyen bir sonraki kızın işinin ne kadar kolay olacağını düşün. Sen yolu açtın. Şüphecilere aldırma.”

Bu fikir Lin'i memnun etti. Sault'ta daha fazla kadın doktorun olması güzel olurdu. Bilgi alışverişinde bulunabileceği, tedavileri ve hastaları tartışabileceği insanlar. Erkek *asyar* onu görmezden gelmişti.

Sınavlarını geçtikten ve mesleğinin ilk yılından sonra onu kabul edeceklerini umuyordu ama tutumları değişmemişti. Bir kadının, işinde iyi olsa da olmasa da doktorluk yapması mümkün değildi.

"Onları umursamamak için elimden geleni yapacağım," dedi. "Çok *inatçıyım*dır."

"Ah, gerçekten. Sen de büyükbaban kadar inatçısın."

Lin genellikle Mayesh'le karşılaştırılmasına karşı çıkardı ama Biblioteca Corviniana'ya, yani Büyük Kütüphane'ye yeni ulaşmışlardı ve etraflarını gevezelik eden sesler sarmıştı.

Kütüphane iki yüz yıl önce, Kral IV. Estien tarafından inşa edilmişti ve dolayısıyla bölgede nispeten yeni bir binaydı. Bugün taş kapıları kapalıydı ama önünde insanlarla dolu geniş bir mermer avlu açılıyordu. Filozofların hamisi Estien, tartışma amacıyla kütüphanenin dışına yükseltilmiş kare mermerler dikilmesini emretmişti. Herhangi bir Castellane vatandaşının, tüneklerinden ayrılmadıkları sürece, huzuru bozma suçlaması olmaksızın, bunlardan birinin üstüne çıkıp seçtikleri herhangi bir konuyu konuşmasına izin veriliyordu.

Elbette herkesin *dinlemesi* gerektiğine dair bir kural yoktu ve bu nedenle çeşitli konuşmacılar fikirlerini mümkün olduğu kadar yüksek sesle haykırma eğilimindeydi. Bilim öğrencilerinin giydiği yeşil çizgili pelerinlerden giyen uzun boylu genç bir kadın, Akademi'nin adaletsizliği hakkında bağırıyordu. Castellane sakinlerine hiçbir masraf yapılmadan barınma sağlanırken yabancı öğrencilerin kendi konaklama masraflarını ödemeleri bek-

leniyordu. Bu, Castellane marşının müstehcen bir versiyonunu söyleyen bir grup sarhoş öğrencinin dostça yuhalamasına neden oldu.

Yakınlarda, sıkı düğmeli siyah tunik giymiş sarışın bir genç adam yüksek sesle monarşiyi kınadı. Kraliyet ailesini eleştirmek tehlikeli bir iş olduğundan bu daha fazla ilgi çekti. Akademi'deki âlimlerin çoğu tüccarların, lonca ustalarının ve esnafların çocuklarıydı. Soylular, çocuklarını özgür üniversiteye göndermek yerine özel öğretmenler çalıştırıyordu. Yine de krallığa ve İmtiyazlı Ailelere olan sadakat oldukça derindi.

“Hey! Oradaki!” diye bağırdı birisi ve sarışın genç adam sorgular gibi kaşını kaldırdı. “Az önce Uyanıkların köşeden geldiğini gördüm. Eğer bir timsahın karnına düşmek istemiyorsan uzaklaşsan iyi edersin.”

Genç adam selam vererek teşekkür etti ve mermer kürsüden aşağı atladı. Bir dakika sonra kalabalığın arasında kaybolmuştu.

Mariam kaşlarını çatı. “Gerçekten kimsenin geldiğini sanmıyorum.”

Lin etrafına baktı ama monarşi karşısına kimin bağırdığını anlamamanın bir yolu yoktu. Ancak Büyük Kütüphane'nin sütunları avluya yansıdığından gölgeler uzuyordu. Oyalanmaya devam etmeyi göze alamadılar.

Üniversite pansiyonlarının sıralandığı bir cadde olan Vespasian Yolu'na döndüler. Lin açık kapılardan siyah peletrinli öğrencilerin dik merdivenlerden yukarı aşağı koştuğunu, güldüğünü ve birbirlerine seslendiğini görebiliyordu. Tepedeki balkonda biri fidel çalıyordu; ağıtlarının melodisi, limanın suları üzerinde bir martı gibi yükselip alçalarak havada süzülüyordu.

*Bir gece beni
Soyunacağı yere getirecek cesareti olsun
Ve bana kollarından bir kolye yapacağı.
Aksi takdirde öleceğim.*

Lin, “Müzisyenler âşık olmayı gerçekten berbat bir şeymiş gibi gösteriyorlar,” dedi. “Kimse sana katlanamadığı için yapayalnız, bitmek tükenmek bilmeyen bir şekilde üzölmekmiş gibi.”

Mariam usulca güldü. “Nasıl bu kadar alaycı olabiliyorsun?”

“Aşkın insanı fakir ve hastalıklı yaptığını söylemeye bile gerek yok,” diye devam etti Lin, parmaklarındaki listeyi işaretleyerek, “ve aydınlatması kötü olan çok küçük bir odada, genç yaşta ölme ihtimalin de çok yüksek.”

“Bu kadar berbat olsaydı kimse âşık olmazdı.”

“Duyduğuma göre başka seçeneğin kalmıyormuş,” dedi Lin, Öğrenci Bölgesi’nin Shenzan sokak evlerinin sıralandığı, teraslı ve demir kapılı alçak duvarlarla çevrili geniş bir caddede çıkma-za girdiği Yulan Yolu’na döndüklerinde. İmparatorluk zamanında Shenzan’lı tüccarlar ve denizciler buraya yerleşmişlerdi; gelenekleri zamanla Castellane’inkilerle karışmıştı. “Hoşuna gitse de gitmese de aşk başına gelir; yoksa bu kadar çok şarkı olmazdı. Üstelik insanlar kendileri için kötü olan her türlü şeyi yaparlar. Bunu biliyorum.”

Sokaktaki evler yerini yeşim heykellerden ucuz mücevherlere, havai fişeklerden kâğıt fenerlere kadar her şeyin satıldığı, bağımsızlık, şans ve *Daqin* (Castellane’in Shenzan ismi) simgeleriyle boyanmış vitrinlere bırakmıştı. Shenzan’lı denizcilerin ve ucuz, leziz yiyeceklere tutkun öğrencilerin uzun gül ağacı masalarda omuz omuza oturduğu beyaz boyalı erişte dükkânlarının kapılarından lezzetli dumanlar çıkıyordu.

Lin'in midesi guruldadı. Eve dönme vaktiydi; kilerde bütün bir ballı kek olduğundan emindi. En azından büyük bir kısmı.

Mariam'la tek sıra yürümek zorunda kalacakları kadar dar, taş kemerli bir ara sokaktan aşağı kıvrıldılar. Alçak duvarların üzerinden, kasımpatı ve gelinciklerin açtığı evlerin bahçelerini görebiliyordu. Yukarıdan kıkırdamalar geliyordu. Aileler, daha sonra limanın üzerinde kayan yıldızlar gibi patlayacak olan kırmızı ve altın rengi havai fişekleri görebilecekleri evlerinin çatılarında oturuyorlardı.

Sonunda ara sokaktan çıktıklarında Lin içinden küfretti. Yanlış yola sapmış olmalıydı. Adalet Sarayı'nın arkasındaki Valerian Meydanı'nı geçmeyi planlamıştı. Bunun yerine ara sokaklardan Convocat'a bakan ve tezahürat yapan kalabalığın ortasına çıkmışlardı.

Tanrıça aşkına, diye düşündü hayal kırıklığıyla. *Hayır.*

Döndü ve Mariam'ın iri gözlerle etrafına baktığını gördü. Meydan bir tüccar kervanı kadar sıkışık. "Ben sanmıştım ki..."

"Meydandan uzak duracaktık. Biliyorum," dedi Lin sertçe. Yakınlarda birkaç araba birlikte daire çizmişti. Kapıları ardına kadar açıktı ve modaya uygun kıyafetler giymiş kızlar -parlak renkli çizimleri elbiselerinin dantel eteklerinin altından görünen tüccar kızlarıydı bunlar- dışarı doğru eğiliyor, kıkırdıyor ve birbirlerine sesleniyorlardı. Lin bir prenses, bir krallık ve tanıdığı iki isim hakkında bir şeyler yakaladı: Conor Aurelian ve Danışman Bensimon.

Sault'un dışında büyükbabası Mayesh Bensimon kadar güce sahip başka bir Ashkar yoktu. Duvarların içinde onun gücü Maharam'ınkiyle eşdeğerdeydi ama burada, *Malbushim* arasında

adını bildikleri tek Ashkar, Mayesh idi. Zira Mayesh, Kral'ın omzunda, Prens'in yanında dururdu. Öğüt verir, danışmanlık yapar, onların korkularını, arzularını ve hayallerini dinlerdi. Onlara takip edecekleri bir yol haritası çizerdi. Kraliyet ordusunun başı Elçi Jolivet dışında hiç kimse tahta bu kadar yakın duramamıştı.

Bahar boyunca Prens Conor'ın yakında evleneceğine dair söylentiler dolaşmıştı. Lin, nasıl bir ittifak kuracağına ve bunun Castellane'e ne gibi bir avantaj sağlayacağına karar vermenin merkezinde büyükbabasının yer alacağını biliyordu. Görünüşe göre bu kızlar da bunu biliyorlardı. Herkes biliyordu.

Lin, Mariam'ın kolundan tutarak şarap kokan esnafın ve yüksek sesle şarkı söyleyen lonca başkanlarının arasından geçip kalabalığın içinde kendine yol açmaya başladı. Bir şey hafifçe omzuna çarptı; atılmış bir çiçektir bu. Aurelian Hanesi'nin sembolü olan sarı yıldız çiçeği. Meydana başka ezilmiş çiçekler de saçılmış, altın yaprakları ince bir toza dönüşmüştü.

Lin, İmtiyazlı Ailelerin üzerinde flamalarıyla oturduğu devasa kürsüden kaçınmak için yoldan çıktı ve orada duranların birkaçının pis bakışlarıyla karşılaştı. Convocat'a yaklaşmaya çalıştığına inanıyorlardı galiba. Mariam'ın durup bakmak için yakındığını duyabiliyordu ama Lin'in kalbi çok hızlı atıyordu. Kalabalığın içinden diğer tarafa geçmek için sabırsızlanıyordu...

Kalabalıktan bir nefes sesi yükseldi. Mariam durdu ve Lin'in elini çekti. Lin teslimiyet duygusuyla döndüğünde Convocat'ın merdivenlerinin artık boş olmadığını gördü. Prens Conor Aurelian tepelerinde belirmişti ve kalabalığa bakıyordu.

Uzun zaman önce Lin'in büyükbabası onu burada, meydana-daki Kral Konuşmasına getirmişti. Kral Markus konuşurken

onun İmtiyazlı Aileler arasında kürsüye oturmasını ayarlamıştı. Lin onun vergiler ve ticaretle ilgili konuşmalarından hiçbir şey anlamamıştı ama görüntüsü hoşuna gitmişti: tezahürat yapan kalabalık, kıyafetler, Kraliçe Lilibet'in yeşiller içinde, boğazı timsah gözleri kadar büyük zümrütlerle çevrelenmiş olması. Genç Prens onun yanındaydı, kalın siyah bukleleri tıpkı onunki gibiydi ve kaşlarını çatıyordu, ağzı aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Mayesh, Lin'i sarı saçlı, kalın bukleli ve ince ağızlı bir kızın yanına oturtmuştu. Adı Antonetta'ydı. Lin'e tek kelime etmemişti ama Lin bunu umursamamıştı. Her şeye bakmaktan o kadar keyif alıyordu ki.

Ta ki tüm gözlerin *kendi* üzerinde olduğunu fark edene kadar. Ve sadece ihtiyatlı bir şekilde yan gözle bakan soylular değil, kalabalığın içindekiler de ona bakıyordu: tüccarlar, esnaflar ve Castellane'in sıradan insanları. Hepsi, sanki Lin de onlardan biriymiş gibi, asillerin yanında kürsüde duran Ashkar kızına bakıyordu. Sanki kendilerinden *daha* üstünmüş gibi.

Bu tür bakışları ilk kez hatırlıyordu; ona tuhaf, yersiz ve ilginç biri olduğunu söyleyen bakışlar. Herkes gibi olmadığını. Çocuktuk ama ona açık bir şüpheyle bakmışlardı. Kim olduğundan değil, *ne* olduğundan dolayı.

Kıvrıcık siyah saçları kanatlı altın bir taçla geride tutulan Prens Conor, kalabalığın karşısına çıkmak için merdivenlerin tepesine geldi. Lin onu yıllar öncesinden, kendisi gibi bir çocuk olduğu günlerden beri görmemişti. Çenesinde şimdi bile aynı kibirli eğim, aynı sert ağız vardı. Kaşları bir ustura kadar dardı.

Mariam iç çekti. "Olağanüstü yakışıklı."

Lin nesnel olarak bunun doğru olduğunu biliyordu. Kızlar, Rüzgâr Kulesi Meydanı'ndaki haftalık pazarda satılan soyluların oğullarının portreleri karşısında iç geçirirlerdi. Ve Prens

Conor'ın diğerlerinden daha popüler olduğunu da biliyordu. Kuzguni saçları ve keskin elmacıkkemikleriyle onun çizimleri, zarif Joss Falconet veya kaşlarını çatan Charlon Roverge'in benzer portrelerinden daha fazla fiyata satılırdı. Lin, bunun sebebinin görünüşünden daha fazlası olduğunu bilerek alaycı bir şekilde düşündü; Falconet yakışıklıydı ama Conor tahta ve güce daha yakındı.

Ama Mariam'la aynı fikirde olmaya kendini zorlayamıyordu. Prens'in bakışlarındaki sertlikte çekici bulmadığı bir şeyler vardı. Henüz konuşmamıştı ama kalabalığa dikkatle bakıyordu. Lin, onun bakışlarının kendisine doğru ilerlediğini hissettiğini sandı ancak bunun yalnızca kendi hayal gücü olduğunu biliyordu. Conor Aurelian'dan nefret etmenin pek bir anlamı olmadığını farkındaydı. Onun gözünde bir karınca gibiydi. Üzerine bassa da hiç fark etmeyebilirdi.

Ama yine de büyükbabasını düşünüyor ve ondan nefret ediyordu.

“Ondan hoşlanamam Mariam,” dedi. “Benim... Mayesh onu seçti, kendi ailesi yerine tüm Aurelian'ları seçti. Josit ve benim yerime.”

“Ah, bunun doğru olduğunu sanmıyorum.” Mariam sıkıntılı görünüyordu. Ve güneş ışığında her zamankinden daha solgun. Lin sessizce kendi kendine endişelendi. “O kadar basit olmadığını biliyorsun.”

Ama öyleydi. Lin hâlâ kardeşiyle birlikte küçük yatak odalarında oturup Mayesh'in mutfakta Chana Dorin'le tartışmasını dinlediğini hatırlıyordu. *Chana, anlamalısın. Onları alamam. Benim görevim Saray'a karşı.*

“Üstelik giysileri çok saçma,” dedi Lin. “Prens'in yani.” Bunun, modayı her şeyden çok seven Mariam'ın dikkatini da-

ğıtacağını umuyordu. Lin ve Mariam çocukken birlikte eğitim görmüşlerdi ama Mariam'ın yapısı eğitimine devam edemeyecek kadar kırılgan görülüyordu. Mariam, hiç tereddüt etmeden yoğun çalışmalarından uzaklaşmış ve iğneler konusundaki hatırı sayılır becerisini kendi mesleğine dönüştürmüştü.

Kısa bir süre içinde dikiş ve kumaşlar, ham ipek ve *makedo*, *altabasso* ve *soprarriccio* arasındaki farklar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Pazar meydanında bir tezgâh kurdu ve çok geçmeden şehrin her yerindeki yeterince zengin kadınların (ve erkeklerin) yakaları ve manşetleri ince siyah işlemeli giysilerinin üzerinde cıvıdamaya başladı; kadife ve ipek kumaştan korsajların ve balık ağları kadar ince ipek iç çamaşırlarının üzerinde. Köpüklü, dantel kaplı elbiselerinin tamamlanması haftalar süren Demoselle Antonetta Alleyne'i giydirmek için Tepe'ye ziyaretler yaptı. Tezgâhı ve iğnesi nadiren hareketsiz kalırdı. Lin'in genellikle doktor üniforması giymesinden ve kaliteli elbiselere pek ihtiyaç duymadığından şikâyet ederdi.

Mariam, Prens'e düşünceli bir şekilde baktı. “*Saçma* diyemem,” dedi. “Belirli bir tarza sahipler. Sarthe dilinde buna *son-toso* denir. Bu, zenginliğin yoğunluğu anlamına gelir.”

Gerçekten de zenginlik oradaydı. Prens'in parmakları bir düzine mücevherli yüzükle parlıyordu ve hareket ettiğinde ışık saçıyordu. Botları ve yeleği zengin oymalı deriden, gömleğiyse kan kadar parlak koyu kırmızı ipektendi. Kraliyet kılıcı olan Ateşböceği, beline altın ve fildişi brokardan bir kayışla tutturulmuştu.

“Bu, şu anlama geliyor...” Mariam derin bir nefes aldı ve sanki sisi temizlemek istermiş gibi başını salladı. “Her şeyin en iyi işçilikle yapılması. Ceketine bak. Sarthe'ın nar kadifesinden, gerçek altın iplikle dokunmuş. O kadar ince ve hafif ki tüm ku-

maşı metal gibi parlatıyor. İşçiliği o kadar hassas ki yapımını yasaklayan bir yasa bile çıkarıldı çünkü çoğu zaman işçileri çıldırtıyor ya da kör ediyordu.”

“Eğer yasa dışıysa, nasıl oluyor da o bundan yararlanabiliyor?” diye sordu Lin.

Mariam hafifçe gülümsedi. Conor Aurelian ellerini kalabalığa uzatıp konuşmaya başladığında, “O, Prens,” dedi.

“Sizi, halkımı, Tanrılar adına selamlıyorum,” dedi Prens. Lin daha iyisini bilmesine ve ondan nefret etmesine rağmen konuştuğunda güneş biraz daha parlıyormuş gibi göründü. Sesi, giydiği nar rengi kadife kadar zengin, derin ve yumuşaktı.

Kalabalık ileri doğru akın etmeye başladı ve Lin ile Mariam’ı Convocat’ın merdivenlerine doğru bastırdı. Yüzlerinde hayranlık parlıyordu.

Güç bu işte, diye düşündü Lin. *Halkın sevgisi. Onları elinde tutuyor ve bunun için onu seviyorlar.* Marivent ve Aurelian Hanedanı’nın gölgesinde büyümüş olmasına rağmen bu neredeyse tuhaf geliyordu. Ama Sault’ta Kral’a ya da Kraliçe’ye yakın hiçbir şey yoktu. Sault’taki güç, Ashkar ile dış dünya arasında bir köprü görevi gören, duvarların içindekileri dışarıdaki güçlerden koruyan Mayesh ile Maharam Davit Benezar arasında bölünmüştü. Yarı rahip, yarı yasa koyucu olan Maharam her doğum ve ölüme, her düğüne, her cezaya başkanlık ederek Sault topluluğunu yönetiyordu.

Her iki pozisyon da miras alınmamıştı. Maharam, Ashkar’ın kraliyet ailesine en yakın şey olan Exilarch tarafından atanmıştı. Altın Yollar’ı boylu boyunca gezen Exilarch, soyunun izini Judah Makabi’den doğrudan doğruya takip ediyordu. Makabi bizzat Tanrıça tarafından halkına liderlik etmesi için seçilmişti: *Makabi Kitabı* onların en kutsal metinlerinden biriydi.

Mayesh'in gücü çok daha laikti. Meclisin Saray tarafından seçilen bir Ashkar danışmanının olması imparatorluk zamanından beri süregelen bir gelenektir.

Prens Conor hâlâ konuşuyordu, sözleri bir yükselip bir alçalıyor, melodi gibi geliyordu. Castellane'in bağımsızlığının ve özgürlüğünün akorları gibi. Kalabalık, Convocat merdivenlerine çarpmaya kararlı bir dalga gibi kabarıyordu. Bazıları gözlerinde yaşlarla Prens'e bakıyordu. Lin, *Yasayı tek bir kelimeyle değiştirebilir*, diye düşündü. *Neyin yasak olup olmadığına karar verme yetkisi onda. Ve Convocat'ın gölgesinde bir yerlerde büyükbabam duruyor. Eğer yerinde başka bir adam olsaydı Saray'da davamı üstlenebilirdi.*

Kalabalık onları iterken Mariam tökezleyerek yavaşça bağırdı. "Lin! Bir sorun var..."

Lin endişeyle arkadaşına doğru atıldı. Mariam elini boğazına bastırmıştı. Gözleri iri iri açılmış ve korku içindeydi. Yanakları alev alev yanıyordu. Ağzının kenarındaki kan, Prens'in ipeği kadar kırmızıydı.

"Mariam," diye nefes aldı Lin ve ileri doğru sıçrayarak arkadaşını belinden yakaladı. Mariam ona yaslanırken, "Bana tutun," dedi. "Bana tutun Mari..."

Ama Mariam artık ağırlığını kaybetmişti; Lin'i de kendisiyle birlikte yere çekti. Etraflarındaki kalabalık mırıldanıp geri çekilirken Lin dehşet içinde onun üzerine kapandı.

Lin saçındaki örtüyü çekip katladı ve Mariam'ın başının altına kaydırды. Mari zor nefes alıyordu, dudakları hafifçe mavide çalıyordu. Lin'in göğsü panikle kasıldı. Yanında ne doktor çantası vardı ne de mesleğine ait herhangi bir alet. Etrafı *Malbushim* tarafından kuşatılmıştı. Bazıları bakıyor ama çoğu onu ve Mari'yi görmezden geliyordu. Ashkar'a yardım etmenin

zorunlu olmadığına inanırlardı. Ashkarların kendilerine yardım etmesi gerekiyordu ama Lin'in, Mari'yi bu şekilde Sault'a nasıl geri götürebileceğine dair hiçbir fikri yoktu...

Kalabalık bölündü. Lin bağırışmaları ve araba tekerleklerinin taşa sürtünme sesini duydu. Yukarıya baktı ve parlak güneş ışı-ğıyla çevrelenmiş, alev renginde, kırmızı ve altın renkli bir araba gördü. Castellane'in arması olan altın aslan, kapıdaki boyalı ye-rinden hırıliyordu.

Bu bir kraliyet arabasıydı.

Sersemlemiş bir halde arabaya bakarak gözlerini kırptırdı. Mari'nin elini bileğinde hissetti, bir soru mırıldandığını duydu ve sonra sürücü arabanın ön tarafındaki koltuğundan indi. Kırsaçları vardı ve Okçu Birliği'nin üniformasını giyiyordu. Zayıfça inleyen Mari'yi kaldırmak için eğildi.

Lin ayağa fırladı. "Onu incitiyorsun..."

Adam net bir şekilde, "Mayesh Bensimon'un emri," dedi. "İkinizi de Sault'a geri götüreceğim. Yoksa yürümeyi mi tercih edersin?"

Mayesh. Lin şaşırması gerektiğini biliyordu; başka kim onun için kraliyet arabasını gönderirdi ki? Adam Mari'yi arabaya taşıyıp kadife döşemeli bir koltuğa yatırırken hiçbir şey söylemedi.

Kader Merdivenleri'nin tepesine baktı. Mayesh'i orada, Prens'in arkasındaki gölgelerde gizlenirken görmeyi bekliyordu ama hiçbir şey yoktu. Yalnızca ellerini kalabalığa uzatmış olan Conor Aurelian'ı gördü. Mariam'ın peşinden arabaya binerken bir an onun kendisine baktığını sandı ama aralarında çok fazla mesafe vardı. Kesinlikle hayal görüyordu.

Lin oturup Mari'nin kafasını kucağına çekerken adam kapıyı arkasından çarptı. Mari'nin gözleri kapalıydı, ağzının kenarla-

rındaki kan kuruyordu. Araba hareket etmeye başladığında Lin onun saçlarını okşadı ve ancak o zaman meydana bir şey unuttuğunu fark etti.

Pencereden dışarı baktığında kanlı eşarbının kaldırımında kırık bir kuş kanadı gibi çırpındığını gördü. Görünüşünde bir uğursuzluk vardı. Lin ürpererek başını başka tarafa çevirdi.

Şu an pek çok kişi herkesin büyü yaptığı bir dönem olup olmadığını soruyor ancak cevap şu ki böyle bir dönem yoktu. Bir zamanlar büyüü kontrol eden bir bedenin, insanların onu nasıl kullanabileceğini belirleyen büyük bir otoritenin olmadığı doğrudur. Ancak bu, herkesin bu yeteneğe sahip olarak doğduğu anlamına gelmez.

Büyük âlim Jibar, büyüü müzik gibi düşünmenin en iyisi olduğunu söylemiştir. Bazılarının buna doğuştan yeteneğı, bazılarının ise onu nota nota öğrenme becerisi vardır. Sihrin en büyük kullanıcıları olan büyücü olma yolunda ilerleyenler her ikisine de sahiptir.

—Büyücü-Kralların Hikâyeleri, III. Laocantus Aurus Iovit

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM ÜÇ

Sokaklar geçitleri tıkayan eğlence düşkünleriyle doluydu. Genellikle saygıdeğer tüccarların kızları yollarda dans eder, saçları kurdele gibi dalgalanırdı. Meyhanelerin kapıları ardına kadar açıktı ve gürültücüler kaldırım taşlarına dökülüyordu. Anka kuşu, kılıç, gemi ve diğer semboller şeklinde kesilmiş bir avuç dolusu sert renkli kâğıtla birlikte, tepedeki işlemeli demir balkonlardan müzik aşağıya doğru süzülüyordu. Sarı kâğıttan kesilmiş bir taç Asti'nin dizginlerine dolanmıştı. Beyaz elbiseli bir kız açık pencereden kırmızı kalpler fırlattı. Conor bir tanesini havada yakaladı ve gömleğinin cebine koydu. Conor, şehrin sokaklarında tanınmadan dolaşmak için en sevdiği kılık olan ve dikkat çekmeyen siyah bir Valdish pelerini giyyordu; yukarı çekilmiş başlığı yüzünü kapatıyordu. Kel, kızın kâğıttan kalbini Prens'e verdiğini bilse ne düşüneceğini merak etti.

Genç adamlar tanınmadan ve korumasız bir şekilde şehre girdiler. Ya da Conor öyle sanıyordu. Kel, gölgelerdeki muhafızların onları izlediğinden şüpheleniyordu. Jolivet'in Okçu Birliği tehlike durumunda müdahale etmeye hazırdı. Ama bu sadece

bir şüpheydi ve Kel bunu dile getirmedi. Birkaç saatliğine de olsa özgür olduğuna inanmak Conor için çok önemliydi.

Genellikle Kel'i yakıcı bir enerjiyle dolduran, damarlarını olasılık düşüncesiyle uğuldatan türden bir geceydi. Ufka yaklaşırken denizcileri ve onun ötesinde ne varsa onu ele geçiren şeyin aynı enerji olup olmadığını merak etti: keşfedilmemiş adalar, gömülü altınlar, Dağılış öncesinden kalma kalıntılar.

Tapınak Bölgesi'ne geçtiler ve birçok kişinin geceleyin kendi altın harabelerini bulduğu Kum Saati Caddesi'ne döndüler. Burada bir zamanlar imparatorluğun yıkılmasından önce ıslah edilmiş, üzeri alçı ve sönmemiş kireçle birleştirilmiş tuğlalarla kaplanmış bir alüvyon ovası vardı. Bölge kanallarla kaplıydı; içlerindeki yeraltı dereleriyle beslenen su, kemerli metal köprülerin altından durgun bir koyu yeşil renkte akıyordu.

Kum Saati Caddesi boyunca sıralanan üçgen çatılı "dükkânların" önünde tabelalar asılıydı. Her birinde, içeride ne tür dikkat dağıtıcı şeyin bulunabileceğini gösteren bir tablo vardı. Çoğu bir çeşit erotik birleşmeyle birbirine dolanmış bedenlerdi. Diğerlerinin deşifre edilmesi gerekiyordu: kapıdan bakan bir kadın figürü, boynuna ip dolanmış bir adam, çiçekli bir asma taşıyan genç bir kadın ve ayaklarının dibinde diz çökmüş başka bir kadın.

Kel, Conor'la buraya ilk geldiği zamanı hatırlayabiliyordu. Belki on beş yaşındaydılar. İkisi de gergindi, Conor bunu saklamaya çalışıyordu. *Beğendiğini seç*, demişti.

Kel, Conor'ın hangi yeri seçeceğini veya ne isteyeceğini bilmediğini fark etmişti. Bu işi Kel'e bırakıyordu çünkü Kel'in beceriksiz ya da huzursuz görünmesi önemli değildi. Kel, Caravel'i seçmişti çünkü işaretlerini beğenmişti: Beyaz yelkenli uzun bir gemi ve sayfalarının geminin rotasını çizdiği dalgaları oluşturan

açık bir kitap. Kendisini ve Conor'ı ağırlamaktan büyük mutluluk duyan hanımefendi Domna Alys Asper'la tanışmıştı. Veliaht Prens'in himayesiyle övünebilmek, kesinlikle başka müşterilerin de onun kapısına gelmesini sağlayacaktı. Her birine, üzerinde bir gemi amblemi bulunan altın birer kum saati vermişti. Bunların kendilerine ait olduğunu ve her ziyaretlerinde kullanabileceklerini açıklamıştı.

Tapınak Bölgesi'nde zevkin maliyeti kum saatinin dönüşüyle ölçülürdü. Kişi, her saatin ücretini ödeyebildiği sürece, bir fahişeye istediği kadar vakit geçirebilir, onların arkadaşlıklarından ve becerilerinden keyif alabilirdi. Böylece o bölge Kum Saati Sokağı adını almış ve o gece Kel, kum saatinin iki dönüşü boyunca iffetini Silla adında kızıl saçlı bir fahişeye kaptırmıştı.

Domna Alys, Conor konusunda da haklıydı. O günden bu yana geçen yıllarda Caravel, Tepe'deki soylu ailelerin üyeleri için tercih edilen bir buluşma yeri haline geldi. Conor nereye gittiyse kıyafetlerden eğlenceye kadar her şeyin modasını da beraberinde götürdü. Caravel'i seçenin Kel olması önemli değildi ve başkasının bunu bilmesine gerek yoktu. Üstelik Kel yıllar geçtikçe Domna Alys'e oldukça düşkün olmuştu. Kadın neden bundan faydalanmasındı ki?

Kadın bu gece oradaydı; Asti ile erkek kardeşi Matix'i Caravel'in sağduyulu uşaklarının gözetimine bırakırken onları selamlamak için acele etti. Ön kapının üzerindeki ince metal tellerden kırmızı ve altın renkli lambalar sallanıyordu; genelevler de vatansever olabilirdi. Alys gülümseyerek küçük girişten girmelerini işaret etti. "Monsenyör!" Conor'ı görünce gözleri zevkle parladı. "Ve genç lordum." Kel'in önünde eğildi. "Ne beklenmedik bir zevk. Sanırım arkadaşlarınız çoktan geldiler."

Falconet ve yanında getirdiği her kimse onlardan bahsediyor olmalıydı. Kel iç çekti.

“Bir hoş geldin ziyareti Domna,” dedi Conor. “Yorucu bir günün ardından buradan daha iyi bir dinlenme yeri olabilir mi?” Ceketinin iç kısmından kırmızı kâğıt kalbi çıkarıp Alys’e uzattı. Kadın gülümsedi ve kalbi ceketinin içine soktu.

Domna Alys, güzelliği yaşı hakkında hiçbir ipucu vermeyen türden bir kadındı. Cildi pürüzsüzdü, yanakları soluk bir gül rengindeydi. İri, mavi gözleri sürme ve gölgelerin ustalıklı uygulanmasıyla daha da belirginleşmişti. Siyah saç bukleleri ensesinde toplanmıştı. Elbisesi zarif kıvrımlar halinde ayak bileklerine kadar inerek brokar terliklerini ortaya çıkarıyordu. Kel, onun bir tüccarın karısı olamayacak kadar modaya uygun olduğunu ama bir soylu olacak kadar da zengin giyinmediğini düşündü. Tepe’den Labirent’e kadar şehirde olup biten her şeyi bilir ve bunu kendine saklardı. Müşterileri hakkında dedikodu yapan bir hanımefendinin uzun süreli bir işi olmazdı.

Kadın onları ana salona götürdü. Burada tüm lambalar yanıyor ve uzun boyunlu cam vazolarda taze çiçekler titriyordu. Mobilyalar Shenzhou’dan gelen yeşil taşlarla kaplanmış siyah lakeydi ve Geumjoseon’dan gelen oymalı perdelerde ejderhaların, mantikorların ve diğer soyu tükenmiş yaratıkların resimleri görülüyordu. Odaya ağır bir yasemin ve tütsü kokusu hâkimdi. Kel’in kıyafetlerinde saatlerce kalacağını bildiği zengin bir koku.

Yeşil kadife bir kanepeye yayılmış olan Joss Falconet, gelişigüzel bir şekilde onlara el salladı. Konsey üyelerinin en küçüğüydü ve iki yıl önce babasının ölümü üzerine Baharat İmtiyazı’nı kazanmıştı. Yakışıklıydı, çıkık elmacıkkemikleri ve Shenzan’lı annesininki gibi pürüzsüz siyah saçları vardı. İki fahişe kanepeyi

onunla paylaşıyordu: Falconet'in kırmızı kadife ceketinin manşetlerindeki dantellerle oynayan esmer bir genç adam ve onun omzuna yaslanan sarışın bir kadın. Boynunda gümüş çerçevelere yerleştirilmiş kaba kesim yakutlardan oluşan bir zincir parlıyordu. Bir fahişeden memnun kaldığında, yakutlardan birini çıkarıp ona hediye ederdi. Bu onu çok popüler biri haline getirmişti.

Falconet, "Mükemmel," diye gevezelik etti. "Nihayet oynayacak birileri geldi."

Kel, oymalı yeşim sandalyeye gömüldü. Odadaki en rahat eşya değildi ama henüz rahatlamaya niyeti yoktu. "Kendini eğlendirecek çok şeyin var gibi görünüyor, Joss."

Falconet gülümsedi ve önündeki gül ağacı masayı işaret etti. Üzerinde bir Kaleler oyunu yarı yarıya kurulmuştu ve yanında da bir deste kart vardı. Falconet tutkulu bir kumarbazdı ve genellikle Conor'ı bir oyuna ikna edebilirdi. Halihazırda bir oyun yoksa onları bir ziyafette önce hangi soylunun uyuyacağı veya yağmurun ne zaman yağacağı üzerine bahis tutarken bulabilirsiniz. "Ben o tür bir eğlenceyi kastetmedim Kel Anjuman. Bir meydan okuma arıyorum ve fahişeler benim kazanmama izin verme eğilimindeler. Saygısızlık etmek istemem, canlarım ama pek de zorlayıcı değiller. Kaleler, Prens?"

Conor siyah bir koltuğa çöktü. "Elbette." Sanki yorgunmuş ya da bir şeyden şüpheleniyormuş gibi gözkapakları yarı inikti. Arkasında coşkulu bir kutlamanın sahnelerini gösteren bir duvar resmi asılıydı. Ortam, tapınan gençlerden oluşan bir kalabalığın çiftleşme halinde olduğu bir tapınağın mermer basamakları gibi görünüyordu. Altın sarısı saçları omuzlarına dökülen bir kadın, bacaklarını üstüne çökmüş olan adamın etrafına dolamıştı, yüzü bir coşku maskesi gibiydi. Bir adam bir elini diğerinin bacaklarının arasına atarak onu yatık bir sütuna sıkıştırmıştı. Saçları

eşarplarla sarılmış bir kadın, diğer kadın arkadaşını memnun etmek için önünde diz çökmüştü.

Alys tablodan Conor'a baktı ve kedi gibi gülümsedi. "Bir şey alır mısınız Monsenyör?"

Conor başını salladı, gözleri oyun tahtasındaydı. Gümüş bir zil çaldı ve birkaç dakika sonra kapılar ardına kadar açıldı. Oda fahişelerle dolmaya başladı. Bazıları gümüş tabaklar taşıyor ve bunları alçak gül ağacı masaların üzerine koyuyordu. İnci küpeler gibi ışıldayan istiridyeler buz yataklarının üzerinde parlıyordu. Tohumlarla dolu narların yanında tombul kirazlar yatıyordu. Zengin çikolatalı bardaklar altın ve safranla kaplanmıştı. Kel, Conor'ın hızlı, eğlenen bakışını yakaladı. Tabii ki bütün yiyecekler afrodisyaktı ve cinsel açlığı körüklemeyi amaçlıyordu.

Alys'i suçlayamazdı, sonuçta parasını salonunda oynanan kart oyunlarından kazanmıyordu. Odadan çıkarken elini Kel'in omzuna koydu. Alçak bir sesle konuşurken parfümündeki mür kokusunu alabiliyordu: "Düzenlememi istediğiniz şu toplantı için şu an uygun bir zaman mı?"

Kel başını öne doğru salladı.

Alys, genç adamın yanağını okşadı. "İşaretimle beraber kütüphaneye gidin," dedi ve eteklerini çekerek odadan hızla çıktı.

Kel, Alys'le olan etkileşimini odadan herhangi birinin fark edip etmediğini görmek için döndü ama hiçbiri fark etmemiş gibiydi; Conor'a odaklanmışlardı. Fahişeler rüzgârın ısırdığı bir ağacın dallarındaki kuşlar gibi Prens'in sandalyesine tünemeye başlamışlardı. Diğerleri ise odada dolaşarak kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Caravel, Aurelian Hanesi onun müşterisi haline geldiğinden beri Tapmak Bölgesi'ndeki en pahalı eğlence evlerinden biri olmuştu ve fahişeleri müşterilerinin zevkini yansıtıyordu. Hepsi şu ya da bu şekilde güzeldi. Hepsi yetenekli

ve sabırlıydı. Hem erkekler hem de kadınlar, eski günlerdeki tapınak kurbanları gibi sade, beyaz giyinmişlerdi. Rüzgâr Kulesi Saati'nin yüzü gibi çift renkli olan beyaz giysiler, tamamen siyah cilanın üzerinde çarpıcı bir görüntü oluşturuyordu.

Kızıl saçlı bir kız, Kel'e bir fincan çikolata getirince Kel heyecanla ona baktı ama bu hâlâ hoşlandığı kız olan Silla değildi. Caravel'e en son geldiklerinde Silla ona, Caravel'in aşağısında kendi evini kurmaya yetecek kadar para biriktirdiğini söylemişti. Belki de bunu çoktan yapmıştı?

Conor, Falconet'in taşlarından birini ele geçirdi ve kıkırdadı. Kel bunu aklının bir köşesine, Conor'a dair farkındalığının her zaman yaşadığı yere not etti. Annelerin çocukları konusunda da böyle olup olmadıklarını merak etti; onların nerede olduklarını, yaralı ya da memnun olup olmadıklarını her zaman bilirlerdi. Tabii Kel bu hissi bilmiyordu; anneler konusunda çok az tecrübesi vardı.

Bu kayıptan etkilenmeyen Falconet, sol omzunda asılı olan sarışın kızı öpmek için geriye doğru uzandı. Kız eğildi, saçları ceketinin kadife kısmına bir duvak gibi düşüyordu. Bu arada birkaç zengin müşteri daha gelmişti. Kel bunlardan yalnızca birini tanıdı: Tekstil İmtiyazı'nın sahibi Sör Lupin Montfaucon. Estetik ve neşeli bir adamdı. Yemeğe, şaraba, sekse ve paraya olan doymak bilmez iştahı Tepe'deki herkes tarafından bilinirdi. Koyu tenli ve zarıftı, yüzünde birkaç yara izi vardı; biri elmacıkkemiğinde, diğeri boğazının dibinde. Daha gençken, vaşak kürkü pantolonlardan hasır şapkalara kadar her şeye ilgi duyarak Saray'daki her genç adamın modasını belirlemişti. Artık otuzlu yaşlarındaydı ve Kel'in şüphesine göre zevk belirleyici konumunu Conor'a bırakma konusunda biraz kırgındı.

Kaleler oyununun yarı bitmiş tahtasına dişlerini göstererek sırıttı. "Bahisler ne? Altın sana sıkıcı gelebilir Falconet."

Conor gözlerini tahtadan ayırmadan, “Para asla sıkıcı değildir,” dedi. “Ve her para altın değildir. Şu anda en yeni boya filosundaki paylar için oynuyoruz.”

Montfaucon, “Bu Roverge’ı rahatsız edecek,” dedi Boya İmtiyazı’nı elinde bulunduran aileden memnun bir sesle bahsederek. İmtiyazlı Ailelerin çoğu, Konsey’de birlikte çalışmaya zorlansalar da kendi bölgelerini savunan vahşi kediler gibi birbirlerinden hoşlanmazlardı.

“Kazananla oynayacağım,” diye ekledi Montfaucon, altın rengi ceketini bir sandalyenin arkasına fırlatırken. “Gerçi ben kartları tercih ederdim.”

Conor başını kaldırmadan, “Kellian’la oynayabilirsin,” dedi.

Montfaucon, Kel’e baktı. Joss onu yeterince seviyormuş gibi görünse de Montfaucon’un ondan hoşlanmadığı her zaman açıktı. Belki de Conor’a olan kıskançlığı, daimi arkadaşından hoşlanmama şeklinde kendini gösteriyordu. Sonuçta kraliyet karnından *hoşlanmamak* ihanetti. Ancak Kel, Prens’in kuzeni gibi görünse bile asil değildi. Soyuyla ilgili tek iddiası Castellane’den değil, Marakand’dan geliyordu.

Kel hoş bir şekilde gülümsedi. “Sör Montfaucon’a fazla meydan okuyabileceğimi sanmıyorum.”

Başlangıçta Saray’ın tüm saygı ifadelerini öğrenmek Kel’in yıllarını almıştı: Bir prens için *Monsenyör*, kral veya kraliçe için *Majesteleri*, asilzadeler için *Sör*, evli asil kadınlar için *Chatelaine* ve henüz evlenmemiş biri için *Demoselle*. Yakın zamanda Marakand’dan geldiği söylendiği için soyluların çoğu ona karşı sabırlı davranmışlardı. *Sör*’ü unuttuğu için ona bir kez yalnızca Montfaucon tokat atmıştı. Kel artık bir yetişkin olduğu için bunu bilinçli olarak kullanmaya devam ediyordu. Bunun Montfaucon’un karşılığında hiçbir şey yapamayacağı bir laf çarpma olduğunu biliyordu.

Montfaucon, “Ayrıca sizin herhangi bir filo hisseniz olduğunu da sanmıyorum, Amirzah Anjuman,” dedi. Kel’e atıfta bulunmak için Marakandi asilzade terimini kullanmıştı; muhtemelen işe yaramasa da sinirlendirmek amaçlıydı. Montfaucon’un, arka sokaklarda yetişmiş bir serseriye asilzade unvanı verdiğini öğrendiğinde ne düşüneceğini merak etmek Kel’i yalnızca eğlendirdi. Marakandi de olmayabilecek birine. Yıllar geçtikçe Kel, sanki geçmişi Conor’ınkiyle aynıymış gibi davranmaya alışmıştı. Önemli olduğundan değil. Yeniden yazmasını gerektirecek bir geçmişi yoktu ne de olsa.

“Yok. Çok yazık,” dedi Kel. “Fakat başkalarının da geldiğini görüyorum; belki kırmızı-siyahlı bir el ilgilerini çekebilir.”

Gerçekten de oda yavaş yavaş Tepeden gelen genç soylular ve birkaç zengin tüccarla dolmaya başlamıştı. Falconet onları selamlamak için ayağa kalktı ve oyun tahtasındaki yerini Montfaucon’a bıraktı. Bir grup yeni gelen, önünde bir yığın kart bulunan genç bir fahişenin etrafını sararken Kel, Conor’ı dikkatle izliyordu. Kadın hem soylular hem de fahişeler için fal açıyordu.

Yıllar önce bir zamanlar, Lilibet bir kutlama için saraya bir falcı getirmişti. Conor onun Kel’in de falına bakması gerektiğini savunmuştu. Falcı ellerini tutmuş ve gözlerinin içine bakmıştı. O anda sanki kendini camdan yapılmış gibi, içini görebildiğini hissetmişti. “Harikulade tuhafılıkta bir hayat yaşayacaksın,” demişti ve sonra yanaklarından yaşlar süzölmüşü. Kel aceleyle uzaklaşmış ama kadının sözlerini ve gözyaşlarını her zaman hatırlamıştı.

Harikulade tuhafılık.

Falcının Conor’a ne söylediğini her zaman merak etmişti ama Conor bunu hiçbir zaman açıklamamıştı.

Kapıdaki bir hareket Kel’in dikkatini çekti. Gelen Charlon Roverge idi. Zarif tuniği geniş omuzlarının üzerindeydi. Genç

adam, Antonetta Alleyne'e ve diğer iki soylu genç kadına eşlik ediyordu: Mirela Gasquet ve Sancia Vasey'nin ailesi bir imtiyaza sahip değildi ancak Valderan'daki arazileriyle zenginleşmişlerdi.

Şaşıran Kel doğrudan Antonetta'ya baktı. Bu, onun sıklıkla yapmadığı bir şeydi. Neyse ki kız fark etmemişti. Yanakları kırmış bir halde odaya bakıyordu. Modaya uygun kabarık kollu, pembe dantelden bir elbise giymişti ve boynunda kalp şeklinde altın bir madalyon vardı.

Tepe'deki hanımların Tapınak Bölgesi'ni ziyaret etmesi duyulmamış bir şey değildi. Bu, oldukça geride durdukları ve sunulan şehvetli zevklere asla katılmadan skandal olaylar karşısında kıkırdadıkları hassas bir danstı. Yine de bu geceye kadar Antonetta -hiç şüphesiz koruyucu annesi sayesinde- asla onlardan biri olmamıştı.

Falconet, Kel'e keyifli bir bakış attı. "Antonetta'yı davet etmiştim," dedi alçak sesle, "ama *geleceğini* düşünmemiştim."

"Sanırım onu Charlon ikna etti," dedi Kel. "Hatırladığım kadarıyla ona meydan okuduğumuz her şeyi yapardı."

Bu doğrudu. Çocukken hepsi arkadaştı; Joss, Charlon, Conor, Kel ve Antonetta. Saray mutfaklarına baskınlar yapar ve birlikte çamurda oynarlardı. Antonetta o zamanlar son derece bağımsızdı, oğlanlardan daha azını yapabileceği fikrine bile öfke duyardı. Her zaman kendini kanıtlamayı, en yüksek ağaca tırmanmayı, en hızlı ata binmeyi, gizlice mutfağa girip bir şeyler çalmayı, Dom Valon'un kötü şöhretli gazabına uğramayı göze almayı arzulardı.

On beş yaşındayken küçük gruplarından kaybolmuştu. Conor, Kel'e sadece, "Zamanı gelmişti," demişti ve Kel perişan, Joss kayıtsız, Charlon ise kızgındı. Ta ki bir süre sonra Antonetta, Tepe'nin evlenebilecek genç hanımlarından biri ola-

rak bir baloda ilk kez sahneye çıkana kadar. Saçları şimdiki gibi kıvrılmıştı, dar korseler hareketlerini kısıtlıyordu, eskiden çıplak ve kirli olan ayakları artık saten terlikler içindeydi.

Kel, Antonetta'nın Charlon'a gülümsemesini izlerken onunla yaşadığı o ilk geceyi hatırladı. O gece Kel'i çok kötü incitmişti. Daha sonra Montfaucon gruptaki yerini almış ve diğer üçünü şehrin zevkleriyle tanıştırmaya başlamıştı. Oyunlar ve ağaca tırmanmalar artık tamamen geride kalmıştı.

Kel, Antonetta'nın şu anda kendisinin tartışma konusu olduğunu bilip bilmediğinden emin değildi. Kadife bir sandalyeye oturmuş, elini göğsüne koymuş, ağzı bir karış açık, odayı izliyordu. Bir saflığın resmi gibi gözleri iri iri olmuştu. Gözkapakları ağır olan Roverge sandalyesinin arkasına yaslandı ve bir grup fahişenin boyalı duvar resminin altında dans etmesini izledi, hareketleri yavaş ve şehvetliydi. Antonetta'ya faaliyetlerini anlatmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama Antonetta, Conor'ı izliyordu.

Conor durumdan habersiz görünüyordu; sandalyesinin koluna tünemiş Valderan'lı çilli bir kız olan Audeta ile derin bir sohbeta dalmıştı. Kızın gözkapakları, göz kırptıkça parıldayan altın rengi ve kırmızı şeritlerle boyanmıştı.

Falconet, sanki bu ihtimal onu eğlendiriyormuş gibi, "Leydi Alleyne, Charlon'ın, değerli kızını Tapınak Bölgesi'ne getirdiğini duyarsa, kaburgalarını söküp onlardan bir müzik enstrümanı yapacaktır," dedi.

Kel, "Charlon'la konuşacağım," dedi ve Falconet onu duramadan odanın karşı tarafına geçti. Charlon'a yaklaştığında Roverge vârisinin, Antonetta'nın koyu altın rengi saç teliyle oynadığını gördü. On yıl önce olsa kız dönüp onu vahşice çimdiklerdi; şimdi onu görmezden gelerek sakince oturuyor ve Conor'a bakıyordu.

“Charlon.” Kel, arkadaşının sırtına vurdu. Charlon kendisinin seçeceği bir arkadaş değildi ama Conor onu beşikten beri tanıyordu ve Kel’in hayatının içindeydi. “Seni görmek güzel.” Başını Antonetta’ya doğru eğdi. “Ve Demoselle Alleyne. Bu ne güzel bir sürpriz. Hassas doğanızın ve kusursuz itibarınızın sizi böyle bir yerden uzak tutacağını düşünürdüm.”

Antonetta’nın yüzünde bir şey parladı; kısa bir kızgınlık parıltısı. Kel bunun tadını çıkardı. Bu sanki bir aktörün maskesinin arkasına bakmak gibiydi. Gerçek, ustalıkla gizlenmişti. Yüzündeki öfkeli ifade bir anda kaybolan Antonetta dişlerini gıcırdatarak gülmüştü. “Benim için endişelenmen çok hoş,” dedi neşeyle. “Ama itibarım güvende. Charlon benimle ilgilenecek, değil mi Charlon?”

“Çok,” dedi Charlon, Kel’in sanki örümcekler omurgasından yukarı doğru yürüyormuş gibi hissetmesine neden olan bir ses tonuyla. “Onun iffeti benim gözetimim altında güvende.”

Antonetta. Neredeyse bir şey söylemek, onu uyarmak istiyordu ama kız çoktan ayağa kalkıp elbisesini düzeltiyordu bile. “Ah, bir falcı!” diye bağırdı sanki yeni fark etmiş gibi. “Fal baktırmaya bayılırım.”

Aceleyle elinde kartlar olan genç adamın etrafındaki kalabalığa katıldı.

“Onu yatağa atmayacaksın, Charlon,” dedi Kel. “Annesinin onun Conor’la evlenmesini istediğini biliyorsun. Ve o da buna razı görünüyor.”

“Conor onu kabul etmez,” dedi Charlon çarpık bir sırıtişle. Açık kahverengi saçları ve solgun bir teni vardı. Bu, annesinin Detmarch’lı olduğunu hatırlatıyordu. “Dış ittifak yapması gerekiyor. Hayalleri yıkıldığında gözyaşlarını silmek için orada olacağım.”

Kel, Audeta’yı kucağına çeken Conor’a baktı. Bir kirazı birbirlerinin ağızlarına uzatarak paylaşıyorlardı. Alys ortaya çıkıp

Conor'ın omzuna hafifçe vurarak özür dilemeseydi mesele daha da büyüyebilirdi. Bir anlık tartışmanın ardından Conor ayağa kalktı ve peşinden odadan çıkarken dikkatini Falconet'e çeviren Audeta'yı bıraktı.

O odadan çıkarken Alys, Kel'e doğru neredeyse görünmez bir şekilde başını salladı. *İşaretimi bekle*, demişti, o da kendisi için Conor'ın dikkatini dağıtıp dağıtmadığını merak etti. Kesinlikle hayır. Eğer gerçekten bir işi olmasaydı Prens'e bulaşmazdı.

Kel, Antonetta'ya son bir kez baktıktan sonra (Sancia yanında ciyaklarken başı falcının kartlarının üzerine eğilmişti) ayağa kalktı ve sessizce salondan çıkıp arka merdivenlere yöneldi. Sahanlıkta iki genç adam duvara yaslanmış öpüşüyordu. Kel yanlarından geçerken ikisi de onu fark etmedi. Son sahanlığa ve tanıdık, dikkat çekici olmayan bir kapıya ulaşana kadar yukarı doğru ilerlemeye devam etti.

Kel, Caravel'deki kütüphaneyi ilk kez gördüğünde şaşırmıştı. Duvarlardan kırbaçların ve göz bağlarının sarkmasını bekliyordu ama ahşap panelli kitaplarla, küçük masalarla, sandalyelerle, mürekkep, deri ve donyağı kokusuyla dolu bir oda bulmuştu. Küçük, elmas şeklinde pencereler üçgen çatıların altına sıkıştırılmıştı. Yanlarındaki metal kancalara asılı duran yatak lambaları safran rengi bir ışık saçıyordu. Ahşap bir kemer, en nadide kitapların saklandığı ikinci bir odaya açılıyordu.

"Tüm Dannemore'da zevk sanatlarına adanmış en büyük kitap koleksiyonuna sahibiz," dedi Alys biraz gururla. "Müşterilerimiz sayfalarını tarayarak kendilerini memnun eden herhangi bir senaryoyu veya eylemi seçebilir. Başka hiçbir ev bunu sunmuyor."

Kel parmağını deri ciltlerin üzerinde gezdirerek yığınlara doğru ilerledi. *Zevkin Kısa Tarihi*. (Bunun neden konunun uzun

tarihinden daha iyi olacağını merak etti ki öbür türlü keskinlikle daha uygun olurdu.) Birçoğu başka ülkelerdendi ve Kel bakışlarını ciltlerin üzerinde dolaştırarak isimleri tercüme etti: *Aşkın Aynası, Parfümlü Bahçe, Yeşim Yatak Odasının Gizli Talimatları*.

“Geldin,” dedi arkasından bir ses. “Alys geleceğini söylemişti ama ben emin değildim.”

Kel kalkıp döndü ve kendi yaşlarında genç bir adamın keme-re yaslandığını gördü, ifadesi açık ve meraklıydı. Kel’in beklediğinden daha gençti ve bir kız kadar güzeldi. Soluk altın rengi saçları ve koyu mavi gözleri vardı. Kel bir an kendisinde kuzey kanı olup olmadığını merak etti ki bu Alys’in de aynı kana sahip olduğu anlamına geliyordu ama daha az fark ediliyordu. “Sen Merren Asper mısın?” dedi Kel. “Alys’in kardeşi?”

Merren memnuniyetle başını salladı. “Ve sen de Prens’in kuzeni Kel Anjuman’sın. Artık akrabalarımızla birbirimizi teşhis ettiğimize göre gel de konuşalım,” dedi ve odaya doğru ilerleyerek uzun masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekti. Kel’e de oturmasını işaret etti.

Kel, Merren’i inceleyerek oturdu. Castellane üniversitesi olan Akademi’nin resmi olmayan öğrenci kılığındaydı: rengi solmuş siyah bir ceket, boğazında bol beyaz bir kravat, yıpranmış eski ayakkabılar ve çok uzun saçlar. Kel yakından Merren’in mavi gözlerinde ve narin hatlarında Alys’e olan benzerliği görebiliyordu. Giysilerinden hafif bir koku yükseldi, hiç de rahatsız edici değildi. Yeni kesilmiş bitki sapları gibi keskin ve yeşil bir koku.

“Kız kardeşin bana Castellane’deki en iyi kimyager olduğunu söylüyor,” dedi Kel.

Merren memnun görünüyordu. “Öyle mi?” Masanın altına daldı ve elinde bir şişe şarapla yeniden ortaya çıktı. Şişeyi

masanın üzerine koymadan önce balmumu tıpasını çıkardı. Balmumu üzerine basılmış bir asma deseni vardı: Uzec hanesinin sembolü. Kel, İmtiyazlı Ailelerden uzaklaşmanın imkânsız olduğunu düşündü. “Bir içki ister misin?”

“Emin değilim,” dedi Kel. “Kız kardeşin ayrıca senin Castellane’deki en iyi zehirci olduğunu da söylüyor.”

Merren gücenmiş görünüyordu. Şişeden bir yudum aldı, öksürdü ve şöyle dedi: “Ben zehir öğrencisiyim. Sonuçta hepsi kimyasal bileşikler. Bu, insanları, özellikle de kız kardeşimin müşterilerini çılgınca zehirleyeceğim anlamına gelmiyor. Yoksa beni gebertir.”

Bu doğru görünüyordu. Alys işini bir annenin çocuğunu koruduğu gibi korurdu. Üstelik Merren şişeden kendisi de içmişti. Kel elini uzattı. “Pekâlâ.”

Şarap elma kadar gevrekti ve Kel’in göğsüne hoş bir sıcaklık yaydı. *İyi seçim, Uzec.* “Akademi’nin zehir üzerine dersler sunduğunu bilmiyordum.”

“Sunmuyorlar. Teknik olarak kimya ve botanik öğrencisiyim. Zehirler konusunda ben kendi kendimi yetiştirdim.” Merren sanki şiir ya da dans çalışmalarından bahsediyormuş gibi parlak bir şekilde gülümsedi. “Bir bilim adamının bir zamanlar söylediği gibi, zehir ile ilaç arasındaki tek fark dozudur. En ölümcül zehir tek bir damla olursa öldürücü değildir ama süt ya da su ile çok fazla tüketilirse öldürücü olabilir.”

Kel hafifçe gülümsedi. “Yine de seni arayanların süt ya da su almaya çalışmadıklarından eminim.”

“Farklı şeyler istiyorlar. Boyalar, sabunlar ve hatta gemi yapımına yönelik bileşikler. Aklına gelen ne varsa.” Merren düşünceli görünüyordu. “Ben bir zehir üreticisiyim çünkü ölümü değil, zehrin bileşenlerini ilginç buluyorum.”

“Zehir hakkında ilginç olan ne?”

Merren şarap şişesinin boynuna baktı ve şöyle dedi: “Dağılıştan önce büyücüler bir dokunuşla, bir bakışla öldürebiliyordu. Zehir şu anda bu güce en yakın olan şey. Gerçek bir zehirci, etkisi yıllar süren bir zehir yaratabilir ya da bir kitabın sayfalarına bir zehir yerleştirerek okurun çevirdiği her sayfadan zehirlenmesini sağlayabilir. Bir aynayı, bir çift eldiveni, bir kılıcın kabzasını zehirleyebilirim. Ve zehir bizi eşit kılıyor. Bir liman işçisi, bir soylu, bir kral; aynı doz hepsini öldürür.” Başını iki yana salladı. “*Sen* kimi zehirlemek istiyorsun?”

Safran rengi ışık altında Merren’in saçları Montfaucon’un ceketindeki brokar rengindeydi. Başka bir zamanda, başka bir hayatta Kel, Merren gibi birinin yanında öğrenci olabilirdi. Arkadaşı olabilirdi. Ancak Kel ile küçük bir çevrenin dışında onun gerçekte kim olduğunu bilen herkes arasında camdan bir duvar vardı. Bunu ihlal edemezdi. Saray bilse de bilmese de, Saray işi için burada olduğunu hatırlattı kendine.

“Hiç kimseyi,” dedi Kel. “Kimya zehirden fazlasını sunuyor, değil mi? Çareler, tedaviler ve panzehirler sunuyor.” Sandalyesine geri oturdu. “Kale muhafızlarından biri olan Dom Guion geçen hafta zehirlendi. Sevgilisi tarafından, diyorlar, Sarthe’lı soylu bir kadın tarafından. Kale muhafızlarının kötü niyetli işleriyle o kadar da ilgilenmiyorum ama ülkemizi sevmeyen bir ülke olan Sarthe’ın soyluları tarafından kullanılan yeni bir zehrin ortaya çıkmasıyla ilgileniyorum. Bu zehrin prenlere karşı kullanılabilecek olması; beni *bu* ilgilendiriyor.”

“Kuzenin için mi endişeleniyorsun?”

Kel, başını eğdi. Conor için endişelenmek onun işiydi. Hayır, Conor’ı *hayatta* tutmak onun işiydi ve bu, kalabalığın önünde durup göğsüne bir ok atılmasını beklerken Conor’mış gibi dav-

ranmaktan daha fazlası anlamına geliyordu. Bu, Conor’a kimin, nasıl zarar vermek isteyebileceğini düşünmek anlamına geliyordu.

Bu anlamda Jolivet’in işiyle örtüşüyordu. Ancak Jolivet’in kale muhafızının ölümüyle ilgili tek yorumu, kişinin Sarthe’lı kadınlarla uğraşmaktan kaçınması gerektiği yönündeydi. Bu arada Kel’in endişeden içi içini yiyordu. Ortada yeni bir tehdit olduğu fikri onu rahatsız etmişti.

“Eh,” dedi Merren, “bu yeni bir zehir değildi. Aslında oldukça eski bir yöntemdi ve imparatorluk döneminde sıklıkla kullanılıyordu. Buna *Cantarella* denir. Pek çok kişi formülün kaybolduğunu düşündü ama...” Geniş bir şekilde elini salladı, “Tabii ki ben değil.”

“Demek zehri biliyorsun. Bir panzehir var mı? Varsa senden satın almak isterim.”

Merren kendisinden, bir sürü yavru kediye sahip bir anne kedi kadar memnun görünüyordu. “Var. Ama şunu sormam gerekiyor... Sarayda yaşıyorsun, değil mi? Oradaki cerrahların istedikleri her şeyi elde edebileceklerini sanırdım. Zehirler, panzehirler, ilaçlar...”

“Bir doktor var, kraliyet cerrahı,” dedi Kel. “Kendisi, İmtiyazlı Gasquet ailesinin küçük oğlu. Aynı zamanda aptalın da teki.” Kel, Gasquet’in sahip olduğu tıbbi bilgiyle nereye vardığını hiçbir zaman keşfetmeyi başaramamıştı. Saray sakinleri, kaçınılmaz olmadığı sürece onun tedavilerinden uzak durma eğilimindeydiler; Gasquet kan akıtmanın büyük bir hayranıydı ve özel dairelerinde düşmanca bir sülük kolonisi besliyordu. “Sadece berbat bir doktor değil, aynı zamanda senin çare dediğin şeyler hakkında da hiçbir şey bilmiyor. Zehirlenmenin en iyi tedavisinin önleme olduğunu ve Conor’ın, biri yemeğini ondan önce tatmadığı sürece yemek yemekten kaçınması gerektiğini söylüyor.”

“Prens bunu yapmak istemiyor mu?”

Kel alt katta, dudakları şarap ve kiraz lekeli Conor’ı düşündü. “Pratik bir çözüm değil.”

“Sanırım değil,” dedi Merren. “Ayrıca birçok zehir etkisini zamanla gösterir. Çeşnicibaşı yalnızca anında etkisini gösteren bir zehir durumunda faydalı olur.”

“Belki de Akademi’den mezun olduğunda Gasquet’in yerine seni alırız. Zira onun kesinlikle değiştirilmesi gerekiyor.”

Merren başını iki yana salladı. Neşeyle, “Ben monarşiye karşıyım,” dedi. “Gerçi genel olarak monarşilere,” diye ekledi aceleyle, “özellikle Aurelian Hanesi’ne değil. Ve bu yalnızca bir felsefedir. Kral olarak sevdiğim tek kişi Eskici Kral’dır.”

Kel gülümsemeden edemedi. “Krallara karşısın ama suçlulardan yanasın o halde?”

“O iyi bir suçlu,” dedi Merren, Tanrıların bulutlarda yaşadığının doğru olup olmadığını soran bir çocuk kadar ciddi bir tavırla. “Prosper Beck gibi değil.”

Kel, Prosper Beck’in adını duymuştu. Rıhtımların hemen arkasındaki bölgeye Labirent adı veriliyordu: sefahat evleri, rehinci dükkânları, ucuz yiyecek tezgâhları ve yıkık dökük depolardan oluşan bir labirent. Geceleri yasadışı boks turnuvalarının, düelloların (yine yasadışı) ve çeşitli kaçak eşyaların alınıp satıldığı mekânlar haline gelirdi. Burası Uyanıkların hava karardık-tan sonra gitmeyi reddettiği bir yerdi. Kel her zaman Labirent sakinlerinin Eskici Kral’a destek vereceğini düşünmüştü ama son birkaç ayda Prosper Beck’in hakkında fısıltılar duymuştu. Labirent’i yeni birinin kontrol ettiği yönünde söylentiler vardı.

Dışarıda Rüzgâr Kulesi Saati on biri çaldı ve Merren kaşlarını çatı. Pencereden dışarı bakmak için döndüğünde Kel, genç adamın ceketindeki özenle onarılmış yırtıkları fark etti.

Montfaucon'un aynı giysiyi asla iki kez giymediği söylenirdi. Merren, "Geç oluyor," dedi. "*Cantarella* panzehri... Deniz gü-nüne kadar hazırlayabilirim. Dört doz için on kron... ikisi zehir, ikisi panzehir."

On kronu sanki çok büyük bir miktarmış gibi söylemişti ve Kel kendine, çoğu insan için öyle olduğunu hatırlattı. "Bu ye-terince adil," dedi. "Buluşacağımız bir yer ayarlamamız lazım. Âlimler Bölgesi'nde kalacak bir yerin olduğunu varsayıyorum? Adres nedir?"

Merren, "Chancellor Caddesi, Lafont Kitabevi'nin karşısı," dedi ve sanki bu bilgiyi ağzından kaçırmak istemiyormuş gibi sertçe ağzını kapattı. "Ama orada buluşamayız. Bir çay dükkânı biliyorum..."

Kapı çalındı. Domna Alys'in ortağı Hadja başını kütüpha-neye uzattı. Renkli ipekten bir bant, kıvrıkcık siyah saç bulutunu geride tutuyordu.

"Sör Anjuman," dedi, başını Kel'e doğru eğerek, "Prens sizi dışarıda bekliyor."

Kel ayağa fırladı. Bu kesinlikle planının bir parçası değildi. Hesaplarına göre Conor'ın dikkati en azından birkaç saat daha dağılmış olmalıydı. "Bir sorun mu var? Neden gidiyor ki?"

Hadja başını iki yana sallayınca altın küpeleri kızıl kahveren-gi teninin üzerinde sallandı. "Hiçbir fikrim yok. Onunla konuş-madım. Hind kızlarından biri bana bir mesaj iletti."

Kel cebinde bozuk para çantasını aradı ve Merren'e beş kron attı. "Yarısı şimdi, yarısı dozları aldığımda. Daha sonra görüşürüz."

"Bekle..." diye söze girdi Merren ama Kel çoktan kapıdan çıkmıştı. Aşağıya doğru hızlı adımlarla ilerleyerek Caravel'in ana odasını geçti; burada asılı halılar geri çekilerek bir sahnenin yük-seltilmiş kürsüsü ortaya çıkarılmıştı. Sahne donanımı hazırlanı-

yor, yakında bir performans gerçekleşecekmiş gibi görünüyordu. Conor'ın bunu kaçırmayı seçmesi tuhaftı.

Kafası hâlâ karışık olan Kel, dışarı, gecenin solan sıcaklığına doğru ilerledi. Kum Saati Caddesi'ne bir aşağı bir yukarı baktı. Işık dans eden meydanlardaki taşlı kaldırımlara yansiyordu ve kahkaha atan gruplar kanal suyunun kenarında geziniyordu. Uzakta siyah bir araba Caravel'e doğru tıngırdarak geliyor, içeride birisi yüksek sesle ve sarhoş bir şarkı söylüyordu. Hafif bir rüzgâr, atılan kâğıtları minyatür hunilere dönüştürdü.

Conor'dan ya da atlardan hiçbir iz yoktu. Kel kaşlarını çatı. Belki de Conor onu beklemekten yorulmuştu, bu onun karakterine uygun bir tavır olurdu. Kel, tekerleklerin gıcırtısını duyduğunda Caravel'e yarı dönmüş sayılırdı. Arkasını döndü. Siyah arabanın içinde şarkı söyleyen her kimse durmuştu. Tekerlekler kaldırım taşlarının üzerinde sekerek ona doğru savruldu.

Kan kırmızısına boyanmışlardı.

Arabanın gövdesi yana doğru kayarak Kel'in yolunu kapattı. Siyah perdeler pencereleri gölgeliyordu; içeride kimin olduğunu göremiyordu. Kanal boyunca uzanan alçak taş duvarın üzerinden atlamaya hazır bir şekilde döndü -şansını suda denerdi- ama şarap onu yavaşlatmıştı. Bir el ceketinin arkasını yakaladı. Onu geriye doğru, arabanın açık kapısından içeri çekip koltuğa fırlattı.

Kapı arkasından çarparak kapanırken Kel hızla ayağa kalktı. Yalnız değildi. Arabada başka biri daha vardı -iki kişi- ve gümüş rengi bir şey parladı. Gözleri hâlâ karanlığa alışmaya çalışan Kel, metalin parıldadığını gördü ve boğazının çukurunda bir bıçağın ucunu hissetti. Gözlerini kapattı.

O an için sadece sessizlik, karanlık, kendi nefesi ve boğazındaki bıçak vardı. Sonra tepedeki sürücü boğuk bir sesle bağırdı.

Bir an sonra araba ileri doğru atılarak kaldırım taşlarının üzerinden gecenin karanlığına doğru uçtu.

“Eski zamanlarda, Büyücü-Kralların gazabı dünyayı yakıp kavururdu,” diye okudu Lin, “çünkü insanların değil, yalnızca Tanrıların sahip olması gereken gücü ellerine almışlardı. Öfkeleri denizleri kaynattı, dağları yıktı. Arazi, büyüünün onu yaraladığı Sunderglass ile işaretlenmişti. Aram Kraliçesi Adassa dışında yeryüzündeki herkes dehşet içinde önlerinden koşuyordu. Onlara karşı tek başına ayaklandı. Onları yok edemeyeceğini bildiğinden büyüü yok ederek onları güçsüz kıldı. Yeryüzündeki tüm büyüler alınmıştı. Adassa’nın yalnızca halkının kullanımına ayırdığı şey dışında: *gematry* büyüü. Ve Adassa Tanrıça haline geldiği gölgeler diyarına geçti. Seçilmişleri olan Ashkar halkının ışığı oldu.”

Lin kitabı kapattı. Devasa bir yorgan yığınının altında yarı gömülü küçük bir figür olan Mariam hafifçe gülümsedi. “En çok sevdiğim kısımlar Adassa’nın kadın olduğu kısımlar,” dedi. “Tanrıça olmadan önce yani. Hepimiz gibi onun da zayıf ve korku dolu anları olmuş.”

Lin elinin tersini Mariam’ın alnına koydu. Serin olduğunu görünce rahatladı. O öğleden sonra Valerian Meydanı’ndan döndüklerinde Mari ateşlenmişti ve sayıklıyordu. Sault’un kapılarındaki muhafızlar Saray arabasını görünce biraz şaşkınlık yaşamışlar ama Lin’in Mariam’ı içeri taşımasına yardım etmişlerdi. Lin arkadaşını doğrudan kendi evine getirmiş ve Josit’in odasındaki yatağına yerleştirmişti. Sonuçta erkek kardeşi Altın Yollar’daydı ve bunu dert etmezdi.

Mariam’ın Etse Kebeth’te, yani Kadınlar Evi’nde daha iyi muamele göreceğini düşünen Chana Dorin’le biraz tartışmak gerekmişti. Ancak Lin, Chana ile tartışmaya alışkındı. Lin ken-

disinin bir doktor olduğunu, onun becerilerini Chana'dan daha iyi kimsenin bilemeyeceğine ve burada, Lin'in badanalı küçük evinde Mariam'ın huzur, sessizlik ve sürekli gözetim altında olacağına dikkat çekti.

Bu tartışmaya son veren Mariam olmuştu. Yatakta ters dönmüş ve öksürük nöbetleri arasında onlara, "Dürüst olmak gerekirse, ben ölüp gittiğimde ikiniz hâlâ benim için kavga ediyor olacaksınız. Chana, izin ver burada Lin'le kalayım. İstedğim şey bu," demişti.

Böylece Chana yenik düştü. Lin'in Mariam'a temiz bir gecelik giydirmesine yardım edip ateşini düşürmek için ellerini ve alnını ıslak bezlerle sardı. Lin, çuha çiçeğini lapa haline getirdi ve iltihabı azaltmak için Mariam'ın göğsüne koydu. Öksürmesini sağlamak için tarçın ve zerdeçaldan; ciğerlerini açmak için ginseng, limon, tuzlu su ve baldan; sakinleştirmek için hintyağıdan oluşan çaylar yaptı. Mariam'ın ateşi -bezler olmasına rağmen- yükseldiğinde, Chana onu düşürmek için söğüt kabuğu almak üzere tıbbi bitki bahçesine gitti.

Mariam'ın ateşi, çoğu zaman olduğu gibi, gece yarısından sonra düşmüştü. Son genellikle gecenin geç saatlerinde gelirdi ama iyileşme de öyle. Yaşam da, ölüm de gölgeli saatlerde vurdu. Mariam huzursuz ve ağrılı bir halde uyandığında Lin ona pencere pervazında bulduğu eski masallardan oluşan bir kitap okumaya karar verdi. O ve Mariam küçükken hikâyelere bayılırlardı. Adassa'nın hikâyeleri, eskinin Büyücü-Krallarını yenmedeki cesareti, Dağılış tarafından yok edilen büyüünün küçük bir kısmını geride bırakma ve halkı için saklamadaki zekâsı hakkında hikâyeler... Onun sayesinde Ashkar hâlâ küçük büyüler yapabiliyordu. Tanrıça olmasaydı onlar da sihirden diğerleri kadar mahrum kalırlardı.

“Çocukluğumuzu hatırlıyor musun?” diye sordu Mariam. “İkimiz de Geri Dönen Tanrıça olduğumuzu sanırdık. Mavi elbiseler giyer ve büyü yapmaya çalışırdık. Bütün öğleden sonralarımı sihrimle sopa ve kâğıt parçalarını hareket ettirmeye çalışarak geçirirdim.”

Bu çok uzun zaman önceydi, diye düşündü Lin. İlk anıları sayılmazdı. Çok çok eskilerden annesini ve babasını hatırlayabiliyordu. Her ikisi de Altın Yollar’da tüccardı. Tarçın, lavanta ve uzak yerler gibi kokarlardı. Lin, gülerken onu aralarında salladıklarını hatırladı. Annesinin yemek pişirdiğini, babasının bebek Josit’i kucağına aldığı anda tombul ellerinin bulutlara uzandığını anımsadı.

Onların öldüğünü öğrendiğini hatırlamıyordu. Bunun olmuş olması gerektiğini, birisinin onlara anlatmış olması gerektiğini biliyordu. Ne olduğunu anladığı için ağladığını, Josit’in ise anlamadığı için ağladığını biliyordu. Haydutlar, bir zamanlar Aram’dan geriye kalan tek çöl olan Jiqal yakınlarında anne ve babasının kervanını ele geçirmişti. Arabalarına el konulmuş, boğazları kesilmiş, bedenleri akbabalar tarafından ele geçirilmek üzere yola atılmıştı. Gerçi bunu ona kesinlikle kimse söylememişti, yine de fısıltılara kulak misafiri olmuştu. İnsanlar ne kadar korkunç bir şey olduğunu söylüyordu. Ne kadar kötü bir şans. Peki, çocukları kim alacaktı?

Onlar, vatani olmayan ve dolayısıyla Dağılış’tan bu yana yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir halkın hayatta kalmasını temsil ediyordu. Lin ve Josit’in hayatta kalan tek akrabaları olan anne tarafından büyükbabalarının onları yanma alacağı varsayılmıştı. Lin kıskanç mırıldanmalar bile duymuştu. Mayesh Bensimon, Kral Danışmanı. Maharam’ı saymazsak o, Sault’un en nüfuzlu adamıydı. Shulamat yakınında büyük bir evi vardı. Onunla şanslı bir hayatları olacaktı elbette.

Ama büyükbabaları onları istemiyordu.

Yatak odasında kucağında Josit ile oturduğunu, Maharam Davit Benezar'ı dinlediğini hatırladı. Dışarıdaki koridorda Mayesh ile tartışıyorlardı. *Bunu yapamam*, demişti Mayesh. Söylediği sözlere rağmen sesinin tonu Lin'i rahatlatmıştı. Bunu anne ve babasıyla, tüm ailenin toplandığı ve Mayesh'in mumlar yanarken yüksek sesle *Makabi Kitabı*'ndan okuduğu ziyafet geceleriyle ilişkilendirdi. Lin'e Judah Makabi, Ashkar'ın gezintisi ve Tanrıça hakkında sorular sorar ve doğru cevapları aldığı anda onu gül suyu ve bademden yapılmış tatlı bir şekerleme olan lokumla ödüllendirirdi.

Ama, "Hayır, hayır, hayır," dedi Benezar'a. "Görevim çocuk yetiştirmeye izin vermiyor. Ne zamanım var ne dikkatim. Her gün, beni aradıkları saatte sarayda olmalıyım."

"O halde istifa et," diye tersledi Maharam. "Castellane Kralı'na başkasının öğüt vermesine izin ver. Bu çocuklar senin kanından, senin canından."

Fakat Mayesh sert davranmıştı. Çocuklara toplum içinde daha iyi bakılacaktı. Lin, Etse Kebeth'e, Josit ise Erkekler Evi olan Dāsu Kebeth'e gidecekti. Mayesh zaman zaman onlara büyükbabaları olarak bakardı. Konu kapanmıştı.

Lin hâlâ Josit'ten ayrılmanın acısını hatırlıyordu. Feryat figân ağlarken onu Dāsu Kebeth'e götürmek için kollarından çekmişlerdi. Kendisinden sadece bir sokak uzakta olmasına rağmen yokluğunu bir yara gibi hissetti. Tanrıça gibi üç kez yaralandığını düşündü. Her isim kalbinin altında ateşten bir yara iziydi: anne, baba, kardeş.

Eşi Irit ile birlikte Kadınlar Evi'ni yöneten Chana, Lin'i teselli etmeye ve rahat ettirmeye çalışmış ama Lin'in öfkesi buna izin vermemişti. Aşağı indirilemeyeceği ağaçlara tırmanan, çılgılık

atan, tabakları ve bardakları kıran, tırnaklarıyla kendi derisini yolan vahşi bir yaratığa benziyordu.

Sabrının sonuna gelen Chana kaçmasın diye ayakkabısının tekini alırken, “Getirin onu,” diye ağlamıştı Lin. Ertesi gün, Mayesh tıbbi bitki bahçesine gelip saraydan hediye olarak pahalı bir altın kolye getirdiğinde, onu adamın yüzüne fırlatıp Kadınlar Evi’ne koşmuştu.

Lin o gece yatağında titrerken biri odasına girdi. Başını saran pürüzsüz koyu renkli örgüleri, soluk teni ve kısa, diken diken kirpikleri olan küçük bir kız. Lin onun kim olduğunu biliyordu. Mariam Duhary, Malgasi’nin başkenti Favár’dan gelen yetim bir mülteci. Lin ve diğerleri gibi o da burada, Kadınlar Evi’nde yaşıyordu. Lin’in aksine o bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Lin’in yanındaki yatağa tırmandı ve Lin yastığına vurup duvarları tekmelerken sessizce oturdu. Sonunda, bu kadar sessiz sabrın karşısında debelenmek faydasız bir hale geldi. Lin, dağınık saçlarının arasından Mariam’a dik dik bakarak sustu.

Mariam, “Ne hissettiğini biliyorum,” dedi. Lin patlamaya hazırlandı. Herkes öyle olduğunu iddia etse bile kimse onun ne hissettiğini bilmiyordu. “Benim annemle babam da öldü. Malgasi, Ashkar’a karşı gelince, bizi avlamaları için *vamberj*’leri -kurt maskeli askerler- gönderdiler. Sokaklarda *Ettyaszti, moszegyellem nas*, diye bağırırlardı. *Her neredeyse, çıkın*. Annemi pazara giderken yakaladılar. Ashkar olma suçundan dolayı Favár’ın ana meydanında asıldı. Babamla ben kaçtık, yoksa Malgasi bizi de öldürürdü. O çok hastalanıncaya kadar Altın Yollar’ı gezdik. Gece boyunca yolculuk yaparak buraya geldik. Babam Castellane’de işlerin bizim için daha iyi olacağını söylemişti. Ama sabah geldiğimizde arabanın arkasında ölmüştü.” Bu

dehşeti anlatırken sesi o kadar gerçekçiydi ki Lin sustu. “Herkes sana durumun o kadar da kötü olmadığını söylemek istiyor ama aslında *kötü*. Öyle üzüleceksin ki ölecekmiş gibi hissedeceksin. Ama ölmeyeceksin. Ve geçen her gün kendinden bir parçayı geri kazanacaksın.”

Lin gözlerini kırptırdı. Anne ve babasının ölümünden beri kimse onunla böyle konuşmamıştı. Bunda olağanüstü bir şey vardı.

“Ayrıca,” diye ekledi Mariam, “şanslısın.”

Lin öfkeyle yorganına tekme atarak doğruldu. “Ne demek şanslıyım?”

“Bir erkek kardeşin var, değil mi?” dedi Mariam. Gölgede, boynundaki zincire asılı altın halka parlıyordu. Hanımın Duası’nın sözleri çiziklere benziyordu. “Benim kendimden başka kimsem yok. Castellane’deki tek Duhary benim. Belki de dünyadaki tek Duhary olabilirim.”

Lin, Mariam’ın Mayesh’ten bahsetmediğini fark etti. Çok sevindi. O anda Mayesh’in onu ziyaret etmesini talep ederek ne kadar aptalca davrandığını anladı. Mayesh torunlarının kaprislerini değil, Kral’ın memnuniyetini gözetiyordu. O, Lin’e değil, Saray’a aitti.

Mariam şalı ince omuzlarının üzerinden çekip Lin’e vermişti. İnce patiska ve dantelden yapılmış hoş bir şeydi. “Al şunu,” dedi. “Yırttığında çok tatmin edici bir ses çıkarıyor. Ne zaman her şeyin adaletsiz ve berbat olduğunu hissedersen, bir parça kopar.”

Ve şalı ikiye böldü. Lin haftalardır ilk kez gülümsedi.

Bundan sonra kızlar birbirinden ayrılmadı. Mariam hem kız kardeşi hem de en iyi arkadaşıydı. Birlikte ders aldılar, birlikte oynadılar. Mutfağı temizlemek, Sault’un tüm şifalı bitkilerinin ve çiçeklerinin yetiştirildiği tıbbi bitki bahçesiyle ilgilenmek gibi gö-

revlerde birbirlerine yardım ettiler. Lin, Mariam'ın hassas ve zarif olduğunu biraz da kiskanarak düşünüyordu. Mariam asla toprağı kazmak, diğer çocuklarla güreşmek ya da Lin ve Josit'le birlikte kestane ağaçlarına tırmanmak istemiyormuş gibi görünürdü. Lin onun terbiyesini kiskanır ama kendi doğasını değiştiremeyeceğini çok iyi bilirdi. Lin oyun oynamaktan her zaman pisti. Sault duvarlarına tırmanmayı, Shomrim gibi duvarların en ucunda durmayı, ayak parmaklarının kenardan dışarı taşmasını ve altında limanla şehrin kalabalık sokaklarının sallanmasını severdi.

Lin on üç yaşına geldiğinde, Mariam'ın, daha önce düşündüğü gibi sert oyunlara ilgisiz olmadığını fark etti. Onun narin değil, aksine kırılğan olduğunu daha yetişkin bir gözle görmeye başladı. Kırılğan ve hasta olduğunu. Soluk teni kolayca morarıyordu. Kısa bir yürüyüş onu nefessiz bırakırdı. Sık sık ateşi çıkardı. Çoğu zaman geceleri öksürükten uyuyamaz, Chana Dorin de yanında oturup ona zencefil çayı verirdi.

“Onda bir sorun var,” dedi bir gün, bahçede ateş düşürücü bitki yaprakları toplayan Chana Dorin'e. “Mariam hasta.”

Chana'nın söylediği tek şey, “Demek fark ettin,” oldu.

“Ona verebileceğin bir şey yok mu?” dedi Lin. “Bir çeşit ilaç?”

Chana topuklarının üzerine oturmuş, yamalı eteği toprağın üzerine yayılmıştı. “Sence her şeyi denememiş miyimdir?” diye bağırdı. “Doktorlar ona yardım edebilseydi, ederlerdi Lin.”

Kadının ses tonunda bir şey onun da kızgın olduğunu gösteriyordu çünkü bakımı altındaki kıza yardım etme konusunda kendini aciz ve güçsüz hissediyordu. Görünen oydu ki, Mariam'ın babasını öldüren şey, birisi bu konuda bir şey yapmadığı sürece, onu da öldürecekti.

Lin, o birinin kendisi olması gerektiğine karar verdi. Chana'ya gitmiş ve ona şifa eğitimi almak istediğini söylemişti. Doktor

olmayı planlayan onun yaşındaki oğlanlar çoktan eğitimlerine başlamışlardı. Tıp ve Mariam'ı tedavi etmek hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyorsa onlara yetişmesi gerekecekti.

“Lütfen,” dedi Mariam arkadaşının düşüncelerini dağıtarak. “Yorgunluktan yarı ölü gibisin. Git biraz kestir. Ben iyi olacağım Linnet.”

Neredeyse hiç kimse Lin'i tam adıyla çağırmazdı. Ancak Mariam bunu yaptığında Lin'in kulağına aileden biriymiş gibi geliyordu. Bir annenin sertliği, bir ablanın çilesi gibi. Mariam'ın zayıf yanağına dokundu. “Yorgun değilim.”

“Ama ben yorgunum,” dedi Mariam. “Ve huzursuzum. Biraz sıcak süt ve bal...”

“Elbette. Hemen getireyim.” Lin eski kitabı komodinin üzerine bıraktı ve mutfığa yöneldi. Zaten sütün içine bal aromasından belli olmayacak başka neler koyabileceğini düşünüyordu. Akli iltihaplara karşı çareler bulmakla meşguldü. *Çam kabuğu, buhur, kedi pençesi...*

“O nasıl?” Chana'nın sesi Lin'i daldığı düşüncelerden uyardı. Yaşlı kadın, elinde bir kupa *karak* ile Lin'in eski çam masasında oturuyordu. Demir grisi, uzun ve düz saçları omuzlarına dökülüyordu. İnce, ışıltılı kırışıklıklardan oluşan bir yuvaya yerleşmiş kara gözleri iğne uçları kadar keskindi.

Arkasındaki ocakta birkaç tencere kaynıyordu. Sault'taki çoğu evde olduğu gibi Lin'in evinde de oturma odası, yemek odası ve mutfak işlevlerini birleştiren tek bir ana oda vardı. Sault'taki tüm evler küçüktü; duvarların arasında işlevi kısıtlı, kare şeklinde, beyaz badanalı kutulardı.

İçeride Lin, Josit'in Altın Yollar'dan köye yaptığı nadir ziyaretlerinde getirdiği eşyaları kullanarak bu alanı kendisine ait kılmak için elinden geleni yapmıştı. Hanse'den boyalı bir ayna,

Detmarch'tan ahşap oyuncaklar, Sarthe'dan bir avuç çizgili bilye, Geumjoseon'dan açık yeşil bir at. Perdeler, rengârenk bordürlü ince bir keten olan Hind kumaşındandı. Lin, kardeşini yollarda düşünmekten hoşlanmıyordu ama seyahat tutkusu doğduğundan beri kanında vardı. Onun yokluğunu, dolaşmasını, kabullenmekten başka seçeneğinin olmadığı şeyleri kabullenmeyi öğrenmişti.

Kardeşinin odasına bakmak için geri döndü. Mariam'ın çoktan uyuduğunu, kolunu yüzüne atmış olduğunu görünce şaşırmadı. Kapıyı sessizce kapattı ve Chana'yla birlikte masaya oturmak için geri geldi.

“Ölüyor,” dedi Lin. Sözcüklerin tadı başarısızlık kadar acıydı. “Hemen değil ama ölüyor.”

Chana masadan kalkıp mutfığa gitti. O, çaydanlığı tıngırdattırken Lin hiçbir şeyi görmeden sadece karşıya bakıyordu.

“Her şeyi denedim,” dedi Lin. “Bulabildiğim her kitaptaki her tılsımı, her muskayı, her çareyi. Bir süre daha iyiydi, uzun bir süre. Ama şu anda hiçbir şey işe yaramıyor.”

Chana, üzerinde dumanı tüten bir fincan çayla masaya döndü. Fincanı eski ahşabın üzerinden Lin'e doğru ittikten sonra büyük, becerikli, güçlü görünen, boğumlu eklemleri olan ellerini kavuşturdu. Ancak Lin, bu ellerin inanılmaz derecede hassas mücevher işleri yapabilecek kapasitede olduğunu biliyordu; Chana Dorin, Sault'taki en iyi tılsımları yapardı.

“Hatırlıyor musun?” diye sordu Chana, Lin'in sıcak sıvıdan bir yudum almasını izleyerek. Midesine doğru, yemek yemeyeli ne kadar zaman geçtiğini hatırlatan, yakıcı bir yol indi. “Seni Maharam'a ilk kez götürdüğümü ve ona tıp okumana izin vermesi gerektiğini söylediyimi?”

Lin evet dercesine başını salladı. Shulamat'ın içine ilk kez girmişti. Her Sault'un bir kalbi vardı. Ana meydanı olan Kathot

ve Kathot'un içindeki Shulamat. Tapınak, kütüphane ve adliye binasının bir birleşimi olan Shulamat, Maharam'ın dini törenlere başkanlık ettiği ve önüne getirilen küçük davaları dinlediği yerdi. Belki iki komşu arasındaki bir anlaşmazlık ya da *Makabi Kitabı*'ndaki bir pasajın yorumlanması konusunda bilginler arasındaki bir tartışma.

Parlak mavi *tesserae* taşlarla kaplı kubbeli çatısı ve krem rengi mermer duvarlarıyla Shulamat'ın, Sault'taki açık ara en güzel bina olduğunu düşünürdü. Çatı kapıların dışından bile, yere düşmüş bir gökyüzü parçası gibi görülebiliyordu.

Lin, Shulamat'ın merdivenlerini çıkarken kendisini ne kadar küçük hissettiğini hatırlayabiliyordu. Kapılardan geçerken Chana Dorin'in elini ne kadar sıkı tutmuş ve ana odada, altın kubbenin ters çevrilmiş çanağının altında durduklarında kalbi nasıl da uçup gitmişti. Buradaki mozaik işi, insanı güzelliğiyle hayrete düşürüyordu. Zemin yeşil sarmaşıklar ve koyu kırmızı nar desenleriyle döşenmişti. Duvarlar koyu maviydi ve arkalarında altın renkli *tesserae* ile yıldız desenleri seçilmişti; takımyıldızların Aram'dan görüldüğünü yıllar sonra öğrenecekti. Büyük bir gümüş sandıkta *Makabi Kitabı*'nın elle kopyalanmış tomarları duruyordu. Büyük sunak Almenor'un üstü kalın altın bir kumaşla örtülmüştü. Kumaşın üzerine ilk Büyük Soru'nun sözleri dokunmuştu. Aynı kelimeler Lin'in boynundaki büyüye de kazınmıştı:

Yabancı bir ülkede Leydimizin şarkısını nasıl söyleyeceğiz?

Kubbenin altındaki yüksek bir kürsüde Maharam oturuyordu. O zamanlar daha gençti ama Lin'e hep yaşlı görünmüştü. Sakalı ve saçları bembeyazdı, solgun ellerinin eklem yerleri şişmişti. Omuzları, Ashkar'ın tören cüppesi olan lacivert *sillon* altında bükülmüştü. Boynunda üzerinde Hanımın Duası yazan büyük, dairesel bir kolye parlıyordu. *Makabi Kitabı*, tüm

Ashkar'a, gittikleri her yerde duanın bir versiyonunu yanlarında taşımaları talimatını verirdi. Bazıları bunu kıyafetlerine işler, bazıları ise bu kelimeleri bir bilezik ya da kolye ucu şeklinde bir muska olarak takmayı tercih ederdi. Duayı her zaman tenlerine yakın tutacak bir şeye koyarlardı.

Maharam, Chana Dorin'i, karısı Irit'in yakın zamandaki ölümü nedeniyle anlayış dolu bir ifadeyle karşılamıştı. Chana ise kendisine acınmasını her zamanki gibi inatla reddedişiyse bu ifadeyi geçiştirmişti. Maharam'ın Chana'nın geleceğini ve hatta ne soracağını bildiği açıktı ancak yine de onu sabırla dinlemişti. Chana ona kızın ne kadar zeki, ne kadar hızlı düşünen ve ne kadar uygun bir tıp öğrencisi olabileceğini anlatırken Lin'in kulakları yandı. Yıllardır bu kadar övülmemişti.

İşi bittiğinde Maharam iç geçirmiş, “Bunun iyi bir fikir olduğuna inanmıyorum Chana,” demişti.

Chana çenesini dışarı çıkardı. “Bunu anlamıyorum. Tanrıça yükselmeden önce bir kadındı. Aynı zamanda bir şifacıydı.”

“Bu, Dağılıştan önceki dönemdi,” demişti Maharam. “O zamanlar sihrimiz, Aram'ımız ve özgürlüğümüz vardı. Artık evsiziz, Castellane şehrinde misafiriz. Ve misafirleri her zaman hoş karşılamazlar.” Bakışları Lin'e takıldı. “Eğer doktor olursan kızım, bu şehri çoğunlukla geceleri tek başına dolaşmak zorunda kalırsın. Ve *Malbushim*, Sault'taki adamlar gibi değildir. Sana saygı duymazlar.”

Lin, “Kendimi koruyabilirim,” dedi. “Dāsu Kebeth'teki bütün çocuklar benden korkuyor.”

Chana gülmüş ama Maharam bundan hoşlanmamıştı. Lin'e, “Sanırım sana bu işi büyükbaban yaptırdı,” dedi.

“Davut, hayır,” diye itiraz etmişti Chana. “Aslında Mayesh bu fikre oldukça karşı çıkıyor.”

Davit. Demek Maharam'ın bir adı vardı. Bu duyduğuna omuz silkerek karşılık verdi. "Bunu düşüneceğim, Chana."

Lin ezilmişti, baştan savıldıklarından emindi. Ama her zamanki gibi canlı olan Chana ona sadece üzülmemesini söylemişti. Ertesi gün Shulamat'tan Maharam'ın onay verdiğini bildiren bir haberci geldi. Lin, tüm sınavları geçtiği takdirde doktor olmak için eğitim görebilirdi. Hiçbir hataya izin verilmeyecek ve ikinci şans tanınmayacaktı.

Şimdi, o günün coşkusunu, Mariam'la tıbbi bitki bahçesinde dans ettiğini anımsayan Lin, gülümsemeyi başardı. "Hatırlıyorum."

"Bunu her zaman büyük bir zafer olarak gördüm," dedi Chana.

"Maharam'ın bunu neden kabul ettiğini hiç anlamadım," dedi Lin. "Sana, sandığından daha çok düşkün olmalı."

Chana, kolyelerindeki renkli boncuklarla oynayarak başını iki yana salladı. "Hiç de bile. Büyükbabanı kızdırmayı kabul etti, hepsi bu. O ve büyükbaban birbirlerine katlanamıyorlar."

"O halde sanırım Mayesh'in doktor olmama karşı çıkmasına sevinmeliyim," dedi Lin. "Önün için çok tipik bir davranış. Danışman olmayı seçmesine izin verildi ama Tanrıça kendi kaderimde parmağım olmasını yasakladı."

"O kadar kötü biri mi?" Chana kupasını bir kenara bıraktı. "Yetişkinliğe ulaştığında büyükbabanın yanında biraz huzur bulacağını umuyordum Lin. O arabayı bugün sen ve Mariam için gönderdi, değil mi?"

Lin rahatsız bir tavırla omuz silkti. "Bu nezaket gösterdiği anlamına gelmiyordu. Sadece gücünü gösteriyordu." *Ve Josit ile benim yerime Saray'ı ve oradaki fırsatları tercih ederek doğru kararı verdiğini,* diye düşündü.

Chana yanıt vermedi. Masanın üzerine fırlatılan kitapları inceliyordu: *Devalar Kitabı*, *On Yedi Kural*, *Sefer Refuot*, *Materia Medica*. Lin, onları incelemiyor, diye düşündü. Sanki gözleriyle sayfaların arasında bir delik açabilirmiş gibi bakıyordu. “Linnet,” dedi, “sana söylemem gereken bir şey var.”

Lin öne doğru eğildi. “Ne var Chana? Beni korkutuyorsun.”

“Büyükbaban senin doktor olmana hiçbir zaman karşı çıkmadı. Ona danıştığımda, bunun senin kararın olduğunu, yardım etmenin ya da engellemenin ona düşmediğini söyledi. Maharam’a aksini söyledim çünkü buna izin vermesini sağlamanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum.”

“Mayesh bunun *benim* kararım olduğunu mu söyledi?”

“Evet,” dedi Chana. “Sana daha önce söylemeliydim. O gün söylediklerimi hâlâ hatırladığını bile bilmiyordum, hele bunun için Mayesh’e hâlâ kızgın olduğunu. Yaptığı pek çok şey senin öfkeni hak etti Lin ama bu, onun yapmadığı şeylerden biriydi.”

“Neden...” Lin yavaşça konuşmaya başladı. “Maharam ondan neden bu kadar nefret ediyor?”

Chana soğuk *karak* içeceğinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. “Maharam’ın oğlunu biliyor musun?”

“Evet. Asher.” Lin tekrar düşündü. Çocuğu hatırlamıyordu ama onunla ilgili hikâyeler süregeliyordu. “Sürgün edilmişti, değil mi?”

Sürgün. Sault ve yaşlılar konseyinin verebileceği en kötü ceza. Sürgün edilmek, kimliğinizden yoksun bırakılmak demekti. Artık Ashkar değildiniz; ailenizle, arkadaşlarınızla, eşinizle konuşmanız ya da onları görmeniz yasaktı. Bildiğiniz her şeyden kopmuş olarak, aileniz, paranız ya da dünyada bir yeriniz olmadan, *Malbushim* dünyasında kendi başınızın çaresine bakmak için kapılardan uzaklaştırılırdınız.

“Evet,” dedi Chana ciddi bir tavırla. “Bu olduğunda muhtemelen beş yaşındaydın. Yasak olan şeyleri araştırmıştı.” Artık saf-ran közlerine batmış olan ateşe baktı. “Dağılıştan önce var olan büyüünün tamamen kaybolmadığına inanıyordu. Onu uyandırabilir, ona erişebilir, onu uygulamayı öğrenebilirdi.”

Lin’in kalbi tuhaf bir şekilde küt küt atmaya başladı. “Sadece büyüüyü öğrenmeye çalıştığı için mi sürgün edildi? O sadece bir çocuktuk, değil mi? On beş ya da on altı yaşında mıydı? Bu bir suç değil, hata gibi görünüyor.”

“Bunu öğrenmekten fazlasını yaptı,” dedi Chana. “Onu kullanmaya çalıştı. Kemik büyüünün ne olduğunu biliyor musun?”

Lin başını iki yana salladı.

Chana, “Annesi yaklaşık bir yıl önce ölmüştü,” dedi. “Onu geri getirmeye çalışıyordu. Dağılıştan öncesi bile bu tür şeyler yasaktı.” Kollarını geniş göğsünün üzerinde çaprazladı. “Büyükbaban, kadimler arasında sürgüne karşı sesini yükselten tek kişiydi. Maharam’a, tek oğlunu, geriye kalan tek ailesini Sault’tan sürgün ederse bundan sonsuza dek pişman olacağını söyledi. Maharam bu yüzden onu asla affetmedi.”

“Pişman olduğunu mu düşünüyorsun? Maharam’ın?”

Chana iç çekti. “Bence yaptığını yapmaktan başka seçeneği yoktu. Asher’a hayrandı ama çocuk, babasının gözünde bundan daha kötü bir şey yapamazdı. Hepimizin gözünde. Dünya bir keresinde böylesine tehlikeli bir büyü yüzünden neredeyse yok ediliyordu. Mayesh böyle şeyler söylememesi gerektiğini bilmeliydi.”

Lin sessiz kaldı. Asher Benezar’ın tam olarak ne yaptığını merak etti. Kitapları mı okumuştuk? Büyü yapmaya mı çalışmış-tık? Lin, Dannemore’daki herkes gibi, savaşları dünyayı yakıp kül

eden, arkalarında büyüünün tehlikelerini ve kötülüklerini sürekli hatırlatan Sunderglass'ın izlerini bırakan Büyücü-Kralları biliyordu. Fakat onların bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordu. Büyü nasıl yapılmıştı? Güçle birlikte bilginin de kaybolduğunu düşündü.

“Lin,” dedi Chana. “Ne düşünüyorsun?”

Lin ayağa kalktı ve odanın penceresine doğru ilerledi. Dışarıdaki dolambaçlı sokağı görebiliyordu. En yakın evlerin tepelerinde Shulamat'ın kubbesi ay ışığı altında parıldayarak yükseliyordu. Ve tabii ki her tarafta, Castellane'e bakışını kesecek şekilde yükselen duvarlar vardı. Yalnızca yüksek ve uzakta-ki Tepe ile ikinci bir aya benzeyen Marivent'in -sarayın- beyaz parıltısı görülüyordu. “Düşündüğüm şey,” dedi Lin, “Mariam'ı büyü kullanarak iyileştirme şansım olsaydı, tıpkı Asher gibi benim de ayartılacak olmam.”

“Biz -yalnızca Ashkarlar- büyüye sahibiz. *Gemetry*'miz var. Tılsımlarımız var. Kullanmamıza izin verilenler bunlar ve bize çok yardımcı oluyorlar. Lin, bunu biliyorsun.”

“Bunu biliyorum. Ayrıca Dağılış öncesi dönemde doktorların büyü ve bilimi harika bir etki yaratacak şekilde karıştırdığını da biliyorum. Kırık kemikleri anında onarabiliyor, parçalanmış bir kafatasını iyileştirebiliyor, tümörlerin büyümesini durdurabiliyorlardı...”

“Yeter.” Chana onun sözünü kesti, ses tonu soğuk ve yasaklayıcıydı. “Böyle düşünceleri aklından uzak tut Lin. Maharam böyle bir bilgiyi aradığı için kendi oğlunu sürgüne göndermeye hazırды. Sana daha nazik davranacağını sanma sakın.”

Ancak güç sonsuza kadar engellenemez. Tek Söz'ün bilgisi Dannemore'a yayıldıkça büyü, yetenekli ve iradeli herkesin ustalaşabileceği bir güçten, birkaç güçlü büyücünün elinde toplanan, kıskançlıkla korunan bir sırra dönüştü. Bu büyü kullanıcıları hızla siyasi öneme kavuştu. Kendilerine kral ve kraliçe adını verdiler ve bölgelerinin sınırlarını çizmeye başladılar. Kabileler kasabalara, kasabalar şehirlere, topraklar krallıklara dönüştü. Ve böylece Büyücü-Krallar çağı başladı.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM DÖRT

Kel, çoğu insanın boğazına bir bıçak dayandığında paniğe kapılacağını biliyordu. Kendisi de bundan pek hoşlanmamıştı ama Jolivet'in yıllarca süren eğitiminin karşılığını aldığını hissedebiliyordu. Jolivet onu defalarca çalıştırmıştı. Conor ile bir ok, Conor ile bir kılıç, Conor ile bir hançer ucu arasında kıpırdamadan durmayı öğrenmişti. Derisini kesse bile keskinleştirilmiş metalin dokunuşuyla ürkmemeyi öğrenmişti.

Şu an irkilmiyor, yalnızca gözlerini kapalı tutuyordu. Tilsımını kaldırmışlardı, onun Conor olduğunu kesinlikle düşünemezlerdi. Soylular bazen seyahat ederken para için kaçırırdı ancak bu Castellane'de gerçekleşmezdi. Soylular sevildiği için değil, suçun cezası yüzünden; ihanet edenlerin idam edilmeyi beklediği hapishane kulesi Trick'e kapatılma korkusundan. Haftalarca süren işkence ve sonrasında limandaki timsahlara yedirilmekten korkuyorlardı ve korkmakta haklıydılar.

Neşeli bir kadın sesi, "Biraz daha tırsar sanmıştım," dedi. "İyi eğitim görmüş."

"Elçi Jolivet'in elinden olduğuna bahse girerim," dedi ikinci ses. Bu erkekti, alçak sesi garip bir şekilde müzikaldi. "Cık cık."

Kel arabanın kapısına dokunmaya çalışırken bir şey elini ittirdi. “Kilitli. Olmasa bile kendini dışarı atmanı tavsiye etmem. Bu hızda böyle bir düşüş ölümcül olabilir.”

Kel arkasına yaslandı. En azından arabanın koltukları rahattı. Ellerin altında kadife ve deriyi hissedebiliyordu. “Beni soyamak istiyorsanız devam edin,” dedi. “Yüzlerinizi görmedim. İstedığınızı alın ve beni bırakın. Eğer bana başka şekilde zarar vermek istiyorsanız güçlü dostlarımdan olduğunu bilin. Pişman olursunuz.”

Adam kıkırdadı, sesi *karak* kadar zengin ve karanlıktı. “Seni güçlü arkadaşların *olduğu için* aldım. Şimdi gözlerini aç. Vaktimi boşa harcıyorsun ve ısrar edersen bunu hoş karşılamayacağım.”

Bıçağın ucu Kel’in boğazının çukuruna acı dolu bir öpücük gibi daha da saplandı. Gözlerini açtı ve ilk başta arabanın içinde yalnızca karanlığı gördü. Işık parlamaya başladı ve Kel, kaynağın arabanın tavanından sarkan zincire takılı bir Sunderglass kolye olduğunu fark etti. Kolyeye baktı: Bu tür nesneler nadirdi ve çok az kişi böyle bir şeyin bedelini ödeyebilirdi.

Yumuşak ama güçlü bir ışık yayıyordu ve Kel sonunda iki arkadaşı net bir şekilde görebildi. İlki, uzun siyah saçları iki örgüye ayrılmış genç bir Chosean kadındı. Yüksükotu renginde ipek bir tunik ve pantolon, bileklerinde ise süt rengi kalsedon bilezikler vardı. Sağ elinde beyaz yeşimden kabzalı uzun bir hançer duruyor ve ucu Kel’in boğazına dayanıyordu.

Yanında siyahlar giymiş çok uzun boylu, çok ince bir adam oturuyordu. Merren’in paslı siyah öğrenci kıyafetlerinden giymemişti. Bu adamın kadife paltosundan, sol elini koyduğu kara diken bastonuna kadar kıyafetleri zengin ve pahalı görünüyordu. Parmağında bir kuşun -bir saksagan diye düşündü Kel- armasını taşıyan altın bir yüzük parlıyordu. Gözleri, üzerinde ne siyah ne de beyaz olan tek şeydi. Çok koyu yeşil renkteydiler ve

içlerinde tuhaf bir ışık yanıyormuş gibi görünüyordular. “Kim olduğumu biliyor musun?” dedi adam.

Ruhunu almaya gelen Centilmen Ölüm gibi siyahlar içinde dolaşır ve arabasının tekerlekleri kana bulanmıştır.

“Evet,” dedi Kel. “Sen Eskici Kral’sın.” *Daha yaşlı olacağını düşünmüştüm*, demedi. Karşısındaki adamın aşağı yukarı otuz yaşında olduğunu tahmin etti.

“Ve senden ne istediğimi merak ediyorsun,” dedi Eskici Kral. “Kılıç Kapan.”

Kel’in vücuduna adrenalin yayıldı. Kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Bıçağın ucu hâlâ boğazına dayalıydı.

Eskici Kral yalnızca gülümsedi. “Daha açık konuşayım, Kellian Saren. Malgasi geleneğinde Kral Kılıcı olan *Királar*’a göre, henüz on yaşındayken Aurelian Hanesi’nden Conor Aurelian’a verildin. Prens’i kendi canın pahasına korumak senin işin. Tehlikeli durumlarda, bir tılsımın yardımıyla onun yerini alıyorsun,” -gözlerini kıstı- “şu anda takmadığın bir tılsımın yardımıyla. Gerçi her iki durumda da aldanmazdım. Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum.” Uzun, soluk ellerini bastonunun üstünde kavuşturdu. “Eklemek istediğin bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi Kel. Boğazının arkasında tuhaf bir his vardı. Bir tür baskı. Sanki acı bir tada karşı sertçe yutkunmak istiyor gibiydi ama yanındakilerin bunu gerginlik işareti olarak algılayacağından şüpheleniyordu. “Yok.”

Bıçaklı kadın, Eskici Kral’a yan gözle baktı. “Bu çok sıkıcı,” diye gözlemledi. “Belki de yapmalıyım...”

“Henüz değil, Ji-An.” Eskici Kral, Kel’in yüzünü inceledi. Kel ifadesini nötr tuttu. Siyah perdeli pencerelerin kenarlarından ışıklar gelip gidiyordu. Kel, Tapınak Bölgesi sınırındaki tüccar mahallesi olan Gümüş Sokaklar’da bir yerde olduklarını tah-

min etti. “Seninle neden ilgilendiğimi merak ediyorsun, Kılıç Kapan. Senin için Saray’la ve benimki de Castellane sokaklarıyla. Ancak bazen ikisi -tahmin edebileceğinden daha sık- kesişir. Bilmek istediğim şeyler var. *Bilmem gereken*. Ve senin yardımına ihtiyacım olabilir.”

Kel, “Hepimizin bir şeye ihtiyacı olabilir,” dedi. “Ama bu, onları elde edeceğimiz anlamına gelmez.”

“Çok kabasın,” diye gözlemledi Ji-An. Eli hançerin kabzasında sabit duruyordu. “Sana bir iş teklif ediyor, biliyorsun.”

“Benin zaten bir işim var. Az önce bu konuyu tartışıyorduk.”

“Ve ben de işine devam etmeni istiyorum,” dedi Eskici Kral inanılmayacak kadar uzun bacaklarını çaprazlayarak. “O halde ortaklık olarak ne teklif ettiğimi düşün. Sen bana yardım ediyorsun, ben de karşılığında sana yardım ediyorum.”

“Bana nasıl yardım edebileceğini anlamıyorum,” dedi Kel, dikkati yarı dağılmış bir halde. Sıyırıkla gıdıklanma arasındaki tuhaf duygu, boğazının gerisinde kalmıştı. Acı verici değildi ama garip bir şekilde tanıdıktı. *Bunu daha önce ne zaman hissettim?*

“Prens’i korumak senin görevin,” dedi Eskici Kral, “ancak tehditlerin tümü yabancı güçlerden veya güce aç soylulardan gelmiyor. Şehirden de bazı tehditler geliyor. Monarşi karşıtlarından, suçlulardan (tabii ki benim gibi centilmen olmayanlar) ya da asi tüccarlardan. Sahip olduğum bilgiler senin için değerli olabilir.”

Kel gözlerini kırıştırdı. Bunların hiçbirisi tam olarak beklediği gibi değildi. Gerçi zaten bu gece kaçırılmayı öngördüğü söylenemezdi. “Senin için kraliyet ailesi hakkında casusluk yapmıyacağım,” dedi. “Ve Tepe’den gelen genel dedikodularla neden ilgileneneceğini de anlamıyorum.”

Eskici Kral öne doğru eğildi, ellerini bastonunun üzerinde kavuşturdu. “Prosper Beck adını biliyor musun?”

Prosper Beck'in adını bir gecede iki kez duyması tuhaftı. "Evet. Rakibin sanırım?"

Ji-An homurdandı ama Eskici Kral bu yorumdan etkilenmemiş görünüyordu. "Prosper Beck'i kimin finanse ettiğini bilmek istiyorum. Sana şunu söyleyebilirim ki, bu kadar zengin ve iyi bağlantıları olan bir suçlunun, gemiden inen bir denizci gibi Castellane'de ortaya çıkması *alışılmadık* değil, *imkânsız* bir durum. Bir işte kendini geliştirmek yıllar alır. Ancak Prosper Beck birdenbire ortaya çıktı ve Labirent'i kontrol etmek için harekete geçti bile," dedi.

"Ama sen Beck'ten daha etkilisin. Labirent'i geri istiyorsan al."

"O kadar basit değil. Beck'i bulmak zor. Aracılar sayesinde faaliyet gösteriyor ve karargâhını bir yerden bir yere taşıyor. Uyanıklara büyük miktarlarda rüşvet veriyor. Sürüngenlerimin çoğu onun için çalışmaya gitti." Bu ilginç, diye düşündü Kel. Sürüngenler, Castellane'de ünlüydü. Duvarlarda örümcek hızıyla yukarı aşağı hareket edebilen yetenekli tırmanıcılardı. Zenginlerin pencerelerinden içeri girip onları dımdızlak kalana dek soyarlardı. "Biri onu destekliyor, buna eminim. Çok parası olan biri. Sen de sözde soylu geçinerek soylular arasında yolunu buluyorsun. İçlerinden birinin Beck'in girişimlerini finanse edip etmediğini bulmakta pek zorluk çekmezsin."

"*Asillerden* biri mi? Neden önemsiz bir suçluyu finanse etme zahmetine girsinler ki?"

Araba bozuk bir yolda sarsıldı ve Kel başının döndüğünü hissetti. Eskici Kral ona bıkkın bir merakla bakıyordu. Sanki Kel daha önce birçok kez gördüğü ve şimdi sıra dışı davranışlar sergileyen bir böcekmiş gibi.

"Sana bir şey sormama izin ver Kellian," dedi. "Onları *seviyor musun*? Aurelian Hanesi'ni kastediyorum. Kral, Kraliçe. Prens ve Danışman. Elçi."

Taşların üzerinde takırdayan araba tekerleklerinin sesi dışında uzun bir sessizlik oldu. Sonra Kel'in ağzından planlanmamış, düşünülmemiş sözler döküldü. "Kişi Asil Kanı *sevip sevmediğini* sorgulamaz. Onlar öyledir," dedi. Liman ya da Dar Geçit gibi, Tapınak Bölgesi'nin koyu yeşim kanalları gibi, Marivent'in kendisi gibi. "Bu, insanın tanrıları *sevip sevmediğini* sorgulaması gibi bir şey."

Eskici Kral yavaşça başını salladı. "Dürüst bir cevaptı," dedi. "Bunu takdir ediyorum."

Bu Kel'in hayal gücü müydü, yoksa Eskici Kral *dürüst* kelimesine özel bir vurgu mu yapmıştı? O tuhaf baskı hâlâ Kel'in göğsünde, boğazında ve ağzındaydı. Şimdi bunu en son ne zaman hissettiğini hatırladı. Öfkenin damarlarında ve sinirlerinde dolanan, onları ateşe veren bir asma gibi büyüdüğünü hissetti.

"Daha fazla dürüstlük ruhuyla," dedi Centilmen Ölüm, "Kral Markus. Yokluğunun araştırma yapmaktan değil, hastalıktan kaynaklandığı doğru mu? Kral ölüyor mu?"

"Bu bir hastalık meselesi değil," dedi Kel. Denizdeki Ateş'i, çiçeklerle kaplı yanan tekneyi düşündü ve işte o an emin oldu. Başka bir söz söylemeden sol elini tek bir düzgün, hızlı harekete kaldırdı ve Ji-An'ın bıçağının ağzına doladı.

Kadın tam olarak tahmin ettiği şeyi yaptı ve bıçağı geri salladı. Bıçak derisini açarken eline bir acı yayıldı. Acıyı memnuniyetle karşıladı ve onu daha derine davet etmek için elini sıktı. Zihninin berraklaşmasıyla avcunun kanla ıslandığını hissedebiliyordu.

"*Ssibal*," diye tısladı Ji-An. Kel, Geumjoseon dilini bunun küfür olduğunu anlayacak kadar biliyordu. Kanı iri damlalar halinde parmaklarının arasından akıp arabanın saten iç kısmına sıçrarken sırttı. Ji-An, Eskici Kral'a döndü. "Bu deli piç..."

Kel ıslık çalmaya başladı. Bu, Castellane sokaklarında “Sorunlu Bakire” adı verilen yaygın bir melodiydi. Şarkı sözleri aşırı derecede müstehcendi.

“O deli değil,” dedi Eskici Kral, sanki sinirlenmesi mi yoksa eğlenmesi mi gerektiğine karar verememiş gibi bir sesle. “İşte, Kılıç Kapan. Bunu al.”

Ve Kel’e ince siyah ipekten bir mendil uzattı. Kel onu aldı ve yaralı eline sardı. Kesik derin değildi ama uzundu; avcunun içinde çirkin bir yarık oluşmuştu.

“Nasıl tahmin ettin?” dedi Eskici Kral.

“Bana ilaç verdiğini mi?” dedi Kel. “Bana daha önce de *scopolia* verilmişti. Jolivet buna Şeytanın Nefesi der. İnsanın gerçeği söylemesini sağlar.” Mendili sarmayı bitirdi. “Acı buna karşı koyar. Ve belirli düşünce kalıpları. Jolivet bana ne yapacağımı öğretti.”

Ji-An ilgilenmiş görünüyordu. “Ben de öğrenmek istiyorum.”

“Sanırım Asper’in bana verdiği şarabın içindeydi,” dedi Kel. “O halde senin için çalışıyor?”

“Merren’i suçlama,” dedi Eskici Kral. “Onu bu konuda ikna ettim. Aslında ona rüşvet verdim. Eğer istersen sana yine de panzehri sağlayacaktır. İnsanları yanıltmaktan hoşlanmaz.”

Ama onlara ilaç veriyor, diye düşündü Kel. Castellane’deki en büyük suçluyla göreceli ahlak konusunda tartışmanın bir anlamı yok gibi görünüyordu. “O halde işimiz bitti mi? Bilmek istediğini sana söylemeyeceğim.”

“Ah, ben de söyleyeceğini düşünmemiştim.” Eskici Kral’ın gözleri parladı. “Seni test ettiğimi itiraf ediyorum. Ve sen geçtin. Mükemmel iş çıkardın. Kılıç Kapan’ın takımına iyi bir katkı olacağını biliyordum. Ve sadece Tepe’ye erişimin yüzünden değil.”

“Ben,” diye ısrar etti Kel, “takımının bir parçası olmayacağım.”

Ji-An bıçağı yine ona doğrulttu. Eskici Kral'a, "İşbirliği yapmıyor," dedi. "Onu öldürmeme izin versen iyi olur. Öldürülebilir bir yüzü var."

Kel arabanın kapısına bakmamaya çalıştı. Eskici Kral kilitli olduğunu söylemişti ama merak ediyordu: Kendini kapıya doğru fırlatsa kapı açılır mıydı? Hareket eden bir arabadan düşmek onu öldürebilirdi ama Ji-An da öldürebilirdi.

Eskici Kral, "Onu öldürmeyeceğiz," dedi. "Yola geleceğine inanıyorum. Ben iyimser biriyim." Timsah pulu ya da kanal suyu rengindeki yeşil bakışlarını Kel'e yöneltti. "Son bir şey söyleyeceğim. Kılıç Kapan olarak Prens'in gittiği yere gitmeli, onun yaptığını yapmalısın. Günde yaklaşık bir saatini kendine ayırabilsen bile özgür değilsin. Seçimlerin ya da hayallerin senin değil. Elbette hayatının bu olmasını ummamışsındır. Herkes bir zamanlar çocuktı ve her çocuğun hayalleri vardır."

"*Hayaller*," diye tekrarladı Kel acı bir şekilde. "Hayaller lükstür. Orfelinat'ta çocukken akşam yemeği gibi şeylerin hayalini kurardım. Fazladan bir parça ekmeğin. Sıcak battaniyelerin. Büyüyünce hırsız, yankesici veya Sürüngen olacağımı hayal ederdim. Belki de şanslı olsaydım senin gibi birinin yanında çalışırdım." Sesi alaycıydı. "On yedi kişi tarafından damgalanır, yirmi kişi tarafından asılırdım. Başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Ve şimdi sen karşıma çıkmış bana daha iyi hayaller sunanlara ihanet etmemi istiyorsun. İkna olmadığım için beni bağışla."

"Ah." Eskici Kral parmaklarını bastonunun ucuna vurdu. Çok uzun ve beyazdılar, üzerlerinde yanıklara benzer küçük yara izleri vardı. "Yani onlara güveniyor musun? Saray'a, soylulara?"

"Conor'a güveniyorum." Kel sözlerini dikkatle seçti. "Ve Saray bana tanıdık geliyor. Yıllarca onun kurallarını, yöntem-

lerini, yalanlarını ve gerçeklerini öğrendim. Labirentlerinden geçen yolları biliyorum. *Seni* ise hiç tanımıyorum.”

Eskici Kral’ın köşeli yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu. Pencerenin perdesini çekip hafifçe cama vurdu. “Tanıyacaksın.”

Araba yavaşlamaya başladı ve Kel gerildi. Eskici Kral reddedilmeyi pek hoş karşılayacak birine benzemiyordu. Kel, bir vadiye ya da bir uçurumun üzerinden denize atıldığını hayal etti. Ama arabanın kapısı ardına kadar açıldığında kendini Caravel’in ön kapısına bakarken buldu, girişinin üzerinde yanan lambalar parlıyordu. Kanal suyunun taşa çarptığını duyabiliyor, akşam havasında duman ve tuzlu su kokusunu alabiliyordu.

Ji-An ona bıçağının üzerinden baktı. “Gerçekten onu öldürmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedi. “Çok geç değil.”

“Ji-An, canım,” dedi Eskici Kral. “İnsanları öldürme konusunda uzmansın. Seni bu yüzden işe aldım. Ama ben de insanları tanıma konusunda uzmanım. Ve bu çocuk geri gelecek.”

Ji-An bıçağını indirdi. “O halde en azından gizlilik yemini etsin.”

“Kel, Elçi Jolivet’e suçla ilgili önerilerimi dinlediğini rahatlıkla söyleyebilir. Onun durumu benden çok daha kötü olacaktır.” Eskici Kral yaralı parmaklarıyla Kel’e doğru küçük, kovar gibi bir hareket yaptı. “Devam et. Çık. Yoksa arkadaşılığımдан hoşlandığını düşünmeye başlayacağım.”

Kel arabadan indi. Bacakları uyuşmuştu, eli ağrıyordu. Şu ana kadar, bu gece hayatı için savaşacağından ne kadar emin olduğunu fark etmemişti.

Kel kaldırıma atlarken, Eskici Kral, “Bir şey daha,” diye ekledi. “Fikrini değiştirdiğinde -ki değiştireceksin- doğrudan Kara Köşk’e gel. Şifre *Morettus*. Bu seni kapıdan geçirir. Unutma. Ve bunu paylaşma.”

Eskici Kral arabanın kapısını kapatmak için uzandı. Bunu yaparken Ji-An, Kel'e baktı ve sanki *sus* dermiş gibi parmağını dudaklarına götürdü. Kel, şifreyi mi yoksa Eskici Kral'la görüşmesini mi kastettiğini anlamadı ve bunun önemli olduğundan da emin değildi. Her ikisinden kimseye bahsetmeye niyeti yoktu.

Kel, Caravel'e geri döndüğünde ana salonun öncekinin yalnızca yarısı kadar kalabalık olduğunu gördü. Konukların çoğu zaten gece için bir eş seçmiş ve üst kata çıkmış olmalıydı. Birisi Kaleler tahtasını altüst etmişti ve her yüzey yarısı boş bardaklarla doluydu. Halı çizme ve terliklerin tabanlarında öğütülmüş çikolata ve kirazlarla kirlenmişti. Sancia ve Mirela gibi falcı da gitmişti ama Antonetta Alleyne ipek bir divanın üzerinde tünemiş halde kalmıştı. Soluk mor bukleli, söylediği her şeyden büyülenmiş görünen bir fahişeye sohbet ediyordu. Kel, ikisinin birbirlerine ne anlatabileceklerini merak etti.

Montfaucon ve Roverge salonda kalmıştı ama Conor gibi Falconet de gitmişti. Kimse Kel'in girişini fark etmedi. Hepsi odanın uzak köşesine, asılı duvar halılarının geri çekildiği yere bakıyordu. Üzerinde sessiz bir performansın sergilendiği bir sahnenin yükseltilmiş kürsüsünü gördü.

Kel gölgelerin içinde duvara yaslandı ve düşüncelerini toplamaya çalıştı. Sahneye ve Caravel'in sergilediği "oyunlara" aşinaydı. Çoğu, Castellane tarihinin müstehcen bir versiyonunu tasvir ediyordu. Salonda kalanlar brokar sandalyelerine yayılmış, beyaz kurukafa maskeli çıplak bir adamın, iki yüzyıl öncesinin sert, fırfırlı kostümlerinden giymiş bir kadını sahnenin ortasındaki siyah örtülü yatağa çekmesini izliyorlardı.

Alys, diye düşündü Kel. *Alys*, erkek kardeşiyle buluşmasını ayarladığında Merren'in Eskici Kral için çalıştığını biliyor muy-

du? Kaçırıldığında sırlarına ihanet etme olasılığını artırmak için Kel'e ilaç vermeyi planladığını biliyor muydu? Bu düşünce rahatsız ediciydi. Kel uzun zamandır Alys'e güveniyordu. Ama aynı zamanda bu pek olası görünmüyordu. Alys, Conor'a bir müşteri olarak değer veriyordu. Veliaht Prens ve soylulardan oluşan maiyetini işyerinden uzaklaştıracak bir şey yapması mümkün değildi.

Sahne Ölümler, partnerinin giysilerini çıkarmış ve onu sadece ince bir iç etekle bırakmıştı. Bileklerini uzun kırmızı ipek kurdelelerle siyah yatağa bağlamaya başladı. Kel üzerindeki gözlerin farkındaydı. Ne de olsa ne zaman izlendiğini bilmek için eğitilmişti. Antonetta Alleyne ona bakıyordu, ifadesi okunamıyor ve bir eliyle boynundaki madalyonla oynuyordu.

Kel'in omzundaki bir ses, "Sanırım bunun Kızıl Veba olması gerekiyor," dedi. "Cesetler sokaklarda yatarken Ölüm bir sevgili alır. Kırmızı kurdeleler hastalıktır. Kadın, Ölüm'le sevişecek ve ölecek."

Kel şaşkınlıkla döndüğünde Silla'yı arkasında dururken buldu. Uzun boylu, neredeyse onun boyunda, dar belli, ince omuzlu bir kızdı. Bağcıklı yeşil kadife korsajıyla küçük göğüslerinin en iyi şekilde görünmesini sağlamıştı. Eteği yırtmaçlı olduğundan uzun bacakları meydandaydı. Çilleri, mavi gözleri ve başlangıçta onu kendisine çeken cömert, geniş ağızlı bir gülümsemesi vardı. Kel böyle gülümseyen birinin nazik olacağını, deneyimsizliğini görmezden geleceğini, o ne yapacağını ve nasıl yapacağını öğrenirken kendisiyle birlikte güleceğini düşünmüştü.

Haklıydı da. Kel bu yüzden ona hâlâ düşkündü. Kadına sırıttı ve endişelerini aklının bir köşesine itti. "Ölümlerle sevişirken Kızıl Veba'ya mı yakalanırsın?" dedi. "Bu tarihsel dönemle ilgili derslerimde bunu işlediğimizi hatırlamıyorum. Saray eğitimi-

nin sakıncaları işte. Tamamen yanlış şeylere çok fazla odaklanıyorlar.”

“Bence de.” Silla kolunu onun beline doladı. Adam sahnede eşinin iç eteğini çıkarmıştı. El ve ayak bileklerindeki kurdeleler ve dökülen uzun siyah saçları dışında kadın çıplaktı. Ölüm maskesini çıkardı ve siyah kadifenin üzerinde sürünerek onun üzerine eğildi. Kadının soluk bedeni onunkine doğru bir kavis çiziyordu. Seyircilerden biri, sanki Büyük Arena’da bir spor maçı izliyormuş gibi tezahürat yaptı.

Kel, “Conor’ı bulmam lazım,” diye mırıldandı ama yapmak istediği bu değildi. Silla yumuşak ve sıcaktı. Kadının ona her şeyi nasıl unutturabileceğini düşünmeden edemedi. Eski Kral’ın ona söylediklerini, kendi aptallığı yüzünden Merren Asper tarafından kandırılmasını, Alys hakkındaki şüphelerini unuttururdu. Kendisini dışarıya çeken sahte mesajı ona getiren Hadja hakkındaki şüphelerini de. Sahi o, bunun bir hile olduğunu biliyor muydu?

“Prens, Audeta ile yukarı çıktı,” dedi Silla. “Eğleniyor. Endişelenmene gerek yok.”

Parmaklarını Kel’in parmaklarının arasından geçirdi, gözleri karardı. “Benimle gel.”

Silla, onun aşırı içki içmemesi veya haşhaş kullanmaması gibi, Tepe’nin soylularının veya İmtiyazlı Ailelerin önünde zevklere katılmayacağını da biliyordu. Zevk içinde kendini kaybetmek, kişinin gardımı düşürmesi demekti. Kel, Silla ya da başka bir fahişeye tek başınayken bile bu işi tam olarak başaramamıştı. Her zaman bir tarafı kendini tutardı.

Yine de. Antonetta’nın hâlâ kendisine baktığının farkındaydı ve kendine hâkim olamadı. Silla’yı kendisine doğru çekti, eli çenesinin altına kıvrıldı ve kadının yüzünü kendisine doğru kal-

dırdı. Kırmızı ağzını öptü, dudak boyasının tuzunu tattı, dudaklarını kendi dudaklarına açtığı ve onu içeri davet ettiği anın tadını çıkardı. Yüzünü ellerinin arasına alırken Antonetta'nın bakışlarını üzerinde hissedebiliyor, izlediğini biliyordu. Bunun kendisini rahatsız edeceğini düşünmüştü ama sadece damarlarında daha büyük bir sıcaklığın çıtırdamasına neden oldu. *Buraya skandal görmeye geldin Antonetta, diye düşündü. Bu yüzden skandala karış bakalım.*

Sonunda öpüşmelerini kesen kişi Silla oldu. Yavaşça mırıldandı ve ağzına doğru güldü. Kel, Antonetta'nın artık onlara bakmadığını uzaktan fark etmişti. Kız, kararlı bir şekilde sahneye bakıyordu.

“Bu gece bir çocuk gibi heveslisin,” diye mırıldandı Silla. “Gel.”

Elini tutarak onu odadan çıkardı. Onu odanın sonundaki küçük bir kemerli geçitten geçirirken, salona bakmak için durakladı. Montfaucon'u gördü, gözleri sahnede, eli önünde diz çöken genç adamın başındaydı. Genç adamın başı Montfaucon'un kucağında ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Kel, *bu genç adam az önce fal bakıyordu, diye düşündü. Ve Montfaucon bu şekilde hizmet verilen tek soylu değildi. Oda hareketli gölgelerle doluydu. Orada burada tenlerin parıltıları vardı, nefes sesleri duyuluyordu. Bütün bunlarda içi boş ve üzücü bir şeyler var gibi görünüyordu. Kel öpüşerek Antonetta'yı skandala çekmeye çalıştığı için kendini biraz aptal gibi hissetti. O, Silla'yı gölgelere doğru takip ederken, çevrelerinde çok daha skandal olaylar dönüyordu ne de olsa.*

Kemerli geçidin arkasında bir dizi perdeli girinti vardı. Silla, arkalarındaki perdeyi çekmeden önce onu duvarları gül rengi kadifeden olan iç mekânlardan birine götürdü. Tepelerindeki

bronz kulpların içinde yanan kızıl koniler vardı. Silla onu yanına çağırđı ve öpmesi için yüzünü kaldırdı.

Bunu vücutlarının dansı bilmesini sağlayacak kadar sık yapmışlardı. Kel'in ağız kendisinininkini keşfederken ona doğru eğildi ama Kel öpüşmekten fazlasını istiyordu. Unutması mümkün değildi ama kısa bir süreliğine de olsa unutmayı kabul edebilirdi. Ellerini kadının korsesinin altına kaydırđı, göğüsleri avuçlarına doğru yuvarlandı. Kadın sağ elindeki bandajı hissetmişse bile, hiçbir şey demedi. Yavaşça inledi, parmakları göğsünden aşağıya doğru gezinip Kel'in pantolonunun bel kısmını buldu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı. Kalçalarını ona doğru salladı. Kel zaten sertleşmişti ve kadının hareketleri içine küçük zevk şokları gönderiyordu; her şok bir şarap yudumu gibiydi, zihninin atışını yavaşlatıyor, Eskici Kral'ın sesini siliyordu. “Bazı soylular kabarmamış hamur gibi yumuşak oluyor,” dedi Silla. Ellerini Kel'in gömleğinin altına kaydırđı. “Sen değilsin.”

Kel bunun için Jolivet'e teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. Soylular kendilerini yumuşatabilirlerdi; kavga etmeye, kendilerini ya da başkasını savunmaya ihtiyaçları yoktu. *Ama ben Prens'in kalkanıyım. Ve bir kalkan da demirden olmalı.*

Silla'nın parmakları pantolonunun alt kısmındaydı ve düğmelerin üzerinde çalışıyordu. Kel gözlerini yarı kapattı. Vücudunun zevk aldığını biliyordu. Bu his, acı kadar tanıdıktı ve şüphe götürmezdi. Ona odaklanmaya, aklını o ana odaklamaya çalıştı. Gül rengi ışık altında cildi soluk pembeye boyanmış, saçları yumuşak ve gür, lavanta kokulu Silla'ya odaklanmaya çalıştı. Kadın parmağını belinin iç kısmında gezdirdi ve güldü. “Kadife astarlı mı?”

Kel alt dudağını yaladı. “Onlar Conor'ın.”

Silla başını yana eğdi. “O zaman onları yırtmasam iyi olur.” Elini aşağı kaydırды, onu okşadı, avcu sıcak tenine değiyordu. “Başka şeyleri ödünç almana hiç izin verdi mi?” diye fısıldadı ve adam onun hâlâ Conor’dan bahsettiğini fark etti. “Mesela tacını? Bence bir taçla çok yakışıklı görünürsün.”

Bugün erken saatlerde Aurelian tacını taktım. Ama bunu ona asla söyleyemezdi. Eskici Kral ve Ji-An onun Kılıç Kapan olduğunu biliyorlarsa Merren de biliyor muydu? Peki ya Alys? Peki Hadja? Başka kim biliyordu?

Lanet olsun, kes şunu, dedi kendi kendine. *Şu an burada ol.* Silla eteklerini yukarı kaldırıp onu duvara dayamasına aldırılmazdı. Onu kaldırmak yeterince kolaydı. Bunu daha önce de yapmışlardı. Onun büyüüne, eylemin boğucu zevkine kapılması gerekiyordu. Kadının kalçalarını kavradığında kadife perde açıldı ve kemerli yoldaki Antonetta Alleyne ortaya çıktı.

Antonetta’nın eli ağzına gitti. “Ah,” dedi. “*Aman Tanrım.*”

“Ne oluyor, Antonetta?” Kel pantolonunu hızla yerine çekti ve aceleyle düğmelerini iliklemeye başladı. “Sorun ne? Seni eve götürecek birine mi ihtiyacın var?”

Antonetta hâlâ kızarıyordu. “Ben bilmiyordum...”

“Burada ne yaptığımızı sandın hayatım, birbirimize şiir okuduğumuzu mu?” dedi Silla. Korsesinin bağları çözülmüştü ama düzeltmek için hiçbir harekette bulunmadı. “Yoksa bize katılmayı mı umuyordun?” Hafifçe gülümsedi. “Bu Kellian’a kalmış bir şey.”

“Onunla böyle konuşma,” dedi Kel; bu bir refleksti ama Silla’nın gözleri şaşkınlıkla kısıldı. Tepkisi Antonetta’ya daha da kızmasına sebep oldu. Kel, Antonetta’ya döndü. “Eve gitmek istiyorsan Domna Alys senin için bir araba ayarlar...”

Antonetta, “Ondan değil,” dedi. “Kütüphaneye doğru gidiyordum ve Falconet’i gördüm. Panik içindeydi. Seni almam için

beni gönderdi.” Kaşlarını çatı. “Sorun Conor. Sana ihtiyacı var. Bir terslik olmuş.”

Kel’in kanı buz gibi oldu. Silla’nın şaşkınlıkla nefes aldığınyı duydu. “Ne demek bir terslik olmuş?” Ama Silla çoktan ceketini eline tutuşturmuştu. Kel onu çıkardığını hatırlamıyordu bile. Silla’yı alnından öptü, ceketini giydi. Bir dakika sonra Antonetta’yı ana odadan yukarıya doğru takip ediyordu. “Ne oldu?” diye alçak sesle sordu. “Silla, Conor’ın Audeta ile birlikte olduğunu söylemişti...”

“Bilmiyorum,” dedi Antonetta ona bakmadan. “Joss bana söylemedi. Sadece seni getirmemi istedi.”

Bu sözler Kel’i daha da telaşlandırdı. Falconet’in Antonetta’yı peşinden gönderecek kadar çaresiz olması iyi bir şeyin habercisi değildi.

Sahanlığa vardıklarında Antonetta, “Senin fahişe kiralayacak türden biri olduğunu düşünmezdim,” dedi. “Nedenini bilmiyorum. Sanırım aptalım.”

“Evet,” dedi Kel sert bir sesle. “Tepe’nin oğulları ve kızları arasında hiçbir şansım yok; annen bunu yeterince açık bir şekilde ifade etti.”

Neredeyse Antonetta’nın irkildiğini gördüğünü sandı. Ama bunu hayal etmiş olmalıydı. Zaten kız koridora doğru bakıyordu.

Fahişelerin odalarının olduğu üçüncü kattaydılar ve koridor da açık bir kapı vardı; muhtemelen Audeta’nın odasıydı. Conor kapının yanında yerde oturuyordu. Etrafındaki zeminde kırmızı lekeler vardı. Baş duvara yaslanmıştı; sol kolu sanki kırmızı bir eldiveni dirseğine kadar çekmiş gibi görünüyordu. Falconet onun yanında diz çökmüş, ne yapacağını bilemeyen bir halde bakıyordu ki bu hiç Joss’a göre bir tavır değildi.

“Conor...” Antonetta ileri doğru atıldı ama Kel, Falconet’in başını iki yana salladığını gördü. Antonetta’yı dirseğinden yakalayıp onu geri çekti.

“Yapmasan daha iyi,” dedi. “Bizi aşağıda bekle.” Tereddüt etti. “Ve unutma, Domna Alys ihtiyacın olan her şeyi halledebilir.” *Ya da eğer huzursuzsan seninle ilgilenir.* Ama bunu söylemedi. Antonetta bir yetişkindi. En azından annesinin izin verdiği ölçüde kendi seçimlerini yapmıştı. Kel bir zamanlar onun koruyucusuydu ama kız ilk kez ortaya çıktığı gece onu artık bu sıfatla istemediğini açıkça göstermişti.

Antonette alt dudağını ısırды -bu onun alışkanlığıydı- ve endişeyle koridorun sonundaki Conor’a baktı. Kel’e, “Ona iyi bak,” dedi ve merdivenlerden aşağı indi.

Elbette bakacağım. Bu benim görevim. Ama bu tabii ki görevden de öte bir şeydi. Kel’in kanındaki endişe, Conor’a doğru ilerleyip Falconet’in yanında diz çökerken ateş gibi aktı. Conor, inanılmaz bir şekilde hâlâ tacını takıyordu; altın rengi kanatları siyah buklelerinin arasına takılmıştı. Kel elini onun omzuna koyduğunda sıçradı. Yavaş yavaş gri gözleri odaklandı. “Sen,” dedi titrek bir sesle. Çok sarhoştı, Kel’in beklediğinden çok daha sarhoş. “Neredeydin?”

“Silla’yla birlikteydim.”

Conor’ın yüzünden bir gülümseme gelip geçti. “Ondan hoşlanıyorsun,” dedi. Sesinde tuhaf, kopuk bir şey vardı ve Kel’in midesi kasıldı. Falconet’in işitme mesafesinde durmasına rağmen Conor bu durumda başka ne söyleyebilirdi ki?

“Evet, yeterince.” Conor’ın parmakları koluna doğru ilerleyip gömleğinin yakasında toplanırken Kel hareketsiz kaldı. “Ama yeterince eğlendim. İyi değilsin. Hadi gel seni eve götürelim.”

Conor gözlerini indirdi. Uzun siyah kirpikleri yanaklarına sürtünüyordu. Kraliçe Lilibet büyüdükçe bunları kaybedeceğini tahmin etmişti ama kirpikleri hâlâ yerli yerindeydi; normalde masum olmayan bir yüzün geri kalanına yetişemeyen, masumiyetin silahsız bir işareti gibi. “Saraya olmaz. Hayır.”

“Conor.” Kel, Falconet’in onları izlediğinin fazlasıyla farkındaydı. Başını kaldırıp Joss’a ters ters baktı. Joss uzaklaşıp Audeta’nın odasının açık kapısından başını uzattı. Bir dakika sonra Audeta bir battaniyeye sarınmış halde kapı eşiğinde belirdi. Gözkapaklarındaki kırmızı ve altın rengi boya gözlerinin her tarafına bulaşmıştı. Ağlamaklı ve çok genç görünüyordu.

Conor parmaklarını Kel’in gömleğinin içine soktu. Kel, üzerindeki kanın soğuk bakır gibi kokusunu alabiliyordu. Audeta kısık bir sesle, “Pencere,” dedi. “Pencereye vurdu...” Titredi. “Camı eliyle kırdı.”

Kel, Conor’ın elini tuttu. Her tarafı küçük kesiklerle doluydu ve elinin yan tarafında daha derin bir kesik vardı, bu daha da endişe vericiydi. *Bu gece ikimiz de ellerimizi yaraladık*, diye düşündü. Bu pek de tuhaf gelmiyor, hatta bir şekilde uygun görünüyordu.

Kendi elindeki siyah mendili çıkardı ve Conor’inkine sarmaya başladı. Avcundaki yaranın kanaması durmuştu zaten. “Joss,” dedi. “Merdivenlerden aşağı in. Audeta’yı da yanına al. Hiçbir şey olmamış gibi davran.”

Falconet, Audeta’ya alçak sesle bir şeyler söyledi. Kız tekrar odasına girip gözden kayboldu.

“Emin misin?” dedi Falconet, Kel’e düşünceli gözlerle bakarak.

“Evet,” dedi Kel. “Ve Antonetta’nın eve döndüğünden emin ol. Burada olmaması gerekiyor.”

Montfaucon ya da Roverge olsa, *Antonetta'yı neden önemsiyorsun* ya da *Senden emir almam*, derdi. Skandal yaratacak bir şey duymayı umarak etrafta dolaşmaya çalışırlardı. Kel, *en azından Conor, Falconet'in yanındaydı*, diye düşündü. Tepe'deki herkesin yaptığı gibi o da bir şeyler bilmekten hoşlanırdı ama dedikodu yapmazdı. Kel'in çok az güce sahip olduğunu kabul etse de Conor'ın onu dinlediğini bilirdi ve bu da başlı başına bir tür güçtü.

Falconet başını sallayarak Kel'in istediğini yapacağını belirtti. Audeta, sarı ipek bir şalla örtünmüş ve gözkapakları yeniden boyanmış halde odasından çıktı. Falconet'le birlikte alt kata indi ve giderken endişeyle Conor'a baktı. Kel, Falconet'in onu olayı kendine saklamaya ikna edebileceğini umuyordu. Bunu yapabilecek biri varsa o da Falconet'ti.

"Pekâlâ, Con." Kel sesini yumuşattı. Yıllar önce, Conor karanlığın ölü saatlerinde kâbuslarla uyandığında onunla bu şekilde konuşurdu. "Neden camı yumrukladın? Audeta'ya mı kızdın? Yoksa Falconet'e mi?"

"Hayır." Conor sargısız eliyle hâlâ Kel'in gömleğine tutunuyordu. "Onlarla unutabileceğimi düşündüm. Ama yapamadım."

Neyi unutabileceğini? Kel birkaç dakika önce Silla ile beraberken kendisine *unut, şu an burada ol*, dediğini hatırladı. Ama Conor...

"Konu evlenmenle mi ilgili?" diye tahminde bulundu. "Biliyorsun, istemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

Çok sarhoş olan Conor'ın yüzünden kurnaz bir ifade geçti. "Sanırım öyle," dedi. "Sanırım bunu yapmak zorunda kalabilirim."

Kel şaşırdı. "Ne? Seni zorlayamazlar Con."

Conor, Kel'in kolunu çekiştirdi. "Öyle değil," dedi. "Hatalar yaptım Kel. Kötü hatalar."

“O zaman onları düzeltiriz. Her şey düzeltilebilir. Sana yardım ederim.”

Conor başını iki yana salladı. “Biliyorsun, ben belirli bir tür savaş için eğitildim. Taktik strateji ve savaş haritaları; bunların hepsi için.” Kel’e ciddi bir şekilde baktı. “Bulamadığım veya göremediğim şeyle savaşmam.”

“Conor...”

“Burası benim şehrim,” dedi Conor neredeyse kederli bir tavırla. “Burası benim şehrim, değil mi Kel? Castellane bana ait.”

Kel arka merdivenden çıkıp çıkamayacaklarını merak etti. Salondan ve diğer insanlarla olası karşılaşmalardan kaçınmış olurlardı. Özellikle de Conor böyle başıboş dolaşırken.

“Conor,” dedi Kel nazıkçe, “sarhoşsun, hepsi bu. Sen Prens’sin; Castellane senin. Onun filoları ve kervanları senin. Ve halk da seni seviyor. Bugün bunu gördün.”

“Hayır,” dedi Conor yavaşça, “hepsi değil.”

Kel ne demek istediğini soramadan merdivenlerde ayak sesleri duyuldu; birisi geliyordu. Ayak seslerinin Alys olduğu ortaya çıktı. Conor’ı görünce endişeyle dudaklarını büzdü ama şaşırmış gibi görünmüyordu. Belki Falconet ona söylemişti. Belki birkaç saat önce onu uzaklaştırdığında da böyleydi. Bu gecedan önce Kel ondan bunu isteyebilirdi ama artık Alys’e güvenemezdi.

Yine de atlarının uşaklar tarafından getirildiği arka girişe doğru onlara rehberlik etmesine izin verdi. Kadının özür diler bir hali vardı, Prens bu gece eğlenmemiş miydi yoksa? Kel, Merren’i düşünüp onun bildiklerini sormak isterken bile kendisini kadına güven verirken buldu.

Fakat Conor oradaydı. Sarhoş olabilirdi ama bilinçsiz değildi. Kel, sorularını kendine sakladı ve Conor, yaralı elini göğsüne

yakın bir şekilde tutarak Matix'e doğru yığılırken, Alys'e sert bir veda etti.

Kel, Conor'ı daha önce birçok kez eve sarhoş götürmüştü ve bu gece de aynısını yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Conor her zaman yetenekli bir binici olmuştu ve Asti ile Matix, sara-ya giden yolu biliyorlardı. O ve Conor eve giderler, uyurlar ve sabah Dom Valon'un akşamdan kalmalık tedavisini görürlerdi. Ardından eğitimlerine girer, Jolivet'in azarını işitir, sonra soy-luların ziyaretlerini ve sıradan bir günün tüm olağan şeylerini yaşarlardı.

Conor'ın elini nasıl kestiğini ya da Kel'e daha önce hiç söylemediği o şeyi hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti: *Hatalar yaptım, Kel. Kötü hatalar.*

Başka bir ses, Conor'ın aklındaki sözlerini kesti. *Seçimlerin ya da hayallerin senin değil. Elbette hayatının böyle olmasını um-mamışsındır. Herkes bir zamanlar çocuktı ve her çocuğun hayalleri vardır.*

Fakat Eskici Kral bir yalancıydı. Bir suçlu ve bir yalancı. Onu dinlemek aptallık olurdu. Ve Conor sarhoşken her türlü şeyi söylüyordu. Onlara çok fazla anlam yüklemenin manası yoktu.

Conor ona daha hızlı gitmesini söyledi. Arazinin Marivent'e doğru eğimlenmeye başladığı Saray Caddesi'ne yaklaşmışlardı. Kel aşağıya baktı ve Asti'nin dizginlerine dolanmış kâğıt tacı gördü. Çoktan parçalanmaya başlamıştı. Sonuçta sırf gösteri için tasarlanmıştı.

Büyücü-Kralların dönemi muazzam bir refah dönemiydi. Büyük şehirler yükseldi, kendilerini mermer ve altınla kapladılar. Krallar ve kraliçeler kendileri için saraylar, köşkler, asma bahçeleri inşa ettiler. Büyük kamu binaları yapıldı: kütüphaneler, hastaneler, yetimhaneler ve sihrin öğretildiği akademiler.

Fakat yalnızca akademilere katılanlar sıkı bir şekilde kontrol ediliyor ve Tek Söz'ün kullanılmasını gerektiren Yüksek Büyü yapmalarına izin veriliyordu. Söz kullanılmadan yapılabilen düşük düzeydeki büyü, köylüler ve özellikle de farklı krallıklara seyahat eden tüccarlar arasında yaygınlaştı. Düşük büyü, muskaların üzerine kazınmış kelime ile sayı bileşimlerinden oluşuyordu ve Büyücü-Krallar tarafından yalnızca sınırlı gücü nedeniyle hoş görülürdü.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM BEŞ

Kel'in tahmin ettiği gibi Caravel ziyaretinin ertesi günü kolaysız geçti. Conor korkunç bir akşamdan kalma haliyle uyandı. Kel, Dom Valon'un meşhur ertesi sabah ilacını almak için mutfağa gitti; yumurta, kırmızıbiber, sıcak sirke ve baş aşçının açıklamayı reddettiği gizli bir malzemedен yapılan iğrenç görünümlü bir maddeydi bu. Conor, karışımı yedikten sonra baş ağrısından şikâyet etmeyi bırakıp onun yerine tadından şikâyet etmeye başlamıştı.

"Dün geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu Kel, Conor yataktan kalkmaya çalışırken. "Bana korkunç bir hata yaptığını söylediğini hatırlıyor musun?"

"O korkunç hata Charlon Roverge'a yumruk atmak mıydı?" Conor elindeki siyah mendili çıkarmış, yüzünü buruşturuyordu. "Çünkü eğer öyle yaptıysam, sanırım elimi yüzünde kırdım."

Kel başını iki yana salladı.

Conor, "O halde cam falan kırmış olmalıyım," dedi. "Gasquet'i çağırma; o durumu daha da kötüleştirir. Su kraliyet çorbasına dönüşene kadar kendimi bir güzel kaynatacağım."

Giysilerini çıkardı ve çıplak bir şekilde odalarından geçerek hamamlara açılan kapıya doğru ilerledi. Kel, Conor'a tacının hâlâ başında olduğunu belirtmesi gerektiğini düşündü ama bunu yapmamaya karar verdi. Sıcak su ve buharın taca bir zararı olmazdı.

Kel gençken bir gün kendisine ait bir oda verileceğini varsaymıştı; elbette Conor'inkine yakın ama yine de ayrı. Böyle bir şey hiç gerçekleşmemişti. Jolivet, gece bir şey olması ihtimaline karşı Kel'in Conor'ın uyuduğu yerde uyumaya devam etmesi konusunda ısrar etmişti. Ve Kel, bu konuyu açıp Conor'a mahremiyet isteyip istemediğini sorduğunda Prens, Kel gerçekten kendi odasını *istemediği* sürece, kendisinin de düşünceleriyle yalnız kalmak istemediğini söylemişti. Ama Kel bir odası olsun istiyorsa ona bunu kesinlikle verecekti. Yine de sesinde samimi bir incinmişlik vardı ve bunun üzerine Kel de konuyu kapatmıştı.

Ne de olsa Kraliçe Lilibet, nedimeleriyle dairesini paylaşıyor ve onları yanına çağırmak için yatağının yanında altın bir çan bulunduruyordu. Efendi Fausten, Denizdeki Yangın'dan beri Kral Markus'un Yıldız Kulesi'ndeki kapısının dışındaki bir karyolada uyurdu. Kel'in Conor'la paylaştığı odalar çok genişti. Sadece uyudukları odayı değil, üst kattaki kütüphaneyi, Batı Kulesi'nin çatısını ve Tepidarium'u da kapsıyordu. Yalnız olmak imkânsız değildi, bu yüzden Kel ilk etapta bunu sormasının mantıksız olduğuna karar verdi.

Zaten banyo yapmış olan Kel, sağ elindeki acıyı umursamadan giyinmeye başladı. Dairelerde üç gardırop vardı. Bunlardan en büyüğü Conor'ın kıyafetleri içindi. Biri halka açık gösteriler ve Kel'in bir an önce Conor'ın yerini almasını gerektiren diğer etkinlikler için gereken kıyafet setleri içindi. Birbiriyle eşleşen her şeyden ikişer tane içeriyordu: redingotlar, pantolonlar, hatta

botlar. Üçüncüsü ise Kel'e ait olan ve Marakand tarzını yansıtan kıyafetlerdi. Sonuçta o, Kraliçe'nin kuzeni Amirzah Kel Anjuman değil miydi? Lilibet gardırobunun bunu yansıttığından emin olmaktan biraz keyif almıştı. Bol kollu, renkli eşarplı, altın veya bronz brokardan uzun konik paltolu, mücevher tonlarında ipek tunikler, altlarından yeşil ipek görünecek şekilde kesilmişti. (Yeşil, Marakandi bayrağının rengiydi ve Lilibet neredeyse sadece onu giyerdi.)

Kel bugün siyahlar giymişti ama üzerinde düğmeli yeşil bir tunik vardı. Bol kolları kullanışlıydı çünkü deri bilekliklerle kollarına sabitlenmiş olan hançerleri gizliyorlardı. Bildiği kadarıyla Conor'ın bugün için özel bir planı yoktu ama hazırlıklı olmak her zaman iyiydi.

Kahvaltıyı Castel Mitat'ın avlusunda yaptılar. Marivent aslında büyük bir kale değil, zengin bitkilerle kaplı bahçelerin arasına serpiştirilmiş farklı küçük saraylardan veya kalelerden oluşan bir yapıydı. Hikâyeye göre bu, sarayın savunulmasını kolaylaştırmıştı -bir ordu surları geçse bile birden fazla kaleyi kuşatmak zorunda kalacaktı- ama Kel bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ya da bunun yüzyıllar boyunca krallar ve kraliçelerin, taht odası ve Parlayan Galeri'yi de içeren ve sarayların en eskisi olan Castel Antin'i genişletmek yerine yeni binalar eklemeyi daha kolay buldukları gerçeğini yansıtıp yansıtmadığını da bilmiyordu.

Castel Mitat, yani Marivent'in ortası, Castellane ve limanına bakan sağlam Batı Kulesi'nin üzerinde yer aldığı içi boş bir kareydi. Yarısi güneşte, yarısi sarmaşıklardan oluşan çardakların benekli gölgesinde olan avlusu bir mücevher kutusu gibi parlıyordu. Turuncu ve kırmızı gelincikler, görkemli asmalardan, cilalı mercandan yapılmış damla küpeler gibi sarkıyordu. Avlunun

ortasında Lilibet ile Markus'un evliliğini temsil eden kırmızı ve yeşil çinili bir güneş saati vardı. Marakand'ın yeşili, Castellane'in kırmızısı.

Güneş saatine göre öğle vakti sabahtan daha yakındı ama Conor'a göre bu yine de kahvaltı anlamına geliyordu. Soğuk av böreğinin yanında ekmek, bal, incir ve yumuşak beyaz keçi peyniri. Ve tabii ki şarap. Conor bir bardak doldurdu ve güneş ışığının sıvının içinden geçerek onu vitray haline getirmesini izlemek için bardağı kaldırdı.

"Belki de Caravel'e geri dönmeliyiz," diye önerdi Kel. Bir incir aldı, pek iştahının olmadığını fark etti. "Dünü unuttuğuna göre."

"*Hepsini* unutmadım," dedi Conor. Tacını bırakmıştı ya da hamamda kaybetmişti. Gri gözlerinin altında gölgeler vardı. Bir zamanlar gözleri farklı renkteydi ama bu uzun zaman önce değişmişti. "Falconet'in Audeta'ya gerçekten rezil şeyler yaptığını hatırlıyorum. Kadın onlardan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Ona nasıl diye sormalıydım..."

"Madem eğlendiysen geri dönmek için daha fazla nedenin var demektir. İstersen Falconet'le." *Bu da benim Merren'i arayıp bazı cevaplar talep etmemi sağlar.*

"Aynı şeyi üst üste iki kez giymemeyi veya aynı şeyi iki gece üst üste yapmamayı tercih ederim." Conor elindeki bardağı çevirdi. "Silla'yı özlüyorsan, onu dilediğin zaman buraya getirebiliriz."

Kendime ait bir yatak odam yokken mi? Hayır, teşekkür ederim, diye düşündü Kel. Ama bu adil değildi. Conor onun yakınlarda olmasını istiyordu. Conor evlenene kadar böyle olacaktı. Bu da aklına getirdi:

"Peki, evlenmeyi düşündün mü gerçekten? Malgasi, Kutani, Hanse..."

Conor büyük bir gürültüyle bardağını bıraktı. “Tanrılar aşkına, hayır. Sana neler oluyor?”

Gerçekten hatırlamıyor, diye düşündü Kel. Bu hem bir rahatlama hem de bir sıkıntıydı. Conor’ı pencereyi yumruklayacak kadar neyin rahatsız ettiğini bilmek isterdi. Belki de Falconet’in Audeta’ya yaptığı şey çok ama çok tuhaftı.

“Düşünüyordum da,” dedi Conor, gözleri parlayarak. “Evlenmeden önce dünyayı daha çok görmek isterim. Ben Castellane’in Veliaht Prensiyim ve şimdiye dek Valderan’dan daha uzağa gitmedim. Ve Valderan çoğunlukla atlardan oluşuyor.”

“Mükemmel atlardan,” diye belirtti Kel. Asti ve Matix, Valderan Kralı’nın armağanlarıydı. “Ve ekilebilir arazilerden.”

Conor kıkırdadı. Yani en azından bunu hatırlamıştı. “Uzun zaman önce sana seyahat etme sözü verdiğimi hatırlıyorum,” dedi. “Sıra dışı bir hayat sözü.”

Neredeyse hiç kimsenin göremediği şeyleri görürsün. Tüm dünyayı gezersin.

Genellikle görmek istedikleri yerlerden ve şeylerden bahsederlerdi. Shenzhou’nun yüzen pazarları, Aquila kuleleri, ülkenin altı tepesini birbirine bağlayan gümüş köprüler. Favár, Malgasi’nin başkentiydi ama kavram olarak her zaman uzaktı. Aslında Conor’la yaptığı küçük yolculuk gemiler, mavi sular ve tepede uçan martılarınla ilgili hayallerine pek benzememişti. Kraliyet ailesiyle seyahat etmek, atlar, karavanlar, sandıklar, askerler, aşçılar, küvetler nedeniyle organizasyon açısından bir kâbustu ve durup kamp kurmadan önce günde birkaç saatten fazla gitmeyi nadiren başarabiliyorlardı.

Kel, “Hayatım zaten oldukça sıra dışı,” dedi. “Çoğu insanın yaşayamayacağı kadar.”

Conor öne doğru eğildi. “Düşünüyordum da,” dedi. “Marakand’a ne dersin?”

“Marakand mı? Altın Yollar üzerindeki mi?”

Conor zarif bir şekilde sol omzunu silkti. “Neden? Marakand mirasımın yarısı değil mi?”

Kel düşünceli bir şekilde bir kayısı ısırıldı. Lilibet, oğlunun onu kendi ülkesine bağlayan köklerinin bilincinde olması konusunda ısrarcıydı. O ve elbette Kel, ikisi de akıcı bir şekilde konuşana kadar Marakand dilini öğrenmişlerdi. Artık Lilibet’in kardeşleri tarafından işgal edilen Marakand kraliyet ailesinin ve İkiz Tahtlar’ın tarihini biliyorlardı. Buranın geçmişini, en önemli ailelerin adlarını sayabilirlerdi. Ancak Conor daha önce oraya seyahat etmekle ilgilendiğini hiç belirtmemişti. Kel, Lilibet’in memleketine olan tutkusunun, Conor’ın, oradaki bağlantılarına rağmen kendisini her zaman yabancı bir prens olarak gören bu ülke hakkında kararsız hissetmesine yol açtığından şüphelenirdi.

“Canım!” Zengin zümrüt rengi satenler içindeki Kraliçe avluya daldı. Elbisesinin bel kısmı dardı, uzun etekleri tozlu zemine sürtünüyordu. Yanında saray hanımlarından ikisi de vardı. Kadınların koyu saçları eğreltiotu yeşili şapkaların altında toplanmıştı, gözleri yere bakıyordu. “Nasılsın? Dün nasıldı?”

Elbette Conor’la konuşuyordu. Onu fark etmesi gerekmediği sürece Kel yokmuş gibi devam etmeyi tercih ederdi. Kibar bir mesafede duran ve güneş saatine hayranmış gibi davranan hanımlarına da aynı şekilde davranırdı.

“Kel çok güzel bir konuşma yaptı,” dedi Conor. “Halk gerektiği gibi etkilendi.”

“Bu senin için hayal kırıklığı yaratmış olmalı, hayatım. Jolivet aşırı tedbirli.” Conor’ın koltuğunun arkasına gelmiş ve konuşurken yüzüklü elini onun saçlarının arasından geçirmişti; parmak-

larındaki zümrütler çocuğun siyah bukleleri arasında parlıyordu. “Eminim ki kimse zarar görmeyi istemez. İsteyemez de.”

Conor’ın yanaklarındaki bir kas seğirdi. Kel, onun kendini zor tuttuğunu biliyordu; Lilibet’i düzeltmenin ya da ona kraliyet ailesinin hiçbir üyesinin evrensel olarak sevilmeceğini söylemenin bir anlamı yoktu. Lilibet kendi dünya görüşünü tercih ederdi ve anlaşmazlık, yalnızca somurtmasına veya öfkeye yol açardı.

“Az önce neden bahsediyordun canım? Oldukça hareketli görünüyordun.”

“Marakand’dan,” dedi Conor. “Özellikle de bu ülkeyi ziyaret etme arzumdan. Bu yerle olan bağlantım göz önüne alındığında, oraya hiç gitmemiş olmam çok saçma. Sen ve babam Marakand ve Castellane’in ittifakını temsil ediyorsunuz ama bunu sürdürmesi gereken kişi benim. Yüzümü tanımalılar.”

“Satraplar yüzünü tanıyor. Her yıl ziyaret ediyorlar,” dedi Lilibet biraz dalgın bir tavırla. Satraplar, Marakandi büyükelçileriydi ve onların ziyaretleri Kraliçe’nin programının önemli anları arasında yer alırdı. Uzaklardaki Jahan Sarayı’ndan gelen dedikoduları dinlemek için onlarla bir araya gelir ve sonrasında haftalarca Marakand haricinde pek az şey konuşurdu: Orada her şey daha iyiymiş, daha akıllıca yapılmışmış, daha güzelmışmiş. Ancak evliliğinden bu yana geçen onca yılda, oraya hiç gitmemişti. Kel, Kraliçe’nin anılarının gerçeklikten çok idealist birer fantezi olduğunu ve onların bozulmasını istemediğini tahmin ediyordu. “Ama bu çok hoş bir fikir.”

“Onaylamana sevindim,” dedi Conor. “En erken gelecek hafta yola çıkabiliriz.”

Kel kayısıyı yerken boğulacak gibi oldu. “*Gelecek hafta mı?*” Çadırları, yatak takımlarını, atları, yük katırlarını, Jihan’daki

saray için hediyeleri ve yolda bozulmayan yiyeceklerle birlikte bir kraliyet konvoyunu hazırlamak bile bundan daha uzun sürerdi.

“Conor, saçmalama. Gelecek hafta gidemezsin. Malgasi Büyükelçisi için bir resepsiyonumuz var. Ondan sonra da Bahar Şenliği ve Gündönümü Balosu...”

Conor’ın ifadesi bir kapı gibi kapanmıştı. “Her zaman bir şenlik vardır, *Mehrabaaan*,” dedi, resmi Marakandi dilinde “anne” anlamına gelen sözcüğü kullanarak. “Böylesine değerli bir hedef uğruna elbette birkaçını kaçırmama izin verilmeli.”

Ancak Lilibet’in dudakları büzüldü. Bu onun alçak, sivri topuklu ayakkabılarını yere bastırdığının bir işaretiydi. Ufukta her zaman bir şenlik olduğu doğrudu; Lilibet’in kraliçe olmaktan gerçekten keyif aldığı tek şey partiler planlamaktı. Haftalarca veya aylarca dekorasyonlara, renk şemasına, dansa, havai fişeklere, yemek ve müziğe takıntılı olurdu. Kel çocukken Marivent’e geldiği gece, nadir görülen büyülü bir ziyafete geldiğini düşünmüştü. Artık bunların her ay gerçekleştiğini biliyordu ve bu da her şeyin büyüsünü ortadan kaldırmıştı.

“Conor,” dedi Lilibet, “Castellane’in uluslararası bağlarını güçlendirmek istemen takdire şayan ama babanla ben önce evdeki sorumluluklarını yerine getirmenden mutluluk duyarız.”

“Bunu babam mı söyledi?” Conor’ın sesi kırılıyordu.

Lilibet soruyu duymazdan geldi. “Aslında yarınki Pazarlık Odası toplantısını yönetirken seni görmek isterim. Bu toplantılara yeterince katıldın, nasıl yönetildiğini biliyor olmalısın.”

İlginç. Pazarlık Odası, İmtiyazlı Ailelerin nesiller boyunca ticareti, diplomasiyi ve Castellane’deki mevcut durumu tartışmak için buluştuğu odaydı. Kral veya Kraliçe, tartışmanın gidişatını yönlendirmek için orada olurdu zira her türlü kararda

son söz Aurelian Hanesi'nindi. Son birkaç yıldır Lilibet, Mayesh Bensimon'la birlikte toplantılarda Kral'ı temsil etmişti. Yüzünde hep tarafsız ve sıkıntılı bir ifadeyle.

Artık yerini Conor'ın almasını istiyordu ve ifadesine bakılırsa bu konuyu tartışmanın bir faydası olacak gibi görünmüyordu.

“Eğer babam...” diye başladı Conor.

Lilibet başını iki yana sallarken parlak ve hâlâ siyah olan saçlarının süslü bukleleri titredi. Kel, onun göz ucuyla kendisine baktığını hissetti. Kel yokmuş gibi davranmasına rağmen onun önünde söyledikleri konusunda temkinliydi. “Bunun mümkün olmadığını biliyorsun.”

“Toplantıyı tek başıma yönetirsem, bunun nedeni hakkında dedikodular çıkar,” dedi Conor.

“Canım,” dedi Lilibet her ne kadar bu sözcüğü çok da sıcak bir şekilde söylemese de, “soylular arasındaki dedikoduyla mücadele etmenin yolu, onlara gücü sıkı bir şekilde kavradığını göstermektir. Yarın yapman gereken şey bu. Kontrolü ele geçir; elinden uçup gitmesine izin verme. Bunu yapabileceğini gösterdikten sonra Marakand'a yapılacak bir yolculuğu tartışabiliriz. Belki balayına gidebilirsin.”

Ardından, yeşil eteğini savurup, toz içinde bir tavuskuşunun sürüklenen kuyruğu gibi bir yol bırakarak uzaklaştı. Conor, ifadesiz bir şekilde sandalyesine otururken saray hanımları Kraliçe'nin peşinden koştular.

“Pazarlık Odası toplantısı iyi geçecek,” dedi Kel. “Belki yüz tanesine katılmışsındır. Bu yapamayacağın bir şey değil.”

Conor belli belirsiz başını salladı. Kel'in aklına bunun, yarın öğleden sonra, belki de akşama kadar tek başına kalacağı anlamına gelebileceği geldi. Bu, toplantının ne kadar süreceğine bağlıydı ama ihtiyacı olan tek şey Merren Asper'a ulaşmak, onu

gerçeği söylemekle tehdit etmek ve geri dönmekti. Merren bir akademisyendi, bir savaşçı değil; o kadar uzun süremezdi.

“Benimle geleceksin,” dedi Conor. Bu bir rica değildi. Conor ondan bir şey isterken emretmekle söylemek arasındaki farkı gerçekten görüyor muydu acaba? Gerçi bunun bir önemi var mıydı? Her iki durumda da Kel’in hayır deme şansı yoktu. Ve gücenmek anlamsızdı. Fazlasıyla anlamsızdı. Gücenmek zehirdi.

“Elbette,” dedi Kel, iç çekerek. Başka bir zaman kaçmayı denemesi gerekecekti. Belki de bu gece. Bildiği kadarıyla Conor’ın planladığı hiçbir şey yoktu.

Conor onu duymuyor gibiydi. Avuçları önündeki masanın üzerinde, görmeden uzaklara bakıyordu. Kel ancak o an, Lilibet’in Conor’ın sağ elindeki çığ kırmızı yaraları görmesine rağmen onlar hakkında tek kelime etmediğini fark etti.

“Zofia, tatlım,” dedi Lin, “hapları alırsın, değil mi? İyi bir kız ol.”

Söz konusu iyi kız -doksan bir yaşında, vahşi beyaz saçlı, kırılğan kemikli ve inatçı mizaçlı- sağlam tek gözünün üzerinden Lin’e baktı. Malgasi açıklarındaki bir deniz savaşı sırasında kaybettiğini iddia ettiği diğer gözü, bir bantla kapatılmıştı. Savaş, kraliyet filosuyla olmuştu. Zofia Kovati, dönemindeki her erkek kadar korkulan bir korsandı. Her yöne doğru uzanan bembeyaz saçları, ağız dolusu takma dişleri ve geçmiş yılların tarzında uzun etekli elbiselerin üzerine giydiği pirinç düğmeli askeri ceketleriyle hâlâ vahşi bir görünüme sahipti.

Lin yön değiştirdi. “Onları almazsan ne olacağını biliyorsun. Bana güvenmediğin için sana baksın diye Castellane’li bir doktor göndermem gerekecek.”

Zofia kasvetli görünüyordu. “Hapları kıcıma sokar.”

Lin gülümsemesini sakladı. Bunun sebebi muhtemelen kadının *Malbushim* doktorlarının fitillere takıntılı olduğunu sanmasıydı. Bunun kısmen, Ashkarlar gibi iğne yapma konusunda usta olmadıkları için olduğunu düşündü ama geri kalanını açıklayamıyordu, hele ki hap yutmanın sisteme ilaç sokmanın mükemmel bir yolu olduğu bir dönemde.

“Ah, evet,” dedi Lin. “Sokar.”

Zofia hapları elinden alıp hafifçe yüzünü buruşturarak yutarken, Lin de sırtıttı. Yüksükotu, Zofia’nın kalp yetmezliğini ve bacaklarındaki şişliği iyileştirmese de tedavi ederdi. Lin ona bir şişe daha hap uzattı ve bunları ne zaman, nasıl alacağına dair kesin talimatlar verdi. Bu talimatları daha önce de vermişti ama Zofia bu ritüelden hoşlanıyor gibiydi. O yüzden Lin aynı şeyleri tekrar etmeyi umursamadı. Bir sonraki randevusuna geç kalmamış olsaydı, çoğu zaman yaptığı gibi bugün de çaya kalırdı.

Hava sıcak ve aydınlıktı. Şehri dolaşmak için mükemmeldi. Lin, Castellane’de hastaları ilk görmeye başladığında suçlular, yankesiciler ve Sürüngenler konusunda endişeleniyordu. Ashkarlar, Sault surlarının dışındaki şehri tehlikeli ve kanunsuz bir yer olarak görürdü. Saldırıya uğrayacağından veya soyulacağından emindi ama sokaklarda çoğunlukla engellenmeden dolaşmıştı ve meraklı bakışlardan nadiren rahatsız olurdu.

Bir keresinde, Warren’da, bir bebek doğurttuktan sonra gece geç saatlerde, yeşil renkli bir bahar ayı altında eve dönüyordu. Elinde bir bıçak parıldayan sıska bir genç adam, iki binanın arasındaki gölgelerden kaçmış ve ondan doktor çantasını istemişti. Üstlerindeki balkondan karanlık bir gölge düştüğünde Lin içgüdüsel olarak çantayı ondan uzaklaştırmıştı (içindeki eşyalar değerli ve pahalıydı). Bir Sürüngen.

Sürüngenin genç adamı etkisiz hale getirmesi, onu sert bir uyarıyla ve ayak bileğine daha sert bir tekmeye yoluna göndermesi Lin'i çok şaşırtmıştı. O şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken olası hırsız hızla uzaklaşmıştı.

Kapüşonlu ceketini yüzünü gizleyen Sürüngen sırtmış ve başını çevirdiğinde Lin bir metal parıltısı yakalamıştı. Yüzünde bir maske mi vardı? "Eskici Kral'dan selamlar," demişti ona yarı alaycı bir selam vererek. "Kendisi doktorlara hayrandır."

Lin yanıt veremeden, Sürüngen ortadan kaybolmuş, örümcek gibi hızlı hareketlerle en yakın duvara tırmanmıştı. Lin bundan sonra kendini daha güvende hissetti. Bir suçlu yüzünden kendini daha güvende hissetmenin saçma bir şekilde romantik olduğunu biliyordu ama Eskici Kral, Castellane'in vazgeçilmeziydi. Ashkarlar bile onun sokakları kontrol ettiğini bilirdi. Lin'in hasta randevularının, doktor olmanın en sevdiği yanı haline gelmesi kendisini bile şaşırttı.

Lin son tıp sınavından da geçtikten sonra hemen hastaları görmeye başlamayı bekliyordu. Ama Sault'ta Mariam dışında hiç kimse onun hizmetlerinden yararlanmakla ilgilenmiyor gibiydi. Ondan kaçındılar, bunun yerine sınavlarda ondan daha düşük puan alan erkek doktorlara gittiler.

Böylece Lin erişim alanını şehre kadar genişletti. Chana Dorin şehir pazarında her pazar günü tılsımlar satarken çok az bir para karşılığında hastalıkları tedavi etmeye istekli genç bir Ashkar doktorun olduğu haberini yaydı. O zamanlar Shomrim'lerden biri olan -Sault kapılarının muhafızları- Josit, doktor aramaya gelen her *Malbesh*'e kız kardeşini anlatmıştı; onun becerilerini, bilgeliğini, son derece makul ücretini.

Lin yavaş yavaş bir hasta mevcudu elde etti. Burunlarındaki halkaları çıkaracak birini arayan tüccarların zengin kızlarından,

işleri düzenli olarak doktorlar tarafından muayene edilmelerini gerektiren Tapınak Bölgesi fahişelerine kadar, Sault dışında pek çok hastası oldu. İtibar elde ettikten sonra endişeli hamile annelerden, Arsenale'de gemi inşasında yıllarca çalıştıkları için vücutları yıpranmış yaşlı adamlara kadar daha fazla insan onu aramaya başladı.

Hastalığın harika bir eşitleyici olduğunu fark etti. *Malbushim*, sağlıkları söz konusu olduğunda tıpkı Ashkarlar gibiydi. Onlar da sağlıkları konusunda endişeleniyorlardı, ailelerinde hastalık olduğunda savunmasızlardı, ölüm karşısında çılgın ya da sessizlerdi. Bir aile kayıp sevdiklerinin naaşı başında dua edip sessizce dururken, Lin çoğu kez onların sözlerini duyar -*gri kapıdan engelsiz geçsin, sevgili tanrılar-* ve sadece ölenler için değil, geride kalanlar için de kendi sözlerini sessizce eklerdi. *Yalnız olmasın. Aram'ın yas tutanları arasında teselli bulsun.*

Neden olmasın? diye düşünürdü her zaman. En ihtiyaç duydukları anda kalplerine dokunması için Tanrıça'ya inanmaları gerekmezdi.

Yeter, hastalıklı düşüncelere dalmaya gerek yoktu. Üstelik hedefine ulaşmıştı, yani tozlu bir meydana bakan koyu sarı, kırmızı çatılı binaya. Uzun zaman önce Çeşmeler Bölgesi, her biri mahalleye adını veren büyük çeşmelerden birine sahip, avluların etrafına inşa edilmiş zengin tüccar evlerinin bulunduğu bir mahalleydi. Artık evler her biri birkaç odalı ucuz dairelere bölünmüştü. Fresklerinin rengi solmuş, çamurlu girdaplara dönüşmüş ve görkemli çinilerle kaplı çeşmeler çatlayıp kurumuştu.

Lin buranın soluk görkeminden keyif alırdı. Eski binalar ona Zofia'yı hatırlatıyordu. Bir zamanlar çok güzellerdi ve kemikleri hâlâ buruşuk, ciğer lekeli derilerinin altındaki o zarafeti ortaya koyuyordu.

Meydanı hızla geçti, adımları safran tozlarını havaya uçurdu ve koyu sarı eve daldı. Zemin kat taş ve kiremitten oluşuyordu. Yukarı çıkan kavisli ahşap merdivenler vardı; her basamak aşınmış ve ortası eğilmişti. Lin, ikinci kata varıp da kapıların zaten açık olduğunu gördüğünde, en üst katta yaşayan huysuz bir kadın olan ev sahibinin gerçekten onları tamir etmesi gerektiğini düşündü.

“Sen misin, *doktor*?” Kapı ardına kadar açıldı ve Lin’in en sevdiği hastası Anton Petrov’un buruşuk, ışıltılı çehresi ortaya çıktı. “İçeri gel. Çayım var.”

“Elbette vardır.” Lin onun peşinden odaya girdi ve çantasını alçak bir masaya bıraktı. “Bazen tamamen cin ve çayla hayatta kaldığını düşünüyorum, Dom Petrov.”

“Peki, bunda yanlış olan ne olabilir?” Petrov, küçük dairenin en zarif eşyası ve kırk yıl önce Altın Yollar’da tüccar olmak için Nyenschantz’dan ayrılırken yanında getirdiği tek şey olan parlak bronz semaverle oynamaya başlamıştı bile. Bir defasında ona semaverini her zaman yanında bulundurduğunu çünkü çayın olmadığı, misafirperver olmayan bir bölgede kalma düşüncesine dayanamadığını söylemişti.

Josit’in aksine Petrov, seyahat yıllarında biriktirdiği hediyelik eşyaların çoğunu sergilemeye ilgisiz görünüyordu. Dairesi sadeydi, neredeyse manastıra benziyordu. Mobilyalar huş ağacındandı, kitapları duvarlardaki raflara düzgün bir şekilde yerleştirilmişti (gerçi Lin, Nyens dilini okuyamadığı için kitapların çoğunu çözemiyordu). Fincanları ve tabakları sade pirinçtendi, şöminesi düzgünce süpürülmüştü ve mutfağı her zaman düzenliydi.

İkisine de çay koyduktan sonra Petrov, Lin’e pencerenin yanındaki masada kendisine katılmasını işaret etti. Pencere per-

vazını çiçek saksıları süslüyordu ve kırmızı kediotu çiçeklerinin arasında bir sinek kuşu tembel tembel vızıldıyordu.

Elinde çay kupasıyla Petrov'un karşısına yerleştiğinde Lin'in bakışları otomatik olarak odanın ortasındaki halıya kaydı. Güzel bir eşyaydı; zengin ve peluştu, sarmaşıklarla tüylerden oluşan koyu yeşil ve mavi desenlerle dokunmuştu. Lin'in ilgisini çeken halı değil, gizlediği şeydi.

"Görmek ister misin?" Petrov ona, alışılmadık derecede çocuksu, şeytani bir sırıtışla bakıyordu. Adam altmışlı yaşlarındaydı ama daha yaşlı görünüyordu, derisi kâğıt gibiydi ve elleri sıra titredi. Teni çoğu kuzeylininki gibi solgundu ve Lin bazen onun damarlarını görebildiğini düşünürdü. Saçları gri olmasına rağmen bıyığı ve kaşları siyahtı (Lin onları boyadığından şüpheleniyordu) ve muhteşemdi. "Eğer istersen..."

Lin göğüs kemiğinin altında hafif bir dalgalanma hissetti. Sıcak çayından hızla bir yudum aldı; Petrov'un Altın Yollar boyunca yakılan kamp ateşlerinden geldiğini iddia ettiği isli bir tadı vardı. Ayrıca çok da şekerliydi ama Lin umursamadı. Petrov'un yalnız hissettiğini biliyordu ve çay, randevularını uzatmak ve sohbet etmek için bir fırsattı. Lin yalnızlığın ölümcül olduğuna inanırdı; insanları çok fazla alkol ya da haşhaş suyu kadar öldürüyordu. Sault'ta yalnız olmak zordu ama Castellane'in karmaşı içinde kaybolmak ve unutulmak çok kolaydı.

"Önce seni muayene etmeliyim," dedi. Çantasını sandalyesinin yanına koymuştu. İçini karıştırdı ve oskültörü -uzun, içi boş ve cilalı bir tahta silindir- çıkarıp bir ucunu Petrov'un göğsüne dayadı.

Yaşlı adam, kalbinin ve ciğerlerinin sesi dinlenirken sabırla oturdu. Petrov onun en gizemli hastalarından biriydi. Belirtileri Lin'in çalışmalarındaki veya kitaplarındaki hiçbir şeyle eşleşmi-

yordu. Nefes aldığında sık sık çatırdayan sesler duyuyordu ki bunun zatürre anlamına gelmesi gerekirdi ama bunlar ateşi olmadan gelip gidiyor ve Lin'i ne yapacağını bilemez halde bırakıyordu. Derisinde sık sık tuhaf kızarıklıklar belirliyordu. Bugün ön kollarında ve bacaklarında, sanki derinin altındaki damarlar bir nedenden dolayı patlamış gibi kırmızı lekeler vardı.

Petrov bunların hepsinin -nefes alma sorunları, yorgunluk, döküntüler- seyahatleri sırasında kapıldığı bir hastalıktan ileri geldiğini iddia ediyordu. Bunun adını ya da kimden bulaştığını bilmiyordu. Lin bildiği her tedaviyi denemişti: iğneler, tentürler, diyet değişiklikleri, yemeğine karıştırılan tozlar. Acısını ve semptomlarını hafifletmek için ona verdiği muska ve tılsımlar da işe yaramamıştı.

“Dikkatli ol,” dedi, adamın kolunu ince kolunun altına doğru çekerken. “Bu acı veren kırmızı lekelerden kaçınmanın en iyi yolu çarpma ve morluklardan kaçınmaktır. Bir sandalyeyi hareket ettirmek kadar küçük bir şey bile...”

“Yeter,” diye mırıldandı adam. “Ne yani, Domna Albertine’den mi isteyeyim? O beni bir morluktan daha çok korkutuyor.”

Domna Albertine onun ev sahibesiydi. Geniş bir göğsü ve daha geniş bir öfkesi vardı. Lin bir defasında onun avluda bir süpürgeyle başıboş bir kazı kovaladığını görmüştü. Kadın, kazı pataklayacağını, sonra da izini sürüp tüm çocuklarını öldüreceğini haykırıyordu.

Lin kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı. “Tavsiyemi red mi ediyorsun? Farklı bir doktor mu istiyorsun?”

Sesinin titremesine izin verdi. Petrov’un işbirliği yapmasını sağlamanın en iyi yolunun kendisini suçlu hissettirmek olduğunu uzun zaman önce fark etmişti ve bu bilgiyi acımasızca kullandı.

“Hayır, hayır.” Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Beni tedavi etmeseydin şimdiye ölmüş olmaz mıydım?”

“Eminim benim yaptığımı yapabilecek başka doktorlar da vardır,” dedi Lin, çantasını karıştırırken. “Nyenschantz’da bile.”

“Nyenschantz’da doktorlar bana ormana çıkıp bir ayıyı yumruklamamı tavsiye ederdi,” diye gürledi Petrov. “Bu ya kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı ya da ayı beni öldürürdü ve artık hasta olmazdım.”

Lin kıkırdadı. Çantasından birkaç tılsım çıkarıp masanın üzerine koydu. Sırıtan Petrov ona düşünceli bir şekilde baktı. “Şu istediğin kâğıtlar,” dedi. “Onları almayı başardın mı?”

Lin derin bir iç çekti. Akademi el yazmasını alma arayışından Petrov’a bahsetmemeliydi. Zayıf bir anına denk gelmişti. Ama Sault’ta kimseye söyleyemezdi.

“Hayır,” dedi. “Hiçbir kitapçı ona bakmama bile izin vermiyor; yalnızca öğrenci olmadığım için değil, Ashkar olduğum için de. Bizden nefret ediyorlar.”

Petrov nazıkçe, “Sizden nefret ettiklerinden değil,” dedi. “Kıskanıyorlar. Dağılış’la birlikte sihir dünyadan yok oldu ve onunla beraber pek çok tehlike de ama aynı zamanda güzel ve harikulade olan çoğu şey de yok oldu. Sadece senin halkın hâlâ bu harikanın bir parçasına sahip. Sahip oldukları tarihin parçalarını korumaya çalışmaları belki de şaşırtıcı değil. Güç bakımından eşit oldukları bir dönemin anısı.”

“Güç bakımından eşitten de fazlalar,” dedi Lin. “Bu tek şey dışında tüm güce sahipler.” Hafifçe boynundaki kolyeye dokundu, üzerinde eski kelimeler kazınmış içi boş daireye: *Yabancı bir ülkede Leydimizin şarkılarını nasıl söyleyeceğiz?* Bir evi ya da Tanrısı olmadan nasıl kendileri olacaklarını bilmeyen bir halkın çılgılığıydı bu. Öğrenmişlerdi -yıllar boyunca öğrenmişlerdi- ama

aidiyetleri hâlâ kusurluydu. Halkanın kendisi gibi içi boş parçalardan ibaretlerdi.

Petrov'a yakından baktı. "Onlarla aynı fikirde olduğunu söylemiyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil!" diye bağırdı Petrov. "Dünyayı dolaştım, biliyorsun..."

"Biliyorum," dedi Lin alaycı bir tavırla. "Bana her zaman bundan bahsediyorsun."

Adam ona dik dik baktı. "Ve ben her zaman bir ülkeyi Ashkarlarına nasıl davrandığına göre yargılayabileceğimizi söylerim. Nyenschantz'tan ayrılmamın nedenlerinden biri de buydu. Aptallık, dar görüşlülük, zalimlik. Malgasi de en kötülerden biri." Kötülük fikrini savuşturmak istermiş gibi elini sallayarak durdu. "Şimdi," dedi. "Taşı görmek ister misin? Beni iyileştirmenin bir ödülü olarak?"

Yardım ettim ama iyileştirmedim. Lin, Petrov için daha fazlasını yapabilmeyi dilerdi. Ayağa kalkıp odayı geçerek yeni halısına doğru yürürken onu endişeyle izledi. Halının köşesini geriye doğru yuvarlayan adam, döşeme tahtalarındaki kare şeklinde bir deliği ortaya çıkardı. Titreyen eliyle uzanıp kuğu yumurtası kadar açık gri renkte oval bir taş çıkardı. Bir an durdu, taşa baktı, parmak ucu hafifçe üzerine dayanıyordu. Lin onu ilk gördüğü zamanı hatırlamaya çalıştı; kardeşinin Altın Yollar'da seyahat ettiğini söylediğinde ona göstermek için getirmişti. Petrov, "Harika şeylere tanık olacak, pek çok mucize göreceksin," demiş ve küçük hazine zulasını ortaya çıkarmak için döşeme tahtalarından birini kaldırmıştı. Altın çizgili porselen bir çaydanlık, şeritleri düzinelerce madeni parayla iç içe geçmiş bir *bandari* dansçısının kemeri ve taş.

Taşı kıza yaklaştırdı ve yavaşça eline koydu. Taş mükemmel derecede pürüzsüzdü, en ufak bir çıkıntısı bile yoktu. Çok iyi cila-

lanmış bir taş olduğu ve bir mücevher olmadığı açıkça görülüyordu. Derinliklerinde bir şey titreşiyor gibiydi, ışık ve gölge oyunu.

Lin'in elinde sıcak bir his vardı ve taş açıklanamaz bir şekilde rahatlatıcıydı. Avcunun içinde çevirdiğinde, sanki dumanlı derinliklerden görüntüler yükseliyor, heyecan verici bir şekilde taşın yüzeyine çıkıyor ve tam onları tanıyacağı sırada ortadan kayboluyordu.

“Ne güzel bir şey, değil mi?” dedi Petrov ona bakarak. Sesi biraz hüzünlü geliyordu ve bu da Lin'e tuhaf geldi. Sonuçta taş onundu, muhtemelen istediği zaman bakabilirdi.

“Gerçekten bana onu nereden bulduğunu söylemeyecek misin?” Adama gülümsedi. Bunu daha önce birçok kez sormuştu. Adam sadece onu Altın Yollar'dan aldığını söylerdi. Bir keresinde ona bunun için bir korsan prensle dövüştüğünü söylemişti, başka bir gün bir Marakandi Kraliçesi ve ters giden bir düello hikâyesi anlatılmıştı.

“Bunu sana vermem lazım,” dedi sertçe. “Sen iyi bir kızsın ve bununla iyi şeyler yaparsın.”

Lin ona şaşkınlıkla baktı. Adamın gözlerinde tuhaf bir bakış vardı; hem keskin hem de uzak bir bakış. *Bununla iyi şeyler yaparsın*, demekle neyi kastettiğini merak etti. Bir insan bir taş parçasıyla ne yapabilirdi ki?

“Hayır,” dedi ve taşı ona geri verdi. Konuşurken hafif bir pişmanlık hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. O kadar güzel bir şeydi ki. “Bunu sakla, Sör Petrov...”

Ama adam kaşlarını çatıyordu. “Dinle,” dedi. Lin istediğini yaptı ve dışarıdaki merdivenlerden hafif bir ayak sesi duydu. En azından Petrov'un kulaklarında bir sorun yoktu.

“Ziyaretçi mi bekliyordun?” dedi Lin çantasına uzanarak. “Sanırım fazla kaldım.”

Ayağa kalkarken, aşağıda öfkeyle ciyaklayan Petrov'un ev sahibesinin sesini duyabiliyordu.

Petrov'un gözleri kısılmıştı, sırtı dikti. O anda Lin onu, yollarda ilerleyen, gözlerini kısarak ufka bakan bir gezgin olarak hayal etti. "Neredeyse unutuyordum," dedi adam. "Birkaç arkadaşım geldi, kâğıt oynayacaktık." Zorla gülümsemeye çalıştı. "Bir sonraki randevumuzda görüşürüz Domna Caster."

Bu kesinlikle git demekti. Lin şaşkınlıkla kapıya yöneldi; Petrov kapıyı açmak için acele ederken kızı hafifçe itti. Ayrıca bu çok tuhaftı çünkü adam genelde onu yolcu etmezdi.

Lin aşağı inerken darmadağınık denizci kıyafetleri giymiş iki adamın yanından geçti. Soluk saçları ve gözleriyle kuzeyli görünmeleri dışında milliyetlerini tahmin edemezdi. Biri ona baktı ve arkadaşına Lin'in bilmediği bir dilde açıkça nezaketsiz bir şey söyledi. İkisi de güldü ve Lin kendini huzursuz hissederek binayı terk etti. Petrov nazik, yaşlı bir ruhtu. Böyle adamlarla ne işi vardı?

Ama sonuçta bunun onu ilgilendirmedeğini düşündü. Görevi Petrov'un fiziksel sağlığıyla ilgilenmekti. Adamın seçimleri Lin'i ilgilendirmezdi.

Kılıç antrenmanı ve akşam yemeğinin ardından Kel ve Conor, Castel Mitat'a döndüklerinde Roverge, Montfaucon ve Falconet'in onların yokluğunda Prens'in dairesine doluştuğunu gördüler. Olgunlaşmamış yeşil cevizlerden yapılan güçlü bir likör olan *nocino*'yu çoktan çıkarmışlar ve Conor ile Kel'in dönüşünü tezahüratla karşılamışlardı.

"Ve sizin için bir sürprizimiz var," dedi Charlon. "Üst katta bir ziyaretçi."

Conor ilgiyle gözlerini kısıtı ama kendisinin ve Kel'in terli antrenman kıyafetlerini çıkarmaları gerektiğini söyledi.

Arkadaşlarına kendisini üst katta, Batı Kulesi'nin tepesinde beklemeleri talimatını verdi.

Conor sessizce yıkanıp giyinmek için acele etti. Diğerlerinin gelmesiyle neredeyse rahatlamış görünüyordu. Sanki bazı insanların bir düelloyu veya yarışı kazanmaya kararlı olması gibi, kendisi de iyi vakit geçirmeye kararlıymış gibi hararetli bir enerjisi vardı.

Kel onun bu aceleciliğinin sebebinden emin değildi. Conor, yıkanıp deri ve sırma işli kıyafetlerini giydikten sonra saçları ıslak halde merdivenlerden koşarak kaybolup gitti. Tam tersine Kel giyinirken oyalandı, seçeneklerini değerlendirdi ve kimse'nin farkına varmadan kaçmanın imkânsız olacağına karar verdi. Vazgeçip kuleye doğru yola çıktı.

Conor geçtiğimiz yıllarda kulede Lilibet'ten miras almış olması gereken dekorasyon yeteneğini gösteren pek çok "iyileştirme" yapmıştı. Kare şeklindeki kulenin tepesi korkuluklarla çevriliydi ve aşağıdaki şehirle limanın mazgallı manzarasını sunuyordu. Conor minderlerle dolu gölgelikli divanlar ve hizmetkârlar tarafından içleri meyve ve şekerle doldurulmuş metal kâselerin yanı sıra et ve soğutulmuş içki şişeleriyle dolu oymalı masalar yerleştirmişti.

Diğerleri etrafa yayılmıştı. Divanlarda şarap kadehleri vardı ve işte o sırada Kel, Charlon'ın bahsettiği ziyaretçiyi gördü. Antonetta Alleyne, adaçayı yeşili minderli bir sandalyede ciddi bir tavırla oturuyordu, bacaklarını bileklerinden düzgünce çaprazlamıştı. Sarı elbisesi dantel ve incilerle kaplıydı, saçında kurdeleler vardı ama bunlar denizden gelen kuvvetli rüzgârda çözülecekmiş gibi görünüyordu.

Kel bir öfke dalgası hissetti. Charlon'a Antonetta'yı Caravel'e getirmesinin ne anlama geldiğini sormak istedi. Ama şimdi ya-

pamazdı. Falconet'in omzuna yaslanmış olan Conor'a baktı; Roverge ise paltosunun bir yerinden bir şişe süsen kökü çıkarmış, öfkelenen babasının onun en sevdiği hizmetçiyi dövdüğünden yüksek sesle şikâyet ediyordu. Öfkesi, mürekkep satışlarının yasal olarak gerekli kısmını Roverge Hanesi'ne vermeyi reddeden bir aileyle artan bir tür kavgadan kaynaklanıyor gibi görünüyordu.

"Charlon, yeter," dedi Montfaucon, cebinden küçük mücevherli bir enfiye kutusu çıkararak. "Bu çok sıkıcı. Hadi, oyun oynayalım."

"Kaleler oyunu?" diye önerdi Falconet. "Tahtayı getirebilirim."

"Bunu dün gece yaptık." Montfaucon bir tutam enfiye çekti, gözleri Kel'in gelişinden beri konuşmayan Antonetta'nın üzerinde merakla gezindi. Montfaucon çocukluğunda hiçbir zaman onların küçük grubunun bir parçası olmamıştı. Şu anda var olandan farklı bir Antonetta'yı hiç tanımamıştı. "Bir şey üzerine bahse girelim," dedi, yeşil boyalı bir çiviyle enfiye kutusuna vurarak. "Bir bahis ister misiniz, Demoselle Alleyne?"

"Yanımda hiç para getirmedi, Sör Montfaucon," dedi. "Aptalım."

"Çok akıllısın," dedi Conor. "Altının yoksa Montfaucon onu elinden alamaz."

Antonetta kirpiklerinin arasından Conor'a baktı. Kel onun titrediğini fark etti. İpek ve şifondan oluşan elbisesi gecenin soğuşuna karşı pek koruma sağlamıyordu.

"Saçmalık," dedi Falconet. "Montfaucon senet kabul eder, değil mi Lupin?"

Charlon ayağa kalkmış ve düşünceli bir şekilde yiyeceklere bakıyordu. Conor divandan atlarken, "Bir fikrim var," dedi. Sırma işli ceketini omuzlarından kaydırıp ve Antonetta'ya uzattı.

Eskinin Antonetta'sı soğuktan rahatsız olduğu fikrini küçümserdi ama bu Antonetta parlak bir gülümsemeyle ceketini aldı ve omuzlarına koydu. Conor, Montfaucon ve Falconet gibi kulenin kenarında Charlon'a katılmaya gitti. Charlon bir şeye böğürerek gülüyordu.

Kel, sanki yakasına bir karınca girmiş ve ortalığı eşeliyormuş gibi tedirgin oldu ve kendisinin onlara katılmamasını kimsenin fark etmeyeceğine karar verdi. Zaten şans oyunlarını pek oynamazdı, Conor ve diğerleri ise herhangi bir şey üzerine sürekli bahse girerlerdi; bir ağaç dalına ilk önce hangi kuş konacak ya da yarın yağmur yağacak mı gibi.

Hiç havasında değildi. Döndü ve batı korkuluğunun kenarında durana kadar biraz uzaklaştı. Buradan gün batımını görebiliyordu. Gökyüzünde dalgalanan Castellane bayrağı gibi kırmızı ve altın rengi muhteşem bir bayraktır. Aşağıda şehirdeki lambalar yanıyor, sokakların desenine yumuşak bir ışıltıyla hayat veriyordu. Kel, Sault'un içi boş halkasını, Fleshmarket Meydanı'ndaki Rüzgâr Kulesi'nin zirvesini ve dövülmüş altın denizin üzerinde yükselip alçalan demirli gemilerin karanlık noktalarını görebiliyordu.

Zihninin bir köşesinde, Eskici Kral'ın sesi fısıldayarak ona Aurelian Hanesi'ni, İmtiyazlı Aileleri sordu. *Onları seviyor musun? Onlara güveniyor musun?*

“Kel?” Şaşırtıcı derecede sessizce yanına gelen Antonetta'ydı. Ya da belki Kel dikkat etmemişti. Bir Kılıç Kapan için iyi bir alışkanlık değildi.

Ona bakmak için döndü. Annesinin hem Antonetta'nın evlenmesini umutsuzca istemesi hem de hâlâ küçük bir kızmış gibi giyinmesi konusunda ısrar etmesi tuhaf, diye düşündü Kel. Elbisesi genç kız vücutlu biri için tasarlanmıştı ve göğüslerinin

dolgunluğu yakasındaki sitrin düğmelerini, olmaması gereken şekilde gerginleştiriyordu.

“Oyuna katılmayacak mısın?” diye sordu kız. Gün batımının ışığı Conor’ın ceketindeki metalik ipliklerin üzerinde parlıyordu. “Gerçi seni suçlayamam. Etli turtayı kimin kuleden en uzağa fırlatabileceği üzerine bahse giriyorlar.”

“Belki de eğlencelerimizin daha sofistike hale geldiği fikrine kapılmışsındır?” diye sordu Kel. “Sonuçta, Mitat’taki varlığıyla bizi şerefleştirmenin üzerinden neredeyse on yıl geçti.”

“Sekiz yıl.” Antonetta aşağıdaki şehre baktı. Gün batımının kanlı parıltısı soluk saçlarının kenarlarını renklendirdi.

“Neden şimdi?” dedi Kel. Başka birinin de bunu ona sorup sormadığını merak etti. “Gelmeni Charlon mu istedi?”

“Eh, bunun kendi fikri olduğunu düşünüyor. Önemli olan bu.”

Bir bağırış duyuldu. Kel, Charlon’un muhtemelen pasta fırlattıktan sonra muzaffer bir jest yaptığını gördü. Falconet, Shenzan raventinden elde edilen bir likör olan kırmızı *rabarbaro* şişesinden içiyordu. Kel tadının ilaç gibi olduğunu düşünürdü. Conor biraz uzakta durmuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle arkadaşlarını izliyordu.

Antonetta, “Conor için endişelendim,” dedi. “Dün gecedен sonra.”

Kel taş korkuluğa yaslandı. “Bunu unutmalısın. Sarhoştı, hepsi bu.”

Antonetta başını kaldırıp ona baktı. “Evlenebileceğini duydum. Belki de o yabancı prenseslerden biriyle evlenmek zorunda kalacağı fikri yüzünden üzgündür.”

Demek mesele bununla ilgili. Kel, içinden mantıksız bir hayal kırıklığının geçtiğini hissetti. Kendi kendine bunun kızın

Conor'a karşı duyduğu hislere rağmen onu çok az tanıdığından kaynaklandığını söyledi. Conor bazen öfkelenirdi -öfkelenir, hüsrana uğrar, kıskanır, hayal kırıklığı yaşırdı- ama üzülmeydi. Üzüntü onun şimdiye kadar hissettiği hiçbir şeyi tarif etmiyordu.

“Sanmıyorum,” dedi Kel. “Evlenmek istemiyor ve Aurelian Hanesi'nin onu zorlayabileceğinden şüpheliyim.”

“Prens olduğu için mi?” dedi Antonetta. “Sen öyle san. Hepimize bir şeyler yaptırılabilir. Sadece itmenin doğru yolunu bulmak gerekir.”

Kel ona ne demek istediğini sormak üzereyken Charlon seslendi. Kız ikinci kez bakmadan alçak duvardan aşağı atladı ve çatıyı geçerek Falconet'in bir turtayı kaldırdığı yere doğru gitti. Kel'e her yıl Gündönümü Günü'nde takılan boyalı maskeleri hatırlatan o sahte gülümsemeyle turtayı aldı.

Antonetta'yla birlikte ağaçlara tırmandıkları ve hayali ejderhaları kovaladıkları türden arkadaşlar olduğu zamanları çok net bir şekilde hatırlıyordu. On beş yaşındayken ona bir yüzük vermiş -gerçek bir yüzük değil, çimlerden ilmek yapmıştı- ve ondan haydut kraliçesi olmasını istemişti. Kızın kıpkırmızı olmasına şaşırmış ve daha sonra Conor onunla dalga geçmişti. “Charlon çok kızacak,” demişti. “Charlon da ona farklı gözle bakıyordu ama onun her zaman hoşlandığı kişi sensin.”

Kel o gece uyumamış, Antonetta'yı düşünmüştü. Yüzüğü beğenip beğenmediğini, ona Conor'a ve Joss'a baktığından daha farklı bakıp bakmadığını düşünmüştü. Onu bir dahaki görüşünde daha dikkatli incelemeye karar verdi. Belki kızın düşüncelerini okuyabilirdi; ne hissettiğini gizlemek için hiçbir zaman büyük bir zahmete girmemişti.

Ama bu asla olmadı. Daha sonra gördüğü kişi Antonetta değil, annesiydi. Daha önce Kel'i pek dikkate almamıştı ama

bir Saray yemeğinden sonra Leydi Alleyne onu bir kenara çekmiş ve kızından uzak durmasını kesin bir dille söylemişti. Genç olduklarını biliyordu ama sorunlar, oğlanların boylarını aşan fikirler edinmesiyle başlardı. Kel, Marakand'ın küçük bir soylusu olabilirdi ama toprağı, serveti ya da önemli bir adı yoktu ve Antonetta'nın kaderinde çok daha büyük şeyler vardı.

Kel kendini hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemişti. Kendi kendine aşağılananın Kel değil, oynadığı roldeki Kel Anjuman olduğunu söyledi. Kendi kendine annesinin müdahalesini bilse Antonetta'nın ona çok kızacağını söyledi. Bunun yerine Antonetta, gruplarından kaybolmuş, Trick'te kaybolan bir mahkûm gibi aylarca Alleyne Hanesi'nden dışarı adım atmamıştı.

Kel, Conor'la Leydi Alleyne'in ona söyledikleri hakkında hiç konuşmadı. Joss, Charlon ve Conor, Antonetta'nın ortadan kaybolmasının sadece beklenen bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi. Kızların büyüleyici, tuhaf varlıklar olan kadınlara dönüşmek için gidip gizemli şeyler yaptıklarını düşünüyorlardı.

Antonetta'nın kıkırdadığını ve sonra kulenin üzerinden geri süzüldüğünü gördü. Güneş neredeyse tamamen batmıştı ve yıldızlar henüz ortaya çıkmamıştı. Ona bir gölge gibi yaklaştı. Kızın geri gelmesine şaşırmıştı ama bunu göstermeye hiç niyeti yoktu. "Sana Conor hakkında anlatacak başka bir şeyim yok," dedi.

"Peki, ya sen?" diye sordu Antonetta başını yana eğerek. "Evlilik, evlilik teklifleri. Bu tür şeyler. Sen..."

Evlilik benim için imkânsız. Her zaman da imkânsız olacak. Sert bir tavırla, "Aurelian Hanesi bana çok şey verdi. Evliliği düşünmeden önce bu borcu ödemek isterim," dedi.

"Ah." Kız bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana söylemek istemiyorsun."

“Sana güvenmem tuhaf olur Antonetta,” dedi Kel. “Artık birbirimizi pek tanımıyoruz.” Gözlerini kırptırdı; uzaklara baktı. “Çocukken arkadaş olduğum kızı hatırlıyorum. O cesurdu, keskindi ve zekiydi. O kızı özledim. Ona ne oldu?”

“Bilmiyor musun?” Çenesini kaldırdı. “O kızın Tepe’de bir geleceği yoktu.”

“Kendisine bir yer açabilirdi,” dedi Kel, “yeterince cesur olsaydı.”

Antonetta derin bir nefes aldı. “Belki de haklısın. Ama şansısma bak ki kadınlarda akıllılık gibi cesarete de pek değer verilmiyor. Her ikisinden de yoksunum neyse ki.”

“*Antonetta...*”

Kel bir an konuştuğunu, kızın adını söylediğini sandı. Ama onu çağıran ve gelmesini işaret eden Conor’dı. Yarışmanın kazananını belirleyecek objektif bir gözlemciye ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Antonetta ikinci kez Kel’den uzaklaşıp kulenin diğer tarafına gitti. Charlon yaklaşırken kolunu onun omzuna attı. Bu, eğer Charlon yapmasaydı, dostça düşünülmüş olabilecek türden bir jest olabilirdi. Charlon’dan uzaklaşan Antonetta dikkatini Conor’a çevirmişti ve onunla konuşurken gülümsüyordu. Kel dışında kimsenin sahte olduğunu fark etmediği o muhteşem gülümsemeyle.

O gülümsemeyi ilk gördüğü zamanı hatırladı. Annesinin Tepe sosyetesine ilk kez katılmak için düzenlediği baloda. Kel Anjuman olarak Conor’la gitmişti ve ilk başta Antonetta’yı oda da göremeyerek heyecanla etrafına bakmıştı.

Onun omzuna dokunarak dikkatini bir şeye yönlendiren Conor olmuştu. Genç kadın, Artal Gremont’la konuşuyordu. Kenarları dantel süslü, gösterişli desenli ipekten bir elbise giymiş, kıvrırcık sarı saçları düzinelerce kurdeleyle bağlanmış genç

bir kadın. İnce altın zincirler el ve ayak bileklerini çevreliyor, kulaqlarından elmas takılar sarkıyordu. Kız sert ve parlak bir metal ya da cam gibi parlıyordu.

Conor, “Bu o,” dedi. “Antonetta.”

Kel midesinin altüst olduğunu hissetmişti.

Her nasılsa kız onları görünce -Conor, Kel ve Joss'u- yanlarına geri döner ve arkadaş gruplarına yeniden katılır diye hayal etmişti. Annesinden şikâyet edeceğini. Ama hepsini gülümsemelerle, titreyen kirpiklerle ve soluk soluğa kıkırdamalarla karşılasa da paylaştıkları eski dostluktan eser kalmamıştı.

Sonunda onunla bir tepsi limonlu dondurma taşıyan bir heykelin arkasında konuşma fırsatı bulmuştu. “Antonetta,” dedi. Onun bu kadar güzel olmasından rahatsız olmuştu. Bir kızın teninin ince taneli yumuşaklığını, başka birinin ağzının rengini ve şeklini ilk kez gerçekten fark ediyordu. Kız yeni birine dönüşmüştü. Heyecan verici, mesafeli, farklılığıyla dehşet verici birine. “Seni özledik.”

Kız ona gülümsemişti. Kel'in daha sonra nefret etmeye başladığı o muhteşem gülümsemesiyle. “Buradayım işte.”

“Geri gelecek misin?” demişti. “Mitat'a? Annen sana izin verir mi?”

Kızın gülümsemesi değişmedi. “Artık bu tür oyunlar için biraz büyüdük. Hepimiz.” Kel'in omzunu okşadı. “Annemin seninle konuştuğunu biliyorum. O haklı. Biz aynı sınıfta değiliz. Çocukken toprakta oynamak başka bir şey ama gerçekliğe gözlerimizi kapatamayacak kadar büyüdük. Ayrıca...” Saçını savurdu. “... artık benim için farklı şeyler önemli.”

Kel güçlükle nefes alıyordu. “Ne tür... şeyler?”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi kız neşeli bir tavırla. “İkimiz de büyümeliyiz. Özellikle sen kendine bir şeyler yapmalısın Kellian.”

Ve gitti. Kel gecenin geri kalanında onu izledi. Kıkırdayarak, flört ederek, gülümseyerek dolaşıyordu. Dertsiz tasasız. Tıpkı şimdi olduğu gibi, elini Falconet'in omzuna koyarken adam sanki dünyadaki en iyi şakayı yapmış gibi gülüyordu.

Belki de değişmesi daha iyi oldu, diye düşündü Kel. Eski Antonetta ona zarar verebilirdi. Yıllar önce dönüştüğü bu kişi ise veremezdi. Zırhında bir boşluk, bir zayıflık olamazdı. Bunların hepsi iyi ki olmuştu. Onun için uygun olan şeylerin sınırlarını bildiğini düşündü. Bunları yıllar boyunca acı çekerek öğrenmişti. Aynı şeyi bildiği için Antonetta'yı nasıl suçlayabilirdi?

Rüyasında bir adam, Castellane'in yukarısındaki kayalıkların kenarına doğru uzanan uzun ve dolambaçlı bir yolda çabalıyordu. Karanlık su aşağıdaki limana çarparak patlıyor ve ay ışığının beyazlattığı soluk köpüklere dönüşüyordu.

Adam gece yüzünden rengi belli olmayan uzun bir cüppe giyiyor ve yüzüne keskin bir rüzgâr çarpıyordu. Lin, ağzındaki kan kadar keskin tuzun tadını alabiliyordu. Nefreti kalbinde hissedebiliyordu; soğuk, acı ve acımasız. Nefes kesen, göğsü sıkıştıran, ezici ve yıkıcı bir mengene gibi hissettiren nefreti.

Adam uçurumun en yüksek noktasına ulaştı. Aşağıdaki dik kayalıklara baktı. Denizde, korkunç bir girdap baş döndürücü bir şekilde kıvrılıyordu. Eğer insan böyle bir girdaba düşerse, çığlık bile atmaya fırsat bulamadan karanlığa sürüklenirdi.

Adam cüppesinin cebinden bir kitap çıkardı. Onu başının üzerine kaldırıp fırlatırken sayfalar rüzgârda uçtu. Aşağıya dalmadan önce bir an martı gibi beyaz bir şekilde havada asılı kaldı. Girdaba çarptı, sular onu aşağı çekmeden önce bir dansçı gibi döndürdü...

Adam öfkeden titreyerek izlemeye devam etti. Denizin sesinin arasından, "Sonsuza kadar lanetlisin," diye tısladı. "En kutsal olanın gözünde sonsuza kadar nefret edileceksin."

Lin nefesi kesilerek dimdik oturdu, kapalı gözkapaklarının ardında bir ateş fırtınası patladı. Gözlerini açtığında çalkantılı bir kara deniz değil kendi evini, şafağın mavi ışığıyla loş bir şekilde aydınlanan kendi yatak odasını gördü.

Nefesini yavaşlatmak için kendini zorladı. Yıllardır böylesine canlı ve tatsız bir rüya görmemişti. Anne ve babasının ölümünden -her gece rüyasında onların bedenlerinin Büyük Yol'a bırakıldığını, sadece kemikleri kalana kadar kargalar tarafından didiklendiklerini gördüğünden- beri.

Kâğıtlarını yere düşürmemeye dikkat ederek yatağından indi. Boynu ağrıyordu ve saçları terden ıslanmıştı. Bir pencereyi açmak tenini serinletiyordu ama hâlâ gözkapaklarının ardındaki okyanusu görebiliyor, havadaki soğuk tuzun kokusunu alabiliyordu.

Tıp çantası kapının yanındaki sandalyede asılıydı. Onu getirdi ve içinde sakinleştirecek bir uyku ilacı bulmak için karıştırmaya başladı. Tuhaf, diye düşündü. Rüyasında gördüğü şey nesnel olarak dehşet verici değildi. Daha çok korkunç derecede gerçek hissettirmişti. Ve rüyada kendisi değildi. Başka biriydi... Buz gibi, yakıcı bir nefretle tükenen bir adamı izliyordu. Bu bir Ashkar erkeğiydi çünkü onların dilini konuşmuştu ama sözcüklerin kulağa çirkin gelmesine neden olmuştu. *Biri böyle bir nefreti hak etmek için ne yapmış olabilir*, diye düşündü. Peki, bunun kitapla ne alakası vardı... Adamın bu kadar nefret ettiği kişi kitabın sahibi miydi?

Buna anlam vermeye çalışmayı bırak. Kendi kendine, *bu sadece bir rüya*, dedi. Sonra parmakları serin ve sert bir şeyin etrafına

dolandı. Kalbi sarsılır gibi oldu. Elini çantasından çıkardı ve avcunun içinde yuvarlanan sert, gri bir küre gördü.

Sırtını duvara dayayarak yere çöktü ve ona baktı. Petrov'un taşı. Başka bir şey olamazdı. Elindeki ağırlık ve hissi tanıdıktı; ona bakarken, derinliklerinde dumanların döndüğünü görüyor gibiydi. Ara sıra neredeyse kelimelere benzeyen, neredeyse tanı-nabilir görünen şekillere bürünüyordu...

Ama çantasına nasıl girmişti? Petrov'un, dairesinin kapısını açarken onu ittiğini hatırladı. Petrov zeki ve dikkatliydi. Çantasına atmış olabilirdi ama neden? Merdivenlerden çıkan adamlar yüzünden mi? Bunu onlardan mı saklıyordu?

Rüzgâr Kulesi Saati'nden çalışma gününün başlangıcını ve mesai bitimini işaret eden *aubade*, yani sabah zili çalıncaya kadar oturdu ve taşa bakarak merakla düşündü.

İmparatorluğun vatandaşları olarak bizlerin Büyücü-Krallar döneminden alabileceğimiz en büyük ders, gücün sınırsız olmaması gerektiğidir. Bu nedenle bir imparator taç giydiğinde Tanrıların bir rahibi onun kulağına şunu fısıldar: *Ölümlü olduğunu unutma. Öleceğini unutma.* Çünkü öldüğümüzde, hayattaki eylemlerimizi yargılayan Gölge Tanrı Anibal ile yüzleşiriz ve ölümlü gücün herhangi bir şekilde kötüye kullanılması, Cehennemde sonsuzlukla sonuçlanacaktır.

Fakat Büyücü-Kralların tanrıları yoktu. Ve Tek Söz onlara büyük bir güç bahşetmişti. Ancak bu güç ölümlülerin gücüyle sınırlıydı. Büyü enerji gerektiriyordu ve çok büyük bir büyü, büyücüyü ölümüne kadar tüketebilirdi.

İşte o zaman Büyücü-Kral Süleyman, Arkhe'yi, yani Kaynak Taşı'nı icat etti. Sihirbazların enerjiyi kendilerinin dışında depolamasına izin verdi. Bu tür enerji pek çok kaynaktan gelirdi: Her gün taşa verilen bir damla kandan daha şiddetli yöntemlere kadar; bir büyü kullanıcısının öldürülmesi, Arkhe'de depolanabilecek büyük bir güç sağlardı.

Dünya karardı. Büyücü-Krallar öldürücü bir hırs içinde büyüdüler. Sınırlarının ötesine bakmaya ve komşularının sahip olduklarına imrenmeye başladılar. *Neden en büyük ben olmayayım?* diye sordu her biri kendine. *Neden en güçlüsü ben olmayayım?*

Böylece dünya yok olmanın eşiğine geldi.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, Laocantus Aurus Iovit III.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM ALTI

Neredeyse öğle vaktiydi. Kel, Conor'ı izliyor, Conor da aynada kendine bakıyordu.

“Bu bandajdan hoşlanmadım,” dedi Conor. “Bütünlüğümü bozuyor.”

Kanepenin kolunda oturan Kel iç çekti. Görünüşe göre Lilibet, Conor'ın yaralarını fark etmişti. Kraliyet cerrahı Gasquet o sabah gelmiş, ikisini de uyandırmış ve Pazarlık Odası toplantısından önce Conor'ın elini sarmak konusunda ısrar etmişti.

“Kimsenin fark edeceğini sanmam,” dedi Kel.

Conor tereddütlü bir ses çıkardı. Doğu duvarına asılı olan iskele camından kendine bakıyordu. Sanki bunun süreçleri canlandıracağından eminmiş gibi, Pazarlık Odası toplantıları için genellikle abartılı giyinirdi. Ancak bugün siyah ve gümüş tonlarını giymeyi seçmişti: siyah kadife pelerin, siyah ipek pantolon, gümüş brokar tunik. Tacı bile sade gümüş bir halkaydı. Kel, Conor'ın Pazarlık Odası toplantısını ciddiye almak niyetinde olduğundan tam olarak emin değildi ama en azından kıyafetleri alıyordu.

“Görüyorsun,” dedi Conor, “kıyafetim siyah. Bu bandaj beyaz. Simetriyi bozuyor.” Omzunun üzerinden baktı. “Gasquet’i kovalamadığına inanamıyorum. Beni koruman gerekmiyor mu?”

“Kendi doktoruna karşı değil,” diye belirtti Kel. “Her neyse, ne olacağını gayet iyi biliyorsun. Onu kovalasaydım Gasquet, Kraliçe’ye koşardı. Kraliçe olay çıkarırdı. Ve sen yaygaradan nefret edersin. Seni yaygaraya karşı koruyordum.”

Conor gülümsemesini açıkça gizleyerek şöyle dedi: “Ve toplantıda da aynısını yapmanı bekliyorum. Hiç kimse İmtiyazlı Aileler kadar tantana çıkartamaz.” Ağır yüzüklerle dolu elini saçlarının arasından geçirdi. “Tamam. Şimdi aşırı süslü aslanların inine gidiyoruz.”

Conor karşılıksız aşkla ilgili popüler bir şarkıyı mırıldanırken Castel Mitat’tan birlikte ayrıldılar. Parlak, fırtınalı bir gündü; rüzgâr Tepe’yi çevreleyen selvi ve çamları savuruyordu. Gökyüzü, kuzeye doğru jilet gibi keskin bir oluşumla sıralanan Detmarch dağlarını görebilecek kadar açıktı. Batıda uçurumlar okyanusa doğru iniyor, uğultusu uzaktan bile duyulabiliyordu. Doğuda ise Yıldız Kulesi, Marivent’i çevreleyen surların üzerinden yükseliyordu.

Kuleye yaklaştıklarında Kel hızlı bir kontrol yaptı. Bileklerinde, düz gri tuniğinin kollarının altında ince bıçaklar vardı. Kalçasında, kabzası kemerinin arasına sıkıştırılmış, ceketinin düşmesiyle gizlenmiş bir hançer bulunmaktaydı. Göze çarpmamak niyetiyle sade, koyu gri ve yeşil giyinmişti.

Kel, her iki tarafı kale muhafızları tarafından korunan kule kapılarından Pazarlık Odası’na geçerken seslerin gürültüye dönüştüğünü duyabiliyordu.

Pazarlık Odası, kubbeli çatısı ortada bir göz gibi yükselen dairesel, mermer bir odaydı. Toplantılar genellikle odanın güneş

tarafından en doğrudan aydınlatıldığı öğle saatlerinde yapılırdı. Yağmur yağdığında, gözün üzerine cam bir kubbe yerleştirildi ancak Castellane’de yağmur nadirdi.

Mozaik zemin mavi, altın, siyah ve kırmızı çinilerden oluşan bir güneş saatini andıracak şekilde tasarlanmıştı. Her saatin çini rakamının bulunduğu yere demirağacından büyük bir sandalye yerleştirilmişti: Roverge altıda, Montfaucon dörtte, Aurelian on ikide. Sandalyeler temsil ettikleri haneye aitti ve sırtları da buna göre oyulmuştu: Kereste İmtiyazı’nı elinde bulunduran Raspail Hanesi’ne ait olan sandalyeyi ağaçlar süslüyordu. Uzec için bir salkım üzüm, Alleyne için ipekböceği, Aurelian için güneş ve ışınları.

Kubbenin içini çevreleyen, imparatorluğun dili olan Callatian dilindeki kelimeler altın çinilerle yazılmıştı:

İYİ OLAN HER ŞEY TANRILARDAN,
KÖTÜ OLAN HER ŞEY İNSANLARDAN GELİR.

Kel, Pazarlık Odası’nda olup bitenler dikkate alındığında bu yorumun anlamlı görüldüğünü her zaman hissetmişti. İmtiyazlı Ailelerin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini, hatta bunu fark edip etmediklerini merak etti. Onlar yukarıya bakmak için fazla zaman harcayan türden insanlar değildi.

Conor ve ardından Kel odaya girdiğinde seslerin uğultusu azaldı. Bir kitabın sayfaları gibi dönerek güneş sandalyeye doğru yürürken yüzler ona doğru döndü. Kel onların ifadelerini okumaya çalıştı. Conor çok sayıda Pazarlık Odası toplantısına katılmış ancak hiçbir zaman birine başkanlık etmemişti. Pembe ipekli göz kamaştırıcı Leydi Alleyne, alçak bir taburede yanında oturan Antonetta gibi memnun görünüyordu. Her imtiyaz sa-

hibinin, On İkilerin toplantılarına bir refakatçi getirmesine izin verilirdi. Joss Falconet cesaret verici görünüyordu. Charlon'u yanında getiren Benedict Roverge ters ters bakıyordu. Bankacılık İmtiyazı'nı elinde bulunduran Cazalet pürüzsüz yüzlü ve ifadesi okunamayan biriydi. Kenarları soluk yeşil dantellerle çevrelenmiş ahududu sırma işli Montfaucon tüm bu olanlardan memnunmuş gibi görünüyordu.

Conor, güneş sandalyede yerini alırken yanındaki alçak taburede oturan Mayesh Bensimon'a başıyla selam verdi. Mayesh gülünç derecede uzun olduğu için, oturmasına rağmen kafaları hâlâ aynı seviyedeydi. Kel onun yaşlandıkça küçüleceğini düşünmüş olsa da hayal kırıklığına uğramıştı. Kel, saraya geldiğinden beri Mayesh hiç değişmemişti. O zamanlar Kel'e yaşlı görünmüştü ve hâlâ da yaşlıydı ama gri saçları beyazlamış olsa da yüzünde yeni bir kırışıklık ya da çıkıntı belirmemişti. Boynundaki devlet madalyonu bir yıldız gibi parıldayan Mayesh dik oturuyor ve kır kaşlarının altından imtiyaz sahiplerine düz bir şekilde bakıyordu.

Kel'in oturabilecek bir yeri yoktu ki böyle olmasını bekliyordu zaten. Conor, *bu toplantıyla ilgili acil görünen hiçbir şey yok*, demek istermiş gibi kasten gevşek bir halde sandalyeye yayılırken, Kel de güneş sandalyesinin yanındaki yerini aldı.

"Selamlar, Monsenyör," dedi Leydi Alleyne, Conor'a gülümseyerek. Gençken çok güzel olan kadın hâlâ alımlıydı. Şehvetli kıvrımları dar elbisesinden dökülüyordu. Göğüslerinin üst halkaları korsajının kare yakasından dışarı taşıyor, ince bir beyaz ağ tabakasıyla zar zor tutulabiliyordu. "Ne yazık ki bir üyemizi kaybettik. Gremont uyuyor."

Bu doğrudu. Kahve ve Çay İmtiyazı'nın sahibi Mathieu Gremont doksan beş yaşındaydı ve oymalı sandalyesinde çoktan

sessizce horlamaya başlamıştı. Conor, Leydi Alleyne'e gülümseyerek, "Mallarının etkisi göz önüne alındığında pek de iyi bir reklam değil," dedi.

Hafif bir kahkaha sesi duyuldu. Kel'in gözü, yorgun ve biraz da dağınık görünen Falconet'e takıldı. Neredeyse sabaha kadar uyanık kalmış, Montfaucon ve Roverge ile Batı Kulesi'nin tepesinde içki içmişti. Kel'e göz kırptı.

Şarap İmtiyazı sahibi olan Ambrose Uzec, Gremont'a karanlık bir bakış attı. "Gremont'un imtiyazı devretmesinin vakti geldi elbette. Bir oğlu var..."

"Oğlu Artal, Taprobana'da, çay tarlası sahipleriyle buluşuyor," dedi Leydi Alleyne. Elbisesi gibi ayakkabıları da kızınıninkilerle uyumluydu: pembe ipek rozetlerle süslenmiş beyaz topuklu ayakkabılar. Kel, annesinin onu bu kadar net bir şekilde kendisinin minyatür bir versiyonu olarak görmesinin Antonetta'yı rahatsız edip etmediğini merak etti. Öyle olsa bile, Antonetta'nın bunu asla belli etmeyeceğini biliyordu. "Önemli bir iş olduğu kesin."

Kel, Conor'la bakıştı. Artal Gremont, onlar on dört yaşındayken bir skandal girdabının ortasında kalmıştı. İkisi de onun fiilen sürgüne gönderilmek için ne yaptığını asla öğrenememişti. Montfaucon bile bilmiyormuş gibi görünüyordu.

Lord Gasquet sinirli görünerek, "Gremont'un işi kendini bağlar," dedi. O da genç bir adam değildi ve imtiyazını oğulları, kızları veya torunlarından oluşan sülalesine devredeceğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. Mayesh bir keresinde, imtiyaz sahiplerinin her zaman ölümsüz olduklarını düşündüklerini ve Konsey'deki yerlerini kimin devralabileceğine dair herhangi bir hüküm koymadan ölme eğiliminde olduklarını söylemişti. Daha sonra genellikle Aurelian Hanesi tarafından çözülen iç ça-

tışmalar ortaya çıkardı. Yalnızca Kral ya da Kraliçe, imtiyazları verme ve bunları geri alma yetkisine sahipti.

Montfaucon, soluk yeşil deniz köpüğü gibi bileklerine dökülen dantel kolluklarını karıştırırken, “Sanırım,” dedi, “biz de Roverge’in son sorunlarını tartışıyorduk, öyle değil mi?”

“Sanki sorunlar beni kuşatmış gibi konuşmana gerek yok, Lupin,” diye homurdandı Roverge. Yanındaki Charlon bilgece başını salladı. Gözleri yarı açıktı. Bir gece önce içtiği cinden dolayı şiddetli bir baş ağrısı çektiği belliydi. Babası, Conor’a döndü. “Önünüze koymaya çalıştığım bir vergi meselesi, Monsenyör.”

Conor, renkli kâğıt satan tüccarların gelirlerinin yüzde birini Roverge Hanesi’ne veya Raspail Hanesi’ne bağışlayıp bağışlamamaları konusunu düşünürken Kel’in aklı başka bir yere kaymaya başladı. Ticaret, Castellane’in damarlarında akan kandı. İmtiyazlı Ailelerin her birinin yollarda kervanları ve denizlerde değerli yüklerle dolu gemileri vardı. Belirli mallar üzerindeki kontrolleri, zenginliklerinin ve güçlerinin kaynağıydı. Örneğin Raspail Hanesi’nin Kereste İmtiyazı vardı, dolayısıyla hiçbir tah-ta veya kâğıt parçası ya da en küçük oymalı flüt, onlar kârdan pay almadan el değiştiremezdi.

Ancak bu, konunun başkaları için nesnel olarak ilginç bulunacağı anlamına gelmiyordu. Kel, aklının Eskici Kral’a kaymasını engelleyemedi. Kel’in anılarında, Eskici Kral’ın sesi kadife üzerindeki şekerleme kadar yumuşaktı.

Roverge ve Raspail tartışırken Conor başını sallıyor, gri gözleri darmadağınık siyah saçlarının altında uykulu görünüyordu. “Renkli kâğıt üzerindeki yüzde, iki hanedan arasında eşit olarak paylaşılacak. Anlaşıldı mı? Tamam. Diğer mesele nedir?” dedi.

“Haydutlar,” dedi Alonse Esteve öne doğru eğilerek. Garip biriymiş. Esteve imtiyazı atlardan oluşuyordu ve ellili yaşlarında olmasına rağmen Alonse’nin ne karısı ne de imtiyazı miras alacak vârisleri vardı. Atlar konusunda insanlardan çok daha mutlu görünür ve genellikle en iyi at etinin yetiştirildiği Valderan’da yaşırdı. “Dar Geçit’teki sorunu tartışmalıyız. Bu hepimizi etkiliyor.”

Sanki çıraya yanan bir kibrit atmış gibiydi. Soylular konuşmaya başlayınca gürültülü bir tartışma alevlendi. Sarthe’ı Castellane’e bağlayan Dar Geçit’e yaklaşırken iyi koordine olmuş haydutlardan oluşan ekiplerin birkaç kervana saldırdığı anlaşılıyordu. Şehre giden başka bir kara yolu olmadığından bu bir endişe kaynağıydı ancak kimse bir çözüm üzerinde anlaşılmaya varamadı.

“Bana sorarsanız,” dedi Cam İmtiyazı sahibi olan Polidor Sardou, “yapılacak şey Okçu Birliği’ni Sarthe’a doğru ilerletmek. Onları arka ayağa koyun. Gücümüzü ve onlara hafife alınamayacağımızı göstermemiz gerekiyor.”

“Bu, Sarthe ile savaş riskini taşır,” dedi Falconet durgun bir tavırla. “Kara Muhafızlar sinek gibi üzerimize çullanır.”

“Kimse savaş istemez,” dedi Leydi Alleyne, Conor’ı gözüyle izleyerek. “Anlaşılmazlıkları çözenin aptalca ve kârsız bir yolu bu.”

“Liorada, bu kesinlikle doğru değil,” dedi Montfaucon. “Savaş gerçekten çok kârlı olabilir.”

“Belki,” dedi Raspail, “Sarthe ile ittifakımızı güçlendirmeyi düşünmeliyiz. Bu tedirginlik halinin aslında kimseye faydası yok.”

“Sarthe ile olası bir ittifakın söylendiğini duymuştum,” dedi Falconet.

Bütün gözler Conor'a döndü. Siyah kadifesinin içinde hareketsiz oturuyordu, gözleri parmaklarındaki yüzükler gibi parlıyordu. Gözden gelen ışık yüzünü gölgeye düşürüyordu.

Mayesh söz aldı. "Prens'in evliliği meselesi," dedi, "ittifaklar konusunda endişelenmeni gerektirecek bir noktaya ilerlemedi, Falconet. Sanırım hepimiz bu alanın, Prensimizin gerekli değerlendirmeyi yapması için zamana sahip olması gereken bir alan olduğu konusunda hemfikiriz."

Kel, Mayesh'in gerçekte düşündüğü şeyin bu olmadığını biliyordu. Conor'a tavsiyede bulunmayı ve Conor'ın da bu tavsiyeyi bir an önce dinlemesini istiyordu. Ama onun sadakati İmtiyazlı Ailelere değil, Aurelian Hanesi'neydi. Kel'in bedenini Conor ile tehlike arasına koyması gibi, o da sözlerini onlarla Conor arasına yerleştirirdi.

"Hatırlıyorum da," dedi Roverge, "Kral Markus için bu mesele ortaya çıktığında, sesimizi dinlemeyi tercih etmişti. Evlilikten daha bağlayıcı bir anlaşma yoktur ve Castellane ile yabancı güçler arasındaki anlaşmalar Konsey'in meselesidir."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Conor. "Hepiniz düğün gecemde bana katılmayı mı planlıyorsunuz? Kaç şişe şarap vereceğimi bilebilmem için bir isim listesi yapmamız gerekecek."

Roverge sert bir şekilde gülümsedi. "Gençsiniz sevgili Prens. Bu, inkâr edilemez çekiciliğinizin bir parçası. Ama bir kraliyet nikâhı söz konusu olduğunda, bütün uluslar yatak odasında bir araya gelir."

"Ne kadar skandal bir ifade," dedi Falconet.

Cazalet, "Markus bize geldiğinde Marakand'la meseleler farklıydı. Anlaşmazlığa düşmüştük. Artık elbette aramızda bir uyum var."

"Fakat," dedi Conor, "tüm anlaşmazlıklar evlilikle çözülmez. Unutmayın ki sadece bir kez evlenebilirim."

Kel, Conor'ın omzuna elini koyabilmeyi diledi. Conor'ın parmaklarının sinirsel bir alışkanlık olarak üst üste kıvrıldığını görebiliyordu. Konseyin canını sıkmasına izin veriyordu. Eğer terslenirse Lilibet, ona Konsey'e kontrolün kimin elinde olduğunu göstermediğini söylerdi.

“Gerçekten,” dedi Kel, hafif bir ses tonuyla. “Burası Nyenschantz değil.”

Bir kahkaha uğultusu duyuldu. Nyenschantz Kralı, kızına aynı anda birden fazla ülkeyle evlenme sözü verirken yakalanmış ve aldatmaca ortaya çıkınca çok sayıda çeyiz ödemek zorunda kalmıştı.

“Sarthe Prensesi Aimada'yı tanıyorum,” dedi Falconet. “O çok güzel, zeki, başarılı...”

Lady Alleyne doğruldu. “Saçmalık,” dedi. “Prensimize bu şekilde davranamayız! Onu Sarthe'dan berbat bir kadınla mı evlendireceksiniz? Bence olmaz.”

Sardou öfkeyle, “Joss, kız kardeşin bir Sarthe düküyle evli,” dedi. “Bu konuda objektif değilsin. Sarthe ile ittifak muhtemelen ailene fayda sağlayacaktır.”

Joss masum bir şekilde gülümsedi. “Bu aklımdan geçmemişti, Polidor. Castellane'i düşünüyordum. Sarthe ile olan sürekli huzursuzluğumuz şehrin kasasını boşaltıyor, değil mi Cazalet?”

“Peki ya Valderan?” diye araya girdi Esteve. “Valderan'la bir ittifak gerçekten değerli olabilir.”

“Atları düşünün,” dedi Falconet kuru bir sesle. “Ne kadar çok at var.”

Esteve dik dik baktı.

“Falconet objektif olmayabilir,” dedi Roverge, “ama Sarthe bizim en yakın komşumuz ve haydut sorununu çözmek için

söylenecek bir şeyler var. Geçen ay bir araba değerinde çivit tozu kaybettim.”

Rolant Cazalet cebinden altın renkli bir enfiye kutusu çıkar-
dı. “Peki, Malgasi?” dedi, içinde sakladığı toz halindeki yaprak
ve şifalı bitki karışımının bir kısmını sıkıştırarak. Bu tür şeyler
şehir pazarındaki Ashkar tezgâhlarından satın alınabilirdi. Bu
biraz küçük bir sihirdi; genç soyluların gözbebeklerinin şeklini
yıldızlara, kalplere veya yapraklara dönüştürmek için gözlerine
damlattıkları bir şeydi. “Onların serveti bizim emrimize verilir-
se, hazinemizin ve ticaretimizin izini genişletebilir...”

“Malgasi Sarayı’ndaki kaynaklarım bana Kraliçe Iren’in ya-
kında tahttan ayrılabilceğini söylüyor,” dedi Montfaucon.

“Tuhaf,” dedi Mayesh. “Gücünü yalnızca son on yılda pekiş-
tirdi. İnsan genellikle güçlü bir konumdan isteyerek ayrılmaz.”

“Belki de kraliçe olmaktan bıkmıştır,” dedi Antonetta. “Belki
de bir hobi edinmek istiyordur.”

Leydi Alleyne sinirli görünüyordu. “Antonetta, sen güç ya da
politika hakkında hiçbir şey bilmezsin. Ağzını kapalı ve kulakla-
rını açık tut kızım.”

Kel, Antonetta’ya dikkatlice baktı; elinde değildi. Halk ara-
sında gülünç görünmek için neden bu kadar çaba harcıyordu
ki? On iki yaşındayken siyaset ve ticaret hakkında daha iyi ve
daha net düşünceleri vardı ve aradan geçen yıllarda aklını ta-
mamen kaybetmiş olamayacağını fark eden tek kişi Kel gibi
görünüyordu.

O da ona önceki gece olduğu gibi tatlı, çekici, biraz şaşkın bir
şekilde gülümsedi. Bu Kel’in içini ısıttı. Gerçi belki de damarla-
rında dolaşan sıkıntının tek nedeniydi.

“Tahttan ayrılmak Iren’in seçimi değil. Onun ölmekte oldu-
ğunu söylüyorlar,” dedi Montfaucon. “Bu da Prenses Elsabet’in

yakında tahta çıkacağı anlamına geliyor. Malgasi altınını elimizde tutmak için fazla beklememize gerek kalmayacak.”

“Ne kadar hesapçısın Lupin,” diye mırıldandı Leydi Alleyne. “Ve burada, Marivent’te bir kraliçenin daha olması Lilibet’i ne kadar sevindirirdi. Her şeyi düşünmüşsün.”

“Saraylarının kaotik olduğunu ve Belmany kuralının pek de popüler olmadığını duydum,” dedi Raspail. “Mayesh, Ashkar bağlantıların sana ne söylüyor? Favár’dan bir haber var mı?”

“Favár’da Ashkar yok,” dedi Mayesh gözünü bile kırpmadan. “Yollardan geçmek dışında Malgasi’ye girmemiz yasak.”

Kel kaşlarını çatı. Bunu biliyor muydu? Diğer Konsey üyelerinin ifadelerinden bunu bilmedikleri anlaşılıyordu. Raspail omuz silkerek, “Peki ya Kutani?” dedi. “Eğer konu yalnızca altınsa hiç kimsede onlarda olandan fazlası yoktur. Ve onların Prensesi...”

“Anjelica,” dedi Kel. O, daha doğrusu portresi hâlâ gözünün önündeydi. Kızın gözlerinin soluk altın rengi, koyu renk bulutları andıran saçları. “Anjelica Iruvai.”

“Anjelica, evet,” dedi Raspail, parmaklarını şıklatarak. “Çok güzel biri. Tekliflere de açık.”

“Kutani’de çok ağaç var mı?” diye sordu Falconet yüksek sesle. “Mangrovar, sanırım...” Gözlerini büyüterek sustu.

Conor kasıldı. Oda sessizliğe gömüldü. Kel’in yanındaki Mayesh Bensimon yavaşça ayağa kalktı. Soylular onu takip etti. Birer birer: Esteve, Uzec, Roverge, Montfaucon, Alleyne... Hâlâ uyuyan Gremont dışında hepsi. Geleneğin gerektirdiği gibi ayağa kalkıp eğildiler çünkü Kral Markus, Pazarlık Odası’na gelmişti ve onlara meraklı gözlerle bakıyordu.

Kral. Kel, Mayesh’in son on iki yılda değişmediğini sık sık düşünürken, Kral kesinlikle değişmişti. Hâlâ iri bir adamdı, kol-

ları ve göğsü, rıhtımda yük boşaltan bir yükleme görevlisininki gibiydi ama yüzü sarkmıştı. Gözlerinin altında büyük koyu torbalar asılıydı ve sarı saçlarında beyaz çizgiler vardı. Her zamanki gibi siyah eldivenli büyük elleri yanlarından boş bir şekilde sarkıyordu.

Yanında daimi yoldaşı Efendi Fausten duruyordu. Yıllar önce, Markus, Malgasi Sarayı'ndayken, Favár'da Kral'ın öğretmeni idi. Kral, Yıldız Kulesi'ne taşındığında Fausten'ı çalışmalarında kendisine katılmaya çağırmıştı.

Fausten küçük bir adamdı, çocukluğunda geçirdiği bir hastalık yüzünden uzuvları yaşlı bir ağaç gibi çarpıktı. Malgasi'de yaygın olan koyu renk saçları ve açık bir teni vardı ancak artık saçlarının çoğu dökülmüştü, kel kafası da Marivent'in engebeli arazisinde yol alma çabasıyla parlıyordu.

O da Kral gibi bir gökbilimciydi. Kel, gümüş ve altın renginde parıldayan gökyüzünün benzersiz süslemelerini zar zor görebildikleri bir zamanda yıldızlar konusunda nasıl çalışma yapabildiklerini her zaman merak etmişti. Adam güneşin kendisinin bir yıldız olduğu konusunda ısrar etmekten hoşlanırdı ama Kel bunu Malgasi şarabını -arak ve viskiden oluşan kötü tada sahip bir karışım- çok tüketmesine bağlardı.

“Conor, sevgili oğlum,” dedi Kral. “Ve Konseyim.” Sanki her birini tanıdığından tam olarak emin değilmiş gibi bakışları biraz odaklanmadan soyluların üzerinde gezindi. “Çalışma esnasında düşündüm de... Ne düşünmüştüm, Fausten?”

“Alinyazısından bahsettiniz, Kralım,” dedi Fausten. Giymekte ısrar ettiği ağır kadife cüppenin içinde açıkça rahatsız olduğu için terliyordu. Cüppe gece mavisi rengindeydi ve üzerinde gümüş boncuklarla gökyüzündeki takımyıldızlar işlenmişti: Kuğu, Taç ve Aigon'un Kılıcı da aralarında vardı. “Ve kaderden.”

Kral başını öne doğru salladı. Eldivenli eliyle tüm Pazarlık Odası'nı işaret ederek, "Bunun gibi toplantılar aptallıktır," dedi. "Önemli meseleler önümüzde durduğunda yıldızlara danışılmalıdır çünkü Tanrılar bizimle böyle konuşur. Kendi aramızda çekişmek bize hiçbir şey kazandırmaz çünkü ortaya konulan yolun yalnızca küçük bir kısmını görürüz."

"Yıldızların iradesini yorumlama konusunda hepimiz sizin kadar beceriye sahip değiliz, Majesteleri," dedi Mayesh.

Conor hareketsiz kalmıştı. Yüzü bembeyazdı, elleri sandalyenin kollarına kenetlenmişti. Kel elini onun omzuna koydu. Conor'ın omzu çelik kadar sertti.

"Gerçekten," dedi Montfaucon. "Ben şahsen onları pek konuşkan bulmuyorum."

Kral odaklanmamış bakışlarını Montfaucon'a çevirdi. "O zaman şanslısın," dedi. "Çünkü yıldızlara baktığımda Castellane'in yıkılışını görüyorum. Beyaz Leydimiz Marivent toprağın içinde yuvarlanıyor. Ruta Magna'da kan akıyor."

Sanki Leydi Alleyne korsajını çıkarmış gibi hafif bir şok mırıltısı duyuldu ama kimse özellikle paniğe kapılmış gibi görünmüyordu.

Kral, Mayesh'e döndü. "Bu kadarı önlemek için her şey yapılmalı. Yıldızlar..."

Conor dişlerinin arasından tısladı: "*Fausten*."

Küçük adam endişeyle Kral'a döndü. "Efendim," dedi. "Kalamayacağız. Bu geceki ay tutulmasını hatırlıyor musunuz? Ayın ışığı söndüğünde çok şey ortaya çıkacak. Önemli mesajların kaybolmaması için teleskopları hazırlamalıyız."

Kral tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. Fausten, Malgasi dilinde mırıldanarak sesini alçalttı. Birkaç dakika sonra Kral başını salladı ve odadan çıktı. Fausten, ağır cüppesini alarak sü-

rüsünün asi bir üyesinin peşinden koşan bir çoban köpeği gibi Kral'ın peşinden koştu.

“Madem öyle,” dedi Conor, ardından gelen sessizliğe doğru. “Gelecekteki evliliğim konusunda yıldızlara danışacağım. Dolayısıyla bu konuyu daha fazla tartışmaya gerek yok.”

“Lordum,” dedi Kel. Conor’a nadiren bu şekilde hitap ederdi ama o an bunu gerektiriyordu. Konsey’in, Prens’in kuzenine bile şüpheyile bakacağını bilerek, elini Conor’ın omzundan çekmişti. “Kral Markus açıkça şaka yapıyordu. Ortamı yumuşatmak için biraz mizah. Hepiniz aynı fikirde değil misiniz?”

Toplanan soylular, Kel’in sağladığı kaçışın farkına vararak onu onayladılar ve o an için bunun kaynağını umursamayacak kadar rahatladılar.

“Elbette,” dedi Conor. “Şaka. Babam kasıtlı olarak saçma sapan davranıyordu.”

Mayesh alçak sesle, “Dikkat,” dedi ama Conor elindeki çay bardağını hızla döndürüyor, sanki içinde babasının yıldızlarda aradığı cevaplar varmış gibi ona bakıyordu.

“Tartışılacak başka konu yok mu yani?” diye sordu Conor başını kaldırmadan. Soylular birbirlerine baktılar ama kimse konuşmadı. “Toplantı bitmeden önce?”

“Pekâlâ,” dedi Leydi Alleyne. “Gündönümü Balosu meselesi var...”

Conor aniden ayağa kalktı, elindeki yeşil cam, kıvılcımlar saçıyordu. Kel ne yapacağını biliyordu ama bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Conor bardağı elinden geldiğince sert bir şekilde fırlatırken Kel irkildi. Bardak Gremont’un yanından geçip arkasındaki duvara çarptı ve paramparça olan kristal etrafa yayıldı.

Antonetta ağzını kapatmadan önce küçük bir çığlık attı. Gremont gözlerini kırptırarak doğruldu. “Ne? Toplantı bitti mi?”

Conor tek kelime etmeden odadan çıktı. Leydi Alleyne kaşlarını çatarak, “Bu çocuk öfkesine hâkim olmayı öğrenmeli,” dedi.

“O çocuk,” dedi Kel, “sizin prensiniz ve bir gün kralınız olacak.”

Leydi Alleyne gözlerini devirdi. Roverge soğuk bir tavırla, “Köpek sahibi adına havlıyor. Başka bir yere havla küçük köpek,” diye çıkıştı.

Kel cevap vermedi. İmtiyazlı Aileler çoktan ayaklanıp yola çıkmaya hazırdı. Roverge ya da onlardan herhangi biriyle tartışmak ona düşmezdi. Zaten çok fazla şey söylemişti; bunu Mayesh’in gözlerinde görebiliyordu.

Conor’ı odadan çıkana kadar takip etti, giderken sadece Roverge’a dişlerini göstermek için durdu. Antonetta giderken onu kaygıyla izliyordu; şüphesiz Conor için endişeleniyordu. Kel önceki gece söylediklerini hatırlamadan edemedi: *Hepimize bir şeyler yaptırılabilir. Sadece itmenin doğru yolunu bulmak gerek.*

Lin tıbbi bitki bahçesinde, bir yüksükotu bitkisinin yanında toprakta diz çökmüştü. Burayı seviyordu. Hava taze ve yeşildi, bitki kokusu vardı ve güneş, bitki ve çiçek tarhlarının arasından geçen dolambaçlı yolları aydınlatıyordu. Bakımı Kadınlar Evi tarafından yapılırsa da bahçenin içeriği tüm Sault’la paylaşılıyordu. Burada Ashkar hekimlerinin nesillerdir kullandığı şifalı bitkiler yetişiyordu. Hezaren, çiriş ve yüksükotu; keşişotu ve sarısalkımla omuz omuzaydı. Tabipler Evi’ndeki kavanozlarda Sault’ta yetiştirilemeyenler de vardı: huş ağacı, söğüt kabuğu, ginseng ve nilüfer kökü.

“Seni burada bulacağımı düşündüm.” Lin başını kaldırdı ve bir eliyle gözlerini siper ederek Chana Dorin’in tepesinde belir-

diğini gördü. Her zamanki yıpranmış gri elbisesini giymişti ve beline bağlı renkli bir önlük vardı. “Sanırım mutfağı kullanman gerekiyor?”

Lin bir avuç dolusu yüksükotu yaprağını çantasına koydu ve ayağa kalktı. Sault’taki doktorların çoğu, ihtiyaç duydukları bileşikler için Tabipler Evi’ne sipariş verirdi. Lin, isteklerinin sıklıkla karşılandığını ya da tamamen göz ardı edildiğini, dolayısıyla ilaç sıkıntısı çekeceğini erkenden keşfetmişti. Chana, kendi ilaçlarını hazırlamak için ona Sault’un en büyüğü olan Etse Kebeth’in mutfağını kullanmasına izin vermeyi teklif etmişti.

Her ne kadar ilk başta kızgın olsa da -çoğu doktorun aynı zamanda kendi eczacısı olmasına da gerek yoktu- Lin, durumunun bir avantajını keşfetmişti. Mariam’ı tedavi etmek için yeni ilaçlar yaratmaya çalışması, ona çeşitli malzemeleri birbirine karıştırıp denemeler yapmasına olanak sağlamıştı. Akademi’deki öğrencilerin yaptığı gibi, sık sık kendi laboratuvarına sahip olmanın nasıl bir şey olacağını özlemle düşünürdü ama bu imkânsızdı. Şimdilik mutfağın bu işi görmesi gerekiyordu.

“Evet,” dedi Lin. “Akciğer iltihabını tedavi etmek için kullanılan eski bir Hind bileşiğı buldum...”

Chana elini kaldırdı. “Açıklamana gerek yok.” Güneşe karşı gözlerini kıstı. “Tanrıça Festivali’ne bir ay kaldı.”

Lin kaşlarını kaldırdı. Boş gözlemler yapmak Chana’ya göre değildi. “Evet?”

“Kızlar için keseleri yapmama yardım edeceğini umuyordum.” Keseler, Tanrıça için potansiyel araçlar olabilecek kadar genç kızların boynuna takılan küçük bitki keseleriydi. Otlar aşk ve şans içindi. Lin’e göreyse aptallıktı.

“Chana, zaten çok meşgulüm—”

Chana elini kaldırdı. “Lin, Sault’taki herkesin Tevath’a hazırlanmaya yardımcı olması gerektiğini çok iyi biliyorsun.”

“Doktorların değil,” dedi Lin ancak çoğu kişinin bunu yaptığını biliyordu. Tevath adı verilen Tanrıça Bayramı, Sault’ta yılın en önemli bayramıydı. Ashkarlar, Maharam’ın Tanrıça’nın ve kayıp Aram’ın hikâyesini anlatacağı Kathot’ta toplanırdı. Kraliçe Adassa, halkının hayatını yenilginin pençesinden nasıl kurtarmıştı? Muska ve tılsımlarını yapabilsinler diye *gematry* büyüsünü onlara nasıl saklamıştı? Bir gün Ashkar kızı kılığında geri döneceğine nasıl söz vermişti?

Lin de küçükken, Mariam gibi bu festivali severdi. Giyinmek ve bir gün olsun özel görülmek adına bir şanstı. Tıpkı herhangi bir kızın ve yalnızca *bir kızın* Geri Dönen Tanrıça olabileceği gibi. Dans etmek için de bir fırsattı. Her Ashkar kızına öğretilen ve sadece festivalde icra edilen zarif bir dans. Kathot, masallardaki ormanlar kadar büyülü görünecek, fenerlerle aydınlanacak; kahkaha, şarap, müzik, lokum, ballı kek ve flört olacaktı.

Ancak şu an bu ona, Sault’un çoğunluğunun sanki tuhaf biriymiş gibi baktığını hatırlatıyordu. “Peki, *neden* doktor olmak istiyorsun?” Dans eşlerinden en sık duyduğu soru buydu. Ve sorunun altındaki soru: Hâlâ bir aile sahibi olmayı planlıyor muydu? Nasıl hem doktor olabilir hem de çocuk yetiştirebilirdi? Kendilerini duymadığını sandıklarında çok tuhaf biri olduğunu mırıldanırlardı. Anne ve babasının başına gelenler korkunçtu ama Mayesh Bensimon’un çocukları yanına almak istememesinin bir nedeni olmalıydı. Belki onlarda bir sorun vardı, en azından kız son derece tuhaf bir hal almıştı.

Lin iç çekti. “Chana, ben gitmeyi planlamıyorum.”

“*Biliyordum.*” Chana bu bilgiye ekmek kırıntısındaki güvercin gibi saldırdı. “Lin, bu mümkün değil. Bu, yılın en önemli

festivali. Sen ve Mariam son kez katılabileceksiniz. Sault sizin eviniz. Halkınızdan uzak duramazsınız.”

Benden uzak duran onlar. Ancak bundan daha fazlasıydı. Lin gençken, festivalin Maharam’ın eski dildeki sözcükleri, Tanrıça’yı çağırmak anlamına gelen sözcükleri söylediği bölümünde her zaman gerilirdi. *Eğer aramızdaysan Adassa, göster kendini.*

Kimsenin Tanrıça’nın geri dönmesini gerçekten beklemediğini hatırlıyordu. Beklentinin sessizliği yalnızca kendi kalbindeydi. Festival aslında bir evlilik pazarıydı. Kızlar en iyi kıyafetleriyle, eşleşme umuduyla evlenmemiş genç erkeklerin yanından geçirdi.

“Ayrıca,” diye ekledi Chana, “Mariam çoktan elbisen üzerinde çalışmaya başladı bile.”

Lin bir suçluluk duygusu hissetti. Mariam’a gitmeyeceğini söylemeyi unutmuştu. Aslında doğruyu söylemek gerekirse bunu söylemekten kaçıyordu. “Mariam’ı iyileştirmeye çalışıyorum,” dedi, “ve bu daha önemli.”

“Mariam’ın seninle aynı fikirde olacağından emin değilim,” dedi Chana. “Senin gideceğini sanıyor. Hatta bana Josit’in o zamana kadar dönebileceğini düşünüp düşünmediğimi bile sordu.”

Josit. Mariam, aylar önce Rhadan’lılarla birlikte Hind’e doğru yola çıktığında onu uğurlamaya gelmişti. Lin, kardeşinin arabadan eğilip Mariam’ın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığını anımsadı. Mariam ona gülümsemişti. Ona mavinin her tonundaki kaliteli pamuklardan getirmesini söylemişti. Kervan kapılardan geçerken yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Lin, Mariam’ın ne düşündüğünü biliyordu: Bu Josit’i son görüşümüydü?

Lin perişan bir tavırla, “Beni Mariam konusunda suçlu hissettirmeye çalışma Chana,” dedi. “Gece gündüz ona çare bulmaya çalışıyorum. Bu, elbiseden daha önemli.”

Chana yumruklarını beline koydu. “Senin sorunun da bu, Lin. Mariam’ı arkadaşın, kız kardeşin olarak görmeyi bıraktın. Onu sadece bir hasta olarak görüyorsun. Irit’i kaybettikten sonra öğrendiğim bir şey varsa o da sevdiklerimizin doktorluktan daha fazlasına ihtiyaç duyduğudur. Başka doktorlar da var. Ama Mariam’ın arkadaşına ihtiyacı var.”

Bu sözler çok keskindi çünkü Chana, Irit’ten nadiren söz ederdi. Lin sık sık Chana’nın yeniden aşkı arayıp aramayacağını merak ediyor ama Chana buna pek istekli görünmüyordu. “Bunu sana o mu söyledi?”

“Festivalin onun için önemli olduğunu biliyorum. Bir düzine kıza elbise yapmak uğruna yorulmadan çalıştığını biliyorum. Ve senin için özel bir tane hazırlıyor. Bütün enerjisi ve düşüncesi buna gidiyor. Bunun, gördüğü son festival olabileceğinden endişelendiğini biliyorum.”

“Ama görmüyor musun?” diye haykırdı Lin. “Bu, tedavisi üzerinde daha da fazla çalışmam gerektiği anlamına gelmiyor mu?”

“Onu iyileştirmeye çalışmaktan vazgeç demiyorum.” Chana’nın sesi yumuşadı. “Fakat bedenin olduğu kadar zihnin ve ruhun da bakıma ihtiyacı var. Mariam’ın sabırsızlıkla beklediği bir şeye sahip olması iyi bir şey. Ama eğer gitmezsen...” Chana başını iki yana salladı. “Bir geceliğine onun şifacısı değil, arkadaşı ol. Sen orada olursan çok daha mutlu olur.”

Sonra arkasını döndü ve herhangi bir soylununki kadar gösterişli bir tavırla bahçeden uzun adımlarla çıktı. Lin, kendini perişan hissederek cüce dut ağacının gölgesinde oturdu. Ne yapması gerektiğini biliyordu: Mariam’a ne istediğini soracaktı.

Sadece cevaptan korkuyordu. Ya Mariam, Lin'den ona tedavi aramayı bırakmasını isterse? Ya ölüme terk edilmek isterse? Lin buna dayanabileceğini sanmıyordu. Lin elini daha çok sıktı ve irkilerek Petrov'un taşını tuttuğunu fark etti. Cebinden çıkardığını hatırlamıyordu ama oradaydı, avcunun içindeydi. Şekli ve hissi tuhaf bir şekilde sakinleştiriciydi.

Onu ters çevirdi. Tek bir noktadan yükselen ve gökyüzünü kaplayan duman gibi içindeki karanlığın girdabına hayran kalmaktan kendini alamadı. Ona her baktığında içindeki şekiller farklı görünüyor ve sanki onu anlamaya çağırıyordu.

Dur. Sert bir bilek hareketiyle onu tekrar cebine attı. *Bu kadar yeter,* dedi kendi kendine. Taş hâlâ Petrov'undu; mümkün olan en kısa sürede bunu ona geri götürmesi gerekiyordu. Kendini rahatlatmak için bunu kullanmaya alışmadan önce. Artık ona, geri veremeyecek kadar bağlanmadan önce.

Kel, Conor'ı kuleden biraz uzakta, Kraliçe Bahçesi'nde buldu. Burası, Lilibet'in çeyrek asır önce Marivent'e gelişinde Markus'un hediyesiydi. Ezilmiş deniz kabuklarından oluşan uzun beyaz bir yol, Kraliçe'nin Marakand'dan bitki ve çiçekleri yerleştirdiği ve bunları yerel bitki örtüsüyle özgürce birleştirdiği duvarlarla çevrili bir yeşil alana çıkıyordu. Lavanta ve yıldız çiçekleri, sümbül ve cennetkuşuyla karıştırılmıştı. Güller avlu duvarlarına tırmanırken, soluk altın rengindeki laleler güneşte parlıyordu.

Bahçenin ortasında, gökyüzüne bakan yeşil bir göz gibi, zümrüt çinilerle kaplı, ayna gibi bir havuz vardı. Conor onun yanında durmuş, kasvetli bir şekilde suya bakıyordu.

Kel yaklaşırken Prens başını kaldırmadan, "Bunu yapmamalıydım," dedi.

“Neyi? Bardağı fırlatmayı mı?” diye sordu Kel, Conor’ın yanına gelerek. Her ikisinin de havuzun sularına yansıdığını görebiliyordu. Rüzgârın neden olduğu hafif dalgalanmalar onları belirsizleştiriyordu. İki ince, koyu saçlı figür, aslında birbirinin aynısıydı. “Gremont’u uyandırdın, bu hiç de kötü bir şey değil.”

“Korkarım ki,” dedi Conor, “bu, Konsey üzerindeki kontrolümün devam ettiği şeklinde yorumlanmayacak, değil mi?”

“Kraliçe’nin ne düşüneceğini tahmin edemiyorum. Sanırım kimse edemez.”

“Belki de yıldızlar eder,” dedi Conor karanlık bir ifadeyle. “Görünüşe göre her şeyi biliyorlar ve hiçbir şeyi umursamıyorlar.”

Bir duraklamanın ardından, “O delirmiş,” dedi Conor, başını havuzdan ayırmadan. “Babam deli ve eğer cerrahların delilikle ilgili söyledikleri doğruysa, bir gün ben de delireceğim.”

Kel hareket etmedi. Conor’ın bunu daha önce söylediğini duymuştu. İlk kez Denizdeki Ateş’ten sonra söylemişti. Kutlama olması gereken şey -Kral’ın Castellane ile onu ayakta tutan okyanus arasındaki törensel evliliği canlandırmak için çiçeklerle kaplı tekneyle yola çıkması- yangınla sonuçlanmıştı. Tekne alevler içindeydi, kömür karası duman kalınlaşıyor, Kral’ı saklıyordu.

Yalnızca kraliyet rıhtımında duranlar, Kral’ın kendisini kurtarmak için hiçbir harekette bulunmadığını görecektik kadar yakındaydı. Suyu dalan Jolivet ve Okçu Birliği, hükümdarlarını yanan enkazdan çıkarmıştı. Bunun bir kaza olduğu düşünülmüştü -Castellane’deki bazıları bunun bir suikast girişimi olduğuna inanıyordu- ama Kel, Kral’ın muhafızlarına bağırdığını duymuştu. Kalın kadife cüppesinden sular dökülüp de kraliyet rıhtımında diz çökerken, *yanmama izin vermeliydiniz*, diye ba-

ğırmıştı. Gasquet kömürleşmiş ellerini sarmak için hızla ilerlerken Kral acıyı hissetmiyor gibiydi. *Ateşin beni almasına izin vermeliydiniz.*

Bilekleri ve alnı çiçeklerle kaplı olan Conor olayı, kül rengi bir yüzle ve sessizce izlemişti. O günden beri, gece yarısı dışında, sadece tarif edemeyeceği rüyalarından çılgınlık atarak uyandığında olayla ilgili neredeyse hiçbir şey söylememişti. *Onu kaybettim, o delirdi ve bir gün ben de delirip kaybolacağım.*

Yalnız değildi. Yıldız Kulesi'ndeki meşalelerin yerini kimyasal lambaların almasına ve Kral o zamandan beri ellerindeki yanıkları gizlemek için siyah eldivenler giymesine rağmen, Tepe'deki hiç kimse bu konudan bir daha asla söz etmedi.

“Cerrahlar çoğu zaman yanılır,” dedi Kel. “Onların inandıklarına fazla önem vermem.”

Conor sessizdi. *Önemli olan sadece onların söylediği değil, herkesin inandığıdır,* demesine gerek yoktu. *Delilik kirli kan yoluyla miras alınır. Deli bir anne babanın çocuğu da deli olur ve o zehri nesillere aktarır. Eğer babamın sadece dalgın ve hayalperest değil, deli olduğu anlaşılırsa, Aurelian Hanesi tehlikeye düşer.*

“Ayrıca,” diye ekledi Kel, “delirmemeni tercih ederim çünkü o zaman benim de yapacağın tüm çılgınca şeyleri taklit etmeyi öğrenmem gerekir.”

Bunun üzerine Conor güldü; gerçek bir kahkahaydı, Montfaucon ve diğerlerinin yanında attığı o yapmacık kahkahalardan değildi. Tedbirli duruşu biraz gevşemişti. Tam zamanında, diye düşündü Kel, çünkü Mayesh bahçe kapısında dikkatli bir gri karga gibi belirdi. Elbette her Pazarlık Odası toplantısından sonra Lilibet, işlemleri tartışmak için Jolivet ve Bensimon ile Parlayan Galeri'de buluşurdu.

Conor gözlerini devirdi. “Herhalde galeriye giderken beni azarlayacak,” dedi. “Gelmene gerek yok, öldürücü derecede sıkıcı olur. Sanırım bu gece Falconet’te bir toplantı var,” diye ekledi, Mayesh’i takip etmek için dönerek. “Git sarhoş ol. Birimiz bari bu akşamın tadını çıkaralım.”

Büyücü-Krallar, Arkhe taşlarının gücünden yararlandıktan sonra yetenekleri daha da arttı. Yeni güçleriyle, Söz'den doğan büyük büyü yaratıklarını evcilleştirmeyi başardılar. Mantikorlar, ejderhalar, anka kuşları, emirlerini yerine getirmek zorunda kaldılar. İnsanlar sinerken, krallar ve kraliçeler savaştı. Dağlar yeryüzüne savrulurken nehirler ateşe dönüştü. Yine de hırsları büyüdü ve Büyücü-Krallar, güçlerini aç taşlara çekmek için kendi büyücülerinin büyüsünü -canlarıyla birlikte- çaldılar. Tek bir krallık dışında halkın çektiği acılar çok büyüktü: Aram Krallığı.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus lovit

BÖLÜM YEDİ

Lin, Çeşmeler Bölgesi'nin tozlu sokaklarında ilerledi. Yüzünü Lögleden sonra güneşinden korumak için kapüşonunu indirmişti. Sıcak rüzgârların güneydeki Arradin Dağları üzerinden gelerek şehri camın altındaki bir kelebek gibi bastırdığı günlerden biriydi. Yayalar başları eğik, ağır ağır hareket ediyorlardı. Kadınlar geniş şemsiyelerin altında bir araya toplanmıştı. Limandaki gemiler bile sanki kaynamış bala batmış gibi daha yavaş inip çıkıyordu.

Petrov'un evine vardığında merdiven boşluğunun hoş serinliğine daldı ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Kapıyı yüksek sesle çalıp bekledi. Planlanmış bir randevuları yoktu. Adam nadiren dışarı çıktığı için Lin onu evde yakalamayı umuyordu. "Dom Petrov?"

Yanıt gelmedi. Anahtar deliğinden bakmaya çalışarak çömeldi ama karanlıktan başka bir şey göremedi.

"Dom Petrov, ben Lin. Lin Caster. Seni görmem lazım."

Kapıya yaslandı ve ağırlığının altında ezilen kapı hafifçe aralandı. Lin şaşkınlıkla ayağa kalktı. Kapısını açık bırakmak kesinlikle Petrov'a göre değildi.

Lin endişeli bir şekilde tırnağını ısırıldı. Ya hastaysa? Ya kan rahatsızlığından dolayı bayılmış, zayıf düşmüş ve kapıya gelememişse? Lin mandalı aşağı itti ve kapı açıldı.

İçeriye adım atarken nefesini tuttu. Küçük daire tamamen boştu, tüm mobilyalar kaybolmuştu. Lin yavaşça bir daire çizerek döndü. Kitaplar, bronz semaver, hatta pencere pervazındaki bitkiler bile gitmişti. Ve yerdeki peluş halı da yoktu. Onun yerine koyu kahverengi lekeler vardı.

Kurumuş kan.

Korku, Lin'in kanının şarap gibi köpürmesine neden oldu. Aniden cebindeki taşın onu ağırlaştırdığını fark etti. Petrov'un hazinelerini gizleyen döşeme tahtası parçalanmıştı ve altında boş, siyah bir alan görünüyordu.

“Burada ne arıyorsun?”

Lin ayağa fırladı. Petrov'un ev sahibesi Domna Albertine açık kapıda belirmişti. Öfkeli bakıyordu. Fırfırlı pembe kadife başlığının altından koyu gri bukleleri uyumsuz bir şekilde fışkırıyordu. Elbisesi lekeliydi, kumaşı aşınmış ve kollarının altı sararmıştı.

“Eee?” diye sordu, her yerde dehşet yaratan sadık süpürgesini sallayarak. Gözlerini kısarak baktı. “Dur, sen o doktorsun, o Ashkar kızıdır.”

Lin olduğu yerde kaldı. “O nerede? Petrov nerede?”

“Fark eder mi? Geçen gün bazı arkadaşları onu aramaya geldi. En azından arkadaşı olduklarını *söylediler*.” Domna Albertine yana doğru tükürdü. “Biraz gürültü duydum ama kiracılarıma işine karışmayı sevmem.”

Bunun doğru olmadığını bilen Lin, kadına dik dik baktı.

“Ertesi gün kirayı almaya geldim... Petrov gitmişti. Yerler kanla kaplıydı. Sildim ama gördüğün gibi lekeler kaldı.” Başını

iki yana salladı. “Temizliğin parasını karşılayabilmek için mobilyalarını satmak zorunda kaldım. Ve kalan kirasını da. *Filh de puta.*”

Terbiyesiz sözleri duymazdan gelen Lin, “Döşeme tahtalarını kaldırmışsın,” dedi.

Albertine gözlerini kıstı. “Ben geldiğimde böyleydiler.” Gülümsedi ama soğuk bir küçümsemeyle dolu, tatsız bir gülümsemeydi bu. “Neden burada olduğunu biliyorum, *feojh*,” dedi kadın. Bu, Ashkar için söylenen kötü bir lakaptı ve Lin’in vücudundaki kanın donmasına neden oldu. “Onun kitaplarını istiyorsun; yasadışı büyülerle dolu, iğrenç, küçük büyü kitaplarını. Onu istediğim zaman Uyanıklara rapor edebilirdim ama yaşlı bir adamdı ve onun için üzülüyordum. Ama *sen*, kirli küçük tılsımlarınla şehrin her yerinde gezinip duruyorsun.” Ağzının kenarlarında beyazımsı tükürükler birikmişti. “Hepinizden kurtulmaları lazım. Malgasi’de yaptıkları gibi Sault’u da yakmalılar. *Temizlemeliler.*”

Lin ellerini iki yanında sıktı. “Hiç kimseye bir zararımız yok,” dedi sesi titreyerek. “Sen hiçbir şey bilmiyorsun...”

“Yeterince biliyorum.” Ev sahibinin ses tonu zehirliydi. “Büyü bir lanettir. Halkınız bunu bir hastalık gibi taşıyor. Veba gibi.”

Lin ağzına gelen safrayı yuttu. Alçak bir sesle, “Vücudundaki her kemiği ağrıtabilecek bir tılsım yapabilirim,” dedi. “Bir daha asla huzurlu bir uyku uyuyamazsın.”

Albertine geri çekildi. “Buna *cüret edemezsin.*”

“Bana Petrov’un kitaplarını ne yaptığını söyle,” dedi Lin, “ben de gideyim.”

Domna Albertine’in eli süpürgenin sapını daha da sıkı kavradı. Ama gözlerinde korku vardı; öfkeden de beter, hastalıklı bir

korku. “Onları Labirent’teki bir satıcıya sattım. Eski hurdaları alanlardan birine. Şimdi çık dışarı.”

Lin çantasını kapıp koştu. Merdivenlerden hızla inip Çeşmeler Bölgesi’ne doğru koşarken Domna Albertine’in, arkasından korkunç sözler söylediğini duyabiliyordu.

Biraz uzaklaşınca yavaşladı, kafası karman çormandı. Petrov’a ne olmuştu? Arkadaşı olduğunu iddia eden adamlar kimdi ve ona ne yapmışlardı? Yerdeki kanı ve miktarını düşününce sıcak bastı ve midesi bulandı. Adam bu kadar kan kaybettikten sonra hayatta kalamazdı.

Petrov bu adamların geleceğini biliyordu. Onu öldürmeyi planladıklarını biliyor olabilirdi. Ama yine de ilk düşüncesi kaçmak olmamıştı. İlk düşüncesi taşı korumak olmuştu.

Lin, yüreğinde hâlâ acı dolu bir öfkeyle Sault’a doğru ilerlemeye başladı. Domna Albertine’in üzerine atılıp yüzüne tokat atmayı diliyordu. Ama bunu yaparsa kadın Uyanıkları çağırırdı ve onlar da Ashkar kızının değil, Castellane kadınının tarafını tutarlardı.

Lin elini cebine soktu ve taşın serin yüzeyine dokundu. Temas ettiği anda sakinleşti. Onu çıkarıp bakabilmeyi isterdi ama bunu yolda yapmaya cesaret edemedi. Taş artık onundu ve Lin onu koruma sorumluluğunu hissediyordu. Aslında Petrov’un iyiliği için ama aynı zamanda şaşırtıcı bir şekilde taşın kendisi için de.

Gün batımında Castellane. Kel sokaklarda yürüdü; Conor’ın şehre gizlice girmesine izin veren siyah pelerini ödünç almıştı. Kapüşonu çekilmiş, tılsımı güvenli bir şekilde cebine yerleştirilmişti. Kimse olmamak güzeldi. İsimsiz, meçhul, kalabalığın içinde bir figür.

Ve burası gerçekten kalabalıktı. Doğu kapısından geçerek Tepe'den aşağı, dış sokaklardan oluşan karmaşık bir labirente giden patikadan aşağı inmiş ve sonunda şehrin ana caddesi olan Ruta Magna'ya ulaşmıştı.

Gün içinde Ruta Magna zenginlerin bir şeyler satın aldığı zarif alışveriş caddesiydi: kaliteli mobilyalar, ipek topları, Hanse'den işlemeli eldivenler, Hind ve Marakand'dan kilimler. Geceleri dükkânlar kapılarını sürgülerler, cam pencerelerini boyalı ahşap paravanların arkasına saklardı ve Kırık Pazar ortaya çıkardı.

Kırık Pazar, Ruta Magna'ya doğru ilerler ve sonunda Labirent'in gölgelerinde kaybolurdu. Fleshmarket Meydanı'ndaki haftalık pazar Konsey tarafından sıkı bir şekilde denetlenirken, Kırık Pazar kanunsuz bir olaydı. Kırık veya kusura malların boşaltıldığı bir yer olarak doğmuştu. Kenarları altınla kaplanmış, yontulmuş Shenzan porseleni fincanlar; zımparalanmış, bileziklere ve kolyelere dönüştürülmüş kırık cam parçaları; saat parçaları ve tamir edilmemiş kapı kolları; yırtık dantel eldivenler ve kumaşları hâlâ elbise ve palto olarak kullanılabilecek yırtık perdeler.

İstenmeyen şeylerin yeni yuvalar bulacağı bir yer, diye düşündü Kel, üç ayaklı sandalyeler ve dengesiz masalarla dolu bir tezgâhın sarkık tentesinin altına sığınırken. İnsan alışverişten sıkılırsa, sanatçılar vardı: hokkabazlar, müzisyenler ve her zaman farklı bir sokak köşesinde bulunabilen, çarklarını döndürerek en son hikâyeleri anlatan gezgin hikâyeye çarkçıları. En popüler anlatıcılar, bazen yıllarca devam eden hikâyelerin en yeni kısımlarını dinlemek için çaresizce ve hayranlıkla toplanan büyük kalabalıkları çekerdi.

Casellane denizcileri tarafından sevilen şekerli badem ezmesi olan bir torba tatlı *kalison* satın alan Kel, kuzeydoğudaki Âlimler

Bölgesi'ne doğru devam etti. Yürürken Sault'un gri duvarlarının yanından geçti. Surlarının tepesinde, nöbet tutan sessiz Ashkar bekçileri Shomrim'i görebiliyordu. Heykeller gibi hareketsiz duruyor, aşağıdaki kalabalığa bakıyorlardı. Ashkar'ın gün doğumu ve gün batımı saatleri arasında geçebileceği duvarlara yerleştirilmiş metal kapıları iki Shomrim koruyordu.

Kel bu kapıları oldum olası bilirdi. Bunların içine Ashkar dilinde -Kel'in okuyamadığı bir dildi- yazılmış kelimeler kazınmıştı. Bildiği kadarıyla Ashkar topluluğu dışında hiç kimse bu dili konuşmazdı. Kelimelerin etrafına yapraklar, meyveler, çiçekler ve küçük hayvanlar oyulmuştu. Kapılar ne kadar güzel olsa da dünyayı dışarıda, Ashkar'ı içeride tutmak için var olmuşlardı.

Pazar çekilirken, Akademi ve Öğrenci Bölgesi'nin çevrelediği Şair Tepesi, Kel'in üzerinde yükseldi. Gece bulutsuzdu, ay bir fener kadar parlaktı. Fausten tutulmayla ilgili bir şey söylememiş miydi? Ya da belki politik bir yalandı; belki o da Kral'ı Pazarlık Odası'ndan çıkarmak için aynı derecede çılgınca davranmıştı.

Şahsen ben onları pek konuşkan bulmuyorum.

Kel, Conor'ın neredeyse fark edilmeyen irkilişini görmüştü ve Montfaucon'u tekmelemek istiyordu. Kral'ın Saray yaşamından çekilmesi o kadar yavaş yavaş ve o kadar uzun zaman önce gerçekleşmişti ki... Ama bu, unutulduğu anlamına gelmiyordu. Markus Fausten'la birlikte Yıldız Kulesi'nde giderek daha fazla zaman geçirmeye başladığında Kel ve Conor hâlâ çocuktü. Yıldızlarla onların sakladığı sırlar, alinyazısıyla kaderin anlamı ve Tanrıların insanlarla göklerde yazılanlar aracılığıyla konuşup konuşmadığı hakkında tartışmak için daha fazla zaman geçirir olmuştu.

İlk başta kimse bunun tuhaf olduğunu düşünmedi. Jolivet sık sık, bir adamın aklını kılıç kolu gibi çalıştırması gerektiğini ve bir filozof-kralın Castellane için bir onur meselesi olabileceğini söylerdi. Tully darağacını Kral Maël tasarlamamış mıydı? Bu, mahkûmları idam etmek için önceki uygulama olan timsahlara atmak yerine çok daha insani bir yöntemdi. Ayrıca Kral Theodor'un bilimi, Kızıl Veba'nın sona ermesine yardımcı olmamış mıydı?

Tanrılar kralların yüzüne baktı ve onları bilge yaptı, demişti Jolivet, Conor ve Kel'le birlikte, Markus'un Yıldız Kulesi'ne taşıdığı çalışma araçlarını izlerken. Altın küre, masif pirinç sekstant, Hanse'nin teleskopu ve ona eşlik eden mercek kutuları.

Tuhaf olan, Kral'ın, eşyalarının peşinden kuleye gitmesi ama daha sonra nadiren ortaya çıkmasıydı. Conor'a at binmeyi ve Kel'e Sarthe dilini konuşmayı öğreten güçlü, emir veren adam ortadan kaybolmuş, yerini Fausten'in her zaman yanında olduğu bu uzak, dalgın gözlü hayalet almıştı.

Âlimler Bölgesi'nin dolambaçlı sokakları Kel'i yuttu; tepedeki yıldızlar ay ışığıyla yıkanarak hafifçe parlıyordu. Kel, Cibarian Yolu'na dönerken, Kral'ın kulesinden aynı yıldızları incelediğini düşündü ancak kendisi hiçbir zaman içlerinde gerçek bir şekil görmeyi başaramamıştı. Bunlar ona her zaman dikkatsiz bir elin gökyüzüne fırlattığı parıldayan kum yığınları gibi görünmüştü. Bir anlamı ya da tasarımı olmayan, ayağın altındaki çatlak kaldırım taşlarından bir farkları yoktu.

Sokak, Akademi'ye doğru eğimliydi. Parlak ay ışığından yararlanan öğrenciler balkonlarında oturur, bazıları kitap okur, bazıları gruplar halinde içki içer, bazıları kâğıt oynar ya da *patoun*-havayı tatlı bir tütsüyle dolduran kurutulmuş otlar ve yaprak-

lardan oluşan bir karışım- içerdi. Çay dükkânları ve barlar açıktı ve çok iş yapıyorlardı.

Şansölye Caddesi'ne ulaşmıştı. Yukarı doğru, Şair Tepesi'nin tabanı etrafında kıvrılan bir sokaktı burası. Lafont Kitabevi'nin ahşap üzerine yaldızlı tabelası tepede sallanıyordu. Caddenin karşısında uzun, dar bir bina vardı, yan taraflarındaki boyaları dökülmüştü. Ferforje balkonlarda hava koşullarından yıpranmış masa ve sandalyeler bulunurken, pencere pervazları üzerinde dengelenmiş saksı bitkileri binanın cephesinden aşağı doğru yeşil saçaklar çiziyordu. Üst penceredeki bir tabelada Akademi'nin sembolü olan bir tüy kalem tasvir ediliyordu. O halde burası kesinlikle bir öğrenci pansiyonuydu.

Kel caddenin karşısına koştu ve ön kapıyı açmayı denedi. Kapı hafif bir dokunuşla aralandı ve küçük bir girişe ve neredeyse bir portatif merdivene benzeyen tehlikeli derecede dik basamaklara açıldı. İçeride güveç ve Kel'in tanıdığı bir koku daha vardı; keskin, yeşil bir koku. Caravel'de Merren'in kıyafetlerinin üzerinde dolaşan kokuya benziyordu.

Kel merdivenleri ikişer ikişer çıktı, birkaç küçük sahanlığı geçti ve küçük, çarpık bir kapıya vardı. Burada taze kesilmiş bitkilerin kokusu her zamankinden daha güçlüydü.

Kel kapıyı dirseğiyle açtı. Kilit zayıftı ve hemen kırıldı, neredeyse ilerideki düzlüğe düşecekti. Burası küçük bir alandı. Kullanım amaçlarına göre çeşitli alanlara bölünmüş tek bir ana oda; lavabosu ve kavisli, pençe ayaklı küveti olan bir köşe; diğerinde tuğla ve kiremitten yapılmış küçük bir fırın ve duvarda asılı bir tencere koleksiyonu vardı. Boyası büyük ölçüde soyulmuş bir masanın üzerine çiçekler ve yapraklar dağılmıştı. Yanlarında ağzı dikkatlice kapatılmış, soluk mavi sıvıyla dolu büyük bir cam şişe duruyordu.

Ahşap panjurlar, metal korkuluk üzerinde tehlikeli bir şekilde dengelenmiş kil çömleklerde çeşitli bitkilerden oluşan etkileyici bir koleksiyonun yetiştiği, dövme demirden yapılmış bir balkona açılıyordu. Yerdeki tek yatak şilteydi. Üzerindeki rengârenk kadife battaniye lüks ve konforun tek örneği idi.

İlk bakışta Merren Asper hiçbir yerde yok gibi görünüyordu. Ama oda ılık, hatta neredeyse sıcaktı. Kel, içinde ateşin neşeyle yandığı fırına baktı. Ocağın üzerinde dengede duran bir bakır tencerede, ortalığı kaplayan aromatik bir buhar yayan, kesilmiş yeşillikler ve sudan oluşan korkunç görünümlü bir çorba vardı.

Aha. Kel kapıyı tekmeleyerek arkasından kapattı. “Merren Asper!” diye seslendi. “Burada olduğunu biliyorum. Göster kendini, yoksa mobilyalarını pencereden dışarı atarım.”

Sarı bir kafa kitaplığın arkasından baktı. Merren Asper mavi gözlerini kocaman açarak, “Şeyyy, merhaba?” dedi.

Kel tehditkâr bir şekilde ona doğru ilerlemeye başladı. Bunu ona tehdit etme konusunda usta olan Jolivet öğretmişti.

Merren geri çekildi ve Kel de onu takip etti. Aralarında fazla mesafe yoktu. Merren’in sırtı uzaktaki duvara çarptı. Sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafına bakındı. Kaçış yolu yoktu, bu yüzden kayıtsız kalmaya çalıştı. “Her neyse,” dedi Merren elini havalı bir şekilde sallayarak, “beni nasıl buldun? Gerçi *umursadığımdan* değil...”

İlgisizliği Kel’i etkilemedi. Bu, Jolivet veya Mayesh ona kızdığında Conor’ın başvurduğu bir yöntemdi ve genellikle hatalı olduğunu bildiği anlamına gelirdi.

Kel ona dik dik baktı. “Bana nerede yaşadığını söylemiştin aptal,” dedi. “Kardeşine seni nasıl bulabileceğimi sormak için Caravel’e gitmeyi düşündüm, sonra sana adresini sorduğumu ve senin de verdiğini hatırladım. İkimiz de gerçeklik serü-

mu içtiğimiz için yalan söylemiş olman pek mümkün değildi. Muhtemelen bunu akıl etmen gerekirdi, değil mi?”

“Muhtemelen,” dedi Merren somurtarak. Gözleri Kel’in üzerinden masasındaki mavi sıvı dolu şişeye doğru kaydı. Hızla bakışlarını başka tarafa çevirdi ama Kel bu hareketi çoktan fark etmişti. “Ben içmezsem şaraba güvenmeyeceğini düşündüm ama sanırım sonuçlarını düşünmedim. Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir.” Tekrar elini salladı, parmaklarında eskiden kalma kimyasal yanık izleri vardı. “Bilirsin, yalan söylemek, hile yapmak gibi şeylerde.” Kel’e ciddiyetle baktı. “Bu kişisel bir şey değildi. Andreyen -Eskici Kral- sana zarar gelmeyeceğini, sadece sana bir iş teklif etmek istediğini söyledi. Ben de onunla çalışmaktan hoşlanacağını düşündüm.”

Andreyen. Eskici Kral’ın bir adı olduğu Kel’in aklına hiç gelmemişti. “Yani bana iyilik mi yapıyordun?”

“Evet!” Merren rahatlamış görünüyordu. “Bunu anlamana sevindim.”

“Çok anlayışlı olduğum söylenir.” Kel masanın üzerindeki cam kabı aldı. Havaya kaldırıp içindeki gök mavisi sıvıyı inceledi. “Ancak beni iyi tanıyan hiç kimse bunu söylemez.”

Merren şişeye ulaşmak için ileri atıldı. “Sakın düşüreyim deme. O çok önemli...”

“Ah, düşürmeyi planlıyorum,” dedi Kel, “ama bana bilmek istediklerimi söylemezsen. Ve yalan söylemeni tavsiye etmem. Fark ettiğin gibi, nerede yaşadığını biliyorum.”

Merren kızgın görünüyordu. “Tehdit etmenin etik açıdan birine doğruluk serumu vermekten daha güzel bir şey olduğunu sanmam.”

“Belki de değildir,” dedi Kel. “Ama ben etik açıdan yüksek seviyeyi korumayı pek umursamam.”

Şişeyi sağ elinde tutarak balkona doğru yürüdü. Kel onu aşağıdaki sokağa doğru uzatırken Merren yaralı bir köpek yavrusu gibi inledi.

“*Yapamazsın,*” dedi nefes nefese. Balkona doğru koşmuş, sonra sanki Kel’e yaklaşmasının şişeyi düşürüp düşürmemesi- ni engelleyeceğinden emin değilmiş gibi durdu. “O bir müşteri için. Malzemelerin parasını ödedi. İtibarım...”

“Bir zehircinin itibarı,” dedi Kel alaycı bir tavırla. “Aman nasıl da endişelendim.”

Şişeyi kıpırdatınca Merren inledi. “Söyle bana, Alys aramızdaki buluşmayı ayarladığında bunun bir düzmece olduğunu biliyor muydu? Beni Eskici Kral’a satmayı planladığını?”

“Hayır! Tabii ki bilmiyordu. Böyle bir şeyi asla kabul etmezdi. Bilseydi bana çok kızardı...” Merren dudağını ısırdı. Kel, onun tuhaf bir karışım olduğunu düşündü. Seçtiği çalışma alanı konusunda bilge, geri kalan her konuda son derece saftı. “Sadece bir görüşme yapacaktı. Yemin ederim sana zarar vermek gibi bir plan yoktu. Ben nazik bir insanım. Et bile yemem.”

Kel ona dik dik baktı. “Peki ya Hadja? Fahişelerden birinin kendisine bir mesaj ilettiğini söyledi ama bu doğru değildi, değil mi?”

“Bunun doğru olduğunu *sanıyordun,*” dedi Merren. “Ji-An ona yanlış bir mesaj iletti. Hadja asla Alys’ten hiçbir şeyi saklamaz ve Alys de sana asla yalan söylemez.” Perişan görünüyordu. Gömleğinin bol yakasının köprücük kemiğinin çentiğini ortaya çıkardığı boğazının dibinde küçük bir nabız atıyordu. “Lütfen arkadaşlarına Caravel’e gitmeyi bırakmalarını söyleme. Kız kardeşimin işi onlara bağlı. Bu onun kalbini kırar.”

Kasasını boşaltır demek istiyorsun, diye düşündü Kel ama bunu söylemedi. Merren’de ona kızmasını zorlaştıran bir şeyler

vardı. O koyu mavi gözlerin arkasında hiçbir kötülük yoktu. Antonetta'nın gözlerinin rengindeydiler ve Merren de kendi açısından bir o kadar masum görünüyordu. Hatta daha masum. Antonetta, Tepe'de büyümüştü; kendisi katılmasa bile entrikaların ve arkadan bıçaklamaların farkına varmayı öğrenmişti. Merren, karşısına çıkıp bir kukla gösterisi yapsalar, rüşvet ve bencilliği anlamayacakmış gibi görünüyordu.

Kel iç çekti. "Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece bana *cantarella* panzehrinin geri kalanını ver. Ve biraz da zehir," diye ekledi. "Sanırım sende vardır."

Merren evet dercesine başını salladı.

Kel şişeyi yanına indirdi. Merren'in kitaplığa giderek diz çöküp yırtık pırtık ciltlerden bazılarını bir kenara itişini izledi. Kel'e döndüğünde elinde ikisi gri, ikisi beyaz toz içeren dört şişe vardı.

"Gri olan zehir, beyaz ise panzehir," dedi Merren. "İkisi de tatsızdır. *Cantarella* yutan kişiye bir şişe dolusu panzehir ver, ne kadar olduğu önemli değil." Kel verdiği şişeleri ceketinin içine soktu ama çocuk elini uzatarak olduğu yerde kalmaya devam etti. Ne istediğini anlaması Kel'in biraz vaktini aldı. Sonunda elindeki mavi sıvı dolu kabı ona verdi. Galiba şişenin içinde ne olduğunu her zaman merak edecekti.

Merren'in şişeyi alıp kaçmasını bekliyordu ama o bunu yapmadı. Dikkatli bir şekilde şişeyi aldı ve yakındaki bir rafa, üzücü derecede insan görünümlü bir kafatası ile sanki limana vurmuş gibi görünen, etiketi solmuş ve yırtılmış bir şişenin arasına koymaya gitti. Bu sırada Kel, aralarındaki masaya beş kronluk bir para bıraktı. Arkasını döndüğünde Merren'in ona baktığını gördü ama paraya uzanmadı, onu orada öylece bıraktı.

“Eskici Kral beni rahatsız etmeye devam edecek mi?” dedi Kel, “onu geri çevirdiğim için? Tanınmış bir suç kralının hayır cevabını kabul edeceğini sanmam.”

“Seni bir daha rahatsız etmeyecek,” dedi Merren. “Aurelian’lar ve Tepe’de yapılanlar hakkında rapor verecek birine ihtiyacı var ama eğer o sen olmayacaksan başka birini bulacaktır. Gerçi hiç kimse senin kadar erişime sahip değil.”

Kel kaşlarını kaldırdı. “Çünkü?”

“Çünkü sen Kılıç Kapan’sın,” dedi Merren açıkça ve Kel midisinin bulandığını hissetti. *Elbette biliyor*, diye düşündü vahşice. Merren Eskici Kral gibi bir özgüvene sahipti. Ancak Kel, hayatının yarısından fazlasını gerçekte kim olduğu sırrını koruyarak geçirmişti. İşlerin kontrolden çıktığı, dünyanın mide bulandırıcı bir şekilde kendi ekseni etrafında döndüğü hissine engel olamadı.

“Kaç kişi biliyor?” diye bağırdı. “Eskici Kral için çalışanlardan kaçını biliyor? Kardeşin, Kel Anjuman diye birinin olmadığını biliyor mu?”

Merren endişeli gözlerle başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece ben, Andreyen ve Ji-An. Ve bu böyle kalacak. Seni ifşa etmenin Andreyen’e hiçbir faydası olmaz.”

“Çünkü hâlâ onun adına casusluk yapacağımı umuyor.”

“Yapmalısın,” dedi Merren beklenmedik bir şekilde. “Sana adil davranır.”

“Aurelian’lar bana adil davranıyor zaten.”

“Seni o kadar da iyi tanımıyorum. Gerçekten. Ama senin onlardan daha iyisini hak ettiğini söyleyebilirim,” dedi Merren. “Kendini ne kadar güvende hissedersen hisset, soylular ve kralliyet ailesi önünde sonunda sana sırt çevirecek.”

“Tepe’nin soylularının güvenilmez olması benim için pek de yeni bir haber değil.”

“Ama sen Prens’e güveniyorsun...”

“Elbette ona güveniyorum.”

Kel kendi sesindeki tehlikeli notayı duyabiliyordu ama Merren bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Devam etti.

“Babam lonca başkanıydı. Her zaman krallığa sadıktı. İmtiyazlı Ailelere. Ama Aurelian’lara ihtiyaç duyduğunda onu terk ettiler.”

“Senin baban mı?” Kel sersemlemiş hissetti; konuşma beklemediği bir yöne gitmişti. “Baban kimdi?”

“Önemli değil,” dedi Merren sertçe. “Artık öldü.”

Kel’den uzaklaşıp masaya doğru yürüdü ve iki eliyle yaslandı. Kel, gitmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Sonuçta işleri bitmişti. İsteddiği cevaplar ve almayı amaçladığı panzehir artık elindeydi.

Yine de bunu yapmaya cesaret edemedi. Bir şey onu olduğu yerde tutuyordu. Merren’e ulaşamıyor ama gidemiyordu da. Tekrar etrafa baktı. Alanın küçük ve darmadağın olduğu doğrudu ama aynı zamanda oldukça rahattı. Balkon panjurlarından yumuşak gece havası sızıyordu. Kel saçakların altındaki şilteye kıvrılıp kitap okuduğunu hayal edebiliyordu. Yağmur yağdığında ses, fırtına bulutlarının arasında uyuyormuşçasına yakın olurdu.

Hiçbir zaman kendi odam olmadı, diye düşündü o an. Orfelinat’ta bir yatakhane kalmıştı. Saraydaki odaları Conor’a aitti. O anda Merren’in küçücük dairesi gözüne bir rüyadan fırlamış gibi göründü.

Gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinden geçip elini Merren’in omzuna koyduğunda hâlâ rüyada gibi hissediyordu. Merren başını kaldırıp ona bakmak için döndü, şaşırdığı belliydi. Kel’den beklediği şey kesinlikle nezaket değildi.

“Eskici Kral’ın yalan söylemediğini söylemeyeceğim,” dedi Merren alçak sesle. “Ama bir şeyi yapacağını söylüyorsa yapar. Ağzından çıkan, Tepe’dekilerin sahip olmadığı türden bir şeref sözüdür.”

Ben sahibim, demek istedi Kel ama bu doğru muydu? Conor’a verdiği sözleri tutardı ama Conor’ın hatırı için başkalarına verdiği sözleri göz açıp kapayıncaya kadar bozardı.

Merren hâlâ ona bakıyordu. Ateşin ışığı saçlarını altın gibi parlatıyor, ağzının kıvrımlarını ve köprücük kemiğini belirginleştiriyordu. O anda Kel, Merren’i öpebileceğini biliyordu ve Merren de ona izin verecekti. Kel daha önce hem erkekleri hem de kızları öpmüştü ama vaktinin karşılığını ödemediği hiç kimseyi öpmemişti. Bu durum içinde bir unutuluş bulabileceğini, hatta belki de yeni bir tür unutuluş bulabileceğini tahmin etti. Hayatında ilk kez, Conor’ın haberi olmadan, Conor’ın gittiğini bilmediği bir yerde birini öpecekti.

Yine de.

“Gitmem lazım,” dedi aniden ve kapıya doğru fırladı. Merren’in arkasından seslendiğini duydu ama çoktan daireden çıkmış, merdivenlerden aşağı, ışısız sokağın karanlığına doğru koşuyordu. Köşeyi dönerken arkasına baktı ama hiçbir şey göremedi. Yalnızca Merren’in balkonunun olduğu yerde bir ışık karesi vardı.

Aklımdan ne geçiyordu ki? diye merak etti Kel. Merren’le karşılaşması hiç de planladığı gibi gitmemişti. Onu haklı bir öfkeyle sıkıştırmak istemiş ama bunun yerine Merren’in daireesine, hayatına, şaşırtıcı saflığına karşı acı veren bir özlem hissetmişti.

Belki de bunun nedeni öğleden sonrayı Pazarlık Odası’nda birbirlerini ve dünyayı kandırmaktan zevk alan, kendi kişisel

önemlerini cilalamak için asla harcayamayacakları büyük miktarlarda parayı alıp veren, Conor'ın geleceğini sanki önemli olabilecek tek şeymiş gibi tartışan bir grup insanla geçirmesiydi.

Belki Falconet dışında hiçbiri Kel'e başlı başına bir insanmış gibi davranmamıştı. Hiçbiri onu, Kel'e daha iyisini hak ettiğini söyleyen Merren Asper'in düşündüğü kadar düşünmemişti.

Kel çok geçmeden, havanın ağır duman, tuzlu su ve nemli odun kokusu taşıdığı limanın yakınında dolaştığını fark etti. Anahtar'ın üzerinde durup denizin mavi-siyah ve parıldayan derin dalgalarına baktı. Hayatının ilk yıllarında Orfelina'tan baktığı manzaranın aynısıydı bu. Suların sert sessizliği onun ninnisiydi; içgüdüsel olarak rahatlatıcıydı, tıpkı adını çağıran bir ses gibi. Kimin sesi olduğunu bilmiyordu. Çok uzun zaman geçmişti.

Gelgit düşüktü ve limanla deniz ağzı arasında bulunan Tyndaris adasını ortaya çıkarıyordu. Burası bir zamanlar limanın ağzında bir kara parçasıydı. Burada bir şehir büyümüştü: Castellane'in küçük kız kardeşi Tyndaris. Ardından, dünyayı ve gökyüzünü yakıcı büyü oklarıyla kavuran Dağılış Savaşı geldi. Biri, aslan gibi kükreyen ve kendisini devasa bir dalga halinde toplayan Castellane Denizi'ne daldı. Tepelere kaçabilen insanlar oldu ama Tyndaris'in ne tepesi ne de dağları vardı. Deniz seviyesinde yüzüyordu ve böylece deniz onu geri aldı. Sarsıntıdan paramparça olan ve okyanusta boğulan Castellane'in kız kardeşi dalgaların altına battı. Artık sular çekildiğinde yalnızca en yüksek noktaları ortaya çıkıyordu. En yüksek kulelerin sivri uçlu tepeleri ve üzerinde artık Bin Kapılı Kilise olarak adlandırılan Aigon tapınağının bulunduğu tepe.

Tapınak bir hac alanı olarak kaldı. Her gün limandan dindarları taşıyan tekneler yola çıkardı. Geceleri timsahlar dalgala-

rın siyah parlaklığı altında avlanırken, terk edilmiş Tyndaris okyanus yüzeyinde parlıyormuş gibi görünür, Sunderglass kuleleri ayın ışığını yansıtırdı.

Hayalet şehir, diye düşündü Kel. Çünkü şehirler ölebilirdi. Castellane'in kendisi bile sonsuza kadar dayanamazdı.

Bu kadar hastalıklı düşünce yeter, diye çıkıştı Kel kendi kendine. Bütün bunlarla işi bitmişti. Marivent'e ve alıştığı hayata dönecekti. Eskici Kral'ı ve onunla birlikte gelen her şeyi unuttu.

Açık taverna kapılarının parke taşlarına ışık saçtığı Anahtar'a doğru yürümeye başladı. Sarhoş denizcilerden oluşan gruplar kol kola yürüyüp şarkı söylüyorlardı. Zemin kat pencereleri içeride depolanan malların görülmesini engellemek için siyaha boyanmış olan kapalı bir deponun yanından geçerken bir huzursuzluk hissetti.

Etrafına baktı. Anahtarın bu kısmı daha az kalabalıktı. Etrafı depolar ve gümrük ofisleriyle çevriliydi. Yelkencilerle halat fabrikası arasındaki dar sokakta bir hareketlenme gördü. Hemen geri adım attı ama artık çok geçti. Bir el ağzını kapatıp onu ara sokağa sürükledi.

Jolivet'in eğitimi devreye girdi. Kel eğildi, dönerek bir tekme savurdu. Bir nefes sesi ve bir küfür duydu. Onu tutan el gevşedi. Kel kendini kurtardı ve sokağın ağzına doğru fırladı ama yukarıdan bir figür düşerek yolunu kapattı. Sonra bir başkası ve bir başkası daha. Tıpkı ağlarından kurtulan örümcekler gibi.

Kel, başını kaldırdı. Deponun tuğla duvarına en az yarım düzine daha karanlık figür -tuhaf beyaz eldivenler dışında hepsi siyah giymişti- toplanmıştı.

Sürüngeçler.

“Pekâlâ.” Birisi onu ceketinin ön kısmından yakaladı, döndürdü ve duvara çarptı. Kel önündeki şekle baktı. Orta boylu, eski, siyah bir askeri ceket giymişti. Castellane askerlerinin siyah giymesinin üzerinden yüz yıl geçmiş olmalıydı. Bu ceketin ön kısmında pirinç düğmeler vardı ve altındaki yüzü gizlemek için kapüşonu indirilmişti. Altından gelen ses bir erkeğe aitti, Labirent aksanıyla çakıllı bir sestti. “Kaçmanın anlamı yok.”

Kel hemen durum değerlendirmesi yaptı. Her iki taraftan da daha fazla Sürüngen onu çevreledi. Bir düzine kadar olmalıydılar. Giysileri koyu renkli ve yırtık pırtıktı. Elleri, şüphesiz tırmanmayı kolaylaştırmak için kireçli bir maddeyle pudralanmıştı. Elmacikkemiklerinin üst kısımlarına, burunlarına ve çenelerine siyah yağlı boya sürmüşlerdi. Amaç kendilerini ay ışığında daha az görünür kılmaktı. Ayrıca yüzlerinin bir çocuğun kafatası çizimine benzemesini sağlıyordu.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Kel.

“Ah, hadi ama.” Kel’i duvara çarpan Sürüngen başını iki yana salladı. Gölgelede bir gümüş parladı; yüzünün sol üst çeyreği metal bir maskeyle örtülmüştü. Teni solgundu, kahverengi saçları kısa kesilmişti. “Seni tanıyamayacağımızı mı sandın, Monsenyör? Şehre her gelişinde bu pelerini giyiyorsun, seni gizlediğini sanıyorsun. Aptalca bir tutarlılık.” Parmağıyla Conor’ın pelerinin kenarına hafifçe vurdu. “Kim olduğunu biliyoruz.”

Monsenyör.

Onun Conor olduğunu sanıyorlardı.

“Yalnız olmam,” dedi Kel, en kibirli ses tonuyla, “bana özgürce el uzatabileceğin anlamına gelmiyor. Trick’de ölmek istemiyorsan tabii.”

Hızlı, huzursuz bir mırıltı duyuldu ve gümüş maskeli Sürüngenin kahkahası hızla üzerine geldi.

“Bizi Prosper Beck gönderdi, Monsenyör. Ve sanırım nede-nini biliyorsun.”

Prosper Beck? Kel tepkisini gizleyerek hareketsiz kaldı ama akli hızla çalışıyordu. Beck gibi önemsiz bir suçlunun Castellane Veliht Prensi ile ne işi vardı?

“Beck artık senin sahibin, Aurelian,” diye devam etti Sürüngen. “Caravel’de sana bir mesaj gönderdi ve dün gece borcunu ödemen için sana bir şans verdi. Ama sen Tepe’deki sarayda saklandın. Sanki buradaki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi...”

Dün gece. Kel, Conor’ın pencereyi yumruklayarak kanattığı elini düşünmeden edemedi. Ancak bilmeceyi tamamlaması için bu yeterli değildi. Sadece bir bilmecenin ortaya çıkmaya başladığını bilmesi için yeterliydi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi sertçe. Bu doğrudu.

“Bize saygısızlık ediyor, Jerrod,” dedi diğer Sürüngenlerden biri. Sarı saçlı ve siyah kumaş maskeli bir kızdı bu. “Bilmiyormuş gibi davranıyor.”

Jerrod’un ifadesini görmek imkânsızdı. Sokak çok karanlıktı ve metal maske de çok rahatsız ediciydi. Ama sesinde keyif dolu bir ton vardı. “Biliyor, Lola.”

Yüzü çiçek hastalığından kalma lekelerle dolu iri bir adam kahkaha attı. “Kimse Prosper Beck’e on bin kron borcu olduğunu unutmaz.”

“*On bin kron mu?*” dedi Kel şaşkınlıkla. Çok büyük bir meblağdı. Bu kadar parayla bir filo satın alınabilirdi.

Kalabalık arasında çirkin kahkahalar yükseldi ama Jerrod gülmedi. Maske ifadesinin okunmasını zorlaştırıyor fakat Kel’e dik dik bakıyormuş gibi görünüyordu. Gözlerinde bir farkında-

lık belirdi. Kel'in çenesini yakalayıp onu yukarı bakmaya zorladı. "Sen o değilsin," diye nefes verdi. "Sen Prens değilsin."

"Ne?" Lola'nın elinde gümüş bir şey parladı. İleri atıldı, ay ışığı uzun, pürüzlü kenarlı bir bıçağın üzerinden yansıdı. "O halde kim bu cehennem olası?"

"Bırakın gideyim." Kel kendini Jerrod'un elinden kurtarmaya çalıştı ama adam görüldüğünden daha güçlüydü. *Jerrod'un ayaklarını kaydırabilir, onu devirebilir ve kaburgalarına tekme atabilirim*, diye düşündü ama bu, çetenin geri kalanını bir dalga gibi Kel'in üzerine yıkmaktan başka işe yaramazdı. "Ben sandığınız kişi değilim, o yüzden bırakın gideyim."

"Bunu yapamam," dedi çiçek lekeli suratı olan adam. Cebinden uzun bir ustura çıkarmıştı. Grup boyunca silahlar yıldızların ortaya çıkması gibi parlamaya başladı. Bu kadar tehlikeli bir şey için tuhaf derecede güzel bir etkiydi.

"Kaspar haklı," dedi Lola. "Gitmesine izin veremeyiz. İsimsiz bir fare bile olsa, yine de ötebilir."

Kel'e, Kaspar'a ve onu takip eden diğerlerine doğru ilerledi. Kel dövüşmeye hazırlanırken ellerini iki yanında esnetti. Jerrod, şaşırtıcı bir şekilde hareket etmemişti. Hâlâ Kel'in ceketinin ön kısmını tutuyordu.

"Geri çekil Lola," dedi. "Ve geri kalanınız. Beni dinleyin..."

Kel, kulağının yanından vızıldayan bir böceğin sesi gibi tiz bir vınlama duydu. Lola haykırdı.

Jerrod'un başı yana doğru savruldu, ancak Kel'i hâlâ duvara dayamış vaziyetteydi. Sarışın Sürüngen Lola, göğsünde bir okla ara sokağa boylu boyunca düştü. Kan, kirli kaldırım taşlarının arasından süzülerek altında birikmeye başladı.

Kel şaşkına dönmüştü. Bu nereden gelmişti? Jerrod, Kel'i duvara daha sert itti, maskesinin arkasındaki gözleri kısıldı. "Ne

oluyor?” diye bağırdı. “Seni takip eden kimse yoktu. Olsa görürdük...”

“*Jerrod!*” Altın küpeli genç bir adam olan başka bir Sürüngen, boğazına bir ok saplanarak geri çekildi. Oku tuttu, dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarında kırmızı bir köpük vardı.

Jerrod’un ağzı sessizce çalışıyordu. Tek kelime çıkmadı. Bu sefer Kel fırsattan yararlandı. Atılıp kafasını Jerrod’unkine vurdu. Metal maskenin kenarı alnını kesti ama adrenalın yüzünden acısı azdı. Jerrod sendeledi ve Kel bükülerek adamın elinden kurtuldu.

Sokağın ağzına doğru koştu. Sadece bir aptal karşısındakiler sayıca üstünken dövüşmeyi tercih ederdi. Ayrıca isimsiz okçunun kendi tarafında olduğuna inanması için hiçbir nedeni de yoktu.

Kaspar hırlayarak yolunu kesti. Kel, hiç yavaşlamadan ona vurdu. Temiz bir aparkat, onu bir tahta kutu yığınınına fırlattı. Bir ok yanından geçip kutulardan birine çarparak yığının devrilmesine yol açtı.

Yürüyenler paniğe kapılmış, kaçan karıncalar gibi duvarlara doğru akın etmeye başlamışlardı. Kaspar, Kel’in yanından geçip gövdesine iki sert darbe indirdi. Kendini duvara atıp yukarı tırmanmaya başladığında Kel geriye çekildi, nefesi kesildi. Jerrod, Lola’nın cesedinin üzerinde diz çökmüş, omuzları kamburlaşmıştı.

Kel sokağın girişine doğru gerilemeye başladı ama bir şeyler ters gidiyordu. Bacakları ona gerektiği gibi itaat etmiyordu. Göğsünde sıcak, iğneleyici bir ağrı vardı. Elini oraya koydu. Çektiğinde kırmızıydı.

Kaspar yanından geçerken sadece ona vurmakla kalmamıştı, en azından eli boş değildi. Onu bıçaklamıştı. Kel, kanı içeride

tutmaya çalışarak elini yaraya bastırdı. *Eğer Anahtar'a ulaşabilirsem*, diye düşündü ama sokak ufka kadar uzanıyordu. Asla bu kadar mesafeyi yürüyemezdi ve çok geçmeden bunun bir önemi kalmadı. Bacakları çözüldü.

Yere çöktü. Zemin pis ve sertti, balık ve çöp kokuyordu. Olduğu yere yatmamayı çok isterdi ama vücudu onunla işbirliği yapmıyordu.

Elini göğsüne bastırdı. Gömleği sanki üzerine su dökülmüş gibi ıslaktı. Acı, dönen, sıkışan, onu yere sabitleyen bir vida gibiydi. Kendi nefesinin sert ve boğuk sesini duyabiliyordu. Tuğla duvarlar üzerinde yükseldi, aralarında ince bir yıldız şeridi vardı.

Ve sonra metal bir maskenin ışıltısı yıldızları bir anlığına kararttı. Jerrod üzerine çömelmişti.

“Prens olmayabilirsin,” dedi Jerrod, sesi gergindi, “ama onun pelerinini giyiyorsun. Bunda yanılmadım. *Kimsin sen?*”

Kel başını salladı ya da sallamaya çalıştı. *Sana söyleyemem*, diye düşündü, *ama Conor için ölmek benim işim ve sanırım şimdi bu oluyor. Sadece bu kadar aptalca olacağını düşünmemiştim.*

“Kusura bakma,” dedi Jerrod. Ve sanki samimi gibiydi. “Böyle olmaması gerekiyordu.”

Kel neredeyse gülecekti. Bu çok saçmaydı. Ama gülmek çok acı veriyordu ve görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. Gölgele karmaya başladı ve Jerrod gitti. Kel'in görebildiği tek şey yıldızlardı. Kendini yine limanın çok ötesinde, denizle gökyüzünün aynı renkte olduğu teknesinde hayal etti. Tuzun kokusunu alabiliyor ve dalgaların kırbaçlarını duyabiliyordu. Eğer bu ölümse, belki de o kadar kötü sayılmazdı.

O sırada başını sallayarak Jolivet'i düşündü. Kederden beti benzi atmış Antonetta'yı düşündü -ölse mutlaka üzülürdü, değil

mi?- belki de elini tutup Conor'ı teselli ederdi. Ve son olarak, kanatlardan oluşan tacını takan Conor'ın, Kel'in öldüğünü öğrendiğinde ne diyeceğini düşündü. Hiç şüphesiz zekice ve keskin bir şeyler söylerdi. *Seni hayatta tutmak için elimizden geleni yapacağız*, diyen Mayesh'i düşündü ve yüksükotu renginde mor bir bulanıklık gördü. Görüşünün köşesinde parlak bir şey ışıldadı. Sonra sanki suya batar gibi havanın içine battığını hissetti. Ta ki görebildiği tek şey karanlık olana kadar.

Aram, genç Büyücü-Kraliçe Adassa tarafından yönetilen bir krallıktı. Babası Kral Avihal, ülkesinin savaşın yıkımından korunması için diğer Büyücü-Krallar ve Kraliçelerle barış müzakereleri yapan akıllı bir diplomattı. Kral Avihal öldüğünde, kendisine ait olan Kaynak Taşı'nı kızına verdi ama kız yumuşak bir ruha sahipti ve güç arayıcısı değildi. Kendi halkı bile onun kraliçelik gücüne sahip olamayacağından korkuyordu. En büyük müttefiklerinden biri, muhafızlarının komutanı sadık Judah Makabi'ydi. Tahtın yollarını öğrenmeye çabalarken, tavsiyelerde bulunarak ve danışmanlık yaparak onun yanında durdu. Makabi halka, onun harika bir kraliçe olacağına dair güvence verdi. Sadece bekleyin. O bizi yüceltecek.

Genç Kraliçe'nin yükselişini bir fırsat olarak gören biri daha vardı: Büyücü-Kral Süleyman.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM SEKİZ

Mutfak masasında oturan Lin, Petrov'un taşını elinde çevirdi. Ağır ciltlerden, *Devalar Kitabı*'ndan alınan hassas anatomi çizimleriyle kaplı ince parşömen tabakalarına kadar tüm kitap ve kâğıtlar her zamanki gibi her yere dağılmıştı. Josit buradayken, derisi soyulmuş sırtlar ve kapaksız gözlerle dolu kâbuslar gördüğünü söyleyip onları kaldırmasını sağladı. (Lin bunun kısmen kendi hatası olduğunu biliyordu. Çocukken, baş belası küçük çocukları kaçıran derisiz *shedim* hikâyeleriyle onu korkutmaktan hoşlanırdı.)

Karanlık geceye karşı panjurlar kapalı ve ateş yanarken, ev şirin, küçük bir mağaraya dönüştü. Lin'in ders çalışmak için en sevdiği zamandı ama bu gece aklını kitaplarına veremiyordu. Chana'nın bahçede ona söylediklerini, Mariam'a bir arkadaş gibi değil, bir hasta gibi davrandığını unutamıyordu. Mariam'ın, Lin'in kendisi için hazırladığı çayları ve tozları görev bilinciyle yutacağı bir hayat dışında sabırsızlıkla bekleyebileceği bir şeye ihtiyacı vardı.

Bu sözler Lin'in içini soğutmuştu. Ölmek üzere olan insanların tedavi etmiş ve onların çoğunlukla, son kez sevdiklerinin

yüzünü görecek ya da son bir dileği gerçekleştirecek kadar, salt irade gücüyle hayata tutunduklarını bilirdi. Mariam'ın sabırsızlıkla bekleyecek bir şeye sahip olması iyiydi ama ya festival bitince vazgeçerse? Dayanmayı bırakırsa? Lin'i bekleyebilir miydi, yoksa bunu istemek haksızlık mıydı? Onu tekrar görmek için Josit'i bekler miydi? Peki, Josit'in ne zaman döneceğini kim bilebilirdi? Bir kervanı geciktirebilecek her türlü şey olabilirdi. Kötü hava koşulları, mal kıtlığı veya kervansaraydaki sorunlar, yollar üzerindeki ara istasyonlar.

Öf. Lin, Petrov'un taşını avcuna yuvarladı. Ateş ışığı onu garip açılardan yakalıyor, taşın derinliklerindeki şekilleri, tıpkı bir perdenin gizlediği gölgeli şekiller gibi çıkarıyordu.

Elbette Chana'nın baskısına boyun eğmiş, festivale katılmayı ve hazırlıklara yardım etmeyi kabul etmişti. İnatçılığı buraya kaddı. Chana, Lin'in iradesini kırık bir dal gibi nasıl bükeceğini iyi bilirdi.

Çevirmekte olduğu taşın yüzeyinde bir şey yükseliyormuş gibi görününce Lin baktı. Neredeyse bir mektup ya da bir sayı gibi okunaklı bir şekle benziyordu. O sırada ön kapısına şiddetli bir şekilde vurulması Lin'i ayağa kaldırdı. Geç olmuştu; bir süre önce Rüzgâr Kulesi Saati'nin gece yarısını çaldığını duymuştu. Bu saatte onu rahatsız etmeleri için ancak bir hastanın çok zor durumda olması gerekirdi.

Mariam? Kalbi küt küt atarak ön kapıyı açtığında komşusu Oren Kandel'i kapısının önünde buldu. "Kapıda sana ihtiyaç var," dedi. "Bir araba bekliyor."

Lin ters bir şey söylememek için kendini zor tuttu. Oren evlenme teklifine hayır dediği için Lin'i asla affetmemişti. Kendisi artık Shomrim'lerden biriydi, bir kapı muhafızıydı. Sault'a girip çıkarken onu sık sık görür ve her zaman kibarca selamlardı. Ama

Oren ona daima, tıbbi çantasını alıp duvarın üzerinden atmayı diler gibi sert bir ifadeyle bakardı.

İki yıl önce Tanrıça Festivali'nde onu dansa kaldırmıştı. Lin yorgun olduğunu söyleyerek hayır demişti. Gerçek şu ki Oren'de onu korkutan bir şeyler vardı. Koyu kahverengi gözlerinin derinliğinde daima bir nefret kıvılcımı yanıyordu. O gece onu geri çevirdiğinden beri bu kıvılcım daha da parlaklaşmıştı.

“Araba mı?” diye tekrarladı Lin. “Şehirdeki hastalarımın biri mi?”

İnce parmakları boynundaki kalın metal zincirle oynuyordu. Üzerinde hayal ürünü bir şekilde kazınmış kelimelerle Hanımın Duası yazıyordu. “Söyleyemem. Sadece sana eşlik etmem söylendi. Ve çantanı da getirmeni istiyorum.”

“Sorunun ne olduğunu bilsem faydası olurdu...”

Ona ekşi bir ifadeyle baktı. “Bilmiyorum.”

Bilmek istediği şeyi ona söylememenin tadını çıkarıyordu, bu çok açıktı. Lin, “Bekle,” dedi ve kapıyı yüzüne kapattı. Aceleyle odasına gitti, doktor kıyafetlerini açtı, özenle mavi keten tunik ve pantolonunu giydi. Petrov'un taşını cebine koydu. Saçlarını tek örgüyle bağladı ve annesinin kolyesini boynuna taktı. Tanıdık altın halka boğazının boşluğuna yerleşince rahatladı. Son olarak yatağının altından her zaman hazır ve nazır olan çantasını çekti.

Dışarıda Oren'e katıldığında ay gökyüzünün en tepesindeydi. Adam onu gördüğünde, bir yere ince bir kahverengi *patoun* akıntısı tükürdü ve bir daha arkasına bile bakmadan yola koyuldu. Adımları uzun ve hızlıydı, kadının daha kısa adımlarına izin vermiyordu. Lin ona, bir refakatçiye ihtiyacı olmadığını ve kapılara kendi başına gidebileceğini söylemeyi düşündü. Ama o itiraz eder ve bu da Lin'in hastasına ulaşma zamanına mal olurdu.

Hastası her kimse. Doğu duvarının kıvrımını takip ederek Oren'in birkaç metre arkasından ilerleyen Lin olasılıkları düşündü. Zofia mıydı? Yoksa hipokondri hastası olan ve her hafif hışırtının bir veba vakasının habercisi olduğunu düşündüğü emekli fahişe Larissa mı?

Sault'ta gece dört saate ayrılmıştı. İlki günbatımında başlar, sonuncusu ise şafak vakti Rüzgâr Kulesi Saati'nin çalışma gününün başlangıcını işaret eden sabah zili *aubade* çaldığında sona ererdi. Bir hayat kurtarmak için becerilerine acilen ihtiyaç duyulan doktorlar dışında Ashkar'ın gece saatlerinde Sault'tan ayrılması yasaktı. O zaman bile onların Ashkar mavisini veya grisini giymeleri gerekirdi ve duvarlarının dışında ne yaptıklarını öğrenmek isteyen Uyanıklar tarafından sık sık durdurulurlardı. *Senin gibi insanların hayatını kurtarmaya çalışıyorum*, diye çıkışmak isterdi Lin daima ama şu ana kadar dilini tutmayı başarmıştı.

Bir de Mayesh vardı. Her zamanki gibi tüm kuralların istisnası olarak gece saatlerinde serbestçe gelip gitmesine izin verilirdi. Saray'ın ona ihtiyacı vardı ve bu, diğer tüm kanunların yerine geçiyordu. Ancak kraliyet işleri bittiğinde, saat ne kadar geç olursa olsun, Mayesh, Marivent'te kalamaz ya da oranın lüks misafir odalarından yararlanamazdı. O hâlâ bir Ashkar'dı. Sault'ta bulunan Kathot'taki küçük evinin yalnızlığına, istenmeyen bir paket gibi geri gönderilirdi. Bu, iyi bir adamı bile sinirlendirirdi ve Lin, büyükbabasının iyi bir adam olduğunu düşünmüyordu.

O ve Oren, açık olan şehir kapılarına ulaşmışlardı. İkinci kapı görevlisi Mez Gorin elinde cilalı ahşap asasıyla bekliyordu. (Asalar uzun zaman önce Shomrim'in silahları olarak seçilmişti çünkü *Malbushim*'e zararsız görünseler de iyi eğitilmiş ellerde öldürücüydüler.) Her zaman nazik olan Mez'in karmakarışık

kahverengi saçları ve tırtıl gibi kalın kaşları vardı. Lin'i görünce gülümsedi ve ona kapılardan geçmesi gerektiğini işaret etti.

Lin arkasında somurtkan Oren'i bırakarak kapıya yaklaştı. Ashkar dilinde bir dua çizgisiyle kazınmış taş kemerin ardındaki Ruta Magna'nın gürültüsünü görebiliyordu: DALI KOL TASI-QEOT OSLOH DAYN LESEX TSIA. *Bu gece kapıların kapalı olduğu için, bizi bu saatte bağışla.* Çizgiler, büyük Aram şehri Haran'ın kapılarına gönderme yapıyordu ama Lin, kapıların dünyanın her yerindeki kapılar olduğunu düşünürdü. Bu özel kapılardan yolda bekleyen ve kapıları aslanlarla süslü kırmızı arabayı görebiliyordu.

Bir kraliyet arabası. Tıpkı birkaç gün önce onu ve Mariam'ı meydandan getiren araba gibi ama neden şimdi buradaydı? Mez'e şaşkın bir ifadeyle baktı ama o sadece omuz silkti ve başını salladı. Sanki *haydi git de arabaya bin*, der gibi elini savurdu.

Geceleri, şehir karanlıkken Marivent parlardı. Tepe ikinci bir ay gibiydi. Lin, ışığın altında arabaya doğru ilerledi. Kırmızı üniformalı bir sürücünün ön koltuğa tünediğini görebiliyordu. Biraz beceriksizce içeri tırmanarak kapıyı açtı. Rahat tunik ve pantolonundan memnundu. Kat kat etek ve jupon giymiş asil hanımların bu işleri nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Arabanın içi kırmızı ve altın rengi kadifeydi. Bronz kaplardaki mumlar iç duvarlara monte edilmişti ama yalnızca bir tanesi yanıyordu. Lin'in karşısında çatık kaşlı büyükbabası Mayesh oturuyordu.

"Zai?" Lin içinden küfretti, eski takma adını kullanmayı düşünmemişti. "Neler oluyor?.."

Araba ileri doğru sallanarak Ruta Magna'daki trafiğe doğru ilerledi. Kırık Pazar tüm hızıyla devam ediyor, nafta meşalelerinin parıltısı tezgâhları belirsiz gölgelere dönüştürüyordu.

“Yardıma ihtiyacı olan bir hasta var,” dedi Mayesh yumuşak bir sesle. “Sarayda.”

“Demek bu yüzden... Bunlara gerek var mıydı?” Lin sanki son on beş dakikanın tamamını kapsayacakmış gibi elini salladı. “Neden kendin gelmek yerine Oren’i gönderdin? Marivent’te kimseyi tedavi etmek istemeyeceğimi biliyordun, değil mi?”

“Hayır,” dedi. “Sanırım Asaph Yemini senin için bir anlam ifade ediyordur. *Çünkü bir hekim rütbeye, servete, yaşa bakmamalıdır. Hastanın düşman mı dost mu olduğunu, yerli mi yabancı mı olduğunu, hangi tanrılara tapıldığını sorgulamamalıdır. Tanrıça’nın emrettiği gibi iyileştirmelidir.*”

Sesi onu sinirlendirmişti. “Yemini biliyorum,” dedi. “Yemin törenime katılma zahmetinde bulunsaydın...”

Bir kibritin yanması üzerine sözünü kesti. Kibrit küçük bir alevle parladı ve Mayesh bunu arabanın içindeki başka bir mumu yakmak için kullandı. Yeni ışık Mayesh’i aydınlatınca genellikle tertemiz olan cüppesinin kollarına ve göğsüne bulaşmış olan koyu kırmızı-kahverengi lekeler ortaya çıktı.

“Oren’i gönderdim çünkü kan seni heyecanlandırırdı. Bunu istemedim.”

Lin gerildi. Çok fazla kan vardı, tehlikeli miktarda. “Kimin kanı bu?”

Mayesh içini çekti. Lin, adamın içinde çatışan iki içgüdüyü görebiliyordu. İlki, her zaman yaptığı gibi kıza hiçbir şey söylememek, ikincisi ise eğer gizemli hastayı tedavi etmesini istiyorsa, dilini tutmamak. Lin, bu çatışmanın tadını çıkararak hareket etmeden oturdu. “Sör Kel Anjuman,” dedi adam sonunda. “Prens’in kuzeni.”

Bu sürpriz Lin’in omurgasını gerdi. “Prens’in *kuzeni mi?*” diye tekrarladi. “Onu tedavi edecek bir saray cerrahı yok mu?”

Bir kâse dolusu sülük ve hastaların ısırması için deri bir kayışla tedavi etmeye çalışan bir Akademi mezunu?”

Mayesh sert bir şekilde gülümsedi. “Hoş olmayan bir resim çiziyorsun ama seni temin ederim ki gerçek daha kötü. Gasquet onu tedavi ederse ölür. O yüzden...”

“O yüzden ben,” dedi Lin.

“Evet. Bu yüzden sen. Prens varlığını memnuniyetle karşılayacaktır,” diye ekledi. “Kuzenini sever.”

Prens yozlaşmış bir aptal, diye düşündü Lin, ve kuzeni de muhtemelen ona çok benziyordur.

“Peki ya onu iyileştiremezsem?” dedi. Kırık Pazar’ı geride bırakmışlar, Valerian Meydanı yakınındaki sokaklardan geçiyorlardı. Buradaki alçı duvarlar, Akademi derslerinden Arena’daki kavgalara kadar halka açık etkinliklerin reklamlarıyla boyanmıştı. Altın ve zümrüt, safran ve kırmızı karışımı parlak renkler geçerken bir araya geliyordu. “Ya ölürse?”

“Lin...”

“Peki ya Asaph gibi olursam?” diye sözünü kesti kız:

Yemine adını veren hekim Asaph’ın öyküsünü bütün Ashkar bilirdi. Bilgeliği ve becerisi nedeniyle Sault’un içinde ve dışında saygı duyulan bir şifacıydı. Kızıl Veba zamanında Kral Rolant’ın karısına ikiz çocuk doğurturken bunların hiçbirinin ona faydası olmamıştı. Zor bir doğum olmuş ve Kraliçe saatlerce emek vermişti. Asaph’ın becerisi sayesinde ikizlerden biri canlı doğmuş, ikincisi ölmüştü; Asaph’ın çağrılmasından çok önce, günler evvel rahimde ölü kalmıştı. Önemli olduğundan değil. Asaph bir hain gibi öldürüldü: Tepe’den denize atıldı ve burada timsahlar tarafından parçalandı.

Bu, Saray’ı kimseye sevdirebilecek bir hikâye değildi, özellikle de zaten Marivent sakinlerinden hoşlanmamaya meyilli biri-

ne. Mayesh, “Saray’da güçsüz değilim Lin,” dedi. “Sana bir şey olmasına izin vermem.”

Sözcükler, ağzından onları durduramadan çıktı. “Ben senin kanındanım,” dedi. Çok uzun zaman önce Maharam’ın sözlerini, büyükbabasının onlardan nasıl yüz çevirdiğini hatırladı. *Onlar senin kanından, o çocuklar senin kanının kanından.* “Konuştuğumuzdan bu yana ne kadar zaman geçti Mayesh? Aylar mı? Bir yıl mı? Her zaman Aurelian Hanesi’ni, onun ihtiyaçlarını ve arzularını benim önüme, Josit’in önüne koydun. O halde, bunu şimdi değiştireceğine inanmam için hiçbir nedenim yoksa beni bağışla.”

Mayesh gri kaşlarını kaldırdı. Gözleri, yaşına rağmen berraktı ve bakışları deliciydi. “Beni bu kadar kötü biri olarak gördüğünü hiç fark etmemiştim.”

“Beni düşündüğünü hiç fark etmemiştim.” Araba Tepe’nin dik yokuşunu tırmanmaya başlamıştı, Castellane aşağıda kalıyordu. “Sanırım çenemi kapalı tutma konusunda bana güvenebileceğini düşündüğün için bana geldin.”

“Sana geldim,” dedi Mayesh, “çünkü sen Sault’taki en iyi doktorsun.”

Sen benim doktor olmamı bile istemedin, diye düşündü Lin. Hiçbir zaman desteğini görmedim. Ama yine de Chana’nın yakın zamanda söylediği sözler zihninde çınladı. Büyükbaban senin doktor olmana hiçbir zaman karşı çıkmadı. Yaptığı pek çok şey senin öfkeni hak etti Lin. Ama bu, onun yapmadığı bir şeydi.

Belki de o ciddiydi, diye düşündü Lin. Belki.

Ellerini kucağında birleştirdi. “Tamam,” dedi. “Bana şu Kel Anjuman’ın yaralarından söz et.”

Hikâyeyi anlatmaya, arabanın saray kapısına doğru dik yokuştan yavaşça yukarıya doğru kıvrılarak çıkmasıyla başladı. O

gün İmtiyazlı Ailelerin bir toplantısı vardı. Daha sonra Prens'in kuzeni Marivent'ten şehre doğru yola çıkmıştı. Özellikle nereye gittiğini kimse bilmiyordu. (*Tapınak Bölgesi'dir*, diye düşündü Lin. Kuzeni gibi içki içmek, fahişelerle takılmak için. Soylular başka ne yapardı ki?) Mayesh, hazineyle bir sorun olduğundan gece geç saatlere kadar çalışıyordu ve ön kapıda bir kargaşa görmüştü. Oraya vardığında Anjuman'ın baygın, kanayan bedeninin sarayın eşiğine atıldığını görmüştü. Muhafızlar onu kimin bıraktığını görmemişti. Bir anda, sanki bir hayalet tarafından oraya taşınmış gibi ortaya çıktığına yemin ettiler. Mayesh, genç adamın gevşek bedenini Prens'in dairesine yarı taşımak, yarı sürüklemek zorunda kalmıştı. Burada yaralarının boyutu netleşmişti. Kısa süre sonra Mayesh, Sault'a gitmek üzere ayrılmıştı.

Lin, *muhtemelen kumarda hile yaptığı biri tarafından bıçaklanmıştır*, diye düşündü. Ya da haksızlık ettiği bir fahişe tarafından. Ama hemen kendine, bu Kel Anjuman denen adamı yargılamaması gerektiğini söyledi. Adam onun hastasıydı ve ayrıca Mayesh'in ona karşı yaptığı adaletsizliklerin sorumlusu değildi. O bir Aurelian değildi.

Bu sırada Marivent'in kuzey kapısına ulaşmışlardı; Mayesh'in bahsettiği, Anjuman'ın atıldığı eşiğe. Burada yüksek suç ve drama eylemleri sık sık yaşanıyormuş gibi görünmüyordu. Oldukça sıradan bir taş kemerdi ve tonozlu tepesinden aslan bayrakları dalgalanıyordu. Sarayı çevreleyen beyaz duvarların surları boyunca meşaleler yanıyor, geceyi aydınlatıp yıldızları perdeliyorlardı.

Lin, Mayesh'in arabanın penceresinden eğilip, kırmızı ve altın rengine boyanmış sert ahşap heykeller gibi sıra sıra dizilmiş kale muhafızlarıyla konuşmasını sessizce izledi. Büyükbabasının burada, kapıda, yeşil çimlerin arasında diz çöküp Prens'in kuze-

ninin bedenini kucakladığını hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. Danışman cüppesinin her yerine kan lekeleri bulaşmasını. Mayesh hikâyesinin bir kısmını anlatmamış olduğu sürece bu mümkün görünmüyordu.

Ve hiç şüphe yok ki anlatmamıştı, diye düşündü Lin. Onun yardımına ihtiyacı olmasaydı Lin'e hiçbir şey söylemezdi ama kesinlikle anlatması gerektiği kadarını anlatmıştı.

Araba kemerli geçitte tıngırdarak ilerledi. Kapı arkalarında kalmıştı. Saray sınırlarının içindeydiler. Lin bu konuda heyecanlanmak istemese de nabzının hızlandığını hissetti. Buradaydı. Burada, Marivent'in içinde, Castellane'in atan kalbinde.

Uzun zaman önce Lin ve Mariam, Ruta Magna'da bir hikâye çarkçısının masalını dinlemişlerdi. *Tiran'ın Evcilleştirilmesi* adlı bir masaldı. Lin, hikâyesinin kahramanının saraya ilk kez girdiği anı hâlâ hatırlıyordu. Dinleyen kalabalığın arasında nasıl da bir nefes alıp verişiydi. Çoğu insan tüm hayatlarını Castellane'de geçirirdi. Kapılarından asla giremeyeceklerini bildikleri Marivent üstlerinde bir yıldız gibi parlardı. O kapıların ötesinde, Dağılış'ta kaybolmamış türden bir büyüün yattığını bilirlerdi. Gücün, ihtişamın ve zenginliğin, lüksün ve nüfuzun büyüünün. Ulusların kaderleri Aurelian Hanesi'nin isteğine göre değişirdi. Bu, başlı başına bir tür büyücülüktü.

Çevrelerinde ay ışığında parlayan bembeyaz ve çeşitli küçük saraylar yükseliyordu. Lin bunlardan birkaçının ismini hikâyelerden biliyordu: Yıldız Kulesi, ışıklı bir küre şeklindeki Güneş Sarayı, taht odasının bulunduğu Castel Antin. Güneybatıda, deniz kayalıklarının kenarında Trick'in iğne gibi siyah çatısı yükseliyordu. Hikâye çarkçısının pek çok hikâyesi Trick'ten cüretkâr bir kaçıyı içerirdi ama gerçekte hiç kimse bu kaçıyı başaramamıştı.

Asmalarla kaplı bir kafes olan ikinci bir kemerli geçitten geçerek üç tarafı taş duvarlarla çevrili bir avluya girdiler. Mayesh bunun Prens'in yaşadığı yer olan Castel Mitat olduğunu mırıldandı. Araba kiremitli bir çeşmenin yanında durdu ve hızla indiler.

İndikleri anda araba hızla uzaklaştı. Lin, Mayesh onları duvara monte güneş saatinin altındaki çift kapıdan aceleyle geçirmeden önce şatonun duvarlarının büyük, kemerli pencerelerle donatıldığını ve uzun balkonlarla süslendiğini fark edecek kadar zaman bulabilmişti.

İçeride dik bir merdiven vardı. Basamakların ortası, yıllar geçtikçe üzerine basılan ayaklarla derin girintilere kadar aşınmış eski bir mermerden oluşuyordu. Birkaç lamba yanmaktaydı. Ayak sesleri yankılanarak gölgelerin arasından yukarıya doğru koştular. Bu saatte neredeyse boş olan yer, garip bir şekilde terk edilmiş gibi geliyordu. Çok fazla mermer kaplama olduğu için içerisi soğuktu.

Son sahanlığa ulaştılar ve daha beyaz taşlardan oluşan bir koridora döndüler. Koridor boyunca Marakand'dan gelen koyu mücevher tonlarında halılar seriliydi. Ahşap ve dövülmüş metalden yapılmış bir çift kapıya yaklaştıklarında Lin kemerli pencerelerden kendi yansımasını gördü. Tasarımlarına karmaşık bir taç ve alev deseni kazınmıştı.

Mayesh elini kapıya koydu, durakladı ve Lin'e baktı. "Burası Veliaht Prens'in dairesi," dedi. "Dairesini kuzeniyle paylaşıyor. Çocukluklarından beri kardeş gibi aynı odada yaşıyorlar."

Lin hiçbir şey söylemedi. Conor Aurelian'ın odalarını paylaşmaya -ya da herhangi bir şeyi paylaşmaya- istekli olması ona tuhaf geldi ama Prens'in, kuzeninin arkadaşlığından hoşlandığını ve dairelerin kesinlikle çok geniş olduğunu düşündü. Prens

muhtemelen kuzeninin varlığını ancak canı istediğinde fark ediyor olmalıydı.

Mayesh, kapıyı açıp Lin'i içeri sokmadan önce sertçe vurdu. Lin gerilmiş bir yay gibi Veliaht Prens'in dairesine adım attı.

Hayal ettiği kadar devasa olmasa da geniş bir alandı. Zemin, sanki Kaleler oyununun tahtasıymış gibi değişen mermer karelerden oluşuyordu: siyah ve beyaz, ara sıra da kırmızı kuvars serpintileri vardı. Odanın bir köşesinde yükseltilmiş bir kürsü ve üzerinde siyah beyaz kadife perdeli geniş bir yatak duruyordu. Daha küçük olan başka bir yataksa kürsünün basamaklarının yakınına yerleştirilmişti. Odanın her tarafında ham Shenzan ipeğiyle kaplanmış yastıklarla dolu devasa divanlar sıralanmıştı. Dövülmüş gümüş ve vitraylı Marakand lambaları odaya sıcak bir ışık saçıyordu. Lin'in gözleri buna alıştığında, genç bir adamın hareketsiz yattığı küçük yatağın üzerinde bir yığın kanlı çarşaf gördü. Yatağın yanında, bu siyah ve gümüş rengi giyen başka bir genç adam, neredeyse çılgınca bir şekilde ileri geri yürüyor, nefesinin altından küfür gibi şeyler mırıldanıyordu.

"Conor," dedi Mayesh sertçe ve Lin, bunun karşısında hafif bir şaşkınlık hissetti. Büyükbabası, Prens'e adıyla hitap ediyordu. Onun sesinde korku duymayınca cesaretlendi. Büyükbabasının sarayda farklı olup olmadığını her zaman merak etmişti, kraliyet kanının ve gücünün yakınlığının onu korkutup korkutmadığını. Korkutmuyor gibi görünüyordu. "Herkes nerede?"

Prens Conor'ın kafası hızla kalktı. Valerian Meydanı'ndakine hiç benzemiyordu. Açık kahverengi teni kül rengini almıştı ve yüz hatları fazla gergin görünüyordu. "Onları gönderdim," dedi. "Yardım etmiyorlardı, onlar..." Lin'e gözlerini kıstı. "Doktor bu mu?"

“Evet,” dedi Lin. Adını söylemedi, onun sormasını bekledi. Prens ona bakarken, sinirlerinde karanlık bir heyecan hissettiğini fark etti. Castellane Prensi onu inceliyordu. Bu adam, gücü sanki bir çocuk oyuncağı gibi elinde tutan biriydi. Böyle bir gücün somut bir yanı vardı; bunu bir fırtınanın gelişi gibi hissetti.

“Çok genç görünüyor Mayesh,” dedi küçümseyen bir ses tonuyla. “Emin misin?..”

Geri kalanını söylemesine gerek yoktu. *Onun Sault’un en iyisi olduğundan emin misin? O sadece bir kız. İşini daha iyi yapabilecek bilge, sakallı, yaşlı bir adam bulabilirdin.* Lin, bir prensin ayak bileğine tekme atmanın cezasının ne olduğunu merak etti. Hiç şüphe yok ki hapishaneydi.

Yatakta yatan genç adama ulaşmak için can atıyordu. Onun bu kadar hareketsiz kalmasından hoşlanmamıştı. En azından Prens, cerrahı göndermişti. Kötü bir doktor, hiç doktor olmasından da beterdi.

“Lin yirmi üç yaşında,” dedi Mayesh. Sesi düzdü. “Ve o Sault’un en iyisidir.”

Prens gözlerini ovuşturdu. Çevrelerine siyah sürmeler bulaşmıştı. Lin’in daha önce soylularda gördüğü bir tarzdı bu. Hem erkekler hem de kadınlar gözlerini koyulaştırıyor, tırnaklarına boya sürüp parmaklarına mücevher takıyordu. Prens’in elleri yüzüklerle parlıyordu: zümrütler ve safirler, beyaz ve pembe altın şeritler. “Peki, o zaman,” dedi sabırsızca. “Gel de ona bak.”

Lin fayanslı zeminden aceleyle alçak yatağa doğru ilerledi ve çantasını yakındaki ahşap bir masanın üzerine koydu. Birisi oraya gümüş bir kâsede temiz su ve bir kalıp sabun bırakmıştı. Bunu Mayesh istemiş olmalıydı. Castellane doktorları çalışmaya başlamadan önce ellerini temizlemezdi ama Ashkarlar temizlerdi.

Lin ellerini temizleyip kuruladı, sonra hastasına bakmak için döndü. Yatak kanlı, birbirine dolanmış çarşaflarla doluydu. Büyükbabasının Kel dediği genç adam aralarında baygın yatıyordu ancak elleri ara sıra yanlarında, ağrı için morfin verildiğini gösteren kaba, spazm benzeri seğirmelerle hareket ediyordu. Gasquet bunu, Conor kendisini göndermeden önce yapmış olmalıydı.

Anjuman ayrıca pantolonuna ve kana bulanmış patiska gömleğine kadar soyulmuştu. Çoğu karnının sağ tarafında olsa da göğüs kemiğinin üzerinde de koyu lekeler vardı.

Hastasıyla Prens Conor arasındaki aile benzerliğini görebiliyordu. Anjuman'ın kiler terden kararmış, boynuna ve şakaklarına yapışmış olmasına rağmen aynı kıvrıkcık koyu renk saçlara, aynı açık kahverengi tene ve ince yüz hatlarına sahiptiler. Anjuman zor nefes alıyordu, dudakları morumsu maviydi ve elini hızla kaldırdığında Lin tırnak diplerinin de aynı renkte olduğunu gördü. Göğsü inip kalkıyor, boğuluyormuş gibi güçlükle nefes alıyordu.

Lin'in etrafındaki her şey hareketsizdi. Bu belirtileri biliyordu. Adam ölmekteydi. Çok az zaman vardı. "Yoldan çekilin," dedi ve Prens'in kaşlarının kalktığını sandı ama tepkisini görmek için bakmadı. Beyni bir saat gibi işliyor, sonraki adımlarını sıralıyor, hastasının neye ihtiyacı olduğuna karar veriyordu. Çantasını alıp içindekileri yatağın üstüne koydu. İnce uçlu, keskin bir bıçağı yakaladı ve Kel Anjuman'ın üzerine eğildi.

"Ne yapıyorsun?" Prens'in ses tonu keskindi. Lin başını kaldırdı ve onun kollarını kavuşturmuş halde kendisine baktığını gördü. Duman siyahı saçlarının sanki parmaklarını sayılamayacak kadar çok kez saçlarının arasında gezdirmiş gibi, karışık bir halde olduğunu fark etti.

"Gömleğini kesiyorum. Yarayı görmem lazım," dedi.

"O pahalı bir gömlek."

Zaten kanla mahvolmuş durumda. Lin, bıçağın ucu kumaşa dayalıyken durakladı. “Bu gömleği mi daha çok seviyorsunuz, kuzeninizi mi?”

Prens’in ağzı inceldi ama devam etmesini işaret etti. Lin, Anjuman’ın gömleğini keserek yan tarafındaki uzun yarığı ortaya çıkardı. Kanama durmuş olsa da çok kan kaybettiği açıktı. Göğsü ve karnı yarıya kadar kuruyan kanla kaplıydı. Lin bir bakışta yarığın yeterince sığ olduğunu görebildi. Endişeye neden olan şey, göğüs kemiğinin hemen solundaki mor-siyah şişliklerle çevrili delik yarasıydı.

İhtiyacı olan şeyleri toplarken Prens’e, “Onu iyice bastırın,” dedi. Hareketleri otomatik, hızlı ama telaşsızdı. Bir hayat kurtarmak için hızlı hareket edilmesi gereken bu anlarda, hekimin üzerine garip bir sakinlik çökerdi.

“Ne?” Lin katlanır neşteri deri kınından çıkarıp keskin ucunu Anjuman’ın iki kaburga kemiği arasına yerleştirirken, Prens şaşkın ve öfkeli görünüyordu. “En azından ona biraz morfin ver, yani eğer onu keseceksen...”

“Zaten verilmiş. Daha fazlası solunumunu durdurur,” dedi Lin. “Kan kalbine baskı yapıyor, ciğerlerini eziyor. Bunu boşaltmam gerek.”

“Gasquet ona sülük koyacaktı—”

“Ölürdü.” Lin elini sabit tuttu; yine de hastayı sabit tutan biri olmadığı için kesme konusunda isteksizdi. Büyük ihtimalle acıyı hissedemeyecek kadar ilaç almıştı ama eğer hissederse ve hareketle sarsılırsa bıçak kayar, hatta belki de bir atardamarı keserdi. “Bana yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?”

Prens hareket etmeyince yatağın ucundan birkaç metre uzakta duran ve yüzü gölgede kalan büyükbabasına baktı. Kolları göğsünde kavuşturulmuştu; sert ve amansız görünüyordu.

Prens Conor'ın hızlı bakışına yanıt olarak, "Jolivet'i getirebilirim," dedi ama görünen o ki bu hoş bir öneri değildi. Prens küfretti, yatağa tırmandı ve ellerini kuzeninin omuzlarına koyarak onu sıkıca yastıklara yasladı.

"Eğer onu öldürürsen—" diye başladı ama Lin dinlemiyordu. Anjuman'ın dudakları masmaviydi. Lin neşterin ucunu kaburgalarının arasında ustalıkla çalıştırarak kısa ve hassas bir kesi yapmaya başladı. Kan fışkırdı ve hızla yan tarafına doğru aktı. Adamın vücudu refleks olarak sarsıldı ama Prens Conor'ın kolları onu sabit tuttu.

Prens, Lin'in tahmininden daha güçlüydü.

Aletleri arasında bir torba içi boş ve esnek, işlenmiş kamış vardı. Lin neşterini sol eline alıp ve kamışlardan birini kavradı. Prens omzunun üzerinden ona bakıyordu, gri gözleri kısılmıştı. Gömleğinin dantel manşetleri kana bulanmıştı.

Lin kamışı kesige dikkatlice sokmaya başladı. Kaburga kemiğine çarptığını hissetti ve yukarı doğru, kemikten uzağa, göğüs boşluğuna doğru açı yaptı. Prens'in ona bir bıçağın ucunun baskısı gibi keskin ve araştırmacı gözlerle baktığını hissedebiliyordu. Kamış daha da ileri doğru kayarken ensesi karıncalandı. Yaradan bir hava akımı geldi. Bir süre sonra kamışın içinden kan aktı. Lin çantasından bir kâse kaptı ama artık kıyafetleri için çok geçti. Kan tuniğini ve kollarını ıslatmıştı. Sıvıyı yakalamak için kâseyi hareket ettirdi, Prens'in kendisine Kel'in kanı akacaksa Gasquet'i göndermelerine gerek olmadığı gibi bir şeyler bağırdığını belli belirsiz fark etti.

Onu duymazdan geldi. Neşterle kamışı Anjuman'ın derisinden sadece bir milimetre kadar çıkacak şekilde kesti. "Artık onu tutmayı bırakabilirsin," dedi sessizce ve Prens ona kızgın bir bakış attı, elleri hâlâ kuzeninin omuzlarındaydı.

“Bunu daha önce hiç yaptın mı?” diye sordu bunun pek olası olmadığını hissettiğini belirten bir ses tonuyla. “Bu saçma prosedür...”

“Yaptım,” dedi Lin ve bu yöntemin, kendisini en tatmin eden yönlerinden birinin ne kadar hızlı işe yaradığı olduğunu eklemedi. Kel Anjuman derin bir nefes aldı ve Prens doğruldu, kuzeninin gözkapakları titrerken aşağıya baktı. Anjuman’ın yüzü kanla kaplıydı ama artık nefesi kesilmiyordu. Soluk alıp verişleri derin ve düzenliydi, dudakları artık mavi değildi.

Gözleri sanki gözkapakları ağırlaşmış gibi yavaşça açıldı. Annesini isteyen bir çocuk gibi, “Conor,” dedi yorgun bir sesle. “Sen...” Gözlerini kırptırdı. “Sen misin?”

Prens, Lin’e hızlı ve endişeli bir bakış attı. “Hâlâ şokta,” dedi Lin, “ama kan artık kalbini ve ciğerlerini ezmiyor. Yaşayacak.”

Mayesh’in huzursuz bir hareket yaptığını duydu, bunu onaylamadığını biliyordu. Tıpta hayat vaat etmek hiçbir zaman iyi bir fikir değildi. Zira her şey olabilirdi.

“Bunu duydun mu?” dedi Prens, kuzeninin elini yakalayarak. Elleri şekil olarak birbirine çok benziyordu. Ancak Prens’inki yüzüklerle parlıyordu ve Anjuman’inki çıplaktı. “Seni aptal. Yaşayacaksın.”

Anjuman yanıt olarak bir şeyler fısıldadı ama Lin dinlemiyordu. Kanın kâseye akması durmuştu. İşinin bitmediğini bildiği için bunu bir kenara bıraktı. Anjuman artık boğulma tehlikesiyle karşı karşıya değildi ve bu bir rahatlamaydı ama yaralarının hâlâ tedavi edilmesi gerekiyordu. Özellikle delik yaraları, kas dokusunun derinliklerine nüfuz edebilecek korkunç bir enfeksiyon riski taşıyordu. Yaralar içeriden şişebilir, dikişleri patlayabilir, cilt siyaha dönebilir ve çürüyebilirdi. Kısa bir süre sonra da ölüm gelirdi.

Artık zamanı olduğu için, ihtiyacı olan şeyleri yatağın yanındaki masaya koyarak, dökülen aletlerini düzenlemeye başladı: tentürlerle dolu cam kavanozlar, ilaç ampulleri, yumuşak pamuklu bandajlar ve kamışlar.

Kâsedeki suyu koyu pembeye çevirerek ellerini tekrar yıkadıktan sonra hastasının yanına döndü. Prens kuzeninin elini ölümcül bir kavramayla tutarken, o yavaşça yaralarının etrafını araştırdı, kırık kemikleri ve ezikleri kontrol etti. “Kellian. Neredeydin?” diye sordu Prens. “Bunu sana kim yaptı? Kolyeni takıyor muydun?”

Kolye mi? diye merak etti Lin. Yüksek sesle, “Onu sorgulamayın,” dedi.

Prens ona hayretle baktı. “Bunu ona kimin yaptığını bilmem gerekiyor...”

“Şu anda değil, yapmayın.” Bir havlu alıp Anjuman’ın göğsündeki ve karnındaki kurumuş kanı silmeye başladı. Bunu yaparken derin bir nefes aldı ve yaralarından herhangi bir koku çıkmadığını görünce rahatladı; iç organlar delinmemiş gibi görünüyordu. İşler korktuğu kadar kötü değildi. Yine de yapılması gereken çok şey vardı.

“Onun iyi olacağını söylemiştin...”

“Onu yorarsanız olmaz,” dedi Lin sertçe. Anjuman’ın göğsündeki son kanı temizlerken boğazının çukurunda bir şeyin parıldadığını gördü. Prens’in sorduğu kolye miydi bu?

“O güçlüdür,” dedi Prens, kıza bakmadan. “Buna dayanır. Kel, söyle. Ne oldu? Senin gibi bir asile bu şekilde dokunmaya kim cüret etti?”

“Sürüngeçler,” dedi Anjuman soluk soluğa. “Bir deponun çatısından üzerime atladılar. Hiç şansım yoktu...” Gözlerini Lin’e çevirerek irkildi. Gözbebekleri acıdan şişmişti.

Prens'in çıkık elmacıkkemikleri kıpkırmızı kesildi. "Jolivet'in şehre inmesini sağlayacağım. Sürüngenleri Labirent'ten yakıp..."

"Hayır," dedi Anjuman sert bir şekilde. "Kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Boş ver Conor."

Sağ eli sanki bir şey arıyormuş gibi huysuzca yatak örtülerinin arasında gezindi. Elini kaldırdığında, Lin zincire bağlı bir tılsımın parmaklarının arasında şingırdarak sallandığını gördü. Bir Ashkar muskası. Mayesh bunu ona iyileşmesi için vermiş olmalıydı.

Muskayı hastasından yavaşça almak için harekete geçti. Parmakları gümüşe dokunduğunda yan tarafında arı sokmasına benzeyen keskin bir acı hissetti. Elini çekti ve muska tekrar yatak örtülerinin arasına düştü. Kahretsin. İğne muhtemelen kas krampından kaynaklanıyordu ama Lin'in şu anda buna dikkat edecek hali yoktu. Ateşin ısısı gibi Prens Conor'dan yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. Ve bunun hastasını rahatsız ettiğini görebiliyordu. Anjuman acı çekiyor olabilirdi ama gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerginliğin fiziksel rahatsızlıkla hiçbir ilgisi yoktu.

"Monsenyör. Sizden gitmenizi istemek zorunda kalacağım," dedi. Kendisi de bu söylediğine şaşırılmıştı.

Prens'in çenesi kasıldı. "Ne?"

Lin hastasına baktı. Artık kan temizlendiğinden göğsünün genişliğini görebiliyordu. Sağlıklı görünüyordu, rengi güzeldi, derisi alttaki sert kasların üzerinde gergindi. Ancak yan tarafındaki ve göğsündeki kesikler onun tek yarası değildi. Açık kahverengi deriyi çaprazlayan beyaz çizgiler vardı. Bazıları soluk ip kadar ince, bazıları kalın ve buruşuktu. Lin bunun gibi yara izlerini daha önce de görmüştü ama genellikle bir zamanlar geçimini arenada savaşıarak kazanmış olanlarda.

Prens'e düz bir bakışla bakıp, "Bu hassas ve dikkat gerektiren bir iş," dedi. "Konsantre olmam gerekiyor ve Sör Anjuman'ın da dinlenmesi gerekiyor."

"Sorun değil," diye itiraz etti Anjuman ama boştaki eli yatak örtüsünün içindeydi.

"Şşşt," dedi Lin ona. "Sakin olmalısınız. Ve Monsenyör, ona sorularınızı daha sonra sormanız gerekecek. Şimdilik beni hastamla yalnız bırakmalısınız."

Prens şok ve öfke arasında kalmış görünüyordu. Ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü. Lin, sinir bozucu bir sakinlikle onları izleyen Mayesh'in farkındaydı. Dakikalar geçtikçe enfeksiyonun hastasının kanına yayılabileceğinin daha da farkındaydı.

Prens kollarını çaprazladığında gömleğinin sert brokar kumaşı hışırdadı. "Eğer gideceksem onun hayatını kurtaracağına dair bana söz vermen gerek. O ölmeyecek. Ne şimdi ne de birkaç gün sonra."

Bu cümle ona kendini soğuk bir madeni para yutuyormuş gibi hissettirdi. Lin, "Buna söz veremem. Enfeksiyonu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım..." dedi.

Prens başını iki yana salladı, koyu bukleler gözlerine düştü. "Söz vermeni istiyorum."

"Öyle düşünseniz de talepte bulunduğunuz kişi ben değilim," dedi Lin. "Siz Yaşam ve Ölüm'e emirler vermeye çalışıyorsunuz ve onlar kimseyi, hatta bir Aurelian'ı bile dinlemez."

Prens konuşmadan bakarken, kız onun yüzündeki reddedilmeye alışık olmayan sert ifadeyi görebiliyordu. Büyükbabası, *hayır* kelimesini hiç duymamış -ya da duymuşlarsa bile buna kulak vermesi gerekmeyen insanlarla- her gününü nasıl geçirebiliyordu?

"Conor," dedi Mayesh. Onu azarlar gibi değil, nazikçe konuştu. "Bırak da çalışsın. Kel için en iyisi bu olur."

Prens Conor gözlerini Lin'den ayırdı ve neredeyse kör bir şekilde kuzenine baktı. “Eğer ölürse...”

Cümlesini bitirmedi ve arkasını dönüp odadan çıktı. Mayesh, Lin'e başını sallayıp Prens'i takip etti. Kapı arkalarından kapandı ve oda korkunç bir sessizliğe gömüldü.

Lin kalbinin boğazına yakın bir yerde çarptığını hissedebiliyordu. Az önce ne yapmıştı? *Az önce Veliaht Prens'e hakaret etmişti. Ona kendi odasından çıkmasını emretmişti.* Hastalıklı bir dehşet hissetti. Aklından ne geçiyordu? Ama şimdi bunun yüzünden parçalara ayrılamazdı. Dikkati yatakta huzursuzca hareket eden hastasının üzerinde olmalıydı.

“Kıpırdamayın Sör Anjuman,” dedi onun üzerine eğilerek. Prens Conor'unki gibi onun da gözleri griydi ve kadife siyahı kirpiklerle çevrelenmişti.

“Ben Kel. Sör demene gerek yok. Sadece Kel de. Ve eğer bana sülüklerle gelersen seni ısırırım,” dedi onu şaşırtan bir enerjiyle.

“Sülük yok.” Ampulü salladı ve parmağını çenesinin altına koyarak Kel'in kafasını kaldırdı. Cildi, çıkmakta olan sakalları nedeniyle hafifçe pürüzlüydü. “Ağzını aç ve bunları dilinin altında tut.”

Morfin taneleri eriyince yutkunarak Lin'in istediğini yaptı. Lin neredeyse anında, adamın yüzündeki gerginliğin rahatladığını, nefes verirken ağzındaki gergin çizgilerin gevşediğini gördü.

Morfin nefesini bastırabilirdi ama artık daha kolay nefes alıyordu. Şok da öldürebilirdi. Ağrı hastanın hayata tutunmasını gevşetirdi; bazıları acıdan kaçmak için ölüme doğru koşardı.

“Bu,” dedi Kel, “şaşırtıcıydı.”

“Morfin mi?” diye sordu Lin boş ampulü atarak.

“Morfin değil. Conor'ı gönderdin,” dedi. Ve her şeye rağmen Kel sıırttı. O anda, Maharam'ın bahçesinden başarıyla elma top-

layan Josit gibi, yaramaz bir çocuğa benziyordu. “Pek çok kişi *bunu* yapamaz.”

“Korkunçtu.” Lin masaya gitmişti. “Benden nefret ettiğine eminim.”

“Sadece ne yapması gerektiğinin söylenmesinden nefret eder,” dedi Kel. Kızın küçük bir metal pens, bir ampul cehennem taşı -gümüş nitrat-, *levona* ve *mor* ile karıştırılmış bir demlik su, çelik bir iğne ve ipek bir iplikle geri dönüşünü izledi. “Ne yazık ki,” dedi somurtarak, “iğnelerin var.”

“Acırsa söyle. Sana daha fazla morfin verebilirim.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Artık yok. Yönetilebilir sınırlar dahilinde olduğu sürece acıyı umursamam.”

Yönetilebilir sınırlar. Bu ilginçti; tıpkı yara izleri gibi uygunsuzdu. Genç soylular acı ve onun ne kadarını yönetip yönetemeyecekleri hakkında ne bilirlerdi ki?

“Anahtar’da kan kaybettiğini söylemiştin.” Lin, her şeyden çok onun dikkatini dağıtmak için dengeli ve sakin bir şekilde konuşuyordu. Pensle yan tarafında kalan kamış parçasını çıkardıktan sonra diğer yaralarını bitki suyuyla dezenfekte etmeye başladı. Morfine rağmen canının yanacağını biliyordu. “Ama saray kapılarında bulundun. Oraya atılmıştın...”

Sırtı kamburlaşan Kel irkildi ve *oklar* gibi bir şey mırıldandı, ardından bir isim söyledi: *Jeanne*. Acaba şehirde bir kızı mı ziyaret ediyordu? Belki de dönüşte soyulmuştu?

“Evet,” dedi. “Beni Marivent’in dışına kimin bıraktığını biliyorum. Beni bıçaklayan kişi o değildi.”

Lin el bezini bir kenara koydu ve cehennem taşına uzandı. Bu daha fazla kanamayı durdururdu. Aynı zamanda acı verirdi. Kel sessizce ona bakıyordu. *Şaşırtıcı düzeyde bir kabulleniş*, diye düşündü Lin. Hasta ne kadar zengin olursa, genel olarak o ka-

dar zorlanır, her rahatsızlıktan şikâyetçi olurdu. Prens'in kuzeni gerçekten de beklediği gibi biri değildi.

“Doğru. Sürüngenlerdi,” dedi Lin, yaraların üzerindeki nitratı yumuşatırken. “Onları duymuş olmana şaşırdım.” Soyluların tanıyacağı türden şehir sakinleri gibi görünmüyorlardı.

Kel alaycı bir şekilde gülümsedi. “Hepimiz aynı şehirde yaşıyoruz, değil mi?”

Kanama durmuştu; yaralar yakıcı maddeyle parlıyordu. Bu olağanüstü güzel bir etkiydi. “Öyle mi?” dedi Lin. “Hayatım boyunca burada yaşadım ama Tepe'ye ilk defa çıkıyorum. Çoğu insan buraya asla gelmeyecek. Castellane'in soyluları ve sıradan insanları; hepsi aynı *yerde* yaşıyor olabilir ama orası aynı şehir değil.”

Kel sessizdi. Ter teninden taşmış, saçlarını alnına yapıştırmıştı. Lin, yakıcı maddenin derisinde ateş gibi hissettireceğini biliyordu. Acıyı hafifletmek için daha fazlasını yapması gerekiyordu.

Beni kullan.

Lin irkildi. Bir an Kel'in yüksek sesle konuştuğunu sandı ama bu, sadece kafasındaki bir fısıltıydı. Acil durumlarda onlara tavsiyelerde bulunan, tüm doktorların sahip olduğu o ikinci ses.

Hızlıca ateşotu, beyazsöğüt, kırmızıbiber ve Dannemore'un çeşitli köşelerinden temin edilen bir düzine başka malzemeden yapılmış bir merheme uzandı. Bunu hazırlamak zordu, özellikle de çalışmak için sadece Kadınlar Evi'ndeki mutfağa sahipken. Ama dikişler için adamın derisini uyuştururdu.

Merhemi kesiklerin üzerine yavaşça sürmeye başladı. Kel'in iç çektiğini duydu; yarı kapalı gözleriyle ona bakıyordu. Merhemini kapağını kapatıp iğne ve ipeğine uzandı. Kel onu ihtiyatla izledi, sonra iğne deriyi delip Lin dikiş atmaya başlayınca rahatladı.

“Hissedemiyorum,” dedi merakla. “Gerçekten bu bir sihir.”

“Bu bir ilaç.” Dağınık bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. *Bir zamanlar ikisi de aynıydı. Ama artık değil.*

“Castellane’in sıradan halkı Tepe’ye gelemeyebilir,” dedi Kel, “ama şehir olmasaydı buradaki soylular kaybolurdu. Onlara sadece servet sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda oyun alanı da oluyor. Eğer Tepe’de hapsedilirlerse can sıkıntısından ölürlər.”

“Sanki onlardan biri değilmişsin gibi konuşuyorsun,” dedi Lin. Çantadan biraz şifalı bitki aldı, başka bir dikiş atmadan önce bunları yaranın üzerine serpti.

“Belki de olmamayı tercih ederdim.” Kel aşağıya baktı ve yüzü hafif yeşilimsi bir renk aldı. “Beni tavuk gibi baharatladığını görüyorum.”

“Bitkiler enfeksiyonu uzak tutar. Ve sakın bakma.”

Kel esnedi. Lin, morfin ve kan kaybının onu yorduğunu düşündü. Yaptığı işe odaklandı. Birkaç dakika sonra Kel tekrar konuştu. “Küçükken Ashkar’ın duvarlar arasında tutulacak kadar tehlikeli olduğunu düşünürdüm.”

“Küçükken,” dedi Lin bandajlara uzanırken, “*Malbushim*’in onları duvarların dışında tutmak zorunda kalacağımız kadar tehlikeli olduğunu düşünürdüm.”

“Ah,” dedi adam ve yeniden esnedi. “Bakış açısı her şeydir, değil mi?”

Eşyalarını kaldıran Lin, çantasından birkaç dövülmüş gümüş tılsım çıkardı ve onları bandajlarının arasına kaydırđı. “Bunlar iyileşmene ve uyumana yardımcı olacak,” dedi. “Vücudunun kendini toparlayabilmesi için ihtiyacın olan şey dinlenmek. Ne durumda olduğunu görmek için üç gün sonra döneceğim.”

Tam gitmek üzereyken Kel, “Bekle,” dedi. Sesi yorgunluktan zar zor çıkıyordu. “Adın ne doktor?”

“Lin,” dedi kız, Kel’in gözleri titreyerek kapanırken. “Lin Caster.”

Kel yanıt vermedi. Derin ve düzenli nefes alıyordu. Lin ayrılmak üzereyken çarşafının arasında parıldayan bir şey gördü.

Daha önce çok kısa bir süre elinde tuttuğu muska. Onu elinden aldı ve komodinin üzerine koyarken alışılmadık bir şey gözüne çarptı.

Uzun bir süre öylece durup ona baktı, sonra dikkatlice Kel’in avcuna koydu. *Mayesh*, diye düşündü. *Mayesh, sen ne yaptın?*

Lin, büyükbabasını kapının önünde beklerken bulacağını düşünüyordu. Ama orada yoktu ve kale muhafızları da orada değildi. Lin buna çok şaşırdı. Koridor, kemerli bir pencerenin pervazında oturan ve Castellane şehrine taş gibi bakan Prens Conor dışında boştu. Bu saatte uzakta titreşen ışıklardan biraz daha fazlası vardı.

Kaybolduğu için Mayesh’e lanet olsun. Lin, Prens’le yalnız kalmak istemiyordu. Ancak başka çaresi yoktu. Tuniğindeki kanın ne yazık ki farkındaydı. Prens’e yaklaşıp, “İşim bitti Monsenyör,” dedi.

Prens ona sanki uzun zaman önce bir rüyada unutulmuş biri gibi dalgın gözlerle baktı. Yorgunluk yüzünün sert hatlarını silip süpürmüştü; nazik görünüyordu ama Lin öyle olmadığını biliyordu. “Ne?”

“İşim bitti dedim,” diye tekrarladı Lin.

Hızlı ve zarif bir tavırla pencereden çekilince Lin istemsiz bir şekilde geri adım attı. “Bu ne anlama geliyor? *Yaşıyor mu?*”

“Elbette yaşıyor,” diye çıkıştı. “Sizce ölseydi bu bilgiyi bu şekilde aktarmayı seçer miydiniz? Kel’in dinlenmeye ve bir süre sonra bandajlarının değiştirilmesine ihtiyacı var. Ama önce din-

lenmeye ve kuru çarşafarla kıyafetlere. Kendi kanının içinde yataırken rahat uyuyamaz.”

Prens’e baktı, siyah saçları öfkeli bir kedinin kürkü gibi dağılmıştı.

Tanrıçalar aşkına, diye düşündü Lin. Veliaht Prens’e çıkmıştı. *Yine*.

Sonra Prens gülümsedi. Her ne kadar biraz alaycı da olsa soğuk ya da üstün bir gülümseme değildi. Gözlerindeki rahatlama gerçektir, onu insan gibi gösteriyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, hastalık nöbetlerinde, ateşle iyileşme arasında, belki de herkes biraz aynıydı. Biraz eğlenerek, “Ne kadar da taşkın bir doktor,” dedi. “Bana yine emirler verdiğini mi anlamalıyım?”

“Şey,” dedi Lin, “çarşafı *sizin* değiştireceğinizi düşünmemiştim. Sadece... ne yapılması gerektiğini bilmek istersiniz diye düşündüm.”

Conor sırtıttı. “Doğru. Görünüşe göre büyükbaban haklıymış. Sen Sault’un en iyisisin. Belki de Castellane’in en iyisi.”

Sırıltışı insanı yumuşatıyordu. Beyaz dişleri parladı ve gri gözlerini gümüş gibi aydınlattı. Lin bu gece ilk kez onda şehrin iç çekerek baktığı Kalplerin Prensi’ni görebiliyordu. Bir şey onu sanki bir iğne saplanmış gibi rahatsız etti. Belki de Kral’ın oğlu olmak bir çeşit güçtü, güzel olmak başka bir güçtü ve her ikisi birden olmak bir kişi için tamamen fazla bir güçtü.

Ayrıca Conor Aurelian güzelliğinin farkında olan birine benziyordu. Dağınıklığı bile görünüşünü bozmuyordu. Zengin kıyafetleri buruşmuş, fildişi ipekten kolları kanla lekelenmiş olabirdi ama güzelliği düzenlilik gerektiren türden değildi. Aslında, güçlü bir zıtlıktan kaynaklanan türden bir dağınıklığın faydası bile oluyordu: siyah ve gümüş rengi, ince hatlar, dağınık siyah saçlar.

“Büyükbabam nerede?” diye sordu, aniden uzaklaşmayı çok isteyen Lin. “Gitmem lazım, beni bekliyor olabilir.”

Prens Conor, “Gitmeden önce. Bensimon ödemeye gerek duymayacağını söyledi ama bunu almanı istiyorum,” dedi. Sağ elinden bir yüzük çıkardı ve bir çocuğa pahalı bir oyuncak hediye eden birinin hareketiyle Lin’e uzattı.

Yüzük, düz bir safirle süslenmiş sade bir altın halkaydı. Safirin içine Aurelian Hanesi’nin ışıklı güneşi kazınmıştı. Bir mühür yüzüğüydü.

Lin bir an için yeniden on yaşına, Mayesh’in ona Aurelian damgalı altın kolyeyi getirdiği ana döndü. Josit’in itiraz ettiğini duydu -*al şunu*- ve arkasını dönerken büyükbabasının yüzündeki taş gibi sert ifadeyi gördü.

Yüzüğe uzanmadı. “Hayır, teşekkürler. Bunu istemiyorum.”

Prens şaşırmış görünüyordu. “*İstemiyor* musun?”

Lin’in zihnindeki anılar gitti ama öfkesi kaldı. Öfkesi Mayesh’e karşıydı, evet ama büyükbabasının onu terk etmesinin asıl nedeni, burada ete kemiğe bürünmüş halde, kibirli bir şekilde ona hediye vermeye kalkıyordu. Lin’in bir yıllık maaşı olacak, ancak kendisi için bir anlam ifade etmeyecek bir yüzük. “Bununla ne yapmam gerekiyor?” diye sordu, sesi cam kadar kırılıyordu. “Yulan Yolu’ndaki bir rehinci dükkânına mı satayım? Anında tutuklanırım. Takayım mı? Kuzeniniz gibi ben de Sürüngenler tarafından soyulurum. Bu yüzüğün benim için hiçbir değeri yok.”

“Çok güzel bir şey,” dedi Prens. “Bunun da kendine has bir değeri var.”

“Oturup ne yiyebilecekleri ne de satabilecekleri bir eşyayı düşünecek kadar zengin olanlar için,” dedi Lin sert bir tavırla. “Yoksa onu bir kutuda saklamamı ve Castellane Prensi ile

taniştığım, bana idare eder bir doktor olduğumu söylemeye lütfettiği bu anı hatırlamak için ara sıra bakmak istediğimi mi sanıyorsunuz?”

Sözcüklerin tükendiği an ağzını açtığına pişman oldu. Prens'in yüzü gerginleşmişti. Lin aniden onun kendisinden ne kadar büyük olduğunu fark etti. Sadece daha uzun değildi, aynı zamanda omuzları daha genişti ve genel olarak daha iriydi.

Kıza doğru ilerledi. Her ne kadar perişan halde olsa da Lin ondan yayılan gücü hissedebiliyordu. Perişan olsun olmasın, bir prens yine de prensti, kanın ve ayrıcalığın ona bahşettiği tüm umursamaz güce sahipti. Buna sahip olduğunu asla düşünmek zorunda kalmamış olması, kendisini geri tutması için bir neden olup olmadığını asla merak etmemiş olması Prens'i daha da güçlü kılıyordu.

Lin onun kendisini tek eliyle kaldırıp duvara fırlatabileceğini düşündü. Eğer isterse boynunu kırardı. Ve onun gücü, bunu yapacak fiziksel güce sahip olmasından değil, bu eylemin kendisine hiçbir şekilde yansıyamayacağı gerçeğinden geliyordu. Hiçbir soru sorulmazdı.

Kendini sorgulamasına bile gerek yoktu.

Rahatsız edici bir yükseklikten ona bakıyordu, gri gözleri sabitti. Kel'inkilere benziyorlardı ama benzemiyorlardı da. Ama tabii ki öyle olacaktı. “Sen nasıl...” diye başladı.

Sert bir ses sözünü kesti. “Lin!”

Döndü. Büyükbabasının yaklaştığını duyduğuna hiç bu kadar sevinmemişti. Koridorun en ucundaydı. Lin, Prens'in arkasında olduğunu fark ederek aceleyle ona doğru ilerledi. Conor'ın bakışları kürekkemikleri arasında bir delik açıyordu. Kel'in durumunu Mayesh'e hızla açıklarken bile Prens'in onu izlediğini *hissedebiliyordu*.

Büyükbabası başını salladı, rahatladığı belliydi. “Aferin,” dedi. “Şimdi beni alt kattaki arabada bekle. Prens’le konuşmam lazım.”

Lin, ne söyleyeceğini duymak için kalmadı. Başını Prens Conor’a doğru eğdi ve kaçmadan önce, “Monsenyör,” diye mırıldandı.

Prens yanıt olarak hiçbir şey söylemedi ve veda etmedi ancak Lin mühür yüzüğünü hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Onu tekrar takmamıştı.

Dışarıda, Dar Geçit’in üzerinde, doğuda gökyüzü aydınlanıyordu. Şafaktan hemen önce Castellane’de günün en soğuk zamanıydı. Bekleyen arabaya yaklaşırken çimlerin üzerindeki çiyaneleri parıldadı ve ayaklarını ıslattı. (Asık suratlı bir kale muhafızı olan sürücü içeri girerken ona tek bir karanlık bakış attı; belki de bu kadar erken uyanmaktan hoşlanmamıştı.)

Birinin koltuğa, yumuşak çarşafa sarılı bir kutu ısıtılmış tuğla yerleştirdiğini görünce minnettar oldu. Bir tanesini alıp avuçlarının arasında yuvarladı ve cildinin sıcaklığı emmesini sağladı. Onların oraya konulmasını Mayesh’in isteyip istemediğini merak etti.

Bir kez daha Kel’in elindeki muskayı düşündü. *Mayesh, sen ne yaptın?*

Kapı tıklatıldı ve Mayesh eğilerek arabaya bindi. Boyu ve uzun uzuvlarıyla ona uzun bir kuşu hatırlatıyordu. Sular son derece çekilmiş olduğunda sığ sulara dolaşan bir balıkçılı belki.

Araba hareket etmeye başlayınca adam ona ters ters baktı. Kafesli kemerin altından geçerlerken, “Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymayı tercih edersin?” diye sordu.

İç çekerek ellerini sıcak taşın etrafında daha sıkı birleştiren Lin, “İkisini de,” dedi.

“Hımm,” dedi Mayesh. “Kel’de harikalar yaratmış gibi görünüyorsun. Ona hızlıca baktım. Bu, Prens’in sana karşı iyi bir tutum sergilemesini sağladı. *Ama*,” diye ekledi ve Lin de bunun kötü haber olduğunu varsaydı, “öyle olmamış gibi görünüyor. Saray arazisine dönmeni yasakladı.”

Lin hızla doğruldu. “Ama dönmem *gerekiyor*... Kel’i en geç üç gün içinde tekrar muayene etmeliyim...”

“Belki de bunu düşünmeliydin.” Kuzey kapısı üstlerinden geçiyordu. Marivent’ten ayrılıyorlardı. “Şunu sormadan edemiyorum: Conor’ı bu kadar kızdıracak ne yaptın? Yanlış hatırlamıyorsam kaba ve tuhaf bir kız olduğunu, seni bir daha görmek istemediğini söyledi.”

“Ben hiçbir şey yapmadım.” Büyükbabası yanıt olarak yalnızca kaşlarını kaldırıncı Lin, “Ödeme teklifini reddettim. Aurelian Hanesi’nden hiçbir şey istemiyorum,” diye cevap verdi.

Pencereden dışarı bakmak için döndü. Saraya geldiği gibi ayrılmıştı. Ve geri gelmeyecek gibi görünüyordu. *Tiranın Ehlileştirilmesi* hikâyesinin kahramanı ona karşı büyük bir hayal kırıklığı duyardı ama Conor Aurelian ile uğraşacak olan o değildi.

“Castellane’deki herkes Aurelian Hanesi’nden her gün bir şeyler kabul ediyor,” dedi Mayesh. “Sence Uyanıklara kim ödeme yapıyor? Yangın Nöbetçilerine? Sault’ta bile Shomrim’in masaları hazine parasından ödenir...”

“Bizi korumak için mi, yoksa onları bizden korumak için mi?” dedi Kel’in sözlerini hatırlayarak: *Küçükken Ashkar’ın duvarların arkasında tutulacak kadar tehlikeli olduğunu düşündüm*. “Her neyse, önemli değil. Mühür yüzüğünü reddederek Prens’i gücendirmiş olabilirim ama daha kötüsünü de yapabilirdim.” Tuğlası soğumuştı. Onu yanına koydu ve “Kel

Anjuman'ın Prens'in kuzeni olmadığını gayet iyi bildiğimi de söyleyebilirdim,” dedi.

Mayesh'in gözleri kısıldı. “Bunu söylemene neden olan şey nedir?” diye sordu

Lin artık penceredeki yansımalarını göremiyordu. Dışarısı çok aydınlıktı. Şehrin üzerindeki gökyüzü siyahtan soluk mavie dönüyor, tüylü gri bulutlarla çizgi çizgi oluyordu. Limanda hareketlenme olacak ve gemi yapımcıları kayaların üzerinden Arsendale'e doğru yürüyüşe başlayacaktı. Deniz kuşları havayı düdük benzeri ötüşlerle doldurarak daire çizmeye başladılar.

“Her yeri yaralarla kaplıydı,” dedi Lin. “Bir soylunun ara sıra yaptığı düellolardan ya da at sırtında sarhoş bir şekilde ortalıkta dolaşmasından dolayı alabileceği türden yara izleri değildi bunlar. Arenada eskiden savaşçı olanların cesetleri dışında buna benzer bir şey görmemiştim. Sakın bana onun on iki yaşındayken arena dövüşçüsü olduğunu söylemeye kalkışma.” (Kral Markus'un gladyatör dövüşünü insanlık dışı olarak nitelendirerek yasa dışı ilan etmesinden bu yana on yıl geçmişti.)

“Ah,” dedi Mayesh, “inan, bunu yapmayacaktım. Ama görüyorum ki bitirmemişsin?” Sesi kibar ve sorgulayıcıydı. *Devam et.*

Lin devam etti. “Elinde bir tılsım vardı. Bir Anokham tılsımı. Ne işe yaradığını bilecek kadar *gematry* bilirim.”

“Nadir bir büyüdür. Güçlü,” dedi Mayesh. “Bu tılsım Dağılışı öncesine ait.”

“Bu bir yanılsama büyü,” dedi Lin. “Kel Anjuman'ı -ya da adı her neyse- Conor Aurelian'a bağlıyor. Taktığında onu Conor Aurelian'a *benzetiyor*.”

Mayesh, “*Gematry* çalışmaların düşündüğümde daha kapsamlıymış,” dedi. Sesi hoşnutsuz gelmiyordu. Sadece düşünceli

ve biraz meraklı gibiydi. “Bu, Mariam Duhary’yi iyileştirme arayışının bir parçası mıydı?”

Bunu nereden biliyorsun? diye düşündü Lin ama sormadı. Mayesh’i tanık olduğu şey hakkında sorgulamak için tek bir şansı vardı ve bunu israf etmezdi. “Genel çalışmalarımın bir parçasıydı,” dedi. “Mayesh.” Adam kalın kaşlarının altından sertçe ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. “Yüzüğü almadım çünkü Aurelian Hanesi’nden ödeme istemiyordum. Ancak senden istiyorum. Bana hastamın kim olduğunu söyle.”

“Eski hastanın,” dedi Mayesh.

Ruta Magna’ya ulaşmışlardı. Kırık Pazar sanki hiç var olmamış gibi temizlenmiş, dükkânlar açılmaya başlamıştı. Sarthe’dan bir grup tüccarın ve parlak siyah saçlarına yüksükotu tutturulmuş bir Chosean kızın yanından geçtiler. Hepsi durup yan tarafında kraliyet mührü bulunan arabaya merakla baktılar.

“O ölmedi...”

“Hayır, ama onu tekrar tedavi edecekmişsin gibi görünmüyor. Lin, Saray’ın sırlarını saklamaya yemin ettim. Bunu biliyorsun.”

“Zaten bildiklerimle büyük sorun çıkarabilirim,” dedi Lin neredeyse fısıltıyla. “Kırbaç yiyen çocuk falan mı o? Conor’ın yerine o mu cezalandırılıyor? Yoksa bir koruma mı? Öğreneceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum. Kel’in Conor’ın kuzeni olduğu hikâyesini hepimizin huzuru için kabul edeceğini umuyordum. Ama bunu yapmayacağından şüphelenmiştim.” Mayesh parmaklarını çenesinin altına yerleştirdi. “Eğer sana söylersem, bunun ikimizin arasından öteye gitmeyeceğine dair bağlayıcı bir yemin etmelisin.”

“*Imrâde*,” dedi Lin. “Yemin ederim.”

“Malgasi Sarayı’nda uzun yıllardır süren bir gelenek var,” dedi Mayesh. “Kral’ın vârisi olarak yalnızca bir oğlu olduğunda

şehirden bir erkek çocuk seçilir. İhmal edilmiş bir çocuk. Onu özleyecek ya da şikâyet edecek bir ailesi, anne babası olmayan bir çocuk. Çocuğa Kral Kılıcı, yani *Királar* denirdi. Burada,” dedi, “biz ona Kılıç Kapan diyoruz. Kel, on yaşındayken Prens’e hizmet etmek üzere saraya getirildi. Ve sana onun ne yaptığını anlatacağım.”

Lin tek başına küçük evine döndüğünde şafak sökmüştü. Güneş ışığı perdelerin arasından sızıyordu. Her şey önceki gece bıraktığı yerdeydi: kâğıtlar, kitaplar, buz gibi soğuk bir fincan çay.

Son derece bitkin bir halde perdeleri çekti ve uyumak için soyunmaya başladı. En azından bugün görecektir hastası yoktu, bu içini rahatlattı. Gece nöbetleri sona ermişti. Shomrim tuhaf gündüz uykularını uyumak için eve dönecekti. Bütün gece uyanırken Lin garip rüyalar görmüştü; her zaman gecenin olduğu, karanlığın yıldız olmayan parlak ışıklarla parıldadığı bir dünyada dolaştığı rüyalar. Bekçiler için de aynı durumun geçerli olup olmadığını merak etti. Veya kendisi de uyumamış olan Mayesh için.

“Hiç merak etmedin mi?” diye sormuştu Kılıç Kapan’ın ne olduğunu ve Kel Saren’in gerçekte kim olduğunu açıkladıktan sonra büyükbabasına. Prens’in kuzeni değildi ama koruması, ikizi, kalkanıydı. Soyluların bile bilmediğini söylemişti. Sadece Aurelian Hanesi biliyordu. Ve şimdi de Lin. “Anne babası kim? Orfelinat’a gitmeden önce onu kim dünyaya getirmiş?”

Mayesh bir kahkaha attı. “Bunu gizemli hale getirmeye gerek yok. Castellane’de yüzlerce terk edilmiş çocuk var. İnsan onun herhangi bir nedenden dolayı istenmediğini varsayabilir.”

İstenmediğini. Lin, pantolonunun belindeki kordonu çözerken, kendisinin de istenmeyen biri olduğunu düşündü. Ama ai-

lesi olmayanlar için bile çocukların hazine olduğu Sault'a sahipti. Her Ashkar hayatı değeri idi. Doğan her Ashkar dünyanın çöküşünü onarır ve Tanrıça'yı geri dönmeye yaklaşırdı.

Castellane'de durum farklıydı. İstenmeyen çocuklar savunmasız bir çöptü, vicdansızların avıydı, saygınlar için görünmezdi. Gülümsemesinin ona Josit'i hatırlattığı Kel Saren'i düşündü. Kılıç Kapan olmayı sorun edip etmediğini, askerlerin yaptığı gibi hayatının tehlikesini soğukkanlılıkla kabul edip etmediğini merak etti.

Bunu öğreneceğini düşündü. Kel onun hastasıydı. Conor Aurelian ne derse desin, hastasına karşı görevini yerine getirmesine engel olamazdı.

Pantolonunu çıkardı ve yüzünü buruşturdu. Sarayda yan tarafında hissettiğı o acı neydi? Tunliğini yukarı kaldırdı ve kalçasında yanığa benzeyen kırmızı bir iz gördü. Peki, onu ne yakmış olabilirdi? Tunigine bir yabanarısı mı kaçmıştı? Tunīgi çıkarıp salladı. Yere böcek falan düşmedi. Ama yumuşak bir ses duydu.

Tabii ya. Petrov'un taşı. Çıkarmak için tuniğın cebine uzandı ve hemen üç şeyin farkına vardı: Birincisi, cebinde daha önce olmayan bir delik vardı. İkincisi, delik sanki bir alevin sonucuymuş gibi kavrulmuş bir kumaşla çevrelenmişti. Üçüncüsü, tuniğı giydiğinde içinde taş bulunan cep, sol kalçasının hemen üzerinde duruyordu.

Taşa baktı. Değişmemişti. Pürüzsüz, yuvarlak, süt rengi gibi soluktu. Dokunulduğunda serindi. Ancak bir şekilde ve bir nedenden ötürü, tam da Kel Anjuman'ı tedavi ettiğı sırada tuniğının cebini ve cildini yakmıştı.

Zihninin bir köşesinde fısıltıyı daha net bir şekilde yeniden duydu. *Beni kullan.* Sadece merhemi kullanmayı hatırladığını

sanmıştı ama şimdi taşı elinde tuttuğunda ses daha yüksek, anıları daha keskindi. Ve cildinde o yanık vardı...

Daha önce tek bir tıp kitabı bile okumadığı, çaresizce iyileştirmek istediği ama gerekli araç ve dilden yoksun olduğu zamanları hissetti. Karanlıkta el yordamıyla ilerlediğini bilerek taşı parmak uçlarıyla okşadı. Cevaplar mevcuttu ama nerede? Petrov'un elinde olabilirdi ama o gitmişti. Kitapları ve eşyaları hiçbir Ashkar kadınının tek başına gitmeye cesaret edemeyeceği bir yer olan Labirent'te kaybolmuştu.

Lin sonunda uyuduğunda karanlığı rüyasında görmedi. Bunun yerine, yüksek bir yerde olduğunu ve etrafında gittikçe büyüyen alevlerin durduğunu fark etti. Rüzgâr yanından uğuldayarak geçti ama yangını söndürmek için hiçbir şey yapmadı. Akşam uyandığında sanki bütün gece koşmuş gibi kasları ağrıyordu.

Süleyman, Kraliçe'yi etkilemek için yola çıktı. Bunu yapmak onun için zor değildi. Saçları kuzgun kanatları kadar siyahtı, vücudu sanki taştan oyulmuş gibi sertti. Başka hiçbir Büyücü-Kral bu kadar beğenilmedi. Aram'a bir ejderhanın sırtında geldi ve Adassa'nın hem güzel hem de genç ve etkilebilir olduğunu gördü. Onu kendi ülkesiyle ittifak kurmaya ikna etmeye çalıştı. Kaynak Taşlarının gücünden ve toprakları verimli hale getirme, ölümcül yaraları iyileştirme yeteneklerinden bahsetti. Adassa, Süleyman'a âşık oldu ve bir süre sevgili oldular. Kaynak Taşını kullanarak Aram'a nasıl refah getireceğini ona gösterdi. Ancak tüm bunlara rağmen Adassa tahtının bağımsızlığından vazgeçmek istemediği için onunla evlenmeyi reddetti. Sonunda Süleyman, onu kendi krallığında ziyaret etmeye ikna etti. Böylece eğer evlenmeyi kabul ederse kendisine ait olabilecek her şeyi görebilirdi.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus lovit

BÖLÜM DOKUZ

Morfinle derin bir uykuya dalan Kel, rüya gördü. Rüyasında Conor'ın odasındaki yatağında yattığını ve Mayesh'in, Kral ve Kraliçe'nin, Dannemore'un her yerinden cerrahların ve bilim adamlarının geldiklerini gördü. Fausten da oradaydı. Mürekkebi ve tüy kalemleri çıkarmış, Kel'in yüzünü, boynunu, çıplak kollarını ve bacaklarını işaretlerken Kel konuşmaya, hareket etmeye çalıştı ama yapamadığını keşfetti.

Uzmanlar işaretleri inceledi ve üzerinde işlerini yapabilecekleri mükemmel bir tuval bırakmak için nelerin kesilmesi gerektiği hakkında, yarı pişmanlık dolu seslerle fısıldadılar. Fausten, kızarmış, sulu gözlerini uzak bir noktaya sabitleyerek, "Burada olanların hepsi kusurlu," dedi. "Et ve kan feda edilmelidir. İşte..." ve elini Kel'in göğsüne koydu, "... elmas burada."

Kral Markus öne çıktı. Elinde tören kılıcı olan Ateşböceği vardı. Kabzasını altın ve gümüş emaye süslüyordu, yakutlar çapraz parçaya kan damlaları gibi çivilenmişti. "Oğlum," dedi. "Bu senin görevin."

Ve kılıcı Conor'a verdi. Kel, Conor'ın adını fısıldamaya, ondan merhamet dilemeye çalıştı ama evren ondan uzaklaşıyordu.

İçeriğini, hayatı için yalvarmayı bile başaramayacak şekilde, kavrayamadı. Conor kılıcı kalbinin üzerine kaldırdığında Kel bir anka kuşunun çığlığını duydu ve dünyanın döndüğünü hissetti.

Çarşıda ilerlerken omzunu Lin'in omzuna vuran Mariam, "Demek saraya gittin," dedi. "Ve Prens'le tanıştın. Ve kuzeniyle. *Odalarını* gördün."

"Mariam, sana bu hikâyeyi *beş kez* anlattım," diye inledi Lin. Bu doğrudu, Mayesh'e verdiği sözü tutmasına rağmen son üç gün içinde hikâyeyi defalarca anlatmıştı. Ağzından Kılıç Kapan ya da *anokham* tılsımı lafı çıkmamış, hatta Sürüngenlerle ilgili tek bir kelime bile kaçmamıştı.

Mariam ipek ve sırma işli kumaş satan bir tezgâhın önünde durdu. Görünüşe göre Sault'taki kızların yarısına elbise yapmayı planladığı malzemeyi bulmak için pazara gelmişti. Tanrıça Festivali'ne bir aydan az zaman kalmıştı ve Mariam sipariş yağmuruna tutulmuştu. Ashkar'ın Sault'un dışında sade giyinmesi gerekse de duvarları içinde istedikleri her şeyi giyebilirlerdi ve festival kişinin şıklığını toplumun önünde sergileme şansıydı.

Bir tomar nilüfer yaprağı renginde yeşil kumaşın etrafından Lin'e gülümsedi. "Yine de tekrar duymak isterim. Bu yanlış mı?"

"Ben de merak ettim," diye ekledi beyaz saçlı, ters V şeklinde siyah kaşlı, sıkılmış görünen seyyar satıcı kadın. "*Saraya* gittiğinizi mi söylediniz?"

Lin, Mariam'ın kolundan tuttu ve onu birkaç metre öteye, bir kuyumcu ile saatçi tezgâhı arasındaki noktaya sürükledi. Ellerini kalçalarına koydu ve Mariam'a ciddi bir ifadeyle baktı. Gerçi aslında kızgın değildi ve Mariam'ın bunu anlayacağından şüpheleniyordu. Mariam *daha iyi* görünürken ona nasıl kızabilirdi? Bunun Lin'in her gün ona dayattığı çaylardan mı, yaklaşan

festivale dair heyecanından mı, yoksa Lin'in Marivent'e yaptığı geziden duyduğu mutluluktan mı kaynaklandığını söylemek zordu. Önemli olan, uzun zamandır ilk kez adımlarının hareketli olması ve yanaklarının renklenmesiydi.

"Prens ne giyyordu?" dedi Mariam pişmanlık duymadan. "Bana kıyafetleri hakkında her şeyi anlat."

Lin ona yüzünü buruşturdu. Parlak, esintili bir gündü. Gökyüzü bir tapınağın yüksek tavanına benziyordu, lacivert ve beyaz tonlarına boyanmıştı. Yumuşak hava, Lin'in elbisesinin kollarını ve eteğini, dikkat çekmeye çalışan bir kedi yavrusu gibi şakacı bir şekilde kaldırdı.

"Giysilerini fark etmedim," diye yalan söyledi. "Belki de hastamın yarasını nasıl tedavi ettiğim hakkında daha fazla şey duymak istersin? Yoksa enfeksiyonla ilgili endişelerimden mi söz edeyim? Ah, bir de irinden?"

Mariam parmaklarıyla kulaklarını tıkadı.

"*Mariam.*"

"Bana Prens'in yakından ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyeceğine söz verirsen parmaklarımı çıkarırım. Alev alev gözlerle ona meydan mı okudun? Seni Trick'e sokması gerektiğini ama bu kadar güzel birini asla hapse atamayacağını söyledi mi sana?"

"Hayır," dedi Lin sabırla, "çünkü bu anlattıkların, Mariam, *Tiranın Ehlileştirilmesi* hikâyesinin konusu."

"Kesinlikle hiç eğlenceli değilsin," dedi Mariam. "Daha fazlasını istiyorum Lin. Saraydaki mobilyalar, Prens'in ne giydiği ve şeyinin büyüklüğü..."

"*Mariam.*"

"... yani tacının büyüklüğü hakkında bir şeyler duymak istiyorum," diye bitirdi Mariam ince yüzünü kaldırıp parlak bir şekilde sırıtarak. "Hadi ama, Lin. Elbette Prens'in ceketinin

kesimi devlet sırrı olamaz.” Rüzgârdan savrulan bir tutam saç kulağının arkasına itti. “Her neyse, hastanı kontrol etmeye gittiğinde onları tekrar göreceksin, değil mi?”

Lin iç çekti. Hastalarının tedavisine nasıl tepki verdiğini görmek için daima tekrar yanlarına gittiğini bilen Mariam’a yalan söyleyemezdi. “Gitmeyeceğim,” dedi. “Mayesh beni oraya çaresiz oldukları için götürdü. Ama Prens Conor geri dönemeyeceğimi açıkça belirtti.”

“Ashkar’sın diye mi?” Mariam tokat yemiş gibi görünüyordu. Lin, bu kadar dürüst olduğu için kendinden nefret ederek kıza telaşla güvence vermeye çalıştı. Ama Mariam’a, Prens kendisinden *hoşlanmadığı* için onun Marivent’e girmesini yasakladığını söylerse, arkadaşının çok keyif aldığı fanteziyi boşa çıkaracaktı.

“Hayır, öyle bir şey yok Mari. Çünkü onların kendi cerrahları var ve onu gücendirmek istemiyorlar.”

“Tepedeki hanımlarımdan birinin onun hakkında konuştuğunu duymuştum,” dedi Mariam öfkeyle. “Onun korkunç olduğunu söylemişti...” Rüzgâr Kulesi’nin tepesini süsleyen şehir saati yüksek sesle öğleni gösterince sustu. “Ah, hayatım. Bir saat-tir buradayız ve ben hiçbir şey satın almadım.”

“*Beni* rahatsız edip duruyorsun da ondan,” diye belirtti Lin. “Gül ipeğine ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin?”

“Evet, Galena Soussan için. Bu ona hiç yakışmıyor ama kararlı. Festivalde birini etkilemeyi kafasına koymuş ama kim olduğunu bilmiyorum...”

Lin, Mariam’ın sol örgüsünü çekiştirdi. “Canım. Eve döndüğümüzde istediğimiz kadar dedikodu yapabiliriz. Git de ihtiyacın olanı al.”

Bir saat içinde Fleshmarket Meydanı’na uzun gölgesini düşüren büyük Rüzgâr Kulesi’nin eteğinde buluşmaya karar verdiler.

(Lin'in Sault duvarlarının üzerinde yükselen evinden Marivent ve Tully'nin çatısıyla birlikte görebildiği Castellane mimarisinin birkaç parçasından biriydi. Şekli Lin'e her zaman Ashkar masalarının çoğunu süsleyen gümüş baharat kutularını hatırlatırdı.)

Mariam aceleyle uzaklaşır uzaklaşmaz Lin mavi elbisesinin cebine uzandı ve Petrov'un taşını çıkardı. Kuyumcu tezgâhına yaklaştığında, orada çalışan gözlüklü adama, onu ucuza, örneğin bir yüzüğe veya bileziğe takmanın mümkün olup olmayacağını sordu.

Taşı ondan alan adamın yüzünden şaşkınlık gibi görünen bir parıltı geçti. Ancak, "Güzel bir örnek," demekle yetindi. Önce taşı ışığa doğru kaldırıp inceledi ve ardından üzerinde oymalı bir kumpasla ölçtü. Lin'in taşın içindeki tuhaf şekiller için söylediğini düşündüğü ve "katılımlar" adını verdiği kusurlu bir tür kuvars olduğunu söyledi. Pek bir değeri olmadığını ama güzel olduğunu ve onu bir taç şeklinde saf gümüşle süsleyebileceğini söyledi. Bir broşun çok pratik olacağını ve yarım saat içinde bitmiş ürünü almak için tezgâha dönmeye istekli olması halinde işi hemen yapabileceğini öne sürdü. Lin bunu kabul etti ve mücevher hazırlanırken meydanda dolaşmak için yola çıktı.

Lin haftalık pazarı severdi. Güzel saatiyle büyük kule, Fleshmarket Meydanı'nın üzerinde yükselir ve her pazar sabahı, gölge tezgâhlar ve çadırlar rengârenk mantarlar gibi biterdi. Burada hemen hemen her şey bulunabilirdi: Hind'den fildişi yelpazeler ve pamuklu tunikler; Sayan'dan karabiber ve parlak tüyler; Shenzhou'dan kurutulmuş şifalı otlar ve gül ağacı oymaları; Geumjoseon'dan lahana turşusu ve pirinç şarabı; Sarthe'dan meyve ezmesi, *calison* ve oyuncaklara kadar her şey.

Badem ezmesini düşünmek Lin'in midesinin guruldamasına neden oldu. Bu sorunu pazarda kolayca çözebilirdi. Yemek

kokuları havayı, küçük bir odada sohbeta koyulmuş yoğun parfümlü bir düzine aristokrat gibi zengin ve birbirine karışan aromalarla dolduruyordu: cızırtılı tereyağı, yağda kızartılmış erişte, kırmızıbiberin baharatı ve çikolatanın acı tadı. En büyük zorluk *ne* yiyeceğini seçmektir. Shangan'dan domuz köftesi ve şekerli zencefil mi, yoksa Geumjoseon'dan pirinç keki çorbası mı? Taprobana'dan hindistancevizli krepler mi, yoksa Nyenschantz'dan füme balık mı?

Lin sonunda bir kâğıt bardakta üstü kuru üzümle süslenmiş ballı-susamlı şekerlemeye karar verdi. Pazarın evcil hayvan olarak kabul edilen küçük hayvanlara ayrılmış kısmına doğru yürürken şekerlemesini yemeye başladı. Mavi bir çadırın dışına yığılmış gümüş kafeslerde uykulu gözlü kediler bulunuyordu. Üzerlerinde Sıçankatili ve Farebelalisi gibi isimlerin yazılı olduğu metal tasmalar vardı. İşlemeli tasma takan beyaz yüzlü maymunlar kalabalığın içine girip çıkıyor, bazen yoldan geçenlerin elbiselerini çekiştiriyor ve iri gözlerle yalvarıyorlardı. (Maymun satıcısı başka tarafa bakarken Lin bir tanesine susamlı şeker uzattı.) Tavuskuşları kapalı alanlarda paytak paytak yürüyor, yelpazelerini açıyordu. Lin her zaman çok sevdiği beyaz farenin evini ziyaret etmek için durdu. Pembe gözleri, tırtıklı bir kuyruğu vardı ve kafesinden çıktığında Lin'in koluna tırmanıp saçlarına sokulurdu.

"Onu bu kadar çok istiyorsan al gitsin," diye homurdandı tezgâhın sahibi olan kır saçlı Do-Chi. Yaşlı adamın ailesi bir nesil önce Geumjoseon'dan gelmişti ve ona göre her zaman küçük hayvan yetiştiricisiydi, hatta bir zamanlar bir kirpi sirkinin sahibiydi. "Üç kuruş."

"Asla olmaz. Kardeşim geri döndüğünde beni öldürür. Farelere dayanamaz." Lin, Do-Chi'ye veda etmeden önce piş-

manlık dolu bir parmakla kemirgenin kafasını kafes parmaklıklarının arasından okşadı ve pazarın en sevdiği kısmına, yani kitap tezgâhlarına doğru ilerledi.

Burada dünyadaki tüm bilgiler vardı; Altın Yollar'ın haritaları, *Magna Callatis: Kayıp İmparatorluğun Kitabı*, *Yollar ve Krallıklar Kitabı*, *Şehirlerin Harikalarını ve Seyahatin Harikalarını Düşünenlere Bir Hediye*, *Üç Denizin Ötesine Yolculuk*, *Ülkelerin Aynası*, *Beş Hint Krallığına Seyahatin Hikâyesi* ve *Hukuk Arayışında Shenzhou'ya Yapılan Hac Kaydı*.

Ayrıca soyluların başka memleketlerden döndüklerinde halka gösteriş yapmak arzusuyla yazdıkları türden seyahat günlükleri de vardı. Lin, *Dom August Renaudin'le Lakshad Denizi'ne İkinci Yolculuğuna Giden Senyör Antoine Knivet'in Takdire Değer Maceraları ve Tuhaf Şansı* kitabının sayfalarına biraz bakıp eğlenmek için durdu. “Deniz Perileri ve Denizcilik Hikâyesi” olduğunu vaat ediyordu ama Lin'in şu anda buna ayıracak ne zamanı vardı ne de ilgisi. Her zaman yaptığı gibi, son gelişinden bu yana ortaya çıkmış olabilecek yeni tıbbi metinleri kontrol etti. Ancak yalnızca zaten aşina olduğu anatomi ve tedavi kitaplarını buldu.

Kuyumcuya geri dönerken, Castellane cerrahlarının reklamını yapan kırmızı-beyaz çizgili bayrakların (kan için kırmızı, kemik için beyaz) bulunduğu bölgeden kaçınmak için pazarın uzak ucundan döndü. İzleyicilerin alkışları eşliğinde bıçaklar ve penselerle donanmış vaziyette, kan fışkırtarak apseli dişleri çekip çıkarıyor ve kangrenli parmakları kesiyorlardı. Lin bundan nefret ediyordu. Tıp tiyatro değildi.

Dolambaçlı yol onu, her birinin etrafında bir kalabalığın olduğu hikâye çarkçılarının yanından geçirdi. Kır sakallı bir adam, açık denizlerdeki korsanlık hikâyeleriyle bir grubu esir alırken, şoke edici pembe etekli yeşil saçlı bir kadın, gösterişli bir askere

âşık olan ama onun rakip ülkenin prensi olduğunu keşfeden bir kızın hikâyesiyle daha da büyük bir grubu büyülüyordu. *Hep de prens olur,* diye düşündü Lin. *Hiç kimse bir lambacıyla tutkulu, yasak bir aşk yaşamıyor herhalde.*

“Süt beyazı bedenini kumların üzerine yatırdı!” diye haykırdı pembeli kadın, “ve onunla *bütün gece* sevişti.”

İzleyiciler alkışladı ve daha fazla, daha müstehcen ayrıntılar talep etti. Lin kıkırdayarak artık boş olan kâğıt bardağını attı ve aceleyle kuyumcu tezgâhına ilerledi. Adam ona sade gümüşten yapılmış, arkasında bir iğne bulunan taşı uzattı. Memnuniyetini ifade eden Lin parayı ödedi ve Mariam’la buluşmak için Rüzgâr Kulesi’ne doğru yola çıktı.

Yolda giderken yeni broşunu inceledi. Taşı yaptırmaması için onu neyin zorladığından tam olarak emin değildi. Yeni şekline rağmen hâlâ taşın içindeki şekilleri görebiliyordu. Sanki içinde duman kıvrılmış ve yükselmeyi bekliyormuş gibiydi.

Kuleye yaklaştığında, kiraladığı bir arabanın yanında bekleyen Mariam’ı gördü. Bronzdan ördek yumurtası mavisine kadar her renkte parıldayan kumaş toplarını arabaya yığmıştı. Lin yeni broşunu elbisesinin omzuna taktı. Arabaya doğru ilerlerken bir kadın önüne çıkıp yolunu tıkadı.

Keskin bir korku hissetti; mantıksız ama içgüdüsel. Castellane sakinlerinin çoğu Ashkar’a karşı kayıtsız olurdu ama bazıları onları rahatsız etmek için ellerinden geleni yapardı. Saçma sapan şakalar, çelme takmalar ya da sokakta onlara çarpmak gibi şeyler. Chana Dorin bir defasında Lin’e, *en azından hiçbir zaman sıkıntı düzeyinin ötesine geçmiyor,* demişti. *Durum her yerde böyle değil.*

Ama Lin’in önündeki kadın ona düşmanlık etmeden ve hafif meraklı bir şekilde bakıyordu. Gençti, belki de Lin’den birkaç yaş büyüktü, simsiyah saçları ve aynı derecede koyu renk gözleri

vardı. Dolgulu, sırmalı ipekten ceketini alışılmadık menekşe rengindeydi. Saçları, yarı değerli taşlardan oyulmuş taraklarla düzgün bir şekilde başının arkasında toplanmıştı: kırmızı jasper, süt pembesi kuvars, siyah kalsedon.

“Sen Lin Caster’sın,” dedi. “Doktor.” Sesi hafifçe yükselerek açıklamaya bir soru havası verdi.

“Evet,” dedi Lin, “ama şu anda çalışmıyorum.” Yabancıyı uyarması gerekip gerekmediğini merak ederek refleks olarak pazar yerindeki kırmızı-beyaz bayraklara baktı ama kız sadece yüzünü ekşitti.

“Ah,” dedi. “Barbarlar. Geumseong’da olsa kahkahalarla atılacak ya da tıp sanatını kirllettikleri için başları kesilecekti.”

Geumseong, Geumjoseon’un başkentiydi. Aslında Lin, piyasada uygulanan kanlı cerrahi karnavalının, bakım ve temizliğin ödüllendirildiği Geumjoseon tıbbına alışkın olan birini dehşete düşüreceğini hayal edebiliyordu.

“Üzgünüm,” dedi. “Eğer acil bir durumsa...”

“Acil bir durum sayılmaz,” dedi kız. Lin’e el sallayan Mariam’a bakmak için döndüğünde boynunda altın bir kolye göz kırptı. “Ama seni ilgilendiren bir şey var. Ortak bir arkadaşımız olan Kel Saren ile alakalı.”

Lin şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Mayesh, Kel’in gerçekte kim olduğunu söylerken adını da söylemişti. Lin bundan çok az kişinin haberdar olduğu, hatta sarayda çalışanların bile bilmediği izlenimini edinmişti.

“Geçen gece Sürüngenler tarafından saldırıya uğradı,” diye devam etti kız. “Onu iyileştirme şeklin etkileyiciydi. Kral seninle bu konuyu konuşmak istiyor.”

Lin şaşkına döndü. “Kral mı?”

“Evet,” dedi kız hoş bir tavrıyla. “Kral.”

“Kabalık etmek istemem ama Saray için çalışıyormuş gibi görünmüyorsun.”

Kız yalnızca gülümsedi. “Kral’a hizmet eden herkes onun üniformasını giymez. Bazıları daha incelikli bir yaklaşımı tercih eder.” Biraz uzaktaki siyah bir arabayı işaret etti. Üst koltukta kırmızı giyinmiş ve sıkılmış gibi görünen bir sürücü oturuyordu. “Gel. Kral bekliyor.”

“Ama,” dedi Lin, “Prens, Marivent’e dönmemi yasakladı.”

Kızın gülümsemesi büyüdü. “Kral’ın istekleri Prens Conor’ın isteklerine üstün gelir.”

Lin sadece bir an tereddüt etti. Nadiren görülen Kral Markus’un onu görmek istediği fikri Lin’i heyecanlandırmaktan çok tedirgin ediyordu. Onun ne istediğini hayal edemiyordu. Ancak bu tedirginliğin altında, geri dönüşünün Prens’i rahatsız edeceği ve *bu konuda kesinlikle hiçbir şey yapamayacağı* gerçeği vardı.

Prens’in kibirli tavrını düşündü. Sanki taşı minnettarlıkla öpmesini bekliyormuş gibi mühür yüzüğünü ona sallamıştı. “Pekâlâ,” dedi. “Arkadaşıma veda etmeme izin ver.”

Kızın gözleri kısıldı. “Ona nereye gideceğini söyleyemezsin. Bu çağrının gizli tutulması gerekiyor.”

Lin başını sallayıp Mariam’a planda değişiklik olduğunu söylemeye gitti. Lark Caddesi bölgesinde bir hasta olduğunu açıkladı. Mariam her zamanki gibi anlayışlıydı. Siyah araba, içinde Lin ve eşlikçisiyle birlikte meydandan uzaklaşırken Lin, Mariam’ın araba sürücüsüyle neşeyle sohbet ettiğini gördü. Lin’in eşlikçisi susmuştu. Yüzünde boş bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu.

Ruta Magna’ya döndüklerinde Lin sessizliğe daha fazla dayanamadı. “Bana adını söyler misin?” dedi. “Sen benimkini biliyorsun. Kendimi dezavantajlı hissediyorum.”

“Ji-An,” dedi kız. Lin beklemesine rağmen soyadını eklemedi.

“Okçu Birliği’nde misin?” diye sordu Lin.

“Ben asker değilim. Doğrudan Kral’a hizmet ediyorum.” Ji-An boynundaki kolyeye dokundu. Altın anahtar şeklindeydi. “Yıllar önce Kral hayatımı kurtardı. Ona olan bağlılığım mutlaktır.”

Yıllar önce mi? Bu kız o kadar yaşlı olamazdı, belki yirmi beş? Ve Kral Markus en az on yıldır inzivadaydı. On iki yaşına gelmeden onun hayatını mı kurtarmıştı?

“Kral Markus senin hayatını mı kurtardı?”

“Ben öyle bir şey söylemedim,” dedi Ji-An sakince.

Lin’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Araba Büyük Yol’dan çıkıp daha küçük bir sokağa saptı. Esnafların, tüccarların ve lonca ustalarının berberler, kâtipler ve meyhanecilerle karıştığı Castellane’in en büyük mahallesi olan Warren’a doğru gidiyorlardı. Burası eski bir mahalleydi. Arada bir, ahşap ve tuğladan yapılmış komşularının arasından imparatorluk günlerinin hatırası olan büyük beyaz bir bina yükselirdi. Bir erişte dükkânı ile bir bıçak bileyicisinin arasında zarif bir şekilde döşenmiş bir hamam yer alırken, aşk tanrısı Turan’a adanmış revaklı bir tapınak, Kraliçe’nin Yatağı adı verilen bodur bir hana yakın bir yerde bulunurdu.

“Bu, saraya giden yol değil,” dedi Lin.

“Ah,” dedi Ji-An, hoş bir ses tonuyla, “Tepe’deki Kral’ı kastettiğimi mi sandın? O benim hizmet ettiğim kral değil. Ben şehirdeki kralı kastetmiştim. Eskici Kralı.”

Eskici Kral mı? Lin’in ağzı bir karış açık kaldı. “Bana yalan söyledin.” Elini arabanın kapısına koydu. “Bırak beni.”

“Bırakırım,” dedi Ji-An, “eğer istersen. Ama sana söylediklerim doğrudur. Eskici Kral seninle Kel Saren hakkında konuşmak istiyor. Onu iyileştirdiğini duydu ve yeteneğini öğrendiğinde hayrete düştü.”

“Belki de o kadar kötü yaralanmamıştı.”

“Yaralanmıştı,” dedi Ji-An. “Yaralarını bizzat gördüm. Onlardan sağ çıkabileceğini düşünmemiştim.”

“Yaralarını mı gördün?”

“Evet. Onu saray kapısına getiren benim. Bir zamanlar bu şekilde yaralanan birini tanımıştım. Ölmeden önce günlerce acı çekmişti. Ama Kel Saren yaşayacak.”

Lin’in arabanın kapısındaki eli hareketsizdi. Kel’in *beni Marivent’in dışına kimin bıraktığını biliyorum*, dediğini hatırladı. *Beni bıçaklayan kişi değildi.*

Elini kapıdan çekti. “Ama neden?” dedi. *Prens’in Kılıç Kapanı neden Eskici Kral için çalışan adi bir suçluyu tanıyordu?* “Onu neden kurtardın?”

“Ah, *bak*,” dedi Ji-An. “Geldik.”

Gelmişlerdi. Warren’ın merkezi olan Kızıl Meydan’a ulaşmışlardı ve Kara Köşk önlerindeydi. Karanlık kubbesi, ışığı yansıtmayan tuhaf mermerlerle şehrin çatılarının üzerinde bir gölge gibi yükseliyordu.

Dannemore’da artık anka kuşu yokken, rüyada bir anka kuşunun çığlık attığını görmek ne kadar tuhaftı. Kel onların bir zamanlar yaşadıklarını, ejderhalar, basiliskler, denizkızları ve mantikorlar gibi Büyücü-Kralların yoldaşları olduklarını biliyordu. Onlar gerçek büyülü yaratıklardı, artık yok olan Söz’den yaratılmışlardı ve Dağılış’ın büyüyü dünyadan kaldırmasıyla beraber ortadan kaybolmuşlardı.

Yine de rüyasında çığlık atıyorlardı ve çığlıkları çocukların bağırışlarına benziyordu.

Daha sonra rüyasında Kutani Prensesi Anjelica Iruvai ile Kaleler oyunu oynuyordu. Kel’in gördüğü portredeki gibi gi-

yinmişti, bu belki de şaşırtıcı değildi. Siyah saçlarının bukleleri kristal yıldızlarla süslenmiş gümüş bir ağa takılmıştı. Dudakları kırmızıydı, gözleri yumuşak ve bal şarabı rengindeydi. Ona, “Ateşin varken rüyanda ateş görmem alışılmadık bir şey değil,” dedi.

Rüyalarında zehirci Merren’i imbiklerle çevrelenmiş, bal-dıranotu ve ölümcül gece gölgesinden oluşan bir halka içinde bağdaş kurmuş halde gördü. Yıpranmış ceket ve dağınık sarı bukleleriyle bir orman ruhuna, pek de evcilleştirilmemiş bir şeye benziyordu. Ona, “Ne kadar masum görünürse görünsün, herkesin sırları vardır,” dedi.

Kel, Eskici Kral’ı Centilmen Ölüm gibi siyahlar içinde gördü ve adam ona, “*Seçimlerin ya da hayallerin sana ait değil,*” dedi.

Son olarak Kel, Convocat’ın basamaklarında Conor’ın elbisesini giymiş, her iki yanında da keskin kanatları olan Castellane’in tacını takmış halde kendini gördü. Tezahürat yaparak meydanı dolduran kalabalığa baktı ve okun kendisine doğru, uzaklaşamayacağı kadar hızlı bir şekilde uçtuğunu gördü. Ok Kel’in kalbini deldi ve Kel yere düştü. Kanı beyaz basamaklardan aşağı kırmızı bir şekilde akarken Conor, sanki onayladığını belirtir gibi, gölgelerin arasından ona başını sallıyordu.

Kel yatakta doğruldu, kalbi hızla çarpıyor, elini göğsüne bastırıyordu. Acıyı uykusunda hissetmişti ve hâlâ da hissediyordu; göğüs kemiğinin solunda derin, keskin bir ağrı. Bunun morfinden yarı uykulu bir haldeyken gördüğü bir rüya olduğunu biliyordu ama acı gerçektir ve mevcuttu.

Görüntü karmaşası içinde burada, ıslak ve kanlı çarşafların arasında yattığını hatırladı. Uykuyla uyanıklık arasında Conor’ı görüyor ama onunla konuşamıyordu. Conor’ın yüzündeki ifa-

de. *O ara sokakta ölmem gerekirdi, diye düşündü Kel, burada, beni görebileceği bir yerde değil.*

Elini geceliğinin yakasına soktu ve bandajların dokusunu fark etti. Göğsünü sarıyor ve bir askı gibi sağ omzunun üzerinden geçiyordu. Kalbinin hemen altında daha kalın bir parça vardı. O noktayı dürttü ve içine bir acı saplanınca yerinden sıçradı.

Acıyla birlikte bir anı da geldi. Dar siyah bir sokak, üstündeki duvarlarda Sürüngenler. Gümüş bir maskenin parıltısı. Böğründe sıcak bir iğne. Bir menekşe görüntüsü...

“Sör Kel! Kes şunu!” Kel baktığında Domna Delfina’nın gri bukleleri uçuşana kadar başını salladığını ve yatağının yanındaki koltuğundan kalktığını gördü. Kıdemli hizmetçinin elinde bir çift örgü şişi vardı; üzerinde çalıştığı yarı bitmiş proje aceleyle terk edilmişti. “Bandajlara dokunmamalısın. Sör Gasquet diyor ki...”

Morfinin etkisini yitirmeye başlaması yüzünden huysuzlaşan Kel, işaretparmağıyla bandajın en yumrulu kısmına sert bir şekilde dokundu. Canı acıdı. *Dâhi*, diye düşündü. *Tabii ki acır.*

“Bunu Gasquet sarmamış. Bandajlama konusunda berbatır.” Kel’in kullanılmamaktan kurumuş sesi boğazından zar zor çıktı. Ne kadar süredir uyuyordu?

Delfina gözlerini devirdi. “Eğer uslu durmazsan onu buraya bizzat kendim getiririm.”

Kel’in henüz Gasquet’i görmek gibi bir arzusu yoktu. “Delfina...”

Ama kadın örgüsünü çoktan toplamıştı. Çok uzun ve dar, bol miktarda yeşil ve mor içeren bir şey yapıyordu. Bir dev için atkı mı? Devasa bir yılan için resmi bir kıyafet mi? Kadın Valdish dilinde bir şeyler mırıldandı ve odadan çıkarak, Kel’i gözlerini ovuşturup beynindeki hafıza kırıntılarını aramak üzere yalnız bıraktı.

Birkaç gündür yatakta olduğunu biliyordu. Kasları gevşek ve güçsüzdü. Ayağa kalkarsa bacaklarının titreyeceğini hayal etti. Ancak hafızası geri gelmeye başlamıştı. Oku, kaçan Sürüngenleri, Jerrod'u hatırladı. Acıyı bütünüyle hatırlamak zor olsa da kırmızı bir acı pusunu hatırlayabildiğini düşünüyordu. İnsan acı hissettiğini biliyordu ama bu deneyim hafızada gerçekten yeniden yaratılamazdı. Muhtemelen en iyisi de buydu.

Sonra bir şekilde Anahtar'dan saraya ulaşmıştı. Geri dönüş yöntemiyle ilgili güçlü şüpheleri vardı ama şimdilik bunu kendine saklamayı planlıyordu. Daha sonrasında... Ashkar dilinde konuşan Mayesh'i hatırladığını düşündü. Ardından kumral saçlı, ciddi yüzlü bir kızı. Elleri nazikti, acıyı hafızasına kazımişti. *Bu gerçekten bir sihirdi.*

Bu bir ilaç, demişti Lin. Lin Caster... adı buydu. Mayesh'in torunu. Onu iyileştirmişti. Bundan sonra hafızası sadece rüyalar arasındaki ışık parıltılarından ibaretti. Bir el başını dik tutuyor, birisi dişlerinin arasına tuzlu su kaşıklıyordu. Bir ampulde çalkalanan morfin taneleri, şeker gibi erimesi için dilinin üzerine konuluyordu.

Koridorda bir telaş vardı. Kel, Delfina'nın sesini duydu, sonra kapı açıldı ve Conor odaya girdi. Ahırlardan geldiği belliydi. Binicilik ceketini giymişti ve taçsızdı, saçları rüzgârda dağılmıştı. Yüzü terden parlaktı. Sağlıklı bir tabloya sahipti ve bu da Kel'in kendisini daha çok kemikleri alınmış bir tavuk gibi hissetmesine neden oldu.

Conor, Kel'in oturduğunu görünce sırtıttı, bu yavaş sırtıtışı gerçekten memnun olduğunu gösteriyordu. "Güzel," dedi. "Yaşıyorsun."

"Hiç öyle hissetmiyorum." Kel yüzünü ovuşturdu. Kendi derisinin dokusu bile tuhaf görünüyordu. Günlerdir tıraş olma-

mıştı ve sakalı avcuna sert bir şekilde çarpıyordu. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyordu. Conor hep tıraş olurdu, Kel de öyle.

“Delfina bandajlarını deli bir adam gibi çekiştirdiğin için endişelenmiş,” dedi Conor, Kel’in yatağının yanındaki sandalyeye çökerek.

“Kaşındırdılar,” dedi Kel. Kendini biraz garip hissetti ve bu hiç hoşuna gitmedi. Conor’ın yanında kendini tuhaf hissetmeye alışkın değildi. Ama Anahtar’ın arkasındaki sokağa dair anıları giderek daha net bir şekilde canlanıyordu. Jerrod’un sesini aklının bir köşesinde duyabiliyordu. *Beck artık sana sahip, Aurelian.*

Yüzü düştü. Conor hemen öne doğru eğilip elini Kel’in çenesinin altına koydu ve incelemek üzere yüzünü kaldırdı. “Nasıl hissediyorsun? Gasquet’i çağırmalı mıyım?”

“Gerek yok,” dedi Kel. “Banyoya ve biraz yemeğe ihtiyacım var, bu sırayla olması şart değil. Ve sonra Gasquet beni dürtebilir.” Kaşlarını çatı. “Beni iyileştiren Doktor, Mayesh’in torunu muydu?”

“Bildiğim kadarıyla hâlâ öyle.” Kel’in tehlike altında olmadığından emin olan Conor arkasına yaslandı. Sesi hafifti ama Kel bir şeyler sezmişti; Conor’ın dünyaya göstermeyi seçtiği yüzeyin hemen altında bir duygu ya da şüphe tabakası vardı. Bu görünmez zırhın altını çok az kişi görürdü. Kel bile yalnızca tahmin edebiliyordu. “Bir Ashkar doktoru. Mayesh bu konuda sessiz kalıyor.”

“Sault hakkında fazla konuşmaz.” Lin’in anısı daha da netleşip sağlamlaştı. Ufacık bir kızdı, elleri çevikti ve ateş renginde saçları vardı. Mayesh’inki gibi sert bir sese sahipti. *Konsantre olmam gerekiyor. Bana engel oluyorsunuz. Beni hastamla yalnız bırakmalısınız.*

Kimse Conor’la bu şekilde konuşmazdı. İlginç. Kel anıyı zihninden uzaklaştırdı.

“Kellian, sana ne oldu?” diye sordu Conor. Bunu sormak için günlerdir beklediği belliydi. “Sana Roverge ile sarhoş olmanı söyledim ve sonra bir baktım ki kendini yaralı bir patates çuvalı gibi saray kapılarına atıyorsun. Seni oraya kim bıraktı?”

“Hiçbir fikrim yok.” Kel gözlerindeki yalanı gizlemek için ellerine baktı. Tırnaklarından birkaçı kırılmıştı. Sokaktaki taşları tırmaladığını, parmaklarının altındaki ıslak siyah küfü hatırladı. Kokusu duvardaki ölü bir fare gibiydi. Bu anı midesinin kasılmasına neden oldu. Yavaşça, “Bir ara sokaktaydım,” dedi. “Orada öleceğimi düşündüm. Sonraki hatırladığım şey bu odada uyandığım.”

“Şehirde ne yapıyordun?” diye sordu Conor. Kel bu sorunun tam olarak *emir* olmadığını düşündü. Conor sadece Kel’in nerede olduğunu bilmeyi bekliyordu çünkü onun, kendisinin bilmediği sırlara sahip olduğu bir durumu hayal edemiyordu. Kel’in Eskici Kral’a bu kadar kızmasının ve belki de Merren’in dairesinde kendini bu kadar tuhaf hissetmesinin nedeni buydu. *Artık saklanması gereken sırlarım var.*

Conor başını yana eğdi. Kan kokusuna kapılan bir av köpeği gibi Kel’in tereddüdünü hissetmişti. “Ne yapmak için gizlice sıvışmak zorunda kaldın? Belki bir düello? Yoksa bir kız yüzünden mi? Ya da bir oğlan? Lonca başkanının kızını mı hamile bıraktın?”

Kel yarı ciddi soru yağmurunu önlemek için elini kaldırdı. Conor’a Eskici Kral hakkında açıklama yapmayı hayal edemiyordu. Üstelik Merren’le olan yarım kalmış işini halletmişti, artık bunu konuşmanın bir anlamı yoktu. Ama sokakta olanlar hakkında yalan söyleyemezdi. “Romantizm değil,” dedi. “Düello da değil. Silla’yı görmek için Caravel’e gittim.”

Conor karyola direğine yaslandı. “Bu Caravel’de mi oldu?”

“Oraya varamadım bile. Sürüngeleler üzerime atladı.” *En azından bu gerçektir.* Derin bir nefes aldı ve sanki hedefe giden bir ok gibi göğsünün derinliklerine bir acı sapladı. “Benim sen olduğumu sanan Sürüngeleler.”

Conor hareketsiz kaldı. “Ne?”

“Beni takip etmiş ve yalnız kalana kadar beklemiş olmalılar. Senin pelerinini giyiyordum...”

“Evet,” dedi Conor. Sol elindeki yüzüğü çevirdi; göz gibi kırpışan mavi bir mühür yüzüğüydü bu. “Hatırlıyorum. Atmak zorunda kaldık. Mahvolmuştu. Ama bu senin ben olduğuna düşündüklerini varsaymak için yeterli değil. Tabii eğer tılsımın?..”

“Onu takmamıştım. Ama bana Monsenyör dediler ve kim olduğumu düşündükleri çok açıktı.”

“Bu mümkün değil.” Conor düz bir şekilde konuştu. Yalnızca elleri gerçek gerilimini ele veriyordu. Parmakları avuçlarının üzerinde kıvrılmıştı. “Sürüngeleler prensleri soyarak ve öldürmek için aramazlar. Onlar aşağılık insanlardır. Yankesicilerdir. Suikastçi değil.”

“Ölmeni istemediler,” dedi Kel. Oklardan söz etmesi gerekirken gerekmediğini merak etti ama söylememeye karar verdi. Bu sadece işleri karmaşıktırardı. “Sen *olmadığımı* anladıklarında beni incitmeye çalıştılar. İstedikleri şey paraydı.”

“Para mı?”

“Prosper Beck için çalışıyorlardı,” dedi Kel ve Conor’ın yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. “Ona ne zamandır on bin borcun var?”

Conor aniden doğruldu; bir kuklanın iplerinden çekilmesi gibi, tuhaf derecede nezaketsiz bir hareketti bu. Sayan’dan bizzat sipariş ettiği gül ağacından yapılmış dolaba doğru giderken deri

binici ceketini de onunla birlikte dönüyordu. Dolabın kapakları rengârenk kuşların ve gözleri altınla çevrelenmiş bilinmeyen tanrıların resimleriyle boyanmıştı.

İçinde sürahiler ve güneşin altındaki her türlü içkiden şişeler vardı. Acı Sarthe cevizlerinden yapılmış olan *Nocino* ve Hanse'nin, sanki insan damarlarından çekilmiş gibi koyu ve yoğun kan kökü likörü. Nyenschantz'dan ardıç kokulu cin. Shenzhou'dan yapışkan beyaz pirinç ve bal şarabı, Malgasi'nin yüksek dağlarından kayısı çekirdeği *vaklav*. Hizmetçilere dolabı Conor'un sevdiği her şeyle dolu tutmaları talimatı verilmişti ve iş alkole gelince Prens'in farklı bir zevki vardı. Dolabın gizli bir tabanı bile vardı; burada haşhaş damlaları ve Charlon'un sevdiği tuhaf tozlar gözden uzak tutuluyordu.

Conor, Kel'e dönük olarak, şehirdeki her öğrencinin içtiği ucuz yeşil anasonlu bir şişe *pastisson* seçti. Şişenin üzerindeki altın etikette yanardöner bir kelebeğin resmi vardı. Yatağa geri döndü, tekrar sandalyeye oturdu. Şişenin mantarını çevirerek çıkardı.

Şişeden yükselen meyankökü kokusu Kel'in midesini bulandırdı. Zaten biraz hasta hissediyordu. Bunun bir Kılıç Kapan'ın yapmak üzere tasarlandığı şeyden çok uzak olduğunu düşünmeden edemedi. Conor'a dikkate alınması gereken nahoş şeyler söylemek istemiyordu. Bu, Mayesh'in ya da Lilibet'in işiydi. Hatta Joliver'in. Onun değil.

Conor şişeden bir yudum alırken Kel, "Bunu sana hesap sormak için söylemiyorum," dedi. "Sana söylüyorum çünkü bunu yapmazsam bir dahaki sefere beni değil seni takip ve tehdit edecekler."

"Biliyorum." Conor, Kel'e gri gözlerini hiç kırpmadan baktı. "Sana söylemeliydim."

“Başka kimsenin haberi var mı? Mayesh bile bilmiyor mu?”

Conor başını iki yana salladı. Alkol yüzünün rengini biraz olsun geri getirmişti.

“Sana söylemem gerekirdi,” dedi, “ama ben de daha yeni öğrendim. Caravel’deki o geceyi hatırlıyor musun? Alys’in benimle yalnız konuşmak istediğini?” Conor başparmağındaki bir damla şarabı yaladı. “Görünüşe bakılırsa o piç Beck, Castellane’de dolaşıp tüm borçlarımı satın alıyor. Ayakkabı imalatçılara, kumaşçılara, şarap tüccarlarına olan borçlarım, hatta ödünç alıp kaybettiğim o şahinin borcu bile.”

“Onu *gökyüzüne* bırakmıştın,” diye belirtti Kel. “Uçup gitti.”

Conor omuz silkti. “Tepe krediyle çalışıyor,” dedi. “Şehrin her yerinde hepimiz faturalarla karşılaşırız. Önünde sonunda onlara para öderiz. Sistem böyle işliyor. Beck, Alys’e yaklaştığında Caravel’e olan borcumu satın almaya çalışmış. O da satmayı reddetmiş. Sadık bir kalbi var.”

Ayrıca akıllı bir beyni de var, diye düşündü Kel. Alys Asper, Conor’ı durum konusunda ilk uyaran kişi olarak onun sadakatini kazanmıştı. Prosper Beck’e karşı Aurelian Hanesi’ne bahis oynaması Kel’e mantıklı geliyordu. Mantıklı olmayan şeyse, kim bilir kaç tüccarın diğer tarafa bahis oynamış olmasıydı.

Çünkü Conor haklıydı, Castellane’in can damarı krediydi. Ticaret bunun üzerinden yürüyordu. Soylular filoları denizde, kervanları Altın Yollar’dayken fatura keser ve mallar geldiğinde onlara para öderdi. Conor’a karşı bahse girmek, yüzlerce yıldır yürürlükte olan bir sisteme karşı bahse girmek demekti.

“Alys,” dedi Conor, “reddeden birkaç kişiden biri. Görünen o ki geri kalan borçlarımın toplamı on bin krona denk geliyor.” Kel bunun mantıklı olduğunu düşündü; tüccarların Veliaht Prens’e borcunu açıkça hatırlatmaları pek mümkün değildi. On

bin kron, yılların harcamasını temsil ediyor olabilir. “Ve Beck bunların hepsini istiyor. Şimdi. Altın olarak.”

“Bu mümkün mü?”

“Pek sayılmaz. Benim *harçlığım* var, bunu biliyorsun.” Doğru söylüyordu. Conor’a, Saray harcamalarını yakından takip eden Cazalet tarafından hazineden aylık ödeme yapılırdı.

“Bu Joliver’i ilgilendiren bir mesele olabilir,” dedi Kel. “Okçu Birliği’ni Labirent’e göndermesini sağla. Beck’in nerede saklandığını bulsun. Onu Trick’e getirsin.”

Conor’ın gülümsemesi acıydı. “Beck’in yaptığı şey yasal,” dedi. “Herkesten borç satın almak yasaldır. Ödemeyi neredeyse her şekilde zorunlu kılmak yasaldır. Kanunen Aurelian Hanesi dahil, tüm soylu hanelerinkini de.” Parmağını *pastisson* şişesinin boynunda gezdirdi. “Eğer ona paranın tamamını hemen ödemezsem Beck’in beni neyle tehdit ettiğini biliyor musun? Şiddetle değil. Beni hazineden zorla geri ödeme almak için Adalet Sarayı’nın önüne sürüklemekle tehdit etti. Ve yapabilir de. O zaman skandalı hayal et.”

Kel hayal edebiliyordu. Eskici Kral’ın Prosper Beck’in muhtemelen Tepe’deki biri tarafından finanse edildiğine dair söylediklerini düşündü. Soylu hanelerden biri tüm bunları sırf Conor’ı küçük düşürmek için mi planlamıştı? Yoksa bu sadece Castellane’e yeni gelmiş, şehrin nasıl çalıştığını henüz anlamayan açgözlü bir suçlunun abartılı hamlesi miydi?

“Hazinenin borcumu ödemesi gerekir,” dedi Conor yavaşça “ve sen de biliyorsun ki hazinenin parası şehre aittir. Pazarlık Odası çok öfkelenir. Kral olmaya uygunluğum sorgulanır. Bu konu asla kapanmaz.”

Kel biraz nefesinin kesildiğini hissetti ve acısı yoğunlaştı. En son morfin almasının üzerinden muhtemelen saatler geçmişti.

“Beck’le pazarlık yapmayı denedin mi? Senden başka bir şey istedi mi?”

Conor *pastisson* şişesini sertçe yere bıraktı. “Önemli değil,” dedi. O anda yüzü değişti; sanki bir el kumun üzerinden geçirilmiş, onu düzleştirmiş, daha önce görülebilen izleri silmiş gibiydi. Gözlerine ulaşmayan o çok hızlı gülümsemesiyle gülmüsedti. Şimdi de Conor ondan bir şeyler saklıyordu. “Beck’e zaten ödeme yapmalıyım. İnatçı davrandım. Beni para almakla tehdit edebileceğini düşünmesini istemedim. Belki başka bir zaman, ama...” Başını iki yana salladı. “Bundan hoşlanmıyorum ama işte oldu. Ona parasını ödeyeceğim ve bu konuyu unutacağız.”

“Ona nasıl ödeme yapacaksın, Con?” diye sordu Kel sessizce. “Az önce altının olmadığını söyledin.”

“Onu kolayca ele geçiremeyeceğimi söyledim, hiç elde edemeyeceğimi değil.” Conor havalı bir el salladı; pencereden gelen ışık mühür yüzüğündeki safiri yakaladı ve kıvılcım gibi parladı. “Artık endişelenmeyi bırak. Bu, daha yavaş iyileşmeni sağlar ve ben buna izin veremem. Kılıç Kapan’ımı geri istiyorum. Son üç gündür gerçekten çok sıkıcıydın.”

“Eminim öyleyimdir,” dedi Kel. Başı dönüyordu. Sanki uzun bir yolculuğa çıkmış ve Dar Geçit’e varmadan önce yolculuğunun bittiği söylenmiş gibi hissetti. Conor’ın yüzündeki ifadeyi, sesindeki acıyı hayal etmediğini biliyordu. Ama acı vücuduna yayılıyordu ve bunu düşünmek zordu.

“Kellian, son yetmiş iki saattir karaya çıkan alabalığın mükemmel bir taklidini yaptığına dair sağlam kaynaklara sahibim. O kadar sıkılmışım ki Falconet ile yeni bir oyun icat etmek zorunda kaldım. Ben buna ‘kapalı alanda okçuluk’ diyorum. Seveceksin.”

“Pek de seveceğimi sanmıyorum. İç mekânları ve okçuluğu sevmem. İkisini birleştirmenin de akıllıca olacağını düşünmüyorum.”

“Neyin hiç eğlenceli olmadığını biliyor musun? Bilgelğin,” dedi Conor. “Ne kadar sıklıkla gürültülü bir bilgelik gecesine davet edildin? Gürültülü eğlenceden bahsetmişken, sana bakması için doktoru çağırmadan önce bir içki ister misin?” diye sordu Conor *pastisson* şişesini kaldırarak. “Ama seni uyarmalıyım çünkü Gasquet morfinle alkolü karıştırmamanı tavsiye ediyor.”

“O halde kesinlikle öyle yapacağım,” dedi Kel ve yarı düşüncelere dalmış halde, Conor’ın ona bir bardak bulanık yeşil likör doldurmasını izledi. Eli öyle belli belirsiz titriyordu ki başka kimsenin bunu fark edeceğini sanmıyordu.

Aram diğ er diyarlardan farklıydı. Diğ er topraklarda sihir kullanmak, Kaynak Taşlarını beslemek için daha fazla güç arayan Büyücü-Krallar tarafından avlanmak anlamına gelirdi. Ancak Aram'da insanlar, kaderlerini iyileştirmek için *gematry*'yi kullanmakta özgüdü. Kraliçe'nin bu büyüğü ele geçirme arzusu yoktu ve kendi gücünü yalnızca toprağı zenginleştirmek için kullandı. Her pazar gününde Aram halkı sarayın önüne gelir, Kraliçe dışarı çıkıp büyü ve mücevherlerle birçok hastayı iyileştirirdi. Aram halkının kraliçelerini nazik ve adil bir hükümdar olarak sevmesi çok uzun sürmedi.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM ON

Beş yüz yıl önce Castellane’de Kızıl Veba salgını yaşanmış, nüfusun neredeyse üçte biri ölmüştü. Bir doktor olarak Lin’in bunu öğrenmesi gerekiyordu. Cesetler gelenek olduğu gibi yakılmıştı ve ortaya çıkan boğucu duman, vatandaşlar sokaklara dökülünceye kadar daha da mide bulandırıcı hale gelmişti.

Dönemin kralı Valis Aurelian, ceset yakmanın durdurulmasını emretmişti. Bunun yerine veba çukurları kazıldı ve cesetler bu çukurlara gömüldükten sonra sönmemiş kireçle kaplandı. Çok geçmeden veba sona erdi ancak Lin, salgın hastalıklarda alışıldığı üzere bunun da kendi kendine bitip tükendiğini sanıyordu. Ne olursa olsun, Valis övgüyü aldı -yüzü kalıcı olarak on kronluk madeni paranın üzerine basıldı- ve kanun mezarlık alanlarında inşaat yapılmasını yasakladığından şehir, üzerinde inşaat yapılmasının yasak olduğu bir dizi alana sahip oldu. Cesetlerin üzeri toprakla kaplandı, oraya çiçekler ve ağaçlar dikildi ve bu yeşil alanlara bakan evler arzu edilen konutlar haline geldi.

Bir de Kara Köşk vardı. Herkes kendini bildi bileli, Kızıl Meydan’ın kuzey ucunda yükselen (adına rağmen hiç de kızıl

değildi ama yeşilliklerle doluydu) pürüzsüz siyah taşlardan yapılmış, kubbeli çatıya, her iki tarafında iki büyük terasa, dar bahçelere ve dikey pencerelere sahip bir ev olarak hep vardı. Camları ışığı yansıtmak yerine emiyor gibiydi. Castellane'deki herkes, bir damla kan gibi kırmızı kapısı olan malikâneye aşinaydı ve orada kimin yaşadığını -görünüşe göre her zaman orada yaşayanın kim olduğunu- biliyorlardı.

Eskici Kral.

Ji-An ile arabadan inip karanlık taş eve yaklaşırken Lin'in nabızı hızlandı. Kaçma ve hatta itiraz etme düşüncesinden vazgeçmişti. Kandırılmaktan hoşlanmamıştı ama merakına da engel olamıyordu. Castellane'deki herkes, tıpkı Marivent'in içini merak ettikleri gibi Kara Köşk'ün duvarlarının arkasında ne olduğunu merak ederdi şüphesiz. Üç gün içinde her iki yapının içini görmek ne kadar tuhaftı. Omzundaki broşa hafifçe dokundu. Son zamanlarda hayat her açıdan çok garipti.

Köşkün büyük ön kapısının her iki yanında siyah giyimli iki muhafız duruyordu. Ji-An, yanında Lin'le birlikte gelince, kıza başlarını salladılar. Saksâğan şeklindeki bronz bir tokmak kapıyı süslüyordu ama Ji-An onu kullanmadı. Kolyesini başının üzerine kaldırdı ve bir anahtar olarak kullanıp ikisini de içeri soktu.

Malikânenin içi Lin'in beklediğinden daha az karanlıktı. İç duvarlar cilalı ahşaptandı ve tavan lambalarıyla aydınlatılıyordu. Önlerinde bir dağın kalbine giden tüneli andıran uzun bir koridor uzanıyordu. Yürürken ayak seslerini boğan koyu mücevher renklerinde kalın kilimlerle kaplıydı.

"Eskici Kral hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Ji-An, dolambaçlı koridoru takip ederken. Her iki tarafa da kapılar açılıyordu, hepsi kapalıydı. Lin bunların arkasında ne olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

“Herkesin bildiğini, sanırım. Onun bir çeşit dâhi suçlu olduğunu.”

Ji-An kaşlarını çatı. “O kelimeyi sevmiyor, bu yüzden onun yanında bu kelimeyi kullanmam.”

“Neyi, *suçluyu* mu?” Lin adamı başka nasıl tanımlayabileceğini merak etti. Suçluların lonca lideri mi? Yasa dışı iş adamı mı?

“Ah, hayır, *bunu* hiç umursamaz. Ancak kendisinin dâhi olarak anılmasına itiraz ediyor. Gösteriş havası taşıdığını hissediyor.”

Eğimli tavanına cam pencereler yerleştirilmiş devasa bir odaya ulaştılar. Zemin siyah mermerdi ve ortasından su akan geniş bir kanal açılmıştı. İnsan yapımı nehrin üzerinde kemer oluşturan ahşap bir köprüden başka geçiş yolu yoktu. Ji-An, eteğini kenarlardan çekerek önden ilerledi. “Eğer becerebilersen,” dedi, “aşağı bakma.”

Lin kendine hâkim olamadı. Köprüyü geçerken bir ses duydu -suyun altında kayan bir şeyin sesi gibi nemli, emici bir ses ve aşağıya baktı.

Çevreyi saran siyah mermer, kapalı nehre opak bir nitelik kazandırıyordu ama Lin izlerken, suyun durgun olmadığını gördü. Bir gelgitin girdapları veya akıntıları olmadan hareket ediyordu. Kendi karanlığından daha koyu gölgeler sessizce yüzeyin altına kaydı. Biri köprüye yakın bir yerde süzüldü ve Lin, üzerinde tek bir nokta halinde sarı bir göz bulunan engebeli tepenin yüzeyi kırmasıyla yerinden sıçradı.

Timsah.

Ürperdi ve Ji-An’ın bunu fark etmediğini umdu. Köprünün diğer tarafına ulaşp mermer kıyıya atladığı için mutluydu. Uzaklaşırken geriye baktığında, yalnızca tuhaf akıntılar tarafından karışan düz siyah su gördü.

Dikkati dağılan Lin, bir güneş odasına girdiklerini zar zor fark etti. Önünde camla kaplı sera çiçeklerinden oluşan bir yığın vardı. Bunlardan sarayda da vardı. Mayesh ona bahsetmişti. Böyle yerlerde, Castellane'in tuzlu topraklarında yetişmeyen narin bitkilerin yeşermesi sağlanıyordu. Uzun zaman önce imparatorluk, değerli limanlarını çevreleyen alüvyonlu düzlükte hayvanların otlatılamayacağını keşfetmişti. Buğday ve yulaf gibi ürünler dağların çevresinde yetişmiyordu çünkü. Böylece Castellane bir ticaret bahçesi haline geldi. Mahsul yetiştiremezlerse, onları satın almak için para yetiştireceklerdi. Buğday için yolları, arpa ve darı için yelkenli gemileri takas ettiler; elmaları banka, şeftalileri ise altın fıçısıydı.

Ancak Eskici Kral burada daha ılıman, beyaz çiçekleri mis gibi kokan bir iklim yaratmıştı. Cam çatılı bahçenin içinden kırma taştan patikalar kıvrılıyordu. Aralıklarla banklar kuruluydu. Lin, Eskici Kral'ın bir bankta rahatlayıp özenle bakılan serasının tadını çıkaran ince uzun, siyah giyimli şeklini hayal etmeye çalıştı.

Başarısız oldu.

“Burada bekle,” dedi Ji-An. “Yapmam gereken bir iş var. Andr— o, seni görmeye hazır olduğunda sana eşlik etmek için geri döneceğim.”

“Ben hiç...” diye söze Lin başladı ama Ji-An çoktan yeşilliklerin arasında sessizce kayıp gitmişti.

Gerçekten, diye düşündü Lin. Sahte iddialarla pazardan kaçırılmak başka bir şey, sonrasında bekletilmek başka bir şeydi. Eskici Kral en azından onu kaçırmak *önceliğiymiş* gibi davranabilirdi.

Sinirlenerek bir süre çiçeklerin arasında dolaştı ve botanik rehberlerinden tanıdıklarının isimlerini saydı. Kenarlarda büyüyen ve Zipangu'dan gelen kamelyalar beyaz kafalarını, uyum-

lu bir anlaşma içindeki bir grup yaşlı adam gibi sallıyordu. Marakand'dan gelen mavi çarkıfelek çiçekleri ve morfin oluşturmak için özsuyu çıkarılabilen haşhaşlar vardı.

Bir saat gibi gelen bir sürenin ardından sabrı tükendi. Sonsuza kadar burada kalamazdı. Öğleden sonra görmesi gereken hastaları vardı ve saatlerce dönmezse Mariam endişelenirdi.

Seranın kapısından çıktı. Geldiği yöne doğru gitmek için elinden geleni yaptı ama çok geçmeden kendini yabancı bir odada buldu. Oda büyüktü, kocaman bir şöminesi ve çok sayıda eski püskü ama rahat görünen mobilyaları vardı. Derin kanepeler ve kolları yıpranmış sıрма işli koltuklar, Eskici Kral'ın evinde bulmayı beklediği türden şeyler değildi. Yukarıdaki tavan gölgede kayboluyordu. Kara Köşk'ün ünlü kubbesi bu muydu? Uzun metal bir zincire bağlı bir sarkıt lamba Lin'in başının hafifçe üzerinde sallanıyordu. Duvar boyunca uzanan raflarda ıvır zıvır ve antikalar vardı. Pirinç ve turkuaz bir bal kabı, muhtemelen Marakand kökenliydi. Malgasi dilinde yazılmış bir harita. Hırsızların, kumarbazların ve yeraltı dünyasının tanrıçası Lavara'nın yeşim heykeli. Ve -biraz da şaşıracak- Ashkar işçiliğiyle yapılmış gümüş bir büyü kâsesi gördü. Merakla onu aldı. Gerçekten de çevresine Ashkar dilinde yazılmış kelimeler kazınmıştı. ZOWASAT MUGHA TSEAT IN-BENJUDAHU PAWWU HI'WATI. *Bu kâse, Benjudah'ın evinin mühürlenmesi için tasarlanmıştır.*

Sault'ta, içindeki aileyi kötü şanstın ve kötü ruhlardan korumak için, oyulmuş kâseler ve tabletler genellikle bir evin eşiğine gömülürdü. Burada böyle bir kâseyi, biblo koleksiyonunun arasına dağılmış kutsal bir eşyayı görmek Lin'in kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Ve Benjudah sıradan bir Ashkar ismi gibi değildi. Onu yalnızca tek bir aile taşırdı: Ashkar Prensi Exilarch'ın ailesi.

“İki uzun ton kara barut.” Bir adamın huysuz, sinirli ve çok yakından gelen sesi düşüncelerini dağıttı. “Bunu halledebileceğinden emin misin?”

“Sakin ol, Ciprian.” İkinci ses pürüzsüz ve alçaktı ve tuhaf bir şekilde tanımlanabilir bir aksandan yoksundu. “Elbette halledebilirim. Ama içimden, neden bu kadar çok miktarda patlayıcıya ihtiyaç duyduğunu sormak geliyor.”

Lin kâseyi aceleyle yere bıraktı, elleri hafifçe titriyordu. Bunun kulak misafiri olmaması gereken bir konuşma olduğundan emindi. İki tonluk kara barut bir şehir bloğunu gökyüzüne fırlatabilirdi. Kara barutun yalnızca kayalarda delik açmak veya gemileri yok etmek için kullanıldığını duymuştu. Deniz savaşları sırasında, alevli torbalar düşman güvertelerine fırlatılır, patladıklarında gövdeleri paramparça ederdi. Maddeden dolayı eski yanıkları olan denizcileri tedavi etmişti. Bir deniz ordusu için mi tedarik edilecekti? Yoksa daha çok bir korsan çetesi için mi?

“Çünkü bir şeyi havaya uçurmam gerekiyor. Başka neden olacak?”

“Bir insanı olmadığı sürece sorun yok.”

“Hiç de değil. Bir gemi filosu— aslında bir filoda kaç gemi var? *Birkaç* gemi diyelim,” diye cevap geldi, tam da iki adam Lin’in durduğu odaya girerken.

Lin, Eskici Kral’ı hemen tanıdı. Uzun ve inceydi. Araba tekerleklerinin uzun siyah sopaları gibi bacakları vardı. Her zamanki gibi siyah giyiyordu. Sade fakat Mariam’ın ilgisini çekecek şekilde zarif kesim kıyafetleri vardı.

Yanında koyu kıızıl saçlı genç bir adam duruyordu. (Lin başka bir kıızıl saçlı gördüğüne her zaman sevinirdi, gerçi genç adamın cildi çoğu Castellane sakini gibi zeytin rengindeydi, onunki gibi soluk değildi.) Elbiseleri sade çuhaydı, gözleri küçük ve siyah-

tı. Hâlâ konuşuyordu, sözlerinin altında karanlık bir yoğunluk vardı. “Sana kimsenin zarar görmeyeceğini söylemişim,” dedi. “Bunu oldukça dikkatli bir şekilde planladım...”

Lin hareket etmemişti. Ellerini kavuşturmuş halde, dolu rafların yanında merakla ve hareketsiz duruyordu. Belki de kanepe'nin arkasına saklanması gerekirdi ama artık bunun için çok geçti. Eski Kral onu görmüştü. Siyah kaşları ve ağzının kenarları kalktı.

“Ciprian,” diye sözünü kesti, “misafirimiz var.”

Kızıl saçlı adam durakladı. Bir an için her iki adam da Lin'e baktı.

Lin boğazını temizledi. “Beni Ji-An getirdi,” dedi. Bu çoğunlukla doğrudu. Ji-An onu bu odaya olmasa da Kara Köşk'e getirmişti. “Ama yapması gereken bir iş vardı.”

“Muhtemelen birini öldürmesi gerekmiştir,” dedi Ciprian ve Eski Kral ona karanlık bir bakış attığında omuz silkti. “Ne? Bu işte çok iyi.”

Lin, Ji-An'ın havalı gözlerini ve zarif hareketlerini düşününce şaşırmadı. Ji-An gibi birinin, Eski Kral için dik kafalı doktorları getirmekten daha fazlasını yapacağı açıktı.

“Demek doktor sensin,” dedi Eski Kral.

“Kendini iyi hissetmiyor musun Andreyen?” diye sordu Ciprian.

“Biraz gut hastalığım var,” dedi adam Ciprian'a değil Lin'e bakarak. Ağzının kenarı neşeyle kıvrıldı. Yani onun bir ismi olduğu açıktı: Andreyen. Ama Lin onu bu şekilde düşünebileceğini hayal edemiyordu. Yakından bile yaşayan bir adamdan çok bir çocuk masalı kahramanına benziyordu. İnsanın karanlık bir yolda takip edebileceği ancak sokağın döndüğü yerde ortadan kaybolduğunu keşfedebileceği bir figüre. Kilden ve gölgelerden yapılmış, gözleri ıslık ıslık yanan bir goleme.

“Ciprian, sevkiyatın geldiğinde sana haber vereceğim. Bu arada, bu birkaç geminin kime ait olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Ciprian vahşice sırıttı. “Ettiğine eminim.” Odadan çıkarken Lin’in yanından geçti, omzu neredeyse onun kine çarpıyordu. Bir an durakladı. Lin, sanki omzunda çok tanıdık bir el varmış gibi, adamın ağır bir bakışa sahip olduğunu düşündü. “Bir doktor olmak için fazlasıyla güzelsin,” dedi Ciprian. “Ya da Ashkar olmak için. Bütün o kızların Sault’ta kilitli kalması tam bir israf...”

“*Ciprian.*” Eskici Kral’ın sesinde keskin bir uyarı vardı ve yüzündeki neşe silinmişti. “Git.”

“Sadece şakaydı.” Ciprian omuz silkerek uzaklaştı. Lin, Eskici Kral’a dönmeden önce adamın ayak seslerini duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekledi.

“Gerçekten gut hastası mısınız?”

“Hayır.” Yıpranmış gibi kendini bir koltuğa attı. Lin onun kaç yaşında olduğunu merak etti. Yaşsız görünen bir yüzü olmasına rağmen otuz yaşında olduğunu tahmin etti. “Ve seni buraya bir doktora ihtiyacım olduğu için çağırmadım Lin Caster, yine de gelmene sevindim. Ji-An’ın seni ikna edebileceğinden emin değildim.”

“Bir suçlu olduğun için mi?” dedi Lin. Ji-An, adamın bu kelimeyi umursamadığını söylemişti, öyleyse neden dürüst olmayacaktı?

“Hayır, çünkü bana onun itici bir tavrı olduğu söyleniyor. Gerçi ben bunu fark etmedim.”

“Bana onun hayatını kurtardığını söyledi,” dedi Lin. “Belki de sana karşı daha iyi davranıyordur.”

“Öyle değil ve öyle olsaydı da bundan hoşlanmazdım,” dedi adam. “Demek Kel Saren’i iyileştiren doktor sensin?”

“Bunu nasıl bildin?”

Adam ellerini genişçe açtı. Beyaz bir örümceğin bacakları gibi çok uzun ve solgunlardı. “Castellane’de olup bitenleri bilmek mesleğimin önemli bir parçası. Ji-An bana Kel’in yaşayacağını düşünmediğini, yaralarının hayatta kalamayacak kadar büyük olduğunu söylemişti. Bilmek istediğim şu; onu iyileştirmek için şunu mu kullandın?”

“Neyi kullandım?” dedi Lin, ama bir yanı adamın ne diyeceğini tahmin ediyordu.

“Şu broşu.” Yavaşça kızın omzunu işaret etti. “Ya da daha ayrıntıya girmek gerekirse içindeki taşı.”

Kızın eli omzuna gitti. “Bu sadece bir parça kuvars.”

“Hayır.” Sandalyesini ön iki ayağı yerden kesilene kadar geriye itti. “Çarşıdaki kuyumcu sana böyle söyledi. Ama durum böyle değil.”

“Nereden biliyorsun...”

“O benim için çalışıyor,” dedi Andreyen. “Taşı ona getirir getirmez tespit etti ve Kara Köşk’e haberci gönderdi. Ji-An da seni almaya gitti.”

Lin yanaklarının ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. Manipüle edilmekten daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

“Sarayda gözlerim var,” diye devam etti adam. “Kel’i iyileştirdiğini biliyordum. Ama bir Kaynak Taşı’nın olduğunu bilmiyordum. Bu taşın ne olduğunu bildiğini sanıyordum. Bunu ilacında kullandığını. Yine de...” Sandalyenin bir gümbürtüyle düşmesine izin verdi. “Sen bir Ashkar’sın. Bu tür büyüler size yasaktır. Bu *gematry* değil, tam tersi. Kaynak Taşları, Tanrıça’nın düşmanı Kral Süleyman tarafından icat edildi.”

“İnançlarımız hakkında çok şey biliyorsun,” dedi Lin sertçe.

“Onları ilginç buluyorum,” dedi adam. “Tanrıçanız Leydi Adassa sayesinde dünyada artık sihir kalmadı; halkınızın uygu-

ladığı aşağılık büyüler dışında. Her zaman Yüksek Büyüye geri dönüş yolunu bulacaksak bunun *gematry* yoluyla olacağını düşünmüşümdür. Orada kapıyı açacak bir anahtar var. Ama orada sahip olduğunuz şey -Arkhe, yani taş- Yüksek Büyünün bir kalıntısıdır. Dağılıştan önceki dünyanın bir parçasını barındırıyor.” Yeşim yeşili gözlerini kıstı. “Peki, bir Ashkar kızı yasak olduğu kadar paha biçilemez bir nesneyi nasıl ele geçirdi?”

Lin kollarını göğsünde kavuşturdu. Maharam onu sorguladığında hissettiği gibi hissetmeye başlamıştı; asi bir içgüdüyle çıkışmak yerine geri çekilmeyi tercih etti. Ama karşısındakinin Eskici Kral olduğunu hatırlattı kendine. Şu anki tavrı ne kadar sıradan olsa da bu onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir keresinde limanda bir timsahın fok balığına saldırdığını görmüştü. Su aniden kaynayan bir kan köpüğüne dönüşene kadar cam gibi sakın ve pürüzsüzdü. Eskici Kral’a yalan söylemenin akıllıca olacağını düşünmüyordu. Başkalarının kaçamak cevapları karşısında mükemmel bir içgüdüye sahip olmayan biri Eskici Kral olamazdı.

“Anton Petrov,” dedi ve hızlıca hikâyeyi anlattı. Onun hastası olduğunu, taşı çantasına gizlice attığını ve adamın ölmüş olmasından korktuğunu söyledi. Öleceğini bildiğinden şüphelenmişti.

“Anton Petrov,” dedi Eskici Kral biraz eğlenerek. “Neredeyse bir hikâye anlatarak benimle dalga geçtiğini düşünecektim ama bir yalancıyı hemen tanırım.” Kızın şaşkın bakışlarını fark etmiş gibi gülümsedi. “*Petrov*,” dedi, “Nyenschantz dilinde ‘taş’ anlamına gelir.”

“Sanırım,” dedi Lin yavaşça, “kendisinin bir şekilde onun koruyucusu olduğuna inanıyordu.” Başını iki yana salladı. “Bütün

bunları bana neden anlattığını bilmiyorum,” dedi. “Taşı istiyorsun. İstedğin anda onu sana verirdim. Şimdi vereceğim.”

“Bunu yapar mıydın?” Eskici Kral’ın gözleri onu olduğu yerde tutan yeşil buz iğneleri gibiydi. “Bu kadar kolay mı?”

“Ben aptal değilim,” dedi Lin.

O zaman adamın yüzünde bir şeyler değişti; başka bir kelime söylemesine fırsat vermeden ayağa kalktı. “Broş sende kalsın. Ve benimle gel,” dedi ve odadan dışarı çıktı.

Lin, uzun adımlarına yetişebilmek için acele etmek zorunda kaldı. Gece gökyüzünü anımsatan mavi, siyah ve gümüş renkte döşenmiş başka bir dizi koridordan geçtiler. İçi karanlık, nehrin bulunduğu büyük odaya bir daha geçmeyecekleri için rahatladı.

İçinden soluk bir dumanın süzüldüğü yarı açık bir kapıya ulaştılar. Yanan yaprakların kokusuna benzeyen keskin bir koku vardı. Eskici Kral kapıyı sertçe açtı ve Lin’e önündeki odaya girmesini işaret etti.

Lin’i şaşırtacak şekilde içeride bir laboratuvar vardı. Geniş değildi ama dağınıktı. Büyük, cilalı ahşap bir çalışma masası bilim aletleriyle kaplıydı. Çok renkli sıvı şişeleri, bronz imbikler (Lin bu tür şeyleri daha önce parfümcülerin gül yapraklarını damıtarak gülyağı haline getirdiklerini gösterdiği pazarda görmüştü), bakır ve cam tüpler, yarı toz haline getirilmiş kuru yapraklarla dolu bir havan ve havan tokmağı. Köşede için için yanan bir ocak etrafa hoş bir sıcaklık yayıyordu.

Bir dizi uzun ahşap tabure ortadaki masayı çevreliyordu. Bunlardan birinde uzun bacakları aşağı sarkan, kıvrıkcık sarı saçlı, öğrencilerinki gibi koyu renk giysiler giyen genç bir adam oturuyordu. Kucağına dayadığı not defterine hızla bir şeyler karalıyordu.

Lin bir özlem hissetti. Bununla kıyaslandığında, Kadınlar Evi'nin mutfağındaki kendi atölyesi geçici ve etkisiz görünüyordu. Buradaki ekipmanla yapabilecekleri, bileşimler, merhemler parmaklarının ucundaydı.

Genç adam başını kaldırmadan soluk yeşil bir sıvıyı büyük bir cam kaba damıtan imbiği işaret etti. “*Atropa belladonna*’yı seyreltmeyi başardım,” dedi “ancak çözümün işe yaraması için temel bileşenin kesinlikle ölümcül miktarda mevcut olması gerektiği konusunda endişem devam ediyor.”

“Belladonna,” dedi Lin. “Bu ölümcül gece gölgesi değil mi?”

Genç adam başını kaldırıp baktı. Narin yüz hatları ve koyu mavi gözleriyle mantık dışı derecede güzeldi. Sanki Lin’in ziyaretini beklermiş gibi, hoş bir şekilde gülümsemeden önce bir an gözlerini kırpıştırıp ona baktı.

“Öyle, evet,” dedi. “Sanırım daha bilimsel ismi kullanmaya alışkınım. Akademi bu konuda ısrar ediyor.” Defterini masaya bıraktı. “Ben Merren,” diye ekledi. “Merren Asper.”

Asper, diye merak etti Lin. Caravel’in sahibi Alys Asper gibi mi? Oradaki bazı fahişelerin fiziksel muayenelerini yapmıştı; Alys onların sağlıklı olduklarından emin olmak isterdi.

“Bu, Ashkar doktoru Lin Caster,” dedi Eskici Kral. Merren’in arkasına geçmişti; uzun, koyu renk uzuvları öğlen vakti düşen bir gölge gibi hareket halindeydi. Bir çekmeceyi açmış, içini karıştırıyordu.

Merren’in yüzü aydınlandı. “Ashkarlar usta bitki uzmanlarıdır,” dedi. “Sault’ta buna benzer bir laboratuvarınız olmalı,” odayı işaret etti, “ya da birden fazla laboratuvarınız vardır sanırım.”

“Bir tane var,” dedi Lin. “Gerçi benim kullanmama izin verilmiyor.”

“Neden?”

“Çünkü ben bir kadınıym,” dedi Lin ve Eskici Kral’ın bir an ona baktığını fark etti.

“Sen iyi bir doktor musun?” diye sordu Merren ona ciddiyeyle bakarak.

Sen Sault’un en iyisisin. Prens’in müdahaleci düşüncesini bir kenara itti ve “Evet,” dedi.

“O halde bu çok aptalca.” Merren not defterini aldı. Lin, Andreyen’in onu kendi atölyesi olduğu açıkça belli olan bu yere neden getirdiği konusunda meraklı görünmediğini fark etti; Eskici Kral’ın buruşmuş kâğıtlarla dolu bir çekmeceyi karıştırırken neden kendi kendine mırıldandığını da merak etmiyordu. Sonunda istediğini bulmuş gibi görünen Andreyen, kâğıdı çalışma masasının derli toplu bir bölümüne yayıp düzeltirken Lin’e yanına gelmesini işaret etti.

Lin gelince, “Şuna bak,” dedi. “Bu çizimlerde tanıdık bir şey görüyor musun?”

Lin, Eskici Kral’a olmasa da kâğıda doğru eğildi. Bu uygun-suz ortamda bile adam onu hâlâ korkutuyordu. Kâğıdın üzerinde imparatorluğun dili olan Callatian dilinde yazılmış kelimelerin yer aldığı bir dizi diyagram vardı. Bu konudaki bilgisi tıbbi terimlerle sınırlıydı ama önemi yoktu. Dikkatini çeken şey çizimlerdi. Bunlar, Petrov’un ona verdiği taşın neredeyse aynısı olan başka bir taşın çizimleriydi; içindeki duman girdabı, *gematry* kelimeleri ve sayıları hakkında fikir veriyordu.

Kâğıda hafifçe dokundu. “Bu, Dağılış öncesine mi ait?”

“Çok eski bir kitabın birkaç sayfasının kopyası. Âlim Qasmuna’nın eserleri.”

Lin başını iki yana salladı, ismi tanıyamamıştı.

“Bunları büyük savaşımlardan hemen sonra yazmış,” dedi Eskici Kral. “Sihrin dünyayı terk ettiğini görmüş ve onu geri getirme-

nin bir yolunu aramıştı. Eğer bu güç damarları yeniden uyandırılabilirse büyünün yeniden yapılabileceğine inanıyordu.”

“Peki, bu iyi bir şey mi olurdu? Tekrar büyü yapılabilmesi?” dedi Lin alçak sesle.

“Büyücü-Kralların geri dönüşünden korkmana gerek yok,” dedi Andreyen. “Bu yalnızca tek bir Kaynak Taşı. Söz hâlâ dünyadan silinmiş durumda. Gücün bilinmeyen adı. O olmadan sihir sınırlı kalacaktır.”

“Seninle mi sınırlı?”

Adam sadece gülümsedi.

Lin sayfaları gösterdi. “Bundan daha fazlası var mı?”

“Teoride. Kitabın çoğu nüshası, Dağılıp sonrasındaki tasfiye sırasında yok edildi. Qasmuna’nın kendisi idam edildi. Yıllardır bir baskısını arıyorum.” Keskin bakışlarını kızın üzerinde gezdirdi. “Tıpkı Kaynak Taşı’nı aradığım gibi.”

“O halde neden benimkini istemiyorsun?”

“Çünkü büyüü kendim öğrenmek istemiyorum,” dedi Eskici Kral. “Benim hiçbir yeteneğim yok. Ama senin yeteneğinin olduğu çok açık. Taşın Kel Saren’i iyileştirmene yardımcı olduğuna inanıyorum.”

Lin, Merren’in ona meraklı, mavi bir parıltıyla baktığını gördü.

“Sana söylemiştim,” dedi Lin. “Taşı kullanmadım.”

“Bence sen öyle sanıyorsun,” dedi Andreyen. “Ama Kaynak Taşı kendini kullanacak bir el arar.”

Lin, Kel’i iyileştirirken hissettiği keskin acıyı düşündü. Eve döndüğünde cildindeki yanık şu anda bile hâlâ oradaydı. Taşı kullanma konusunda bilinçli bir algısı yoktu, tuhaf bir gücün bahşedildiği duygusu da yoktu. Yine de...

“Ve ben de,” dedi Eskici Kral, “böyle bir taşı kullanacak bir el arıyorum.”

“Onu kullanacak bir el,” dedi Lin yavaşça. “Yani benim sihir öğrenmemi ve belki de bunu senin hizmetinde yapmamı istediğini mi söylüyorsun?”

Eskici Kral uzun, beyaz ellerini esnetti. “Evet.”

“Ah.” Lin bu ana -en sonunda ondan ne istediğini söylediği ana- hazırlıklıydı ama artık o an geldiğinde kendini kekelerken buldu. “Yapmam... senin işinde olmamayı tercih ederim. Kişisel bir şey değil,” diye ekledi. “Ama sen... neysen osun.”

Merren başını not defterinden kaldırdı. “Bu oldukça diplomatikti,” dedi. “Sonuçta hepimiz olduğumuz kişiyiz. Ji-An bir suikastçı, ben de zehirciyim ve Andreyen yasa dışı olan her şeye biraz bulaşır.”

“Sen bir zehirciden daha fazlasısın Merren, sen bir bilim insanısın,” dedi Eskici Kral. “Sana gelince Lin Caster, senden bana karşılığı olmayan bir iyilik yapmanı istemiyorum. Sault’taki ekipmanları kullanamadığın için sana buradaki laboratuvarı kullanma olanağı sunabilirim...”

“Peki, ya ben?” diye sordu Merren, paniğe kapılmış görünüyordu. “Bunun benim laboratuvarım olduğunu sanıyordum.”

“Paylaşmak zorundasın Merren. Karakterin için iyi olur.”

“Hayır... Sör Asper, sorun değil.” Pişmanlık Lin’in göğsünde bir taş gibi yatıyordu ama o teklifi kabul etmenin aptalca olduğunu biliyordu. Bu onun dünyası, bunlar onun insanları değildi. O, Kara Köşk’e ait değildi, Sault’un duvarları arasına ya da hastalarının yataklarının başucuna aitti. “Korkarım yapmamalıyım.”

“*Yapmamalıyım,*” dedi Eskici Kral, sanki bu hoşuna gitmeyen bir kelimeymiş gibi. “Elbette bu senin tercihin. Burada iyi işler çıkarabileceğini düşünüyorum. Qasmuna sadece bir âlim değildi biliyorsun. O bir doktordu. Hastaları iyileştirmek için kullanılabilecek büyüü dünyaya geri getirmek istedi.”

Oh. Lin yüksek sesle hiçbir şey söylemedi ama Eskici Kral'ın onun ifadesindeki değişikliği görebildiğinden emindi. İçinde laboratuvarından daha fazlasına karşı bir tür açlık alevlendi. Her ne kadar küçük olsa da böyle şans için...

Eskici Kral, "Kolay olacağını söylemiyorum," dedi. "Qasmuna'nın çalışmalarının kopyalanmış sayfalarını bulmak bile yıllarımı aldı. Ancak araştırmalarımda hiçbir zaman ulaşamadığım bir yer var: Shulamat kütüphanesi. Senin Sault'unda..." Ellerini genişçe açtı. "Ona bir bakabilirsin."

Bir bakmak mı? Lin neredeyse ona, *Bu imkânsız. Büyüyle ilgili kitaplar, eğer gematry dersi değilse, kısıtlıdır, yasaktır. Ve bunlar bile yalnızca Shulamat'ta incelenebilir, binadan veya Sault'un duvarlarının dışına çıkarılamaz,* diyecekti.

Bunun yerine, "Sanırım deneyebilirim," dedi.

Eskici Kral ellerini birbirine vurdu. "Mükemmel," dedi ve o anda Lin, adamın bu teklifi kabul edeceğinden asla şüphesi olmadığını anladı.

Sonunda Eskici Kral, Lin'e Kara Köşk'ten çıkarken eşlik etmesi için Ji-An'ı çağırdı ve ona buranın düzenini yakında öğreneceğine dair güvence verdi. Koridorlardan oluşan labirent, içeri giren davetsiz misafirlerin kafasını karıştırmak için tasarlanmıştı.

Ji-An, Lin'i hızla ön kapıya doğru götürmeden önce ona ekşi bir bakış attı. Kapı ardına kadar açılırken, "Sana serada kalmam söylemiştim," dedi öfkeyle. "Umarım baş belası olmazsın."

"Olmayı planlamıyorum." Lin çoktan kapıdan çıkmıştı. Dışarıda öğleden sonra ışığı koyu altın rengindeydi. Kızıl Meydan'ı çevreleyen ağaçların dallarında kuşlar şarkı söylüyordu. Lin sanki yeraltı dünyasına geçmiş ve şehre değişmeden dönmüş gibi hissetti.

Merdivenlerin yarısına gelindiğinde döndü ve malikânenin kırmızı kapısı eşiğinde duran Ji-An'a baktı. "İyi bir adam mı?" diye sordu. "Yoksa kötü mü?"

Ji-An kaşlarını çatı. "Kim? Andreyen mi? Yapacağını söylediği şeyi yapar. Seni öldüreceğini söylerse öldürür. Seni koruyacağını söylerse korur." Omuz silkti. "Bana göre iyi bir adam. Belki başkaları farklı hissedebilir."

Aram'da Süleyman, Adassa'ya hiç bu kadar zengin bir ülke ya da onun kadar bilge bir şifacı ve kraliçe görmediğini söyleyerek iltifatlarda bulundu. Tatlı sözlerini söylerken bile Adassa'yı kendi krallığı Darat'ta ziyaret etmeye ikna etti. Böylece Adassa onunla evlenmeyi kabul ederse kendisinin de sahip olabileceği her şeyi görebilirdi..

Adassa ilk başta gitmek konuda isteksizdi. Halkı onun ayrılacağı düşüncesiyle endişeliydi çünkü Aram barış içinde olsa da etrafı derin çekişmelerle dolu topraklarla çevriliydi. Adassa'yı ikna eden kişi Judah Makabi'ydi: "Başkalarının planlarından habersiz olmayın, yoksa mağlup olursunuz."

Israrı üzerine onu kötü ve hastalıklı niyetlerden koruması için boynuna bir *gematry* tılsımı takmıştı.

Darat'tayken Adassa'ya sihir kullanılarak başarılmış birçok harika gösterildi. Aram'ın gururu olan Balal kulesinin üzerindeki büyük mermer kaleler. Gece gündüz yanan, gökyüzünü aydınlatan göz kamaştırıcı ateş nehirleri vardı. Anka kuşları, ateşböcekleri gibi kıvılcımlar saçarak sarayın arazisinde dolaşıyorlardı.

Yine de Adassa, Süleyman'ın sert bakışlarının farkındaydı. Onu sevgi dolu gözlerle izlediğini söylese de şüpheleniyordu. Gece odasına çekilince yatağının yanında kendisi için bir sürahi su konulduğunu gördü. Suyun bir kısmını saray kedilerinden birine verdiğinde yaratık anında bayıldı. Süleyman'ın kendisine ilaç vermek istediğini anlayan Adassa, ertesi gün bahaneler uydurup krallığına geri döndü. Üzüntüyle Makabi'ye gitti ve ondan Darat'a gitmesini ve planlarını belirlemek için Süleyman hakkında casusluk yapmasını istedi ve görünmeden seyahat edebilmesi için onu bir kuzgun kılığına soktu.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM ON BİR

Elbette Kel daha önce de yaralanmıştı. Yaptığı iş düşünülürse yaralanmaması tuhaf olurdu. Ama daha önce ölüme hiç bu kadar yaklaşmamış, morfin ve onun verdiği tuhaf rüyalarla uyuşturulmuş halde yatakta hiç bu kadar fazla zaman geçirmemişti. İlk kez yatağından kalkıp odanın içinde dolaşacak kadar güçlü hissettiğinde dehşete düştü. Bacakları ıslak kâğıt gibi gevşekti. Hemen yere düştü ve dizlerini taş zemine çarptı.

Conor derhal kalkmasına yardım etmeye çalışırken, çarşafı değiştirmek için gelen Delfina çılgık atarak odadan kaçtı. Kel'in canını sıkan Elçi Jolivet ve taş yüzlü Kraliçe Lilibet'le birlikte geri döndü. Kraliçe, Kel saldırıya uğradığı için çileden çıkmıştı: Castellane'in suçluları, Tepe'deki soyluları pusuya düşürmeleri gerektiğini bilmiyorlar mıydı? İşler nereye varacaktı ve o noktaya gelindiğinde Kılıç Kapan'ın onlara ne faydası kalacaktı? Conor önümüzdeki iki hafta içinde halka açık gösterileri iptal etmeli miydi? Kılıç Kapan ne zaman iyileşecekti?

Tanrılara şükür ki Jolivet oradaydı. Kılıç Kapan'ın fiziksel durumunun mükemmel olduğunu -bunu hissetmeyen Kel için

iyi haberdi- ve hızla tam bir iyileşme sağlayamayacağını hayal etmek için hiçbir neden olmadığını açıkladı. Kel artık yatakta yatmaktan kaçınmalı, orta derecede egzersiz yapmalı, eğitimi-ne her zamanki gibi devam edebilecek kadar güçlü hissedene dek her gün çabasını artırmalıydı. Ayrıca et ve ekmekten oluşan sağlıklı bir diyet uygulamalı, çok fazla yeşillik yememeli ve alkol kullanmamalıydı.

Bu noktada ayakları üzerinde olan ve topallayarak hamama gidip geri dönebilen Kel, Conor'ın bu kararlarla mücadele etmesini bekliyordu. Özellikle de içki yasağıyla. Ancak Conor düşünceli bir şekilde başını salladı ve Jolivet'in en iyisini bildiğinden emin olduğunu söyledi. Kel, Conor'ın bu cümleyi daha önce hayatında hiç kurmadığından oldukça emindi. Jolivet bile şaşır-mış görünüyordu.

Kel daha sonra yavaşça giyinip titreyen elleriyle düğmelerini iliklemeye çalışırken, belki de buna çok şaşırmaması gerektiğini düşündü.

Kel ona Prosper Beck'in taleplerini anlattığından beri Conor'ın dikkati dağılmıştı. Para için hazineyi ikna etmekle mi meşguldü? Falconet'ten mi ödünç alacaktı? Ya da daha doğrusu, Cazalet'le yüzleşmemek için biraz şuradan, biraz buradan mı borç alacaktı? Planı ne olursa olsun, günler boyunca Castel Mitat'ta değildi ve Kel -yıllardır ilk kez- kendi başına kaldı.

Kendini güçlendir, demişti Jolivet, bu yüzden Kel işe yürüyüş yaparak başladı. Saray bahçelerinin mozaik kaplı patikalarında, çiçek açan hanımeli asmalarının yanından, limon ve incir yüklü ağaçların altından ne kadar yavaş adımlarla geçtiğini gördükçe kendinden biraz utanıyordu. Göğsü ağrıyordu; nefes aldığı anda veya çok hızlı hareket ettiğinde kendini belli eden derin bir acı hissetti.

Morfin almayı bıraktı. Vücudu, onsuz geçirdiği ilk gecenin çoğunda morfini özledi, huzursuzca yatağına döndü ve bir türlü uyuyamadı. Ama her geçen gün özlemi azaldı ve her geçen gün daha uzağa, daha hızlı yürüyebildi.

Gece Bahçesi'nde ancak gün batımından sonra çiçek açan, sıkıca kıvrılmış yeşil bitki tomurcuklarının ortasında topallayarak ilerledi. Saraya bir saldırı durumunda kraliyet ailesinin saklandığı penceresiz, müstahkem taş sığınak olan Carcel'in etrafında döndü. Kel'in bildiği kadarıyla bu kapı en az yüz yıldan beri kullanılmamış ve parmaklıklı demir kapının üzerindeki sarmaşıklar kalınlaşmıştı.

Trick'te hiç mahkûm olmadığından, kale muhafızları onun dolambaçlı sarmal merdiveni tırmanmasına izin verdiler ve dar bir koridorun iki sıra boş hücreyi ikiye böldüğü, Sunderglass kapılarının açık olduğu en tepeye çıktı. Acısını atlattı, ağzında kan tadı hissedene kadar merdivenleri bir, iki, beş kez tırmandı.

Tepe'nin okyanusa, aşağıda bir balinanın sırtı gibi inip kalan gri denize düştüğü uçurum yollarında dolaştı. Kayalık yollar tapınakların, kulelerin, çiftlik evlerinin ve kalelerin minyatür versiyonlarına benzeyecek şekilde yapılmış beyaz sıvadan yapılarla doluydu. Yastıklı banklar vardı ve uçurum yolunu yorucu bir yürüyüş olarak gören hassas ruhlara dinlenme ve barınak sağlamayı amaçlıyorlardı.

Kel bazen seyahatleri sırasında, ona hiç aldırış etmeden dedikodu yapan hizmetkârlar veya muhafızlar yanından geçerken söylediklerini duyardı. Çoğu, Tepe'deki büyük evlere hizmet edenler arasındaki romantik karışıklıklara odaklanıyor, bazıları Saray'la, hatta Conor'la ilgili konuşuyordu. Ancak borçlar, Sürüngenler veya Prens'in yakın zamanda yaralanmış olabilecek kuzeni hakkında hiçbir dedikodu yoktu. Kel'in gezintilerini merak eden varsa bile, genç adam bu konuda hiçbir şey duymadı.

Yıldız Kulesi'nin yüksek pencerelerinden bazen duman çıkmasına rağmen Kral'ı hiç görmedi. Ara sıra, genellikle personeli veya bahçıvanları yönlendiren Kraliçe'yi gördü. Bir keresinde, Yıldız Kulesi'nin merdivenlerinden inerken, onun Bensimon ve Jolivet ile konuşmasına kulak misafiri oldu.

“İhtiyar Gremont'un fazla ömrü kalmadı,” diyordu Lilibet, “ve karısı da imtiyazların yönetimiyle ilgili değil. Ailenin pozisyonu ölümcül bir mücadelenin hedefi haline gelmesin diye oğlunun Taprobana'dan derhal geri getirilmesi gerekiyor.”

“Artal Gremont bir canavar,” diye homurdandı Bensimon. Sonra Jolivet araya girdi ve tartışma başka bir yöne döndü. Kel, daha sonra ilginç bir dedikodu olarak Conor'a iletmek üzere bilgileri zihnine kazıyıp merdivenlerden aşağı indi. Artal Gremont ne yapmış olursa olsun, Bensimon'un on yıl sonra bile geri dönmesi fikrinden hoşlanmaması yeterince kötüydü.

Ertesi gün öğleden sonra Kel, bir anlık hevesle ahırlara gidip Asti'yi ziyaret etmek için Kraliçe Bahçesi'nden geçti. Bahçeyi çevreleyen yüksek çitler yüzünden boğuk gelen sesleri duyduğunda yansıma havuzunun yanından geçiyordu. Seslerden biri bir kadına aitti; diğeri Conor'ındı. Sarthe dilinde konuşuyordu. Kel, adamın, “*Sti acordi dovarian 'ndar ben,*” dediğini duydu. *Bu düzenlemeler uygun olmalı.*

Bir dakika sonra sesi azaldı. Kel, Conor'ın hangi düzenlemeleri söylediğini merak etti ama bu, Conor'ın işiydi ve Kel saatlerdir yürüyordu. Adımlarını Castel Mitat'a doğru çevirirken, saraydaki yaşamın bir tür çark olduğunu düşündü; aynı dönüşlerle devam eden, alışkanlık ve hafızanın aynı yollarını toprağa kazıyan bir çark. Neredeyse ölmek üzere olduğu gerçeği yolda bir taş bile değildi. Bu yalnızca onun için önemliydi, bu yalnızca onu değiştirmişti, başkasını değil. Bu konuda yalnızdı.

*

Lin rüya görüyordu.

Rüyasında uyuduğunu ve gördüklerinin gerçek olmadığını biliyordu. Tepesi çıplak taşlardan oluşan yüksek bir kulenin üzerinde duruyordu. Uzaklarda dağlar kara gölgeler gibi yükseliyordu. Gökyüzü kömür ve kan rengindeydi; yıkımın yaralı gözü.

Dünya dakikalar içinde sona erecekti.

Kulenin çatısının kenarında bir adam belirdi. Ona ulaşmak için dik kenarlarından tırmanmadığını biliyordu. Büyü onu yukarılara taşımıştı. Çünkü o Büyücü-Kral Süleyman'dı ve bugüne kadar dünyada onunkinden daha büyük bir güç olmamıştı.

Lin'e doğru yürürken adımları bir kedininki gibi hafifti, pelerininin kıvrımları arasından kıvılcımlar saçılıyordu. Yanan dağlardan esen rüzgâr siyah saçlarını havalandırdı. Lin elbette Süleyman'ı tanıyordu. Adassa'nın sevgilisiydi. Ona ihanet eden sevgilisi. Tanrıça'nın onu neden sevdiğini hiçbir zaman anlamamıştı; gücü ona her zaman korkutmuş, öfkesi korkunç gelmişti. Ama yine de güzeldi; ateş kadar güzeldi ve yıkıcı şeyler güzel olurdu. Acımasız bir güzellikti ama içinde şiddetli bir özlem uyandırıyor. Lin ayağa kalkıp ona doğru döndü, ellerini uzatıyordu...

Lin dimdik oturdu, kalbi küt küt atıyordu, cildi terden kayganlaşmıştı. Yarı şaşkın bir halde ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. Acaba rüyadan uyanmış mıydı? Belki de uyanmıştı çünkü hikâyenin nasıl bittiğini biliyordu. Dağılıştan önceki son anları hayal etmişti. Adassa'nın ölümünden önceki son dakikaları.

Birkaç dakika içinde dünya sona erecekti.

Lin nemli saçlarını geriye doğru itti, yatağından kalkıp evin ana odasına doğru ilerledi. Pelerini sandalyenin arkasındaydı. Broşun sert şeklini bulana kadar kıvrımlarını yokladı. Parmaklarını taşın

üzerinde gezdirerek onu çıkardı. Loş ay ışığında süt rengindeydi. Pürüzsüz, serin yüzeyi kalp atışlarını sakınleştirdi.

Bana tuhaf rüyalar veriyorsun, diye düşündü taşa bakarken. Geçmişin hayallerini. Geçmişimi.

Adassa, Büyücü-Krallar arasında bir kraliçeydi. O da bir Kaynak Taşı'na sahip olmalıydı. Peki ya?..

Ön kapının hafifçe vurulması Lin'i dalgınlığından kurtardı. İki vuruş, ardından bir duraklama, ardından üçüncü bir vuruş. Mariam.

Lin aceleyle kapıya doğru gitti. Mariam'ın uyanması için geç bir saatti, genellikle İlk Nöbet'ten önce yorulurdu. Ya gece hastalanmışsa? Öyle olsa kapıda Lin'in Kadınlar Evi'ne gelmesini talep eden Chana olurdu. Ama Lin kapıyı açtığı anda ön basamaklarda sadece Mariam'ı gördü.

Ay ışığında Mariam'ın yüzü solgun ve gölgeliydi, elmacık-kemiklerinin altındaki çöküntüler morluklara benziyordu. Ama sırtıyordu, gözleri parlıyordu. "Ah, canım, seni uyandırdım," dedi, pişmanlık duymayan bir sesle. "Daha erken gelmeyi düşündüm ama Chana'nın uykuya dalmasını beklemek zorunda kaldım, aksi takdirde gece dışarı çıkmam için bana sonsuz sorun çıkarırdı. *Dinlenmen lazım Mariam, derdi,*" diye Chana'nın emredici ses tonunu gayet iyi taklit etti.

"Ama dinlenmen lazım," dedi Lin fakat gülümsemeden edemedi. "Pekâlâ... ne var? Dedikodu mu? Galena, *Malbushim* biriyle mi kaçtı?"

"Bundan çok daha önemli," dedi Mariam gururu incinmiş gibi. "Hastanı, yani Prens'in kuzenini hâlâ görmek istiyorsun, değil mi?"

Lin, tuttuğu broşu sıkıca kavradı. "Evet, elbette ama..."

"Ya sana problemine bir çözümüm olduğunu söyleseydim?" dedi Mariam. "Saraya girmene yardım etmek isteyen biri oldu-

ğunu? Prens'in ne zaman meşgul olduğunu bilen biri olduğunu?”

“Mariam, sen nasıl olur da...”

“Yarın sabah benimle kapılara kadar yürü,” dedi Mariam. “Bir araba bekliyor olacak. O zaman göreceksin.” Şalını omuzlarına sararken yüzü gülüyordu. “Bana güveniyorsun, değil mi?”

Okyanusa bakan Kel, suyun üzerindeki ısıнын şeffaf bir örtü gibi parıldadığını görebiliyordu. Şehirde hava sıcak olurdu. Burada, Tepe'de çiçeklerin asmaların üzerinde gevşek bir şekilde asılı kalmasına ve tavuskuşlarının çimenlerin üzerinde nefes nefese yatmalarına rağmen hava daha serindi.

İyileşmesinin ikinci haftasıydı ve Kel sabahı bahçeleri keşfedip yukarılara tırmanarak ve çeşitli basamaklardan aşağı inerek geçirmişti. Marivent'in her kuytu köşesinin, Conor'la potansiyel bir macera yaşanacak yer gibi görüldüğü çocukluğu aklına geldi. Avlularda haydut, kulelerde Büyücü-Kral olurlardı, Dar Geçit'te güneşin doğuşunun görülebildiği Yıldız Kulesi'nin tepesinde düello yaparlardı.

Tuniği terden ıslanmış bir halde, göğsü ağrıyarak Yıldız Kulesi'nden ayrıldı ve Kraliçe Lilibet'i Kraliçe Bahçesi'nde kendisini beklerken buldu. Bugün soluk bir yeşil giymişti, bu renk Kel'e sütte eriyen tek bir damla yeşil zehri hatırlattı. Bileklerini yeşil safir bilezikler çevreliyor ve alnının etrafındaki gümüş bant, gözlerinin arasında tek bir zümrüt tutuyordu.

Çimlerin üzerinden geçerken, “Kılıç Kapan,” dedi. Demek ki Kel'in kuleden ayrılmasını beklemiyormuş gibi davranmıyacaktı. O da Kel gibi, Conor'ın Alleyne malikânesinde bir toplantıya katılacağını ve bunun Kel'i tek başına köşeye sıkıştırmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüğünü biliyor olmalıydı. “Biraz konuşalım.”

Sanki bir seçeneği varmış gibi Kel, başını eğerek Kraliçe'ye yaklaştı. "Mayesh bana dedi ki," dedi kadın hiç giriş yapmadan, "bir fahişeyi ziyaret ettikten sonra şehrin nahoş bir bölgesinde saldırıya uğramışsın."

"Evet," dedi Kel, nazik bir ses tonuyla. "Bu doğru."

"Ben aptal değilim," dedi Kraliçe. "Oğlumun ne tür eğlenceleri tercih ettiği konusunda hiçbir yanılsama içinde değilim. Ama o bu eğlencelerin peşinden gittiğinde senin de ona eşlik etmen gerekir. Onları tek başına ziyaret etmen değil."

"Prens o akşam beni göndermişti..."

"Ne söylediği önemli değil," dedi Lilibet sertçe. "Kendine karşı dikkatsiz olamazsın Kel Saren. Sen Saray malısın. Senin amacın oğlumu savunmadığın bir sırada ölmek olamaz." Castel Mitat'a bakmak için başını çevirdi. Saçları mat siyahtı, Conor'inkinden daha koyuydu, bu, boyanın ustaca uygulanmasının sonucuydu. "Sen olmadan hayatta kalamaz."

Kel bir şaşkınlık hissetti. "Ama bunu yapmak zorunda kalacak," dedi, "eğer onun için ölürsem."

"Böyle bir durumda en azından senin son düşüncenin kendisi olduğunu bilir."

Kel bunun ne kadar önemli olduğunu anlamadı. "Kral olduğunda..."

"Aslan yüzüğünü alıp denize atacak," dedi Lilibet. "Sonrasında onu Aigon koruyacak. Bir Tanrı senin yerine geçtiğinde Kel Saren, işte ancak o zaman görevini bırakabilirsin. Anladın mı?"

Kel anladığından emin değildi. "Daha dikkatli olacağım," dedi. "İlk düşüncem her zaman Conor. Majesteleri."

Kraliçe, uzaklaşmadan önce ona sert bir bakış attı. Kel kadının, ona söylemediği bir şey olduğundan şüphelendiğini hissetti. Şüphesi yeterince doğrudu.

Tuhaf bir konuşmaydı. Kel yavaşça Castel Mitat’a doğru yürürken tedirgin oldu. Lilibet, Conor’ın onsuz hayatta kalamayacağını söyleyerek ne demek istemişti? Conor’ın Prosper Beck nedeniyle nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Kel’in farkında olmadığı ve kadını korkutan *başka* bir tehlike mi vardı?

Düşünceleri, Delfina’nın saray bahçeleri boyunca kendine doğru koştuğunu görünce yarım kaldı. Şapkasının altında kıpkırmızı olmuştu, görünüşe bakılırsa her yerde Kel’i aramıştı. Jolivet’in Prens’in odasında beklediğini söyledi; Kel’i hemen görmek istiyordu. Ayrıca suçlayıcı bir tavırla, sıcağın cildinin durumunu kötüleştirdiğini ve Gasquet’i görmeye gideceğini ekledi.

Kel, aceleyle uzaklaşırken, “Sana sülük koyacak,” diye uyardı ama kadın onu duymazdan geldi. Kel tek başına Castel Mitat’a doğru yola çıktı, Kral’ın çimlerde uyuyan ve horlayan iki eski av köpeğinin yanından geçti. Onlara, “En iyisini yapıyorsunuz,” dedi. “Olduğunuz gibi devam edin.”

Jolivet’in onunla ne hakkında konuşmak istediğini merak etmeden duramadı. Genellikle Jolivet onu ararsa bunun nedeni kılıç antrenmanı olurdu ama Kel bunun için pek uygun durumda değildi. Belki Jolivet ya da birliği ara sokaktaki saldırı hakkında bir şeyler öğrenmişti. Bu durumda Kel, Elçi’nin çok fazla şey keşfetmemiş olmasını umabilirdi.

Conor’la paylaştığı odaya vardığında Jolivet’i bulmayı bekliyordu. Okçu Birliği başlığının altında uzun yüzü öfkeyle parlayarak onu bekliyor olacaktı. Ama kapıyı açtığında Jolivet orada değildi.

Onun yerine, mürdüm rengi ipek bir divanın üzerinde Antonetta Alleyne oturuyordu.

Yanında, üzerine bol sarı bir elbise, safran rengi kadifeden kısa bir pelerin giymiş olan ince bir kız vardı. Pelerinin başlığı

yüzünü gizleyecek şekilde aşağı çekilmişti. Kel, Antonetta'nın hizmetçilerinden biri olduğunu tahmin etti.

Antonetta'nın kendisi de balon kollu, kabarık kısımları beyaz kurdelelerle sabitlenmiş yumurta kabuğu mavisi bir elbise giyiyordu. Buklelerinin arasına mavi pudra sürülmüş ve saçları gözlelerinden daha koyu bir renge dönüşmüştü. Onun içeri girdiğini görünce başını kaldırdı ve bir an için yüzünde korumasız bir rahatlama ifadesi belirdi. Bu ifade hemen silinince Kel gerçekten görüp görmediğini merak etti.

"Ah, güzel," dedi, sanki tiyatrodanmış gibi ellerini çırparak. "İşte buradasın. İçeri gel ve kapıyı arkandan kapat."

"Delfina'yı bana Jolivet'in burada olduğunu söylemeye nasıl ikna ettin?" Kel kapıyı kapattı ama kilitlemedi. "Belki de düşündüğümünden daha güvenilirdir."

"Hayır. Sadece rüşvet almaya yatkın. Çoğu insan gibi."

Antonetta gülümsedi ve Kel, Anahtar'ın dışındaki o ara sokakta ölüm döşeğinde yatarken gözlerinin önünden geçenleri düşünmeden edemedi. Gözyaşları içindeki Antonetta'ya dair hayalini. Ama işte kız buradaydı ve onu aklından çıkarmasına yol açan o yapay gülümsemeyle karşısında duruyordu. Kel sert bir ses tonuyla konuştu. "Neden Delfina'ya rüşvet verme zahmetine girdin? Sanırım Conor'ı görmeye geldin. Kendisi dışarıda..."

"Onu aramıyorum," dedi Antonetta. "Aslında annemle görüşüyor, bu yüzden odada *olmayacağını* biliyordum." Kel'e göz kırptı. "Seni görmesi için birini getirdim." Kel geldiğinden beri tamamen sessiz kalan arkadaşını omzundan sarstı. "Haydi!"

Kel, yorgun bir iç çekiş duyduğunu sandı. Antonetta'nın yanındaki genç kadın ellerini kaldırdı ve sarı kapüşonunu geriye itti. Kel'e alaycı bir şekilde bakarken tanıdık koyu kırmızı saçları sırtından aşağı döküldü.

Lin Caster.

Kel'in hatırladığından daha genç görünüyordu. Genç adam dikkatli elleri, garip bir şekilde sakinleştiren sert, tatlı sesi hatırladı. Lin'in meraklı bir yüzü, araştırmacı yeşil gözleri ve kararlı kaşları olduğunu ilk kez fark etti. Her zaman bu şekilde görüldüğünü anladı. Sadece ateşten onun daha yaşlı, daha otoriter olduğunu düşünmüştü. Ateşten ve Conor'ı odadan atmış olmasından.

"Antonetta," dedi Kel. "Nedir bu?"

Lin başını kaldırdı. "Seni şaşırttığım için özür dilerim," dedi narin yapısıyla çelişen o zengin sesiyle. "Ama sen benim hastamdın ve iyileşip iyileşmediğini görmek istedim. Demoselle Alleyne sağ olsun beni saraya getirdi..."

"Seni saraya *gizlice soktuk*," dedi Antonetta kendinden memnun bir sesle. "Yaralandığını ve doktorunun Conor'dan korktuğu için geri dönmediğini duyduğum anda *bir şeyler* yapmam gerektiğini biliyordum..."

Lin ayağa kalktı. Onu sarı kadifeler içinde görmek tuhaftı. Kel onun Ashkar olduğunu biliyordu -Mayesh'in torunuydu, boynuna bir zincirle bağlı geleneksel içi boş daireyi takmıştı- ama yine de geleneksel gri kıyafetlerinin dışında herhangi bir Castellane hizmetçisine veya tüccarın kızına benziyordu. *Elbisenin ona çok büyük gelmesine şaşmamalı*, diye düşündü Kel. Zira onun değildi.

"Prens'ten *korkmuyorum*," dedi Lin. "Benden buraya geri dönmememi istedi." Sesi, sanki kraliyet isteğini görmezden gelmenin tehlikesinden habersizmiş gibi sakindi.

Antonetta, Kel'in ifadesini görünce kıkırdadı. "Conor'a oynadığımız *harika* bir oyun," dedi. "Lin bana ondan Marivent'e geri dönmemesini istediğini söyledi ama ben ona Prens'in öfkesi konusunda endişelenmemesini söyledim. Dramatik olmayı sever."

Kel parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. Başı ağrımaya başlamıştı. “Siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

“Terzim aracılığıyla,” dedi Antonetta.

“*Terzi* mi?” dedi Kel. “Nasıl lanet bir şey...”

“Küfretmemelisin,” dedi Antonetta azarlarcasına. “Terzim Mariam...”

“Benim bir arkadaşımıdır. Kendisi bir Ashkar,” dedi Lin. “Ona attan çok kötü bir şekilde düşen Prens’in kuzeni Kel Anjuman’ı iyileştirdiğimi söyledim. Umarım bu kabul edilebilirdir.”

Kızın bakışları sabitti. Demek arkadaşına Sürüngenler hakkında hiçbir şey söylememişti, bu Kel’i rahatlatmıştı.

Antonetta ayağa kalktı ve Kel’in yanına geldi, yürürken saten terlikleri mermer zeminde fısıltı sesi çıkarıyordu. “Neren yaralı?”

Kel gövdesine belirsiz bir işaret yaptı. “Boram. Bir çit direğinin üzerine düştüm.”

Antonetta’nın uzanıp parmak uçlarıyla gömleğinin önüne dokunması Kel’i şaşırttı. Bütün ustalığına rağmen gömleğinin üzerinden bile olsa kızın dokunuşunun sıcaklığı neredeyse fazlasıyla gerçikti.

Antonetta başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Mavi gözleri iri iri açılmış, yanakları pembe, dudakları aralıktı. Acı verici derecede güzeldi. *Ama bunların hepsi yapay*, diye düşündü Kel. *İşe yarayabilecek durumlar için şefkatli bakma pratiği yapmış. Conor için.* Bu onu kızdırdı ve Antonetta’ya kızmak istemiyordu. Yine de derisinin altında sıcak bir öfke hissetti.

“Demoselle Alleyne,” dedi Lin. Antonetta’nın geniş eteklerinin arkasına gizlenmiş olan çantasını almıştı. “Hastamı muayene edebilmek için sizden gitmenizi istemek zorundayım.”

Antonetta neşeyle, “Ah, kalmakta sakınca görmüyorum,” dedi.

“Ondan soyunmasını istemem gerekecek ama,” dedi Lin.

Antonetta, “Hayatımı çizim yaparak geçirdim,” dedi, “ve anatomi bilgisi herkes için yararlıdır...” Kel ona karanlık bir bakış atınca sustu. “*Pekâlâ*. Ama koridor çok sıkıcı olacak.”

Kel biraz yumuşadı. “Belki gözcülük yapabilirsin. Gelen olursa bize haber ver.”

Kel’in gözleri Antonetta’nın kilerle buluştu ve kısa bir an için onun da uzun zaman önce oynadıkları oyunlarda kendisi gibi birçok kez gözcülük yaptığını hatırladığını anladı. Kızın düşüncelerini bildiğinden neden emin olduğunu söyleyemezdi, sadece öyle olduğunu sanıyordu. Antonetta koridora çıktı ve kapı arkasından kapandı.

O gittikten sonra Lin, Kel’e yatağına uzanıp ceketini ve gömleğini çıkarmasını işaret etti. *Demek ki Antonetta’dan kurtulmaya çalışmıyormuş*, diye düşündü alaycı bir keyifle ve kendisine söyleneni yaptı.

Kel ceketini çıkardı ve altındaki ipek tuniğinin düğmelerini açtı. Soyunurken Lin ona hafif şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Sör Anjuman,” dedi. “Gerçekten seni son gördüğümünden çok daha iyi görünüyorsun.”

“Umarım öyledir,” dedi Kel. “Sanırım o sırada ağzımdan kan akıyordu ve şüphesiz tutarsız bir şekilde inliyordum.”

“O kadar da kötü değildi,” dedi Lin. “Düzgün bir şekilde iyileştiklerinden emin olmak için yaraları incelememe bir itirazın var mı?”

“Yok sanırım.”

Ona yaklaştı ve hâlâ kalan hafif bandajları dikkatlice çıkardı. Kel bir an kendini tuhaf bir şekilde açığa çıkmış hissetti ama Lin’in çıplak bir erkek göğsünün görüntüsünden hiç etkilenmediği açıktı. Hatta ona, Lilibet’in yeni bir perde setini incelediğini hatırlatan soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyordu.

“Güzel iyileşmişsin,” dedi, parmaklarını yan tarafındaki yara izinin üzerinde gezdirdikten sonra kalbinin hemen altındaki bü-züşmüş yaraya dokunarak. “Çok iyi. Çoğu insan hâlâ yatakta olurdu. Çok ağrın oldu mu?”

Morfin almayı daha yeni bıraktığını söyledi. Gasquet’in ona bu kadar uzun süre morfin verdiğini duyan Lin dehşete kapıldı. “Hastalarımın bu ilacı üç günden fazla almasına asla izin vermem!” Çantasından çıkardığı merhem kavanozunu açtı. Oda gü-veotu gibi hafif, biberli bir kokuyla doldu. Merhemi sadece yeni yaralarına değil eski yaralarına da cömertçe sürmeye başlarken dudağını ısırdı. “O kadar çok yaran var ki,” dedi kendi kendine.

“Çok beceriksizim,” dedi Kel. Merhem tenini karıncalandırdı, tüyleri diken diken oldu.

“Hayır,” dedi. “Sen bir Kılıç Kapan’sın.”

Kel’in eli fırladı ve kızı bileğinden yakaladı. Lin hayretle ona baktı, hâlâ merhem kavanozunu tutuyordu ama hareket halindeyken duraksadı.

“*Ne dedin?*” diye tısladı Kel.

Lin keskin bir nefes aldı. “Üzgünüm. Mayesh’in sana bildiğimi söylemiş olabileceğini düşündüm.”

Kel yavaşça nefes verdi. “Hayır.”

“*Anokham* tılsımını tanıdım.” Düşünürken son derece sakin görünüyordu. “Bu çok eski bir Ashkar işidir, artık yapılan türden bir şey değil. Kimseye söylemeyeceğim,” diye ekledi. “Beni büyükbabam gibi sırlara bağlı biri olarak düşün. Eğer birine söylersem bu onu tehlikeye atar.”

Kel, kızın bileğini bıraktı. Öfkeye kapılması gerektiğini düşündü ya da paniğe. Ama yine de... Belki de Merren ve Ji-An gibi Eskici Kral’ın da gerçek kimliğinin farkında olduğunu bildiği içindi. Lin’in, gerçekte kim olduğunu bilmesi, onu hali

hazırda yürüdüğünden daha keskin bir bıçağın üzerine koymamıştı. Belki de bir yanı bu kıza güveniyordu. Onun hayatını kurtarmıştı; bu içgüdüsel, bir tür tanımaydı.

“Bana tek bir şey söyle,” dedi Lin, merhem kavanozunun kapağını tekrar kapatırken. “Tüm bu yara izlerinin nasıl oluştuğunu hatırlıyor musun?”

Gömleğine uzanmak üzere olan Kel durakladı. Sol omzundaki yara izine, derisindeki çukura benzeyen üçgen bir çizgiye dokundu. “Bu, Valderan Sarayı’ndaki oklu bir suikastçıdan geldi. Ve buradaki,” göğüs kafesinin altındaki bir noktayı işaret etti, “kırbaçlı bir paralı askerden. Conor’ı aramak için Antonetta’nın on sekizinci doğum günü partisine gizlice girmişti. Bu da...” sırtına uzandı, “süvarilerin yıllık teftişine sızmayı başaran, baltalı bir monarşi karşıtı.”

“Peki ya bu?” Sağ kalçasının hemen üzerindeki kabarık deri parçasına dokundu. Kız hafif limon kokuyordu.

“Sıcak çorba,” dedi Kel ciddi bir tavrıyla. “Her hikâye kahramanlık içermez.”

“Asla bilemezsin,” diye yanıtladı Lin aynı ciddiyetle. Yarasını yeniden sarmayı bitirdi ve hafifçe omzuna vurdu. “Çorba zehirli olabilirdi.”

“Bunu düşünmemiştim,” dedi Kel ve gülerek tuniğini aldı. Birkaç gündür ilk kez gülüyordu ve üzerinden bir yük kalkmış gibi hissetti.

“Şimdi,” dedi Lin, tuniğini ilikleyen Kel’e bakarak. Kel, kızın ona birkaç tıbbi tavsiye vereceğini düşündü. Mesela merhemi her gün kullanmasını söyler diye bekledi. “Buraya sadece iyileşip iyileşmediğini görmek için gelmedim.” Örgüsünü kulağının arkasına sıkıştırdı. “Geçen gece yaralandığında oklarla ilgili bir şeyler mırıldandın, sonra da bir isim söyledin. *Jeanne*.”

Kel sessizce ona baktı.

“Ama *Jeanne* demiyordun, değil mi? *Ji-An*’dı. O gece hayatını kurtaran kişi oydu. Seni buraya kadar taşıdı...”

“Sürüngenlere ok attı,” dedi ceketinin omzunu silkerek. “Birkaçını öldürdü. Sanırım bundan pek memnun kalmadılar. Lin, *sen tüm bunları nereden biliyorsun?*”

“İkimiz de onu tanıyoruz,” dedi Lin sessizce. “Eskici Kral’ı. İkimiz de onu tanıyoruz ve ikimiz de tanımamalıyız. Bu yüzden birbirimizin sırrını saklayabileceğimizi düşündüm.” Katlanmış kare bir kâğıt uzattı. “Buraya o istedi diye gelmedim,” dedi kararlı bir sesle. “Saraya gelmeyi planladığımı nasıl öğrendiğini bile bilmiyorum. Ama Sault’tan ayrılırken küçük bir çocuk koşarak yanıma geldi ve bunu elime tutuşturdu. *Eskici Kral’ın selamıyla.*”

Kel kâğıdı sanki siyah tozla kaplanmış gibi dikkatle aldı. “Ne yazıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Lin. “Sana yazılmış...”

Koridorda bir konuşma sesi duyuldu. Kel, Antonetta’nın yüksek ve sıkıntılı sesini duyabiliyordu: “Ah, oraya *girme* Conor, lütfen yapma...”

Ve Conor’ın sesi duyuldu. Tanıdık ve öfkeli sesi. “Burası *benim odam*, Ana.” Sonra Lin ayağa kalktı ve kapı açıldı, Conor ile Antonetta odaya girdi.

Conor’ın Alleyne malikânesinden at üstünde geldiği açıkça belliydi. Üzerinde avcı yeşili renkte işlenmiş deri ceket dahil olmak üzere binicilik kıyafetleri vardı. Pat ve manşetleri pirinç çivilerle parlıyordu. Taç takmamıştı ve rüzgâr saçlarını dumanlı bir düğüm haline getirmişti.

Kel hızla kâğıdı avuçlayıp ceketinin koluna sıkıştırdı. Pek ustaca yapmamıştı ama Conor ona bakmıyordu. Lin’e bakıyordu ve bir an için yüzünde Kel’i irkilten bir ifade -etkilenmemiş bir

şaşkınlık ve öfke- belirdi. Conor, gerçek hislerini nadiren -o da eğer eğlence içeriyorsa- gösterirdi.

İfade, ortaya çıktığı gibi kayboldu. Conor sakın bir tavırla binicilik eldivenlerinden birini çıkardı ve “Buraya en son geldiğinde dileklerimin ne olduğunu açıkça belirttiğimi sanıyordum, Domna Caster,” dedi.

Antonetta terlikli ayağını yere vurdu. “Conor, kızma. Onu getiren *benim*. Bunun Kel için önemli olduğunu düşündüm...”

“Neyin önemli olduğuna ben karar veririm.” Conor binicilik eldivenini yatağa doğru, ona kaşını kaldıran Kel’in yanına fırlattı. Conor onu görmezden geldi. Ayrıca sırtı dik, elleri önünde kavuşturulmuş halde duran Lin’i de görmezden geldi. Yanakları parlak kırmızı renkteydi -öfke mi yoksa utanç mı, Kel bilmiyordu- ama bunun dışında Conor’a hiç tepki vermedi.

“Conor.” Antonetta, Prens’in ceketinin kolunu çekti. “Ona geri dönmemesini söylediğini duydum ama şaka yaptığını sandım. Her zaman çok komiksindir.” Suratını astı. “Küçük bir Ashkar kızı seni rahatsız edemez ki. *Hem de hiç.*”

Conor ikinci eldivenini ilkinden daha yavaş bir şekilde çıkardı, tamamen işine odaklanmış gibi görünüyordu. Ve Kel, bir anlık şaşkınlıkla, Antonetta’nın hesaplı saflık gösterisinin neler yapabileceğini fark etti. Conor’ı tartışmanın asla başaramayacağı bir şekilde ustalıkla silahsızlandırmıştı. Conor kızın davranışının bahane olduğunu tahmin etse bile, sersem gibi ya da Lin’in varlığıyla gerçekten ilgileniyormuş gibi görünmeden öfkesini göstermek için artık yapabileceği çok az şey kalmıştı.

Conor ikinci eldiveni odanın köşesine fırlattı. “Ne kadar da doğru, Antonetta,” dedi en ufak bir duygu kırıntısı olmadan. “O kadar cömert bir kalbin var ki. Davranışları ne olursa olsun başkalarına karşı çok hoşgörölüsün.” Lin’e döndü. “Kel’i ince-

lemeyi bitirdin mi? Ve onunla yetkin bir şekilde ilgilenildiğine karar verdin mi? Yoksa Saray'ın ihmali yüzünden ölüyor mu?"

Lin çantasını aldı. "Çok güzel iyileşiyor," dedi. "Ama bunu zaten biliyorsunuz."

"Evet," dedi Conor, soğuk bir şekilde gülümseyerek. "Öyle."

Kel kendini hiç bu kadar dalgalar arasında sürüklenen bir enkaz parçası gibi hissetmemişti. Conor'ın onu bunların hiçbir yüzünden suçlamayacağını farkındaydı -Lin'in Marivent'ten men edildiğini bilmiyordu- ama aklına durumu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey gelmiyordu. Lin ve Conor arasında, kehribarın kumaşla parlatıldığında yaydığı yüke benzeyen tuhaf bir enerji geçiyor gibiydi. Lin, Conor'la nasıl konuşması gerektiğini anlamamış gibi mi görünüyordu? Bir prence saygı göstermesi gerektiğini anlamamış mıydı? Yoksa Lin'in onu iyileştirdiği gece, Conor'ın odadan çıkmasını istemesinden başka bir şey mi olmuştu?

Conor, yüzünde düşünceli bir ifadeyle Lin'e ve kendisine bakan Antonetta'ya döndü. Kel onun gerçekte ne düşündüğünü ne ilk ne de son kez merak ediyordu. Conor, "Eminim yapacak daha şık ve ilginç işlerin vardır, Ana," dedi. "Evine git."

Antonetta tereddüt etti ama olduğu yerde kaldı. "Lin'i şehre geri götürmem gerekiyor..."

"Domna Caster'ın sağ salim eve dönmesini sağlayacağım," dedi Conor. Çoğu kişi onun bu ses tonu karşısında geri dönerdi. Antonetta ise Lin'e baktı, o da sanki *sorun değil, git, der* gibi başını salladı.

Antonetta kapıda durakladı. Omzunun üzerinden geriye baktı. Conor'a değil, diye düşündü Kel şaşkınlıkla, kendisine. Gözlerinde bir şey vardı, bir tür ihtiyatlı şakacılık, *bu sorunu ben hallettim ve bunu ikimiz de biliyoruz*, diyordu adeta. Ama yüksek sesle söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Kapıyı arkasından

kapatıp gitti. Kel bir şeyi merak etti: Artık böyle mi olacaktı? Antonetta Alleyne, hiç haber vermeden hayatına girip çıkacak mıydı? Bu düşünce hoşuna gitmedi. Onu görmek için önceden buna hazırlanmayı tercih ederdi. Jolivet ona yıllardır hazırlıksız yakalanmanın tehlikelerini öğretmişti.

“Yani,” dedi Kel, Conor’a dönerek, “Sanırım Leydi Alleyne’le görüşmeniz kısa kesildi?”

Ama Conor cevap vermedi. Çantasını omzuna atmış olan Lin’i inceliyordu. “Gitmem lazım,” dedi Lin. “Bu öğleden sonra görmem gereken başka hastalar var.” Conor’a beceriksizce başını salladı ve “Geri döneceğimden endişelenmenize gerek yok. Kel’in artık bana ihtiyacı kalmadı,” dedi.

“*Kel* mi?” diye tekrarladı Conor. “Sıradan bir vatandaşın bir soyluya adıyla hitap etmesi ne kadar tanıdık geldi.”

Lin’in gözleri parladı. “Bu benim korkunç cehaletimden kaynaklanıyor olmalı. Artık gitmem için bir neden daha işte.”

Conor elini terden ıslanmış saçlarının arasından geçirdi. “O halde sana kuzey kapısına kadar eşlik edeyim.”

“Buna gerek yok...”

“Var,” diye lafını kesti Conor. “Sen Ashkar’sın ama Castellane kıyafetleri giyiyorsun. O renklerin, o kumaşların sana yasak olduğuna inanıyorum. Kimsenin fark etmesi ya da tahmin etmesi pek mümkün değil ama yine de bir tehlike.”

“Conor...” diye başladı Kel.

“Yasalara katılmayabilirim,” dedi Conor, “ama kurallar böyle.” Bakışları Lin’in üzerinde gezindi. “Dostumuz Kel için kesinlikle büyük risk aldın. Gerçekten kendini işine adanmış bir doktorsun.”

Lin’in yüzü sakindi ama gözleri öfkeyle yanıyordu. “Çantamda kendi kıyafetlerim var. Eğer banyonuzu kullanabilirsem, üzerimi değiştirebilirim...”

“O zaman bir Ashkar olarak arazide dolaşman gerekecek ve bu da daha fazla soruya yol açacak. Arabada değiştirmeni öneririm. Elbette şehre varmadan önce. Yoksa yoldan geçenlere beklenmedik bir heyecan sunmuş olursun.”

Lin ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, sanki itiraz etmenin bir anlamı olmadığını anlamış gibi görünüyordu. Conor’ı koridora doğru takip etti, yalnızca omzunun üzerinden Kel’e özür dilercesine bakmak için durakladı. Kel kızın neden özür dilediğini merak etti. Antonetta’yla komplo kurduğu için mi? Eskici Kral’ın mesajını kucağına bırakıp hiçbir açıklama yapmadan çekip gittiği için mi? Yine de Conor’a karşı çıktığına göre cesaretli biri demekti ve Kel buna hayran kaldı. Yarım bir gülümsemeyle başını sallayarak kızın kendisine vermiş olduğu notu çıkardı ve şaşırtıcı derecede kaba bir el yazısıyla kâğıda karalanmış birkaç satırı taradı.

Borçları ve Sürüngepleri biliyorum. Prens’ini korumak istiyorsan gel ve beni gör.

Lin uzun mermer koridorda, kıvrımlı merdivenlerde, parlak güneş ışığına doğru peşinden giderken Prens sessizdi. Marivent’e geldiği ilk gece hava karanlıktı, neredeyse aysızdı. Castel Mitat’ın avlu bahçesi renksizdi. Şimdi her şeyin güzel olduğunu gördü. Taş duvarlara bir âşık eli gibi yapışan kafeslerden güller taşıyor, taş saksıların boyunlarından altın gelincikler dökülüyor, çimenlerin arasından yılan gibi kıvrılarak uzanan yolların kenarlarında dikenli mor adaçayları duruyordu. Çinili bir güneş saatinin altına küçük bir çeşme yerleştirilmişti. Kadranın ön yüzüne eski bir Castellane aşk şarkısından bir satır kazınmıştı: *AI, LAS TAN CUIDAVA SABRE D’AMOR, E TAN PETIT EN SAI. Ne yazık ki, aşkı çok iyi bildiğimi sanırdım ama ne kadar az biliyormuşum.*

“Şimdi bana,” dedi Prens, “Bensimon’un sana saraya dönme-ni yasakladığımı söylemediğini söyle.”

Lin bahçeye bakıyor olsa bile tabii ki Prens’in farkındaydı. Şu an kalenin duvarına yaslanmış, çizmeli ayağını arkasına almıştı. Saçları siyah buklelerden oluşan bir düğümdü. Gözleri güneş ışığında gümüş rengiydi. İğnelerin ve bıçakların rengi gibi.

“Bana söyledi,” dedi.

Prens’in ağzının köşesi seğirdi. Lin bunun öfkeden mi yoksa komik bulduğundan mı olduğunu anlayamadı. “Sana bir çıkış yolu sunuyorum,” dedi, “ve sen bunu kabul etmiyorsun. Bu da beni merak içinde bırakıyor: Senin sorunun tam olarak ne?”

“Ben sadece bir doktorum,” dedi Lin. “Ve bu nedenle istedim ki...”

“Senin ne istediğinin bir önemi yok,” dedi Conor. “Sana bir şeyi yapmanı emrettiğimde bu boş bir istek değildir. Büyükbabanın en azından bu kadarını bilmeni sağlayacağını düşünürdüm.”

“Sağladı zaten. Ama Kel benim hastam. Düzgün iyileşip iyileşmediğini görmem gerekiyordu.”

“Burada, Marivent’te bizler de tamamen beceriksiz değiliz,” dedi Prens. “Bir şekilde bunca yıldır sensiz idare ettik ve sonuç olarak hiçbirimiz ölmedik.” Basamaklı bir asmadan sarkan çarkıfelek çiçeğini kopardı ve onu parmaklarının arasında döndürdü. Sonra gülümsedi ama gözleriyle değil. “*Saraya dönme* dediğimde bu, *canının istemediği sürece dönme* anlamına gelmez. İnsanlar daha azı uğruna Trick’e atıldılar.”

Lin, durduğu yerden Trick’i görebiliyordu; gökyüzünü delen uzun, dar siyah sivri ucunu. İçinden bir öfke dalgası geçti. *La Trecherie*’ye gönderilenler için hiçbir yargılama yapılmazdı, Adalet Sarayı işe karışmazdı. Yalnızca kraliyetin parmaklarını

şıklatması, bir kralın ya da kraliçenin kaprisi yeterdi. *İşte elindeki güç için hiçbir zaman emek harcamamış bir adam, diye düşündü. Hiçbir zaman reddedilmediği için her şeyi talep edebileceğine, her şeyi buyurabileceğine inanıyor. Zengin, şanslı ve güzel. Dünyanın ve içindeki her şeyin kendisine ait olduğunu sanıyor.*

“Buyurun o zaman,” dedi.

“Ne?”

“Beni Trick’e atın. Kale muhafızlarını çağırın. Beni bir hücreye koyun.” Sanki prangalara hazırmış gibi ellerini uzatmış, bileklerini çaprazlamıştı. “Bağlayın beni. Eğer istediğiniz buysa.”

Bakışları kızın bileklerinden yüzüne doğru kaydı, bir anlığına ağzında kaldı ve ardından gözlerini kaçırdı. Yüzü kızardı. Bunu görmek Lin’i şaşırttı. Prens’i şoke etmenin mümkün olacağını düşünmezdi.

“Kes şunu,” dedi Prens, hâlâ ona bakmadan.

Lin ellerini indirdi. “Bunu gerçekten yapmayacağınızı biliyordum.”

Sol kulağında halkalar olduğunu fark etti Lin, açık kahverengi teninde koyu renk parlayan küçük altın halkalar. “Böyle bir tehlikeyi göze aldığın için delisin,” dedi Prens. “Mayesh’in torunu olsan da olmasan da kuzenime bakması için deli bir doktoru seçmesine şaşıyorum.”

Lin kendini tutamadı. “O sizin kuzeniniz değil.”

Prens ona baktı, gözleri sertti. “Mayesh sana ne söyledi?”

“Hiçbir şey. Onun tılsımını gördüm. Çoğu Castellane sakini için hiçbir şey ifade etmeyebilir ama ben bir Ashkar’ım. *Gemetry* okuyabilirim. Kel, bir *Királar*. Yani sizin Kılıç Kapan’ınız.”

Prens hareket etmedi ama bu, tehlikeli enerjisi olan bir hareketsizlikti. Bu, Lin’e pazar meydanında kafeste gördüğü ve saldırmadan hemen önce hareketsiz duran yılanları hatırlattı.

“Anlıyorum,” dedi. “Bana zarar verebilecek bir şey bildiğini sanıyorsun. Saray’a zarar verecek. Bunun sana güç verdiğini düşünüyorsun.” Doğruldu. “O halde istediğin nedir? Para mı?”

“*Para mı?*” Lin öfkeden titrediğini hissetti. “Kayıtsızca teklif ettiğiniz yüzüğü almadım. Neden şimdi para istediğimi düşünüyorsunuz?”

“Mayesh senin bildiğinin farkında,” dedi kendi kendine. “O halde sırrın seninle güvende olduğunu düşünüyor olmalı.”

“Güvende. Kimseye söylemeye niyetim yok. Kel’in ve büyükbabamın iyiliği için. Sizinki için değil. Saray benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

Avludan çıkan kemerli geçide doğru yola çıktı. Arkasında hızlı ayak sesleri duydu. Bir dakika sonra Prens onun yolunu kapatmak için harekete geçti. *Etrafından dolaşabilirim*, diye düşündü Lin ama bu aptalca görünüyordu, sanki çocukça bir fare yakalama oyunu oynarmış gibi.

“Benden nefret ediyorsun,” dedi Prens. Neredeyse şaşkın görünüyordu. “Beni hiç tanıımıyorsun ama yine de benden nefret ediyorsun. Neden?”

Lin başını kaldırdı. Prens o kadar uzundu ki ona bakmak için başını geriye doğru itmek zorunda kaldı. Ona bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Koyu kirpiklerinin tellerini tek tek görebiliyor, teninden yükselen deri ve güneş ışığının kokusunu alabiliyordu. “Kel yara izleriyle kaplı,” dedi. “Ve şu anki yaralarının üzerinde Aurelius’un adı olmasa da eski yaralarının üzerinde var. Kel sana sanki oyulmuş bir kutu ya da dekoratif bir şapka misali bir *nesneymiş* gibi verilmiş...”

“Çok sayıda dekoratif şapka taktığımı mı sanıyorsun?” diye sordu Prens.

“Sadece *on* yaşındaydı,” dedi Lin.

“Mayesh sana çok şey anlatmış gibi görünüyor.”

“Her şeyi anlattı,” dedi Lin. “Kel sadece bir çocuktu...”

Prens’in yüzü sanki bir perde geri çekilmiş gibi değişti ve artık Lin arkasında ne olduğunu görebiliyordu. Gösteriştense, rol yapmaktan uzak gerçek bir öfke. Bu, akkor halinde yanan saf bir öfkeydi. “Ben de öyle,” diye tısladı. “Ben de çocuktum. Bu konuda ne yapabileceğimi düşünüyorsun?”

“Onu serbest bırakabilirsin. Bırak kendi hayatını yaşasın.”

“O bana hizmet etmiyor. O da benim gibi Aurelian Hanesi’ne hizmet ediyor. Kendimi özgürleştiremediğim gibi, Kel’i de özgür bırakamam.”

“Sözcüklerle oyun oynuyorsun,” dedi Lin. “Güç sende...”

“Sana güç hakkında bir şey söyleyeyim,” dedi Castellane Prensi. “Her zaman senden daha fazlasına sahip olan biri vardır. Bende güç var; Kral’da daha fazlası var. Aurelian Hanesi’nde daha fazlası var. On İkiler Konseyi’nde daha da fazlası var.” Bir elini saçlarının arasından geçirdi. Taç takmıyor olması onu değiştiriyordu. Daha genç ve farklı gösteriyordu. Kel’e daha çok benziyordu. “Hiç,” dedi, “Kel’e *sordun mu*? Olduğundan farklı olmayı isteyip istemediğini? Jolivet’in onu hiç bulmamış olmasını dileyip dilemediğini?”

Lin, “Hayır,” diye itiraf etti. “Ama seçme şansı verilirse...”

İnanmayan bir kahkaha attı. “O zaman yeter,” dedi. Uzaklara baktı; ona tekrar baktığında perde yerine geri dönmüştü. Öfkesi gitmiş, yerini hafif bir şaşkınlığa bırakmıştı. Sanki burada olduğuna, Lin’le bu konuşmayı yaptığına inanamıyordu. Lin onun küçümsemesini bir elin dokunuşu kadar somut bir şekilde hissetti. “Bu kadar gereksiz konuşma yeter. *Sana* cevap vermiyorum. Git ve şunu bil ki, ben *git* dediğimde bu, *git ve uzak dur* demektir, *canın istediğinde geri dön* demek değil. Beni anlıyor musun?”

Lin hafifçe başını salladı. Neredeyse hiç hareket etmedi ama bu, Prens'i tatmin etmişe benziyordu. Arkasını döndü ve yeşil paltosunu Marakand bayrağı gibi etrafında dalgalandırarak Castel Mitat'a doğru yürüdü.

Lin, kuzey kapısına giden yolu yarılamıştı, hâlâ öfkeliydi ki yanma bir araba yaklaştı. Kırmızı lakeyle kaplanmış, kapısında altın bir aslan arması bulunan bu arabanın bir kraliyet arabası olduğu açıktı. Yüzü yaralı bir kale muhafızı, uyumlu bir çift doru atın dizginlerini tutuyordu. "Lin Caster mı?" dedi sürücü koltuğundaki oturduğu yerden ona bakarak. "Beni Prens Conor gönderdi. Seni şehre, nereye gitmek istersen oraya götürmem gerekiyor."

Lin bir şekilde bunun imalı bir jest olduğundan emindi. Çenesini kaldırdı. "Buna gerek yok."

"Aslında var," dedi muhafız. "Prens, Marivent topraklarını terk ettiğinden kesinlikle emin olmam gerektiğini söyledi." Sesi özür diler gibiydi. "Lütfen, Domna. Eğer reddedersen görevimi kaybedebilirim."

Tanrıça adına, diye düşündü Lin. Prens tam bir şımarıktı, çocukluğundan beri hiç değişmediği belliydi.

"Peki," dedi. "Ama ona zerre kadar minnettar olmadığımı mutlaka söyle."

Lin öfkeyle kadife astarlı arabaya binerken muhafız başını salladı. Biraz paniğe kapılmış görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Açıkça, her ne oluyorsa bunun bir parçası olmak istemediğine karar vermişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

Judah Makabi, kuzgun kılığında geceler ve gündüzler boyunca Darat ülkesine uçtu ve burada Süleyman'ın bahçesinde saklandı. Sarayda her şeyin nasıl barış ve güzellik olduğunu, duvarların dışında ise savaşın alevlerinin Sunderglass'la yeri dövdüğünü gördü.

Yorgun, kanatları tozdan ağırlaşmış olan kuzgun Makabi, Büyücü-Kralların ve Dannemore'un Büyücü-Kraliçelerinin bir çınar ağacının dalları altında toplanıp birlikte güce olan açgözlülükleri hakkında yaptıkları konuşmaları dinledi. Birbirlerine Aram'a saldırmak için bir araya geleceklerini çünkü Kraliçe'nin genç ve eğitimsiz olduğunu ve birleşik güçlerine karşı duramayacağını söylediler.

"Onu kendi hâkimiyetiniz altına almak için baştan çıkarmayı amaçladığınızı sanıyordum," dedi Büyücü-Kraliçelerden biri, Süleyman'a.

"Beklemekten yorulduğumu fark ettim," diye yanıtladı Süleyman ve kemerindeki Kaynak Taşı bir göz gibi parladı. "Belki itaat etmeyi öğrenirse bir gün Darat Kraliçesi olur. Ama bu pek mümkün görünmüyor."

Makabi kederle Aram'a uçtu.

— *Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus lovit

BÖLÜM ON İKİ

Lin'in Marivent'i ziyaretinin ertesi günü Kel, elindeki not-
la Kara Köşk'e geldi. Conor alışılmışın dışında bir biçimde
nereye gideceğini sormuş ve Kel, kekeleyerek arenada öğretilen
yeni bir dövüş stili icat edildiğini söylemişti. "Bir Kılıç Kapan'ın
bilmesi gereken bir şey," demişti ve Conor da aynı fikirdeydi.
Kel, Conor'ın daha sonra tekniği kendisine de göstermesini ta-
lep etmeyeceğini umdu.

Kel sık sık Batı Kulesi'nden Kara Köşk'e bakardı. Warren'ın
diğer binaları arasında toprak boyası bir tuvale sıçramış boya
parçası gibi simsiyah göze çarpıyordu. Burayı kimin inşa ettiğini
kimse bilmiyordu. Bir Eskici Kral'ın onu işgal ettiği sürece var
olmuştu ki bu, yaşayan herkesin hatırlayamayacağı kadar uzun
bir süreydi.

Kel siyah merdivenleri tırmandı ve son derece kaslı görünen
bıyıklı bir adam tarafından korunan üst kısmı ağır ve ters piramit
şeklindeki o ünlü kırmızı kapıyı buldu. Sanki Okçu Birliği'nin
bir üyesiymiş gibi omuzları sırmalı, kırmızı ve siyahtan oluşan
ayrıntılı bir üniforma giymişti.

“*Morettus*,” dedi Kel, sanki casusların ve şifrelerin olduğu bir hikâyedeymişçesine kendini biraz aptal gibi hissederek.

“Tamam,” dedi muhafız. Hareket etmedi.

“Eee?” dedi Kel, uzun bir aradan sonra.

“Tamam.” Muhafız başını salladı.

“Peki,” dedi Kel. “Şimdi kapıyı açacağım. Ve içeri gireceğim.”

“Tamam,” dedi muhafız.

Kel pes etti. Kapı içeriden açıldığında eli kapı mandalındaydı. Ji-An yüzünde hafif bir sırıtışla eşikte duruyordu. Yüksükotu morundan bir palto giymiş, saçlarını yeşim tokalarla toplamıştı. “Bunu izlemek çok acı vericiydi,” dedi ve köşke girmesini işaret etti. “Daha iddialı olmayı öğrenmen gerekecek.”

“*Tamam* dışında bir şey söylüyor mu?” diye sordu Kel, kapı arkalarından kapanır kapanmaz.

“Pek sayılmaz.” Madendeki bir altın damarı misali Kara Köşk’ün iç kısmına doğru yılan gibi uzanan ahşap panelli bir koridorda yürüyorlardı. Kapalı kapıların arasındaki duvarlarda Castellane çevresinden manzara resimleri asılıydı. “Fakat bir defasında elinde bir iplik makarası ve bir tereyağı bıçağıyla bir suikastçıyı etkisiz hale getirdi, bu yüzden Andreyen onu yakınlarda tutuyor. Ne olacağı hiç belli olmaz.”

“Peki ya sen?” dedi Kel.

Ji-An dümdüz ileriye baktı. “Peki ya ben?”

“Hayatımı kurtardın,” dedi Kel. “Neden? Benden hoşlandığın izlenimini edinemedim doğrusu.”

“Lütfen bu konuda telaşlanma. Yakınlarındaydım çünkü Andreyen benden seni takip etmemi ve rapor etmemi istedi.”

“Öyle mi yaptı?” diye mırıldandı Kel alçak sesle.

“Gücenmeye zahmet etme. Seni takip etmek çok sıkıcıydı. Marivent’ten zar zor ayrılıyorsun. Nihayet ayrıldığında da onca

yer arasından Merren'in evine gittin. Bu noktada seni takip eden tek kişinin ben olmadığımı fark ettim."

"Sürüngenler," dedi Kel ve Ji-An başını salladı. "Yine de sokakta kan kaybından ölmeme izin verebilirdin."

Koridor nazik soyluların genellikle kendi evlerinde dinlenmeye çekildikleri gibi büyük bir odaya açılırken Ji-An, "Andreyen bundan hoşlanmazdı," dedi. Yarım düzine koltuk ve alçak kanepeler, ters çevrilmiş bir çanağa benzeyen tavanın altında gelişigüzel bir daire şeklinde dağılmıştı. Mobilyalar uyumsuzdu; bir köşede siyah lake bir dolap, karşısında çinili bir Valdish masası vardı. Merren sandalyelerden birine yayılmış kitap okuyordu. Dışarıdaki sığağa rağmen bir duvarı kaplayan devasa ızgarada ateş yanıyor. "Andreyen'le konuşmaya gelmenin özel bir nedeni var mı? İlginç bulamayacağı bir şey olursa diye, gidip onu getirmeden önce bilsem iyi olur."

Demek Eskici Kral, sadık suikastçisine Kel'e gönderdiği mesajdan bahsetmemişti. İlginç.

Belki de bunun bir sır olarak kalmasını istemişti ama nedenini Kel tahmin edemiyordu.

Son birkaç günü ve Marivent'te dolaşırken kulağına gelen bazı dedikoduları düşündü. "Ona Artal Gremont hakkında bir sorum olduğunu söyle."

Kitap Merren'in elinden düştü ve büyük bir gürültüyle yere çarptı. Ji-An'ın yüzünden inanılmaz bir ifade geçti. Kel birinden diğerine bakarken, onları bu kadar şaşırtacak ne söylemiş olabileceğini merak ediyordu.

"Ben... gidip Andreyen'i getireyim," dedi açıkça hazırlıksız yakalanmışa benzeyen Ji-An. Odadan ayrılırken bir kez daha Kel'e baktı. Sanki Kel, Sarthe dilinde şiirler okuyan bir kirpiymiş gibi gözleri iri iri açılmıştı.

O gittiği anda Merren ayağa kalkıp yere düşen kitabını aldı. Tıpkı Kel'in onu son gördüğü zamanki gibi görünüyordu ama aynı zamanda gergin ve zarifti. Sarı saçları buklelerden bir hale gibiydi, siyah kıyafetleri eskilikten parlıyordu ve dirsekleri yamalıydı.

"Neden Gremont'tan bahsettin?" diye sordu.

Kel ellerini kaldırdı. "Sadece şans," dedi. "Tepe'de merak uyandıran bir figür. Yaklaşık on beş yıl önce sürgüne yollanmıştı..."

"Sürgün değildi," diye hırladı Merren. "O kaçtı. Valerian Meydanı'ndaki darağacında asılması gerekirdi."

Kel gözlerini kıstı. "Bunun babanla bir ilgisi var mı?"

"Babam. Kız kardeşim. Ailem." Merren'in elleri titriyordu. "Gerçekten... Tepe'de hiç kimse Gremont'un ne yaptığını bilmiyor mu?"

"Ne yaptı, ne demek istiyorsun?" diye söze başladı Kel ama Ji-An ve Eskici Kral odaya gelerek konuşmayı sonlandırdılar. Andreyen lacivert bir kanepeye yerleşirken Merren hızla yerine oturup kitabını tekrar açtı. Eskici Kral her zamanki gibi kusursuz siyahlar giymiş, uzun beyaz ellerini karadikenli bastonunun üzerinde kavuşturmuştu. Dar yüzündeki gözleri parlıyordu.

"Kellian," dedi. Bana iyileştiğin söylendi ama bunu bizzat gördüğüme sevindim. Senden istediğim için mi geldin, yoksa gerçekten o kurbağa Artal Gremont hakkında bir sorun mu var?"

"İlki. Marivent'te bana gönderdiğin mesaj nedeniyle geldim," dedi Kel. "Lin Caster da mı senin için çalışıyor? Castellane'deki herkes gizlice senin için mi çalışıyor?"

"Hayır," dedi Andreyen. "Ne yazık ki bazıları Prosper Beck için çalışıyor."

Kel bunun şaka olup olmadığına karar veremiyordu. Bildiği şey, odada ayakta duran tek kişinin kendisi olduğuydu (Ji-An yan masaya tünemişti) ve kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Memnun görünen Andreyen'in karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

“Gerçek şu ki,” dedi Eskici Kral, “Benim için çalışmaya uygun çok az insan mevcut. Ji-An ve Merren'in elbette özel becerileri var. Lin ve benim sadece benzer ilgi alanlarımız var. Öte yandan sen...” yeşim yeşili sabit bir bakışla Kel'e baktı, “senin benim için çalışmanı hâlâ istiyorum.”

“Bu konuda fikrim değişmedi,” dedi Kel sessizce. “Eğer bu konuşma senin için çalışmayı kabul etmem şartına bağlıysa...”

“Değil. Ama çok şey değişti. Beck'in Sürüngenleri tarafından neredeyse ölümüne bıçaklandın. Ji-An orada olmasaydı muhtemelen ölmüş olurdun.”

Kel bir bacağına diğerinin üzerine attı. Oda rahatsız edici derecede sıcaktı ve Kel ceketini çıkarmanın özlemini duyuyordu. “Sürüngenler beni Conor sandıkları için pusuya düşürdüler,” dedi. “Beck, kraliyet ailesini tehdit etmek için Sürüngenler gönderiyorsa aklını kaçırmış olmalı.” Kaşlarını çattı. “Liderin adı Jerrod'du, Jerrod bir şey...”

“Jerrod Belmerci,” dedi Ji-An. “O, Beck'in sağ kolu. Beck'i tamamen korur. İnsanlar çoğu zaman Beck'e onun aracılığıyla ulaşabileceklerini düşünüyor ve inan bana, bunu denerler ama o taştan bir duvardır.”

“Orada bazı kişisel deneyimler yaşamışa benziyorsun,” dedi Merren, Ji'ye sırtarak. Gremont'a olan öfkesi güneş ışığından kaçan bir gölge gibi silinmişe benziyordu.

Ji-An, Merren'e bir yastık fırlattı.

Bu arada Kel düşüncelere dalmıştı. Jerrod'u, gümüş maskesini ve maskenin neyi gizleyebileceğini düşünüyordu.

“Beck’in aklını kaçırdığı söylenemez,” diye ekledi Ji-An, “Bu tuhaf ve tehlikeli bir hamle, insanın kendini kraliyetin karşısında konumlandırması gibi bir durum.”

“Çoğu insan Aurelian Hanesi’nden para koparmaya çalışmaz,” dedi Merren. “Labirenti yakmak için Okçu Birliği’ni gönderebilirler. Ama öyle görünüyor ki...”

Sustu. Eskici Kral ona baktı, bakışları sorgulayıcı ama sabırlıydı. Bu bakışta neredeyse bir *sevgi* var, diye düşündü Kel şaşkınlıkla. Andreyen, kadrosunda bir zehirciye ihtiyaç duyması dışında sanki Merren’i seviyormuş gibi.

“Eh,” dedi Merren, “ama bu iş sanki biraz kişiselmiş gibi görünüyor.”

“Eğer Beck’e Tepe’deki biri tarafından fon sağlanıyorsa, sanırım öyle olabilir,” dedi Ji-An, Kel’i süzerek.

Kel, başını iki yana salladı. “Bunu düşündüm. Gerçekten hanelerden herhangi biri olabilir. Hepsi acımasız ve hepsi zengin. Ve muhtemelen hiçbiri böyle bir işi bana itiraf etmeyecektir. Prens’e yakın olduğumu biliyorlar, bu yüzden bunu söyleyecekleri son kişi benim.”

“Hepsinin evlerini arayabilirsin,” dedi Ji-An, bu ihtimalden memnun görünüyordu. “İçeri gireriz...”

“O kadar ileri gitmeden önce,” dedi Andreyen, “Kel, seninle özel olarak konuşabilir miyim?”

Şaşıran Kel, Merren’e ve aniden görevden alınmış gibi görünen Ji-An’a bakmadan edemedi. Merren odadan çıkmadan önce omuz silkti ve kitabını kapattı. Ancak Ji-An, incinmiş bakışını gizleyemedi. Kız ellerini tilki kürkü ceketinin ceplerine sokup ayrılırken, Kel kendini biraz suçlu hissetti.

Onlar gittikten sonra Andreyen ayağa kalktı. Kel, Eskici Kral’ın onu bir yere götürmeyi planlayıp planlamadığını me-

rak etti ama hayır, görünüşe göre Andreyen sadece volta atıyordu.

“Neden *Morettus*?” dedi Kel. “Şifre olarak. Sarayda bize ölü dilleri öğretiyorlar, biliyorsun. Bunun Callatian dilinde ‘isimsiz’ anlamına geldiğinin farkındayım.”

“Çünkü tüm Eskici Kralların soyadı aynı; yani yok. Ben Andreyen *Morettus*’um çünkü daha önce sahip olduğum isimden vazgeçtim. Bu her zaman bir Eskici Kral’ın olacağına hatırlatıcısıdır. Bu bir iş; belirli bir kişi değil.” Rafta duran gümüş bir kâseyi alarak Kel’i süzdü. Kâseyi ellerinin arasında boş boş çevirdi. “Şimdi. Sana çok az kişinin bildiği bir şeyi anlatacağım. Ne kadar az dersen... Bir ay önce Castellane’deki üç kişi bunu biliyordu. Artık sadece iki kişi biliyor çünkü birimiz öldü.”

“Yaşlılıktan mı?” dedi Kel umutla.

“Hayır, öldürüldü. Aslında zehirlendi. Ama,” diye ekledi Andreyen hafif bir gülümsemeyle, “Merren tarafından değil.” Parmağını gümüş kâsenin kenarında gezdirdi. “Ama sana başka bir şey söylemeden önce şunu bil ki eğer bu bilgiyi herhangi birine -örneğin arkadaşın Prens’e- anlatırsan, seni yakalayıp öldürürüm.”

Gözlerini Kel’e kaldırdı ve o anda Kel, Merren’e sevgiyle bakan ve tehditlere eğlenerek karşılık veren Eskici Kral’ın sakin, hatta nazik tavrının arkasındaki soğuk ve acımasız suçluyu gördü.

Arabasının tekerleklerinde kan var, diye düşündü Kel. Yüksek sesle, “Bu sırrı öğrenmeyi pek cazip hale getirmiyorsun,” dedi.

Andreyen kâseyi bıraktı. “Bilmek istemiyorsan söylemem. Ama Veliaht Prens’e yardım edecek tek şey bu olabilir.”

Kel sandalyesine yaslandı. “Merak ettim,” dedi. “Neden ben? Neden bana senin için casusluk yapma görevini teklif ediyorsun?”

Görünüşe göre Tepe’de çok sayıda muhbir var. Lin Caster’ın beni tedavi ettiğini, saray arazisinde dolaştığımı da biliyorsun. İmtiyazlı Ailelerin çeşitli siyasi entrikaları hakkında kesinlikle benden daha fazlasını biliyordur. Bir düzine kişinin sunamayacağı, benim sunabileceğim ne var?”

Andreyen ona sessizce baktı.

“Conor için kendimi tehlikeye atmak benim mesleğim olduğu için mi? Çünkü eğer onun hayatının tehdit altında olduğunu öne sürüyorsan, istediğin her şeye evet demek zorundayım? Bunu mu ima ediyorsun?”

“Sadakat,” dedi Eskici Kral.

“Sana değil.”

“Bana sadık olman gerekmiyor.” Andreyen siyah ceketinin içine uzandı ve bir zarf çıkardı. “Tepe’de bir kral olduğu sürece Castellane’de de Eskici Kral olacaktır,” dedi. “Tıpkı Prens’inin unvanını Marku’stan devralacağı gibi, ben de bu unvanı bir başkasından devraldım.” Kel gözlerini kısarak baktı ama zarfın üzerinde ne yazdığını göremedi, karşısında sadece boş bir kare vardı. Andreyen, “Bilge bir kral her zaman suç olacağını bilir,” dedi. “Yasalar olduğu sürece insanlar onları çiğneyecektir. Ancak suçlular doğası gereği monarşi karşıtı değildir. Birçoğu oldukça vatanseverdir.”

Kel homurdandı ve Andreyen devam etmeden önce ona soğukkanlı bir bakış attı.

“Çoğu suçlu, herhangi bir lonca lideri veya tüccarın yapabileceği gibi yalnızca işlerinin gelişmesini ister. Bilge bir kral, doğru türde suçu teşvik etmesi ve yanlış türde suçu engellemesi gerektiğini bilir.”

“Demek sen bir nevi imtiyaz üyesisin,” dedi Kel. “Ama senin imtiyazın suç.”

Andreyen eğlenmiş görünüyordu. “Bu şekilde de düşünebilirsin. Benim imtiyazım suçtur. Yanlış türden suçlular Uyanıklardan ya da Okçu Birliği’nden korkmaz ama benden korkarlar.”

“Bunun Tepe’deki Kral Markus’la ne ilgisi var?” diye sordu Kel. Andreyen’in ona söylemek istediği sırra yaklaştıklarını hissetti ancak hâlâ Yıldız Kulesi’nin etrafında dönen kuzgunlar gibi bu sırrın etrafında dönüyorlardı.

“Kral Markus tahtını miras aldığında, ona eski bir anlaşma da miras kaldı; Tepe’deki Kral ve Eskici Kral arasındaki bir anlaşma. Anlaşma, daha büyük operasyonlarıma dokunulmayacağını garanti ediyor. Asla Adalet Sarayı’nın önüne sürüklenmeyeceğim, asla Tully’ye götürülmeyeceğim. Buna karşılık, Kral’ı veya şehri tehdit etmeyen suç türlerinin kontrollü bir şekilde gelişmesine izin verilmesini ve Castellane’de istenmeyen suç türlerinin büyümemesini sağlıyorum. Bu, zamanın testinden geçmiş bir düzenlemedir. Her zaman olması gerektiği gibi gizli kaldı. Ama şimdi...” Andreyen zarfı elinde çevirdi ve Kel şaşkınlık içinde kraliyet mührünü tanıdı. Kraliyet kırmızısıyla boyanmış balmumu ve başıboş aslan. Adam odanın karşı tarafına geçerek Kel’e mektubu uzattı.

İşte bu, diye düşündü Kel. Hayatıma mal olabilecek sır.

Ama bu sakın ve objektif bir düşünceydi. Başka seçeneği yoktu. Bütün bunların Conor’a bir şekilde faydası olacaksa tabii.

Mektubu aldığında, kâğıdın ağır ve sert olduğunu gördü -kâğıt, Raspail Hanesi’ndendi- ve açtığı anda el yazısının Kral’a ait olduğunu hemen fark etti.

Mesaj kısaydı ve Eskici Kral’a gönderilmişti.

Castellane’i senin ve benim kadar önemseyen çok az kişi var. Şehir tehlikede, ben tehlikedeyim ve oğlum tehlikede. Sen ve ben buluşmalıyız.

Kel birkaç satırı birkaç kez okudu, sanki tekrar tekrar okursa önemini daha iyi kavrayacakmış gibi. Sonunda başını kaldırıp Andreyen'e baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiç öğrenemedim. Toplantı için önerilen zamanı bildiren bir mesaj gönderdim ama sanırım Kral bunu hiç almadı. Haberci bir kale muhafızıydı. O gece odasında ölü bulundu..."

"Dom Guion," dedi Kel, o anı hatırlayarak. Merren'e gitmesinin ilk nedeni buydu. Konuştuğunu hiç hatırlamadığı bir kale muhafızı ve onun ölümü yüzünden... ve şimdi de tüm bunlar. "Kıskanç bir sevgili, Sarthe'lı bir kadın tarafından öldürüldüğü söyleniyor..."

"Guion, kadınlarla ilgilenmiyordu," dedi Eskici Kral, "gerçi pek çoğunun bunu bildiğinden şüpheliyim. Mahremine çok düşkün bir insandı. Öyle olması gerekiyordu. Şehirde Markus'la olan anlaşmamı bilen üç kişiden biriydi. Kara Köşk'e ilk geldiğimde öğrendiğim bir şeydi bu. Her zaman bir haberci vardır." Kendini tekrar sandalyeye attı. "Fakat artık yok. Guion'un yerine başka haberci gelmedi ve saraydan bana hiçbir haber de ulaşmadı. Sanırım Markus ona cevap vermediğimi düşünüyor."

Kel gözlerini kıstı. "Benden yeni elçin olmamı mı istiyorsun? Neden hali hazırda Tepe'de veya sarayda bulunan casuslarından biri olmuyor? Neden ben?"

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi Eskici Kral, "sadakatin yüzünden. Bana değil ama Aurelian Hanesi'ne. Arabada sana ilk teklifimi sunduğumda, bunu kabul edip etmeyeceğini ya da Prens'e sadık kalıp kalamayacağını görmek istemiştim. Sen o testi geçtin. Onun iyiliği için bu sırrı saklayacağına inanıyorum. Ve..."

"Ve?" dedi Kel dişlerinin arasından.

“Bir de Prens’in sana olan sadakati var. Guion öldürüldü. Onun ölümünü ortadan kaldırmak, göz ardı etmek kolaydı. Kral’la temasa geçmek için casuslarımdan başka birini seçersem, onların da hedefe ulaşılmadan öldürölüp öldürölmeceğini kim söyleyebilir? Bunu her kim yaptıysa akıllıymış, senin Prens için ne kadar önemli olduğunu bilecek kadar akıllı. Bir gardiyanı öldürmek başka şey, Prens’in on yılı aşkın süredir yanından neredeyse hiç ayrılmayan kuzenini öldürmek başka şey. Sana zarar verirlerse Prens’in onları dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağını bilirler. İntikam arayışından asla vazgeçmeyecektir.”

Kel bunun doğru olduğunu biliyordu. Mektubu yavaşça elinde çevirdi. “Kral Markus burada Conor’ın tehlikede olduğunu söylüyor,” dedi. “Ve sen bu tehlikenin Prosper Beck olduğuna mı inanıyorsun?”

“Markus bana bu mesajı gönderdiğinde Prosper Beck zaten güçleniyordu. Benim Kral’a ya da onun bana ulaşamamasını sağlamak Beck’in çıkarına olur. O tam da Tepedeki Kral’ın benimle birlikte ortadan kaldırmak için çalışacağı türden -kaotik, normal işleyiş kurallarından habersiz- bir suçlu. Kral oğlunun tehlikede olduğunu söylüyor ve Beck artık Prens’i tehdit etmeye hazır. Benim korumamdaki hiçbir suçlu, kraliyet ailesinin bir üyesine dokunmaz.”

Kel, “Eğer Prosper Beck, elçinin ölümünü ayarladıysa bu anlaşmayı biliyor olmalı. Görünüşe göre anlaşmanızı bilen üç kişi yokmuş. Dört kişi varmış,” dedi.

Andreyen sanki çok doğru der gibi başını eğdi. Kel bu olağanüstü sakinliğin nereden geldiğini merak etti. Mayesh her zaman kötülüğe eşlik eden nezaketin soyluların alanı olduğunu söylerdi ama Andreyen kesinlikle öyle biri değildi. Ama yine de

sınıfını belirlemek imkânsızdı. O, bu tür şeylerden uzak duran, farklı biriydi.

“Benim için bulmanı istediğim şey bu,” dedi Andreyen. “Normalde Aurelian Kralı’nın yardımıyla Beck’in kim olduğunu ve bildiklerini nasıl bildiğini keşfetmek bu kadar zor olmazdı. Ama onsuz... Kral’ın o görüşmede bana ne söylemek istediğini anlamam gerekiyor. Beck’in büyüyen imparatorluğunu çözebilecek bir ip varsa onu nasıl bulacağımı ve ondan nasıl yararlanaacağımı bilmem gerekiyor.” Sinir bozucu bir bakışla Kel’e baktı. “Bu yüzden. Bunu yapacak mısınız?”

Bunda hoşuma gitmeyen pek çok şey var, diye düşündü Kel. Ama Andreyen’in haklı olduğu bir nokta vardı. Kel, Kral’la konuşmadıkça, Conor’ın içinde bulunduğu tehlikenin daha büyük olup olmadığını öğrenmenin bir yolu yoktu. Beck’in paradan daha fazlasını isteyip istemediğini öğrenmenin. Beck’ten kurtulmak, Eskici Kral’ın olduğu kadar Conor’ın da çıkarınaydı, dolayısıyla Kel’in de çıkarınaydı.

“Pekâlâ,” dedi. “Kral’la konuşacağım. Ama eğer bu yüzden öldürülürsem, Aigon’a yemin ederim ki cehennemden geri gelip sana musallat olurum.”

“Harika,” dedi Eskici Kral. “Bunu sabırsızlıkla bekliyorum.”

Maharam haftada bir kez Shulamat’ta kabul saatleri düzenledi. Manşetleri ve etekleri koyu mavi iplikle kalın saçaklı tören cüppesi olan *sillon* giymiş halde öylece oturuyordu. Kucağının üzerinde badem ağacından asası duruyordu. Aslan Yahuda’nın Aram’ın yok edilmesinden sonra çöle yanında taşıdığı asanın bir kopyası.

Bu saatlerde Maharam hukuk meseleleriyle ilgili soruları yanıtlar, nişanlar veya yeni bebekler için kutsamalar yapar ve

Sault'ta ortaya çıkan küçük anlaşmazlıkları hafifletmek için tekliflerde bulunurdu. Herhangi bir suçlama veya tüm toplumu ilgilendiren bir konu, Sanhedrin'in yıllık ziyaretine saklanırdı. Bu saatlerden birinde Chana Dorin, Lin'i tıp okumasına izin verilmesini talep etmek için Maharam'a getirmişti.

Lin o günden bugüne bir daha huzura çıkmamıştı. Bugün de onun huzuruna çıkmak istememiş ama çaresiz kalmıştı.

Önceki gece Mariam'ı görmek için Kadınlar Evi'ne gitmiş ve yanında doktor çantasını değil, Petrov'un taşıyla yaptığı broşu getirmişti.

Mariam'ın yanında taşı uyandırmak için aklına gelen her şeyi denemişti. Tek istediği taşın sarayda olduğu gibi alev almasıydı ama avcunun içinde, parçalara ayrılmayı bekleyen bir kurbağanın gözü gibi soğuk ve ölü yatıyordu. Kelimeleri düşünmek hiçbir işe yaramadı, konsantre olmak hiçbir işe yaramadı ve ne yazık ki dua etmek de hiçbir işe yaramadı. Sonunda sıkıntısını hisseden Mariam ona uyuması ve taşın şifalı bir nesne olarak kullanılması konusunda daha sonra endişelenmesi için yalvardı. "Sonuçta," demişti Mariam, "bunun hakkında hâlâ çok az şey biliyorsun."

Lin bunun doğru olduğunu itiraf etmeliydi ve işte tüm bunları değiştirme şansı onun içindi. Bu yüzden bu öğleden sonra, Shulamat'ın dışındaki meydanda dolaşarak Maharam'ı görmeye gelen herkesin işi bitene kadar bilinçli bir şekilde beklemişti.

Shulamat'ın elmas panelli pencereleri toz zerrecilerinin kanatsız güveler gibi gezindiği, soluk altın rengi bir ışığın içeri girmesini sağlıyordu. Lin, sıra sıra bankların arasından koridor boyunca Maharam'ın oturduğu yükseltilmiş merkezi platform olan Almenor'a doğru ilerlerken sessizlik ürkütücüydü.

Yaklaştı ve iki elini kalbinin üzerine koyarak, saygı selamını verdi. Onu kabul eden adam başını eğdiğinde gümüş saçları ve sakalı kalay gibi parladı.

Lin hafif bir ses duydu. Boş sıraları süpüren kişinin Oren Kandel olduğunu fark etti. Omurgasında bir rahatsızlık hissi karıncalandı. Oren'in orada olmamasını, gizlice kulak misafirliği yapmamasını çok isterdi.

Yine de... Bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu.

"Buraya," dedi Lin, "Shulamat kütüphanesine erişim için dilekçe vermeye geldim."

Maharam kaşlarını çattı. "İmkânsız. Kütüphaneye erişim yalnızca kutsal metinleri okuyan öğrencilere açıktır."

Lin dikkatli bir şekilde, "Bir doktor olarak," dedi, "istisna yapılmasını rica ediyorum. Bir hayat tehlikede; Mariam Duhary'nin hayatı. Ve bir hayatı kurtarmak, diğerlerinden, hatta yasaya itaat etmekten bile daha kutsal bir amaç değil midir?"

Maharam parmaklarını çenesinin altına koydu. "Hukukla ilgili ilginç bir soruyu gündeme getiriyorsun," dedi. "Bunun üzerinde düşüneceğim."

"Ben..." Lin, süpürgesiyle yavaş yavaş yaklaşan Oren'e bakmak için döndü. "Umarım uzun süre düşünmenize gerek kalmaz. Mariam'ın çok kısa süre içinde benim yardımımıza -bizim yardımımıza- ihtiyacı var."

"Mesleğin konusunda tutkulusun," dedi Maharam. "Bu takdire şayan. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Gülümsediğinde dişleri sarıydı. "Belki karşılığında sen de bana yardım edebilirsin. Anladığım kadarıyla büyükbaban seni geçen gece saraya götürmüştü?"

Lin buna hazırlıklı değildi. Ama Maharam elbette biliyordu. Oren o gece kapıdaydı ve ona söylemiş olmalıydı.

“Orada bir hastam vardı,” dedi.

“Sault’ta başka birçok iyi doktor var,” dedi Maharam. “Neden seni götürdüler? Sanki sen ve büyükbaban yakın değilsiniz. Yazık, her zaman düşünmüşümdür. Belki de danışman olarak kendisinden sonra kimin geleceği konusunu seninle tartışmak istemiştir? Saray’a kimi tavsiye etmeyi planlıyor? Sonuçta genç bir adam değil ve zorlu görevlerinden yorulmuş olmalı.”

Oren süpürme numarası yapmaktan vazgeçmiş ve açık açık onlara bakıyordu.

“Büyükbabam bana güvenmiyor, Maharam,” dedi Lin. “Gözlemlediğiniz gibi, yakın değiliz.”

Hayal kırıklığı Maharam’ın yüzüne yansıdı, gözlerinin etrafındaki kırıksıklık ağını derinleştirdi. “Anlıyorum,” dedi. “Ama bu benim önüme getirdiğin karmaşık bir konu. Sanhedrin’in bilgeliğini gerektirebilir.”

Lin nefesini tuttu. “Ama Castellane’e tekrar gelmeleri aylar alabilir,” dedi, politik olmayı unutarak. “Mariam o zamana kadar ölebilir.”

Maharam’ın genellikle yardımsever olan bakışları sertleşti. “Mariam Duhary, babasını öldüren aynı hastalıktan ölüyor. Sault’un en iyi doktorlarının bile tedavi edemediği bir hastalıktan. Yine de daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun? Neden?”

“Sanırım,” dedi Lin öfkesini kontrol etmeye çalışarak, “bir zamanlar güçlü bir kraliçe olan bir Tanrıça’ya tapınma iddiasında olan bir dinde, bir kadın olarak ne yapıp ne okuyacağıma karar veren pek çok erkek var.”

Adamın gözleri karardı. “Sana dikkatli adım atmanı tavsiye ederim Lin. Sen bir doktorsun, âlim değil. Evet, ona tapıyoruz ama hiçbirimizin muaf olmadığı yasalarımız Makabi’den geliyor.”

“Makabi bir tanrı değildi,” dedi Lin. “O bir insandı. Mariam’ın bu kadar genç yaşta ölmesinin Tanrıça’nın isteği olduğuna inanmıyorum. Tanrıça’nın bu kadar merhametsiz olduğuna inanmıyorum.”

“Bu merhamet meselesi değil. Bu bir kader ve amaç meselesi.” Maharam sanki yorgunmuş gibi arkasına yaslandı. “Sen gençsin. Zamanla anlayacaksın.”

Uykudaymış gibi gözlerini kapattı. Lin bunu gitmesi gerektiği olarak anladı. Oren’in dikkatlice süpürdüğü toz yığını bir köşeye tekmelemek için duraksadı ve sonra gitti. Merdivenlerden hızla inerken onun arkasından bağırdığını duyunca sıırttı. Bu, ona kulak misafiri olmaması için bir ders olurdu.

Kel, saraya döndüğünde Conor’ı yatağında uzanmış kitap okurken buldu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Conor, Kel’in yatağını kendi yatağının bir uzantısı gibi görme eğilimindeydi ve dramatik hissettiğinde çoğu zaman onun yatağına yayılırdı.

Kel içeri girdiğinde Conor doğruldu ve “Sence yakında tekrar antrenmana hazır olur musun?” diye sordu. “Yoksa sarayda kayıp bir ruh gibi dolaşma işine devam etmeyi mi düşünüyorsun?”

Kel ceketini çıkardı ve yataktaki Conor’ın yanına gitti. Bu daha önce aklına gelmemiştii ama Marivent arazisi hakkında gevezelik etme alışkanlığı, herhangi bir devamsızlık için yararlı bir mazeret sağlıyordu. “Yarın başlayabiliriz bence...”

“İki gece sonra diplomatik bir akşam yemeği var,” dedi Conor. “Bütün öğleden sonra Mayesh’le kapana kısılıp Malgasi egzersizi yapıyorum. Gelmelisin. Sena Anessa da orada olacak ve senden hoşlanıyor. Sanırım senin büyümeni izlediğini hissediyor.”

“Malgasi *ve* Sarthe ile akşam yemeği,” dedi Kel. “Birbirinden nefret eden iki ülke. Buna nasıl direnebilirim?”

Conor, “İyi olacaksın,” dedi ve Kel elbette direnmenin söz konusu olmadığını biliyordu. Conor onun gitmesini isteseydi giderdi; bu onun amacıydı, göreviydi. Eskici Kral’ı ve sadakat konusundaki tartışmalarını düşündü. Eskici Kral’a göre Kel’in sadakati onu faydalı kılan bir nitelikti. Andreyen bu sadakati görmüş ama anlamamıştı. O, vefa ve yeminlerle dolu bir dünyada yaşamıyordu. Hile ve gaspla dolu bir dünyada, gücün bıçak sırtında dengelendiği, şu ya da bu tarafa dönmeye hazır olduğu bir dünyada yaşıyordu. Elbette aynı şeyi Tepe veya uluslararası diplomasi için de söylenebilirdi. Ancak bu da Kel’in amacının bir parçasıydı: Conor için görünen okların yanı sıra görünmez oklara karşı da bir kalkan olmak.

Conor, Kel’in sessizliğini fark etmemiş gibiydi. Sırıtiyordu. “Bak Falconet bana ne verdi,” dedi ve okuduğu kitabı Kel’e uzattı. Kabartmalı deriyle ciltlenmiş ince bir kitaptı. Conor, Kel’in kapağını açıp içindekileri incelemesini eğleniyormuş gibi izledi.

Bir an için bunun, Mayesh’in önceki gün onlara kitap halinde ciltlenmiş olarak gösterdiği başıboş portrelerden oluşan bir koleksiyon olduğunu düşündü. Daha sonra gözleri alıştı. Burada gerçekten de Gelstaadt’lı Floris, Sarthe’lı Aimada d’Eon, Malgasi’li Elsabet ve çok daha fazlası vardı ancak bunlar şık ve boyalı olmak yerine çırılçıplak tasvir edilmişlerdi. Prenses Elsabet sırma işli bir kanepenin üzerine uzanmış cennet elması yiyor, uzun siyah saçları yere değiyordu.

“Falconet bunu nereden *almış*?” dedi Kel ona bakarak.

“Bunu beni eğlendirmek için yaptırdı,” dedi Conor. “Mayesh’in uygun gördüğü kraliyet ailesinin tam listesini öğren-

meyi Falconet'e bırak. Görüntüler elbette sanatçının hayal gücüne dayanıyor ancak her sarayda casusların olduğu söyleniyor."

Kel ona baktı. "*Her* sarayda mı?"

Conor düşünceli görünüyordu. "Marivent'te benim çıplak resimlerimi yapan casusların olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hizmetçilerden bazılarının çalıların arasında gizlendiğini gördüm. Belki gizlice pencerelerden bakmayı planlıyorlardı?"

"O halde bırak da benim çıplak görkemimin tadını çıkar-sınlar. Utanacak hiçbir şeyim yok." Conor bir sayfayı çevirdiğinde Sarthe Prensesi Aimada'nın birkaç stratejik bölgesine yerleştirilmiş tavuskuşu tüyü takan resmini ortaya çıkardı. "Fena değil."

"Çok güzel gözleri var," dedi Kel diplomatik bir tavırla.

"Gözlerine yalnızca sen bakarsın." Conor bir sonraki sayfayı çevirdiğinde Kutani Prensesi Anjelica oradaydı. Ressam onu bir eliyle çıplak göğüslerinin üzerine koyup onları yarıya kadar kapatacak şekilde çizmişti. Gözleri Mayesh'in portresindekiyle aynıydı: kehribar rengi, anlaşılması güç. Kel sayfayı hızla çevirdi.

"Onu bana geri ver." Conor kitabı elinden aldı ve sırttı. "Lanet olsun, Gelstaadt'lı Florin'e bak. O ağaç kesinlikle onun devasa..."

"Banka hesabıyla rekabet edemez," dedi Kel.

Conor, "Elbette bu oranlar doğru olamaz," dedi. Bir kez daha baktı, sonra kitabı komodinin üzerine attı. "Falconet biraz deli olabilir."

"En iyi insanların hepsi öyledir," dedi Kel. "Senin mizah anlayışını biliyor Con."

Fakat Conor gülmüyordu. Kel'e kirpiklerinin arasından bakıyordu; düşüncelerinin kanıtlarını saklamak istediğinde yaptığı bir şeydi bu.

“Sana artık Kılıç Kapan’a ihtiyacım olmadığını söylesem ne derdin? Gitmek istediğin yere gitmekte ve istediğin şeyi yapmakta özgür olduğunu söylesem?” dedi.

Kel’in karnının derinliklerinde bir şeyler kasıldı. Bunun endişe mi yoksa rahatlama mı; hafiflik mi yoksa ağırlık mı olduğundan emin değildi. Artık hiçbir şeyden emin değildi. Eskici Kral’la ilk görüşmesinden beri hiçbir şeyden emin olamıyordu. Yavaşça, “Sana bunu sorduran ne?” dedi.

“Mayesh’in torununun söylediği bir şey.” Conor tekrar yatağa çöktü ve karmakarışık koyu saçlarının arasından Kel’e baktı. “Ona sarayın dışına kadar eşlik ederken söyledi.”

“Lin Caster’ı saraydan men etmene gerek yoktu Con,” dedi Kel. “Bir çeşit darbe planlamıyordu. O bir doktor. Hastalarına karşı bir görev duygusu hissediyor.”

“Çıldırıncı,” dedi Conor, yatakta huzursuzca hareket ederken. “Daha önce keskin dilli kadınlarla tanıştım ama çoğu öfkelerini kontrol etmeyi biliyor. O kızın konuşması sanki...”

“Sanki onun prensi değilmişsin gibi mi?” dedi Kel. “Ashkarların kendi sürgün edilmiş hükümdarları var, biliyorsun. Exilarch.”

“Bunu hatırladığımı sanmıyorum,” diye mırıldandı Conor. “Her iki durumda da...”

“O, Mayesh’in torunu,” dedi Kel, neden bu kadar ısrar ettiğinden emin değildi. Amacının Conor’ı yalnızca fiziksel olarak korumak olmadığını düşünüyordu. Conor’a uyması gereken ilkeler öğretiliyordu öğretilmesine (Jolivet’ten bir söz, Mayesh’ten biraz tavsiye şeklinde) ve Prens bunlara düzensizce uymayı; erdemi, empatiyi veya kısıtlamayı ödüllendirmeyen bir ortamda ise bunları hepten ihmal etmeyi tercih edebiliyordu. Kel, Conor’a karşı diğer vazifesinin bunu ona hatırlatmak olduğunu hissediyordu.

yordu. Belki de Kel bir uzman olmamasına rağmen Conor için iyiliği tanımlayacak başka kimsenin olmadığını hissetmesi yüzündedi. “Onun senden korkmasını mı istiyorsun?”

Conor saçlarını gözlerinin önünden çekti ve keskin bir ifadeyle Kel’e baktı. “Benden korkmasını mı? Benden korkacak en son kişi o, Kellian.”

“Peki, bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Onu gördüğümde sanki bir ateşe ve sıcak korlara çok yakın duruyormuşum da tenimde minik yanıklar oluşuyormuş gibi hissediyorum.” Conor kaşlarını çattı. “Seni iyileştirdiği gece ona borcumu ödemeye çalıştım. Teklif ettiğim ödülü almayı reddetti.” Elini kaldırdı, sağ yüzük parmağındaki mavi mührü Kel’e gösterdi. “Eğer alsaydı kızgınlığımın sona ereceğini hissetmeden edemiyorum. Ona borçlu olmaktan hoşlanmıyorum.”

“Bunu Mayesh’e borçlu olmak gibi düşün,” diye önerdi Kel. “Hepimiz buna alıştık.”

Conor kaşlarını daha da çattı ve Kel konuyu değiştirmenin artık zamanının geldiğine karar verdi.

“Peki,” diye sordu, “sana artık *Királar* olmak istemediğimi söylesem ne derdin? Marivent’ten ayrılmak istediğimi?”

“Gitmene izin verirdim,” dedi Conor. “Sen bir mahkûm değilsin.”

“O halde işte cevabın,” dedi Kel. “Gitmek isteseydim giderdim. Eğer artık bir Kılıç Kapan istemiyorsan bu senin kararın ama benim adıma vermen gereken bir karar değil.” Conor sessizdi. Kel, “Neredeyse tüm hayatım boyunca bunun için eğitim aldım,” diye ekledi. “Yaptığım işten gurur duyuyorum, Conor.”

“Neredeyse kimsenin bundan haberi olmasa da mı?” dedi Conor çarpık bir gülümsemeyle. “Gizli olarak kahramanlık yapman gerekse bile mi?”

Kimsenin haberi yok diyemem, diye düşündü Kel karamsar bir tavırla. Pek çok kişi onun sırrını biliyordu ama bu onun Conor’la paylaşabileceği bir şey değildi. “Bu o kadar da kahramanlık sayılmaz,” dedi. “Çoğunlukla şikâyetlerini dinliyorum *ve* horlamamı.”

“Bu hain bir ifade. Ben horlamıyorum,” dedi Conor kibirle.

“Horlayan insanlar asla horladıklarını düşünmezler,” dedi Kel.

“Hain,” diye tekrarladı Conor. “İstilacı.” Ayağa kalktı ve esneyerek gerindi. “Görünüşe göre Malgasi dilinde tek bir kelimeyi bile hatırlamıyorum. Neyse ki büyükelçinin dikkatini dağıtacak siyah kuğu tüylerinden yapılmış yeni bir pelerinim var.”

“Bu kulağa pahalı geliyor,” dedi Kel ve bunu söylediğine hemen pişman oldu.

Conor esnemeyi bıraktı ve Kel’e sertçe baktı. Sonra ona, “Eğer hâlâ Prosper Beck meselesiyle ilgili endişeleniyorsan, gerek yok. Ben hallederim,” dedi.

“Hiç endişelenmedim,” dedi Kel, ama gerçek bu değildi ve Conor’ın bunu bildiğini düşünüyordu.

Bu sefer akşamın geç bir saatinde kapı çalındığında Lin onun Mariam olmadığını hemen anladı. Mariam kendi şifresini kullanırdı: iki hızlı vuruş, bir duraklama ve ardından üçüncüsü. Bu, kapısına vurulan bir yumruk sesiydi ve Lin aniden paniğe kapılarak ayağa fırladı.

Şehirde yaptığı turların ardından akşamın çoğunu, Qasmuna’nın kitabından elindeki birkaç sayfayı inceleyerek geçirmişti. Callatian dilini hiç öğrenmediği için kendine lanet ediyordu. Öğrencilik zamanlarından kalma bir sözlüğü vardı ve sözlükten orijinaline atlayarak elinden gelenin en iyisini yapma-

ya çalışıyordu. Sayfalar da sıralı değildi, ciltleri yırtılmıştı, bu da sayfalardan bir şey anlamasını ve hatta bir dizi talimat oluşturmalarını zorlaştırıyordu.

Lin şu ana kadar sadece birkaç hayal kırıklığı yaratan şey öğrenmişti. Kaynak Taşları gerçekten de vardı ve şimdi Marakand'ın efendisi olduğu Büyük Süleyman tarafından icat edilmişti. Onları güçle doldurmanın üç yolu var gibi görünüyordu. Bir şişeyi suyla doldurmak gibi, kişi kendi büyüleri enerjisini onlara aktarabilirdi. Gücü büyüleri bir yaratıktan, bir ejderhadan, anka kuşundan ya da hipogriften, bizzat Söz'ün gücünden oluşan bir şeyden alabilirdi. Veya biri başka bir büyü kullanıcısını öldürebilir ve enerjisini kan olarak alabilirdi.

Ne yazık ki büyüleri yaratıklar artık yoktu. Lin, kişinin kendi büyüleri potansiyelini koruma yöntemini nasıl başaracağını bilmiyordu ve doktor yemini, bir büyü kullanıcısını tanıyor olsaydı bile, başkasını öldürmesini yasaklamıştı.

Hayal kırıklığı içinde dışarı çıktı. Kendi taşının -bunun Petrov'un değil, kendisinin olduğunu düşünmeye başlamıştı- içine baktı. *Seni nasıl kullanabilirim*, diye düşündü. *Mariam'i iyileştirmeme nasıl yardımcı olabilirsin?*

Bir an için taştaki garip şekillerin *gematry*'deki harfler ve sayılar gibi akarak yeniden düzenlendiğini gördüğünü sandı. Derinlere gömülmüş, dumanın içinden parlayan bir kül olan eski Ashkarcada "iyileşme" anlamına gelen kelimeyi okuduğunu sandı...

Ve sonra kapı çalındı. Qasmuna'nın kitabının sayfalarını ve notlarını dikkatlice pencere kenarındaki yastıkların altına kaydırarak ayağa kalktı. Sonra kapıya gitti.

Gelen misafir Lin'i şaşırttı. Kapısında çekingen duran kişi Mayesh'ti. Saraydan yeni gelmiş gibi görünüyordu çünkü da-

nışman cüppesini giyiyordu ve boğazının etrafında statüsünü belirten gümüş madalyon parlıyordu.

“*Barazpe kebu-qekha?*” dedi.

Evinize girebilir miyim? Bu resmi bir ricaydı, genellikle ailenin yaptığı türden değildi.

Lin hiçbir söz söylemeden geri çekildi ve onu evinin ana odasına soktu. Adam kalan kitaplarını ve kâğıtlarını dağıtmamaya dikkat ederek mutfak masasına oturdu.

Lin kapıyı kilitledi ve masaya gelip karşısına oturdu. En azından ona çay ikram etmesi gerektiğini biliyordu ama dikkati dağılmış görünüyordu. Josit’in seyahatlerinden getirdiği çeşitli eşyalardan annesinin özenle diktiği minderlere kadar odayı incelediğini hissedebiliyordu.

Annesiyle babası öldüğünden beri onun bu eve geldiğini sanmıyordu ve bunun Sorah’ı acı bir şekilde düşünmesine neden olup olmadığını merak etmeden duramadı. Vefat eden kızını düşündüğünde mutlaka acı çekiyor olmalıydı, değil mi? Mayesh’in, Sault’ta kendisi ve Josit dışında annesini gerçekten hatırlayan ve seven son kişi olarak hayatından çıkması Lin’in her zaman canını yakıyordu.

“Saraya girmeyi başardığını duydum,” dedi Mayesh. Sözleri onu dalgınlığından kurtardı. “Conor’ın aksi yöndeki talebine rağmen.”

Lin omuz silkti.

“Şanslısın ki bu sadece bir ricaydı,” dedi Mayesh, “bir kraliyet emri değil.”

“Aradaki fark ne?”

Mayesh’in gözlerinin etrafı kırmızıydı. Yorgun görünüyordu ama o her zaman yorgun görünürdü. Lin onun sanki dünyanın ağırlığı omuzlarındaymış gibi görünmediği bir anı hatırlamıyor-

du. “Kraliyet emri, kraliyet kanı tarafından yapılan resmi bir taleptir. Buna uymamanın cezası ölümdür.”

Lin, kalp atışlarının teklemesine rağmen ifadesini sakın tuttu. “Hiç kimse,” dedi, “başka bir insan üzerinde bu tür bir güce sahip olmamalı.”

Mayesh onu inceledi. “Güç bir yanılsamadır,” dedi. Bu Lin’i şaşırttı; her zaman onun güce, gücün ikilemelerine ve olasılıklarına takıntılı olduğunu düşünmüştü. “Güç var çünkü biz öyle olduğuna inanıyoruz. Krallar ve kraliçeler -ve evet prensler- güce sahipler çünkü bu gücü onlara biz veriyoruz.”

“Ama bunu onlara *veriyoruz*. Ve ölüm bir yanılsama değil.”

“Kral’ın neden her zaman bir Ashkar danışmanı olduğunu biliyor musun?” dedi Mayesh aniden. “İmparator Macrinus zamanında imparatorluk savaşın eşiğindeydi. Onu geri getiren, imparatorun danışmanı Lucius adında bir adamın iyi tavsiyesiydi. Lucius ölmek üzereyken İmparator çılgına dönmüştü. Kendisine bu kadar iyi tavsiyelerde bulunacak başka birini nasıl bulacaktı? O zaman Lucius ona şöyle dedi: *Sana verdiğim tüm iyi tavsiyeler bana ilk olarak Ashkar halkından Samuel Naghid isimli bir arkadaşım tarafından söylendi*. İmparator, sarayının tavsiyesine rağmen Naghid’i himayesine aldı ve onu bir sonraki danışmanı olarak atadı. Ve otuz yıl boyunca Naghid, önce Macrinus’a, sonra da oğluna hizmet ederek imparatorluğa rehberlik etti ve imparatorluk, topraklarını ve barışını korudu. Bundan sonra, tahtta bir Ashkar danışmanın bulunmasının hem akıllıca bir şey olduğu hem de şans getirdiği düşünüldü. Castellane kralları bu geleneği sürdürmeye devam etti.”

“Anlıyorum,” dedi Lin. “Bundan ne anlam çıkarıyorsun? Çünkü bana öyle geliyor ki bir Ashkar’ın bilgeliğine ancak insanlar onun bir *malbesh*’ten geldiğine inandığında güvenilebilir.”

“Benim ondan çıkardığım ders bu değil. *Malbesh* kapıyı açtı, ancak Naghid kendini kanıtladı ve kendini kanıtladığı için de bir Ashkar danışmanın vazgeçilmez olduğu inancı devam ediyor...Hem bilge hem de tarafsız, çünkü onlar halkın kavgalarından uzak duruyorlar. Dışarıdan gelen bir güce sahipler.”

“Tahta hizmet etmek için kullanılan bir güç mü?” dedi Lin sessizce.

Mayesh’in öfkeye kapılacağını yarı yarıya bekliyordu. Ama adam bunun yerine şunları söyledi: “Tahtın yakınında her zaman bir Ashkar bulunduğundan, Kral bize bakmak ve insan olduğumuzu hatırlamak zorunda kalıyor. Yaptığım görev hepimizi koruyor. Sadece halkımız adına konuşmakla kalmıyorum, aynı zamanda bir aynayım da. Tüm halkımızın insanlığını Castellane’deki en yüksek koltuğa yansıtıyorum.”

Lin çenesini kaldırdı. “Neden Josit’le ikimiz yerine Saray’ı seçtiğini anlamamı istediğin için mi söylüyorsun bunları?”

Mayesh neredeyse fark edilmeyecek kadar irkildi. “Ben Saray’ı seçmedim. Sault’taki herkesi seçtim.”

Lin’in gözlerinin arasında baş ağrısının habercisi olan bir acı düğümü oluşmaya başlamıştı. Ovuşturdu ve “Bunu bana neden anlatıyorsun?” dedi.

“Saray binalarına girme şeklin beni etkiledi,” dedi Mayesh. “Bu bana gücün kullanımına dair bir anlayış gösterdi. Kendin içeri giremedin, bu yüzden girebilecek birini buldun ve onların aracılığıyla iradeni kullandın.”

Lin, bunun *Mariam’ın fikri* olduğunu söylemek istiyordu. Ancak bunun Mariam’a hiçbir faydası olmaz, hatta sorun bile yaratabilirdi.

“Ama Prens öfkelendi,” dedi onun yerine.

“O da etkilenmişti,” dedi Mayesh. “Onu iyi tanırım. Bana fazla akıllı olduğundan şikâyet etti. Bu Conor’dan bir iltifattır aslında. Öfkeliydi...”

“Öfkeli olmak kötüdür.”

“İnan bana,” dedi Mayesh. “Bu onun için iyi.” Ayağa kalktı. “Bana gelmemenden de etkilendim,” diye ekledi. “Conor, benim konumumu korumak istediğini belirtti. Kel’in Kılıç Kapan olduğunu bildiğini kimseye söylemeyeceğini söylediğinde sana inanmış.”

Lin derin bir nefes verdi. Mayesh’in ona verdiği bilgiyi açığa vurduğunun farkında olup olmadığını merak etti. Farkındaymış gibi görünüyordu ama eğer bundan rahatsız olduysa bile dikkatli bir şekilde hiçbir belirti vermiyordu.

“Ben senin torununum,” dedi Lin. “Güvenilir sayılmam gerekmez mi?”

Mayesh yalnızca omuz silkti. “Göreceğiz,” dedi ve kapıdan dışarı çıktı.

O gittikten sonra Lin, pencere minderlerinin altına sakladığı sayfaları almaya gitti. Büyükbabasının, evinde olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Bu anı pek çok kez hayal etmişti. Kendisinin onu kınadığını, adamın başını utançtan öne eğdiğini hayal etmişti.

Elbette hiç de öyle bir şey olmamıştı. Ancak aradaki farktan pişman olmadığını fark etti.

Kâğıtları çıkarırken başındaki ağrı onu ürküttü. Kâğıtlar elinden düştü. Baş ağrısının kötüleşmesini önlemek için yapması gereken zerdeçal çayına odaklanarak, yarı dalgın bir şekilde onları toplamak için diz çöktü.

Durdu. Sayfalar o kadar yayılmıştı ki daha önce görmediği bir şeyi fark etti. Yırtılmış sayfalardan ikisine yan yana bakıl-

ması gerektiği açıkça görülüyordu. Birbirinden ayrı, tamamlanmamış tasarımlar gibi görünen şeyler aslında tek bir tasarımdı. Petrov'un dairesindeki birden fazla kitabın kapağından hatırladığı on ışınlı güneşe benzeyen tasarımın aynısı.

Donmuş bir halde sayfalara baktı. Petrov elindeki taşa takıntılıydı. Ya elinde Qasmuna'nın kitabı veya ona benzer bir kitap varsa?

Onun kitaplarını mı istiyorsun? O yasadışı büyülerle dolu, iğrenç küçük büyü kitaplarını mı? demişti ev sahibesi. Onları Labirent'teki bir satıcıya sattım.

Labirent. Sault surlarının hemen diğer tarafında ancak refakatsiz bir Ashkar kadının güvenle gidemediği yer. Orada Lin'i ne Uyanıklar koruyabilirdi ne de Eskici Kral.

O sırada zihninde Mayesh'in sesini duydu. *Kendin içeri giremedin, bu yüzden girebilecek birini buldun ve onun aracılığıyla iradeni kullandın.*

Lin hâlâ yerde diz çökmüş durumdaydı ve başındaki acıya rağmen gülümsemeye başladı.

Kel, Conor ve Jolivet'le antrenman yapmak için şafak vakti uyanmayı uzun süre önce öğrenmişti. Conor artık şafak vakti kılıç eğitimi almak için kalkmayı reddedecek kadar büyüdüğünden, bu beceri kullanım dışı kalmıştı ama Kel, iç saatinin hâlâ çalıştığını keşfetmekten memnundu. Güneş Dar Geçit'in üzerinde yükselirken uyandı, gözleri hızla açıldı.

Perdelerdeki bir aralıktan soluk gri bir ışık süzülüyordu. Conor yakındaki yatağında uyuyordu. Yatağının etrafındaki perdelerin arasından süzülen ışık, çıplak sırtı boyunca düzensiz çizgilerden bir desen oluşturuyordu.

Kel sessizce giyindi. Yumuşak botlar, şafakla uyum sağlayacak gri elbiseler. Odadan çıkarken Conor hiç kıpırdamadı.

Bu saatte Marivent'te çok az kişi ayakta olurdu. Büyük Çimenlik'in çimleri çiyle lekelenmişti ve uzakta limanda gemiler dövülmüş tenekeyi andıran suların üzerinde sallanıyordu.

Hizmetkârlar uçuşan gölgeler gibi ileri geri acele ederek sarayı güne hazırlıyorlardı. Kel'i fark ettiklerinde onu görmezden geldiler. Kel, Yıldız Kulesi'ne yaklaşırken son günlerde saray arazisinde kendi başına yürümesinin bir şans olduğunu düşündü. Kimse varlığını hiçbir yerde sorgulamazdı, onun gezintilerine alışmışlardı.

Yine de kuleye girdiğinde sınırlarının gerildiğini hissetti. Yıllardır kulenin içine girmemişti ve havası tuhaf geliyordu. Serin ve kuru olması şaşırtıcı değildi. Havası aynı zamanda tozlu, sanki uzun süredir kapalıymış gibi. Bir mezarın havası gibi. Gerçi bu saçmalıktı, Jolivet ve birkaç yaşlı hizmetçi gibi Fausten da her gün buraya girip çıkıyordu.

Diğer kulelerin çoğunda olduğu gibi, Yıldız Kulesi'nin yerleşimin olduğu üst kısmına bir dizi dar sarmal merdivenle ulaşıldı. Kel'in yumuşak çizimleri sessizce hareket etmesine olanak sağlıyordu. Yürümek gibi basit bir aktiviteye bile dikkat etmesi gerekti.

Merdiven iki kapılı bir sahanlıkla bitiyordu: Biri sade ahşaptan, diğeri ise yıldız ve takımyıldız desenleriyle süslenmiş metal dendi. Işık, metal kapının kenarlarından süzülüyor ve kapının uzayda yüzdüğüne dair tuhaf bir yanılsama sağlıyordu.

Kel, yıllar önce Conor'la birlikte merdivenlerde bir aşağı bir yukarı çıkıp oynadıklarını ve yardımsever ama sert Kral'ın metal kapının arkasından çıktığını hatırladı. Onlara yıldızları incelediğini söylemişti. Onu rahat ve sakin bırakmaları gerekiyordu.

Kel şimdi elini metal kapıya koydu. Bunun yalnızca Kral'ın çalışma odası olması ve sahanlığın karşısındaki odada uyuyor ol-

masının mümkün olduğunu düşündü. Ancak kapı dokunduğu anda açıldı ve Kel, kendini içinde mavi bir ışığın parladığı iki Sunderglass küresiyle parlak bir şekilde aydınlatılmış bir odada buldu. Oda yuvarlaktı, şeffaf bir camın üzerindeki çatı, şafağın ışığıyla gümüş rengine dönmüştü. Duvarlar sıcak kahverengi renkte parıldayan ahşap panellerden oluşuyordu. Mobilyalar sade ama sağlamdı, Valdish kestanesinden oyulmuştu.

Gezegenlerin eliptik konumunu gösteren altın ve gümüşten yapılmış bir kutu bir masanın üzerinde duruyordu. Duvarlar astronomi, yıldızların konumları ve geçmişleriyle ilgili kitaplarla kaplıydı. Bir dolapta bir sekstant ve bazıları fildişinden yapılmış ya da değerli taşlarla süslenmiş çeşitli boyutlarda teleskoplar vardı. Duvarlarda yıldızların konumlarını ve gezegenlerin yollarını gösteren incelikle çizilmiş çark çizelgeleri ve haritalar asılıydı. Her yerde karalanmış bir el yazısıyla yazılmış notlarla kaplı kâğıtlar görülebiliyordu.

Kel, gözleri ışığa alıştığında, pencerenin yanındaki boş sandığı sandalyenin aslında dolu olduğunu fark ederek irkildi. Sadece orada oturan adam mobilya kadar hareketsizdi. Hiç hareket ediyor gibi görünmüyordu. Ne bir kas seğirmesi ne de bir nefes belirtisi. Odadaki sert ışığa rağmen gölgedeydi.

“Majesteleri,” dedi Kel. Kral Markus ona bakmadı. Pencereden dışarı boşluğa bakıyordu, gözlerinin etrafı kırmızıydı. Astronom cüppesi giyiyordu ama Kel manşetlerinin yıprandığını görebiliyordu.

Dikkatle sandalyeye yaklaştı, onu bir taht olarak düşünmemek zordu. Sırtı sade ama yüksekti, kolları yıpranmış kıvrımlarla oyulmuştu. Yaklaştığında içgüdüsel olarak dizlerinin üzerine çöktü. “Majesteleri,” dedi tekrar. “Beni Şehirdeki Kral gönderdi.”

Kral ona baktı. Conor'ınkilere benzeyen gri gözleri şaşkınlıktan buğulanmıştı. "Sen Guion değilsin," dedi.

Kel elini ceketinin cebine attı. Kara Köşk'ten ayrılmadan önce Andreyen, Kel'in eline küçük kalaylı bir kuş tutuşturmuştu. Kel'in kafası karışmış olsa da Kral'ın bunu anlayacağını söylemişti. Küçük saksağan, Eskici Kral'ın resmi olmayan sembolü gibi görünse de ona ucuz bir biblo gibi gelmişti. Hırsız kuş.

"Eskici Kral beni bundan tanıyacağınızı söyledi," dedi Kel. "Ondan geldiğimi."

Kral'ın gözleri kuşa kilitlenmişti. "Ama sen Kılıç Kapan'sın."

"Evet," dedi Kel. "Ama ben aynı zamanda bir elçiyim. Şehirdeki Kral sizden haber alamadığı için endişeleniyor."

"Ondan haber alamayan benim. Kendisine görüşme talep eden bir mesaj gönderdim." Kral gözlerini saksağan biblosundan çekip tekrar pencereden dışarı baktı. "Bunu yapmamalıydım. Yıldızlar buluşamayacağımızı kehanet etmişti. Yıldızlar yalan söylemez."

"Belki," dedi Kel. Omurgası boyunca ter akıyor, dışarıda gökyüzü parlıyordu. Burada uzun süre kalamazdı. Ve dizleri taş zemine temas etmekten dolayı acıyordu. "Belki de yıldızların amacı, Aurelian Hanesi'nin hangi tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bana söylemeniz ve benim de bu mesajı Eskici Kral'a iletmemdir."

Kral sandalyesinde huysuzca hareket etti. "Fausten bana bunun yıldızlarda yazılı kader olduğunu söyledi. Ama bizi bu noktaya getirenin benim günahım, benim kötülüğüm olduğunu biliyorum."

"Hangi noktaya?"

"Borç batağı noktasına," dedi Kral ve Kel sanki sıcak bir sopanın kürekkemiklerinin arasına saplandığını hissetti. Kral,

Conor'ın Prosper Beck'e olan borcunu biliyor muydu? Elbette bahsettiği tehlike bu olamazdı. Eğer Kral bu parayı geri ödemek isterse, bu onun için çok kolaydı. Hazine onundu.

“Bu sizin hatanız değil,” dedi Kel, her kelimeyi dikkatle seçerek. “Majesteleri. Bu, Prosper Beck'in hatası.”

Kral ona boş boş baktı.

“Beck kim?” diye fısıldadı Kel. “Ne istiyor? Elbette borç ödebilir, on bin kron...”

Kral boğuk bir sesle onu tersledi, “Bu altınla ödenecek bir borç değil evlat. Bu kan ve et borcu. Beni bir kafesin parmaklıkları gibi hapsediyor ama yine de ondan kaçamıyorum.”

Kel topuklarının üzerine oturdu. “Ben...”

Metal kapı çarpılarak açıldı. Kısa boylu bir figür Kel'e doğru fırladı. Onu ayağa kaldıran Fausten'dı. Küçük adam solgundu, kafasının kel kısmı terden parlıyordu. Ekşi ter ve eski içki kokuyordu.

“Majesteleri,” dedi nefes nefese. “Özür dilerim. Bu, bu kişi tarafından rahatsız edilmemeliydiniz.”

Kral, Kel'e baktı. Hayır, Kel'e değil, elinde tuttuğu şeye. Ama Kel çoktan elini saksığan biblosunun üzerine kapatmıştı. Fausten'dan uzaklaştı ama söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Onları puslu gözlerle izleyen Markus'a hitap edemiyordu. Fausten'ın Castellane'deki iki kral arasındaki anlaşmadan haberi yoktu ve bu sırrı saklamak, Kel'in bulunduğu yerde bulunma hakkına sahip olduğunu söylemesinden çok daha önemliydi.

Fausten'ın kendisini sahanlığa götürmesine izin verdi. Geri çekilmek onu sinirlendiriyordu ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu ve Fausten isterse Kel'in başına bela açabilirdi.

Fausten burnundan güçlükle nefes alıyordu. “Nasıl cüret edersin...”

“Arazide yürürken bir ses duydum,” dedi Kel yumuşak bir sesle. “Majestelerinin iyi olduğundan emin olmak için geldim. Bunu varsaymak bir hataydı...”

“Gerçekten de hataydı,” diye çıkıştı Fausten. Sinirlendiğinde Malgasi aksam yoğunlaşıyordu. “Majestelerinin refahı seni ilgilendirmez *Királar*. Senin sorumluluğundaki Prens. Babası değil.”

“Tüm Aurelian Hanedanı’nın güvenliği beni ilgilendirir,” dedi Kel, teneke saksaganı elinde sıkarak. Biblonun sivri, küçük kanatları avcunu kesiyordu.

Fausten başını yavaşça iki yana salladı. Kel daha önce adamın gözlerinin ne kadar küçük, ne kadar ışıltılı ve siyah olduğunu hiç fark etmemişti. “Majesteleri,” diye tısladı, “tavsiye ettiğimi yapıyor. Ben ona, yıldızların, sonsuzca inandığı iradesini yorumluyorum. Eğer yıldızlar ona seni Trick’e hapsedmesini söyleseydi bunu yapardı. Sen ihanetten hapsedilen ilk *Királar* olmazdın.”

“Buna yol açacak hiçbir şey yapmadım.”

“Yapmamaya da devam et.” Fausten, Kel’i hafifçe itti. Güçlü değildi ama duydukları karşısında şaşkına dönen Kel bir adım geri çekildi. “*He szekuti!*”

Defol buradan. Geri dönme.

Fausten arkasını döndü ve hızla Kral’ın çalışma odasına gitti. Kel onun yüksek, endişeli sesiyle Kral’a her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vererek mırıldandığını duyabiliyordu. “Majesteleri, tedirginsiniz. İlacınızdan biraz için.”

Kel’in boğazına safra yükseldi. Şaşkın ve öfkeli bir halde kendini merdivenlerden aşağı attı ve kulenin kapısından sabahın temiz havasına çıktı. Yukarıdaki gökyüzü mavi ve berraktı, hava tozsuzdu.

Eli ağrıyordu. Açtı, avcuna baktı. Eskici Kral'ın saksagan biblosunu o kadar sıkı kavramıştı ki onu tanınmayacak şekilde ezmişti.

Judah Makabi, Aram'a döndüğünde Kraliçe Adassa ona insan formunu geri verdi ve gördüklerini anlatmasını istedi. "Karanlık haber, Kraliçem," dedi ona. "İhanete uğradınız. Kral Süleyman size karşı büyük bir ordu kurdu ve üç gün sonra Aram'a saldıracaklar."

Adassa konuşmadı ve kendini büyük Balal kulesine kapattı. Bunu yaptığında Aram'da huzursuzluk başladı, çünkü halk, kraliçelerinin onları terk ettiğinden korkuyordu. Fakat Makabi sarayın önüne çıktı ve onlara şöyle dedi: "Korkmayın, çünkü kraliçemiz bizi kurtaracak. İnançlı olun. O bizim."

İkinci günün sabahı Adassa kulesinden çok değişmiş bir halde çıktı. Güzel ve nazik bir kızdı ama tüm bunlar yanıp gitmiş gibiydi. Sarayından çıkıp onun konuşmasını dinlemek için bir araya toplanmış olan halkına bakan, bıçak kadar keskin ve parlak bir kadına dönüşmüştü.

"Sevgili Aram halkım," dedi. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus lovit

BÖLÜM ON ÜÇ

Kel, Castellane'in parlak güneşi altında başını eğerek Yulan Yolu'na doğru ilerledi. Neredeyse öğlen olmuştu ve yeşil kadife ceketinin içinde aşırı sıcaklamaya başlamıştı ancak bu tip şeyler Aurelian Hanedanı kraliçesini memnun etmek için yapılan fedakârlıklardı.

Merren Asper, paslı siyahlar içindeki incecik bedeniyle yanında yürüyor, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. *İşte buradayım, diye düşündü Kel, bir zehirciyle yan yana, Castellane'de beni teoride Prosper Beck'e yaklaştıracak tek adamla buluşmaya gidiyorum. Buraya tekrar nasıl geldim?*

Cevaplaması zor bir soru değildi. Eskici Kral. Kel, arenadaki antrenmanlarla ilgili her zamanki bahanelerini uydurmuş ve doğrudan Kara Köşk'e yönelmişti. Andreyen'i serada bitkilere hayranlıkla bakarken bulmuştu. Andreyen, Kel'in ifadesini gördüğü anda, "Markus'la konuştun," demişti. "Ve görüyorum ki işler pek iyi gitmemiş."

Hikâyenin yarısında Merren ve Ji-An merakla onlara katılmışlardı. Andreyen, Kel'e uyarı niteliğinde bir bakış atmıştı ama

hikâyenin Markus'un Eskici Kral ile bir bağlantısı olduğunu kabul ettiği kısmını çoktan geçmişti. Markus'un söylediği diğer şeyleri tekrarlardı: Onları bu yere getirenin kendi günahı ve kötülüğü olduğunu söyledi. Conor'ın borcu ancak kanla ödenebilirdi. Ve söylemediği şey: Prosper Beck hakkında herhangi bir şeydi.

Onlara Fausten'in savunmacılığından ve tehditlerinden de bahsetti. Merren, "Belki de Prosper Beck o adamdır," diye öneride bulundu. "Ya da ona fon sağlayan kişi."

Eskici Kral bu fikri hemen göz ardı etmişti. "Fausten'in o kadar parası yok," demişti. "Kral üzerinde sahip olduğu etki onun tek gücü. Prosper Beck ise istikrarı bozan bir güç. Fausten her şeyi olduğu gibi seviyor." Omuz silkmişti. "Fausten orada olmadığından Kral'la konuşmayı denemek zorunda kalacaksın."

Ama Kel kararlıydı. Belki Fausten onu Trick'le tehdit ederken blöf yapıyordu ama Kel bundan şüpheliydi. Adamda her zamanki gibi bir çekingenlik görememişti. Kendinden emin görünüyordu ve Trick'in temsil ettiği şeyin dehşeti, Andreyen'in anlayabileceğinden daha güçlüydü.

"Kral bir tür tehlikenin var olduğunu anlıyor," dedi Kel, "ama net şekilde görebildiğini sanmıyorum. Yıldızlara ve onların neyi temsil ettiğine olan inancı neredeyse dinsel hale gelmiş. Gerçekliğe değil, kehanete inanıyor." Tereddüt etti. "Bunun yerine Prosper Beck'le konuşmalıyım. Planlarını kendisinden başka bilen yok gibi görünüyor." Bir ayçiçeğinin sarı yaprağına dokunmak için uzandı. "Jerrod Belmerci'yi bulmam gerekecek."

Bir tartışma patlaması yaşandı. Jerrod'a ulaşamazdı, o Kel'in Prosper Beck'in yanına yaklaşmasına asla izin vermezdi ve bunu yapması Beck'in, Kel'in kendisini aradığını öğrenmesine neden olurdu. Ancak Kel kararlıydı ve sonunda Ji-An, Jerrod'un öğlen saatleri ile gün batımı arasında, Beck adına iş yürüttüğü Yulan

Yolu üzerindeki bir erişte dükkânında bulunabileceği bilgisini gönülsüzce sundu.

“Gitmeye kararlıysan,” demişti Andreyen karanlık bir tavırla, “Merren’i de yanına al.”

“Merren’i mi?” dedi Kel. “Ji-An’ı değil mi?”

Eskici Kral’ın dudağı eğlenceyle kıvrıldı. “Merren’e kabalık etme.”

“Bunun kabalık olduğunu düşünmüyorum,” demişti Merren. “Bence iyi bir soru.”

Kel, Ji-An’ın alınacağını beklemişti ama kız bunun yerine Eskici Kral’la hızlıca bakıştı. Kel’e Andreyen’in mantığını anladığını söyleyen bir bakıştı bu. “Zavallı Merren,” dedi. “Çatışmalardan nefret eder.”

“Bu doğru,” dedi Merren, asık suratlı görünse de pes ederek. “Çatışmalardan nefret ederim.”

Ama şimdi ikisi de buradaydı, Rüzgâr Kulesi Saati’nin öğle vaktini çalmaya başlayan çanlarının sesi limandan gelen esintiyle taşınırken Yulan Yolu’na doğru yürüyorlardı. Yulan Yolu, mantı arabalarından birinde ucuz bir öğle yemeği arayan öğrencilerle hareketlenmişti. Oymalı ahşap kapıların üzerinde Castellane ve Shenzan’daki mağazaların adlarını taşıyan altın rengi ve beyaz tabelalar asılıydı: bir kuyumcu dükkânı, bir çay dükkânı. Alçı duvarlardaki kancalardan, üzerinde refah ve şans sembolleri bulunan kâğıt ve telden kırmızı fenerler sallanıyordu. Şehirde Geumjoseon, Marakand ve Kutani’den Castellane’e yerleşenlerin kültürel izlerini taşıyan benzer mahalleler vardı ancak Yulan Yolu çevresindeki bölge muhtemelen en eskisiydi. Ne de olsa ilk imtiyaz ipek ticareti konusundaydı.

Kel, Kara Köşk yolculuğuna Andreyen’le tam olarak paylaşmadığı bir planla başlamıştı. Jerrod’a ve planın hayata geçiril-

mesine yaklaştıkça, boğazının gerisinde acı bir tat gibi gerilimin arttığını hissetti.

Düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Merren şifalı bitkiler satan bir arabanın mallarını incelemek için durakladığında, “Eskici Kral’a son derece sadıksın,” dedi Kel.

“Sen de Prens’e son derece sadıksın,” dedi Merren yumuşak bir sesle.

“Andreyen’i korumaya yemin ettiğini bilmiyordum,” dedi Kel. “Ya da onu güvende tutmanın senin görevin ve mesleğin olduğunu.”

Merren başını kaldırıp güneşe karşı gözlerini kısarak baktı. Saçları yeni basılmış altın kadar parlaktı. “Ona borçluyum.”

Sinirlerinin sarsılmasına rağmen Kel’in merakı daha da arttı. “Ne için? Bunun Gremont’la bir ilgisi var mı?”

“Zehirci olmamın nedeni Artal Gremont’tur,” dedi Merren kayıtsız bir tavırla. “Böylece onu öldürebilirim. Andreyen bana çalışacak bir yer teklif etti. Gerekirse Uyanıklardan saklanmak için. Bir gün Artal Gremont, Castellane’e yeniden ayak basacak ve ben o gün hazır olacağım. Andreyen de bana yardım edecek.”

“Lanet olsun,” dedi Kel. “Artal Gremont ailene ne yaptı?”

Merren’in bakışları başka tarafa kaydı. Arabayı ve içindeki eşyaları bırakıp elleri ceplerinde, yola geri dönmeye başladı. Kel onun peşinden gitti.

“Sorun değil,” dedi Kel. “Bunun hakkında konuşmana gerek yok...”

“Burası.” Merren caddenin karşısındaki beyaz boyalı ahşap ön cephesi ve pencereleri pirinç kâğıdıyla kapatılmış alçak bir dükkânı işaret etti. Kapının üzerindeki tabelada, zencefil-li domuz erişte çorbasının özel bir tarifinin bulunduğu YU-SHUANG ERİŞTE EVİ yazıyordu.

Kel midесinin kasıldığını hissetti ama sinirlerini Merren'e gösterecek, hatta bunu kendine itiraf edecek halde bile değildi. İçeri girdiler. Girişte ipek bir perde asılıydı. Perdeyi açıp ilerlemeye devam eden Kel kendini ahşap panelli bir odada buldu. Burada kırmızı giyinmiş bir dizi aşçı, dumanı tüten çorba ve körili yemek tencereleriyle ilgileniyordu. Havada yeşil zencefil, yeşil soğan, et suyu ve sarımsak kokusu vardı. Duvara çivilenmiş, kenarları kıvrılmış bir suluboya harita, Dannemore kıtasını Shenzan perspektifinden gösteriyordu. Castellane, *Daqin* Krallığı olarak işaretlenmişti. En büyük ayrıntı Shenzhou ve komşuları Jiqal ile Geumjoseon'a ayrılmıştı. Kel, Bensimon'un eskiden hep söylediği şeyi düşündü. *Her birimiz kendi dünyalarımızın merkeziziz. Castellane kendisini Dannemore'un en önemli ülkesi olarak görebilir ancak Sarthe, Malgasi ve Hind'in de kendileri hakkında aynı şeyi düşündüğünü unutma.*

Kel daha önce de buna benzer dükkânlara gitmişti. Gece geç saatlere kadar açık kalma eğilimindeydiler, bu da onları Conor'ın arkadaşları için çekici kılıyordu. Kel, Jolivet'ten öğrendiği bir tekniği kullanarak, bunu yaptığını belli etmeden odayı taradı. Mekânın yaklaşık yarısı doluydu ve Jerrod gerçekten de oradaydı. Dükkânın arka tarafındaki ahşap bir kabinde tek başına oturuyordu.

Kabinlerin üst yarıları geometrik bir tasarıma sahip açık oyma işiydi. Kel kafesli karelerin arasından, Jerrod'un kapüşonlu bir tunik üzerine siyah keten bir ceket giydiğini, gümüş maskesinin pirinç kâğıdından süzülen loş ışıktaki parıldadığını görebiliyordu.

Sanki birisi cildine ışık tutmuş gibiydi. Kel birden Anahtar'ın arkasındaki pis kokulu sokağı, yan tarafındaki ve göğsündeki acıyı hatırladı. Jerrod ona bakıyordu, yalnızca maskesi görünüyordu, yüzü gölgede kalmıştı.

Kel'in endişesi soğuk bir öfkeye dönüştü. Shenzan dilinde siparişini vermek için uzun gül ağacı tezgâhına doğru yürürken hiçbir şey hissetmedi. Aşçılar onun kendi dillerine olan hâkimiyeti karşısında şaşırmış, hatta biraz eğlenmiş görünüyorlardı. Merren sıkılmış görünürken, tariflerinin incelikleri ve Kel'in yemeğinin nasıl hazırlanmasını istediği hakkında biraz sohbet ettiler. Tezgâhın üzerinden uzandığında Kel, Jerrod'un onu izleyip izlemediğini merak etmekten kendini alamadı. Merren'e zencefil çayı ısmarladı (her şeyin içinde et vardı ve Merren bunu yemezdi), parayı ödedi ve Merren ardından mırıldanırken onu duymazdan gelip Jerrod'un masasına doğru gitti.

Dükkânın arka tarafına yaklaştıklarında kimse ikisine de ikinci kez bakmadı. Eğer burada iş yapıyorsa, sahipleri Jerrod'un ziyaretçi akınına uğramasına alışkın olmalıydı. Lokanta muhtemelen onun yaptığı anlaşmalardan pay alıyordu.

Jerrod ancak masasına vardıklarında başını kaldırıp baktı. Şaşırdıysa bile bunu anlamanın bir yolu yoktu: Jerrod'un kaşları çatıldı ancak ifadesi kararmış maskesinin arkasında gizleniyordu. Sanki birisi gümüş bir eldivenle avcunu yüzünün sol tarafına, gözünü ve yanağının üst kısmını kapatacak şekilde koymuş gibiydi. Yanıkları veya yara izlerini mi gizliyordu? Bir tür tanımlayıcı izi mi vardı? Yoksa maskeyi sırf insanları korkutmak için mi takıyordu?

"Seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim," dedi olağanüstü bir soğukkanlılıkla. Bakışları Kel'den Merren'e kaydı. "Merren Asper," diye ekledi, tamamen farklı bir tonda. "Oturun."

Merren ve Kel, Jerrod'un karşısındaki kabine girdiler. Aralarındaki masa budaklı ahşaptandı, pürüzsüz hale gelinceye kadar zımparalanmıştı ve yer yer eski yanık ve döküklerle lekelenmişti.

Jerrod sırtıtarak çayını yudumladı. Maske onun ne düşündüğünü anlamayı zorlaştırıyordu ama sanki bardağın kenarından Merren'e bakıyor gibiydi. Gözlerinde meraklı, neredeyse hayranlık dolu bir ifade vardı.

Kel, "O sokakta öldüğümü varsaydığın için mi beni tekrar görmeyi beklemiyordun?" dedi.

"Çok geçmeden ölmediğini öğrendim," dedi Jerrod. "Sözler ortalıkta dolaşıyor. Seni daha iyi gördüğüme sevindim Anjuman. Sana karşı kişisel bir şey değildi bu."

"Demek artık kim olduğumu biliyorsun," dedi Kel.

Jerrod başını eğdi. "Sen Prens'in kuzenisin, ona biraz benzetmek ve Castellane'deki gecende onun pelerinini ödünç almak talihsizliğine uğradın." Merren'e baktı. "Aslında seni Asper'ın dairesinden Anahtar'a kadar takip ettik. Castellane Prensi'nin Öğrenci Bölgesi'ndeki rutubetli bir binayı ziyaret ederek ne yapmaya çalıştığını merak ettik."

"Rutubetli değil," dedi Merren öfkeyle.

"Ama şimdi Prens'in kuzeninin Öğrenci Bölgesi'ndeki rutubetli bir daireyi neden ziyaret ettiğini biliyorum. Buradaki arkadaşının..." dedi Merren'i işaret ederek, "Kara Köşk'e girip çıkarken görüldüğünü biliyor musun? Eskici Kral'ın ayak işlerini yaptığını?"

"Bunun seni ne kadar rahatsız edebileceğini görebiliyorum," dedi Kel gözlerini devirerek. "Suça yakınlığın demek istiyorum."

Jerrod, "Ben Aurelian Hanesi'nin kuzeni değilim," diye belirtti. "Sen öylesin ama yine de daha fazlasını tercih ediyor gibisin... Castellane'in köhne taraflarını."

"Bazılarımız günaha batarız," dedi Kel karamsar bir tavırla ve Merren'in ona dik dik baktığını fark etti. "Ve bazılarımız Castellane Veliaht Prensi'ni bir ara sokakta öldürmeye çalışacak kadar aptalaşırız."

Jerrod başını öyle şiddetle salladı ki kapüşonu kayarak geriye düştü ve darmadağın, kahverengi saçlarını ortaya çıkardı. “Kimseyi öldürmeye çalışmıyorduk. Bu sadece para meselesiydi. Bu arada, borç hâlâ duruyor.”

Tepsi taşıyan bir garson masalarına yaklaşırken Kel, “Konuyu tartışabiliriz diye düşündüm,” dedi. “Bak sana yemek ısmarladım. Bir iyi niyet göstergesi olarak.”

Jerrod’un kaşları, dumanı tüten bir tepsiyi taşıyan garsonun masalarına gelmesiyle kalktı. Önlerine iki bakır kâse, ardından da çiçekler ve ejderhalarla süslenmiş küçük kepçeler yerleştirildi. Büyük bir tas erişte ve et suyundan çorba servis edildi ve geleneksel zencefil, sarımsak ve yeşil soğan rendesiyle süslenerek, üzerine pirinç keki ve bir miktar baharatlı yağ eklendi.

Kel kepçesini alıp çorbayı karıştırdı. Ona göre erişte çorbası tüketmek bir sanattı. Her kaşığa ağız dolusu et suyu, et ve garnitürden oluşan doğru karışımın alınması gerekiyordu. Henüz bir yudum almamış olan Jerrod’a baktı. Sonunda Jerrod sanki *aynı tasta yiyoruz, ne zararı olabilir ki*, der gibi omuz silkti. Kepçesini aldı.

“Beck’le görüşmek isterim,” dedi Kel. “Bunu onunla konuş.”

Jerrod çorbasını yuttu ve sonra kıkırdadı. “Konuşmama gerek yok çünkü Beck asla aynı fikirde olmaz. O hiç kimseye görüşmez.” Merren’e yan gözle baktı. “Eğer taraf değiştirmek ilgini çekseydi belki sizinle görüşürdü. Beck için çalışmak isteseydin. Çekici insanlardan hoşlanır.”

Merren kaşını kaldırdı.

“Beck son derece pervasız davranıyor,” dedi Kel. “Saray ile savaş başlatmaya çalışıyor. Labirent’ten gelen bir grup suçlu dışında tehditlerini destekleyecek nesi var?”

“Bundan daha fazlası var,” dedi Jerrod ve kaşlarını çatarak elini yüzüne götürdü. Terlemeye başlamıştı. Kel de bunu hissedebiliyordu, kendi derisindeki ilk ısı karıncalanmalarını.

“Eh, bir ordusu ve donanması olsa iyi olur çünkü Conor’da bunlar var,” dedi Kel.

Jerrod boştaki elinin parmaklarıyla masaya vurdu. Tırnakları kemirilmiş büyük, kare şeklinde elleri vardı. “Prosper Beck’in yaptığı şeyi yapması için iyi bir nedeni var ve kendi durumu hakkında senden daha bilgi sahibi.”

“Beck’le konuşmak istiyorum,” dedi Kel. Kepçesini masaya koydu. Kulaklarında hafif bir uğultu vardı. “Şahsen.”

“Ben de yapamayacağını söyledim.” Jerrod kepçesini bıraktı. Sinirli görünüyordu ve... acı içinde miydi? Merren ona ani bir şaşkınlıkla baktı ve bunu şok edici bir farkındalık izledi. “Ayrıca. Sana neden iyilik yapayım ki?”

“Çünkü seni zehirledim,” dedi Kel. “Çorba. Zehirliydi.”

Kepçe Jerrod’un elinden düştü. “Sen *ne*? Ama çorbayı paylaştık...”

“Biliyorum,” dedi Kel. “Kendimi de zehirledim.”

Hem Merren hem de Jerrod eşit derecede şaşkın görünüyordu. “Sen... *ne*?” dedi Jerrod.

“Kendimi de zehirledim,” diye tekrarladı Kel. “Şeflere bunun evden getirdiğim bir baharat olduğunu söyledim ve çorbaya eklemelerini istedim. Onların suçu değil. Bilmiyorlardı.” Midesi kasıldı ve karnına bir ağrı dalgası yayıldı. “Merren de bilmiyordu. Benim hatam... başka kimsenin değil.”

“Kel.” Merren’in ağzı beyazdı. “*Cantarella* mı?”

Kel evet dercesine başını salladı. Ağzı kum kadar kuruydu.

“On dakika.” Merren’in sesi korkudan donuktu. “Çok geç olmadan yaklaşık on dakikanız var.”

“Anjuman...” Jerrod masanın kenarını kavradı, parmakları bembeyazdı. “Eğer kendini zehirlediysen elinde bir panzehir var demektir. Ve eğer bir panzehir varsa, yanındadır.” Ayağa kalkmaya başladı. “Ver onu bana, yoksa kahrolası kafanı keserim...”

“Ne kadar çok hareket edersen, zehir vücudunda o kadar hızlı yayılır,” dedi Merren neredeyse otomatik olarak.

“Anjuman, seni piç,” diye nefes aldı Jerrod, tekrar yerine oturarak. Gömleğinin yakası terden kararmıştı. Kel aynı ateşli terin kendi omurgasında ve ensesinde karıncalandığını hissedebiliyordu. Dilinde donuk, metalik bir tat vardı. “Sen delisin.”

“Buna katılmadan edemeyeceğim,” diye mırıldandı Merren.

“Ne...” dedi Jerrod sıkı bir kontrole, “istiyorsun Anjuman?”

“Benim için Prosper Beck’le bir toplantı ayarlayacağına dair söz vermeni.”

Jerrod’un boynundaki damar zonkluyordu. “Buna söz veremem. Beck reddedebilir.”

“Onu reddetmemeye ikna etmek senin işin. Eğer panzehri istiyorsan olmaz.”

Jerrod ona baktı. Konuştuğunda sanki yavaş yavaş boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıyordu. “Geciktiğin her dakika, kendi hayatını riske atıyorsun. Neden panzehri kendin içmiyorsun? Neden *beni* yalvartmıyorsun?”

Kel sırtıtmak istemiyordu ama yine de sırtıttı. “Ne kadar ileri gideceğimi görmem lazım.” Elleri yanıyordu, dili uyuşmuştu. “Bunun için ölürüm.”

Jerrod’un yüzü maskenin çevresine sıkışmıştı. “Gerçekten mi?” dedi.

Merren bembeyaz bir yüzle masanın üzerinden eğildi. “O ölmeye hazır,” dedi. “Hatta bunu istiyor bile olabilir. Aigon aşkına, *kabul et.*”

Jerrod, Merren'e baktı. "Tamam," dedi aniden. "Sana Beck'le bir toplantı ayarlayacağım."

Elleri titreyen Kel, Merren'in ona verdiği iki panzehir şişesinden birini gömleğinin cebinden çıkardı. Kapağını açmaya başladı. Boğazı sıkıştıyordu. Yakında hiç yutkunamayacaktı. Açık panzehir şişesini -tadı *pastisson*'a benzeyen tatlı bir meyankökü karışımıydı- boğazından aşağı indirdi ve ikinci şişeyi masanın üzerinden Jerrod'a fırlattı.

Kel'in kafasındaki uğultu, kürekkemikleri arasındaki ağrı neredeyse anında azalmaya başladı. Kendi dozunu boğazından aşağı boşaltan Jerrod'un boş şişeyi camı kıracak kadar sert bir şekilde masaya çarpmasını bulanık gözlerle izledi. Sanki koşuyormuş gibi nefes alıyordu, gözleri Kel'e odaklanmıştı. Konuştuğunda sesi kısık bir homurtu gibi çıktı.

"Birçok kişi baskı altında verilen bir sözün aslında bir vaat olmadığını söyler."

Merren hafifçe inledi ama Kel, Jerrod'un bakışlarıyla karşılaştı. "Bu dükkânda iş yaptığını biliyorum." Çoğunlukla boş olan lokantayı işaret etti, tezgâhın arkasındaki şefler onları dikkatle görmezden geliyordu. "Seni nasıl bulacağımı biliyorum. Arkamda Saray'ın gücü var. Jolivet'in Labirent'i kapatmasını sağlayabilirim. Bundan sonra seni gittiğin her yere kadar takip edebilir ve her birini de kapatabilirim. Seni ölüm gibi izler ve *cehennemde geçirdiğin hayatını mahvedebilirim*, anlıyor musun beni?" Masanın kenarını tutuyordu, parmakları bembeyazdı, metalik tat boğazının gerisinde hâlâ acıyordu. "Anlıyor musun?"

Jerrod ayağa kalktı ve kapüşonunu saçını örtecek şekilde kaldırdı. İfade­siz bir şekilde Kel'e baktı. Kel, Jerrod'un gümüş maskesinden kendi çarpık yansımasını görebiliyordu. Jerrod, "Hepsini yapabilirdin," dedi.

“Ama bu kadar eğlenceli olur muydu?”

Jerrod muhtemelen küfür gibi bir şeyler mırıldandı ve dükkândan dışarı çıktı. Uzun bir sessizlikten sonra Merren ayağa kalktı, Kel’in yanından geçti ve adamın peşinden dışarı çıktı.

Kel onu takip etti. Merren fazla ileri gitmemişti; sadece birkaç adım öndeydi, yolda öfkeyle yürüyordu. Jerrod hiçbir yerde yoktu ve bu hiç de sürpriz değildi. Şüphesiz Yulan Yolu’ndan bir atardamar gibi ayrılan pek çok ara sokaktan birinde kaybolmuştu.

Kel’in umurunda değildi. Neredeyse ölüyordu ama neredeyse; her şey *cantarella*’yı yutmadan öncekinden daha parlak, daha sert ve daha keskindi. Dünya bir elmasın üzerindeki ışık gibi parlıyordu.

Bunu daha önce de hissetmişti. Valderan Sarayı’ndaki suikastçıyı, adamın boynunu nasıl kırdığını, küçük kemiklerin parmaklarının altında çiçek sapları gibi çıtırdadığını hatırladı. Daha sonra yerinde duramamış, Conor’ın odasının fayanslı zemininde ileri geri volta atmış, saray cerrahının omzunu bandajlamasına yetecek kadar yavaşlayamamıştı. Daha sonra gömleğini çıkardığında kanının derisinde örümcek ağı çizgilerden oluşan bir labirent şeklinde kurduğunu fark etmişti.

Merren’in kolunu yakaladı. Kel onu sokağın gölgelerine doğru çekerken Merren şaşkınlıkla baktı... Mavi gözleri iri iri açılmıştı. Kel onu hafif sertçe duvara doğru itti, elleri Merren’in siyah ceketinin kumaşına dolandı.

Merren’in yanakları kızarmış, ağzı aşağıya doğru kıvrılmıştı ve Kel yine Merren’in dairesinde aklına gelen düşünceye kapılmıştı; onu öpebilirdi. Çoğu zaman hayatta kalmanın müthiş ıstırabının tadını çıkarırken, seks -ve onun yardımcı faaliyetleri- ayaklarının tekrar yere basmasını sağlardı. Bazen yapılabilecek tek şey buydu.

Böylece Merren'i öptü. Ve kısa bir an için Merren de Kel'in omuzlarını kavrayarak ona karşılık verdi. Kel zencefil çayının tadını aldı, Merren'in ağzının yumuşaklığını kendi ağzında hissetti. Kalbi *unut, unut*, diye çarpıyordu ama buna rağmen Merren yüzünü Kel'inkinden uzaklaştırdı. Şaşırtıcı bir güçle onu geri itti. "Hayır," dedi. "Kesinlikle hayır. *Kendini* öldürmeye çalıştın." Sanki kendisi de buna inanamıyormuş gibi konuşuyordu. "Zehir aldın. Bilerek."

"Kendimi öldürmeye çalışmıyordum," diye itiraz etti Kel. "Jerrod'u kırmaya çalışıyordum. Panzehrim vardı..."

"Ve işe yaradı!" Merren ceketini düzeltmeye çalıştı. "Yapılması delice bir şeydi. Delice ve intihara meyilli bir hareketti. Ve ben de..."

"Bunu yapmak zorundaydım," dedi Kel.

"Kimin için?" Merren biraz çılgın gözlerle sordu. "Andreya senden bunu yapmanı istemedi. İstemezdi de. Bunu kendin için mi yaptın? Aurelian Hanesi için mi?" Sesini alçalttı. "Prensini seviyorsun, anlıyorum. Bu Kılıç Kapan olayını duyduğumda yarı şaka sandım. Bunu kim yapar?" Alt dudağını sertçe ısırıldı. "Babam kendini öldürdü," dedi. "Tully'de. Onu asmayacaklardı. Birkaç yıl içinde serbest bırakacaklardı. Ama o ölmeyi seçti. Beni ve kız kardeşimi sokaklarda kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktı."

"Bunun için üzgünüm," dedi Kel, sempati ile savunma arasında kalmış bir halde. Yaptığı şey tehlikeliydi evet ama Ji-An da Sürüngenlere ok atıyordu ve Merren ona bağırıyordu. "Ben kendimi tehlikeye atmaya alışkınım, Merren. Aslında senden daha fazla *canterella* panzehri almam gerekecek. Çok işe yaradı." Merren'in ifadesini görünce aceleyle ekledi. "Bu, bunu tekrar yapacağım anlamına gelmiyor. Ölmek *istemiyorum*..."

Merren kimyasallardan yaralanmış ellerini havaya kaldırdı. “Hayatına değer vermiyorsun. Bu bir gerçek. Öyleyse ben neden vereyim?”

Aralıktan çıkarken çizmeleri kemik gibi kuru toz bulutları fırlatarak uzaklaştı. Kel onun gidişini sessizce izledi.

Kel, Marivent’e Batı Yolu üzerinden döndü. Ardıç ve yabani adaçayı, lavanta ve biberiye gibi alçaktaki yeşil çalılarının arasında Tepe’nin kenarını dolanan kireçtaşı bir yoldu bu. Keskin yeşil kokular, *cantarella*’nın kalıcı etkisi olan beynindeki sisin ortadan kalkmasına yardımcı oldu.

Merren Asper’a bir özür borçlu olduğu konusunda hafif bir şüphe duydu.

Saraya ulaştığında rüzgâr yeniden başlamıştı. Surların üzerindeki bayraklar canlı havada dalgalanıyor ve beyaz fırtınalar denizin yüzeyinde dans ediyordu. Kel uzakta, yarı batık Tyndaris’in gökyüzündeki keskin hatlarını görebiliyordu. Tekneler limandaki oyuncak gemiler gibi sallanıyor, ritimleri dalgaların deniz duvarına vuruşuyla eşleşiyordu. Uzaklarda, ufkun kenarında yağmur bulutları toplanıyordu.

Muhafızları selamladıktan sonra batı kapısından geçerek Conor’ı aramaya başladı. Bu sabah bir Pazarlık Odası toplantısı yapılmıştı ama şimdiye kadar kesin bitmiş olurdu. Konuşmaları gerekiyordu ama Kel bu konuşmadan korkuyordu.

Delfina’nın yanından geçtiğinde Castel Mitat yolunu yarılamıştı ve ona Prens’i görüp görmediğini sormak için durdu. Kadın sadece sarayın ömürlük bir hizmetkârının yapabileceği şekilde gözlerini devirdi.

“Parlayan Galeri’de şu zımbırtıdan oynuyor,” dedi. “*Kapalı alanda okçuluk.*”

Gerçekten de Parlayan Galeri'nin kapıları açık duruyordu. Kel içeriden, cam kırılmasına benzeyen seslerin arasına serpiştirilmiş kahkahaları duyabiliyordu. İçeri daldığında Conor, Charlon Roverge, Lupin Montfaucon ve Joss Falconet'in zarif, yüksek tavanlı odanın içinde derme çatma bir okçuluk alanı kurduklarını gördü. Yüksek masanın üzerine şarap şişelerini dizmişler ve sırayla onları oklarla vuruyorlardı. Atış yapmayanlar da sonuca dair bahis oynuyordu.

Kırık camlar ve içlerindeki renkli şaraplarla alkoller her yere saçılmıştı. Delfina'nın sinirlenmesine şaşmamalıydı.

"Montfaucon'un bir sonraki atışını kaçıracağına dair yüz kron diyorum Charlon," diye dalga geçti Conor ve Kel nadiren hissettiği bir şey hissetti. Conor'a yönelik gerçek bir öfke parıltısı. *Beck'e on bin kron borçlusun, bu henüz ödemediğin bir borç. Böyle anlamsız bir şeye yüz kron bahse girerek ne yapıyorsun?*

Montfaucon atışını yaptı ve kaçırdı. Conor tezahürat edip Roverge küfrederken Falconet döndü ve Kel'in kapı eşiğinde durduğunu gördü. "Anjuman!" diye bağırdı ve Conor ona baktı. "Pazarlık Odası toplantısında yoktun."

"Olması gerekmiyordu," dedi Conor. Kel, Conor'ın, bunu iyi saklamasına rağmen çok sarhoş olduğunu fark etti. Gülümsemesi ve uzun yayma dayanan eli biraz dengesizdi.

Falconet göz kırptı. "Neredeydin? Caravel'de mi?"

Kel omuz silkti. Bir ıslık korusu duyuldu ve Montfaucon, "Şanslı piç," diye mırıldandı. Kel, onlara öğleden sonrayı şehvet düşkünlüğü yaparak değil, iki suçluyla birlikte bir erişte dükkânında kendini zehirleyerek geçirdiğini söylese ne derlerdi diye merak etti.

Elbette bunu yapmadı. Onun yerine, Orfelinat'lı bir çocukken Tepe'nin soylularını ilk kez gördüğü o uzun masalardan bi-

rine oturdu ve onlara arenada yeni dövüş teknikleri öğrendiğini anlattı.

Bu, grubun dikkatini dağıtma yönünde istediği etkiyi yarattı. Roverge, Falconet ve Montfaucon onu sorulara boğdular ve bunların birçoğuna anında cevap bulmak zorunda kaldı. Hepsinin biraz sarhoş olduğunu fark etti ama hiçbiri Conor kadar sarhoş değildi. Bütün oda, mide bulandırıcı tatlı likör ve cin karışımı kokuyordu.

“Anjuman gelmeden önce neden bahsediyorduk? Ah, evet, sevimli Antonetta Alleyne’den,” dedi Roverge. “Conor’ı evliliğe sürüklemeyeceği açık görüldüğüne göre biriyle biraz yatak sporu yapmayı düşünür mü diye.”

Kel’in boğazında kaynayan öfke onu boğacak gibi oldu. “Bu annesinin planıydı,” dedi düz bir sesle. “Onun değil.”

“Doğru,” dedi Falconet, az önce bir şişe sarı *cedratine*’i kıl payı kaçırmış olan ve bundan memnun görünmeyen Roverge’dan yayı alırken. “Yazık ki Ana’nın kafasında bir beyin yok. Aksi takdirde iyi bir eş olurdu.”

Montfaucon büyük şömineye yaslanarak, “Beyne ihtiyacı yok,” dedi. Şimdilik yayını bir kenara bırakmıştı. “O milyonlar değerinde ve yeterince süslü bir kız.”

Roverge kıkırdadı ve elleriyle şehvetli bir kadın şekli çizdi. “Onunla evlenseydim ipekler içinde onu sırtüstü çevirir, küçük Roverge adaylarını içine pompalardım.”

Kel, Roverge’in suratına yumruk atma dürtüsünü bastırdı. *Eskiden onunla korsancılık oynardın, demek istedi. Bir defasında annesine hakaret ettin diye seni gözyaşlarına boğulana kadar kılıçla kovalamıştı.*

Kel o an geçmiş sürekli Antonetta’nın değiştiği zamana göre çerçevelediğini fark etti. Kız davranışlarını, ona karşı davranış

şeklini değiştirmişti. Ama şimdi Roverge'ı, Montfaucon'u ve Falconet'i dinlerken şöyle düşündü: Değişen *onlardı*. Antonetta aniden *kıvrımlara sahip olduğunda*, yeni vücudu göğüsleri ve kalçaları ile sanki onlar için başka bir şeye, yabancı, ihmal edilebilir, alay edilmesi kolay bir şeye dönüşmüş gibiydi. Onun zeki ve parlak biri olduğunu unutmuşlardı. Hayır, o bundan daha fazlasıydı. Zekâsı onlar için görünmez hale gelmişti. Bunu göremiyorlardı.

Kız bir noktada, tek başına, bu görünmezliği kendi avantajına çevirme seçimini yapmıştı. Conor'ın odasındaiken onu nasıl etkisiz hale getirdiğini düşündü Kel... Ustaca yapılmıştı ama Charlon Roverge'ın anlayabileceği türden bir beceri değildi. Aslında Kel, bunu şimdiye kadar kendisinin bile anlayamadığını itiraf etmeliydi.

“O halde kendini Alleyne Hanesi'ne eş olarak öner,” dedi Kel, Charlon'a dişlerinin arasından. “Sunabileceğin onca şeye hayır diyemezler.”

Conor'ın dudakları seğirdi. Ancak Roverge alaycılığın farkında değildi. “Yapamam,” dedi. “Lanet babam, doğumumda beni bir Gelstaadt tüccarının kızıyla evlendirme sözü vermiş. Eğitimini bitirmesini bekliyoruz. Bu süre zarfında canımın çektiği kadar oynamakta özgürüm.”

“Oyun demişken,” dedi Montfaucon, “Klothilde Sarany'nin dün gece geldiğini duydum. Montfaucon Hanesi'nde küçük ve zevkli bir toplantıdan hoşlanacağını düşündüm.”

Roverge şaşkın görünüyordu. “Kim?”

“Malgasi Büyükelçisi,” dedi Falconet. “Olaylara yetişmeye çalış Charlon.”

“Onunla aşk dolu bir bağ kurmak istemenden çok etkilendim,” dedi Conor. “Korkunç biri.”

Montfaucon sırtıttı. “Birkaç yara izi hoşuma gider.” Bir du-man halkası üfledi. “Yarın gece onunla akşam yemeği yiyecek-sin, Conor. Parti konusunu gündeme getirebilirsin...”

“Klothilde Sarany’yi tek misafirlerinin sen ve o olduğu bir partiye davet etmeyeceğim,” dedi Conor. “Haklı olarak buna çok sinirlenebilir.”

“Bu yüzden geri kalanınızı da davet ediyorum,” dedi Montfaucon, geniş bir şekilde herkesi işaret ederek. “Hepiniz gelin. Şarap akacak, güzel dansçılar ve daha az çekici ama çok yetenekli müzisyenler olacak...”

Montfaucon partileriyle ünlüydü. Doğru olduğu kadar yanlış giden partileri de olurdu ama hepsi her zaman görkemli bi-rer gösteriydi. Her konunun hediye olarak bir yılan sepeti aldığı (Antonetta bayılmış ve kanepelerden birinin arkasına düşmüştü) ve Montfaucon’un bir sıcak hava balonuyla balkonunun te-pesine çıkmayı planladığı, sonunda ağaçlara takıldığı zamanlar bile olmuştu.

Roverge nezaketsizce, “O senin partine katılmak için burada değil, Montfaucon,” dedi. “Conor’ı Prenses Elsabet ile evlenme-ye ikna etmek için geldi...”

Bir şangırtı oldu. Falconet bir ok fırlatarak Nyenschantz’dan gelen bir şişe *samohan*’ı parçaladı. Camlar her yöne uçarken hep-si eğildi. Zemin kırıklarla doluydu ve bazı duvar halıları fena halde lekелendi. Kraliçe Lilibet çok kızacaktı.

Joss, sıra kendisine gelen Conor’a yayı verdi. Roverge, gözleri parıldayarak -Falconet’in vuruş yapmayacağına bahse girerdi- şöyle dedi: “Pekâlâ, Conor. Bu evlilik işi hâlâ seni rahatsız edi-yorsa babamla konuşmalısın. En iyi, en nesnel tavsiyeyi o verir.”

“Charlon,” dedi Kel, Conor’ın ifadesi sertleşirken, “aileni ra-hatsız eden şu tüccara ne oldu? Mürekkep üretenlere?”

Roverge kaşlarını çattı. “Onları mahkemeye verdik. Adalet Sarayı huzurunda mürekkep ve boyanın oldukça farklı şeyler olduğunu iddia etme cüretinde bulundular.”

“Değiller mi?” dedi Conor yayıyla nişan alarak.

“Aksine, ikisi aynı! Ve tabii ki yargıçlar da bunu bizim gibi gördüler.” *Bol miktarda rüşvetle*, diye düşündü Kel. “Cabrol ailesi kuyruklarını bacaklarının arasına kısırdıkları gibi Castellane’i terk ettiler. Durelo’da esnaf olarak barınabilirlerse şanslı sayılırlar.” Tükürdü. “Bundan sonra kimseyi rahatsız edeceklerini sanmıyorum. Bir şey değil.”

Conor okunu fırlatırken o da yayını salladı. Ok cin şişesine çarptı, etrafa bir sürü cam parçası uçtu ve odayı ardıc kokusuyla doldurdu. Roverge, her zamanki gibi arkadaşlarının ruh haline aldırış etmeden Conor’ın omzuna vurdu. Roverge mürekkep, boya ve Cabrol ailesinin yok oluşu hakkında konuşmaya devam ederken Montfaucon yayı almaya gitti.

Masa değişti. Falconet, Kel’in yanına oturmuştu. Bugün siyah kadife giyiyordu, üzerindeki ipek yığını parlak gümüş dokumayla canlanıyordu. Falconet, Conor ya da Montfaucon’a benzemezdi, kendini iyi sunardı ama onların kıyafet ve modaya olan hayranlığından yoksun olduğu açıktı. Kel sık sık Falconet’in ilgisini çeken şeyin ne olduğunu merak ederdi. Tüm aktivitelere aynı sıradan eğlenceyle bakıyor gibi görünüyordu ama gerçek bir tercihi yoktu.

“Söyle bakalım,” dedi Falconet, Kel’in omzuna bakarak, “nasıl yaralandın?”

Kel bakışlarını yana çevirdi. “Yaralandığımı sana düşündüren ne?”

“İnsanlar konuşuyor. Ancak...” Falconet ellerini iki yana açtı. “Eğer istemiyorsan bunu tartışmamıza gerek yok.”

“Sarhoş oldum,” dedi Kel. “Attan düştüm.”

Falconet gülümsedi. Her şeyi çok keskindi... elmacıkkemikleri, omuzlarının açısı, hatta gülüşü bile. “Neden böyle aptalca bir şey yaptın?”

“Kişisel nedenler,” dedi Kel.

“Ah.” Falconet, Roverge ile bahis oynayan Montfaucon’u izliyordu. “Dediğim gibi bunu tartışmamıza gerek yok.” Ellerin üzerine yaslandı. “Conor, Marakand’a gitmeyi düşündüğünü söylemişti ama bu fikirden vazgeçmiş gibi görünüyor.”

Sadece Prosper Beck’ten kaçıyordu. “Evet, öyle.”

“Çok yazık,” dedi Falconet. “Ben de annemin Shenzhou’daki ailesini sık sık ziyaret ederim.” Bu Conor ve Joss’un ortak noktasıydı. İkisinin annesi de Castellane’de doğmamıştı. “Ama bunu evliliği daha ciddiye alması olarak algılıyorum.”

“Gerçekten mi? Ben öyle bir izlenim edinmedim.”

“Ama mantıklı. Doğru bir evlilik, Castellane’e büyük miktarda altın ve zafer getirir. Bir düşüncemi paylaşmama izin verirsen...”

“Ben sana izin versem de vermesem de paylaşacaksın zaten,” dedi Kel ve Falconet sırtıttı. Joss, Kel’e Conor’dan ayrı bir kişi gibi davranan ender soylulardan biriydi. Kel, bunun Falconet’in iyiliğini düşündüğü anlamına gelmediğini çok iyi biliyordu ama yine de ilginçti.

“Conor evliliği düşünmeye başladıysa ve sanırım başladı,” dedi Falconet, “Kutani Prensesi’ni dikkate almalı.”

“Senin Sarthe’ın destekçisi olduğunu sanıyordum. Yoksa Kutani’ye olan bu ani ilgin Baharat İmtiyazı’na sahip olmanla mı alakalı?” Falconet filosu tarçın ve biber için Sayan ve Taprobana’nın derinliklerine inerek dünyanın çevresini dolaşırdı. Ancak Kutani’nin baharat adası olarak bilinmesinin haklı se-

bepleri vardı. Kıyıları her biri değerli ve pahalı olan Çin tarçını, karanfil, safran ve kakule kokularıyla doluydu.

Falconet omuz silkti. “Bir şeyin benim için iyi olması onun Aurelian Hanesi için iyi olmadığı anlamına gelmez. Kutani baharatları değerlidir ve Castellane’in kasasını zenginleştirmeye hizmet edecektir. Ben sadece Kutani’yi ziyaret etme ayrıcalığına değil aynı zamanda Anjelica Iruvai ile de tanışma ayrıcalığına sahip oldum. O boş kafalı bir asilzade olmaktan çok uzak biri. Bir zamanlar Kral uzaktayken bir haydut ayaklanması Baharat Kasabası’ndaki sarayı tehdit etmişti. Anjelica orduyu kendisi yönetti ve prensler sinerken o tehdidi bastırdı. İnsanlar ona bayılıyor. Ve... yani onu gördün.”

“Evet,” dedi Kel kuru bir sesle. “Ya da en azından bazı yaratıcı sanatçıların eserlerinde gördüm.” Charlon Roverge yeni bir hedef oluşturmak için *palit* şişelerinden bir kule düzenlerken gülerek onu izleyen Conor’a baktı. Birkaç hizmetçi galeriye girme cesaretini göstermişti ve şimdi odayı kaplayan kırık camları toplayarak oradan oraya koşuşturuyorlardı. Montfaücon her zamanki gibi bakıyor, koyu renk gözlerindeki ifade okunamıyordu.

Kel, Falconet’e baktı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Her zaman *sorabilirsin*,” dedi Falconet. “Ama istediğin şeyi alıp alamayacağını bilemem.”

“Bu bir bilgi,” dedi Kel. “Kraliçe’nin Artal Gremont’tan canavar olarak bahsettiğini duydum. Neden sürgün edildiğine dair bir fikrin var mı?”

“Hımmm.” Falconet o kadar uzun süre cevap verip vermemeyi düşünüyor gibiydi ki Kel, *hayır*’da karar kıldığını varsaydı. Sonra soruyu cevapladı, “Anladığım kadarıyla hiçbir zaman tam olarak dürüst biri olmadı. Ama öyle görünüyor ki şehirdeki bir lonca başkanının kızına karşı tutku beslemiş. Elbette ona ev-

lenme teklif edemezdi. Ama makul bir meblağ karşılığında onu resmi metresi yapmayı teklif etmiş,” dedi. Falconet tırnaklarını inceledi. “Ne yazık ki babası saygın bir insandı. Kızının evlenmesini istiyordu ve piç torunlarla ilgilenmiyordu. Gremont, babayı uydurma bir suçlamayla Tully’ye attırdı ve bu fırsatı... kızını *kullanmak* için değerlendirdi.”

Kel midesinin bulandığını hissetti. “Ona tecavüz etti.”

“Evet. Ve baba Tully’de kendini öldürdü. Ama loncalar arasında arkadaşları vardı. Adalet Sarayı’na gidileceği konuşuluyordu. Böylece Artal sürgüne gönderildi ve skandal sona erdi. Acılarından dolayı kızına bir miktar para ödendi.” Falconet tüm bu olup bitenlerden tiksiniş gibi görünüyordu. Kel bunu takdir etti.

“Kızı,” dedi Kel. “O kız Alys Asper mıydı?”

Falconet ona bakmak için hızla döndü. “Bana söylediğinden daha fazlasını biliyorsun,” dedi. “Öyle değil mi?”

Kel cevap veremedi omzunda bir dokunuş hissetti. Delfina’ydı bu. “Özür dilerim, Sör. Gasquet sizinle biraz konuşmak istiyor.”

Kel masadan indi. “Görüyorsun,” dedi Falconet’e. “Cerrah beni istiyor.”

“Elbette.” Falconet başını eğdi. “Kişisel nedenlerden dolayı, attan düşmenin üzücü sonucu olan yaralarının dikkate alınması gerekiyor.”

Kel, Delfina’yı avluya kadar takip etti. Artık yağmur çiselemiyordu ama avlu hâlâ zengin beyaz çiçekler, nemli toprak ve kireçtaşının yeşil kokusu, denizle yağmurun ekşi-tatlı birlikteliği gibi kokuyordu.

Delfina suların damladığı bir kemerin altında Kel’e döndü. “Sana bir notum var, Sör.”

Katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Kel, kendisini merak etmeden izleyen Delfina'ya bakmadan önce satırları hızla taradı. “Demek Gasquet beni görmek *istemiyor*.”

Delfina hayır dercesine başını salladı.

“Bu notu sana kim verdi, Delfina?” diye sordu Kel.

Yüzü kâğıt gibi boş bir ifadeyle gülümsedi. “Anlayamadım. Bu sarayda o kadar çok şey oluyor ki, takip edemiyoruz.” Hızla mutfağa doğru ilerledi.

Kel mektubuna baktı, mürekkebi şimdiden yağmurun ne miyle dağılmaya başlamıştı.

Benimle Sault'un kapısında buluş. Bana borçlusun. -Lin

Aram halkı, en büyük ihtiyaç ve korku anında kraliçelerinin sözlerini duymak için bir araya gelmişti. Büyücü-Kralların orduları zaten Aram'ın ötesindeki düzlüklerde toplanmışlardı.

Kraliçe Adassa, yanında Makabi ile birlikte Ashkar halkının önünde durdu ve onlarla konuştu. "Uzun yıllardır çevremizdekiler savaşıırken bizim topraklarımız barış içindeydi," dedi. "Fakat o dönem sona erdi. Kötüler ve güce aç olanlar bize savaş getiriyor ve Aram'ın buna cevap vermesi gerekiyor."

Ve insanlar haykırdı çünkü aileleri ve hayatları için korku içindeydiler ve şöyle dediler: "Ama Kraliçe, Aram bu kadar küçük bir ülke ve bu kadar güç karşımızdayken nasıl galip gelebiliriz?"

Adassa da, "Süleyman gibi Büyücü-Krallar gücü sadece zor kullanarak almayı bilir. Karşılıksız verilen şeyi anlamazlar," dedi. Kraliçe ellerini uzattı. "Size gücünü düşmanımıza karşı kullanmam için benimle paylaşmanızı emre demem. Bunu yalnızca isteyebilirim."

Fakat sözleri cesur olmasına rağmen yüreğinde korku vardı. Belki de halkından hiçbiri güçlerini paylaşmak istemezdi. Belki ovalardaki orduların önünde tek başına dururdu.

Fakat Makabi, "Cesaretli ol," dedi. Bunun üzerine Kraliçe sarayın kapılarını açtı ve tahtına otururken, halkı birer birer onun önünden geçti. Kimse geride kalmadı; ne çok genç, ne çok yaşlı, ne hasta ne de ölmek üzere olan. Her biri geldi ve Kaynak Taşı'nın gücünü artırmak için bir kelime teklif etti. İsteyerek vazgeçtikleri bir kelime, teklif edildikten sonra bir daha asla konuşamayacakları bir kelime.

Ve bu, Aram halkının armağanıydı.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus lovit

BÖLÜM ON DÖRT

Kel geldiğinde Lin, Sault'un kapılarının önünde bir saatten fazla süredir bekliyordu. Huysuzdu, yağmur aralıklı olarak çiseliyordu. En azından ilk saat boyunca Mariam yanındaydı. Taş bir sarnıcın kenarına tünemişlerdi. Mariam heyecanla Marivent'in arabasının gelmesini bekliyordu. Prens'in kuzenini görme şansına sahip olduğu için çok mutluydu.

"O kısmen Marakandi, değil mi?" diye sormuştu. Kucağında Gelstaadt'tan gelen baharatlı kurabiyelerden açık bir paket vardı ve mutlu bir şekilde onları yiyordu. Malgasi'de Ashkarlara şeker yasaktı ve Mariam'ın tatlıya doyumsuz bir düşkünlüğü vardı.

"Evet." Lin yavaşça cevap vermişti çünkü bundan tam olarak emin değildi. Prens annesi aracılığıyla Marakandi kanı taşıyor ve Kel ona çok benziyordu, bu yüzden bunun mümkün, hatta olası olduğunu düşündü. Yine de. Mariam'a küçük şeyler hakkında bile yalan söylemekten nefret ediyordu ve son günlerde defalarca bunu yapmak zorunda kalmıştı.

"Marakand'ı hatırlıyorum," dedi Mariam biraz özlemle. "O kadar güzel kumaşları var ki. İpekler, satenler ve sırma işli

kumaşların hepsi muhteşem desenlerle dokunmuş. Bir kere-
sinde Kasavan'da kralların alayını gördüğümü hatırlıyorum.
Saraylıların hepsi, kenarları safran ipekli, alevlere benzeyen yeşil
brokar giyiyordu...”

Krallar. Marakand'ın şu anda iki kardeşin işgal ettiği çifte
tahtı vardı. Kraliçe Lilibet onların kız kardeşiydi. Lin, eğer kadın
Castellane'e gelmeseydi o tahtlardan birine oturabilir miydi diye
merak etti. Yoksa kraliçe olma şansı burada anavatanına göre
daha mı yüksekti?

Mariam derin bir nefes aldı. Lin arkadaşına şaşkınlıkla baktı
ve bembeyaz olduğunu gördü. Ruta Magna'da bir şeye bakıyordu.
Lin onun baktığı yöne baktı ama sadece olağan trafik karmaşasını
gördü. Çiseleyen yağmurdan kaçınmak için taş sıraların altından
geçen ıslak yayalar. Bunların arasında koyu kömür grisine boyan-
mış, lake üst kısmı yağmurdan parıldayan devasa, koyu renkli bir
araba vardı. Araba geçerken Lin, yan tarafındaki armayı gördü.
Dışleri görünen ve saldırmaya hazır siyah-gri bir kurt.

“Mariam?” Elini arkadaşının koluna koydu. Titrediğini hissetti.

“*Vamberj*,” diye fısıldadı Mariam. Ayağa fırladı ve baharatlı
bisküvilerini bir su birikintisine döktü.

“Mariam!” diye seslendi Lin ama arkadaşı çoktan Sault'a ka-
cıp Lin'i perişan halde bırakmıştı. Onun peşinden gitmek istedi
-*vamberj* askerlerinden zar zor kurtulduktan bunca yıl sonra bir
Malgasi arabası görmenin Mariam için nasıl bir şok olacağını
hayal edemiyordu- ama Kel'i kaçırmayı göze alamazdı. Mariam'ı
bulmak için Sault'a giremezdi ve eğer Kel kapıda terk edildiğini
düşünürse ona bir daha yardım edemeyebilirdi.

Ancak Mariam için duyduğu endişe, huysuzluğunu bastır-
madı. Kel, Mariam'ın görmeyi çok istediği Marivent arabasıyla
geldiğinde Lin, yağmurdan sıırılsıklam ve sinirliydi. Kel'in elin-

den kaçınarak arabaya bindi ve karşısındaki koltuğa oturup ince saç tutamalarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

“Anladım,” dedi Kel, ona sepetten aldığı sıcak bir bezi uzatarak. Lin’in bunu ayaklarını kurulamak için uzattığını anlaması biraz zaman aldı. “Doktorumun benim yanıma çağırılması yerine ben onun yanına çağırıldım.”

“Hımm,” dedi Lin, ayaklarını ve saçlarını havluyla kurularak. Kuru olmak güzeldi. “Beni Labirent’e götürecek birine ihtiyacım vardı.”

“Labirent mi?” Kel şaşırmış görünüyordu ama kendi tarafındaki pencereyi iterek açtı ve bilgiyi sürücüye iletti. Araba, Ruta Magna’ya doğru hışırdayan yük arabaları ve at arabalarından oluşan kordonun içinden yavaşça ilerlemeye başladı. “Neden ben?”

“Tanıdığım *Malbushim* arasında bana iyilik borçlu olan tek kişi sensin.”

“Gerçekten mi?” Kel tekrar koltuğuna yerleşti. “Tek kişi ben miyim? Peki ya Antonetta Alleyne?”

“Demoselle Alleyne saygın bir genç hanımdır,” dedi Lin. “Beni Labirent’e götürmesini istesem dehşete düşerdi. Oysa eminim senin ve Prens’in diğer arkadaşları orada çok fazla zaman geçiriyor, her türlü nahoş faaliyetle meşgul oluyorsunuzdur. Üstelik ondan yeterince şey istediğimi düşünüyorum.”

“Seni gizlice saraya sokması için onu ikna edebilmene şaşırdım,” dedi Kel.

Lin, Kel’in üzerindeki kıyafeti görse Mariam’ın hayal kırıklığına uğrayacağını düşündü. Sade bir giyimi vardı, siyah çuha ve beyaz bir gömlek. Ama manşetlerindeki ve yakasındaki işlemler Lin’in bir ayda kazandığından daha pahalı olmalıydı.

“Kolay oldu,” dedi Lin. “Senden hoşlanıyor.”

Kel çok şaşırılmış görünüyordu. *Erkekler*, diye düşündü Lin.

“Onun gözü sadece Conor’da,” dedi Kel.

“Sana nasıl baktığını gördüm,” dedi Lin.

“Bunu düşünmeye bile cesaret edemez,” dedi Kel ve sesinde yeni bir sertlik belirdi. “Annesi onu evlatlıktan reddeder.”

Lin sinirinin bozulduğunu fark ederek konuyu değiştirmenin en iyisi olacağını düşündü. “Belki.” Artık nemli olan bezi attı. “Ama bir Ashkar kadını olarak gün batımından sonra Labirent’te olmak benim için yasa dışı.”

“Labirent’teki her şey yasa dışı,” diye belirtti Kel.

“Ayrıca güvenli de değil. Kanunsuzluk beni adaletsiz kanunlardan bile korumaz. İkisi de kötü. Tek başıma Labirent’te bir suçlu için kolay bir av olurdum. Senin yanında olursam, benim de senin gibi olduğum varsayılır. Bir *Malbushim*.”

“Bu kelimeyi daha önce de söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?”

Lin durakladı. Bu kelime Aram’ın eski dilinin bir parçasıydı ve günlük sözcük dağarcığının o kadar büyük bir kısmını kaplıyordu ki Kel’e yabancı olduğunu unutmuştu. “*Ashkar olmayan* anlamına geliyor,” dedi. “Aslında gerçek anlamı ‘giysiler’. Sadece kıyafetler, ceket veya elbise gibi. Ama biz bunu boş kıyafetler anlamında kullanıyoruz; onları giyen kimse yok anlamında. İçlerinde kimse yok gibi.”

“Boş elbiseler,” diye düşündü Kel. “İçlerinde hiç ruh yok mu?”

“Evet,” dedi ve biraz kızardı. “Bu arada bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Ruhların yani.”

“*Tam anlamıyla değil*,” dedi Kel hafif alaycı bir ses tonuyla. “Saygınlıktan bahsetmişken, Labirent’te ne istiyorsun?”

“Eskici Kral kendisi için orada bir kitap bulmamı istedi,” dedi. “Karşılığında, Kara Köşk’teki ekipmanı, seni tedavi ederken kullandıklarım gibi ilaçları damıtmak için kullanmama izin verecek.”

“Bunu Sault’ta yapamaz mısın?”

“Sault’taki tıbbi cihazların çoğunun kullanımı kadınlara yasaktır. Doktor olmama bile ancak büyük bir isteksizlikle izin verdiler.”

“Bu çok saçma,” dedi Kel kararlı bir şekilde. “Açıkçası mükemmel bir doktorsun. Ve bunu yakın zamanda senin becerilerin sayesinde hayatı kurtarılan tarafsız bir gözlemci olarak söylüyorum. Gerçekten.”

“Gerçekten.” Lin gülümsedi. “*Sen* bir Kılıç Kapan olarak Eskici Kral’ı nereden tanıyorsun?”

“Bana iş teklif etti,” dedi Kel. “Ona hayır dedim ama çok ısrarcı.” Araba sarsılarak durdu. Gelmişlerdi.

Uzun zaman önce gerçekleşen bir deniz savaşının anıtı olan eski bir taş kemer, Labirent’in girişini işaret ediyordu. İndiler. Kel, inmesine yardım etmek için Lin’e tekrar elini uzattı ve bu kez Lin elini tuttu. Araba onları burada bekleyecekti zira Labirent’in sokakları onu içeri alamayacak kadar dardı.

Lin, Kel’in peşinden kemerden geçti ve ilk kez Labirent’in içine girdi. Omzunun üzerinden arkasına baktığında Ruta Magna’nın parıltısını hâlâ görebiliyordu ama bu çok uzun sürmedi. Dar, dumanlı sokaklar onu yuttu.

Şehrin fenercileri de Uyanıklar gibi buraya gelmezdi. Bunun yerine ucuz meşaleler -naftaya batırılmış ve tahta direklerin etrafına sıkıca sarılmış paçavralar- boyasının çoğu tuzlu hava tarafından çoktan aşınmış olan, çiçek desenli duvarlara tutturulmuş metal tutucularda parlıyordu. Yüksek depo duvarları ve kalın, yükselen dumanın ayı ve yıldızları örtmesi karanlığın altında çok derin bir ezilme hissi uyandırıyordu.

Mekân bayat balık, çöp ve baharat kokuyordu. Pek çok ailenin yaşadığı evlerin kapıları ardına kadar açıktı. Yaşlı kadınlar mer-

divenlere oturmuş açıktaki ateşin üzerinde uzun kaşıklarla metal kapları karıştırıyorlardı. Oradan geçen denizciler boyunlarında metal kâseler taşıyorlar ve bir kepçe balık yahnisi karşılığında bunları birkaç madeni parayla birlikte kadınlara uzatıyorlardı.

Ateşler kendi dumanlarını meşalelerin dumanına ekleyerek Lin'in burnunun gıdıklanmasına neden oldu. Duman ve kalabalığın arasında herhangi bir şeyi net olarak görmek zordu. Yüzler sanki canlı hayaletlere aitmiş gibi gölgelerin arasından belirip tekrar kayboluyordu.

Lin, kendini korumak için Kel'in yanında durdu. Eğer onu kaybederse Ruta Magna'ya dönebileceğinden şüpheliydi. Kel kendinden emin yürüyordu, bu yüzden Lin'in az evvel söyledikleri tümüyle yersiz değildi. Kel, Labirent'in yollarını gayet iyi biliyordu.

“Dikkat et.” Kel, Lin'in etrafından dolaştığı siyahımsı kırmızı bir su birikintisini işaret etti. Artık alışkanlık haline geldiğini fark etmeye başladığı yan gülümsemesiyle ona baktı. Hiçbir şeyi fazla ciddiye almadığını söyler gibi görünen gülümsemeydi bu. “Ne düşünüyorsun? Labirent beklediğin gibi mi?” dedi Kel.

Lin tereddüt etti. Sault'ta böyle bir yoksulluk olmadığı için bunun ona tuhaf geldiğini nasıl söyleyebilirdi? Doktor olarak yoksul evlere gitmişti ama bu farklı hissettiriyordu. Hayır kurumlarının ya da kanunların müdahalesi olmaksızın kendi kendini tüketmeye bırakılmış bir yerdi burası. Kirli pencerelerden kalabalık, dar evlerin zeminlerinde uyuyan aileleri görebiliyordu. Haşhaş suyu bağımlıları rüya görürken başları öne eğilmiş, duvarlara yaslanmış oturuyorlar, yoldan geçenler sanki uyuyan köpeklermiş gibi üzerlerinden atlıyorlardı. Kapı eşiklerinde diz çökmüş yaşlı kadınlar, madeni paralar için yalvararak metal bardaklarını sallıyordu.

“Kalabalık ama terk edilmiş gibi görünüyor,” dedi Lin.

Kel söylediklerinin doğruluğunu sakın bir şekilde gözlemliyormuş gibi başını salladı. Lin onun genel olarak son derece sakın olduğunu düşündü. Yalan söylemek ve bunu yaparken de gülümsemek zorunda kaldığı durumlarda sakınmış gibi davranmanın işinin doğası olduğunu düşündü.

Gülümsediğinde ona yalan söyleyip söylemediğini merak etti.

“Sanırım Morettus’un istediği kitap saygın kitapçıların satmayacağı bir şeydir,” dedi.

“Bu, sihirle ilgili bir kitap.” Lin, sokakta oturan ve gömleğinin sol kolu sıyrılmış olan bir Shenzan denizcinin yanından geçti. Hansaetic askeri ceket giymiş zayıf bir adam, bir tepsi boya ve ısıtılmış iğneler kullanarak koluna dikkatlice dövme yapıyordu. Bu bir timsahtı, kuyruğu adamın koluna dolanmıştı, pulları parlak yeşil ve altın rengindeydi. “Daha fazla bir şey söyleyemem.”

“Büyü hakkında bir kitap,” diye tekrarladı Kel düşünceli bir tavırla. “Gerçekten tehlikeli bir şey.”

Lin ona yan gözle baktı. Deniz havası dalgalar halinde üzerine çullanıp onu ürpertiyordu. Labirent’in baharat ve duman kokusuyla karışıyordu. Çiçek hastalığı izlerini temizleyeceğini ve “tutkunun kalitesini artıracaklarını” vaat ettiği koyu renkli bir sıvının şişelerini satan bir satıcının yanından geçtiler. Lin ona onaylamayan bir bakış attı. Böyle adamları tanırdı, şişelerde renkli sudan başka bir şey yoktu.

“Eğer onu bulursan Morettus’un kitabı ne yapmayı planladığını biliyor musun?” dedi Kel.

“Bunu tam olarak kendisi için istediğini sanmıyorum,” dedi Lin. “Sanırım onu benim için istiyor. Büyü ile tıbbın nasıl daha iyi karıştırılacağını öğrenmem için.”

“İlginç,” dedi Kel. “Belki de hastadır. Veya hasta olan birini tanıyordur.”

Lin, böyle bir teoriyi düşünemeyecek kadar Mariam'ı düşünmekle meşguldü. Eskici Kral onun gözüne yeterince iyi görünmüştü. Çok zayıf ve belki de çok solgundu ama bir şekilde hasta değilmiş de yoğun ve aşırı çalışıyormuş izlenimi veriyordu.

Kel bir anıyı hatırlamış gibi gülümsedi. “Çocukken Orfelinat'ta oynadığım bir oyun vardı. *Eğer sihrin olsa, onunla ne yapardın?* En iyi arkadaşım Cas ve ben büyüyü kullanarak tüm zamanların en güçlü korsan kralları olacağımızı söyledik. Altınlar diğer gemilerin güvertelerinden bizim kasalarımıza uçardı.”

Lin gülmeden edemedi. “Tembel bir korsan olmayı mı hayal ediyordun?” O gerçeküstü sakinliği ve yan gülümsemeyi öğrenmeden önce Kel'i küçük bir çocuk olarak hayal etmeden duramadı. O da bir zamanlar Josit gibi dizlerinin derisi sıyrılmış, saçları dağınık küçük bir çocuktü. Lin, ondan *hoşlandığını* düşündü. Ondan hoşlanmamak elde değildi; kendini beğenmiş, komik ve zeki biriydi. Prens Conor'ın onun yaşamasını neden bu kadar istediğini anlayabiliyordu.

Labirent'in ana caddesi olan Arsenal Yolu'nun orta kısmına ulaşmışlardı. İçki ve uyuşturucu satışı yerini sekse bırakmıştı. Dudakları ve yanakları boyayla kızarmış, az giyimli genç erkekler ve kadınlar, genelevlerin açık kapılarında oturuyor ya da camsız pencerelerin önünde toplanıp yoldan geçenlere sesleniyorlardı. Mavi asker üniformalı bir adam pencerelerden birinin önünde durdu. Bir grup kızla hararetli bir tartışmanın ardından siyah saçlı ve çilli, ince, genç bir kıza parmağını salladı. Kız müstehcen evden çıktı ve elini uzatarak ona gülümsedi. Onu yakındaki bir ara sokağa götürmeden önce, bir meşalenin ışığı altında avcunun içine paraları saydı.

Lin onların gölgelerde kaybolacağını düşünmüştü ama adam durup kızı duvara yasladığında hâlâ görülebiliyorlardı. Adam

ellerini kızın eteğinin altına kaydırıp yüzünü boynuna gömdü. Pantolonunun kemerini çözüp ateşli bir çaresizlikle kıza doğru abanırken kızın çıplak bacakları adamın kalçalarının etrafından sarkıyordu. Lin onları duyamıyordu ama kız hareket ettikçe adamın omzunu okşuyormuş gibi görünüyordu. Sanki *tamam, tamam*, der gibi neredeyse anaç bir hareketi bu.

Lin yanaklarının alev aldığını hissetti. Durup baktığı için olduğunu sandı. Kel, birkaç beden büyük yırtık ceketli genç bir çocuğun bardağına bozuk para atmak için bir anlığına uzaklaşmıştı. Sadece bir anlığına gitmişti ama geri döndüğünde Lin'in yüzüne ve sonra ara sokağa bakıp alaycı bir şekilde gülümsedi. "Buna 'yarım kronluk ayak işi' diyorlar," dedi. "Odaya para ödemezsen daha ucuza geliyor. Ve hayır," diye ekledi, "bunu bilmenin sebebi kişisel deneyimler değil."

"Sadece... Tapınak Bölgesi'nden farklı, değil mi? Oradaki fahişelerin sağlık durumları düzenli olarak doktorlar tarafından kontrol edilir. *Kendi* güvenlikleri için," diye ekledi Lin, muhtemelen son derece iffetli görüldüğünü bilerek, "olması gerektiği gibi."

Tekrar yan yana yürüdüler. Lin, "Bana Eskici Kral'ın sana ısrarla iş teklif ettiğini söylemiştin," dedi. "Ne işi bu?"

"Anladığım kadarıyla onun adına casusluk yapmamı istiyor. İmtiyazlı Ailelerde neler olup bittiğini bilmek istiyor. Tepe'de bazı gözleri var ama her yerde değil."

"Ve Veliaht Prensini de gözetlemeni istediğini tahmin ediyorum. Bu da son derece tehlikeli görünüyor."

"Önemli değil. Ne olursa olsun bunu asla yapmam." Kel nefes verdi ve meşale ışığının ardında neredeyse görünmez olan yıldızlara baktı. "Sanki herkesin bana neden Conor'a ihanet etmeyeceğimi sorduğunu hissediyorum," dedi ve Lin, Prens'ten

bu kadar gelişigüzel söz edildiğinde her zaman olduğu gibi bir sarsılma hissetti. O, Veliaht Prens Aurelian'dı. Kendisine basit bir isimle hitap edilmesi Lin için kesinlikle tuhaftı. “Beni Orfelinat’tan gelip alan o değil. Beni Kılıç Kapan yapan o değil. Ve eğer bir Kılıç Kapan olmasaydım büyük ihtimalle buraya gelirdim.” Eliyle Labirent’i işaret etti. “On iki yaşımıdayken attan düştüm. Bacağımı kırdım. Topallayacağımdan ve bundan sonra yürüyüşümün asla Conor’inki gibi olmayacağından endişeleniyorlardı. Beni sokağa atmaya hazırlardı. Conor, eğer topallarsam çekiçe kendi bacağını kıracağını söyledi. Aslında bunu, beni gönderirlerse de yapacağını söyledi.”

Lin kendini ona bakarken buldu. “Peki, ne oldu?”

“Topallamadan iyileştim.”

Yani Prens hiçbir zaman sözünü yerine getirmek zorunda kalmadı, diye düşündü Lin ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Berbat bir hikâyeydi ama Kel bunu sanki güzel bir anıymış gibi anlatmıştı. Tuhaf ve acımasız bir hayatta bir anlık zarafetmiş gibi.

“Bunu sana anlatmamalıydım,” dedi pişmanlıkla. “Bu muhtemelen bir devlet sırrı. Ama boş ver. Zaten her şeyi biliyorsun.”

Lin cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Hedeflerine ulaşmışlardı. Arsenal Yolu burada şehirden uzaklaşıyor, depoların ve mağazaların atılmış oyuncaklar gibi birbirine karıştığı gölgelerin derinliklerine doğru kıvrılıyordu. Burada bir tarafı Anahtar’a dayalı olan bir kare açılıyordu. Lin, binalar arasındaki dar boşluklardan suyun üzerindeki ışığı görebiliyor ve dalgaların hışırtısını duyabiliyordu.

Meydanın içinde masalar sıralanmıştı. Bazıları ahşap, bazıları aceleyle üst üste istiflenmiş kutuların ve atılmış bezlerin üzerlerinde çeşitli nesnelerin sergilendiği masalardı. Lin araştırmak için

acele etti. Burada, Dağılış Savaşı sırasında denizin dibinden çıkarılan, büyücü ateşinin gücüyle suya fırlatılan şeyler vardı. Lin ilk kez *gematry* olmayan sihirli bir yazı gördü. Paslı bir hançerin kabzasına damgalanmış, oymalı ahşap bir kutunun etrafına dolanan zarif, kıvrımlı harfler. Hind *satika'sı* giymiş bir satıcının hançeri kapıp gururla salladığını görmek için oraya doğru gitti. Lin'in meraklı bakışına yanıt olarak, "Bu sıradan bir hançer değil," dedi satıcı, "çünkü deriyi ya da eti değil, duyguları keser. Nefreti veya acıyı kesip sonlandırabilir. Aşkı kesip onu dindirebilir."

"Çok hoş," diyen Kel, birdenbire ortaya çıktı ve *zengin, dikkati dağılmış bir tüccar oğlunun kenar mahalle ağzıyla* konuştu, "ama ihtiyacımız olan şey bu değil. Gel canım."

Lin gözlerini devirdi -*canım mı?*- ama Kel'in peşinden başka bir masaya gitti. Lin'in bir bakışta saçmalık olduğunu anladığı kurdelelerle bağlanmış şifalı bitkiler ve el yazısıyla yazılmış büyüler vardı. Fal kartları ve Sunderglass parçalarıyla dolu her türden nesne (silahlar, kolye uçları ve hatta pusulalar) sergileniyordu.

Lin'in canı çok sıkıldı. Buraya gelmekle aptallık etmişti. Bu pazarda *gerçek* bir sihir, yasak bir bilgi yoktu. Bir saksagan yuvasının içindekiler gibi, yalnızca bir yığın ışıltılı, işe yaramaz şey vardı. Çılgılık atmak, bir camı kırmak istedi.

Arkasını döndüğünde, tanıdık kırmızı deri kapağı olan bir kitap gördü. Bakmak için atıldı. Gerçekten de Petrov'unkilerden biriydi. Ama kitabı ve sonrakini ve sonrakini çevirirken hayal kırıklığı yaşadı. Cilt kısmında güneş ışınlarının olduğu kitap aralarında yoktu. Sadece rüyaları yorumlamak ve el okumakla ilgili kitaplardan oluşan bir koleksiyon ve *gematry* üzerine birkaç cilt -*Alfabelerin Gizemli Gücü* başlıklı- vardı ve bunlar şüphesiz *Malbushim* arasında yasaktı ama Lin'e de hiçbir faydası yoktu.

“Bu kitap yığını ilginç çekiyor, değil mi?”

Lin başını kaldırıp eskicinin ona doğru geldiğini gördü. Pirinç düğmeli bir palto giymiş, tiz sesli ve hafif kırışmaya başlamış kızıl saçları olan, uzun boyu bir adamdı.

“Belli bir kitap arıyorum,” dedi Lin. “Qasmuna’nın çalışmaları.”

“Ooo,” dedi adam. “Anladığım kadarıyla büyü kitapları alanında uzman birisin.” Lin dilini ısırdı. Adam geri kalan kitapları işaret ederek, “Bunların arasında bir Qasmuna cildi de olacaktı,” diye ekledi. “Korkarım zeki bir kişi tarafından anında alındı.”

“Kim aldı?” dedi Lin nefes nefese. “Belki de bana satmayı ister.”

Satıcı sıırttı. Birkaç dişi eksikti. “Ne yazık ki,” dedi. “Müşterilerim bana güvenir. Belki başka bir şey?..”

“Bu kitaplar bir arkadaşına aitti,” dedi Lin, iddiayı bir kenara bırakarak. “Adam ölünce ev sahibesi onları satmış. Ona ait olabilecek başka bir şeyin yok mu?”

Bir anda kendini aptal gibi hissetti. Satıcının güvenilir hiçbir yanı yoktu; mutlaka en kötü, en değersiz ciltlerini kazıp çıkartacak ve onları satmak için varsayılan acısından yararlanmaya çalışacaktı. Tam arkasını dönecekken adam masanın altından bir şey çıkardı ve “Bu, arkadaşına ait değildi. Ancak Qasmuna’dan bahsediyor. Bu farklı türde bir kitap. Büyü değil, tarih,” dedi.

Lin kitabı incelemek için geri döndü. Zamanla grileşen soluk deri kaplı eski bir kitaptı. Büyücü-kralların hikâyeleri, yazarın adı gibi kapağa yıldızla damgalanmıştı: LAOCANTUS AURUS IOVIT.

“Bir tarihçinin Dağılışı’ı açıklama girişimi,” dedi satıcı. “İmparatorluk düştüğünde kopyaların çoğu yok edilmiş ama hepsi değil. Nadir bir eşya, on altın kron.”

Lin’in yanında beliren Kel, “Buna değmez,” dedi. “Bu kitabı okudum. Biraz tarih bilgisi veren ve farklı imparatorları, çeşitli

büyücüleri öldürme konusundaki cömertlikleri ve bilgelikleri nedeniyle öven bir kitap. Gidiyoruz.”

Kel ile birlikte uzaklaşırken satıcı onlara dik dik baktı.

Lin huysuz bir tavırla, “Kitabına hakaret etmene gerek yoktu,” dedi.

Kel omuz silkti. “Ona bir özür mektubu gönderirim. Görgü kuralları konusunda çok bilgi sahibiyimdir.” Lin’e baktı. “İstedğin şeye sahip olmadığı için üzgünüm. Çok mu önemli?”

“Evet, ben...” dedi Lin neredeyse hiç düşünmeden. “Benim bir arkadaşım var. Ve ölüyor. Onu iyileştirmek için her şeyi yaparım. Belki bu kitaptan öğrenebileceğim ve ona yardım edebileceğim bir şeyler olabilir.” Başını kaldırıp Kel’e baktı. “Sanırım bu da benim devlet sırrım.”

“Üzgünüm,” dedi Kel ve Lin aniden ağlamak istedi. Ama onun önünde ağlamayacağını söyledi kendi kendine şiddetle. Tuhaf bir şekilde ondan hoşlanıyordu ama o hâlâ bir *malbesh* ve bir yabancıydı...

Görüş açısının köşesinde bir şeyler parladı. Tanıdık bir jest, tanıdık bir yüz? Dikkatini neyin çektiğinden emin değildi ama kafasını çevirdi ve Oren Kandel’i gördü.

Çeşitli nesneler arasında hareket ediyor, birinden diğerine kayıtsızca bakıyordu. Onu Ashkar olarak işaretleyecek hiçbir şey giymemişti. Giysileri gri ketenden tüccar kıyafetleriydi. Koyu renk saçları gözlerini gizliyordu ama her an başını kaldırıp onu görebilir ve tanıyabilirdi.

“Onu tanıyorum,” diye fısıldadı, Kel’in duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “O bir Ashkar.”

“Peki, o seni tanıyor mu?”

“Hepimiz birbirimizi tanırız.” Duvara yaslandı. “Beni görürse,” diye fısıldadı, “Maharam’a anlatır.”

Oren sanki onu duymuş gibi başını kaldırdı. Dönmeye başladı ve Lin kendini Kel'in vücudu tarafından bloke edilmiş halde buldu. Adamın kolları onun etrafındaydı. Lin şaşkınlıkla başını kaldırdı ve ayın gözlerine yansıdığını gördü. "Bana bak," dedi Kel ve onu öptü.

Her ne kadar hızlı ve şaşırtıcı olsa da nazikti. Kel'in dudakları ustalıkla onunkileri yakaladı, elleri yüzünü avuçlamak için yükseldi. Kel'in kendisini sakladığını, yüz hatlarını onu tanıyabilecek adamdan gizlediğini biliyordu. Yaralı avuçlarının dokunuşu aynı anda hem sert hem de yumuşaktı, tıpkı bir kedi dilinin hareketi gibi.

Başını Kel'in ellerine doğru eğdi. Daha önce Tanrıça Festivali'nde öpülmüştü. Bu, insanın öpüşebileceği ve bunun bir yemin, sorumluluk veya utanç verici bir şey olmadığı yılın tek zamanıydı. Ama o zaman hızlıca öpülmüştü, bu şekilde değil.

Bir asil gibi öptü, diye düşündü. Bunu daha önce birçok kez yapmış biri gibi. Çünkü Kel öpücüklerin vaat olmadığı, Dağılış öncesindeki sihir kadar sıradan ve parlak olduğu bir dünyada yaşıyordu. Ağzını incelemesi, tıpkı rahatsız eden bir ateşin etrafa saçılan parlak gözleri gibi, sinirleri boyunca yükselen küçük kıvılcımlar göndermesi bu konuda uzman olduğunu gösteriyordu. Vücuduna bir çeşit sıcaklık yayıldı. Dizleri ve Kel'in ceketinin yakasını tuttuğu elleri titriyordu.

Ayrıldıklarında ısıklık ve tezahüratlar duyuldu. Başı dönmüş bir halde etrafına baktı. Oren gitmişti. Kel buyurgan bir baş hareketiyle kalabalığın tezahüratlarını kabul edince, Lin'e Prens'i hatırlatan karanlık bir ürperme geldi. Prens'i öpmek Kel'i öpmek gibi bir şey miydi?

Bu düşüncüyü anında aklından uzaklaştırdı. Kalabalığın ilgisini kaybeden Kel, onu bir köşeden Arsenal Yolu'nun daha geniş

kısmına doğru çekmeye başladı. “İyi misin?” diye mırıldandı. “Üzgünüm. Aklıma gelen tek şey buydu.”

“Gerçekten mi? Aklına gelen *tek şey* bu muydu?” Lin elini ağzına götürdü. Dudakları hâlâ karıncalanıyordu. Çok güçlü bir öpücüktü.

“Gerçekten öyleydi.” Kel pişman görünüyordu. “Korkunç hissettiysen özür dilerim.”

Kel, terliği çiğnerken yakalanan bir köpek yavrusu gibi utan-
gaç görünüyordu. Lin gülümsemeden edemedi. “Korkunç de-
ğildi. Ve teşekkür ederim. Eğer Oren beni görseydi...” Ürperdi.

“Peki,” dedi Kel, “Andreya’nın aradığı bu kitabı kimin aldı-
ğını keşfetmek ister misin? Onu geri satın almanın mümkün
olabileceği konusunda yanılmıyorsun...”

Lin donup kaldı. Bir gölgenin diğer gölgelerden ayrılıp on-
lara yaklaştığını gördü, yüzü loş ışıktaki gizlenmiş bir adamdı bu.

Adam orta boyluydu ve önünde bir sürü tokası olan bir palto
giyiyordu. Yüzünün büyük bir kısmı kararmış metalden yapılmış
bir maskenin arkasında gizliydi. Lin, görebildiği kadarıyla onun
genç olduğunu tahmin etti. Sağ gözünün etrafındaki kalınlaşmış
yara dokusu onun çok sayıda kavgaya karıştığını gösteriyordu.

Kel nefes verdi. “Jerrod,” dedi.

“Böldüğüm için üzgünüm,” dedi Jerrod, aşağılayıcı ve kü-
çümseyen bir tavırla Lin’i işaret ederek, “ama istediğin randevu?
Şimdi.”

Kel sinirlenmiş görünüyordu. “Sanırım beni takip ediyordun?”

“Aynen öyle,” dedi Jerrod, sanki Kel bunu sorduğu için çok
aptalmış gibi. İkisinin birbirlerinden hiç hoşlanmadıkları belliydi.

“Prosper Beck şu an beni görmek istiyor,” dedi Kel. Lin’e
baktı. “Beck, Eskici Kral gibi biri ama daha beteri.”

“Ne büyük kabalık,” dedi Jerrod.

“Neden Eskici Kral’dan daha kötü biriyle konuşmak istiyorsun?” diye sordu Lin şaşkınlıkla.

“İstemiyorum,” dedi Kel. “Mecburum.” Jerrod’a döndü. “Onu yanımda getirebilir miyim?”

Jerrod başını iki yana salladı. “Hayır. Yalnızca sen.”

“Arkadaşımı burada bırakamam,” dedi Kel. “Onu arabamıza geri götüreyim, sonra da geri dönüp seninle buluşurum.”

“Hayır,” dedi Jerrod. Lin, adamın talepleri reddetmekten hoşlandığı hissine kapılmıştı. “Hemen benimle gel, yoksa anlaşma iptal olur.”

“O halde erişte dükkânındaki ana geri döneriz,” dedi Kel. “Seni ölene kadar rahatsız ederimlere falan.”

“Canın cehenneme,” diye mırıldandı Jerrod. “Fırsatım varken seni öldürmeliydim. Burada bekleyin,” dedi ve tekrar gölgelerin arasında kayboldu.

“İyi birine benziyor,” dedi Lin.

Kel tedirgin görünüyordu, ona bakıp gülümsedi. “Başa çıkılması kolay bir adam değil. Ama Beck’e ulaşabileceğim tek kanal o.”

“O bir Sürüngen mi?” diye sordu Lin.

Kel şaşırmış görünüyordu. “Nasıl tahmin ettin?”

“Parmaklarında tebeşir tozu var,” dedi Lin. “Gençken Sürüngen olan bir hastam vardı. Bana tebeşiri, kavramak için kullandıklarını söylemişti.” Tereddüt etti. “O, sana?..”

“Ara sokakta saldıranlardan biri miydi?” dedi Kel. “Evet ama kin tutmamaya çalışıyorum. Üstelik bu bir hataydı.”

Lin bunun ne anlama geldiğini soramadan Jerrod geri döndü. Bu sefer yanında bir araba vardı; küçük, neredeyse inanılmaz derecede hafif görünümlü, yanları açık bir araç. Sürücü koltuğunda siyah saçları kısa kesilmiş genç bir kadın oturuyordu. Onun da parmaklarında tebeşir tozu vardı.

“Prosper Beck, arkadaşını evine götürmek için sana bir araba ve sürücü kullanma olanağı sunuyor,” dedi Jerrod, bunun şimdiye kadar herhangi birinin teklif ettiği en cömert öneri olduğunu belirten bir ses tonuyla. “Teklifi kabul et ya da Labirent’ten ayrıl.”

Kel’in kaşları çatıldı. İtiraz etmeye çalıştı ama Lin onun sözünü kesti. “Teklifi kabul ediyoruz.”

Arabaya binmesi yeterince kolay olmuştu çünkü araba yere yakındı, sanki yarış için tasarlanmış gibi hafıftı. Lin koltuğa yerleşirken Kel içeri eğildi. “Emin misin?”

Lin başını öne doğru salladı. Qasmuna kitabı burada değildi. Kendini boş ve yorgun hissediyordu. Tek isteği eve gidip planlarını yeniden yapmaktı. Pes etmeyecekti ama bu gece daha fazlasına dayanamazdı. Ayrıca göğsünde hâlâ Mariam’la ilgili bir endişe vardı. Elbette onu kontrol etmek en iyisi olacaktı.

Kel geri adım attı. Sürücüye, “Onu Sault’un kapısına götür,” dedi. “Rotadan sapma.”

“Gerçekten de sapma,” dedi Jerrod. “Yoksa seni zehirler.”

Bu, sürücünün telaşlı bir bakış atmasına neden oldu. Lin *bunun* ne anlama geldiğini merak ederken, sürücü dizginleri kaldırdı ve atlara bağardı. Lin, Kara Köşk’te kendisine zehirci diyen sevimli çocuk Merren’i hatırladı. Araba Arsenal Yolu’nun karmaşasından geçmeye başladığında bunun bir tesadüf olamayacağını düşündü. Sanki her iplik tıpkı bir ağın tüm ipliklerinin ortadaki örümceğe gitmesi gibi, bir şekilde Eskici Kral’a geri dönüyordu. Lin kendisinin de ağı gözlemleyen biri mi yoksa ağa düşmüş bir sinek mi olduğunu merak etti.

Halkının sonuncusu da önünden geçip gittiği ve Kaynak Taşı daha fazla güç taşıyamadığında, Kraliçe Adassa Balal kulesinin tepesine tırmandı. Orada kalbi sıkıştı çünkü şehir surlarının dışındaki Büyücü-Kralların ordularını görebiliyordu. Daha sonra Makabi'ye haykırarak şöyle dedi: "Sağ kolum, artık beni bırakmalısın. Beni bırak ve halkımızı kurtar."

Makabi, kraliçesinden ayrılmak istemiyordu ama onun emrettiğini yaptı. Aram halkını bir araya topladı ve onlara kraliçelerinin, onlar kaçarken orduları oyalayacağını söyledi. "Aram topraklarını terk etmeliyiz," dedi. "Savaş ateşinde yanıp kül olacak. Ancak Aram'ın ruhu, halkının ruhudur ve biz onu yanımızda taşırsak yaşamaya devam edecektir."

Ashkar halkı büyük bir yasla Makabi tarafından keşfedilmemiş batı topraklarına götürüldü.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM ON BEŞ

Kel, Jerrod'u Arsenal Yolu'nda sessizce takip etti. (Kendisini biraz aptal gibi hissetti; Labirent'e girdiğinde Jerrod'un Sürüngenlerinden birinin onun varlığını bildireceğini varsayması gerekirdi. Ne de olsa Labirent, Beck'in bölgesiydi.)

En sonunda pencereleri boyayla karartılmış bir depoya ulaşılar. Jerrod onu sanki şeritlerle süslenmiş gibi görünen uzun bir koridorun aşağısına götürdü. Kel daha yakından baktığında yıpranmış boyanın uzun şeritler halinde soyulduğunu fark etti. Yere dağılmış olan boya parçaları botlarının altında kurumuş yapraklar gibi çıtırdamaktaydı. Salonun uzak ucundan, hareket eden ışıkların parıltısı ve insan sesleri geliyordu.

Koridor aniden sona erdi ve devasa bir odaya açıldı. Kel bir an durup baktı. Karanlığa gömülen bir çatıdan sarkan cam fenerler, bu tür çalışmaların şehirden Arsendale'e taşınmasından önceki günlerde, terk edilmiş bir gemi imalathanesi olduğu açıkça görülen bu yerin kaba ahşap zeminine dağılmış düzinelerce masayı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Tavandan, muhtemelen bir zamanlar yelkenlerin kuruması için gerildikleri bir

dizi paslanmış kanca sarkıyordu. Yarı inşa edilmiş bir geminin hantal gölgesi, etrafında altı yedi adamın parlak sedef taşlarıyla *lansquenet* oynadıkları ters çevrilmiş bir karga yuvasına bakıyordu. Taşlar muhtemelen gecenin sonunda para karşılığında takas edileceklerdi.

Buradaki herkes oyunla meşgul değildi. Lacivert kadife giymiş erkek ve kadınlar kalabalığın arasında dolaşüyor, para alıyor, kumar paraları ve taze şarap şişeleri dağıtıyorlardı. Beck'in çalışanları oldukları belliydi. Birkaç genç adam, minderlerle dolu sandalların arasında eğleniyor, uyanıkken hayaller yaratan türden anormal derecede parlak yeşil *pastisson* içiyordu. Biri paslanmış bir çapanın üzerinde uyuyordu, şişeyi göğsüne bastırmıştı, yüzünde bir çocuğunki gibi mutlu bir gülümseme vardı.

Labirent'in ortalama sakinlerinden daha iyi giyinmişlerdi. Altın kumaş ve ipek giymişlerdi, boyunlarında ve parmaklarında mücevherler parlıyordu. Kel bunların hiçbirini tanımadığı için onların Tepe'nin sakinleri değil, zengin lonca üyeleri ve tüccarlar olduğunu tahmin etti.

Fakat Montfaucon'u ya da Falconet'i böyle bir yerden uzak tutacak ne olabilirdi ki? Ya da Roverge, hatta Conor'ı? Conor, Prosper Beck'le hiç tanışmadığını iddia etse de bu, Prosper Beck'in *onu* gözlemlemediği anlamına gelmiyordu.

Gemilerin eski yuvalarından sökülen yatakları duvarlardan birine yaslanmıştı. Şeffaf perdeler onları ana kattan yarı yarıya gizliyordu.

Yanlarından geçerken Kel perdelerin arkasında bir hareket olduğunu fark etti. Küçük bölmelerde kıvranan figürler, boğuk nefes alışlar ve hışırtılar, ara sıra çıplak ten veya koyu kadife üzerindeki ışığın parıltısını fark etti.

Odayı geçerlerken Jerrod, “Buradaki yardımcılar Beck için çalışıyor,” dedi. “İyi para kazandırıyor ve biz Sürüngenler onları koruyoruz. Masalarda para harcamaya devam ettiğin sürece hizmetleri ücretsizdir.”

Saydam perdenin kenarı geriye doğru kıvrıldı. Kel, bir kız gördü. Soluk mor bukleleri, çivit rengi kadifeden bir maskesi vardı. Arkasından bir kol kıza dolandı ve bir el korsajının içine doğru kaydı. Perde yerine düşerken kızın gözleri titreyerek kapandı.

Kel, Silla’yı ve Merren’i düşündü. Lin’i. Son zamanlarda çok fazla insanı öptüğünü düşündü. Bir hikâye çarkçısının masalındaki, *onu öptü ve ardından gizemli bir şekilde ortadan kayboldu*, diye bahsedilen romantik haydut olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Öpüşmelerden keyif almıştı; Lin’i öpmek şaşırtıcı derecede hoştu... ama kendisi hakkında henüz bulamadığı bir şeyi aradığını anlayacak kadar bilgi sahibiydi.

Ne olursa olsun, buradaki yataklarla ilgili hiçbir şey onu cezbetmiyordu. Halkın bu tür zevklerinde biraz umutsuz bir şeyler vardı. O ve Jerrod odanın uzak tarafındaki kadife perdeye doğru ilerlerken, bakır rengi ceketinin kolunu aşağı doğru indirip yanından sendeleyerek geçen genç bir Malgasi denizcisiyle neredeyse çarpışacaklardı. Ancak Kel, çocuğun kolundaki delik izlerini fark etti. Taze görünüyorlardı. Çocuk ona hızlıca baktı. Siyah gözbebekleri yemek tabakları gibi kocaman olmuştu. Kel, *işte böyle başlıyor*, diye düşündü. Çocuk çok geçmeden Labirent’te sendeleyerek dolaşan bir deri bir kemik kalmış bağımlılardan biri olacaktı.

“Peki, burası Beck’in karargâhı mı?” diye sordu perdenin yanından geçip kendilerini bir merdiven boşluğunda bulduk-

larında. Çürük basamaklar yukarı doğru çıkıyordu. Lambalar duvarlardaki kancalarda sallanıyordu. ŞARKI SÖYLEYEN MAYMUN ŞARABI olduğunu belirten parlak yeşil etiketli şişe kasaları istiflenmişti. İçki için tuhaf bir isimdi.

Jerrod ön sıralarda yer aldı. “Pek çoğundan biri,” dedi. “Beck, Kara Köşkü ve bir *beyefendi* olma iddiasıyla Eskici Kral’ınıza benzemez. Her biri farklı bir işi yürüten çok sayıda binaya sahiptir ve bunların arasında hareket eder. Bir gün bir fabrika, bir gün eski bir tapınak. Gerçekten çok akıllıca.”

“Peki, nasıl oldu da Beck için çalışmaya başladın?” diye sordu Kel. Küçük bir sahanlığa ulaşmışlardı.

Ancak Jerrod’un havadan sudan konuşma konusunda sabrı tükenmiş görünüyordu.

“Seni ilgilendirmez,” dedi, paslı menteşeleri baykuş gibi gırcırdayan kapıyı omzuyla açarken.

Jerrod, Kel’i bir zamanlar ofismiş gibi görünen bir odaya götürmeden önce kısa bir koridordan daha geçirdi. Duvarları lacivert boyalıydı ve üzerlerine uzak limanların tozlu haritaları asılmıştı. Odanın çoğunu ceviz ağacından oyulmuş bir masa kaplıyordu.

Masanın bir yanında boş bir tahta sandalye vardı, diğer yanda ise hızla Kel’den Jerrod’a bakıp başını sallayan bir adam oturuyordu. “Güzel,” dedi gırtlaktan gelen bir sesle. “Onu getirdin.”

Demek Prosper Beck buydu.

Beck iri bir adamdı, Kel’in hayal ettiğinden çok daha iri. Fıçı göğüslü ve geniş omuzlu, birden fazla kez kırılmış gibi görünen kalın burunlu biriydi. Koyu renkli anız fener, çenesini gölgeliyordu. Ağaç gövdesi kalınlığındaki boynu ve yemek tabağı çapındaki yumruklarıyla bir şekilde uyumsuz görünen, kırmızı ve gümüş renkli brokardan yapılmış özenli bir ceket

giymişti. Aslında Beck genel olarak Kel'in hayal ettiğinin tam tersiydi.

Evet, biri hakkında varsayımlarda bulunulduğunda elde edilen şey buydu.

Kel, ne diyeceğini merak ederek onu inceledi. Uzun zaman önce, Marivent'te *görgü kurallarını* ilk kez öğrenirken, Mayesh'e yabancı soyluları selamlamanın yüzlerce farklı yolunu, karşı tarafı gücendirmeden doğru soru sorma yöntemlerini, her farklı duruma verilen farklı selamları neden ezberlemesi gerektiği konusunda şikâyet etmişti.

Mayesh, "Siyaset bir oyundur," demişti. "Görgü sana bu oyunu oynaman için gereken araçları verir. Ve bu herhangi bir kılıç dövüşü kadar ölümcül bir oyundur. Görgü kurallarını bir çeşit zırh olarak düşün."

Böylece Kel, aklında görgü zırhını kuşandı. Kibar tebessümler dizlikleri ve eldivenleri, hiçbir şeyi ele vermeyen dikkatli cevaplar zırhları, okunamayan ifadeler miğferi ve siperliği idi.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

Beck karşısındaki koltuğu işaret etti. "Otur."

Kel tahta sandalyeye yerleşti. Rahatsız ediciydi. Jerrod'un duvara dayalı, kollarını kavuşturmuş halde durduğunun farkındaydı. Onun buradaki tek gözlemci olduğunu, Kel'in sorun çıkarması durumunda Beck'i savunmak için atlamaya hazır tek kişinin o olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Gerçi Beck kendini savunabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Sen Prens'in kuzenisin," diye gürledi Beck. "Marakand'lı Anjuman. Saray'ın benim için ne gibi bir mesajı var?"

"Aurelian Hanesi adına gelmiyorum," dedi Kel. "Sadece Prens Conor adına. Ve burada olduğumu bilmiyor. Kimse bilmiyor."

İşte, diye düşündü Kel. Masanın üzerindeki bir kart gibi güvenlik açığını ortaya koymuştu. Saray tarafından desteklenmiyordu. Yalnızdı.

“Ah,” dedi Beck. “Conor’ın borcunun farkındalar mı? On bin kron?”

“Sadece ben farkındayım,” dedi Kel. “Kral öğrenirse durum kontrolümden çıkar. İnsan onun ne yapacağını tahmin edemiyor. Ama emrinde bir ordu var, Okçu Birliği’nden bahsetmiyorum bile.”

Prosper Beck biraz gülümsedi. “Beni tehdit ediyorsun ama çaktırmadan,” dedi. “Eğlenceli. Şimdi şunu sormama izin ver: Conor Aurelian için neden bunları yapıyorsun?”

“Çünkü,” dedi Kel dikkatle. “O benim ailem.” *Suçlular kesinlikle aileyi anlardı.*

“Sen ve Prens yakınsınız o zaman? Sana güvenir mi?”

“Evet.”

“O halde bu sabah borcunu ödediğini duymak seni şaşırtırmıydı?” dedi Beck, gözleri parlayarak. “Hem de tamamını?”

Kel’in nefesi boğazında kaldı. Zırhını düşündü. *Siperliğini, takman gereken maskeyi unutma.* “On bin kronun tamamını mı?” derken ifadesi belirsizdi.

Beck kendini beğenmiş görünüyordu. “Demek şaşırdın.”

“Şaşırdım,” dedi Kel, “Conor’dan para aldığına göre,” (*geri ödedi* demeyi reddetti) “benimle buluşmayı kabul etmene bile şaşırdım.”

Beck arkasına yaslandı. Bakışları Kel’in üzerinde gezindi. Gözleri metal gibi koyu ve mattı.

“Jerrod’u zehirledin. Bunu enteresan buldum. Sana ilgi duymamı sağladı.”

Jerrod boğazını temizledi.

“Prens’in borcu artık bir sorun olmasa da,” dedi Beck, “senin gibi cesaretli insanları severim. Ve eminim işimi kurmak için kullandığım paranın nereden geldiğini bilmek istersin. Özellikle bunu Tepe’de bana kimin verdiğini? Monarşiyi istikrarsızlaştırmayı çok isteyen biri diyelim. Conor Aurelian’ın borçlarını satın almam onların fikriydi.” Hafifçe gülümsedi. “Ve bunu yapmam için bana parayı onlar verdiler.”

Kel’in kalbi göğüs kafesinin içine çarpıyordu. “Neden kendi patronunu ele vereceğine inanayım ki?” dedi.

Beck homurdandı. “Neden yapmayayım? Eğer Trick’e düşerlerse on bin kronun sadece bir kısmı değil, tamamı bende kalır.”

“Bana Tepe’de Aurelian Hanesi’ne kimin ihanet ettiğini söylemeyi teklif ediyorsun,” dedi Kel. “Ama karşılığında ne istediğini söylemedin.”

“Antonetta Alleyne,” dedi Beck.

Sonraki sessizlikte yere bir tüyün çarptığı bile duyulabilirdi. Kel hayali zırhını düşündü ama faydası olmadı. Öfke, bir kuklanın içinden geçen teller gibi damarlarında akıyordu. Jerrod’a baktı -sanki herkesten çok Jerrod’un yardımı olabilirmiş gibi- ama Jerrod kapıdaydı, mavi kadife takım elbiseli bir çocukla alçak sesle konuşuyordu.

“Özellikle,” dedi Beck çocuk odadan dışarı çıkarken, “Antonetta Alleyne’e ait bir kolye. Kalp şeklinde altın bir madalyon.”

“Bu kadar değerli olamaz,” dedi Kel kendini tutamadan. “Neden...”

“Ben onun içinde olanı istiyorum,” dedi Beck. “Bir parça bilgi.”

“Ona zarar verebilecek bir bilgi mi?” diye sordu Kel.

Beck umursamaz bir tavırla, “O, incinmeyecek kadar zengin ve korunaklı,” dedi. “Ve sahip olduğum bilgiler değerli Prensini, hatta Aurelian Hanesi’ni bile kurtarabilir.” Sandalyesine geri oturdu. “Bana kolyeyi getir. Sonra konuşuruz.”

“Ya kolyeyi alamazsam?”

“Konuşmayız. Ve sen de buraya boşuna gelmiş olursun.” Beck geniş omuzlarını silkti. “Söyleyecek başka bir şeyim yok. Defol git Prens’in kuzeni.”

Kel ayağa kalktı. Beck onu tuhaf, metalik bakışlarıyla izliyordu. Kel, *neler oluyor* diye düşündü. Bunu sorabilirdi. Beck’i aniden hazırlıksız yakalamayı umarak, “Conor sana ödeme yapacak parayı nereden buldu?” dedi.

Beck avuç içi dışarıda olacak şekilde ellerini kaldırdı. “Bilmiyorum,” dedi. “Umurumda değil. Ancak tuhaf bir şekilde bana Sarthe parasıyla ödeme yaptı.” Kıkırdadı. “Önemli olduğundan değil. Altın altındır.”

Jerrod, Beck’e, “Zemine inmemiz lazım,” dedi. “Bir el *lans-quet* yüzünden kavga çıkmak üzere. Üstelik şiddetli bir kavga.”

Beck ayağa kalktı ve tek kelime etmeden Jerrod’u takip ederek odadan çıktı. Kel onun gidişini izledi. Beck’te tuhaf bir şeyler vardı, uyuşmayan bir şeyler ama Kel tam olarak adını koyamıyordu. Jerrod ile Beck geri dönecek gibi görünmüyorlardı. Kel odada tek başına oturduktan bir süre sonra ayağa kalktı ve omuz silkti.

“Peki, madem,” dedi. “Kendim çıkarım.”

Lin, Sault’a döndüğünde Labirent’e değil de sanki evinden çok daha uzağa gitmiş gibi hissetti. Burayı tekrar gördüğüne inanılmaz derecede memnun oldu ve Josit’in Altın Yollar’dan döndüğünde böyle hissedip hissetmediğini merak etti. (Bundan hiç

şüphesi yoktu. Kardeşi onu ve Mariam'ı görmekten her zaman mutlu olurdu ama içten içe temkinli bir özlem havası taşırdı. Bedeni Sault'ta olsa da zihni hâlâ seyahatteymiş gibi.)

Lin hemen Kadınlar Evi olan Etse Kebeth'e gitti ve Chana'yı mutfakta buldu. Chana, Lin'i görünce başını salladı. "Mari uyuyor," dedi. "Kötü durumdaydı. Onu yatıştırmak için sakinleştirici çay vermek zorunda kaldım." Gözlerini kıstı. "Ona ne söyledin?"

Lin, "Hiçbir şey," diye itiraz etti. "Ruta Magna'da Malgasi arabasını gördü. Bu onu şoke etti."

"Ah." Chana manşetlerinin kenarındaki boncuklu püsküllerle oynadı. "Ben de Tevath'la ilgili bir şey olduğunu sandım. Tanrıça Festivali." Başını iki yana salladı. "Bu kadar acı verici bir şey olduğunu tahmin etmemiştim. Mariam'ın Castellane'de kendini güvende hissetmesi çok uzun zaman aldı. Burada bir Malgasi arabası görmesi..."

"*Vamberj* hakkında bir şeyler söyledi," dedi Lin.

"Onlar Favár'da Kraliçe'nin kendi muhafızlarıydı," dedi Chana. "Yüzlerini gümüş renkli kurt suratlı maskelerle kapatırlar ve bir kurdun tavşan avladığı gibi Ashkarları sokaklarda avlardı." Ürperdi ve Lin'e yaklaşmasını işaret etti. "Sevgili kızım," dedi tek koluyla beline sarılırken, "son günlerde şehirde çok sık geziyorsun. Dikkatli ol."

Bir bilseydi, diye düşündü Lin. Chana'nın kırıksık alnına bir öpücük bıraktı ve gecenin karanlığına doğru yola çıktı. Sault'u geçip evine doğru giderken fenerlerin parıltısını gördü ve acıyla bugünün Mez ile Rahel'in düğün günü olduğunu fark etti.

Kathot'a doğru aceleyle koşturdu. Işıkları hâlâ yanıyordu. İncir ve badem ağaçlarının dallarından ay şeklinde yuvarlak cam lambalar sarkıyordu. Nemli kaldırım taşları, tıpkı

Shulamat'ın basamakları gibi kırmızı ve beyaz gül yapraklarıyla kaplıydı.

İnce beyaz çarşafarla örtülü uzun masalarda, düğün ziyafetinden arta kalanlar vardı: yarısı boş şarap bardakları, tatlı ekme ve kek kırıntıları. Lin gözlerini kapattı. Her şeyi gözünün önünde canlandırabiliyordu: Mez ve Rahel şık kıyafetleri içinde, kollarını birbirlerine dolamışlar, Maharam asasıyla birlikte Tanrıça'nın nimetleri için şükrediyordu. *Neşe ve mutluluk, sevgi dolu çiftler, eğlenceli şarkı, iç içe geçmiş gruplar, barış ve arkadaşlık.* Hediyeler de olurdu. Hind'de yapılmış gümüş kutsama kapları, Hanse'den altın büyü kâseleri. Marakand'dan, yarı değerli taşlarla süslenmiş deri kaplı dua kitapları. Düğün hediyelerinin çok uzak yerlerden gelmesi, dünyanın Ashkar'la, onların kız ve erkek kardeşleriyle dolu olduğunu hatırlatmak için bir gelenektir. Burada, Castellane'de yalnız değillerdi.

Ama Lin birden kendini yalnız hissetti. Belki Labirent'ten döndüğünde Mariam'ı görmek için Kadınlar Evi'ne gitmeyi düşünmüştü ama artık çok geçti; arkadaşını uyandırmak istemedi. Bunun yerine, Kathot'tan ayrılırken ayaklarının çok farklı bir yöne baktığını fark etti.

Mayesh, Sault'ta bulunduğu nadir akşamlarda olduğu gibi yine küçük, beyaz badanalı evinin dışındaki verandada leylak rengi bir boru dumanı bulutunun içine hapsolmuş vaziyette oturuyordu. Gül ağacından yapılmış olan ve ağır ağır sallanan sandalyesi bir Shenzan temsilcisinin hediyesiydi. Lin çok küçükken ellerini bu karmaşık kuş, çiçek ve ejderha oymalarının üzerinde gezdirmeyi severdi.

Lin ay ışığında veranda merdivenlerini çıktı. Büyükbabası kalın kaşlarının altından onu izliyordu, Lin'i gördüğüne hiç şaşırmamıştı.

“Düğünde miydin?” diye sordu Lin veranda korkuluğuna tüneyerek. “Mez ve Rahel’in?”

Mayesh başını iki yana salladı. “Saraydaydım,” dedi. “Malgasi Büyükelçisi’nin karşılanması gerekiyordu.”

Eskiden olsa Lin bunlara kızardı. Elbette düğünde değildi, diye düşünürdü. Bu Mayesh’ti; kendini Sault’un içindikilerden çok dışındakilere adamıştı. Ama şimdi o öfkeyi çağıramazdı. Mez’in düğününü kendisi de unutmuştu; kendisi de ziyafetin kalıntıları, mutlu dansçıların hayalet anıları arasında durmuş, Sault’taki yaşam nehrinin aktığını fark etmiş ve kıyıda durup onu uzaktan izlemişti.

“Yine sorun çıkardığını duydum,” dedi Mayesh. “Maharam’ı Shulamat’a erişim konusunda rahatsız etmişsin, öyle mi?”

“Sanırım Chana söyledi.”

“Ben çok politigimdir,” dedi Mayesh sakince, “bilgi kaynaklarımı açığa çıkarmayacak kadar.”

Adamın şaka yaptığını anlaması Lin’in biraz zamanını aldı. Şaka yapan bir büyükbaba. “Ben Maharam’ı sevmediğini sanıyordum.”

“İşimiz birbirimizi sevmek değil,” dedi Mayesh. “İşimiz, farklı şekillerde de olsa Sault’a hizmet etmek.” Puposunu yere bıraktı. “Sen daha çok annene benziyorsun,” deyince Lin kasıldı. “Hiçbir zaman zorlamayı bırakmıyorsun, her şeyi olduğu gibi kabul etmeyi reddediyorsun. Her zaman *kavga ediyorsun*. Başka bir şey için, daha iyi bir şey için.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Tabii ki değil,” dedi Mayesh. “Sault iyi ama küçük bir dünya. Bu yüzden danışman oldum.”

“Sault senin için çok mu küçüktü?” Lin küçümseyici görünmek istiyordu ama soru ağzından merakla çıktı.

Mayesh, “Ne kadar küçük olduğumuzu ve bu nedenle ne kadar savunmasız olduğumuzu hissettim,” dedi. “Ashkar olarak rollerimizi yerine getiriyoruz; Sault’ta kalıyoruz, Castellane halkına küçük büyüler sağlıyoruz ama asla onlardan biri olmuyoruz. Bizim için geçerli olmayan yasalar ve bize ait olmayan haklar konusunda başkalarına tavsiyelerde bulunuyorum. Duvarların dışında Ashkar adına konuşan tek bir ses var, iktidar salonlarında halkımızı savunmak için yükselen tek bir ses.”

“Senin sesin,” dedi Lin.

“Danışmanın sesi,” dedi Mayesh. “Onun ben olmama gerek yok. Her zaman ben değildim. Uzun süre danışman olarak kalmayacağım, Lin. Bir noktada, yerime birini eğitmem gerekecek. Belki de Prens’in isteği dışında Marivent’e girecek kadar akıllı birini. Belki Sault’u biraz küçük bulan başka birini.”

Lin gözlerini kırıştırdı. Elbette onu yanlış anlıyordu. Gerçi büyükbabası öyle sabit bakıyordu ki gözbebeklerinin her birine yansıyan ay, nokta gibi görünüyordu. “Yani sen diyorsun ki...”

Mayesh inleyerek ayağa kalktı ve ellerini sırtının alt kısmına yerleştirdi. “Geç oldu ve yaşlı bir adamın yatağa gitme vakti geldi. İyi dinlen Lin.”

Bu, konuşmanın bittiği anlamına geliyordu.

“İyi dinlen,” dedi Lin ve büyükbabasının gitmesine izin verdi. Evine dönmek için Kathor’tan geçerken küçük gri bir farenin ballı kek kırıntısını kemirdiğini gördü. Minik, korku dolu gözlerle yaklaşırken yukarıya doğru baktı.

Merak etme küçük fare, diye düşündü. İkimiz de burada hoş karşılanacağımızdan emin değiliz.

*

Kel, saraya dönerken, Eskici Kral'a bir mesaj bırakmak için durmayı planladı. Artık adımlarını Warren yerine Tepe'ye doğru çevirirken kendi kendine, yakında Andreyen'e ulaşacağını söylüyordu. Ama önce Labirent'te öğrendiklerini çözmesi, Antonetta Alleyne'in bu işe nasıl dahil olduğunu anlaması gerekiyordu.

Kel, Marivent'e döndüğünde sarayın karanlık olduğunu, çeşitli binaların üst pencerelerinde yalnızca birkaç lambanın yandığını gördü. Yıldız Kulesi'nin tek penceresi, Castellane'e bakan dar bir göz gibi ışıkla parlıyordu. Kel, Fausten tarafından korunan Kral'ın, kulesinde yıldızları izlediğini hayal etti. Jolivet'in bir zamanlar kendisine en küçük yılanların en zehirli yılanlar olduğunu söylediğini hatırlayarak, bu küçük adamı hafife aldığını düşündü.

Kel, Büyük Çimenlik'in ıslak çimenleri üzerinde şaşkın ve iliklerine kadar yorgun bir şekilde yürüdü. Prosper Beck hiç de hayal ettiği gibi biri çıkmamıştı. Bu yanlışlık hissi, adamda bir terslik olduğu duygusu onu rahatsız ediyordu. Conor'ın nereye gittiğini merak edip etmediğini ya da farkına varmayacak kadar sarhoş olup olmadığını düşündü. Kel, *dikkatini dağıt* derken Falconet'in kendisini ciddiye aldığını umuyordu.

Düşünceye dalmışken neredeyse Castel Mitat'ın avlusunda bırakılan bir arabaya çarpacaktı. Araba muazzam ve etkileyiciydi, koyu cilayla parlıyordu, yanları büyük, koyu kanatlar şeklinde yukarı doğru uzanıyordu. Ay ışığında çömelmiş, gecenin siyah canavarı gibi, kamburu çıkmış bekliyordu. Kapıların üzerinde hırlayan bir kurdun gümüş arması vardı.

Malgasi, diye düşündü Kel. Demek büyükelçi gelmişti. Charlon'un söylediklerini düşündü: *Conor'ı o kızla, yani Prenses'le evlenmeye ikna etmeye çalışıyor.* Ve o beceriksiz tarzıyla

yeterince haklıydı. Yakında akın ederlerdi. Şimdi Malgasi, ardından Kutani, Sarthe, Hanse ve diğerleri. *Hiçbiri*, diye düşündü, yorgun bir gülümsemeyle, *Conor'ın gerçekte ne kadar inatçı olabileceğini bilmiyor.*

Kel, Castel Mitat'ın merdivenlerinden Conor'la paylaştığı odaya doğru ağır adımlarla çıktı. Her zamanki gibi kapıda kale muhafızları görevlendirilmişti. Kel onlara başıyla selam verdi ve içeri süzülüp kapıyı sessizce kapattı.

Conor yatağında uyuyor, üzerine çapraz bir ay ışığı huzmesi düşüyordu. Üzerinde gömlek, pantolon ve her nedense tek ayakkabısı vardı. Kel, Conor'ı sarsarak uyandırmak, ondan bir şekilde borcunu ödemeyi nasıl başardığını öğrenmek istiyordu. Ancak yarıya doğru kıvrılmış, kolu başının altında olan Conor, uykuda genç, dikkatsiz ve savunmasız görünüyordu. *Bilekleri, gözleri, boğazı.* Kel, bazen Conor'ın yara alabileceği tüm bölgelerinin son derece farkında olurdu.

Daha küçükken Kel, Conor'ın cildindeki her morluğun bir suçluluk duygusu olduğunu, Prens'in kalkanı, onun kırılmaz zırhı olma konusunda kendi adına bir başarısızlık olduğunu hissetmişti. Bu, Conor'ın kendisinden hiçbir sır saklamadığını düşündüğü bir dönemdi. Artık öyle olmadığını biliyordu.

Conor uyanmadı ama içini çekerek sırtüstü yuvarlandı. Kel karanlığa bakarak kendi yatağına çöktü. Conor'ın sırrını, borcunu, Prosper Beck'le olan bağlantısını ortaya çıkarmanın ona bir faydası olmuş muydu? Conor parayı onun yardımı olmadan ödemişti ve Kel, Beck'ten hiçbir şey öğrenmemişti.

En azından henüz değil. Daha fazla bilgi isterse Antonetta'ya ihanet etmek zorunda kalacaktı. Ama bu yol karanlıktı. Antonetta'ya ihanet etmek, Aurelian Hanesi'ni koruma konusunda daha fazla şey öğrenebileceği anlamına geliyorsa onun

kolyesini almak Conor'ın görevinin bir parçası değil miydi? Hoşuna gitmese bile görevi bu değil miydi?

Gecenin geç saatlerine kadar uyanık kaldı, düşünceleri zihninde daireler çizerek dolaşıyordu. Emin olduğu bir şey vardı. O da görevi olarak bildiği şeylerle, neyin doğru olduğuna dair anlayışının ilk kez çatışıyor olmasıydı. Bu ilginçti. Marivent'e ilk gelişinden bu yana öğrendiği her şeyin altında gömülü olan Kel Saren'in hâlâ kendi doğrularına sahip olduğunu daha önce fark etmemişti.

Büyücü-Krallar, kulesinin tepesindeki Adassa'nın küçük figürüne bakıp güldüler. Kendi aralarında onun tek bir kişi ve kendilerinin bir ordu olduklarını söylediler. O gençti ve kendileri deneyimliydi. Onu yok etmeleri uzun sürmeyecekti.

Fakat Adassa'nın tuttuğu Kaynak Taşı'nın ateşi hayal ettiklerinden daha büyüktü çünkü gücü gönüllü fedakârlıktan geliyordu. Büyücülerin orduları Aram'ın surlarına doğru atılırken, ülkenin kendilerine karşı döndüğünü gördüler. Ayaklarının dibinde alev alev yanan ateş çukurları açıldı ve çalılardan duvarlar yerden fırlayarak adımlarını kesti. Dönen kum ve ateş sütunları çölü tarayarak askerlerini dağıttı.

İki gün ve gece boyunca bu savaş hız kesmeden devam etti. Adassa, Balal kulesinde kaldı ve görünüşe göre hiç yorulmadı. Büyücüler Süleyman'ın yanına geldiler ve şöyle dediler: "Bu, yalnızca sihirle kazanılamaz. O bir kadın ve seni seviyor. Şehre git ve kuleye tırmanıp ona kılıcınla vur. Ancak o zaman Aram'a sahip oluruz."

— *Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM ON ALTI

Kel ertesi günün çoğunu sanki yavaş yavaş deliriyormuş gibi hissederek geçirdi. Nedense, Conor'ın fırsat bulduğu anda Prosper Beck'e olan borcunu ödediğini kendisine söylemek isteyeceğini düşünmüştü.

Fakat durum pek de öyle görünmüyordu. Conor'a karşı adil olmak gerekirse, çok az fırsatı vardı. Kel sabahın ortasında uyandığında, Conor küçük mermer masada oturuyordu. Hizmetçilerden biri tırnaklarını gümüş ve kırmızının değişen tonlarına boyarken ellerini uzatmıştı. Ayrıca, volta atarak dolaşan Mayesh'le tartışmanın ortasındaydı.

Mayesh, "Malgasi ile gerilimi azaltmak ideal olurdu," diyor-du. "Fakat onlara çok bağlı olmak istemiyoruz. Onların işleri yapma biçimleri Castellane'inkine zıt."

"Sadece ülkelerinin içinden geçen ticari yolları kullanmaya devam edebileceğimize dair sözü güvence altına almak istediğimizi sanıyordum," dedi Conor, hizmetçi küçük boya kutularını bir kenara koyarken parmaklarını esneterek. "Bunun da ötesinde..." Kel'in uyanık olduğunu ve oturduğunu görünce göz kırptı.

“Günaydın,” dedi. “Henüz erken ve daha şimdiden bana borçlusun. Mayesh’in bir saat önce seni uyandırmasını engelledim.”

Kesinlikle rahat *görünüyor*, diye düşündü Kel, kısa süre önce büyük bir borcu ödemiş biri gibi. Ama Conor, gerçekten böyle hissetmese de rahatlık havası yansıtma konusunda uzmandı. Birkaç hafta önce olsa Kel, Conor’ın iddialarının altındakini anlama becerisine sahip olan tek kişi olduğunu söylerdi. Ama artık bundan emin değildi.

Mayesh’in suratı asıktı. “İnsan bu devlet yemeklerine hazırlanmanın ne kadar uzun sürdüğünü unutuyor,” dedi. “Kel, ayağa kalk. Terziler her an gelebilir. Conor’la ikinizin gece kıyafetlerinizi hazırlayacaklar.”

Kel esnedi ve yataktan çıktı. “Herkesin bu yemeğe katılmayı kabul ettiğimi unutmuş olmasını umuyordum.”

“Hiç şansın yok,” dedi Mayesh. “Unutmayın Sarthe Büyükelçisi Sena Anessa da orada olacak. Kendisi Kel Anjuman’a düşkün. Etkinliğin temel amacı olan Castellane ile Malgasi arasındaki ilişkileri yumuşatmak konusu sorunsuz devam ederken, sen de onun dikkatini dağıtmaktan sorumlu olacaksın.”

Kadın, Kel Anjuman’dan hoşlanıyor. Hayır, senden hoşlanıyor. Ama terziler gelip de Conor tembel tembel ayağa kalktığı anda Mayesh haklı, diye düşündü Kel. Kel Anjuman, Kel’in kendisi değildi. Sena Anessa onu değil, aslında oluşturduğu kimliği tanıyor ve o kimliği beğeniyordu.

“Sana bundan kurtulamayacağını söylemiştim,” dedi Conor. Bir zamanlar küçükken Kel’le birlikte Dom Valon’un mutfağından turta çalarken yakalandıklarında olduğu gibi, pişmanlıkla karışık bir neşeyle sırıttı.

Mayesh izin istedi ve terziler hem Kel’in hem de Conor’ın etrafında endişeli güvercinler gibi kanat çırparak işe koyuldular.

Saray dünyasında kıyafetler de politikti. Conor'ın, Castellane'in onurunu korurken Malgasi'ye de saygı duruşunda bulunacak uygun bir kıyafet giymesi gerekiyordu. Malgasi'nin gümüş ve morunu giyemezdi elbette ama kırmızı da giyemezdi. Üzerine koyu bir bordo renk konmuştu. İpek bir gömlek, üzerine oturan altın işlemeli, şarap kadifesinden bir yelek, keten ve brokardan pantolon ve kan kırmızısı yakuttan bileklikler. Kuğu tüyünden pelerinini giymesi konusunda cesareti kırılmıştı ve bundan hoşnut değildi.

Kel'e giymesi için çok daha nötr renkler verildi. Soluk griler ve beyazlatılmış ketenler, kül renkleri ve kremle karıştırılmıştı. Bunlar, *beni geç ve görme* diyen renklerdi.

Terzilerin elbiselerinin çizgilerini bozacağı yönündeki şikâyetlerine rağmen, zekice gizlenmiş bıçaklarını güvercin grisi paltosunun kollarının altına tokaladı. "Bu bir devlet yemeği, Sör Anjuman; elbette bu silahlara ihtiyacınız yok!"

Kel onlara soğuk bir şekilde baktı. "Üzerimde olmalarını tercih ederim."

Akşam olmadan önce kıyafetlerde son değişiklikleri yapmak için acele eden terziler gittikten sonra bile Conor'la yalnız konuşma şansı yoktu. Kel hamama giderken Conor her taraftan saldırıya uğruyordu. Saçları kesiliyor, gözlerine sürme çekiliyor (ki bu Lilibet'i memnun ederdi), mücevherleri ve taşları seçilip elmacıkkemiklerine gümüşe boyanmış bir dizi küçük yıldız yapıştırılıyordu. Kel tüm bunlardan kurtulduğu için rahatladı. Conor'ın yıkılmaması gereken bir şöhreti vardı ama saygın bir şekilde giyindiği ve temiz olduğu sürece Kel Anjuman'ın nasıl görüldüğüne kimse pek aldırmıyordu.

Terziler kıyafetlerinin son versiyonlarıyla geri döndüklerinde Saray Görgü Kuralları Hanımı Domna Talyn de gelmiş, onlara o gece bilmeleri gereken Malgasi dilindeki anahtar sözcükleri

hatırlatıyordu. Büyükelçiyi nasıl selamlayacaklarını, Kraliçe Iren Belmany'ye nasıl selam göndereceklerini, Prenses Elsabet'in sağlığını nasıl soracaklarını anımsattı. Conor, ışıltılı tacını saçlarının koyu dalgaları arasında düzeltirken, "Geçen gece Malgasi'li bir beyefendiden bir cümle öğrendim," dedi. "*Keli polla, börzul.*"

Domna Talyn'in nefesi kesildi. "Bu müstehcen bir cümle, Monsenyör."

"Ama sanırım bu dile hâkim olduğumu gösteriyor," dedi Conor masumca. "Öyle değil mi?"

Kel bu noktada pes etti. Bu gece Conor'la ciddi meseleler hakkında konuşma fırsatı bulamayacaktı ve ne olursa olsun Conor'ın ciddi bir ruh hali yoktu. Yarma kadar bekleyecek ve Conor'dan gerçeği duymaya çalışacak (ona bunu zaten bildiğini söylemeden) ve bu arada bu geceyi büyük bir kayıp olarak değerlendirecekti.

Artık bu karardan pişman değildi. Lilibet'in nezaketine, özenli dekorasyonuna ve Dom Valon'un mutfağının ziyaretçilerin damak zevkini memnun etme çabalarına rağmen, galeride gerilim bir bulut gibi asılıydı ve giderek artıyor gibi görünüyordu. Beck, borçlar ve Eskici Kral gibi meseleleri düşünmenin zamanı değildi. Şu anda Kel dikkatini toplamalıydı.

Yemek yeterince iyi başladı. Lilibet dekorasyonda kendini aşmış, odayı Malgasi renkleriyle süslemiş ve Büyükelçi Sarany bundan çok memnun kalmıştı. (Conor'ın kapalı alanda okçuluk oyununun tüm izleri de silinmiş görünüyordu, goblenlerdeki lekeler bile inanılmaz bir hızla temizlenmişti.)

Yüksek masa, her zamanki yeri olan kürsüden indirilmiş ve odanın ortasına yerleştirilmişti. Duvarlara doğru uzanan dut ipeğinden şeffaf perdeler taşın görünümünü yumuşatıyordu. Vişne çürüğü kadife döşemeli sandalyelerden tombul eriklerle süslenmiş porselen tabaklara kadar Malgasi renginin her tonu

bir yerlerde temsil ediliyordu. Leylak yeşim vazolar güneş çiçeği ve lavantayla dolup taşıyordu. Şarap rengi cam kadehler Lilibet'e doğrudan Sardou Hanesi tarafından Anahtar'daki depolarından getirilmişti. Bıçakların ve çatalların saplarının çevresinde ametistten yapılmış yılanlar kıvrılmış, elmas gözleri parlıyordu.

Masanın etrafındaki koltuklar da özenle tahsis edilmişti. Kel, Sarthe'in varlığının göz ardı edilmesine gücenmekten ziyade dekorasyonlardan hoşlanmış görünen Sena Anessa'nın yanındaydı. Conor, Büyükelçi Sarany'nin karşısında, Kral Markus için boş bırakılan bir sandalyenin bulunduğu masanın baş kısmına yakın bir yerde oturuyordu.

Kral'ın sandalyesinin arkasındaki duvar boyunca Okçu Birliği'nin birkaç üyesi sıralanmıştı. Elçi Jolivet, genellikle Kral'ın olduğu yerde durmayı seçerdi ancak bu gece Malgasi Büyükelçisine sert bir ifadeyle bakabileceği bir noktaya yerleşmiş olması Kel'i şaşırttı.

Lilibet, Kral Markus'un yemeğe katılamayacak kadar yoğun çalışmalar içinde olduğunu açıklayınca işler kötüye gitmeye başladı. Lilibet havalı bir tavırla, "Yeni bir yıldız sistemi," dedi. Hareket ettiğinde boğazındaki zümrütler ışık saçıyordu. "Bu elbette âlimler için büyük önem taşıyan bir konu ama belki de yeryüzünde yaşamak zorunda olan bizler için önemi daha az."

Sarany öfkeli görünüyordu. Kel şimdi Conor'ın neden onu korkunç bulduğunu anlıyordu. Uzun boylu ve çok zayıftı, muhtemelen kırk yaşındaydı. Dar, yırtıcı bir yüzü vardı. Koyu renk saçları sıkıca geriye toplanmış, bir düzine ışıltılı tokayla sabitlenmişti. Gözleri koyu siyahtı, kemik beyazı yüzünde neredeyse mağara gibi duruyordu. Ancak son derece zayıf olmasına rağmen, sanki dünyayı yutmak istermiş gibi aç bir bakışı vardı. "Elbette şaka yapıyorsunuz."

Kraliçe kavisli kaşını kaldırdı. Conor parmaklarını boş boş sandalyesinin koluna vurunca Kel, Kral'ın resmi etkinliklere katılmamasına şaşkınlıkla karşılık veren birini görmeyeli ne kadar uzun zaman geçtiğini fark etti. Herkes Castellane hükümdarının böyle olduğunu bilir ve kolayca kabul ederdi.

“Peki ya Matyas Fausten?” dedi Sarany. Hafif bir aksanı vardı. Başarılı bir diplomattı, muhtemelen dokuz ya da on dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Conor sekiz, Kel ise yedi dil konuşabiliyordu. “Burada olacak mı?”

“Küçük gökbilimci mi?” Lilibet şaşırılmış görünüyordu.

“O bir Malgasi. Kendisini Favár'daki sarayda öğretmen olarak tanımıştım,” dedi Sarany. “Tekrar görmek isterim.”

“Bunu kesinlikle ayarlayabiliriz,” dedi Lilibet, hızla dengesini toparlayarak. “Onun sizin büyük üniversitenizde öğretim görevlisi olduğunu biliyorum...”

“Jagellon,” dedi Conor ve yüzünde hiçbir duygu ifadesi olmadan Sarany'ye gülümsedi.

Sarany aç gözleriyle ona baktı. “Malgasi'de öğrenmeye değer verilir,” dedi. “Jagellon'da vatandaşlarımıza ücretsiz eğitim veriliyor. Kraliyet soyumuz arasında çok sayıda bilgeye sahibiz. Prenses Êlsabet'in sizin hızlı zekânıza çok uygun bir eşleşme olduğunu göreceksiniz.”

Bunu söylemesi tuhaftı. Kel'in, *eşleşme* derken kadının dilinin sürçüp sürçmediğini merak etmesini sağlayacak kadar tuhaftı. Genellikle diplomatlar siyasi bir evlilik arayışında bundan çok daha örtülü davranırlardı. Elsabet Belmany, Mayesh'in potansiyel kraliyet ittifakları listesine dahil edilmişti ama yine de büyükelçinin konuyu böyle dikkatsiz bir şekilde açması tuhaftı.

Sarany, Malgasi Prensesi'nin pek çok güzel özelliğini şaşkın görünen Conor'a saymaya devam etti. Avlanabiliyor, ata bine-

biliyor, resim yapabiliyor ve şarkı söyleyebiliyordu. On bir dil biliyordu ve Dannemore'un her yerini dolaşmıştı. Conor seyahatin zihni genişletecek en iyi şey olduğunu düşünmüyor muydu? Bu arada Sena Anessa, Kel ile atlar hakkında bir konuşma başlatmıştı. En iyi atların Valderan'dan geldiği gerçekten doğru muydu, yoksa Marakand atlarının puanı çok mu düşüktü?

Kel bir yandan sohbet etmeye, bir yandan diğer sohbeti takip etmeye çalışırken başı ağrıdı. Neyse ki duvarlarda genellikle bir duvar halısıyla gizlenmiş olan kapılardan biri açıldı. Buzlu şarap ve şerbet sürahileriyle ayva, peynir ve tuzlu hamur işleri dolu gümüş tabaklar taşıyan bir dizi hizmetçi içeri girdi.

Buzlu şarap gül rengine ve hafif kiraz tadındaydı. Masanın başındaki sohbet sonunda Favár ile Castellane arasında doğrudan bir yolun açılmasına dönmüş gibiydi. Conor bunun ticareti kolaylaştıracağını ve doğal olarak Sarthe'dan da geçeceğini söyledi. Lilibet, üç ülkenin yolun yapım maliyetini paylaşmasını önerdi. Sena Anessa konuyla ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Büyükelçi Sarany, Conor'a bakmaya devam ediyordu. Arada bir pembe dili dar ağzından çıkıyor ve hızla kadehine dalıp küçük bir yudum şarapla kıvrılıyordu.

Sena Anessa mutlulukla gülümseyerek, "Sarthe'da biz de seyahatin bilgeliği artırdığına inanırız," dedi. "Yakın zamanda Prensesimiz Aimada ile Daeseong'daki Geumjoseon Sarayı'na yolculuk ettim. Çok büyüleyici bir yer. Onların gelenekleri bizimkilerden çok farklı ama bir o kadar da etkileyici."

"Şu anda kraliyet düğününe hazırlanmıyorlar mı?" diye sordu Lilibet. "Bu kadarını duymuştum sanırım."

"Aynen öyle," dedi Anessa. "Kral'ın ikinci oğlu Veliaht Prens Han yakında evlenecek."

Sarany alnını kırıştırdı. "Vâris o mu?"

“Şimdilik evet,” dedi Conor. “Hatırladığım kadarıyla Geumjoseon’da veraset yaşa göre belirlenmiyor. Kral, çocuklarından en sevdiği kişiyi seçip onu vâris ilan ediyor.”

“Bu, büyük bir *itiş kakışa* yol açar,” dedi Anessa. “Ama oldukça heyecan verici. Han’ın asil Kang ailesiyle evlenmesi babasının hoşuna gitmeyebilir. Oldukça zengin ama skandal bir ailedir.”

“Ah, evet,” dedi Lilibet. Koyu gözleri parlıyordu. Dedikodudan her zaman hoşlanırdı. “Kang ailesinin bir kızı başka bir soylu hanedanın bir düzine kadarını katletmedi mi? Nam’lardı sanırım?”

“Bunların hepsi uydurma,” dedi Anessa. “Nam ailesinin zaten bir cenaze töreni için toplandığı sırada Kang kızının bahçe duvarına tırmanıp çoğunu öldürdüğü söyleniyor. Bundan sonra siyah bir arabayla ortadan kaybolmuş. Bazıları iki düzine uçan siyah kuğu tarafından götürüldüğünü söylüyor. Hikâyenin bir kısmının doğru olduğundan eminim ama tamamı değil. Neyse, belli ki Prens Han bunu umursamıyor.”

“Arkadaşlar arasında küçük bir kan banyosunun ne sakıncası olabilir?” dedi Conor. Kadehinin kristal sapıyla oynuyordu ama Kel’in fark ettiği kadarıyla pek içmemişti. “Ben genç Geumjoseon Prensi’nin cesaretini takdir ediyorum. Sırada ben olurum korkusuyla, katillerden oluşan bir aileyle evlenmekten çekinirdim doğrusu.”

Büyükelçi Sarany gülümsedi ancak bu bir gülümsemeden çok dudak büzmeden ibaretti. “Evlenmek her zaman bir cesaret ve inanç eylemidir. Özellikle de iki büyük gücün birleşmesini temsil ettiğinde.”

Sena Anessa açıkça sinirlenmiş bir halde boğazını temizledi. “Sevgili Kraliçe Lilibet,” dedi, “Mayesh Bensimon nerede? Onun bilgece öğütlerinden her zaman keyif almışımdır.”

Lilibet konuşmaya fırsat bulamadan Sarany çatalını sertçe tabağına vurdu. “Tahtın bir Ashkar danışmanının olduğunu neredeyse unutmuşum, var değil mi?”

“Tabii ki var,” dedi Conor, “Macrinus geleneğine göre.”

Sarany’nin dudakları kıvrıldı. “Sault’un çok aktif olduğunu fark ettim. Buradaki sokaklarda çok fazla Ashkar var. Suç ve hastalık yaydıklarını düşünmüyor musunuz?”

Boş bir sessizlik oldu. Normalde kendinden emin duran Lilibet bile şaşkın görünüyordu. Conor’ın gözleri tehlikeli bir şekilde parlamaya başlamıştı. “Tam tersine,” dedi. “Ashkarlar, birçok Castellane sakininin hayatını kurtarmış olan yetenekli şifacılar ve onlar, kanunlara en çok uyan uyruklarımız arasındadır. Tully’deki birkaç yüz suçludan hiçbiri Ashkar değildir.”

“Genç ve safsın, *Ur-Körl* Aurelian,” dedi Sarany soğukkanlılıkla. (Kel, sınırlı Malgasi lisanı bilgisine rağmen “Prens” kelimesini tanıdı.) “Bensimon’u seviyorsun ya da en azından sevdiğini sanıyorsun. Ashkarlar insanı kendilerine çeken bir tür çekim gücü kullanırlar. Bu, onların kötülüklerinin bir parçasıdır.”

“Kötülük mü?” deyiverdi Kel. Aslında konuşmaması gerektiğini biliyordu ama yine de kendine engel olamadı. “Bu çok ağır bir terim gibi görünüyor. Sonuçta onlar sadece farklı türde bir tanrıya dua eden insanlar.”

“*Ve gematry* uyguluyorlar.” Sarany’nin bakışları Kel’in üzerinde gezindi ve sonra gözlerini başka yere çevirdi. “Biz Malgasi’de her türlü büyüünün günah olduğuna inanırız. Topraklarımızı *Azskarivan* yaptık, yani Ashkar’dan arındırdık. Bunu yaparak halkımız için yeni bir refah aşamasını başlatmış olduk.”

“Bunun nedeni, kaçan Ashkarlardan çaldıkları altınlarla halkınızın zenginleşmesi olmasın?” dedi Conor. Gözleri artık gerçekten tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Kel, Mayesh'in sakince Malgasi'de Ashkar olmadığını söylediği Pazarlık Odası toplantısını hatırlamadan edemedi. Kimse Danışman'a nedenini sormak için duraklamamıştı. Kimse bunu düşünmemiş, bunun ne kadar önemli olduğunu görmemişti.

Sarany, Conor'a bakıyordu, burun delikleri genişlemişti. Kel odadaki enerjinin değiştiğini hissedebiliyordu. Gerginlikten öfkeye doğru yükselmişti. Ayağa kalkıp Conor'ın yanına gitmesi gerekip gerekmediğini merak etti ama o anda Kral Markus'un Parlayan Galeri'ye girmesiyle şaşırdı.

Yanında Fausten da vardı. Kral her zamanki sade tunik ve pantolonunun üzerine ağır bir kadife pelerin giymesine rağmen ikisi de akşam yemeği için giyinmemişti. Boynunda, özenle oyulmuş bir yakutun sarktığı kalın bir altın zincir vardı. Kral'ın bir adım gerisinde duran Fausten, ipek ve camdan yapılmış gökbilimci pelerini giyiyordu. Kel, küçük adama bakmaktan kendini alamadı. Onu görmek Kel'in öfkeden midesinin bulanmasına neden oldu ve adamın Kel'i tamamen görmezden gelmesi, sanki orada değilmiş gibi bakışlarının üzerinden kayması da işe yaramadı.

Markus taş gibi, yumuşak ve sakindi. Masaya yaklaştı ve en baştaki yerini aldı. Lillibet ona bakıyordu, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Conor ifadesizdi ama eli şarap kadehinin sapını sıkıca kavıyordu.

Fausten, Kral'ın sandalyesinin arkasına otururken Kel onun tavrında çok farklı bir şeyler olduğunu fark etti. Genelde sinsi ve dalkavukken şimdi istekli görünüyordu. Gözleri parlak ve yerinden fırlayacak gibiydi. Büyükelçi Sarany'ye doğru eğilip onu Malgasi dilinde selamlarken heyecandan titriyordu: "*Gyönora, pi fendak hi lita.*"

Fausten'in Kral'dan önce konuşması görgü kurallarına aykırıydı. Sena Anessa şaşırmış görünüyordu ama Sarany hafif bir

gülümsemeyle Kral'a döndü. “*Körol* Markus,” dedi, “varlığınız bizim için lütuftur.”

Markus mu? Kel, Conor'a bakış attı. Conor yalnızca omuz silkti.

Kral başını eğdi. “Görevlerimi bilirim,” dedi, kendi idamına giden ve bunun farkında olan bir adamın ses tonuyla, darağacı-na giden yolda bocalamaması gerektiğini bilen bir tavırla.

Çok tuhaf.

Büyükelçi Sarany yanıt vermedi ancak son derece tuhaf bir ifadeyle Kral'a baktı. Bu bakışta açlık gibi sert bir taraf... ve başka bir şey daha vardı. Bir tür özlem, neredeyse çaresizlik. Lilibet şarap kadehinin kenarından onu izliyordu, yüzüne sıkıntı ve şaşkınlık karışımı bir ifade hâkimdi.

“Majestelerinin,” diye mırıldandı Anessa garip sessizliği bozarak, “bizi görmek için özel bir çaba sarf etmesi ne büyük bir nezaket.”

Kral ifadesiz bir yüzle masayı baştan ayağı süzdü. Zengin pelerinine rağmen gömleğinin kolunda, Lilibet'e utanç verici bir acı yaşatan yırtık vardı.

“Uzun yıllardır Malgasi dilinde konuşulduğunu duymadım,” dedi Kral, “ya da kurt armasını görmedim. Bunlar anılarımı canlandırdı.”

Kel, Conor'ın gözlerinin karardığını gördü. Kral, Yıldız Kulesi'ne çekilmeden önce bile Favár'daki sarayda yaşadığı dönemden hiç bahsetmemişti.

Sarany, sanki ruh halinde bir değişiklik hissetmiş gibi, Conor'a döndü. “Belki de baban sana Favár'ın güzelliklerinden bahsetmiştir,” dedi. “Erzaly Nehri, *Laina Kastel* sarayı... Ama bir şeyleri duymak onları bizzat görmekle aynı olmaz, öyle değil mi?” Sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi yapay bir zevkle ellerini çırpı. “Belki de *Milek* Elsabet'in Castellane'e gelmesi

yerine, Conor bize gelebilir? Elsabet şehirde senin rehberin olur. Favár'ı ve tarihini ondan daha iyi kimse bilemez. Geceleri limanı mutlaka gezmelisin. Şehir halkı suya yüzen lambalar fırlatır, görülmeye değer bir manzaradır.”

Conor pembe şarabından kalanı bir dikişte içti. Tabağında neredeyse hiç yemek kalmamıştı. *Lanet olası Sarany*, diye düşündü Kel. Bu Elsabet meselesini, tıpkı yaraya basan parmak gibi bastırıp durmak zorundaydı sanki.

“Beni deniz tutar,” dedi Conor.

“Aslında,” dedi Lilibet, “buradaki görevlerinin onu zorladığını söylemek istiyor. Çok yazık. Aksi takdirde şehrinizi görmeyi çok isterdi.”

Sarany bunu duymazdan geldi. “Ayrıca Çiçekler Köprüsü *Kuten Sila*’mızı da ziyaret etmelisin. Andras Belmany ile Simena Calderon’un evliliğinin anıtıdır ve bu birliktelik uzun yıllar süren kanlı bir savaşa son verdiği için Barış Köprüsü olarak da bilinir. Bir evlilik birçok yarayı iyileştirebilir, hatta uzun süredir devam eden yaraları bile.”

Kel daha fazla dayanamadı. “Kralımız Valerian hiç evlenmedi,” dedi, “buna rağmen yüce bir barışçı olarak bilinirdi.”

Büyükelçi Sarany o akşam ilk kez Kel’e baktı. Bakışları, *sen avsın ama ilgimi çekemeyecek kadar küçüksün*, diyordu. “Ve öldüğünde kanlı bir iç savaş vardı,” dedi.

“Muhtemelen,” dedi Conor, “bu zaten olacaktı.”

Sarany doğrudan Conor’a baktı. Bakışlarında bir titreşim vardı. Gözlerinde bir anlık öfke belirdi ama o açlık hâlâ yerinde duruyordu. Kestane balı kadar koyu ve tatlı sesiyle şöyle dedi: “Sevgili *Ur-Körol* Aurelian. Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

“Tavsiye konusunda berbatımdır,” dedi Conor. “Çok nadiren dinlerim. Bu, rahatsız edici bir günah.”

Ses tonu kayıtsızdı ama eli şarap kadehinin sapını kıracak gibi kavıyordu. Sena Anessa, Kel’le konuşuyormuş gibi davranmayı bırakmış ve gözlerini Kral’dan Conor’a, sonra tekrar Kral’a dikmişti.

Sarany şöyle dedi: “Seyahatlerim sırasında eğlenceye, maceraya ve rahatlığa âşık pek çok genç lord ve prens tanıdım.” Bunların hiçbirine aşina olmadığını gösteren bir yüz ifadesi yaptı. “Tanrıların kraliyet makamıyla kutsadıkları kişiler atalarından çok şey miras alırlar. Elbette asalet ve güç ama aynı zamanda sorumluluk ve *borç* da.”

Kral, Sarany’ye sanki kadının yüzünde darağacını görmüş gibi baktı.

“Malgasi’ye hiçbir borcum yok,” dedi Conor ve Kel, Fausten’in yüzünde çirkin bir gülümsemenin belirdiğini gördü. Ayağa kalkıp bildiklerini söyletene kadar adamı boğmak istedi.

“Ah, ama biliyorsun,” dedi Sarany. “Baban sana söylememiş olabilir fakat uzun zaman önce Elsabet Belmany’ye söz verilmişti. Yani ikiniz de doğmadan önce. Bu, yıldızlara yazılmış bir birlikti.” Ve Fausten’a dar, yırtıcı bakışıyla baktı. Bu bakış onun biraz geri çekilmesine neden oldu.

Conor kül rengine dönmüştü. “Söz mü? Bu ne saçmalık?”

“Markus.” Lilibet’in sesi soğuk ve sakindi. “Bunun doğru olmadığını söyle.”

“Bir kral görevini yapar,” dedi Kral Markus. “Conor’ın görevi Elsabet Belmany ile evlenmek. Belmany ve Aurelian’ın kanını birleştirmek. Yıldızlar bunu haber verdi. Öyle olmak zorunda.”

Conor şarap kadehini devirince pembe renkli sıvı masa örtüsüne döküldü. Kapıdaki hizmetçiler birbirlerine baktılar, sonra mutfağa geri döndüler.

“*Aylardır*,” diye hırladı Conor, “girmem gereken birliğin doğasını tartışıyorduk. Hangi ülkeler, hangi soylular, hangi ittifaklar olma-

sı gerektiğini. Ve sen hiçbir şey söylemedin. Sanırım ne Bensimon ne annem ne de Jolivet bunu biliyor. Hepimize yalan söyledin...”

Kral, “Yalan yoktu,” diye tısladı. “Bırak da On İkiler Konseyi çekişip dursun. Onların ittifakının yalan olduğunu gör. Ne söyledikleri ya da ne yaptıkları önemli değil. Yıldızlarda yazılanlar geri alınamaz.”

Fausten ilahiyi andıran bir sesle, “Doğru, lordum,” dedi. “Ah, hayır, alınamaz. Asla.”

“Yeter!” diye bağırdı onca insan arasında Sena Anessa. Ayaktaydı, taç gibi toplanmış beyaz saçları öfkeyle titriyordu. “Bu kadar saçma tartışma yeter. *Yıldızlar* için artık çok geç.” Bu sözleri küçümseyerek söyledi. “*Prens* Conor, aramızdaki anlaşma adına, Malgasi Büyükelçisi daha fazla utanmadan bu... bu *yanlış anlaşılmaya* bir son verin.”

“*Utanmak* mı?” diye tekrarladı Sarany sesini yükselterek. “Nedir bu? Bilmek istiyorum.”

Korkunç bir sessizlik oldu. Conor masanın üzerinden Anessa’ya değil Kel’e baktı. Gözlerinde özüre benzer bir şey vardı. Bu, Kel’in omurgasına bir korku oku sapladı.

“Conor, *jun*,” dedi Lilibet. Nadiren kullandığı bir sevgi ifadesiydi bu. “Bütün bunlar da nedir?”

Conor peçetesini tabağına fırlattı. Meydan okuyan gözlerle masaya baktı. “Gerçekten çok basit,” dedi. “Ben zaten nişanlıyım. Sarthe Prensesi Aimada ile.”

Büyükelçi Sarany’nin ağzı açık kaldı. Lilibet şaşkın görünüyordu, Sena Anessa haklı çıkmıştı. Kel bir an için zihninin boşaldığını hissetti. Conor bunu nasıl yapabilmişti? Daha açık olmak gerekirse, Conor bunu *Kel’in haberi olmadan* nasıl yapabilmişti?

“İşte anladınız,” dedi Anessa. “Anlaşma çoktan imzalandı.”

“*Conor*,” dedi Lilibet telaşla. “*Bu bir şaka mı?*”

“Hayır,” dedi Conor. “Şaka değil.”

Lilibet, Anessa’ya doğru döndü. “Bu pek bağlayıcı olmayabilir,” dedi, “çünkü ne ben ne de Kral bu konudan haberdarız.”

Anessa’nın gülümsemesi bozuldu. Conor’ın bu anlaşılmayı Kral veya Kraliçe’nin onayı olmadan gizlice yaptığından haberi olmadığı açıkça görülüyordu ancak Kel, sorulduğunda bunu inkâr edeceğini düşündü. “Sevgili Kraliçe Lilibet,” dedi. “Prens Conor çocuk değil. Kendi anlaşmalarını yapabilir. İmzası, mühür elimizde ve çeyiz ödemesini çoktan yaptık.”

Bu sözler Kel’in gözleri önünde şimşek gibi parladı. Beck ne söylemişti? Ödemenin Sarthe altınıyla yapıldığını mı? “On bin kron,” dedi ve dudaklarını birbirine kenetledi. Aslında konuşmak gibi bir niyeti yoktu.

Fakat Anessa bağıırıyordu. “Gördünüz mü?” dedi. “Kuzeni bile biliyor.”

“Fausten,” diye tısladı Sarany. Kan kırmızısı dudakları bükülerek yüzünü buruşturdu. “Seni yalancı *hain*.”

Kral kaşlarını çatarak Fausten ile Malgasi Büyükelçisi’ne baktı. Ama Elçi Jolivet... Jolivet doğrudan Kel’e baktı ve Kel bir an için adamın bu durumdan rahatsız olduğunu hissetti. Jolivet’in gözünde Kel, Conor’ın planlarını bilmekle kalmamalı, aynı zamanda onları durdurabilmeliydi.

Fausten titremeye başladı. “Bilmiyordum...”

“Yemin ettin,” diye tersledi Sarany. “Her şeyin yolunda olduğunu, Markus’un da aynı fikirde olduğunu ve evliliğin gerçekleşeceğini söyledin.”

Fausten, Conor’a gerçek bir nefretle baktı. “Prens’in bunu yapacağını kimse bilmiyordu. Kimse bekleyemezdi. *Cza va diú hama...*” *Benim hatam değildi.*

Markus başını yavaşça çevirdi. Bu, bir heykelin kafasının ya-

vaşça dönüp imkânsız bir daire çizmesini ve hareket ettikçe granit tozu saçmasını izlemek gibiydi. “Hiçbir şeyin beklenmedik olmadığını söylemiştin, Fausten. Okumayı bilersen her şeyin yıldızlarda olduğunu söylemiştin. Bana bundan emin olduğunu söylemiştin.”

Neyden emin olduğunu? diye merak etti Kel. *Evlilikten mi, daha fazlasından mı?*

Fausten ürkmüş bir böcek gibi kendi içine kapanmış görünüyordu. “Bu adil değil,” diye feryat etti. “Bilemezdim. Benden istenen her şeyi yaptım...”

Sarany tiksintiyle, “Sen,” diye tısladı. “Siyasete karışarak kendini zengin edebileceğini düşünen ucuz ve küçük bir öğretmen-sin. Senin icabına bakılacak.” Conor’a döndü. Gözleri, yüzüğündeki örümceğin mücevherli gözleri kadar ölüydü. “Sarthe ile olan anlaşmayı bozmayacak mısın?”

“Bozmayacağım,” dedi Conor. “Söz verdim.”

Sarany’nin dudağı kıvrıldı. Sandalyesinden kalktı ve Kral’a baktı. “Oğlun sana ihanet etti,” dedi. “Ve kendi doğasına da ihanet etti. Büyük Belmany Hanesi’ne katılmayı hak etmiyor.” Aşağılayıcı bir bakışla odayı taradı. “Bu ittifakı Markus sarayda büyüdüğü için, Aurelian Hanesi ile kurduğumuzu düşündüğümüz derin bağ nedeniyle teklif etmiştik. Artık güvenimizin yersiz olduğunu anlıyorum.”

“Bize bir lütufta bulunmadınız,” diye tersledi Markus. Gözlerinde Kel’in yıllardır görmediği bir ışık vardı. “Bu sizin avantajınızaydı, her zaman sizin avantajınıza. Fausten senin emrinle bana yalan söyledi. Ama yine de sanki sadece masamda değil, kanımda da hakkınız varmış gibi davranıyorsun. Beni kafeslediğin gibi oğlumu da kafesleyecektin.”

“Seni *kafeslemek* mi?” diye söze başladı Sarany gözleri öfkeyle parlayarak ama kendini durdurdu. Sırtını düzeltti. “Yıldızların

aklını aldığını görüyorum. Yazık olacak Markus,” dedi soğuk bir tavırla. “Belmany Hanedanı’nın senden ve ahlaksız oğlundan daha iyi fırsatları var.”

Döndü ve odadan çıktı. Kale muhafızlarıyla birlikte kapının yanında bekleyen korumaları da onu takip etmek için koşturdu.

“Ahlaksız mı? Ne büyük kabalık,” dedi Sena Anessa neşeyle. Ama ortamdaki tek neşeli kişi oydu. Conor, parmağını şarap kadehinin kenarında gezdirerek hareketsiz oturuyordu. Lilibet’in ağzı sert bir çizgi şeklini almıştı. Kral yine mesafeli gözlerle bakıyordu. Ve Kel, Dannemore’da bambaşka bir yerde olmayı diliyordu.

“Sena Anessa,” dedi Lilibet. “Bize izin verir misiniz? Şu anda kimsenin yemek yeme havasında olduğunu sanmıyorum.”

Zaferinden dolayı nezaket gösteren Anessa ayağa kalktı ve başını eğdi. “Elbette. Aileyle ilgili tüm konuların karmaşık olduğunu anlıyorum Majesteleri ve devlet idaresi de aynı derecede hassastır. Ama eminim ki çok yakında bu meseleleri herkesi tatmin edecek şekilde halledebileceğiz.”

O çıkarken dışarıdaki çakıl taşları üzerinde de araba tekerleklerinin sesi duyuldu. Hiç şüphesiz Malgasi heyeti yola çıkmıştı.

Kel bileklerindeki kelepçelerin ve içlerinde saklanan bıçakların farkındaydı. Bu gece ona hiçbir faydası olmamıştı. Tehlike mevcuttu ama bu, hançerlerin etkisiz hale getirebileceği türden bir tehlike değildi.

“Baba,” dedi Conor, şarap kadehini bırakırken. “Açıklayabilirim...”

Ama Kral, oğluna bakmıyordu. Ayağa kalktı. Bakışları, olduğu yerde bir tahtaya yapışan böcek gibi donakalmış olan Fausten’a odaklandı.

“Bana anlattıklarından herhangi biri doğru muydu?” diye sordu boğuk bir sesle. “Yıldızları okuyabilir misin? Seninle ko-

nuştular mı? Yoksa bana yalnızca Malgasi meclisi tarafından senin için yazılan senaryoları mı okuyordun?”

“H-hayır,” diye fısıldadı Fausten. “Yıldızlarda yazılıydı... Şu anda gerçekleşmemiş olabilir ama bu asla gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez...” Markus yumruğunu masaya vurdu ve Fausten geri çekildi.

Kral, “Yalan. Sarany sana hain dedi. Senin ona sadık olduğuna inanıyordu çünkü öyleydin. Bana söylediğin her şey Malgasi’nin beni inandırdığı şeylerdi. Bu ihanettir. Trick’e gideceksin. Orada yaptıklarını düşüneceksin,” dedi.

Fausten’in yüzünde dehşet belirdi. Kel, Fausten’in *kendisini* aynı hapis cezasıyla tehdit ettiğini hatırlarken bile ona acımdan kendini alamadı. Korkunç bir ironiydi ama hoşuna gidecek bir durum değildi. “Hayır, hayır, ben her zaman size sadık oldum. Ben olmasaydım küçükken Malgasi’de ölmüştünüz. Sizi bırakırlarsa bunun ne gibi bir fayda sağlayacağını onlara anlattım...”

“Sessizlik.” Markus parmaklarını şaklatarak iki kale muhafızının yanında hızla masaya yaklaşan Jolivet’e işaret etti. Fausten, kartalın bakışı altındaki fare gibi kendi içine çekilmişti. Jolivet kale muhafızlarına onu yakalamalarını emrederken hiçbir itirazda bulunmadı. Aralarında gevşek bir şekilde asılı dururken Fausten’i odadan çıkardılar. Giderken pelerini ölü bir yılanın kuyruğu gibi arkasında sürükleniyordu.

Kel’in karnında ekşi bir sıcaklık vardı; midesi bulanmış gibi hissetti. Conor’la göz göze gelmeye çalıştı ama Conor’ın bakışları düzdü, hiçbir şey görmüyordu. Caravel’de elini kestiğinde olduğu gibi kendi içine çekilmişti.

“Fausten’a hiçbir zaman güvenmedim,” dedi Lilibet. “İğrenç küçük adam.” Kocasına bir çeşit şaşkınlıkla baktı. Kel onun gerçekte ne düşündüğünü merak etmekten kendini alamadı. Markus’un

yıldızlarla ilgili hayallerinden vazgeçmiş olmasına sevinmiş miydi? Onun geri dönebileceğini, bu gece olduğu gibi yeniden mantıklı konuşabileceğini mi umuyordu? Yoksa aksini mi? “Malgasi’nin bu işe Fausten aracılığıyla yaklaşmaması, senin iradesini çarpıtmaya çalışmaması gerekirdi canım,” dedi. “Fakat durum felaket değil. Sarthe Prensesi, Conor için son derece mantıklı bir seçim...”

Kral onu duymuyor gibiydi. Aniden oğlunun yüzünü ellerinin arasına aldı ve Conor’ın bakışlarını kendi bakışlarıyla buluşturmaya zorladı. “Kendine ait olduğunu düşünebilirsin,” dedi, “ama değilsin. Bunu bildiğini sanıyordum. Artık öğreneceksin.”

Elini çekti. Kel ayağa kalkmıştı ama babasının onu yakaladığı yerde derisinde morluklar oluşan Conor, hafifçe başını iki yana salladı. *Hayır. Olduğun yerde kal.*

“Jolivet,” dedi Kral. “Oğlumu al. Ne yapacağını biliyorsun.”

“Chana sonunda festivale yardım ettiğin için çok heyecanlanmış olmalı,” dedi Mariam.

Mariam’ın yatak odasındaydılar. Bir yığın minderin üzerinde oturan Mariam, etrafına bir su birikintisi gibi yayılan deniz mavisi bir elbisenin korsajına tohum incilerinden minik mozaikler işliyordu. Lin, Mariam’ın küçük çalışma masasında, Chana Dorin’e verdiği sözü yerine getiriyor ve küçük şifalı bitki paketlerini kurdelelerle dikkatlice bağlayarak Tanrıça Festivali gecesinde genç kızların taşıyacakları şans keselerini yapıyordu.

“*Sonunda* derken ne demek istiyorsun?” diye dalga geçti Lin. “Zaten yardım edecektim. Bu benim son Tevath’ım.”

“Chana pes edene kadar tıbbi bitki bahçesinde saklanacaktın,” dedi Mariam. “Seni suçlu hissettirdiği için kabul ettin. Bunu anlayabiliyorum çünkü o keselerden birini her bitirişinde korkunç bir surat ifadesi takınıyorsun.”

“Bu işte çok kötüyüm,” dedi Lin kederle. “Ve bazı işlerde berbat olmaya alışkın değilim.” *Çünkü sadece iyi olacağını düşündüğün şeyleri yapmayı seçiyorsun*, dedi kafasındaki küçük bir ses. “Tanrıça dansından şimdiden korkuyorum. Zarif biri olmadığımı biliyorsun.”

Festival töreninin bir bölümünde, uygun görülen kızların (on altı ile yirmi üç yaşları arasındaki tüm evli olmayan kadınların) sessiz, karmaşık bir dans ritüeline katılmaları gerekiyordu. Aslında oldukça güzeldi. Kadınlar Evi’ndeki çocuklar olarak her hafta bu akıcı hareketlerin alıştırmalarını yapmışlardı. Lin bunu gözü kapalı, tamamen hafızasından yola çıkarak yapabileceğinden emindi. Ama bu, dansın *hakkını verebileceği* anlamına gelmiyordu.

“Saçmalama, sen iyi bir dansçısın,” dedi Mariam. “Neyse, büyükbaban memnun olacaktır, değil mi? Artık onunla daha iyi anlaştığınıza göre, eminim o da gurur duyacaktır...”

“Hiçbirini görmeyecek ki,” diye sözünü kesti Lin. “Tevath bu yıl Yükseliş Günü ile aynı tarihe denk geliyor. Sarayda büyük bir ziyafet veriyorlar, sanırım Mayesh’in de buna katılması gerekiyor. Sault’ta bile olmayacak.”

“Ah,” dedi Mariam usulca. “Lin...”

Fakat başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapı çalındı. Lin cevap vermeye gittiğinde Chana Dorin’i kapıda endişeli bir ifadeyle buldu. “Kapılarda seni bekleyen biri var Lin,” dedi.

“Bir hasta mı?” dedi Lin.

Tabii ki bir hasta olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki? Aklı hızla çalıştı. Herhangi bir acil durumu ya da bir bebeğin doğmasını beklemiyordu. Tıp çantasını alması, fırsatı varsa kıyafetlerini değiştirmesi gerekecekti. Bahar yeşili, kolları ve etek kısmı biraz yıpranmış olan sıradan bir günlük elbise giymişti. Bu elbise yıllardır ondaydı.

Chana'nın gözleri önce Mariam'a, ardından tekrar Lin'e kaydı. "Evet, bir hasta," dedi ama Lin'in kafası karışmıştı, bu bakış da neydi? Chana onu odadan çıkarıp kollarına bir el çantası yerleştirip omuzlarına bir şal örttüğünde şaşkınlığı daha da arttı. "Acele etmelisin," dedi. "İhtiyacın olan her şey orada olmalı."

"Chana," diye tısladı Lin, çantanın askısını omzunun üzerinden geçirerek. "Nedir bu? Ne bu gizem?"

Chana ona karanlık bir bakış attı. "Büyükbabanın suçu. Şimdi git. Acele et."

Lin biraz kırılgan hissederek acele etti. *Büyükbabamın suçu mu?* O halde bunun Saray'la bir ilgisi olmalıydı. Kel mi hastalanmıştı? Yine mi yaralanmıştı? Bu çok tuhaftı.

Mez'i kapıda, Erkekler Evi'nde Josir'le birlikte büyümüş, iyi huylu bir genç olan Levi Ancel'le birlikte buldu. Lin kapıdan çıkarken Mez, "Heyecan verici bir hayat sürüyorsun," dedi. Gülüyordu ama Lin içten içe biraz endişelendi. Bir zamanlar saraya çağrılmak zaten Maharam'ın yeterince dikkatini çekmişti. Bunun iki kez gerçekleşmesi için...

Ama sonra Kel'i gördü ve endişeleri azaldı. Eski sarnıcın yanında, Sault surlarının gölgesinde duruyordu. En azından zarar görmemişti ama sanki lekeli bir çizim gibi hafif yıpranmış görünüyordu. Lin çok endişelendi.

"Kel." Başkasının duyamayacağı kadar ona yaklaştı -Mez ve Levi'in hâlâ kapılardan hevesle izlediklerinden şüpheleniyordu- ama gevezelik edecek kadar da yakın değildi. Açık kül, duman ve koyu is renginin her tonunu taşıyan, ipekle ketenden oluşan çok güzel bir kıyafeti vardı. Ceketini gümüş renkli ketendendi, kolları, tarzına uygun olarak, altındaki ham ipek gömleğini gösterecek şekilde açıktı. Tılsımını takmıyordu. "İyi misin?"

Kel'in gözbebekleri olması gerekenden daha genişti, ağzı gergin bir çizgi haline gelmişti. "İyi olmayan ben değilim. O."

Lin boş boş baktı. Sıcak bir geceydi, hava yoğun ve ağırdı. Uzakta Kırık Pazar'ın ışıklarını görebiliyordu. Ay kenarları sararmış, bakır bir para gibi tepede asılı duruyordu. "Kastettiğin..."

"Conor," dedi Kel alçak sesle.

Lin neredeyse bir adım geri atacaktı. "Kel, o benim saraya gelmemi yasakladı. Ashkar bir doktor istiyorsan başka birini bulabiliriz..."

"Hayır." Gözleri vahşiydi. "Sen gelmelisin Lin. Rica ediyorum. Eğer gelmezsen başkasını almam."

Tanrıça adına. Lin daha söylemeden cevabının ne olacağını biliyordu. *Bir hekim hastasının dost mu düşman mı, yerli mi yabancı mı olduğunu, hangi tanrılara tapıldığını sorgulamamalıydı.*

"Tamam," dedi. "Geliyorum."

Kel'in omuzları rahatlayarak çöktü. "Acele etmeliyiz." Dolaşan siyah arabayı işaret etti. "Yolda açıklarım."

Lin arabaya bindiğinde bir anlığına rahatladı. En azından Mez ve Levi artık onu izlemiyordu. Arabanın içi zengin bir şekilde döşenmişti ve Ruta Magna'nın çukurlu yüzeyinde giderlerken yastıklar sallanıyordu. Pencerelelerin dışındaki meşalelerin alevi, yerlerin kenarlarında bulanık bir yumuşaklık saçan ışık halleri yaratmaktaydı. Dükkânlar, köprüler, balkonlar, kaldırım taşları, gri ve siyahın yumuşak bir karışımına dönüşüyordu.

Lin, "Bundan tam olarak emin misin, Kel? Prens Conor'ı bana Marivent'ten çıkmamamı emrederken duymadın. Oldukça öfkeliydi," dedi.

"Çok eminim." Yanağında bir kas seğirdi. "Sen yeteneklisin. Çok yeteneklisin çünkü bunu anlayabilecek konumdayım. Ama daha fazlası var. Lilibet'in özel isteği üzerine geliyorsun çünkü

sen Mayesh'in torunusun. Gördüklerini kimseye anlatacağın konusunda endişelenmesine gerek olmadığına inanıyor.”

“Lilibet... Kraliçe mi?” Lin şaşkına dönmüştü. “Kel, beni biraz korkutuyorsun. Eğer Prens aptalca bir şekilde kendini yaradıysa bu kesinlikle...”

“Kendisine zarar vermedi. Kırbaçlandı.”

Lin ağzı açık bir şekilde arkasına yaslandı. “Bir Castellane Prensi'ni kim kırbaçlayabilir ki? Trick'e mi atıldı?”

Kel, soğukkanlılıkla, “Bu bir kraliyet emriydi. Kırbaçlanması gerekiyordu,” dedi.

“Anlamıyorum.”

Kel ona acı içinde baktı. Arabanın açısı Lin'e Tepe'ye tırmanmaya başladıklarını gösteriyordu. Aniden ne olduğunu öğrenmeyi çok istedi. Elbette hiç kimse Aurelian Hanesi'nin oğlunu gerçek bir sertlikle kırbaçlayamazdı. Veliaht Prens'in bedeni neredeyse kutsaldı. O değerliydi, yeri doldurulamazdı.

“Conor,” dedi Kel, “babasını rahatsız etti. Kral, görevini anlamasının sağlanması gerektiğini düşünüyordu. Elçi Jolivet'e bilincini kaybedene kadar onu kırbaçlamasını emretti.”

Lin ellerini hareketsiz tutmak için yumruk haline getirdi. Hikâye inanılmaz görünüyordu. Mayesh'in Kral Markus'u tanımlama şekli -mesafeli, hayalperest, çalışkan- bu davranışa hiç uymuyor gibiydi.

“Peki, Elçi bunu kabul etti mi?”

“Başka seçeneği yoktu,” dedi Kel neredeyse isteksizce. “Jolivet, Conor'ı ve onun hayatını yaşama biçimini her zaman hafifçe onaylamamıştır. Dolayısıyla beni de, ikimizi de bir çift israf olarak görüyor ama Conor'ı önemsiyor. Yaptığı şeyi yapmak istemezdi.”

“Bu,” diye fısıldadı Lin, “daha önce de oldu mu?”

“Hayır,” dedi Kel. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, tedirgindi. “Galerideydik. Conor herkesi kızdırmıştı. Kahretsin, aslında herkes öfkeliydi ama yine de... Kral, Jolivet’e onu antrenman yaptığımız samanlığa götürmesini emretti. Ben de gittim, kimse beni durdurmazdı. Lilibet de peşinden koştu ve Jolivet’e durmasını söyledi ancak Kral’ın emirleri her şeyden önde gelir. Herhangi bir emir vermeyeli çok uzun zaman oldu.” Nefesi hızlandı. “Bunun sembolik olacağını düşünmüştüm. Yanlış yaptığını göstermek için ceketine bir iki kırbaç yer sandım. Kral *orada* bile değildi ama Jolivet emre uymak zorundaydı. Onları tanıyor ve sanırım uzun zamandır tanıyor. Conor’a diz çöktürdü. Gömleği ıslak kâğıt gibi parçalanıncaya kadar onu kırbaçladı.” Kuru bir şekilde öksürdü. Sağ elini yumruk yaptı. “Beş kırbaç, on, sonra saymayı unuttum. Bilincini kaybedince durdu.” Lin’e baktı. “Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben Conor’ın kalkanı, zırhı olmalıydım. Ama *yapabileceğim hiçbir şey yoktu*. Onun yerine beni kırbaçlamalarını söyledim ama Jolivet beni duymuşa benzemiyordu.”

Lin ağzında metalik bir tat hissetti. “Elçi emirlerini Kral’dan almıştı. Ona itaatsizlik ettiremezdin. Kel... Prens şu anda nerede?” dedi.

“Odamızda,” dedi Kel. “Jolivet onu oraya taşıdı. Marivent’e geldiğimde beni taşıdığı gibi.”

“Ve bir doktor bulma konusu tartışıldı mı?” Lin, Marivent’in sanki aya yaklaşıyormuş gibi, pencerelerin dışındaki beyaz ışıltısını görebiliyordu.

“Saray çalışanlarından hiçbiri ne olduğunu bilmiyor. Haberler Tepede çok çabuk yayılacağı için Kraliçe, Gasquet’i bile çağırma-ya korktu. Kral’ın Conor’ı kırbaçlattığını kimsenin bilmesini istemedi. Sarayda bir anlaşmazlık olduğunu. Conor’ın utandığını.”

“Bunda utanç verici bir şey görmüyorum,” dedi Lin. “Utanacak biri varsa o da Kral.”

“İmtiyazlı Aileler durumu bu şekilde görmez. Bunu bir zayıflık, Aurelian Hanesi’nin temelindeki bir çatlak olarak görürler. Kraliçe’ye senden bahsettim, beni daha önce iyileştirdiğini, Bensimon’un torunu olduğunu söyledim. Konuşmayacağını anlattım. O yüzden seni getirmeme izin verdi. Kraliçe bir Marakandi’dir, Ashkar hekimlerine çok güvenir.”

“Bilemem,” dedi Lin. “Onu görene kadar ne yapabileceğimi bilemem.”

Bir adamı kırbaçlamanın onu öldürebileceğini biliyordu ama söylemedi. Kan kaybı, şok, hatta iç organlarda hasar bile olabiliyordu. Asaf’ı ve kayalıklardan denize doğru düştüğünü düşündü. Onlar -Kraliçe, Elçi, hatta Kral- ne yaptıklarının farkındalar mıydı? Elbette kırbaç izlerini, yaralar iyileştikten sonra bile uzun süre sızlayan o çirkin acı ve travma izlerini hiç görmemişlerdi.

Kuzey kapısının altından geçerlerken Kel, “Biliyorum,” dedi. “Ama sen olmasaydın Lin, kimse olmazdı. Onunla ilgilenebilecek başka doktor yoktu. Ben...”

Yani ben en iyisi değilim, sadece tek seçeneğim, diye düşündü Lin ama kızmadı. Nasıl kızabilirdi? Kel’in yüzündeki ifade o kadar açıktı ki. Görevden, yıllarca süren eğitimle öğretilen itaat-ten daha fazlası vardı. Lin’in ona değil de Prens Conor’a kızıyor, hatta ondan nefret ediyor olmasının şu an hiçbir önemi yoktu. Kel’in yerinde değildi. O yüzden anlayamıyordu.

Araba, Castel Mitat’ın avlusunda durdu. Kel kapıyı açıp yere atladı ve onun peşinden inmesine yardım etmek için döndü. “Gel,” dedi. “Seni onun yanına götüreceğim.”

Süleyman şehir surlarını aşip Aram ülkesine girdi ve terk edilmiş olduğunu gördü. Büyük binalarının, tapınaklarının, kütüphanelerinin, bahçelerinin ve pazar yerlerinin çoğu harabeye dönmüştü ancak çok fazla yıkım görmesine rağmen ölüm görmedi. Aram halkı gitmişti, şehir ve topraklar ıssız kalmıştı. Adassa, büyücüleri, halkının kaçmasına yetecek kadar oyalamıştı.

Süleyman öfkeyle Balal kulesine tırmandı, taşı yanında alev gibi yanıyordu. Ve zirveye ulaştığında Kraliçe'nin onu beklediğini gördü.

Kraliçe zar zor ayakta duruyormuş gibi görünüyordu. Fitili yanan bir mum gibi yıpranmıştı. Onun ölmek üzere olduğunu ve halkının düşmanlarını uzak tutmak için sahip olduğu her şeyi -taşındaki gücü ve ardından kendi gücünü- kullandığını biliyordu.

"Sen ne yaptın?" diye haykırdı. "Ülkeyi kararttın ve şehrini terk edilmiş durumda bıraktın. Halkın nereye gitti?"

"Kaçtılar," dedi Kraliçe. "Ulaşamayacağın kadar uzağa."

Fakat Süleyman yalnızca başını salladı. "Büyücülerin ulaşamayacağı hiçbir şey yoktur ve sen öldüğünde halkını avlayıp nesiller boyunca onları köle yapacağız. Hiçbir şey kazanmadın."

Ve Adassa umutsuzluğa kapıldı.

— *Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM ON YEDİ

Prens'in dairesine girdiğinde Lin'in dikkatini çeken ilk şey kan kokusuydu. Bakırımsı ve parlak; eski değil, yeni kan kokusu.

Yanında duran Kel gergindi. Lin onun bu gerginliğinin kandan mı -yerde kan izleri, hatta bir kan gölüne batmış kuru çizme izleri bile vardı- yoksa Kraliçe Lilibet'in orada, oğlunun yanındaki sandalyede dimdik oturmasından mı olduğundan emin olamadı. Kraliçe'nin yeşil elbisesinin etek kısmı kan ve kirle lekelenmişti. Boğazının çevresinde, bileklerinde ve alnında altın kakmalı zümrütler vardı ve Eskici Kral'ın gözleri gibi parlıyorlardı.

Prens yatakta hareketsiz ve kaskatı bir şekilde yatıyordu. Kalın işlemeli damasko perdeler çekilmişti ve Lin onun örtünün üzerinde yüzüstü, başını kollarının üzerine koymuş yattığını görebiliyordu. Üzerinde hâlâ süslü kadife pantolonu ve yumuşak deri çizmeleri vardı. Parmaklarında ve bileklerinde değerli taşlar parlıyordu. Bu, kanlı şeritler halinde yırtılmış çıplak ve geniş sırtıyla tuhaf bir tezat oluşturunuyordu.

Lin onun bilincinin yerinde olduğunu hissedebiliyordu. Belki de yarı sersemlemiş haldeydi ama Lin ona yaklaşıırken hareket etmemesine rağmen kızın orada olduğunu farkındaydı sanki. Lin kalp atışlarını parmak uçlarında hissetti, kalbi şunları söyler gibi atıyordu: *Kraliçe. Kraliçe'nin kendisi.* Ancak zihni aynı zamanda Prens'e ve yaralarına odaklanmıştı. Doktorluk eğitimi diğer her şeyin önüne geçiyor ve ona gerekeni yapması için gerekli duygusal mesafeyi sağlıyordu. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde sabun, bandaj ve havlu bulunduğunu fark etti. Ellerini yıkamak için gümüş bir kâsede su vardı. Birisi onun gelişi için hazırlık yapmıştı. Bu iyi olmuştu. Çantasını nerede açacaktı? Yatakta açmaya karar verdi çünkü yatak çok büyüktü ve küçük bir adam olmayan Prens bile onun sadece bir kısmını kaplıyordu.

Kraliçe oğlunun saçına bir kez hafifçe dokununca, yüzüklü parmakları oğlunun ıslak koyu bukleleri arasında parladı. Sonra kalktı ve Lin ile Kel'in durduğu yere kadar birkaç basamak indi (yatak yükseltilmiş bir kaidenin üzerindeydi).

"Bir kadın," dedi Lilibet, Lin'i sanki Fleshmarket'ta satılan bir atmış gibi yukarıdan aşağıya süzerek. "Birçok Ashkar doktor tanırım -çocukluğum boyunca beni tedavi etmişlerdir- ama daha önce hiç kadın şifacı görmemiştim."

"Bir sorun olur mu, Majesteleri?" diye sordu Lin.

"Hayır. Eğer bir sorun olsaydı seni çağırmazdım." Lilibet Aurelian, yakından bakıldığında dikkat çekecek kadar güzeldi. Güzelliğinde yumuşak bir şey yoktu. Neredeyse korkutucu derecede muhteşem bir şey oluşturmak için bir araya gelen ışıltılı tesseralar gibi parlak parçalardan yapılmışa benzeyen bir güzellikti. Büyük bir kemerli yol veya kuleli bir kale gibi.

"Bir kadın olarak bulunduğun yere ulaşmak için iki kat daha fazla çalışmış olmalısın. Bu beni memnun eder. Burada iki göre-

vin var. Bu yaraların enfeksiyon kapmamasına veya kanına zehir sızmasına dikkat et. Ve çok kötü bir yara izi kalmaması için elinden geleni yap.”

“Söylediğiniz gibi elimden geleni yapacağım,” dedi Lin. “Ama,” Prens’in sırtına, derisini bölen yaralara bir kez baktı, “yara izleri kalacaktır. Buna neredeyse hiç şüphe yok.”

Kraliçe hafifçe başını salladı. “O halde zaman kaybetmeyelim. Ashkar hekimler çalışırken etraflarının sarılmasını ve rahatsız edilmeyi sevmezler; bu kadarını biliyorum. Kellian, bana eşlik et. O oğlumla ilgilenirken biz aşağıda bekleyelim.”

Lin’i şaşkın bir halde bırakıp gittiler. Genelde aileleri odaya çıkarmak için kendisi uğraşırdı. Lilibet’in söylediği gibi çalışırken etrafının sarılacağını ve rahatsız edileceğini bekliyordu. Kendini zihinsel olarak buna hazırlamıştı. Artık Prens Conor’la yalnızdı ve bu çok daha tuhaftı.

Korktuğunu inkâr edemezdi. Ondaki ve bu durumdan. Onların gözünde o kadar küçüktü ki. Ama elli yıl boyunca büyükbabası neredeyse her gündeğümünde Marivent’e gelmişti. Bu insanlarla konuşmuş, onlarla ve onlar için çalışmış, onların dikkatini, hatta saygılarını talep etmişti. Ama Lin, Mayesh olmasa da onun da kendine has yetenekleri vardı. *Makabi Kitabı* şöyle demez miydi? *Bir hekimin becerisi başını yerden kaldırır ve soyluların önünde dik durmasını sağlar.*

Kendini sakin olmaya zorlayarak devasa yatağın basamaklarını tırmandı. Prens hâlâ hareket etmiyordu ama nefesi sıklaşıyordu. Hırıltılıydı, kumaşın kancaya takılması gibi, her nefes alışta takılıyordu. Lin çantasını bıraktı, hızla ellerini yıkadı ve yatağa döndü. Yapılması gereken ilk şey, neyle uğraştığını net bir şekilde görebilmek için sırtındaki kanı temizlemektir. Prens’in durumu göz önüne alındığında bu hiç de kolay olmayacaktı.

Yanına oturdu, ağırlığının altındaki şilte hafifçe gömüldü. Gömleğinin çıkarılmadığını fark etti. Aksine, kırbaçlanarak parçalara ayrılmış ve kana bulanmış ipek parçaları kollarına ve beline yapışmıştı.

Çok nazikçe, nemli bir havlu kullanarak çıplak derisindeki kanı süngerle temizlemeye başladı. Prens'in vücudu gerildi, sırtı kamburlaştı. Nefesi dişlerinin arasından tısladı.

Sonra konuştu ve sesi Lin'i sarstı. "Bundan keyif alıyor olmalısın," dedi doğrudan yatağa doğru konuşmaktan kaçınmak için başını yana çevirerek. "Bu seni memnun etmiş olmalı."

Sesinde güç vardı; Lin'in beklediğinden daha fazla. Bir doktor olarak bu onu memnun ediyordu ama içinde zehir kadar keskin bir acılık da vardı. Belki de Prens'i tetikte tutan şey acıydı. Güç tuhaf yerlerden gelirdi.

Lin elinin hareketini yavaşlattı. "Kanı temizlemek mi? Bu neden beni memnun etsin ki?"

"Çünkü...*ah!*" İrkildi ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. Kollarındaki kaslar yırtık ve kanlı ipeğin altında toplanmıştı. "Benden hoşlanmıyorsun. Bu konuyu aştık."

"Beni doktorun olarak istemiyorsan itiraz edebilirdin," dedi Lin.

"Annemle tartışmak istemedim. Bu, en iyi zamanlarda bile keyif aldığım bir şey değil ve şu an içinde bulunduğum durum için en iyi zamanlarım diyemem."

Omzunun üzerinden ona baktı. Gözleri ateş gibi parlaktı, gözbebekleri çok genişti. *Şok yüzünden*, diye düşündü Lin. "Sana morfin verebilirim..."

"Hayır." Yumruk yaptığı elleriyle çarşafı sıkı. "Morfin yok. Her şeyi hissetmek istiyorum."

Lin yavaşça kanı silmeye devam ederek altındaki yaraları ortaya çıkardı. "Eğer bunu cesur olduğunu göstermek için yapı-

yorsan dürüstçe söylemeliyim ki bu, yapmam gereken işin en kolay kısmı. Bu yaralar kötü. Birazdan ölmekte olan bir martı gibi çığlık atmaya başlarsın.”

Prens gülmeye benzer boğuk bir ses çıkardı. “Seni etkilemeye çalışmıyorum Mayesh’in torunu. Acıyı hissedip onu hatırlamak isterim. Böylece öfkeli kalmaya devam edebilirim.”

Bu, Lin’in beklediğinden daha ilginç bir cevaptı.

Kanın çoğunu temizlemişti. Havlu kıpkırmızıydı. Artık sırtında bazıları birbiriyle kesişen öfkeli çizgileri görebiliyordu. Uzun kesimlerin arasına beyaz ipek parçaları gömülmüştü.

Jolivet bunu daha önce de yapmış, diye düşündü Lin. Kırbaçı sırtında, böbreklerin zarar görmeyeceği bir yerde, Prens’in omuzlarının üzerinde tutmayı akıl etmişti.

Yine de bu kadar güzel olan bir şeyin bu şekilde yok edilmesi Lin’e yersiz, neredeyse tuhaf geldi. Prens’in çıplak şekli, ideal insan formunu gösteren bir anatomi kitabındaki çizimler kadar mükemmel, temiz çizgilerden oluşuyordu. İnce beline doğru daralan güçlü omuzlar. Pantolonu kalçalarının altına kadar iniyordu. Boynunun arkası savunmasız bir kıvrım gibiydi. Ter ve kanla ıslanmış siyah bukleleri oradaki deriye yapışmıştı.

Lin acıyı dindirip enfeksiyonu önleyecek berrak bir merhem olan bir kavanoz *teriyak*’a uzandı. Birazını parmaklarına alarak, “Çocukken Mayesh’e kızgındım. Anne ve babamız öldükten sonra kardeşimle beni ayırmıştı. Marivent’teki sorumluluklarının bize göz kulak olmasını engellediğini hissetti,” dedi. Merhemi sırtına sürmeye başladı. Prens’in derisi dokunulamayacak kadar sıcak, kesiklerin yırtmadığı yerlerse pürüzsüzdü.

“Devam et,” dedi Conor. Konuşurken ona bakabilmek için başını çevirmişti. Lin artık onun yüzünü net bir şekilde görebiliyordu. Gözlerinin çevresi dağılan sürme yüzünden sanki siyah

gözyaşları dökmüş gibi çılgınca lekelenmişti. “Bensimon’a kızgın mıydın?”

“Evet,” dedi Lin. “Çünkü beni görmezden geldi, anlıyor musun? Burada, Tepe’de çok meşguldü. O kadar öfkeliydim ki bir şeyleri vurup kırardım. Perdeleri, eşarpları. Diğer çocukları.” Merhemi, omuzlarının üzerinde kanat gibi uzanan kesiklere, elinden geldiğince nazik bir şekilde sürdü. “Ancak tüm bu öfke hiçbir zaman bir işe yaramadı. Bu durumu hiçbir zaman değiştirmedim. Onu asla geri getirmedi.”

“Bunu Bensimon mu yaptı?” Prens gerçekten şaşırılmış görünüyor. “Onun hiçbir zaman bir sorumluluğu ihmal edebilecek biri olduğunu düşünmemiştim.”

Hiç kimse birine sorumluluk olmak istemez, diye düşündü Lin. Sevmek ister. Ama o kadar insan arasından Mayesh için bunu söylemezdi. Merhemi bir kenara koydu ve çantasından muskaları çıkarmaya başladı.

“Eh, ben senin intikamını aldım,” dedi Prens alçak sesle. Sesi Lin’in hatırladığından daha sertti ancak acı çeken birinin sesinin farklı çıkması beklenirdi. “Gerçi böyle bir niyetim yoktu. Yarın Marivent’e vardığında ve benim yarattığım yıkımı öğrendiğinde umutsuzluğa kapılacak.”

Öyle mi? Lin, *onun umutsuzluğa kapılacağından emin değilim*, demek istedi ama kendini tuttu. Zira bunun doğru olduğuna hâlâ inandığından emin değildi. Tılsımları çıkardı. Şifa ve kan kaybı için olanları, enfeksiyonu önlemek için olanları. Bunlar işe yarardı ama yara izleri... Prens bu korkunç yara izlerini daima taşıyacaktı. Sonsuza dek sırtını kesen büyük pençe izleri gibi. *Onun güzelliğini sonsuza dek mahvedecek*, dedi kafasının arkasından küçük bir ses, ama bunlar bir doktorun düşünceleri değildi. Doktorun beyni başka şeyler söylüyordu. Tekrar kana-

maya başlamayacağından emin olmak için ay yakıcı kullanması gerektiğini ancak ay yakıcının yara izini daha da kötüleştireceğini. Bu tür bir yara izi ağrıya, cildin sıkılaşmasına ve şeklinin bozulmasına neden olurdu. Hayatı boyunca bir daha asla düzgün hareket edemeyebilirdi.

“Annen,” dedi. “Yara izlerin konusunda ısrarcı görünüyordu...”

Prens hafifçe kahkaha atınca yüzü acıyla buruştu. “Yaralı bir prens skandaldır,” dedi. “Prensler değil, suçlular kırbaçlanır. Babam onu hayal kırıklığına uğrattığım için kızdı. Hayal kırıklığının sözlerini kanla sırtıma yazdı. Ancak kan yıkanıp gittiğinde açıklama gerektiren yara izleri oluşacaktır. Annem bu tür açıklamalar yapmak zorunda kalmak istemiyor.”

“Bunun onun için sadece kendini beğenmişlik olduğunu mu düşünüyorsun?” *Belki o da kendi yaptığı güzel bir şeyin şeklinin bozulduğunu görmek istemiyordur. Belki yara izlerinin getireceği acıdan korkuyordur. Ya da belki de haklısındır, Monsenyör, annen yalnızca olası bir utançtan korkuyordur.*

“Bunun pratiklik olduğunu düşünüyorum,” dedi ve nefesini tuttu. “Ellerin...”

“Özür dilerim.” Lin elinden geldiğince nazik davransa da ona dokunduğunda midesi altüst oluyormuş gibi hissediyordu. Şaşırmaması gerektiğini düşündü. Her hastanın onun için aynı olması amaçlanmış olsa da bir prens dokunduğunu unutamazdı. Tenindeki merheme karışan kan kraliyet kanıydı. Bir anlığına ellerini geri çekti ve bunu hissetti. Göğsünde eşekarısının sokmasına benzeyen sıcak, iğne benzeri bir ağrı belirdi. Tam da tüneliğin içine tutturduğu broşun tenine dokunduğu yerde...

Kel'i iyileştirdiği geceki gibi, gözkapaklarının ardında Kaynak Taşı'nın görüntüsünü görüyor gibiydi. Duman, kuyu suyunun yüzeyinden yükselen buhar gibi derinlerde hareket ediyordu.

Ve fısıltıyı zihninde duydu. Ama artık fısıltı bile değildi. Bundan daha güçlüydü. Sert, cinsiyetsiz ve tanımlanamayan bir sestti. Taşın sesi.

Beni kullan.

Mesafeli bir sesle, “Kıpırdama,” dedi ve ilk muskayı Prens’in derisinin üzerine koydu. Bunu yaparken sol elini kalbinin üzerine, broşun ceketinin içine iğnelediği yere koydu.

İyileş, diye düşündü. Ama bu bir düşünceden daha fazlasıydı. Kelimenin yine taşın dumanının arasından süzüldüğünü zihninde açıkça gördü ama bu kez kendisini oluşturan parçalara, sayılardan oluşan harflere, bir denklem kadar karmaşık ve bir yıldız kadar basit bir şeye bölünüyordu.

Sol elinin altında bir şey, tıpkı kalp atışı gibi attı. Avcunun içinde titriyor, damarlarında dallar açıyor gibiydi. Gözlerini açtı.

Hiçbir şey değişmemişti. Prens’in sırtındaki kırmızı çizgiler duruyordu, kesiklerin kenarları eskisi kadar öfkeli ve içtendi. Donuk bir öfke hissederek kendine kızdı. Yaptığını sandığı şey işe yaramamıştı.

Yine de ay yakıcısını kullanmaya cesaret edemiyordu. Daha fazla muska almak için uzandı, parmaklarının arasındaki yassı metal serindi. Bunları Prens’in sırtındaki izlerin üzerine birbiri ardına yerleştirmeye başladı.

Tüm bunlar olurken Prens hiç konuşmamıştı. Şimdi tılsımlar tenine dokununca irkilip yatağında hafifçe kıvrıldı. Elini karnının kasılmış kasları ile altındaki çarşaf arasındaki boşluğa kaydırdı.

Lin neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. Soğuk metalin dokunuşunu bekleyen Prens kaskatıydı. “Mayesh’in umutsuzluğa kapılmayacağından eminim. *Bu kadar büyük bir yıkım yaratmış olamazsın,*” dedi Lin.

Prens neredeyse kahkaha atarak nefesini tuttu. Omurgasının çukuru boyunca, boynunun dibinden ter damlamaya başlamıştı. “Ah... şaşırsın. Pek çok konuda iyi değilimdir ama,” yüzünü buruşturdu, “yıkım onlardan biri değil. Ve kötü planlama. Bu konuda da iyiyimdir.”

Bir sonraki tılsımı yerleştirdi. “Bana ne olduğunu anlatabilirsin,” dedi. “Belki de düşündüğün kadar kötü değildir.”

Prens biraz gevşemişti. Hâlâ gergindi ama artık vücudunu yataktan kaldırmıyordu. “Sanırım anlatabilirim. Pek iltifat etmeyeceksin, değil mi ya da bana harika olduğumu ve Falconet veya Montfaucon gibi, yalnızca en iyi kararları verdiğimi söylemeyeceksin.”

“Sanırım bunu yapmayacağımı açıkça belirttim,” dedi Lin.

Prens alnını indirip yumruk yaptığı ellerine değdirdi. Konuştuğunda neredeyse monoton bir ses tonu vardı. “Prosper Beck,” dedi. “Ona büyük miktarda borcum vardı. Nedeni önemli değil, sadece bunu öğrendiğimde şaşırdım ve bunun yasal bir borç olduğunu öğrendim. Parayı harcamıştım. Ona borçluydum.” Lin omzunda özellikle kötü bir kesige bir tılsım koyarken irkildi ve küfretti. “Ona mesaj gönderebildim. Faiz isteyeceğini sanıyordum. Bunun yerine kendisi için bir şeyler yapmamı talep etmeye başladı.”

“Kel biliyor muydu?”

“Hayır. Bu talepler Kel iyileşirken geldi. Ben de onu endişelendirmek istemedim. İlk başta Beck'i görmezden geldim ama o bunu anladı. Sonunda istediği ilk şeyi yaptım. Yeterince zararsız görünüyordu. Bir şişe şaraba kusturucu koyup Montfaucon ve Roverge'a verecektim. Geceyi kusak geçirdiler ama bunun sarhoşluktan kaynaklandığını varsaydılar. İkisinin de kusak geçirdikleri ilk gece değildi.”

“Peki, Beck öğrendi mi?” Bir sonraki tılsımı koydu.

“Öğrendi. Ve bir talep daha gönderdi. Asti’yi öldürecektim. Atımı. Ama bu... bunu yapamazdım.” Sesinde savunmacı bir ton vardı, sanki Lin’in kendisini bu aptalca yumuşak kalpliliği yüzünden yargılayacağını düşünüyormuş gibi. Ama aslında Lin’in Prens’te en çok hoşlandığı huy bu oldu. “Bu taleplerin asla bitmeyeceğini anladım. Bazıları aptalca, bazıları acımasız, bazıları aşağılayıcı şeyler olan talepleri sürecekti. Hepsini bir kerede geri ödemem gerektiğini biliyordum. Bütün işi sonlandırmam gerektiğini. Sarthe Büyükelçisi’ne gittim. Gizlice anlaştık: Peşin ödenecek altın çeyiz karşılığında Sarthe Prensesi ile evlenecektim.”

Lin biraz şaşkına dönmüştü. Sonuç olarak bu kadar büyük bir şey beklemiyordu. Castellane ve Sarthe arasında gizli bir birliktelik mi? Şehirde bu fikirden nefret edecek, Sarthe’dan tutkuyula tiksinen pek çok kişi olacaktı. “Prenses...” diye söze başladı.

“Aimada. Onunla daha önce tanışmıştım; yeterince hoş ve mantıklı biri. Benden pek bir şey beklemeyeceğini düşünüyorum.”

Sesi bitkin çıkıyordu. Lin, acının yorucu olduğunu biliyordu. Bedeni olduğu kadar ruhu da yıpratırdı. Ama Prens’in sesinde başka bir şey vardı. Ölüm beklentisini işaret eden bir yorgunluk. Eğer şantajla yapılan bir evlilikten daha fazlasını istiyorsa, buna sahip olamayacaktı.

“On bin kron,” dedi neredeyse uykulu bir sesle. “Görünüşe bakılırsa bir prensin değeri bu kadarmış. Bir aptal olduğumun farkındayım, bana bunu söylemene gerek yok. Bensimon’a gitmeliydim. Onun tavsiyesini almalı, ona gerçeği anlatmalıydım.”

Lin son tılsımı da Prens’in sırtına yerleştirdi. Ellerini geri çekerek, “Sana iyi kararlar verdiğini söylemeyeceğim,” dedi. “Açıkçası durum böyle değil.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Prens yumruk yaptığı ellerine doğru.

“Ama Mayesh’e gitseydin, bunu babana söylerdi. Ve muhtemelen sen de yine aynı ya da benzer bir durumda olurdun.”

Kirpiklerinin siyahı ile sürmenin daha koyu siyahı arasındaki gözleri son derece parlak gümüş rengindeydi. “Ama evleniyor olmazdım ki bunu yapmak istemiyorum,” dedi.

“Ama devlet işleri için zaten evlenmek zorunda kalacaktın, değil mi? Senin gibi insanlar aşk için evlenmezler.”

“Çok fazla hikâye çarkçısı dinliyor olmalısın,” diye mırıldandı Prens.

“Yanılıyor muyum?” diye sordu Lin.

Prens gözlerini kıstı. “Hayır.”

Aimada. Onunla daha önce tanışmıştım, demişti. Aimada. Güzel bir isim. Lin onu gözünde canlandıramıyor ancak bir hikâye kitabındaki kurdeleli taçlı bir prensesin çizimini hayal edebiliyordu.

Ayağa kalktı ve gümüş kâseye doğru gitti. Kanlı elleriyle suyun yüzeyine dokundu, parmaklarının arasından dokuma tezgâhındaki iplikler gibi kırmızı iplikler çıkıyordu.

“Bekle,” dedi Prens.

Arkasını dönünce, Prens’in çenesini kollarının üzerine koymuş olduğunu gördü. Tılsımlar, sırtında bir ejderhanın pulları gibi uzun çizgiler halinde parlıyordu.

“Morfin alacağım,” dedi, “ama onu bana senin vermen gerekecek. Hareket edemiyorum.”

Lin fikrini neyin değiştirdiğini sormadı. Çantasından bir ampul morfin çıkardı ve yatağın başucuna geldi. Kadife yastıkların arasında bir boşluk bırakmak için onları aşırı meraklı kedi yavrularıymış gibi bir kenara itti. Böylece başının yanında diz çökebilecekti.

Ampulden birkaç tane aldı ve tereddüt etti. Genellikle taneleri hastanın dilinin üzerine koyardı. Bunu Kel’le hiç düşünmeden yapmıştı. Ama şimdi tereddüt ediyordu. Prens’e bu kadar samimi, bu kadar yakından dokunmak... Prens, saçak kadar kalın siyah kirpiklerin arasından ona baktı. Lin elmacıkkemiklerindeki kan lekelerini ve çenesinde yükselen morluğu görebiliyordu. Onu bekliyordu. Acısını dindirmesini bekliyordu. Lin kendini toparladı ve uzanıp Prens’in çenesini eliyle kavrayarak dolgun alt dudağının ortasındaki girintiye morfin taneciklerini yerleştirdi.

“Onları yutmak zorundasın,” diye fısıldadı.

Prens tek bir hamleyle alt dudağını yaladı. Tanecikleri yuttu. Lin’e gözlerinde kasvetli bir ışıkla baktı. “Benim için üzülmemelisin, biliyorsun. Benimle evlenmek zorunda kalan kişi için üzül.”

Lin morfinin işe yaramasının birkaç dakika alacağını biliyordu. En iyisi onun dikkatini dağıtmaktı. “Senin için neden üzileyim ki? Kendimin bile aşk için evleneceğimden şüpheliyim. Ya da evleneceğimden,” dedi. Ampülü elbisesinin cebine koydu. “Ben bir kadını ve doktorum. Hiçbir saygın Ashkar erkeği benimle evlenmez. Fazla tuhafım.”

“Tuhaf mı?” Prens’in ağzının köşesi yukarı kalktı. “Daha önce kendini tuhaf olarak tanımlayan bir kadınla tanıştığımı sanmıyorum.”

“Evet, öyleyim,” dedi Lin. “Ben bir yetimim, bu yeterince tuhaf. Hekimlik eğitimi almama izin verilmesini talep ettim, bu da tuhaf. Tek bir arkadaşım var. Çoğu dansa, festivale katılmam. Ah, küçük bir kızken tam bir canavardım. Bir keresinde Oren Kandel’i ağaçtan aşağı itmiştim. Ayak bileği kırıldı.” Bu isimlerin, bu sözlerin Prens için hiçbir şey ifade etmeyeceğini biliyor-

du ama önemi yoktu. Konuşmak için konuşuyordu, onu sakinleştirmek için. Prens'in gözleri artık odaklanmamaya başlamıştı, nefesi daha düzenliydi. Gözleri kapalıyken Lin ona Maharam'la buluşmasını, Shulamat'taki Qasmuna'nın kitabını bulma umudundan söz ettiğini, adamın onu nasıl reddettiğini ve kendisinin de çıkarken Oren'in dikkatle topladığı çöp yığınına nasıl tekmelediğini anlattı.

"Bu tam senlik bir hareket," dedi Prens uyuklu bir sesle. "Öfkeni kontrol altına alma konusunda bir sorunun var."

"İğneler ve bıçaklarla dolu bir çantam varken beni kızdırman akıllıca olur mu?" dedi Lin en tatlı ses tonuyla. Prens'in kızıp kızmayacağını merak etti. Ne kadar samimiyete, ne kadar mizaha izin verildiğini anlamak o kadar zordu ki. Şu anki kralın büyükbabası olan Kral Thevan, bir zamanlar kendisi hakkında hicivli bir oyun oynadığı için bir aktörü idam ettirmişti.

Fakat Prens sadece yorgun bir şekilde gülümsedi ve "Şimdi ne olacak? Morfin beni birazdan uyutacak sanırım," dedi.

"Evet. Dinlenmelisin." Lin tereddüt etti. "Bu gece burada seninle kalmalıyım," dedi sonra. "Tılsımların işe yaradığından ve kanamanın yeniden başlamadığından emin olmak için."

Prens çok hareketsizdi. "Hiçbir kadın geceyi bu odada geçirmede," dedi. "Kel ve benden başka kimse geçirmede."

"Gitmemi tercih edersen giderim. Kel ya da Kraliçe'ye bakayım..."

"Hayır," dedi Prens hızlıca. "Gitmen sorumsuzluk olur. Kan kaybından ölebilirim."

"Tanrıça korusun," diye yanıtladı Lin biraz sert bir tavırla. Yataktan kayarak onu sırtı kırmızı ve gümüş renkli bir harita gibi, etrafı yastıklarla çevrili halde bıraktı. Kapıda duraksadı ve artık yatakta gölgeli bir figür olarak kalan Prens'e baktı.

İyileş. Kelimenin zihninin içinde fısıldamasına izin verdi. Broşa bir kez daha dokunmak için elini kaldırdı, sonra elini indirdi ve koridora çıktı.

Kraliçe'yi, Prens'in odasının hemen dışında, ellerini önünde kavuşturmuş halde dururken buldu. Zümrütler boğazından göz kırpiyordu. Ne bir adım atıyor ne de holün ortasında tamamen hareketsiz durmaktan başka bir şey yapıyormuş gibi görünüyordu. Sınır bozucuydu. Peki, Kel neredeydi?

"Kellian'ı dinlenmeye gönderdim," dedi Kraliçe, sanki Lin'in aklını okumuş gibi. "Telaşlıydı. Böyle durumlarda sakinliği tercih ederim."

Nerede dinlenmeye? diye düşündü Lin. Ama elbette böyle bir yerde onlarca yatak odası olurdu. Bir an Kel için üzüldü. Şüphesiz şu an karanlıkta tek başına uyanık yatıyor ve Prens için endişeleniyordu.

"Doktor," dedi Kraliçe biraz sert bir sesle, "bana oğlumdan bahset."

Ya öldü desem? Asaf gibi ben de timsahlara yem olmak için uçurumdan atılır mıyım? Peki ya onun kırbaçlanmasına neden izin verdiğinizizi, neden bunu durdurmadığınızı sorsam? Gerçekten yapabileceğiniz hiçbir şey yok muydu?

Lin düşüncelerini bastırdı. Bir yara görünce paniğe kapılmak gibi işe yaramazlardı. Sakin bir şekilde, "Hiçbir kas veya iç hasar olmayacak ve kanama durduruldu. Bunlar en önemli şeyler. İyileşmeye yardımcı olması için yaraların üzerine tılsımlar yerleştirdim."

"Ya yara izleri?" diye sordu Kraliçe. "Ne kadar kötü olacak?"

"Bunu sabaha, tılsımlar kaldırılana kadar bilemem." Lin doğruldu. "Muhtemelen bazı izler kalacaktır."

Kraliçe'nin ifadesi gerginleşti. Lin'in kalbi tekledi ama Kraliçe Lilibet sadece şunu söyledi: "Sen kızım. Çocuğun var mı?"

“O kadar şanslı değilim, hayır,” dedi Lin. Ne zaman biri bunu sorsa aynı ezber cevabı verirdi. Açıklama zahmetine girmedi: *Kocam yok, çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum*. Zaten bunu soran hiç kimse, o kadar da merak etmiyordu.

Lilibet, “İşte çocuklar hakkında bilmen gerekenler,” dedi. Yakından bakınca Prens’in, annesine benzediği belliydi. Siyah saçları vardı, kalın dudakları o ince, neredeyse fazla keskin kemikleriyle uyumsuzdu. “Çocuklar insanı çaresiz bırakıyor. Hayal edebileceğin tüm güce sahip olabilirsin ama eğer çocuklarını kendilerinden ve dünyadan koruyamıyorsan, bu gücün bir önemi kalmıyor.”

Lin ne söyleyeceğinden emin olamayarak başını eğdi. “Bu gece Prens’in yanında kalmalıyım. Durumunun stabil olduğundan emin olmak için.”

Kraliçe başını öne doğru salladı. Lin kraliyet dairesinin kapısına doğru döndüğünde kadın birden ona seslendi, “Eğer çocuk yaparsan doktor...”

Lin omzunun üzerinden geriye baktı. Lilibet ona değil, sanki geçmişteki bir olayı hatırlıyormuş gibi uzaklara bakıyordu.

“Eğer çocuk yaparsan birden fazla yap.”

Lin yanına döndüğünde Prens uyuyordu. Kraliçe’den boşalan sandalyeye oturdu. Bu, doktorun en çok sabır gerektiren göreviydi ve Lin bazen Tanrıça’ya en yakın olduğu anın bu olduğunu düşünürdü. Gece boyunca uyuyan bir hastanın yanında oturup ateşinin düşmesini, durumunda bir değişiklik olmasını beklemek. *Alor*, yani yaşama gücüne tutunmasını, bedenine bağlı kalmasını isteyerek beklemek.

Elbette başarılı olamadığı zamanlar da olmuştu ve ölüm, geceleyin doktorun işini çalmak için bir hırsız gibi gelmişti. Ancak

Lin, ölümün her zaman düşman olmadığını düşünmeyi tercih ederdi.

Qasmuna'nın kitabının kopyalanmış sayfalarını çantasından çıkardı. Kelimelerin çoğunu tercüme etmeyi ve sayfaları bir nevi sıraya koymayı başarmıştı. Kendi kendine, bunları tekrar okumanın, bu kuralların daha fazlasını netliğe kavuşturacağını söyledi. Birkaç cümleyi inceledikten sonra Prens'i kontrol edecekti. Birkaç tane daha inceleyip tekrar kontrol edecekti. Geceyi bu şekilde atlatmayı planlıyordu.

Fakat kelimelere konsantre olmakta zorlanıyordu. Bu odada Prens Conor'la yalnız olmak çok tuhaftı. Onun ve Kel'in büyüdüğü bu odada. Küçükken nasıl olduklarını merak etti. Yere oturup Kaleler mi oynarlardı? Josit, oyun oynarken tıpkı köpek yavruları gibi arkadaşlarıyla didişirdi. Onlar da böyle miydi? Kel için Kılıç Kapan olmanın ne anlama geldiğinden bahsediler miydi yoksa bu, hayatlarının bir parçası haline mi gelmişti? Ertesi sabah güneşin doğacağı konusunu tartışmaya ihtiyaç duymadıkları gibi, bunu tartışmaya da ihtiyaç duymayacak kadar kanıksamışlar mıydı?

Komodinin üzerinde kitaplar vardı. Lin onları, ellerini yıkamaya gittiğinde fark etmişti. Prens, onun hayatındaki daimi bir figürdü ama kitap okuyup okumadığını hiç düşünmemişti. Bunlar kitaptan sayılırsa, seyahat ve macera hikâyelerini seviyordu. *Eğer uyanık olsaydı ona yüksek sesle kitap okuyabilirdim*, diye düşündü. Yüksek sesle kitap okumak hastaları sakinleştirirdi. Ama Prens morfin ve şokun yarattığı derin bir uykudaydı, gözkapaklarının altındaki gözleri hızla hareket ediyordu.

Lin uzun yıllar boyunca ondan nefret etmişti. O zamanlar onun kitap okuyan, uyurken parmakları hafifçe kıvrılan biri olduğunu düşünmemişti. Omzunun üstünde bir grup çil olan biri

olduğunu. Kaşlarından birinde beyaz bir çizgi -bir yara izi mi yoksa doğum lekesi mi- olan biri olduğunu. Uyurken zalimliği kaybolan biri olduğunu.

Ondan hâlâ nefret edip etmediğini merak etti ve bu gece için bunun önemi olmadığına karar verdi. Prens hâlâ onun hastasıydı. Doktoru olarak yanında kalacak, gece bitene kadar başında nöbet tutacaktı.

Lin gece uyudu ve uyurken rüyasında başka biri olduğunu gördü. Bir dağın yüksek yamacına tırmanan bir adamdı.

Yollar uzun zaman önce çökmüş ve geride sadece çatlak ve engeli kayalar kalmıştı. Elleri yırtılmıştı ve kanıyordu ama yukarıya doğru ilerlemeye devam etti çünkü Kral'ın emriyle hareket ediyordu ve eli boş dönmek, ölüm anlamına gelirdi.

Mağaranın girişini bulduğunda neredeyse zirveye ulaşmıştı. Rahat bir nefes aldı. Kehanet yanlış değildi. Elleri ve dizleri üzerinde, kanayan ellerini rahatsız eden toz ve çakılların arasında karanlık yarığa doğru süründü.

Onu gördüğünde ne kadar süredir emeklediğini bilmiyordu. Altındı, tamamı altındı ve gözlerinin içini yakan bir parlaklıktaydı. Malgasi dilinde bağırdı: “Hi nas visík!” *Ve o anda kör olduğunu, bir daha o ışıktan, o ışıltıdan başka bir şey göremeyeceğini anladı ve buna hiç üzülmedi, sadece ellerini yanan şeye doğru uzattı...*

Kel kraliyet dairesine geri döndüğünde sabah olmuştu. Lilibet onun gitmesini emrettikten sonra Conor'ın geceyi bir kızla geçirirken beklediği, koridorun sonundaki küçük mavi odaya gitmişti. Gerçi kızların hiçbiri gece kalmazdı.

Uykusu gelsin diye kendini zorlamıştı. Huzurlu yerini gözünün önüne getirdi: denizdeki gemi, tembel, güneşli rüzgârda

sallanan direk, sulardaki beyaz köpük. Ama bu sefer bu onu sakinleştirmemişti. Kırbacın yükselip alçaldığını, Conor'ın sırtından kan sızdığını defalarca görmeye devam etmişti. Conor hiç ses çıkarmadan titriyordu.

Kel en sonunda karanlık ve rüyasız bir uykuya dalmıştı ancak doğuya bakan pencereden güneş ışığı sızıp havasız odayı fırına çevirdiğinde uyandı.

Conor. Kel daha uykusundan ayılamadan ayağa kalkıp koridora çıktı. Lilibet'in orada olmasını bekliyordu ama koridor hayalet gibiydi. Hızla karşıya geçti ve Conor'la paylaştığı odaya girdi. Buradaki ışık daha yumuşaktı ve karşısına çıkan tuhaf tabloya soluk altın rengi bir ışıltı veriyordu.

Lin, Conor'ın yatağının yanındaki sandalyede uyuyordu, kolları yastığa dolanmış bir çocuk gibi çantasına sarılıydı. Conor'ın yatağı boştu. Birbirine dolanmış çarşaflar, çamur ve kanla kaplıydı. Sanki payetlerle kaplanmış gibi parlıyorlardı. Kel hayretle yatağa doğru yaklaşırken, parlayan pulların örtünün üzerine dağılmış Ashkar şifa tılsımları olduğunu gördü.

"Lin." Kızın omzunu hafifçe sarstı ve kız fırlayıp uyandı, çanta elinden kaydı. Kel onu yere düşmeden yakaladı ve yatağın üzerine fırlattı. "Conor nerede?"

Lin gözlerini kırpıştırarak ovuşturdu. Kızıl saçlarının büyük bir kısmı örgülerinden kurtulmuş ve yüzünün etrafında ateşli tellerden oluşan bir hale halinde kıvrılmıştı. "Prens?" Boş yatağa baktı. "Buradaydı... şafak vakti, buradaydı, baktım..." Ashkar dilinde bir şeyler mırıldandı, yüzü endişeyle buruştu.

O sırada hamamın kapısı açıldı ve Conor odaya girdi.

Yalınayak ve gömleksizdi, omuzlarında bir havlu vardı. Bol keten pantolonu kalçalarını sıkıştırıyordu. Saçları nemli, yüzü kan ve sürmelerden arınmış olduğundan yıkandığı belliydi.

“Conor,” dedi Kel. Yaralarını ciddiye almadığı için Conor’a öfkeliydi. Lin’e de (mantıksız bir şekilde) uyuyakaldığı için. Ve öfkesinin arkasında şaşkınlık belirdi. Conor’ın yaralarını görmüştü. Odanın içinde yürümek bir yana, yataktan çıkmayı nasıl başarmıştı? “Ne yapıyorsun? Senin...”

Conor sanki *sus* der gibi parmağını dudaklarına götürdü. Gözlerinde neredeyse şeytani bir parıltı vardı. Kel ve Lin şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar. Lin’in ödü patlamış gibiydi. Gözlerinden gerçek bir korku ve endişe okunuyordu. Bu, Kel’in endişesini biraz daha artırdı.

“Prens Conor,” diye başladı Lin, sesi hafifçe titreyerek. Conor boynundaki havluyu çekip arkasını dönerek onlara sırtını gösterdi. Kel, Lin’in hafifçe soluksuz kaldığını duydu; eli kalbinin hemen üzerine gitti.

Conor’ın sırtı esnek kasların üzerine uzanan geniş, pürüzsüz, kusursuz bir deriden oluşuyordu. Hiç iz kalmamıştı, hatta iyileşmiş bir yara izi bile. Ne bir morluk vardı ne de kırbaçlandığına dair bir belirti.

Ve Kraliçe'nin büyük umutsuzluğunun olduğu o anda, büyüğü zayıflamış gibiydi. Artık ovalardaki orduları durduramıyordu. Duvarlar parçalanmaya ve Aram'ın düşmanları içeri akarken şehir yanmaya başladı. Her şey alevdi: gökyüzü, Aram'ın nehirleri ve toprakları, sarayın kendisi. Yakında Aram sadece kül olacaktı.

Süleyman'a döndü. "Bana başka seçenek bırakmadın," dedi.

Gözlerinde alev yandı. "Bana ne yapabilirsin? Sihir olduğu sürece her zaman senden daha güçlü olacağım."

"Ama artık," dedi Adassa, "artık sihir olmayacak."

Ve tüm gücüyle uzandı. Bu, onun adına feda ettikleri her kelimenin gücüyle birlikte, halkı tarafından ona hediye edilmişti. Yıldızların ötesine ulaştı ve onsuz hiçbir büyüünün yapılamayacağı Büyük Güç Sözünü serbest bırakıp boşluğa fırlattı. Kendisi de onu boşluğa kadar takip etti çünkü Söz'ün gücü o kadar büyüktü ki, etrafındaki tüm ölümlü şeyleri yakıp kül etti. Kraliçe artık kraliçe değildi; o, büyüün kendisiydi ve büyü gitmişti.

— *Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus lovit

BÖLÜM ON SEKİZ

Sarthe Prensesi'nin Castellane'e vardığı gündü ve Kel, İmtiyazlı Aileler arasında oturmamış olmayı diledi. Sandalyeleri Valerian Meydanı'nın ortasındaki yükseltilmiş bir platformun üzerine sıralanmıştı ve prensesin gelişini görmek için toplanan herkesin onlara merakla baktığını hissetmeden edemedi. Montfaucon'lardan dikey çizgili sarı sırma işli ceketlerinin üzerinde göz kamaştırıcı siyah ipek şeritler olan Charlon ve babası öfkeli bir görkemle dururken, zengin giyimli ama her zamanki gibi uyuyarak gökyüzüne doğru horlayan Gremont da vardı.

Kel'in yanında oturan Falconet'in üzerinde koyu mavi kadife ve yüzünde memnun bir ifade vardı. Kel son katıldığı Pazarlık Odası toplantısında, Polidor Sardou'nun sözlerini hatırladı. Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. *Joss, kız kardeşin bir Sarthe dükküyle evli. Bu konuda objektif değilsin. Sarthe ile ittifak muhtemelen ailene fayda sağlayacaktır.*

Her zaman olduğu gibi, faydalı şeyler Falconet'in kucağına düşüyor gibi görünüyordu. Kel'e dönmeden önce meydandaki kalabalığa yavaşça el salladı, ilgiden rahatsız olmadığı belliydi.

“Peki, ortak dostumuz Prens nasıl?” diye mırıldandı. “Mutlu nişanına dair haberler çıktığından beri Conor’dan çok az haber aldım. Ama çok uzun zaman olmadı değil mi?”

Falconet’in ifadesi oldukça meraklıydı ama gözlerinde haylazlık gizlenmişti. Kel bunun *kötü niyetli* bir haylazlık olduğuna inanmıyordu ama pek çok şeyde olduğu gibi, Falconet’in bu durumu da biraz eğlenceli bulduğu açıktı.

“Hayır,” diye mırıldandı Kel karşılık olarak. “Sadece iki hafta oldu.” Kendine inanmak onun için çok zordu. Conor’ın nişanının ortaya çıkmasının üzerinden iki hafta değil, bir ömür geçmiş gibiydi. Artık Prenses Aimada’nın Valerian Meydanı’na varması ve bir saatten kısa bir süre içinde Castellane halkına tanıtılması gerekiyordu.

Conor bile her şeyin bu kadar hızlı ayarlanması karşısında şaşkına dönmüştü. Kral ve Kraliçe’nin oğullarının evlilik planlarından daha fazla memnun kalmamasına açıkça öfkelenen Sena Anessa, Marivent’i gözlerinde karanlık bir kararlılıkla terk etmişti. O günden bu yana geçen haftalar, her gün yeni bir gelişme kasırgasını da beraberinde getirmişti: Prenses’in gelişiyile ilgili düzenlemeler, onu karşılama töreni, Sarthe ile Castellane arasındaki anlaşmaların hazırlanması. Her gün, her iki Saray’ın kraliyet muhafızları ellerinde mesajlar, Dar Geçit’te dörtnele koşuyorlardı. Düğün içeride mi yoksa dışarıda mı yapılmalıydı? Sarthe Prensesi’nin kaç tane hizmetçiye ihtiyacı olurdu? Castellane dilini ne kadar iyi konuşuyordu? Bir öğretmene ihtiyacı olur muydu? Kendi dairesini dekore etmeyi mi yoksa kendisi için bunu Kraliçe Lilibet’in yapmasını mı tercih ederdi?

Kel biraz tereddütle Conor’a bunun Castel Mitat’taki kendi odasına taşınma zamanı anlamına gelip gelmediğini sormuştu. Conor’ın gözleri bir anlığına parlamış ve şöyle demişti: “Neden

bununla uğraşalım ki? Evli kraliyet çiftlerinin çoğu ayrı odalarda kalıyor. Bazı şeylerin neden değişmesi gerektiğini anlamıyorum.”

“Çünkü,” demişti Kel, “bir vârise ihtiyacın olacak, Conor. Bu da şu anlama geliyor...”

“Sürece aşınayım.” Conor’ın ses tonu kuruydu. “Sanırım mesele Aimada’ya bu sürecin kendi dairesinde mi yoksa benim dairemde mi gerçekleşmesini istediğini sormak. Her iki durumda da, şu anda seni taşımayı düşünmek için bir neden yok gibi görünüyor.”

Böylece Kel, Conor’la paylaştığı odadan çıkarılırsa en azından kendisine eşyalarını yeniden yerleştirmesi için bildirimde bulunulacağını umarak bu işin peşini bırakmıştı. Conor’ın işlerin değişmemesi yönündeki arzusunu anlıyordu ancak Conor’ın arzuları çoğu zaman mantıklı olanla çelişirdi.

Bu arada Lilibet kendini, Conor’ın onlara danışmadan nişanlandığı için tahmin edilebileceği gibi öfkelenen İmtiyazlı Aileleri sakinleştirmeye adanmıştı. Prenses’in resmi karşılama törenine hepsi katılmamıştı. Falconet ve Roverge buradaydı; Gremont, Montfaucon ve Uzec gibi her zaman politik olan Cazalet de gelmişti. Kutani’nin reddedilmesine öfkelenen Raspail gibi Leydi Alleyne de bariz bir şekilde ortalıkta yoktu. Esteve ve Sardou’nun yoklukları da dikkat çekiyordu.

Castellane halkı bile biraz şaşkın görünüyordu. Bir sonraki kraliçelerinin kim olabileceğine dair yıllarca süren hoş spekülasyonlardan sonra, hayal kırıklığı yaratan bir tantana eksikliğiyle her şeyin karara bağlandığı görülüyordu. Onları merkez meydana ayıran bariyerlerin arkasında toplanmışlardı. Burada kaldırım taşlarının üzerine samur bir halı serilmişti ve Veliaht Prens’in sığınabileceği geçici bir barınak olarak dikilmiş, çirişotuyla örtülü perdeli bir köşk konmuştu. Prens burada görün-

meden gelininin gelmesini bekliyor ama halk coşkulu olmaktan çok meraklı görünüyordu. İçki içtiği bir gecenin ardından, bir şeyinin çalındığına dair güçlü bir şüpheyile uyanan ama ne olduğundan emin olmayan bir gezginin genel havasını taşıyorlardı.

Shenzhou'nun Geumjoseon'u küçümsemesi ve Malgasi'nin Marakand'dan nefret etmesi gibi, ülkelerin genel olarak en yakın komşularına saygısızca yaklaşması ve Sarthe'ın da bu şekilde karşılanması durumu kolaylaştırmıyordu. Meydanın karşısında, Adalet Sarayı'nın merdivenlerinin yakınında, eski askeri üniformalardan derlenmiş derme çatma kıyafetler giyen bir grup muhalif duruyor -üzerlerinde yırtık pırtık ceketler ve kararmış rozetli uzun, askeri şapkalar, hatta köhne ama hacimli bir amiral ceketi bile vardı- "Sarthe ile birleşmeden önce ölüm!" sloganları atıyorlardı. Kızıl saçlı, uzun boylu bir adam, "En iyi Sarthe'lı, ölü olandır! Onları Tully'nin dışına asın!" diye bağırarak Castellane aslanını Sarthe kartalına saldırırken gösteren el yapımı bir pankartı önünde salladı. Parlak güneş ışığında yarı uykuda olan Charlon Roverge hafifçe tezahürat yaptı.

"Charlon," dedi Kel, "biz onların tarafında değiliz. Biz *Conor'ın* yanındayız ve dolayısıyla Sarthe ile birleşmeyi destekliyoruz."

"Elimde değil," diye esnedi Charlon. "Heves beni kolayca ikna ediyor."

İmtiyazlılar platformuna çıkan merdivenleri çevreleyen muhafızlar arasında hafif bir kargaşa olduğu sırada Falconet ona eldivenini fırlattı. Bir an sonra platform sallandı ve endişeyle etrafına bakan Antonetta Alleyne ortaya çıktı.

Kel sanki yanan bir kor yutmuş gibi göğsünde yoğun bir sıcaklık hissetti. Antonetta'nın yumuşak pastel renkleri ve metre-

lerce danteli yoktu. Koyu mor renkte ipek elbisesi, baştan çıkarıcı ten parıltılarının görülebildiği siyah dantellerle süslenmişti. Vücuduna yapışan elbisesi kalçalarına doğru trompet şeklinde genişliyor, aşağıya inen yakası kumaşın siyahına karşı beyaz teniyle şaşırtıcı bir V şekli oluşturuyordu. Saçları gevşekti, koyu altın renginde bir nehir gibiydi, rengi dışında hiçbir süse ihtiyacı yoktu.

Boğazının etrafındaki madalyonu parlıyor, oyulmuş kalp şekli göğüslerinin arasında sallanıyordu. Kel, bakışlarını başka tarafa çevirdi. Şu anda Prosper Beck'i düşünmek ya da Antonetta'ya açık açık bakmak istemiyordu. (Eh, bir yanı baktı ama genellikle iradesini yönetmesine izin verdiği bir yanı değildi.)

"Biri," diye mırıldandı Montfaucon, Falconet'in sandalyesinin arkasına yaslanarak, "Conor'a neyi kaybettiğini göstermek istiyor sanırım."

Antonetta çenesini kaldırdı. Yalnızdı; Leydi Alleyne ortaklıkta görünmüyordu. Antonetta platformun orta koridorunda uzun adımlarla ilerledi ve Kel'i şaşırtarak yanına oturdu. Etekleri etrafına yayılmış, ağır ipek kıvrımlar halinde kucağına dökülüyordu.

Joss, Kel'in diğer tarafından Antonetta'ya sırtıyordu. "Leydi Alleyne'in zevklerinin değiştiğini görüyorum."

Antonetta da sırtıttı. Belki de bu kaba bir tanımlamaydı, diye düşündü Kel ama hayır; Antonetta ağzının etrafında sevimli olması gereken küçük bir gülümsemeyle Joss'a bakıyordu. Bu kesinlikle bir sırtıştı. "Fark ettiğin için teşekkür ederim, Joss," dedi. "Çok naziksin."

Falconet, Montfaucon'la sohbete başlamak için dönmeden önce sırtıttı. Kel, arkalarında Charlon'un aç, kara gözleriyle Antonetta'ya baktığını görebiliyordu.

“Kel,” diye mırıldandı Antonetta. Sırıltısı gitmiş, elleri kucağında kenetlenmişti. “Yanında oturmamdan rahatsız olmuyorsun değil mi? Bana yan gözle bakmayacağına güveniyorum.”

Kel çok utandı. Antonetta’ya bakmak, onun görüntüsüyle gözlerini doldurmak *istiyordu*. Saçının asi bir buklesi kolyesinin zincirine takılmıştı, uzanıp ipeksi iplikleri bu tutsaklıktan kurtarmayı çok isterdi.

Sanki yeniden on beş yaşındayken ona Gece Bahçesi’nde otlardan yaptığı bir yüzüğü sunarken olduğu gibi kendini sıcaqlamış, kaşıntılı ve aptal hissetti. O zamanlar kendini fanteziye kaptırmıştı, gerçekte sunabileceği şeylerin ne kadar az olduğunu fark etmemişti. Kızın takdim balosunun bittiği geceyi, Conor’la paylaştığı odada gözünü kırpmadan sabahı ettiğini hatırladı.

Sence Antonetta ile evlenir misin? diye sormuştu Prens’e, sesi gergindi. *Annesi bunu istiyor.*

Conor dalga geçmişti. *Tabii ki hayır. Antonetta benim kız kardeşim gibi.*

Kel o an savunmasızdı. Conor ona karşı nazik davranmıştı ama o Conor’dı. Kel bir daha bu şekilde savunmasız kalmayacaktı.

“Annemi tanırım,” dedi kıza bakarak. “Bu elbiseyi onun seçmediğini biliyorum.”

“Annem,” dedi Antonetta, parmaklarını eteğinin kumaşında döndürerek. “Conor’ın Sarthe Prensesi ile evleneceğini duyduğunda bir tür *nöbet* geçirdi. Birkaç vazoyu ve Marcus Carus’un oyulmuş bir büstünü yere fırlattı. Daha sonra beni giydirmekten yorulduğunu ve artık hiçbir önemi olmadığı için istediğimi giyebileceğimi söyledi.” Gözlerinde gerçek bir eğlence parıltısı belirdi. “Bunu Mariam dikti. Annemin talimatlarından kurtulduğu için mutlu görünüyordu.”

“Sanırım Leydi Alleyne bugün o yüzden gelmedi,” dedi Kel. “Bunun Kraliyet Hanesi ile arasında ihtilafa yol açacağını farkında mı?”

“Farkında. Evde, karanlık bir odada yatıyor. Beni Alleyne Hanesi’nin itibarını kurtarmak için gönderdi. Ben bizi temsil etmek için buradayken hiç kimse Prenses’in karşılama törenine katılmadığımızı söyleyemez.”

Kel sesini alçalttı. “Bu zalimce görünüyor,” dedi. “Annenin planları ne olursa olsun, senin Conor’a değer verdiğini bilmiyor muydu?”

Antonetta ona baktı. Gözlerindeki damlalar gözbebeklerini gözyaşı şekline dönüştürmüştü. Kel, Lin’in kendisine gerçekçi bir dille *Antonetta’nın ondan hoşlandığını* söylediğini hatırladı. Tepkisini Lin’den saklamakta zorlanmıştı. Kaslarındaki gerginliği, kalp atışlarının hızını. Lin’i öpene kadar bu histen kurtulamamış ve o anı hatırlamak onu yeniden içinde bulunduğu ana döndürmüştü.

Ve şimdi burada, lavanta yağı kokan Antonetta yanında oturuyordu. Sanki zamanda geriye dönüp yukarıdaki merdivende birlikte oturdukları, olup bitenleri izledikleri ve yetişkinler hakkında dedikodu yaptıkları pek çok partiden birine gitmiş gibiydi. Garipti. Antonetta kendi hayatına geri dönmüş gibiydi ama Kel bunun uzun süreceğine güvenemezdi. Ve kız iddia ettiği kadar değişmemiş olsa da on beş yaşındayken olduğu kişiden farklı biri haline gelmişti. Hepsi öyleydi. Ve Kel onun şu anda olduğu kişiyi tanıdığından emin değildi.

“Bu olayı önemsemek benim hatamdı,” dedi Antonetta. Elini boğazına götürdü ve bir süre madalyonuyla oynadı. Teninin gül rengine karşı daha koyu bir altın gibi görünüyordu. “Onun değil.”

Kel, bir sonraki görüşünde Lin'e aptal olduğunu söylemeye karar verdi.

Soluk yeşil üniformalı bir hizmetçi kürsüye çıktı ve Montfaucon'a bir şeyler fısıldadı, o da duyuruyu yaptı: "Aquila'dan gelen arabanın Dar Geçit'ten geçtiği görüldü. Varması uzun sürmez."

İmtiyazlı Ailelerde bir heyecan yaşandı. Antonetta kaşlarını çattı ve Kel'e döndü. "Prens'in bu kararı neden bu kadar aniden verdiğini biliyor musun? Evlenmek konusunda isteksiz görünüyordu. Ve şimdi..." Çiçeklerle kaplı meydanı, Adalet Sarayı'nın önündeki aslanları saran Sarthe ve Castellane bayraklarını işaret etti. "Bu?"

Kel, vereceği cevabı Antonetta'ninkinden çok daha fazla kuğun beklediğinin gayet farkındaydı. "Sanırım," dedi, "Sarthe reddedilmesi imkânsız bir teklifte bulundu."

Joss sertçe güldü; herkes sessizdi. Charlon ve babası meydana doğru ters ters bakmaya devam ediyorlardı. Kel, Conor'ı görebilmeyi diliyordu ama Kraliçe ve Prens, damasko perdeleri sıkıca kapalı, bol dökümlü köşkün içinden çıkmadılar. Kale muhafızları köşkün çevresine içi boş bir kare gibi yerleştirilmişti. Kel, korunan alanda Jolivet ve Bensimon'un derin bir sohbet içinde olduklarını görebiliyordu. Yakınlarda kraliyet arabası duruyordu. Kraliyet töreni için altın kaplama olan arabanın yan tarafında kırmızı aslan arması vardı.

Tüm bunlar Kel'i tedirgin ediyordu. Karşılama töreninde Conor'a eşlik etmesi veya onun yerine görünmesi konusunda herhangi bir tartışma yapılmamıştı. Elçi Jolivet bile bunun Conor'ın tek başına yapması gereken bir şey olduğunu ve kendisiyle dünya arasında duracak bir Kılıç Kapan'a gerek olmadığını düşünüyordu. Bu olayın törensel, neredeyse dinsel bir yanı var-

dı: Lilibet oğluna, *gelecekteki kraliçenle tanışacaksın*, demişti, *ve sen, Aurelian Hanesi'nin kanı ve kemiklerinin vücut bulmuş hali olarak orada olmalısın. Bu, yalanlarla başlamış olabilir ama rol yaparak devam edemez.*

En azından her yerde kale muhafızları vardı. Hatta bazıları sıradan sokak kıyafetleri giyerek vatandaşların konuşmalarını izlemek ve herhangi bir şiddeti önlemek için kalabalığın arasına dağılmıştı. Adalet Sarayı ve Convocat gibi binaların çatıları boyunca, çelik uçlu oklarla donanmış, yüksek eğitilmiş nişancılar çömelmişti.

Kel, başka koşullar altında Kral'ın Kılıç Kapan'ın varlığı lehinde tartışıp tartışamayacağını merak etti; sonuçta Kel'in Marivent'teki varlığı Markus'un fikriydi. Ancak Malgasi ile o felaketle sonuçlanan devlet yemeği gecesinden ve sonrasında yaşananlardan bu yana Kral, Yıldız Kulesi'nden hiç çıkmamıştı. Kel bir akşam Fausten'ın Trick'te kilitli olmasından dolayı Kral'la konuşup konuşamayacağını merak ederek gitmişti ama kapılar Okçu Birliği tarafından korunuyordu ve Kel kararsız bir halde geri dönmüştü. Markus'la konuşmaya çalışmanın bir anlamı var mıydı? Borçla ilgili tüm saçmalıkların, Prosper Beck hakkında değil, Fausten'ın Malgasi hakkında kulaklarına fısıldadığı şeylerle ilgili olduğu belliydi.

Kel'in hatırladığı kadarıyla sürekli Kral'ın yanında yer alan Fausten'ın, şu an Trick'te olması Kel'e hâlâ tuhaf geliyordu ve hiç kimse -ne Bensimon, ne Jolivet ne de Manish ya da Benaset gibi küçük kale muhafızları- ona ne olduğunu biliyor gibi görünmüyordu. Kel ve Conor, Kuzey Kulesi'nin tepesinden hapishane kulesinin en üst penceresini aydınlatan tek ışığı görmüş ancak gelip giden kimseyi fark etmemişlerdi. Conor, Kral'ın Malgasi ile daha sonraki ilişkilerinde Fausten'ı bir piyon olarak kullan-

mayı planladığı konusunda ısrar etmişti ancak Kel'in şüpheleri vardı.

Kel, Fausten'in Trick'e atılması ve ardından Conor'un kırbaçlanması emrini verirken Kral'ın gözlerindeki soğuk, insanlık dışı bakışı unutmamıştı. Kel kırbaçlama emri verdiği için Markus'u affetmemişti. Lin'in Conor'ı tamamen iyileştirmiş olması Kral'ın eylemlerini mazur göstermiyordu ancak Kel bu düşünceyi kendine saklamıştı.

O, Lin ve Conor, Lin'in eserinin bir sır olarak saklanması na karar vermişlerdi. Şaşkınlıktan beti benzi atmış olan Lin, Prens'i bir gecede iyileştirdiğinin bilinmesini istemiyormuş gibi görünüyordu ve Conor da tüm bu konu hakkında olabil- diğince az yaygara koparmak niyetindeydi. İyileşmesi hakkın- da ne kadar çok insan bilgi sahibi olursa, kırbaçlanma olayını da o kadar çok kişinin duyacağını düşünüyordu. Bu nedenle Lin gövdesini yeniden sarmış ve Conor yaklaşık bir hafta bo- yunca numara yaparak eğik yürümüştü. Lin bunu yaparken Kel'e insanların genellikle yaralanmaları ve hastalıkları grip ve tatsız bulduklarını ve unutma şansına sahip oldukları za- man mutlu hissettiklerini belirtmişti. Hakikaten de gerçeği bilen birkaç kişi -Jolivet, Bensimon, Lilibet- başka soru sor- mamıştı.

Üç parlak araba trompet sesleri eşliğinde meydana doğru gelirken, Antonetta dirseğiyle Kel'i hafifçe dürttü. İki yanında iki küçük yol arkadaşı bulunan ve üstü açık, büyük bir kraliyet arabasıydı bu. Falconet, gösteri vaadi karşısında neşeyle tezahü- rat yapan kalabalığa gelişigüzel el salladı. Bazıları alkışlıyordu. Kel bir an barikatların arkasında bir yüksükotu rengi gördü- ğünü düşündü. Bir kaşını kaldırdı ama elbette Ji-An şehirde menekşe rengi giyen tek kişi olamazdı. Yine de Kel, Andreyen

Morettus'un burada bir yerlerde olup olmadığını merak ediyordu. Öyle olduğundan şüpheleniyordu.

Kale muhafızları, Sarthe kraliyet arabasının köşkün önünde beklemesine izin vermek için kenara çekilmeye başladı. Bensimon köşke yaklaşıp içeriye girmek için perdeleri aralarken Jolivet emirler veriyormuş gibi görünüyordu. Bir an sonra geri çekildiler ve Conor samur halının üzerinde belirdi. Montfaucon gönülsüz bir hayranlıkla dişlerinin arasından ısıklık çaldı. Kel, Conor'ın ne kadar muhteşem giyindiğine bakarak aslında çok perişan hissettiğinin anlaşılmayacağını düşündü. Conor'ın umutsuzluğu bugün safır düğmeli koyu mavi süet bir yelek şeklini almıştı. Yeleğin altında ipek bir gömlek, üstünde altın işlemeli ve yüksek yakalı bir ceket vardı. Pantolonu dar kesilmişti, böylece üzerine yüksek siyah çizmeler giyilebiliyordu. Beyaz dantel manşetleri, her parmağında yüzük bulunan ellerinin üzerine deniz köpüğü gibi dökülüyordu. Koyu buklelerini çevreleyen taç altındı ve bantta yakutlar vardı.

Kalabalıktan küçük bir tezahürat daha yükseldi. Prenslerinin güzelliğinden memnun olmuşlardı. Bu bir gurur vesilesiydi. Lilibet, muhteşem duruşu ve zümrütlerle örülmüş uzun siyah saçları ile oğlunun yanında durduğunda halk yeniden tezahürat yaptı.

Sarthe arabasının kapıları açılırken Conor omuzlarını dikti. Kel acı ve gurur karışımı tuhaf bir şey hissetti. Conor eylemlerinin sonuçlarıyla, başı dik bir şekilde yüzleşiyordu. Ama Kel, bu olanlardan nefret ediyordu. O sırada genç bir kadın Sarthe arabasından indi.

Kadın uzun boyluydu, uzun, kestane rengi saçları vardı ve arkasında bronz bir halkayla tutulmuştu. Bedenine tam oturan siyah bir tunik ve pantolon giymişti ve kalçasında kınında güvende olan altın bir kılıç asılıydı.

Antonetta şaşkın bir ses çıkardı. “Alışılmadık giyimli bir prenses,” dedi.

Falconet tembelce, “Prenses o değil, Ana,” dedi. “Onu Aquila’daki saraydan tanıyorum. Bu Vienne d’Este, Kara Muhafızlardan biri.”

Kara Muhafız. Kel onları biliyordu. Neredeyse efsaneviydiler. Sarthe ordusunda kralları için istihbarat toplayan elit bir birimdi. Aynı zamanda dünyanın en iyileri arasında yer alan eğitilmiş suikastçılardı ancak bu gerçek hiçbir zaman itiraf edilmemişti.

Arabanın kapısı yeniden açıldığında Vienne kenara çekildi ve Sena Anessa, genç bir kızın elini tutarak dışarı çıktı.

Genç bir kız değil, diye düzeltti Kel. *Bir çocuk.* On bir ya da on iki yaşından büyük olamazdı. İnce, koyu kahverengi saçları kurdelelerle arkadan toplanmıştı, elbisesi mütevazı bir dantel etekti ve kadife bir önlükle örtülmüştü. Alnının etrafında ince, altın bir taç vardı.

Bir prenses tacı.

Kalabalık tamamen sessizliğe büründü. Roverge öne çıktı. “Pekâlâ,” dedi. “Boyu çok kısa.”

Borular gösterişli bir şekilde çalıp Sena Anessa küçük kızı Conor’a takdim ederken Montfaucon, “Bu da ne?” diye mırıldandı. Conor ve Lilibet şok içinde dururken Kel, uzaktan bile kızın yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordu.

“Lanet olsun,” dedi Falconet.

“Joss,” diye tısladı Kel, “bu da ne? Neler oluyor?”

“Bu Aimada değil,” dedi Falconet. Kel’in onu daha önce hiç görmediği kadar mutsuz görünüyordu. “Bu onun küçük kız kardeşi Luisa. Bir prenses, evet ama daha on iki yaşında.” Kafasını iki yana salladı. “İkiyüzlü piçler. Bir kız kardeşi diğeriyle değiştirmişler.”

Antonetta şaşkın görünüyordu, diğer herkes ise açıkça öfke-liydi.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu Cazalet. Genellikle mutlu olan yuvarlak yüzü öfkeyle buruşmuştu. “Kimse evlilik sözleşmeleri-ne bakmadı mı? *Bensimon* onları incelememi mi? Asla böyle bir hata yapmaz...”

Montfaucon, “Sözleşmelerde ne yazdığının bir önemi olma-yabilir,” diye çıkıştı. “Bu şeylerin lisanı yüzlerce yıllık. İlk pren-sesin hastalanması veya ölmesi durumunda bir değişiklik *teklif edilmiş olabilir.*”

“Sizi temin ederim ki,” dedi Falconet, “Aimada d’Eon öl-medi.”

“İffetli olmayabilir. Hamile bile olabilir,” diye önerdi Uzec, ardından Falconet’in bakışlarına karşılık omuz silkti. “Yalnızca bir fikirdi.”

Benedict Roverge, “Bu kasıtlı bir halk kışkırtmasıdır,” dedi. “Planlı bir aşağılama. Aurelian Hanesi’nin elini zorlamaya çalışı-yorlar, bir çatışmayı, hatta bir savaşı kışkırtmaya çalışıyorlar...”

“Sarthe ile savaş ancak Conor izin verirse olur,” dedi Antonetta. “Önemli olan kızı kabul edip etmeyeceği.”

Kel diğerlerinin ona şaşkınlıkla baktığını gördü. Bir anlık öfke hissetti; gerçekten onun sürekli anlamsızca kıkırdamasını mı bekliyorlardı? Antonetta ise ağzını sert bir şekilde kapattı.

“Bu kızı nasıl kabul edebilir?” diye tersledi Benedict. Meydanın ortasındaki donmuş tabloyu işaret etti. Kıvranmaya başlayan çocuğu tanıtan Anessa’yı. Conor, bir heykel gibi hare-ketsizdi. “O bir çocuk ve bu bir hakaret.”

“Antonetta haklı,” dedi Falconet, “ki bu pek sık söylediğim bir şey değildir. Konu itibarı kurtarma meselesi. Kalabalığın önünde onu reddedemez.”

“Yani bize tokat attılar, biz de karşılık veremeyiz, öyle mi?” dedi Benedict. “Bu nasıl iyi bir strateji? Bunun nesi *adi!*?”

“Bunun bedelini kıza ödetmek de adil değil,” dedi Antonetta. “Zavallı çocuk.”

Yeter. Kel ayağa kalktı ve kürsünün korkuluklarının üzerinden atladı, aval aval bakan bir kale muhafızının neredeyse tepesine düşüyordu. Halk müzisyenlerinden oluşan gevşek kalabalığın, çiçek sepetli kızların arasından hızla geçti. Herkes tereddüt ediyor, bundan sonra ne yapacağını bilemiyordu. Samur halıya ulaştığında Okçu Birliği’nden biri onu durdurmak için harekete geçti.

“Bırakın geçsin,” dedi Jolivet. Dar yüzü ifadesizdi ama Kel gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Kel’i kolundan tutarken kürsüye doğru baktı. Kel döndüğünde İmtiyazlı Ailelerin birer birer meydanı terk ettiklerini gördü. Önce Roverge, sonra Cazalet (göz kırpan Gremont’a rehberlik ediyordu) ve hatta Joss Falconet bile. Montfaucon’un yanında sadakatle yerinde kalan sadece Antonetta idi. Kel, Montfaucon’un sırf neler olacağını görmek istediği için kaldığından şüphelendi.

Jolivet, Kel’i Conor’a doğru götürdü. Kel, Kraliçe’nin yanında duran Bensimon’un, Prensес Luisa’ya kibarca onun Prens’in kuzeni olduğunu ve kendisini karşılamaya geldiğini söylediğini fark etti.

Kel, Conor’a ulaştı ve elini onun koluna koydu. Ceketinin kumaşının altındaki kolu sertti. Sanki vücudu demire ya da cama dönüşmüş gibi, olduğu yerde kilitlenmiş görünüyordu. Kel’e bakmadı ama sanki vücudu onun tanıdık dokunuşunu hissetmiş gibi hafifçe eline doğru eğildi.

“Ona selam ver,” diye fısıldadı Kel. Conor ona doğru bir bakış attı. Prens’in öfkeyle patlamak istediğini görebiliyordu. İçinden geçen öfkeyi hissedebiliyor ve onu kontrol altına alması

gerektiğini biliyordu. Ne olursa olsun, Sarthe'ın ihanetiyle nasıl başa çıkılacaksa çıkılsın, bu iş burada ve şu an halledilemezdi. Roverge bunun bir savaşı tetikleyebileceğini söylerken haklıydı.

Vienne d'Este, koruyucu bir hareketle elini küçük prensesin omzuna koymuştu. (Aynı zamanda Conor'a da dik dik bakıyordu, Kel onu bu konuda suçlayamazdı.) Tuhaf bir kız olan Luisa d'Eon, sevimli çocukluk ile yetişkin güzelliği arasındaki o garip yaşta sıkışıp kalmıştı. Saçları, kız kardeşinin alışılmadık kıızıl saçlarından farklıydı. Onunki daha ziyade ince, renksiz bir kahve rengiydi. Omuzları kemikliydı. Conor'a sanki hayrete düşmüş gibi, ağzı biraz açık bakıyordu.

Kel'in kalbinde korkunç bir şefkat uyandı. Bunun anlamsız olduğunu biliyordu, şefkatinin kıza bir faydası olmazdı. Kimse ona yardım edemezdi. Bu kız, ülkelere yayılan Kaleler oyununda sadece bir piyondur.

Marakadi dilinde konuşurken Conor'ın kulağına, "Sarthe ile daha sonra ilgilenebilirsin," diye mırıldandı. Anessa'nın bunu söylediğinden çok şüpheliydi ve Luisa'nın da kesinlikle konuşmaması gerekiyordu. "Bu çocuğun hatası değil. Benim saraya geldiğim yaştan sadece biraz büyük. *Nazik ol.*"

Conor yanıt vermedi, Kel'e bakmadı ama öne doğru bir adım atarak sonunda iki grup arasındaki uçurumu kapattı: Sarthe ve Castellane arasındaki. Luisa'nın ayaklarının dibine gösterişli bir şekilde eğilerek selam verdi. Biraz fazla ayrıntılı, biraz fazla imalı olsa da küçük kız bunu fark etmedi. Parlak ve geniş bir gülümsemeyle ellerini çırttı. Sena Anessa ona fısıldadığında aceleyle reverans yaptı ve ardından Bensimon, Luisa'ya bir şey sunmak için öne çıktı.

"*Un regalo dal Principe,*" dedi ve hediyenin Conor'dan olduğunu belirtti. Kalabalıktan birkaç hafif tezahürat duyuldu ancak

barikatların arkasında hâlâ çok fazla şaşkınlık vardı. Yine de en azından bunlar, yani eğilip selamlamak ve hediye takdimi normaldi. Sena Anessa sırtıyordu. Kel onu tekmelemek istedi.

Luisa küçük kutuyu yırttı ve içinde gözleri küçük yakut parçalarından oluşan aslan şeklinde bir broş bulduğunda sevindi. “*Che beo!*” diye haykırdı. *Güzel.*

Kel, Vienne d’Este’ye baktı. Pürüzsüz zeytin derisi ve kıvırcık kestane rengi saçlarıyla, prenses rolünü oynamaya, aldığı sorumluluktan çok daha uygun görünüyordu. “Castellane dilini konuşuyor mu?” diye sordu Luisa’yı işaret ederek.

“Konuşmuyor,” diye yanıtladı Sena Anessa. “Ama çabuk öğrenir ve öğrenecek.”

Conor kibar bir gülümsemeyle Anessa’ya baktı. İfadesi zarıftı ve sesi sakindi, “Ne yaptın seni kaltak?”

Anessa derin bir nefes aldı. Her şeyden habersiz olan Luisa, Conor’a mutlu bir şekilde gülümsedi, çok daha rahatlamış görünüyordu. Korkunç bir yabancı prensle tanışmaktan korktuğu ve bunun yerine karşısında hikâye çarkçısının masalından fırlamış danteller ve ipekler içinde zarif ve yakışıklı bir figür bulduğu açıktı.

En azından buna sahip, diye düşündü Kel yorgun bir şekilde. Bir süreliğine kendini şanslı hissedirdi.

“Monsenyör Aurelian, Sarthe Prensesi Aimada ile evlenmeyi kabul ettin,” dedi Anessa soğuk bir tavırla. “Sanırım Sarthe prenseslerine doğduklarında pek çok ismin verildiğini göreceksiniz. Çoğu asla kullanılmaz ancak yine de resmidirler. Mesela karşınızdaki Prenses Luisa Estella Matilde Aimada d’Eon. Bunun sözleşmenin gereklerini yerine getirdiğini göreceksiniz.”

Sözleşme kelimesini sanki bir lanetmiş gibi söyledi. Kel, arkasında duran Bensimon’un gittiğini gördü ve nereye gidebileceğini merak etti.

“Bu intikamdır,” dedi Lilibet. Gözleri siyah buz parçaları gibiydi. “Ama oğlum sana verdiği sözü çiğnemedi.”

“Bilerek yalan söyledi,” diye söze girdi Anessa ve ardından müzisyenler geç de olsa çalmaya başladı. Hava aniden müzikle doldu ve endişeli görünmeye başlayan Luisa, çiçek toprakları birer birer ateşlenip altın ve mor, yakıcı pembe ve koyu kırmızı binlerce çiçek havada kasırga gibi dönerken keyifle güldü.

Yapraklar yağmur gibi yağıyordu. Kalabalık tezahürat yapıyordu. Bensimon müzisyenlerin yanından döndü. Jolivet ve Okçu Birliği ile birlikte çeşitli soylularla diplomatları arabalarına bindirmeye başladı.

“Prens ile birlikte dönmek ister misin?” diye sordu Kel’in omzunda biten Jolivet. Yanaklarındaki ve ağzının yanındaki izler sanki bıçakla kesilmiş gibi görünüyordu.

Kel başını iki yana salladı. “Yapamam. Buraya Asti ile geldim. Onu geri götürmem lazım.”

“Şanslısın,” diye mırıldandı Jolivet. Bir dakika sonra Conor ve Lilibet’le birlikte kraliyet arabasına binmişti. Araba meydana dışarı doğru ilerlemeye başladı, ardından da Sarthe’dan gelen daha küçük gök mavisi araba filosu geldi.

Kalabalık dağılmaya başlamıştı. Kel meydanı geçip Asti’yi yanına bıraktığı Manish’i ararken çiçek yaprakları hâlâ havada uçuşuyordu. Uyuşmuş gibi hissetti, kulaklarında hafif bir çınlama vardı. Tüm bunlar o kadar uzun sürmemişti, belki de yarım saat ama yine de kendi geleceğine dair kırılğan beklentilerini bile altüst etmişti... ve Conor’ın geleceğine dair.

Asti’yi bıraktığı yerde, Convocat’ın yanında buldu. Kapüşonlu siyah bir pelerin giyen Manish dizginleri tutuyordu. Bu tuhaftı. Kel, genç görevlinin sarayın kırmızı üniformasını giydiğini ve havanın pelerinle rahat olamayacak kadar sıcak

olduğunu hatırladı. Gözlerini kıstı ve eli kalçasındaki bıçağa doğru giderken, “görevli” kapüşonunu geriye atıp yarısı şakayık tokalarıyla kaplı siyah saçlarını ortaya çıkardı. Ji-An ona sırıttı.

Kel içini çekti. “Seni kalabalığın içinde gördüğümü sandım. Manish’e ne yaptığını sormalı mıyım? Eğer onu öldürdüysen sinirlenirim. Batı kapısından geçmeme izin verir.”

“Kesinlikle öldürmedim. Sadece rüşvet verdim,” dedi Ji-An öfkeyle. “Etrafta kendilerini zehirleyen bazı insanların aksine ben deli değilim.”

“Bana hakaret etme şansı için görevlime rüşvet mi verdin?” dedi Kel. “Çünkü zaten berbat bir gün geçiriyorum.”

“*Fark ettim,*” dedi Ji-An, mükemmel bir dedikodu bulmuş birinin havasıyla. Kel’in ona bunun dedikodudan öte bir şey olduğunu, insanların hayatlarının söz konusu olduğunu söyleyecek enerjisi yoktu ve onun bunu umursayacağından şüpheliydi. “Her neyse. Kara Köşk’e geldiğinden bu yana iki hafta geçti. Mesaj da göndermedin. Sanki ortadan kayboldun.”

“Umurunda olduğunu bilmiyordum.”

“Umurumda değil,” dedi Ji-An. “Ama Eskici Kral umursuyor. En son duyduğumuza göre Prosper Beck’le konuşmaya gidiyordun. Sonra... hiçbir şey duymadık.”

Kel elini karışmış saçlarının arasından geçirdi. “Beck’in söyleyecek ilginç bir şeyi yoktu.”

“Bundan oldukça şüpheliyim,” dedi Ji-An kuru bir sesle. “Ve Andreyen durumu kendisi değerlendirmek ister. *Bence...*”

Kel onun şunu söylemesini bekleyerek gerildi: *Bence Prosper Beck bilgi karşılığında sana kendisi için bir şeyler yapmanı teklif etti ve sen de bunu düşünüyorsun.*

“Bence,” diye bitirdi Ji-An, “sen kendini Prens’le ilgili yaşanan *sarsıcı* olaylara o kadar kaptırdın ki bizi unuttun.”

“Belki de öyledir. Ama bu benim görevim.” Kel içini çekti. “Saraya geri dönmem gerekiyor. Andreyen’e bir mesaj iletebilir misin?”

“Hayır,” dedi Ji-An, onun Asti’ye uzanmasını engellemek için hareket ederek. “Seni görmesi gerekiyor. Yüz yüze.”

“Kara Köşk’e gidecek vaktim yok...”

“Neyse ki,” dedi Ji-An, “gitmemiz gerekmiyor. Eskici Kral’ın arabası hemen köşede.”

“Elbette,” diye mırıldandı Kel. “Elbette öyledir.”

Hâlâ Asti’ye liderlik eden Ji-An’ı Convocat’ın arkasından geçen yola doğru takip ederken, bazı şeylerin değiştiğini düşünüyordu. Bir zamanlar gördüğünde duraklamasına neden olacak kırmızı tekerlekli, tanıdık, parlak siyah araba oradaydı. Ji-An kapıyı açıp onu içeri buyur ederken Kel dünyadan bıktığını hissetti.

Andreyen’i Centilmen Ölüm gibi siyahlar giymiş, gümüş başlı bastonu ve kısık, yeşil bakışlarıyla kendisini arabada beklerken buldu. Kel, Andreyen’in bastonu her yere yanında taşıyor gibi görünmesinin tuhaf olduğunu düşündü. Görebildiği kadarıyla Eskici Kral’ın buna ihtiyacı yoktu. “Peki,” dedi. “Sarthe, konu Prensizin olduğunda kesinlikle eşsiz bir cezalandırma yöntemi seçmiş.”

Kel nefes verdi. “Sanırım buna şaşırmamam gerekiyor. Her zaman çok fazla şey biliyorsun.”

Eskici Kral eğlenerek mırıldandı. “Sadece bulmacanın parçalarını. Bunları kendim bir araya getirdim. Genç Prens Conor’ın, Sarthe’in kendisine borçlarını ödemek için ihtiyaç duyduğu altını sağlamasını ayarlaması oldukça akıllıcadı. Ama önce Kral ve Kraliçe’nin onayını almaması daha az akıllıcadı. Markus dünyevi şeylere olan ilgisini kaybetmiş gibi görüldüğü için şanslı yoksa Sarthe’in başka cezalarıyla da karşı karşıya kalabilir.”

Kel, Eskici Kral'ın yüzünü inceledi ama gizli hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu, sözcüklerinin altında yatan ikinci bir anlam yoktu. Bir rahatlama hissetti, Conor'ın kırbaçlanmasının sırrı görünüşe göre başarılı bir şekilde kontrol altına alınmıştı.

“Bunun gayet farkındayım,” dedi Kel. “Ama Ji-An'ı benimle Sarthe'ı tartışmak istediğin için gönderdiğinden şüpheliyim.”

“Doğru. Beck hakkında bilgi edinmek istiyorum. Ona seni Jerrod mu götürdü? Sana ne dedi?”

“Onunla konuştum,” dedi Kel dikkatle. “Kral'ın mektubunda bahsettiği tehlikenin o olduğunu düşünmüyorum.”

Andreyen'in gözleri parladı. “Beck seni kendi tarafına mı çekti peki?”

“Hayır.” Kel korkması gerektiğini düşündü. Andreyen'de biraz eksik olanın, yeterince dostane bir görünümünden daha fazlası olduğunu biliyordu. Eskici Kral'ın korumasızca orada burada dolaştığını görmüştü. Ama kaygılanamayacak kadar gergin ve yorgundu. “On beş yıldır Tepe'nin soylularını izliyorum,” dedi. “Onların sizin suçlularınızdan hiçbir farkı yok. Entrikacılar ve dolandırıcılar var, çıkar uğruna bir plana uymaya istekli olanlar ve fırsatçılar da var. Beck de bir fırsatçı.”

Andreyen bastonunu diğer eline aldı. “Devam et.”

“Beck'in nereden geldiğini bilmiyorum,” dedi Kel. “Sana onun bir asil olmadığını söyleyebilirim. Onunla Tepe'deki soyluları tartışırken birkaç kasıtlı hata yaptım ve ne umursadı ne de fark etti. Onun gibi biri için Tepe'deki işlerle oynamanın hiçbir faydası yok. Beck, Labirent'teki kumarhaneleri ve müstehcen evleri işletmek istiyor. Önemli biri tarafından finanse edildiğini rahatlıkla kabul ediyor ama nihai hedefleriyle ilgilenmiyor.”

“Önemli biri,” diye tekrarladı Andreyen. “Saray'dan biri mi?”

“En azından Tepe’de önemli olan biri. Beck’i iş hayatına sokan ve onu Conor’la borç oyunu oynayacak duruma getiren biri.”

“Sence bunun amacı neydi? Sadece bir miktar faiz ödemesi kazanmak olmamalı.”

“Bunun amacının Aurelian Hanesi’ni küçük düşürmek ve onları On İkiler Konseyi’ne dilenecek konuma getirmek olduğunu düşünüyorum.”

“Ya da Markus’u ortaya çıkarma girişimi olabilir,” dedi Andreyen. “Onu harekete geçmeye zorlamak.”

“Her ikisinin de Beck’i gerçekten ilgilendirdiğini düşünmüyorum,” dedi Kel. “Tepe’de Aurelian’ların başına dert açmak isteyen bir patronu olduğunu söylediğinde ona inanma eğilimindeyim. Ona güvendiğim için değil, mantıklı olduğu için.”

“Ama neden bunu *sana* söyledi ki?” dedi Andreyen, ince parmaklarıyla bastonuna hafifçe vurarak. Kel’e sinir bozucu bir şekilde bakıyordu, sanki doğrudan onun içini görebiliyormuş gibi.

Çünkü benden bir şey istiyor. Antonetta’nın kolyesini.

Kel yüzüne en boş, kraliyet maskesine en uygun ifadeyi yapıştırarak cevap verdi: “Onu finanse eden adamdan pek hoşlandığı hissine kapılamıyorum. Artık kendi parası olduğuna göre bir patrona ihtiyacı olmadığını düşünüyor gibiydi ancak patronunun da bu görüşü paylaştığından şüpheliyim. Sanırım patronunun kim olduğunu keşfedip başına dert açacağımı, belki Jolivet’in onu tamamen susturacağını umuyor. Ve Beck de hiçbir yükümlülük altına girmemiş olacak.”

“Anlıyorum,” dedi Andreyen ve Kel, Andreyen’in gerçekten de Kel’in dilediğinden çok daha fazlasını gördüğüne dair hoş olmayan bir hisse kapıldı. “Bundan sonra ne yapacaksın?”

“Patronu arayacağım,” dedi Kel. “Beck bana hiçbir ipucu vermedi ama belki bir şekilde hata yapar.”

Boş ve inandırıcı görünmeye çalıştı. Yıllar süren pratik ona kart oyunlarında mükemmel bir yüz ifadesi kazandırmıştı ama Eskici Kral'ın gözleri ustura gibiydi ve kendisini korumak için inşa ettiği kırılğan yapıyı delip geçiyordu. Yine de Kel, Antonetta'dan ya da kolyesinden bahsetmedi. Onu Eskici Kral'ın araştırmacı bakışlarının karşısına çıkarma fikrine katlanamıyordu.

“Belki de Kral, Tepe'deki birinden gelen bir ihaneti hissetmişti. Beck'in patronundan ya da Fausten'dan.”

“Ne yazık ki,” dedi Andreyen yumuşak bir sesle. “Çok fazla seçenek var. Beck değilse bile Beck'in patronu. Gizemli patron değilse bile Malgasi öğretmeni.” Bastonunu elinde döndürdü. “Sanırım Markus'la uyarı mektubu hakkında bir daha konuşmayı denemedin?”

“Kral'a ulaşamıyorum,” dedi Kel. “Bu konuda bana güvenmelisin. Ayrıca, bahsettiği tehlikenin, Fausten'in ona beslediği ateşli bir rüya ve yıldızlar hakkındaki yalanları olduğundan şüpheleniyorum.”

“Ama Konsey sadık değil, değil mi? Bunun uygun bir davranış olmadığını söylemiyorum bile. Merren'in bir gözü daima yaşlı Gremont'un üzerindedir. Görünüşe göre adam Labirent bölgesinde bir dizi şüpheli toplantıya katılıyormuş. Belki onunla bu konuda konuşabilirsin.”

“Artal Gremont, Castellane'den kaçarken arkasında bir karmaşa bıraktı,” dedi Kel. “Artık geri döndüğüne göre, büyük ihtimalle yaşlı Gremont bunların bir kısmını temizlemek istiyor. Ayrıca bu seni ne ilgilendiriyor, Saray'a ne faydası var?”

Andreyen ona soğukkanlılıkla baktı. “Ben bir iş adamıyım Kel, Altın Yollar'daki her tüccar gibi. Castellane'in makineleri sorunsuz çalıştığında sağlanan stabiliteden yararlanıyorum. Sistemde kusurlar olabilir -benim yararlandığım kusurlar- ama

bunun alternatifi kaostur ve kaos iş dünyasının düşmanıdır. Kaos Prosper Beck'e fayda sağlayabilir ama bana fayda sağlamaz.”

“Senin kâr etmene yardımcı olmak benim işim değil,” dedi Kel.

“O zaman belki de işinin ne olduğunu düşünmelisin,” dedi Andreyen. “Sadece şu anki işinin değil, gelecekteki işinin de. Şu an Prens'i koruyorsun ama o kral olduğunda Okçu Birliği'nin başı sen olacaksın. Sen Elçi Jolivet'in yerini alacaksın. Ve Orfelinat'a gidip oradaki ürkek çocukların arasından bir sonraki Kılıç Kapan'ı, yani sıradaki *seni* seçmek, tıpkı onun olduğu gibi senin görevin olacak. Ve bunu yapmak senin bir parçanı öldürecek.”

Kel arabanın kapısına elini koydu, kapıyı açmak niyetindeydi ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Dışarıdaki güneş ışığının parlaklığı gözlerine saplanmış gibiydi.

Eskici Kral arkasından, “Sana söylüyorum, benim yardımım olmadan değerli Conor'ını koruyamazsın,” dedi.

Aynı Beck'in söylediği gibi ya da ona benzer. Kel, “Daha önce senin yardımına hiç ihtiyacım olmadı,” dedi. “Şu anda da yok.”

“O halde belki de Fausten ile konuşmalısın,” dedi Andreyen.

“Fausten, Trick'te. Orada bir mahkûm varken kimse içeri giremez.”

“Kimse değil,” dedi Eskici Kral. “Ve sanırım bunu biliyorsun.”

Kel, karanlıkta ona soğuk ve sert gözlerle bakan Andreyen'e bakmak için başını çevirdi. Bu bakışlarda empatiye ya da çoğu zaman kılık değiştirir gibi giydiği umursamaz dostluğa dair hiçbir şey yoktu. “Çok fazla şey istiyorsun,” dedi Kel. “Yapmayacağım şeyler var.”

“Benim için mi, yoksa Aurelian Hanesi için mi?”

“Aurelian Hanesi benim görevimdir,” dedi. “Bir an için hedeflerimiz uyumlu görünüyordu. Şimdi öyle olmadıklarını düşünüyorum. Soyluların sadık olmadığı konusunda haklısın ama bu yeni bir haber değil. Ben her zaman olduğu gibi yine Prens'i koruyacağım. Eğer Tepe'de ilgini çeken daha derin meseleler varsa, kendi casusların da vardır. Bana ihtiyacın yok.”

“Anlıyorum,” dedi Eskici Kral. “O halde bu son görüşmemiz mi olacak?”

“Bunun aramızda düşmanlık anlamına gelmemesini tercih ederim,” dedi Kel dikkatli bir şekilde. “Sadece işimiz bitti.”

“Belki de,” dedi Eskici Kral yavaşça ve Kel adamın sesindeki tondan pek hoşlanmadı ama söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Bu sırada Ji-An kapıya vurdu. Eskici Kral elini sonuna kadar açtığı anda kız meydanı işaret etti.

“Kavga çıkıyor,” dedi. “Görünüşe göre Sarthe karşıtı kalabalık sorun çıkarıyor. Uyanıklar her an gelebilir.”

“Tamam. Burada işimiz bitti,” dedi Andreyen rahatça ancak Kel onun pek de rahat olmadığını görebiliyordu. “Kel de tam gidiyordu.”

Kel arabadan indi. Ji-An elbette haklıydı; Valerian Meydanı yönünden gelen donuk bir kükremenin yaklaştığını duyabiliyordu. Sesler gelgitte yükselen dalgalar gibiydi.

Ji-An ona Asti'nin dizginlerini verdi. At, olup bitenler karşısında açıkça şaşkına dönmüş halde, burnunu Kel'in omzuna sürttü. “Peki, seni tekrar göreceğiz miyiz?” dedi Ji-An.

“İlginç bir şey öğrenirsem. Bakacağız.”

Ji-An dönüp Eskici Kral'ın arabasına doğru ilerlerken Kel, Asti'nin boynunu okşadı.

Kendini tutamadı ve “Kang Ji-An,” diye seslendi.

Kız olduğu yerde donakaldı ama ona dönmedi. “Ne dedin?”

“Geumjoseon’da soylu aileler arasında dökülen kana dair duyduğum şey nedir? Bahçe duvarına tırmanıp bütün aileyi katleden, sonra da siyah bir arabayla kaçan şu kız?”

Ji-An yine de hareket etmedi. Kel, sanki obsidiyenden oyulmuş siyah saçlı, siyah pelerinli bir heykele bakıyormuş gibiydi. Ji-An arkasını dönmeden, en ufak bir alay ya da mizah dokunuşu göstermeden, “Eğer bundan bana bir daha bahsedersen, seni öldürürüm,” dedi.

Başka bir şey söylemedi, sadece sürücü koltuğuna tırmandı ve arabanın sokakta gözden kayboluşunu izleyen Kel’i tek başına bıraktı.

Yüce Söz'ün yok olmasıyla birlikte büyü'nün tüm yaptıkları da ortadan kalktı. Süleyman umutsuzluk içinde yüksek sesle ağladı, vücudu toza dönüştü çünkü büyü onu bir insan ömrünün çok ötesinde olacak şekilde hayatta tutmuştu. Ve böylece diğer Büyücü-Krallar da toza dönüştüler, ellerinin işleyişi yok oldu: Yarattıkları büyük büyülü yaratıklar, ejderhalar, mantikorlar ve kanatlı atlar, hepsi havada duman gibi yok oldu. Savaş silahları küle döndü, sarayları yıkıldı, büyüledikleri nehirler kurudu. Adalar denizin altına battı. Büyücüler gücün Yüce Adını söylemeye çalıştılar ama başaramadıklarını gördüler. Adı içeren her kitabın bulunduğu yerde artık boşluk vardı.

Ve bu, Dağılışı'tı.

—*Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus Iovit

BÖLÜM ON DOKUZ

Alevler taş kulenin yanlarını yaladı. Her taraf yanıyordu. Kız binlerce metre aşağıdaki büyük şehrin kalıntılarını görebiliyordu. Şu an tamamen kararmış taşları ve ateşten katılaşmış ahşapları.

Tepede yıldızlar vardı. Parıldayarak, dokunulmadan yanıyordu ama yakılamazlardı. Onlara, onların içlerine ulaşmayı ve ele geçirmeyi arzuladı. Bildiği şey boşlukta asılı duruyordu. Söz.

Ama adam neredeyse varmıştı. Kulenin yan tarafına tırmanıyor, engebeli taş a bir gölge gibi tutunuyordu. Kızın beklemesi gerekiyordu. Adam buraya gelene kadar, parıldayan Taşı kılıcının çapraz korumasına yerleştirdi.

İşte kız o zaman gördü. Kulenin taşların gökyüzüyle buluştuğu ucunda bir hareketlenme oldu. Esneyen ve kavrayan iki soluk el. Adamın iri bedenini uçuşunun kenarından yukarı çekti. Adam dizlerinin üstündeydi ve her şeyi arkasında bıraktı; yukarıdaki gökyüzünü, aşağıdaki şehri. Eli kılıcının kabzasında, uzun siyah saçları yüzünü gizleyecek şekilde düşerken ayağa kalktı. Adamın tıslayarak adını söylediğini duydu kız. Saçları yüzünü gizlese de kız onun gözlerini görebiliyordu. Onu tanıyordu. Onu her zaman tanırdı...

“Lin?”

Lin irkilerek uyandı, elinde keskin bir acı vardı. Kara Köşk'teki çalışma masasında karşısında oturan Merren Asper'a gözlerini kırptırdı. Çocuğun soluk kaşları havaya kalktı.

“Az önce uyuyakaldın galiba?” dedi.

Lin eline baktı, broşunu sıkı sıkı tutuyordu. Kenarları tenine batıyor, soluk kırmızı izler bırakıyordu. Broşu cebine koydu ve koyu siyah bir karışımı cam pipetle karıştıran Merren'e gülümsemeye çalıştı. Rüyasındaki görüntüler hâlâ gözlerinin önüne geliyordu belli belirsiz: gölge ve ateş.

“Son zamanlarda pek uyuyamadım,” dedi yarı özür dilercesine. Bu yeterince doğrudu. Uyuduğunda gördüğü çılgın rüyalar onu rahatsız ediyordu.

Rüyasında çoğu zaman Balal kulesinin tepesinde durup yanan düzlüklere bakardı: Rüya-Süleyman'ın ona yaklaşmasını tekrar tekrar izler ve uyandığında vücudunun ağrmasına neden olan bir arzunun kendisini sarstığını hissedirdi.

Bazen rüyasında kuzgun şeklinde dağların arasında uçtuğunu ve yaşlı bir adamın kitapları denize fırlatmasını izlediğini gördü. Bir dağın yarısına kadar bir mağaraya sürünerek geldiği ve kör edici, ateşli bir ışık gördüğü saraydaki rüyasını bir daha görmemişti. Mariam'a *hi nas visik* kelimelerinin anlamını sormuş ve Mariam ona bu ifadelerin ne anlama geldiğini söylediğinde şaşırmıştı: *Sen gerçeksın.*

“Bu bir nevi hayretin ifadesi,” demişti Mariam. “Sanki gördüklerine inanamıyormuşsun gibi.”

Lin rahatsız olmuştu. Uyanıkken bilmediği Malgasi sözlerini rüyalarında nasıl bilmişti? Ama bunun üzerinde fazla düşünemezdi. Prens'i iyileştirdiği geceden beri -sanki hiç kırbaçlanmamış gibi görünüyordu- aklı şimdiye kadar yaptıklarının çok ötesinde bir şeyi

başarmak için Petrov'un taşını -hayır, öyle dememeliydi; artık *onun* taşıydı- nasıl kullanabildiğine odaklanmıştı. Daha önce *gematry*'nin başardığına dair duyduğu her şeyin ötesinde bir şeydi bu.

Prens Conor'un yatağının yanında dururken zihninde beliren görüntüyü hâlâ hatırlayabiliyordu. Taşın içindeki dumanın girdabı, o tek kelimenin ortaya çıkışı: *iyileş*. Elindeki taşın nabzını hissedebiliyordu.

Ve elindeki taşın soğuduğunu da hissedebiliyordu. O geceden sonra bütün rengini, canlılığını kaybetmişti. Donuk bir inci gibi süt rengi, düz gri bir renk almıştı. Ne kadar acı verirse versin artık ne taşın derinliğini ne de kelimelerin çağrışımını görebiliyordu.

Taştaki değişikliğe rağmen onu Mariam'da tekrar denemişti. Mariam'dan Prens'in yaptığı gibi uzanmasını istemiş, kızın boynuna ve bileklerine taktığı şifa tılsımlarına odaklanmıştı. Ama hiçbir şey olmamıştı. Bu onu çıldırtıyordu. Neden Veliaht Prens'te işe yaramıştı da Mariam'da yaramamıştı? Prens Conor'daki kadar olmasa da artık bunun Kel'in üzerinde de işe yaradığını, iyileşmesini hızlandırdığını biliyordu. Taşın onu kullanmasını *istediği* hissini, Kel'i tedavi ettikten sonra cildinde bıraktığı yanığı hâlâ hatırlıyordu. Her hasta ziyaretinde taşı takıyor olmasına rağmen yine de başka hiçbir hastada buna benzer bir şey yapmamıştı.

Bunu anlamıyordu. Ve anlamasına yardımcı olabilecek tek şeyden hâlâ yoksundu: Qasmuna'nın kitabından.

Lin, geçen iki hafta içinde onu bulmak için Castellane'in her yerini dolaşmıştı. Kitabın ya da ona benzer bir şeyin ellerinde olduğuna yemin eden birkaç düzenbaz şarlatanla tanışmıştı ama asla gerçeğine sahip olmamışlardı. Elleri yalnızca "sevgiyi canlandırmak" ve "güzelliği geliştirmek" anlamlarına gelen ilahiler ve tekerlemelerle dolu birbirine yapıştırılmış aptal "büyü kitapları" vardı hiçbirisi büyüye gerçekten *erişmenin*, kişinin onu

kendi içinden çekip çıkarmasının, böylece uygulayıcıyı öldürmeden kullanabilmesinin herhangi bir yolundan söz etmiyordu.

Bu sabah mecburen araştırmasına ara vermişti. Etse Kebeth, Tevath'a hazırlanan kızlar ve kadınlarla doluydu. Oradaki mutfağı tedavilerini ve ilaçlarını karıştırmak için kullanması imkânsızdı. Böylece Merren'in çalışma odasında ona arkadaşlık etmesinden çok memnun görüldüğü Kara Köşk'e gelmişti. Dışarıdan donuk bir tezahürat sesi gelince Merren başını kaldırdı, bir anlık şaşkınlıkla burnunu kırıstırdı. "Bir şeyler oluyor değil mi?" diye sordu. "Prens mi evleniyor?"

"Evlenmiyor," dedi Lin nazikçe. Merren'i masum bir bilgin gibi görmeye başlamıştı. Çocuk, iksirlerini ve zehirlerini seviyor ama dünyanın geri kalanına bulanık, sevgi dolu bir şaşkınlıkla bakıyor gibiydi. "Evlenmek istediği Sarthe Prensesi bugün geliyor. Onu Valerian Meydanı'nda karşılıyorlar."

"Ah," dedi Merren neşeyle ve siyah-kahverengi sıvıyı karıştırmaya geri döndü.

Lin, Kara Köşk'e gelirken kalabalığın arasından geçmişti. O öğleden sonra şehir merkezine ve Veliaht Prens'in bugün Sarthe'lı gelinini karşılayacağı Valerian Meydanı'na yaklaşırken kalabalık, pastanın üzerindeki krema gibi yoğundu.

Şenlikli bir gün olmalıydı. Lin, annesinin ona otuz yıl önce genç Prenses Lilibet'in şehre gelişini anlattığını hâlâ hatırlıyordu. Ruta Magna'da sıralanmış olan kalabalıklar, üstü açık bir araba onu şehre taşıırken tezahürat yapıyorlardı. Artık Kraliçe Lilibet'le tanıştığı için Lin, annesinin onu tarif edişini daha kolay hayal edebiliyordu: uçuşan siyah saçları, cila gibi kırmızıya boyanmış dudakları, çıplak omuzlarında kalpleri yeşil ateşler gibi parlayan zümrütlerle tutturulmuş yeşil ipek bir pelerin. Tacında daha fazla zümrüt parlıyor, Castellane vatandaşları Marakand'ın çiçekle-

ri olan kırmızı nar çiçekleri ve koyu mor laleleri yollarına döküp “*Mei bèra, güzeller güzeli!*” diye bağıyordu.

O zamanlar yeni kraliçeleri olacak kadınla, şehirlerine getireceği güzellik ve ateşle gurur duyuyorlardı. Ama artık o gurur yoktu. Birkaç balkonda Sarthe’in çiçeği olan beyaz zambak dalları vardı ama genel ruh haline en uygun kelime *şaşkınlık* gibi görünüyordu.

Nişan haberi, şehrin üzerinde bir fırtına gibi kopmuştu. Lin, Aurelian ailesinin faaliyetlerinin yalnızca Ashkar’ı etkilediği takdirde ilginç kabul edildiği Sault’ta bu konu hakkında çok az şey duymuştu. Prens Conor onların prensi değildi; o sadece Castellane’de önemli bir şahsiyetti. Onların prensi, şu anda Sanhedrin’le birlikte Altın Yollar’da seyahat eden Exilarch, yani Amon Benjudah’dı.

Ancak Lin, hastalarından, özellikle de Sarthe’dan kişisel olarak hoşlanmayan Zofia’dan olanları duymuştu. “Ne büyük bir hayal kırıklığı,” diye homurdanmıştı, eski palasını havada sallayarak. “Ne gereksiz. Ne kadar çekici bir prens ve evlenmek için ne kadar sıkıcı bir insan.”

“Bunu bilemezsin,” demişti Lin. “Prenses ilginç biri olabilir.”

“Prenses Sarthe’lı. Onların hepsi sıkıcı ya da sahtekârdır. Belki de her ikisi birden,” demişti Zofia kesin bir dille ve fikri halk tarafından da paylaşıyor gibi görünüyordu. Lin’in hastalarından bazıları evliliğin Sarthe’a Castellane’de çok sağlam bir yer sağlayacağından şikâyetçiydi; limana erişim avantajından yararlanacaklarını, herkesin onların modasına uyması ve rahatsız şapkalar takması konusunda ısrar edeceklerini söylüyorlardı.

Lin onu dinlemiş, dalgın dalgın başını sallamış ve Prens’i düşünmüştü. *Benim için üzülmemelisin, biliyorsun. Benimle evlenmek zorunda kalan kişi için üzül.*

Ve Lin, Prenses Aimada d’Eon için de biraz üzülüyordu. Ama Conor Aurelian için daha çok üzülüyordu ki bu da en hafif ta-

birle rahatsız ediciydi. Her zaman bir kuyuya düşüp orada mahsur kalsa bile Prens için üzülmeyeceğini düşünürdü ama şimdi üzülüyordu işte. Onu her düşündüğünde -ki bu çok sık oluyordu- pişmanlık dolu bir sancı hissediyordu.

Kel'in onu uyandırdığı ve her ikisinin de Prens Conor'ı bütün ve yara izi kalmamış olarak gördükleri sabahtan beri saraydan tek kelime duymamıştı. Kel birkaç gün sonra ona teşekkür eden bir not ve şu anda okumakta olduğu Sunderglass hakkında bir kitap göndermişti. Kraliçe Lilibet'in, yaptığı işten memnun kaldığını ve beklendiği gibi Prens Conor'ın iyileştiğini söylemişti. Lin bunun bir nevi şifre olduğunu biliyordu. Mayesh ya da Andreyen'in Conor'ın mucizevi iyileşmesinden ona bahsedip bahsetmeyeceğini endişeyle beklemişti. İkisi de bunu söylemeyince, Lin planlarının işe yaradığını itiraf etmek zorunda kalmıştı. Prens'in kırbaçlandığını bilen çok az kişi onun bir gecede bu etkilerden kurtulduğunu bilmiyordu. Ve bu son derece tuhaf olayın üzerinden günler geçtikçe, Lin sanki o gece, geri kalan günlerinin arasından kesip çıkarılmış gibi hissetmeye başladı. Sanki bir şekilde inceleyebildiği başka birinin hayatından anıların gibi, bir şekilde onların yanında ya da karşısında duruyormuş gibi.

Veliaht Prens ve onun Kılıç Kapan'ı ile üçünden başka kimse- nin bilmediği bir sırrı paylaşmış olması ona neredeyse imkânsız görünüyordu. Mari de Chana gibi Lin'in saraya çağrıldığının farkındaydı ama Lin bunun yalnızca bir hizmetçinin yanan elini tedavi etmek için olduğunu söylemişti. Mariam ona inanmasa da bunu belli etmemişti. Lin kırbaçlanma olayını, o gecenin tuhaf- lığını kimseye anlatmamıştı. Prens'in konuşmasını dinlediğini, Prens'e kendi sırlarını anlattığını, hatta ona dokunurken -tabii ki bir hekim olarak ama yine de şaşırtıcı bir samimiyetle- baş- parmağını Prens'in *ağızına* değdirdiğini kimseye söylememişti...

Lin bu anları nefesini tutarak hatırlarken, Merren başını kaldırıp baktı. Eskici Kral odaya gelmişti. Sanki ayakkabılarının tabanları destekliymiş gibi bir kedi misali sessizce hareket ediyordu. Lin, onun Kara Köşk'te süzülerek dolaşmasına, Merren'le kendisinin ne yaptığını görmek için sık sık çalışma odasına girip çıkmasına alışmaya başlamıştı. Bu konuda onları asla rahatsız etmezdi. Herhangi bir sonuç aramaktan çok, sadece merakını tatmin etmekle ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Ancak bugün oldukça bitkindi, siyah saçlarıyla siyah ceketinin ardında iyice beyaz görünen yüzü gergindi. (Her zamanki gibi giyinmişti: siyah redingot, dar siyah pantolon, parlak cilalı botlar.) Adamı, saçlarına taktığı soluk bir çiçek yaprağını çekiştiren Ji-An takip ediyordu. Kız, Lin'in yanındaki tabureye atladı. "Bugün meydanda ortak dostumuzu gördüm."

Merren başını kaldırıp baktı. "Kel'i mi?"

Ji-An ona bakmak için döndü. "Evet, İmtiyazlı Ailelerin yarısını ve tabii ki Aurelian'ları da. Herkes Castellane'in bir sonraki kraliçesi olacak Sarthe Prensesi'ni karşılamak için oradaydı."

Ji-An bir sır bilen biri gibi sırıtıyordu.

"Ji-An, bir şey mi oldu?" dedi Lin.

Merren neşeyle, "Kalpsiz monarşistler arasında gücü pekiştiren sevgisiz bir evlilik daha," dedi. "Kız güzel miydi bari? Göz alıcı bir kraliçe olacağından emin olurlarsa halk tüm bu karmaşaya daha iyi tepki verecektir."

Lin kendini hazırladı. Bir yanı Aimada d'Eon'un ne kadar güzel, ne kadar çekici, ne kadar zarif olduğunu duymak istemiyordu...

"O bir *çocuk*," dedi Ji-An neşeyle.

Merren şaşkınlıkla baktı. "Prens bir çocukla evlenmeyi kabul mü etti?"

“Bir Sarthe prensesi ile evlenmeyi kabul etti,” dedi Andreyen. “Kimin Aimada olduğu konusunda herkes hemfikir görünüyordu. Ama...”

“Ama o değildi,” diye sözünü kesti Ji-An. “Onun yerine küçük kız kardeşini göndermişler. Olsa olsa on bir ya da on iki yaşında. Yüzlerindeki bakış -asil ailelerin, Aurelian’ların- paha biçilemezdi.”

Lin cebine uzandı ve parmaklarını taşın etrafına doladı. Elindeki serin ağırlığı tutmanın rahatlatıcı olduğunu fark etmişti. “Prens,” dedi. “Ne yaptı?”

“Yapabildiği tek şeyi,” dedi Ji-An. “Ayak uydurdu. Ama kızı ilk gördüğünde kalas gibi dimdik durdu. Kel onu bu durumdan kurtarmak zorunda kaldı. O zaman kendini toparladı.”

“Zeki Kel,” diye mırıldandı Andreyen. “Yapılabilecek tek şey buydu. Sarthe’dan ilginç bir hamle geldi. Öfkelerini belirtmek için daha fazlasını yapıp yapmayacaklarını zaman gösterecek.”

“Prens için oldukça zor.” Merren kaşlarını çattı. “Kalpsiz monarşik piç,” diye ekledi.

“Büyükbabam,” dedi Lin yavaşça. “Oradaydı, değil mi?”

“Danışman mı?” dedi Ji-An. “Evet, kesinlikle. Pek memnun da görünmüyordu. Sanırım sarayı diplomatik maskaralıklarla dolu bir gün bekliyor.”

“Bir şey bulurlar. Her zaman hallederler,” dedi Merren, pipetini koyu renkli sıvının içinden çıkararak. Düşünceli bir şekilde yalamadan önce bir süre baktı.

“Merren,” diye bağırdı Ji-An. “Ne yapıyorsun?”

Merren mavi gözlerini kocaman açarak, “Ne? Bu çikolata,” dedi. “Acıkmıştım.” Pipeti uzattı. “Denemek ister misiniz?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Andreyen. “Islak ot gibi kokuyor.” Kaşlarını çattı.

“Lin. Benimle gel. Seninle konuşmak istiyorum.”

Hem Merren hem de Ji-An, çağrılmaktan dolayı duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalışan Lin'i merakla izlediler çünkü ne kadar kibarca ifade edilmiş olursa olsun bu bir emirdi.

Lin, Eskici Kral'la görüşmek için ayağa kalktı.

Eskici Kral konuşmaya başlamadan önce onların duyamayacağı kadar uzaklaşana dek bekledi. Lin, yürürken adamın bastonunun Marakandi halılarında çıkardığı kısık sesi dinledi. Bu ses onu rahatlattı.

“Castellane'de başka birinin daha Qasmuna kitabını aradığına dair mırıltılar var,” dedi. “Hem de büyük bir kararlılıkla arıyormuş diye duydum.”

“Yeni mi?” dedi Lin. “Ben aramaya başladığımdan beri mi?”

Eskici Kral evet dercesine başını salladı. “Söylentilere göre yüklü bir miktar teklif ediyorlarmış.”

“Üzgünüm,” dedi Lin. “Eğer onu bu kadar beceriksizce aradıysam, eğer olmaması gereken bir ilgi uyandırdıysam...”

“Hiç de değil.” Andreyen endişelerini bir jestle reddetti. “Deneyimlerime göre, işleri karıştırmak genellikle faydalıdır. Belki şu anda kitabı arayan kişi, *senin* aradığını duyunca tedirgin olmuştur. Belki de bu gerginlik, onu ya da bildiklerini açığa çıkarmasına yol açar.”

Adamın yüzündeki gülümseme Lin'i Eskici Kral'ın kötü tarafına denk gelmediğini ya da onunla istediği şey arasında durmadığını düşünüp rahatlatmasını sağladı.

“Labirent'te konuştuğum eskici bana onun ‘zeki bir kişi’ tarafından satın alındığını söylemişti,” dedi Lin. “Belki de bu kişi kitabı satacağını söylemiştir ve bu nedenle kitabı satın alma konusundaki ilgi kendini duyurmaya başlamıştır...”

“Belki,” dedi Andreyen. “Antika kitap ticaretinin karanlık yeraltı dünyası konusunda kendimi tam olarak eğitmediğimi itiraf

etmeliyim. Kötü niyetli insanlar olduklarını duydum.” Devasa taş şöminesi ve konforlu mobilyalarıyla Lin’in artık Büyük Oda olarak adlandırıldığını bildiği odanın kapısını iterek açtı. Burası sık kullanılan bir odaydı. Birisi sandalyenin koluna ters çevrilmiş bir kitap ve masanın üzerine de bir tabak yarısı yenmiş bisküvi bırakmıştı. “Fakat Castellane’deki birisinin satacak ilginç veya yasa dışı bir şeyi olduğunda genellikle bunu duyarım. Bu sefer sadece satın almak isteyen kişiyi duydum.”

“Peki, kim olduğuna dair bir bilgi yok mu?”

Eskici Kral başını iki yana salladı.

“Kitabı Shulamat’ta aramak için yine izin isteyebilirim ama Maharam kararını oldukça net bir şekilde ortaya koydu,” dedi Lin.

Eskici Kral şöminenin yanındaki rafta duran gümüş büyük kâsesini aldı. Adam ona dokunduğunda Lin huzursuzluk hissetti. Adama onu bırakmasını, bunun halkı için değerli bir şey olduğunu söyleme arzusu duydu. Ama bunu yaparsa ikiyüzlülük etmiş olurdu. Eskici Kral’la olan bağlantısı, temsil ettiği her şeyle birlikte Maharam’ı ve Sanhedrin’i çok daha dehşete düşürürdü. Adamın daha önce bir Ashkar’ı işe alıp almadığını merak etti. Sanki Sault’un duvarlarının içinde olup bitenler hakkında çoğu kişiden fazlasını biliyormuş gibi görünüyordu. Ancak bazı şeyleri bilmek onun çıkarınaydı ve onunla gizlice çalışan herhangi biri, toplumdaki yerini riske atmış oluyordu. Lin de öyle yapıyordu.

“Bazı adamlar,” dedi Andreyen kâseye bakarak, “güçlü pozisyonlardayken esneklikten yana hata yaparlar.”

“Sen de güçlü pozisyonundasın,” dedi Lin.

Eskici Kral kâseyi bırakıp sırtıttı. “Ama ben çok esneğimdir. Genelde ahlaki açıdan.”

Lin cevap veremedi odanın dışında bir kıpırdanma oldu. Ji-An’ın itiraz ettiğini duydu, ardından kapılar hızla açıldı. Tanıdık

bir adam ters ters bakarak içeri girdi. Koyu kızıl saçlı, siyah gözlüydü. Bir tüccarın oğlu gibi giyinmişti. Lin onu hatırladı. Köşke ilk geldiğinde burada olan adamdı. “Benim kara barutumun,” diye hırladı, “iki gün önce gelmesi gerekiyordu. Sabırlı davrandım...”

“Güvenliği aşıp evime dalarak mı?” dedi Andreyen yeşil gözlerini kısarak. “Sen buna sabır mı diyorsun?”

“Özür dilerim,” dedi genç adamı odaya kadar takip eden ve el ceketinin yarısına kadar tetikte duran Ji-An. “Onu öldürmeden durduramazdım ve istediğinin bu olduğundan emin değildim.”

“Buna gerek yok Ji-An,” dedi Andreyen. “Kaba ama genel olarak zararsız bir tiptir. Ciprian Cabrol, eğer benimle konuşmak istersen randevu almanı öneririm.”

Ciprian, “Vaktim yok,” diye itiraz etti. “Yükseliş Günü dört gün sonra.”

“Şaşırtıcı bir haber,” dedi Eskici Kral. “Her zaman büyük bayramları daha iyi takip etmem gerektiğini söylerim.” Kollarını önünde birleştirdi. “Anlamadıysan diye söylüyorum, şu an bir toplantıdayım.”

Ciprian Cabrol, Lin’e tek bir bakış attı. “Ne alakası var? O bir Ashkar, kime söyleyecek ki? Benim tozum...”

Andreyen gözlerini devirdi. “Ciprian, tartıştığımız şey Shenzan kara barutu. Elbette onu *dikkatli* bir şekilde taşımanın önemini anlıyorsundur. Ayrıca Roverge gemileri iki hafta daha limanda kalacak.”

Roverge gemileri mi? Lin gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Roverge’lar, anlaşmazlığa düşmenin tehlikeli olacağı bir İmtiyazlı Aileydi.

“Fakat hemen gelmeli... Yükseliş Günü’nde,” diye ısrar etti Cabrol. “Gece yarısı olduğunda. Bütün soylular bu ziyafet için toplanacak. Roverge ve beş para etmez oğlu da orada olacak.

İntikamımın gökyüzüne ateşle yazıldığını görmelerine ihtiyacım var. Liman sanki tanrıların ışıkları geri dönmüş gibi parlamalı. Sanki büyüleri hâlâ suların üzerinde yanıyor gibi.”

“Bu şaşırtıcı derecede şiirseldi,” diye mırıldandı Ji-An.

“Bu konuda çok teatral davranıyorsun,” dedi Andreyen onaylamayarak.

“Tekerlekleri kan rengine boyanmış siyah bir arabada dolaşan adam mı böyle söylüyor?” dedi Ciprian. “Teatrallığın bir amacı vardır. Hele ki bize yaptıklarından sonra. Mürekkep satan küçük bir işletme sahibi olmaya cesaret eden bir aileyi evlerinden sürdüler.”

“*O kadar* da küçük bir iş değildi,” dedi Andreyen. “Dürüst olmak gerekirse, olanlardan sonra senin ve ailenin hâlâ Castellane’de olmanıza şaşırdım. Uyanıklar...”

“Ailem şimdilik Valderan’da,” dedi Ciprian. “Sadece ben buradayım. Ve yeterince güvendeyim.” Öfkeyle baktı. “Yarın sabah o tozu bekliyorum,” dedi ve odadan çıktı. Ardından Ji-An, şüphesiz doğrudan çıkışa gittiğinden emin olmak için onu takip etti.

Eskici Kral, “Bu, Cabrol ve Roverge filosuyla ilgili bir iş,” dedi. Lin’e baktı, gözlerindeki ifade okunamıyordu. “Bu paylaşabileceğin bir bilgi değil. Anlıyor musun? Sault’taki kimseyle paylaşamazsın. Mayesh Bensimon’la da. Cabrol kaba ve dikkatsizdir ama bizim müşterimiz. Ve ben de onun istediğini yapmasıyla bizzat ilgileniyorum.”

“Bir soru,” dedi Lin. “Bu gemilerde insanlar olacak mı? Cabrol’ün havaya uçurmak istediği gemilerde?”

“Hayır,” dedi Andreyen. “Herkes şehirde Yükseliş Günü’nü kutluyor olacak. Gemiler Tyndaris’e doğru yarı yolda demirlemiş durumdalar. Üstelik o gece sizin Tevath’ınız, değil mi? Tanrıça Festivaliniz? Sen ve seninkiler Sault’ta güvende olacaksınız.”

“Ben bir hekimim,” dedi Lin. “Kurbanlar Ashkar olsun ya da olmasın, yaralanmaya ya da ölüme yol açacağını bildiğim bir sırrı saklamakta zorluk çekerim. Ama Castellane soylularının fi-loları beni ilgilendirmiyor. Ayrıca,” diye ekledi yüksek sesle düşünerek, “eğer birine söyleyecek olsam, açıklamak istemediğim şeyleri açığa vurmaktan bu bilgiye ulaştığımı nasıl anlatırım?”

“Benimle olan ilişkin gibi şeyleri.”

“Seninle ilişkisini açıklamak istemeyen çok sayıda insan tanıyor olmalısın,” dedi Lin.

“Gerçekten de öyle. Hepimizin çok iyi anlaştığını görüyorum. Bu arada...”

“Biliyorum,” dedi Lin. “Kitabı aramaya devam edeceğim.”

Daha sonra köşkten ayrılıp Sault’a doğru yola çıktığında, uzaktaki mavi bir şerit halindeki limana baktı. Ciprian Cabrol’un çılgın planını gerçekleştirmesi ve Tanrıça Festivali sırasında patlamaların altın rengi ışığının limanın üzerindeki gökyüzünü aydınlatması ne kadar tuhaf olurdu.

Ama Ashkar olmak böyle bir şeydi. Sault’un içinde ne olursa olsun, etrafı her zaman *Malbushim*, entrikaları ve çılgınlıkları tarafından kuşatılacaktı. Eğer Cabrol planını hayata geçirmeyi başarabilirse -ki Lin’in şüpheleri vardı- bu yaklaşık iki yüz yıldır Tevath’ta meydana gelen en heyecan verici şey olurdu.

Kel, Marivent’e döndüğünde Conor, Lilibet, Bensimon ve Jolivet’in Sarthe’dan gelen delegelerle birlikte Parlayan Galeri’de olduklarını gördü. Kapıların arkasından gelen bağırıışları duyabiliyordu. Yaklaşmaya çalıştı ama Benaset tarafından uzaklaştırıldı. “Senin yerin burası değil, Anjuman,” dedi. “Jolivet bana senin buradan uzak durmanı sağlamamı söyledi. Git başka yerde eğlen.”

Kel çok öfkelenmişti ama kendini tuttu. Düşüncelerini toplamak için Castel Mitat'a geri döndü, üstelik en azından bütün gün onu sıcaktan kavuran o berbat kadife paltoyu değiştirebilirdi. (Lilibet'in Marakand'ı kadife ve brokarla temsil etme arzusu, Castellane havası söz konusu olduğunda nadiren uygulanabilir oluyordu. O gün de iç karartıcı derecede güzel bir gündü; gökyüzü soluk mavi satenden bir dansçı gibi başının üstünde yükseliyor, deniz turkuaz yeşili bir cam gibi uzanıyordu.)

Kel, Castel Mitat'ın avlusunu boş bulmayı bekliyordu ama öyle olmadı. Küçük Prenses Luisa oradaydı, çinili çeşmenin kenarında oynuyordu. Kel ve Conor da çocukken aynısını yaparlardı. Sıcak günlerde serinlemek için iyi bir yoldu. Bu hatıra Kel'in içine derin bir üzüntü yaydı. Kendi eski hali için, şimdi de Luisa için üzüldü.

Kızın yanında koruması Vienne d'Este de vardı. Sıcaktan hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Kız, çeşmenin ortasındaki Cerra heykeline top fırlatırken Luisa'nın yanında yürüyor, top geri dönerken onu yakalayıp suya sıçradığında kıkırdıyordu. İkisi de ona bakmak için döndüler. Vienne, gözlerinde soğuk bir şüpheyle yere baktı. (*Demek çizmelerinin içinde bir bıçak var, diye düşündü Kel. Numaralarını iyi bilirim koruma ama nereden bildiğimi tahmin bile edemezsin.*) Bu arada Luisa ona baktı, gülümsedi, sonra kaşlarını çattı ve hızla Sarthe dilinde şunları söyledi: “*Mi pensave che xéra el Prinçipe, el ghe soméja tanto.*”

“Seni Prens sandı,” dedi Vienne. “Ona çok benzediğini söylüyor.”

Kel, Luisa'ya döndü. “*Cosin.*”

Luisa aralık dişleriyle gülümsedi. “*Dove xélo el Prinçipe? Xelo drio a rivar a zogar con mi?*”

Vienne topu Luisa'nın düşürdüğü çeşmeden aldı. “Prens şimdi gelemez tatlım, işleri var. Oyun oynamayı tercih ederdi, eminim.”

Bu muhtemelen doğru, diye düşündü Kel, ama senin kastettiğin şekilde değil.

“Ben Kel Anjuman,” dedi. “Hizmetinizdeyim ve tabii ki Prenses’in de hizmetindeyim.”

Luisa’yı memnun etmiş gibi görünen bir şekilde selam verdi. Kırmızı topu elinde tutan Vienne daha az büyülenmiş görünüyordu. “Peki,” dedi. “Eğer yardım etmek istiyorsan, gerçekten...”

Kel, kaşını kaldırdı.

“Bize verilen odalar Luisa’dan çok daha yaşlı biri için dekore edilmiş,” dedi koruma oldukça sert bir sesle. “Belki eski oyuncaklar ya da hoşuna gidebilecek birkaç güzel şey bulabilirsen çok iyi olur.”

Yüzünden küçük kızın sadece koruması olmadığı, onu kendi kardeşi gibi sevdiği de anlaşılıyordu. Topu çeşmenin kenarında dans eden Luisa’ya verdi. Önlüğünün etek kısmı suya ve çamura bulanmıştı.

Kel, senden çok daha fazla güce sahip olan ve korumaya yemin ettiğin ama bu gücün sonuçlarından asla koruyamayacağın birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, demeyi istedi.

Fakat Vienne onun deli olduğunu düşünürdü. En azından Luisa, etrafında siyasi bir fırtınanın koptuğunun hiç farkında değilmiş gibi görünüyordu... Bu fırtına onun gelişle ortaya çıkan bir hayal kırıklığından doğmuştu. Onun istenmeyen biri oluşundan.

Kel ne yapabileceğini bakacağına söz verdi ve çok yorgun bir halde üst kata, odasına doğru yürüdü.

O gece ay maviydi. Alışılmadık bir ayın, kafa karıştırıcı olayların yaklaştığının habercisi olduğu söylenirdi. Batı Kulesi’ndeki Kel ayın yükselişini, gökyüzünü daha derin bir çivit rengine ve denizi hareketli laciverte dönüştürmesini izledi. Limandaki ge-

milerin yelkenleri bile sanki Montfaucon'un mavi gözlüğünün merceğinden görülüyormuşçasına mavi renkteydi.

Galerideki korkunç toplantı uzamış ve Conor henüz dönmemişti. Lilibet, Conor'ın saray müzakereleri ve dış çıkarlarla dolu dünyasına çekilmesinden ve onun yanında olmasından memnun görünüyordu. Kel neler olup bittiğini hayalinde canlandırabiliyordu: Bensimon ve Anessa birbirlerine olup bitenler, sözleşmeyle ilgili hususlar ve ayrıntılar hakkında bağırıyorlardı. Jolivet ve Senex Dömizio savaştan bahsetmeye hazırdı. Ama Kel elbette sadece tahmin yürütüyordu. Bildiği şey Kral'ın toplantıya katılmadığıydı. Yıldız Kulesi'nin penceresinde ışık parlıyor ve ara sıra bacadan duman yükseliyordu.

Şaşırması mı, yoksa şaşırdığı için kendine kızması mı gerektiğinden emin değildi. Kral, yeni prensesle tanışmak için Valerian Meydanı'na bile gitmemişken, başka ne bekliyordu ki? Uzun yıllar boyunca sarayda şu hikâye ortaya atılmıştı: Kral bir filozoftu, bir gökbilimciydi, bir dâhiydi. Yıldızlarla ilgili çalışmaları nesiller boyu aktarılacak keşiflerle sonuçlanacak ve Castellane'in şöhretine katkıda bulunacaktı. Bunu o kadar ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuşlardı ki Kel buna kendisi de inanmıştı çünkü buna inanmak, sorgulamaktan daha kolaydı.

Artık Conor'ın buna asla inanmadığını ama hiç tartışmadığını da tahmin ediyordu. Saray, Kral'ın mantıklı ama eksantrik bir oyun oynamasına izin vermişti. Ama Fausten'in Trick'teki varlığı -Kel şu an Trick'in koyu mavi çelikten sivri ucunun geceye doğru yükseldiğini görebiliyordu- bunların hepsini yalanlıyordu. Andreyen'in sesi zihninde yankılandı: *Belki de konuşman gereken kişi Fausten'dir.*

Ama Fausten, Trick'teydi ve Okçu Birliği muhafızlarıyla kraliyet ailesi dışında kimsenin Trick'e girmesine izin verilmiyordu.

Sonunda Kel, kendini işe yaramaz hissetmekten, girmesi yasak olan bir odada neler olup bittiğini hayal etmekten yorulduğu için bunu yaptığını düşündü. Biri dışında onu orada istemeyen insanlar arasında olmaktan. Ve artık Kral'a güvenmiyordu. Zaten Fausten'ı Trick'e atmış ve kendi oğlunu bile kırbaçlatmıştı. Lin olmasaydı Conor hâlâ yatakta olacak ve bedenindeki yara izlerini sonsuza dek taşıyacaktı. Markus başka neler yapabilirdi, neden ve ne zaman?

Kel'in ne pahasına olursa olsun Conor'ı koruması gerekiyordu. Ve eğer bu onu kendi babasından korumak anlamına geliyorsa, o zaman kendini içinde bulduğu durum da buydu. *Ben Prens'in kalkanıyım. Ben onun delinmez zırhıyım. O acı çekmesin diye ben çekerim.*

Kel sanki bir rüyadaymış gibi sarmal merdivenlerden aşağı inip odalarındaki gardıroba doğru gitti. Kendi gardırobuna değil, Conor'inkine.

Siyahlar giyindi. Keten bir pantolon, ipek tunik, bedene oturan bir yelek. Kollarının altında silahların kını vardı. Ayağında kısa siyah botları ve tabii ki boğazında tılsımı da. Son olarak siyah kadife kutusundan basit bir taç çıkardı. Bunu kendi başına takmak bir suçmuş, kabul edilemez bir şeymiş gibi geldi, gerçi bunu daha önce onlarca kez yapmıştı.

Fakat Conor'ın haberi olmadan değil. Conor'ın haberi olmadan asla.

Castel Mitat'tan dışarı sıvıştığında avluyu boş buldu, oysa Luisa'nın kırmızı topu çeşmenin içinde suyla şişmiş bir nar gibi yüzüyordu.

Kel bahçelerden ve kapılardan ilerleyip Parlayan Galerî'nin kapalı kapılarını, Luisa'nın dairelerinin hazırlandığı Küçük Saray, Castel Pichon'u geçerken mavi ay, saray arazisine hayaletimsi bir

hava yayıyordu. Rüzgâr okaliptüs kokusunu, kurumuş yaprakların ve başsız çiçek saplarının kokusunu taşıyordu.

Uzun zaman önce o ve Conor böyle gecelerde Castel Mitat'tan gizlice çıkarlardı. Turtalar ve hamur işleri için Dom Valon'un mutfağını yağmalarlar, Kraliçe Bahçesi'ndeki yansıyan havuzda yüzerlerdi. Kilerden bir şişe konyak alıp uçurum kenarında tadını beğeniyormuş gibi davranırlardı. Sarhoş taklidi yaparlar, kıkırdarlardı, ta ki gerçekten sarhoş olana ve gün doğmadan önce birbirlerini odalarına taşımak zorunda kalana kadar. Her biri diğerini ayakta tutamayacak kadar sarhoş olur ama yine de çabalarlardı.

Merren'in şöyle dediğini hatırladı: "Bu Kılıç Kapan olayını duyduğumda yarı şaka sandım. Bunu kim yapar?" Kel, kanunen Aurelian Hanesi'ne sadakat borçlu olduğunu biliyordu ama gerçekte bu sadakat Conor'a karşıydı. Conor, Kel'in hayatının nasıl olduğunu, günlerinin nasıl geçtiğini gerçekten bilen tek kişiydi ve buna karşılık o da Conor'ı aynı şekilde tanıyordu. Aslında Conor'ı ondan başka kimse bu kadar iyi tanımıyordu. Midesi bulanmadan yalnızca biraz konyak içebilen, atı (ondan nefret eden doru bir aygırdı) bacağına kırdığında Jolivet onun boğazını kesmek zorunda kaldığı için ağlayan çocuk prensi. Dünyanın bu kadar büyük olmasından ve Valderan'dan daha uzağa gitmemiş olmasına rağmen hiçbir zaman tamamını görememekten endişe eden prensi.

Trick o an Kel'in gözlerinin önünde yükseldi; mavi-siyah mermerden bir iğne gökyüzüne doğru ilerliyordu. Tılsımı gömleğinin açık yakasının hemen üstüne denk gelecek şekilde, boynundaki zincirden aşağıya doğru kaydırdı. Trick'in demir bantlarla çevrelenmiş iki ahşap yarımaydan oluşan ön kapısına yaklaştı. Dışlarında üç kale muhafızından oluşan bir grup ko-

nuşlanmıştı. Katlanır ahşap bir masaya oturup bir Shenzan kart oyunu olan *yezi ge* oynuyorlardı.

Kel'in yaklaşmasıyla ayağa fırladılar, yüzleri bembeyaz oldu. "Monsenyör," dedi içlerinden biri, görünüşe bakılırsa en cesur olanı. "Biz... her yer sessizdi, mahkûmdan ses çıkmıyordu..."

Neden korkuyorlar? diye merak etti Kel. O -yani şu an Conor olarak- onların görevlerini yerine getirip getirmediğini mi kontrol ediyordu? Kimsenin kaçamadığı bir hapisanede zayıf, yaşlı bir adama bekçilik ediyorlardı.

Kel, kendi gecesini bölerek Trick'e gelip bir grup gardiyana görevlerinde tembellik ettikleri için bağırان Conor'ı hayal etmeye çalıştı. Başarısız oldu.

"Beyler." Başını kibarca eğme dürtüsüne karşı koydu. Prensler askerlere baş selamı vermezdi. "Tutukluyu görmeye geldim. Hayır," -elini kaldırdı- "bana eşlik etmenize gerek yok. Yalnız gitmeyi tercih ederim."

Muhafızlar yok olup giderken Kel hapisane kulesine gülümsemesini gizleyerek girdi. Çok kolay olmuştu. Bir hikâye çarkçısının öyküsündeki görünmezlik pelerini misali bir güce bürünmek ona kendini iyi hissettirdi. İşin püf noktası bundan zevk almamak için mücadele etmektir.

Kulenin merdivenlerini tırmanıp buraya Conor olarak gelirken bunun *hesaplanmış bir risk olduğunu* düşündü. Muhafızların, ziyaretiyle ilgili dedikodu yapma tehlikesi her zaman vardı ve başka bir saray sakini Conor'ın o sırada bir çeşit diplomatik toplantıda olduğunu belirtirdi. Ama Kel, Sarthe ve yeni prenses hakkındaki dedikoduların, dikkatlerini başka şeylerden uzaklaştıracak kadar ilgi çekici olduğuna bahse girerdi.

Kel son zamanlarda Trick'e girmişti ama sadece gündüzleri. Tırmandığı dar sarmal merdiven şimdi derin gölgelerle kaplı

görünüyordu. Yalnızca ara sıra asılı duran tavan lambasıyla aydınlanıyor ve taş duvarlara örümcek gibi gölgeler düşürüyordu.

Zirveye ulaştığında orasının da aynı derecede karanlık olduğunu gördü. Tek bir lamba vardı. Neyse ki hücre duvarların en tepesinde soluk mavi ay ışığının sızdığı, Sunderglass demirlerinin sanki opallerden oyulmuş gibi parıldadığı pencereler yer alıyordu.

Fausten'ın hücrelerini bulana kadar dar koridorda yürüdü. Kapısı kapalı olan tek hücre oydu ama Kel bir an için boş olduğunu düşündü. Sonra köşede bir yığın paçavra sandığı şeyin Kral'ın duvara çömelmiş eski danışmanı olduğunu fark etti.

Muhafızlar onu Parlayan Galeri'den dışarı sürüklediğinde giydiği kıyafetlerin aynısı üzerindeydi ama artık kirliydi, pelerinine dikilmiş takımyıldızlar şu an hücresinin zeminine dağılmış parlak boncuklardı. Hücrede keskin bir sidik ve ter kokusu vardı. Altında başka bir şey daha yatıyordu; kana benzeyen metalik bir koku.

Kel isteksizce hücreye yaklaştı. Artık gücün keyfine karşı savaşmayı düşünmüyordu. Kendi kendine bunu yapabileceğini nereden çıkardığını sordu.

Fausten başını kaldırıp baktı, yüzü loş karanlığın içindeki soluk bir leke gibiydi. Gölgelere doğru gözlerini kırptırdı. "Aman Tanrım," diye kekeledi. "Kralım..."

Kel irkildi. "Hayır. Baba değil, oğlu."

Fausten'ın yüzünde hafif bir kurnazlık ifadesi belirdi. "Conor," diye nefes aldı. "Seni her zaman sevdim, Conor."

Kel'in midesi hafifçe kasıldı. "Yaptığın pazarlık hakkında bana tek kelime etmeden beni Malgasi'ye satacak kadar mı seviyorsun?"

Fausten'ın gözleri yarı karanlıkta bir fare gibi parladı. "Ben seni satmadım. Bunların hiçbirinde çıkarım yok. Bu pazarlığı uzun zaman önce baban yaptı."

“Ama neden?” dedi Kel ve Fausten cevap vermeyince devam etti, “Babam bir süre önce benimle ilgili bir tehlikeden bahsetti. Bana ve Castellane’e korkunç bir tehlikenin geleceğine inanıyordu. Ama ne olduğunu söylemedi.”

“Neden bana soruyorsun?” dedi Fausten. “Ben haksız yere hapse atılan yaşlı bir adamım. Tek yapmak istediğim babanı korumaktı. Buraya ait olmadığımı biliyorsun.”

“Sorularımı cevaplarsan seni daha iyi anlarım. Babamın bahsettiği tehlike Malgasi Sarayı’ndaki bir entrika mıydı?”

“Malgasi Sarayı,” diye tekrarladı Fausten küçümseyerek. “Düşündüğünüz tek şey siyaset. Dünyevi güçlerin hepsinden daha büyük güçler iş başında.”

“Lütfen bana yıldızlardan bahsetme,” dedi Kel. “Bunun babama ne kadar yardımcı olduğunu gördüm.”

“Baban,” dedi Fausten boş bir sesle. Ayağa kalktı. Sanki çiçeklerin arasında yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi küçük, hassas adımlarla parmaklıklara yaklaştı. Gerçi burada kesinlikle çiçek yoktu. Sunderglass parmaklıklara doğru ilerlerken, “Ben her zaman babana sadık kaldım,” dedi. “Malgasi Sarayı soğuk, çok soğuk bir yer. Baban oradayken sadece bir çocuktuk, evlatlıktı, üçüncü bir oğuldu ve görmezden gelindi. Kendisine fısıldayan her sese açıktı. Ve fısıldandı da.”

“Ona kim fısıldadı?”

Fausten’in nemli gözleri etrafta gezindi. “*Atma az dóta,*” diye mırıldandı. “Bu onun hatası değildi. Yalnızca yapmaya ikna edildiği şeyi yaptı.” *Atma az dóta.* Ateş ve gölge.

“Babam ne yaptı?”

Fausten başını iki yana salladı. “Söz verdim. Söyleyemem.”

Kel sesini alçaltarak, “Kötü bir şeydi,” dedi. Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi sesi sır verircesine alçaktı. “Öyle değil mi?”

Fausten anlaşılmaz bir ses çıkardı.

“Anlamadığım şey,” dedi Kel yumuşak bir sesle, “eğer babam Malgasi’de korkunç bir suistimal işlediyse Büyükelçi Sarany, neden Elsabet’le evlenmemde o kadar kararlıydı?”

“İren’in kızı,” dedi Fausten. Gözleri bir yandan diğer yana dönmeye başlamıştı. “İren çok güzeldi. Ama sonra ateş onu terk etti, ışığı tamamen söndü ve o çok öfkeleni. Neden Elsabet’le evlenmeni istiyor? İren aynı sebepten dolayı babanın yaşamasına izin verdi. Çünkü o senin kanına değer veriyor. Senin Aurelian kanına.”

Elbette. Her soylu aile kraliyet soyuna değer verirdi. Kel hayal kırıklığından dişlerini gıcırdatmak istedi. “Fausten. Eğer babamın bahsettiği tehlikenin ne olduğunu bana söylemezsen senin iyiliğin için ona müdahale edemem. Eğer bana yardım *edersen* belki babamı onun çıkarları doğrultusunda hareket ettiğine ikna edebilirim. Senin sadece Malgasi’nin bir kuklası olmadığına, babamı onların istekleri doğrultusunda yönlendirmediğine.”

Fausten nefes nefese bir ses çıkardı. “O kadar basit değil,” dedi. “Hiçbir şey o kadar basit değil.” Fare gibi gözlerini Kel’e çevirdi. “Tehlike Malgasi Sarayı’nda değil. Bundan çok daha yakında.”

“Şehirde mi?” dedi Kel.

“Tepe’de,” dedi Fausten. “Aurelian Hanesi’nin yok edildiğini görmek isteyenler var. Malgasi Sarayı ile birliğin bunu engelleyebileceğini sandım. Onlar güçlü ve acımasızlar. Belki de Kral’ı bu konuda çok fazla zorladım. Belki de...”

“Belki de bana söylemeliydin,” dedi Kel. “Kendi irademle hareket etmememi istedin. Bu senin hatandı.”

“Birçoğu benim hatamdır,” dedi Fausten.

“O zaman hepsini şimdi düzelt,” dedi Kel. “Tepe’deki tehlikenin kim olduğunu söyle bana.”

Fausten, “Yakınlarına bak,” dedi. “Konseye bak. Soylulara. Kılıç Kapan’ına bak.”

Kel iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti. “Ne?”

Fausten’in gözlerinde kurnazca bir ışık vardı, sanki *şimdi dikkatini çektim değil mi, Veliaht Prens*, der gibi. “Tıpkı söylediğim gibi. *Kirâlar* sana ihanet edecek. Bunu yıldızlarda gördüm.”

“Kılıç Kapan’ım bana sadıktır,” dedi Kel. Durumun korkunç ironisinin farkındaydı ama bundan kaçındı, Fausten’in önünde tereddüt edemezdi. Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

“O şu an sana sadık. Bir gün sana ihanet edecek kadar çok istediği bir şey olacak. Ve o zaman ondan nefret edeceksin. Ondan ölmesini isteyecek kadar nefret edeceksin.”

“Ama ne...”

“Kıskançlık. Kıskançlık en büyük zehirdir. Dinleyeceğini düşünseydim sana daha önce söylerdim...”

“Yeter.” Kel’in öfkesi bir dal parçası gibi kırıldı. “Beni manipüle etmeye çalıştığını görmek yeterince kolay. Benimle Kılıç Kapan’ın arasını açmak istiyorsun, böylece babamın yaptığı gibi sana güveneceğimi sanıyorsun. Yıldızlarda gördüğünü söylediğin şeye inanabileceğimi mi düşünüyorsun? Bu kadar aptal mısın?”

Çok fazlaydı; çok fazla baskı yapmıştı. Küçük adam bir çığlık attı ve kirli zeminde kıvrılıp dizlerini göğsüne çekerek kırık boncukların arasında yuvarlandı. Kel’in yaptığı veya söylediği hiçbir şey onu hareket ettiremezdi.

Açıkçası Kel, kaçmaya çok hevesliydi. Trick’in kokusundan, beyninde vızıldayan sözlerden uzağa. *Kılıç Kapan’ın sana ihanet edecek. Ve o zaman ondan nefret edeceksin. Ondan ölmesini isteyecek kadar nefret edeceksin.*

Ve böylece Büyücü-Kralların dönemi sona erdi. Her ne kadar Dannemore halkı kral ve kraliçelerin zulmünden kurtulduklarına sevinse de bu özgürlük büyük bir bedel karşılığında satın alınmıştı. Ülkede büyük bir yıkım yaşanmıştı ve Dağılış'ın ardından, insanların haklı bir öfkeyle üzerine saldırdığı ve bulabildikleri her büyü eserini yok ettiği karanlık bir dönem geldi. Dannemore'da var olmaya devam eden tek sihir, Ashkar'ın *gematry*'siydi çünkü bu, "İsim" gerektirmiyordu.

Fakat dünya üzerinde her zaman karanlık olmayacaktı. Dağılış'tan önce insanlar tanrılara sırt çevirmiş, büyüye ve onu uygulayanlara tapmayı tercih etmişlerdi. Ama şimdi Tanrıların Babası Lotan, ilk İmparator Marcus Carus'u imparatorluk tahtına oturttu ve savaşan tüm krallıkları kendi yönetimi altına alıp onları birleştirdi ve imparatorluğun tüm topraklarını kapsayan Altın Yollar'ı ve hatta onların ötesinde, doğuda Shenzhou ve Hind'e kadar yarattı. Ve şimdi imparatorun yardımseverliği bu topraklarda parlıyor, tiranlığın yerini adalet, savaşın yerini de ticaret alıyordu. İmparatora ve onun yönettiği, asla bölünmeyecek olan topraklara övgüler olsun!

— *Büyücü-Kralların Hikâyeleri*, III. Laocantus Aurus lovit

BÖLÜM YİRMİ

Kel, Conor'la paylaştığı odalarına gittiğinde, Prens'in toplantıdan döndüğünü görünce bir an kendini kötü hissetti. Oda loştu, Kel'in yanık bıraktığı lambaların çoğu sönmüştü. Şöminedeki ateş ve odayı ürkütücü bir ısıltıyla kaplayan mavi ay ışığı biraz aydınlık sağlıyordu.

Fakat hamamın kapısı kapalıydı ve Kel suyun sesini duyabiliyordu. Hızla gardıroba doğru ilerledi ve Conor'ın kıyafetlerinden kurtuldu. Elleri titreyerek altın tacı dikkatlice kadife yatağına geri koydu. Gardırop kapısını çarparak kapattı. Conor hamamdan çıktığında üzerine keten uyku tuniğini ve pantolonunu giymişti.

Conor gözlerini kırpıştırarak dışarı çıktı, kürk astarlı ceketi dışında üzerinde hâlâ o gün giydiği kıyafetler vardı. Yüzüne su sıçrattığı belliydi ve siyah saçları ıslaktı. Ağır altın tacı, yakutları ve diğer takıları bir parmağından sallanıyordu.

“Kel,” dedi.

Onu gördüğüne şaşırmamıştı. Sesinde yorgunluk dışında pek bir şey yoktu. Kel, Conor'ın sesini en son ne zaman bu kadar bitkin duyduğunu hatırlamıyordu. Odanın karşı tarafına

Kel'e doğru yürümeye başladı. Sonra vazgeçmiş gibi divanlardan birine çöktü ve başını yastıklara doğru indirdi.

Bitkin görünüyordu, gözlerinin altında mor-mavi gölgeler vardı, çizmelerinin bağları çözülmüştü, tırnaklarındaki mavi boya çatlaklardan oluşan bir mozaığe dönüşmüştü. Kıpırdamadı ama Kel gelip karşısına otururken gözleriyle onu takip etti.

Kel, Conor'un acılarının ve sıkıntılarının Castel Mitat'taki devasa oyun odasına yapılacak bir ziyaretle hafifletilebildiği anları hatırladı. Bloklardan duvarlar ve bir kale inşa etmişlerdi. Oyuncak kale muhafızları ve oyuncak bebekler de vardı. Falconet, Roverge ve Antonetta'yla oyunlar oynamışlardı, ta ki bir gün Falconet bu tür aptallıklar için çok büyük olduğu yönünde bir yorum yapana kadar. Ertesi gün bunların hepsi gitmiş, yerini zarif divanlar ve ipek yastıklarla dolu bir oturma odası almıştı.

Antonetta ağlamıştı. Kel onun elini tuttuğunu hatırladı, diğerleri onunla dalga geçmişti ama kızın kaybolan bebeklere duyduğu üzüntü -ki bunlar aslında kendi geçmişleri ve isimleri olan karakterlerdi- aslında Kel'in kendi üzüntüsüydü ama Antonetta kederini tantanalı bir şekilde dışa vurduğundan Kel kendi derdini kendine saklamıştı.

Ancak daha sonra kendisiyle dalga geçilen Antonetta'yı korumakla doğru yapıp yapmadığını merak etti. Zira bunun için cezalandırıldığını düşünüyordu. Nihayetinde ona büyüme vaktinin geldiğini söyleyen kişi Antonetta olmuştu.

"Geri döndüğümde nerede olduğunu merak ettim," dedi Conor.

Kel tereddüt etti ama sadece bir anlığına. Gecenin aktivitelerini sır olarak saklamak istemiyordu ama artık başka seçeneği yoktu. *Senin kılığına girerek Fausten'i görmeye gittim ve sana ihanet edeceğimi söyledim. Senden önemli bir şey alacağımı ve senin benden nefret edeceğini.*

Belki Conor buna gülüp geçerdi. Aslında büyük olasılıkla böyle yapardı ama Conor çoğu zaman kendisini en çok rahatsız eden şeye gülerdi. Fausten'in sözleri daha şimdiden Kel'i asit gibi kemiriyordu. Bu sözler Conor'a ne yapardı... özellikle de şimdi?

"Bölgede dolaşıyordum," dedi. "Galeriye girmeme izin vermediler."

"Bensimon galeriye kimsenin girmesine izin vermedi. Roverge güçlerini kullanarak içeri girmeye çalıştı ama Jolivet, Okçu Birliği'nin onu dışarı çıkarmasını sağladı."

"Bundan hoşlanmamıştır," dedi Kel.

"Muhtemelen hoşlanmamıştır." Conor öyle ya da böyle umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Con," dedi Kel. "Bir şey yedin mi? En azından su içtin mi?"

Conor belli belirsiz, "Yiyecek vardı sanırım," dedi. "Bize bir şeyler getirdiler. Çok fazla şarap vardı ama çoğunu Senex Domizio içmiş olabilir. Bana *buxiardo fiol d'un can*, dedi ki ayık olsa bunu söyleyemezdi. *Yalancı herif* anlamına geldiğine oldukça eminim."

"Piç," dedi Kel dişlerinin arasından. "Sen yalan söylemedin. Bir anlaşma yaptın ve anlaşmaya sadık kaldın. Yalancı olan onlar..."

"Kellian," dedi Conor. Kel'in tam adını nadiren kullanırdı, şimdi bunu acı bir ses tonuyla söylemişti. "Biliyorum."

"Bundan bir çıkış yolu yok mu?" diye sordu Kel.

"Yok. Sarthe'lılar kararlıdır. Aimada adında bir Aquila Prensesi ile evlenmeyi kabul ettim; sözleşmede bunun, onun ilk adı olması gerektiğine dair bir hüküm yok." Conor korkunç bir ifadeyle gülmüseddi. "Anessa bunun bir kraliyet evliliği, bir anlaşma olduğunu söylemeye devam etti; bunun bir aşk evliliği olduğuna dair hiçbir iddiada bulunulmamıştı. Sonuçta ne önemi var, deyip durdu. Ve eğer Luisa'yı kabul edersem Sarthe'nin minnettarlığını ve ittifakını kazanırmışız. Onu geri gönderirsem savaşırmışız."

“Bir süredir savaş istiyorlardı,” dedi Kel. “Belki de bu sadece bir bahanedir.”

“Belki de,” dedi Conor sessizce. “Ben pek iyi bir Castellane prensi değilim. İyi bir kral olacağımdan da şüpheliyim. Ama şehrim kasıtlı olarak savaş getiremem. Sanırım benim de sınırlarım var. Ya da belki sadece bencillik yapıyorumdur.” Bütün gün taktığı tacın, kırmızı bir iz bıraktığı alnını ovuşturdu. “Eğer daha akıllı olsaydım belki Malgasi kadınıyla o yemekte yaşananları engelleyebilirdim. Ama ne olursa olsun Anessa oradaydı. Hanemizin düzenli olmaktan ne kadar uzak olduğunu gördü.” Bakışlarını Kel’e çevirdi. “Bana sorarsan Anessa’nın bu planı yaptığı an o andı. Aimada’yı kaos içindeki bir haneye vermek istemedi. Aiamada onların veliaht mücevheridir. Ama Luisa... Luisa onun için daha az değerli.”

Kel hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek hiçbir şey yok gibiydi.

“Sanırım en azından bir tesellimiz var,” dedi Conor. “Bunun gerçek bir evlilik olabilmesi için daha çok zaman geçmesi gerekecek. Belki on yıl.” Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Yani taşınmana gerek yok. Gerçi babam ölürse ve Jolivet’in yerine sen geçersen kendi dairenizi isteyebilirsiniz. Onların daireleri epeyce büyük oluyor sanırım.”

“Kendi büyük dairem umurumda değil,” dedi Kel huysuzca. Conor’ın sesinin bu kadar kasvetli olduğunu uzun süredir duymamıştı.

Yine yıllar önceki Antonetta’yı düşündü. Kaybolan oyuncakları için ağlamamıştı, diye düşündü. Her şey değişeceği ve kendisi değişmek istemediği için ağlamıştı.

Ayağa kalktı ve Conor’ın yanına oturdu. Minderler altlarına çöküyor, omuzları birbirine çarpıyordu. Conor bir an tereddüt ettikten sonra ona doğru eğilip Kel’in ağırlığını almasına

izin verdi. Yorgunluğunun ve umutsuzluğunun ağırlığını. Kel, “İmtiyazlı Aileler çok kızacak,” dedi.

Conor’ın omuz silktiğini hissetti. “Boş ver onları. Bununla yaşamayı öğrenecekler. Sonuçta kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlar.”

Kel iç çekti. “Elimden gelse bu durumda senin yerini alırdım.”

Conor başını Kel’in omzuna yasladı. Saçları Kel’in ensesini gıdıklıyordu; uyuyan bir çocuk gibi ağırdı. “Biliyorum,” dedi. “Bunu yapacağını biliyorum.”

Mayesh Bensimon, Sault’a döndüğünde Üçüncü Nöbet vakti gelmişti. Büyükbabasının ön verandasında oturan Lin saçları ayın mavi ışığı altında bembeyaz, başı öne eğik bir şekilde onun Kathot Nehri boyunca yürüyüşünü izledi.

Orada olduğunu henüz fark etmediğini anladı. Kimsenin kendisini izlediğini bilmiyordu. Lin iki yıl önceki bir geceyi hatırlamadan edemedi. Tıpkı şimdiki gibi Üçüncü Nöbet’ti. O ve Josit, Ruta Magna’yı ve dışarıdaki Castellane’in gürültüsünü sınırlayan güney duvarının yanında yürüyorlardı. Şehrin sesleri havaya yayılmıştı. Yollardaki yaya ve tekerlekli trafiğin gürültüsü, el arabası satıcılarının çığlıkları, şarkı söyleyen sarhoş biri.

Demirin gıcırtısını duyunca ikisi de irkilmişti. Gecenin bu geç saatinde kapılar neden açılıyordu? Bir an sonra Mayesh, gri danışman cüppesinin içinde uzun boylu ve zayıf bir halde yanlarından geçince daha da şaşırdılar. Lin, büyükbabasını hiç bu kadar yorgun görmediğini düşündü. Kapılar gece boyunca çınlayan bir yaygarayla arkasından kapanırken adamın yüzü acı ve bitkinliğin sert çizgilerine batmış gibiydi.

Lin ve Josit, varlıklarını Mayesh’e açıklamaya isteksiz olduklarından duvarın gölgesinde kaldılar. Lin onun ne için üzüldü-

ğünü merak etmişti. O gün sarayda onu bu kadar rahatsız eden şey neydi? Yoksa Tepe'deki kraliyet ailesine ne kadar yardım ederse etsin, yine de hayatının her gecesini kilitli kapılar ardında geçireceğinin her gece hatırlatılması mı?

Ama o ve Josit, büyükbabalarına yaklaşmadılar ve sormadılar. Ne diyeceklerdi ki? Gerçekte büyükbabaları, kendileri için önemli olan her açıdan onlara bir yabancıydı.

Lin şu anda ne düşündüğünden emin değildi. Buraya meydana yaşananlar nedeniyle gelmişti. Ji-An, Mayesh'in orada olduğunu söylemişti ve Lin, büyükbabasının hoş bir gün geçirmediğini biliyordu. Mayesh planlama ve kontrol konusunda kendisiyle gurur duyardı ve bu durum onun kontrolü dışında, planlarına aykırı bir şeydi.

Ve Prens'ten haber getirebilir, dedi Lin'in kafasının içinden hafif bir ses. *Nasıl tepki verdiğini, iyi olup olmadığını.*

Kendi kendine kesin bir dille bunun dinlememesi gereken bir ses olduğunu söyledi ve dikkatini, durmadan önce kendi evinin merdivenlerinin yarısına kadar gelmiş olan Mayesh'e çevirdi. Lin'in gül ağacındaki sandalyesinde oturduğunu görmüştü.

"Lin?" dedi yarı soru sorar gibi.

Kız ayağa kalktı. "Senin için endişelendim," dedi.

Mayesh yavaşça gözlerini kırptırdı. "Bir an seni annen sandım," dedi. "Saraydan geç döndüğümde beni burada beklerdi."

Lin, "Sanırım o da endişelenirdi," dedi.

Mayesh uzun bir süre sessiz kaldı. Gece havası yumuşaktı ve Lin'in saçlarını kaldırıp yanağına doğru savuruyordu. Annesinin saçlarına, çocukken durmadan çekiştirdiği o ateşli tellere sahip olduğunu biliyordu.

"İçeri gel," dedi Mayesh sonunda ve yanından geçip ön kapıya doğru gitti. Lin, büyükbabasının evine girmeyeli yıl-

lar olmuştu. Ev çok fazla değişmemiş, hatta hiç değişmemişti. Hâlâ boştu, sade bir şekilde döşenmişti. Hiçbir karışıklık ya da karmaşa yoktu. Kitapları, raflara özenle dizilmişti. Duvarında *Makabi Kitabı*'nın çerçeveli bir sayfası asılıydı. Onu hiçbir zaman dindar bir adam olarak düşünmediği için bu Lin'i her zaman şaşırtmıştı.

Mayesh sade ahşap masasına oturdu ve Lin'e kendisine katılması için işaret etti. Hiçbir lambayı yakmamıştı ama görmeye yetecek kadar soluk mavi ay ışığı vardı. Lin oturunca, "Görüyorum ki olanları duymuşsun. Sanırım herkes duydu," dedi.

"Eh," dedi Lin, "şehirdeki herkes. Belki henüz Sault'taki herkes değil. Ben de bir hastadan duydum."

"Memnun olmuşsundur," dedi Mayesh. "Marivent sakinlerini sevmezsin."

Bu seni memnun etmiş olmalı. Yaralarını ilk gördüğünde Prens de ona böyle söylemişti. Bu, Lin'in içini biraz acıtmıştı ve şimdi yine acıtıyordu.

"Seni düşünüyordum," dedi. "Senin bir nedenden dolayı danişmansın. Kanatlı Taht'ın önünde Ashkar'ı temsil ediyorsun. Maharam işini burada Sault'ta yapıyor ve bu yüzden görülüyor ve takdir ediliyor. Sense işini Tepe'de yaptığın için elin görünmüyor. Ama inanmaya başladım ki..."

"Neye? Gerçekten Sault için bir iyilik yapıyor olabileceğime mi? Bu şehri korurken aynı zamanda içinde yaşayan Ashkar'ı da koruduğuma mı?"

"Hımmm," dedi Lin. "Sen kendini öveceksen benim seni övme gerek yok."

Mayesh kuru bir kahkaha attı. "Beni affet. Tanınmanın kendisini nasıl tanıyacağımı unutmuş olabilirim."

"O halde Tepe'de seni takdir etmiyorlar mı?"

“Ben onlar için gerekliyim. Ancak suyu, güneş ışığını ya da onsuz idare edemeyecekleri diğer şeyleri düşünmedikleri gibi bunu da pek sık düşündüklerini sanmıyorum.”

“Bunu önemsiyor musun?”

“Böyle olması gerekiyor,” dedi Mayesh. “Bana ne kadar ihtiyaç duyduklarını çok düşünürlerse bana kızmaya başlayabilirler. Ve düşünsene, bu durumda kızacakları tek kişi ben mi olurum? Yoksa tüm Ashkar mı? Malgasi tek örnek değil, biliyorsun. Güvende olduğumuzu düşünürken kovulduğumuz tek yer burası değil.” Kafasını iki yana salladı. “Bu çok acımasız bir tartışma. Bugün hayal kırıklığına uğradım, evet ve kızgınım ama hayatta kalacağım. Castellane hayatta kalacak. Sarthe ile ittifak o kadar da kötü bir şey değil.”

“Yani bu doğru,” dedi. “Prens’e küçük bir kız verdiler ve şimdi onunla evlenmesi mi gerekiyor?”

“Henüz evlenmeyecekler,” dedi Mayesh. “Kız, Küçük Saray’da yaşayacak, orada eğitim görecektir ve muhtemelen Prens’le sadece ara sıra karşılaşacak. Yaklaşık sekiz yıl sonra evlenecekler. Tuhaf ama çoğu kraliyet evliliği zaten tuhaftır. Sonuçta insanlarla değil ülkelerle evleniyorlar.”

“Ama hayal kırıklığına uğradın,” dedi Lin. Sormadığı bir sorunun cevabını aradığını biliyordu ama yapamadı: *Prens nasıl?* Kendini bir şeye teslim etmişti ve şimdi bambaşka bir şeyle yüzleşmek zorundaydı.

“Kendime karşı,” dedi Mayesh. “Bunun işaretlerini daha önceden görmeliydim. Conor’ın yaptığı şeyi çaresizlikten yaptığını. İhtiyacı olan şey için hazineye gitmekten utanıyordu, bu yüzden Sarthe ile bu yarım yamalak planı yaptı...” Başını iki yana salladı. “Ama doğru düzgün bir rehberi yoktu. Jolivet ona dövüşmeyi öğretiyor, ben de ona düşünmeyi öğretmeye çalışıyorum ama kral olmayı nasıl öğrenirsin? Senden önceki kraldan.

Ve eğer bu gerçekleşemezse...” Lin’e baktı. Lin onun gözlerini net bir şekilde göremiyor, sadece ayın mavimsi yansımasını görebiliyordu. “Önerimi düşündün mü?”

“Sault’u çok küçük bulma konusunda mı?” dedi Lin. Dirseklerini masaya dayadı. Chana Dorin bunu yaptığını görse sinirlenirdi. “Eğer bu bir öneriyse, ne demek istediğini daha net ifade etmen gerekecek.”

“Beni sınaama Lin. Sarthe Büyükelçisi bugün bana bir darbe vurdu ve ben yaşlı bir adamım.”

Lin karanlıkta gülümsedi. “Pekâlâ. Senden sonra danışman olmak isteyip istemediğimi soruyorsun. Ve...” *Ve evet yapardım ama bu, ileride kral olacak prensin danışmanı olmak demek ve her gün onunla birlikte olmak, hoşlanmayacağım bir fikir olmalı. Ama hoşlanmıyor değilsem, bu durum bunu yapmamam için bir sebep değil mi?*

“Hekim olmak için çok çalıştım,” dedi. “Aurelian Hanesi’nin danışmanı olmak için hekimlikten vazgeçebileceğimi sanmıyorum ve her ikisini de nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.”

“Bence yapabilirsin,” dedi Mayesh. “Sault’taki en iyi doktorun sen olduğunu söylediğimde bunun nedeni yalnızca sınavlarda en iyi notları alman değildi.”

Lin, büyükbabasının aldığı notları bildiğinin farkında değildi. Belki de ona Chana söylemişti?

“Çünkü sen her zaman kendine meydan okuyorsun,” dedi Mayesh. “Seni durdurmak için kurulan pek çok engeli aştın ve kendi deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, bir zorluğun üstesinden geldiğinde bir başkasını isteyeceksin. Zorluklarla mücadeleye aç olacaksın.”

Lin, büyükbabasının tamamen düşündüğü gibi olmasa da haklı olduğunu fark etti. Büyü. Onun açlığı da buydu. Petrov’un taşına ışığı geri getirmek, o nabızı, kanındaki o güç dalgasını yeniden his-

setmek. *Eğer Marivent'in danışmanı olsaydım, ulaşım bulamayacağım ne olurdu ki? Kesinlikle Qasmuna'nın kitabını bulurdum. Ve onun gibi başkalarını. Yeterli güce sahip olanlara hiçbir şey yasak değildir...*

"Roverge Hanesi yarın gece bir karşılama partisi düzenliyor," dedi Mayesh. "Prenses Aimada'ya bir karşılama gerekiyordu. İki haftadır bütün bunları planladılar ve şimdi iptal etmeye niyetli değiller. Ama Aimada yerine Prenses Luisa için yapılacak. Tıpkı Yükseliş Günü kutlamalarının hâlâ planlanması gibi ama bunu Sarthe ile Castellane arasındaki birliğin kutlaması olarak adlandıracaklar. Dekorasyonları bile değiştirdiklerini sanmıyorum."

"Roverge Hanesi," dedi Lin yavaşça. "Boya İmtiyazı onların mı?" Mayesh evet dercesine başını salladı. Kara Köşk'te kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırlayan Lin, "Onlarla ilgili söylentiler duydum," diye ekledi. "Yakın zamanda nüfuzlarını kullanarak mürekkep tüccarı bir aileyi Castellane'den uzaklaştırmışlar. Görünüşe göre rekabetin en ufak belirtisinden bile rahatsız oluyorlarmış. Ama bu imtiyazlıların ruhuna uygun bir şey değil mi?"

Mayesh homurdandı. "İmtiyazlıların ruhuna uygun olan şey kârdır," dedi. "Ama evet, Roverge'lar bu konuda özellikle acımasızlar. Diğer soylular bile onlara biraz güvensizlikle bakıyorlar. Cabrol ailesine karşı davranışları iğrençti ve ben onların yerinde olsaydım intikam konusunda endişelenirdim."

Lin sanki nefesini tutuyormuş gibi hissetti. Eğer Mayesh'e bildiklerini anlatsaydı... Ama anlatamazdı. Eski Kral'la yaptığı konuşma bunu açıkça ortaya koymuştu. Ona Cabrol'ün planı hakkında hiçbir şey söylemeyeceğini belirtmişti ve eğer söylerse adamın bunu ihanet olarak göreceğini biliyordu. Üstelik Mayesh'e bunu nereden bildiğini açıklama düşüncesi bile Lin'i hasta ediyordu.

Sonuçta bu Ashkar meselesi değildi. Roverge'lar *Malbushim*'di ve korkunç şeyler yapmış gibi görünüyorlardı. Lin'in bir yanı bu

ahlaki bilmeceyi Mayesh'e bırakmayı ve onun çözmesini istiyordu. Ama bu onun için adil olmazdı. Bütün olay hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

“İntikam konusunda endişeleniyor musun, *zai*?”

Mayesh başını iki yana salladı. “Bu Roverge ailesinin ilgilenmesi gereken bir konu. Ben Aurelian Hanesi'nin işleriyle ve Ashkarların Castellane'deki yeriyle ilgileniyorum. Benim görev alanım bu kadar.”

Lin hafif bir rahatlama hissetti. Büyükbabası sadece Roverge'lardan intikam alma fikrine ilgisiz görünmekle kalmıyor, aynı zamanda gerçekten daha fazlasını bilmek istemiyor gibi görünüyordu. Bunun Ashkar olmanın bir parçası olduğunu düşündü Lin. Kendileriyle dış dünyanın yaptıkları arasında her zaman cam gibi bir tabaka olurdu.

“Eğer bu kadar tatsızlarsa,” dedi elinden geldiğince hafif bir sesle, “davetlerine katılmamız mı gerekiyor?”

Mayesh kıkırdadı. “Davetler nadiren onları kimin düzenlediğiyle ilgilidir,” dedi. “Küçük bir şey olacak, sadece İmtiyazlı Aileler ve onur konuğu. Ama hepsini gözlemlemen için iyi bir fırsat olur. Aralarında çalışmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmen için. Orada bana eşlik et, sonra bana cevabını verebilirsin.”

Tepe'de bir davet. Çocukken Lin, Mayesh'i Tepe'ye kadar takip etmeyi istememeyi, onun ne yaptığını görmemeyi, adamın hayatının ve görevlerinin bir parçası olmamayı kendi kendine öğrenmişti. Ama şu an büyükbabası, asla istemeyeceğini söylediği şeyi öneriyordu. Sadece önermekle kalmıyor, *teklif ediyordu*.

“Ama,” dedi ve evet demek üzere olduğunu biliyordu, “Tepe'deki bir davet için uygun kıyafetim yok.”

Büyükbabası o akşam ilk kez gülümsedi. “Mariam'a danış,” dedi. “Sanırım kıyafetini bulacaksın.”

Dağılışı ve Aram'ın yok edilmesinden sonra Judah Makabi, artık evi olmayan sürgündeki Ashkar'ın lideri olan Exilarch olarak adlandırıldı. Ashkarları batıya götürdü, orada nesiller boyunca çölde dolaştılar. Bu süre zarfında Makabi genç kaldı ve ölmedi çünkü kraliçeleri onu kutsamıştı.

Her seferinde yeni bir yere yerleştiler. Ve o yerin sakinleri *gematry* yaptıklarını öğrendiğinde rahatsız edilip kovuldular çünkü Dağılışı'tan sonraki karanlık günlerde büyü bir lanet olarak kabul edilirdi. Ashkar huzursuz olmaya başladı. "Neden dolaşmak zorundayız?" diye sordular. "Kraliçemiz gitti ve topraklarımız da gitti; neden dışlanmamıza neden olan *gematry* yapmaya devam ediyoruz?"

—*Makabi Kitabı*

BÖLÜM YİRMİ BİR

“**B**undan iyice emin misin?” dedi Kel.

“Neyden emin miyim?” dedi Conor, neredeyse bir hendeğe düşecekken çizmeli ayağını arabanın iç duvarına dayayarak. Yağan son yağmur, Tepe’deki yolların çukurlarla dolmasına neden olmuştu. Kel, Conor’la ikisinin Roverge arazisine olan kısa mesafeyi Asti ve Matix’e binerek gitmelerini tercih ederdi ama görünen o ki Luisa at binmeyi bilmiyordu. Conor’ın on-
suz gelmesi protokole aykırı olurdu, o yüzden arabayla gitmek zorunda kaldılar. Kel pencereden dışarı baktığında cilalı d’Eon arabasının sadık bir mavi böcek gibi onların arabasını takip ettiğini gördü. “Kıyafetimden mi emin miyim? Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

“Kıyafetten değil,” dedi Kel. “Gerçi şimdi konuyu açtığın için söylüyorum, bu kıyafet biraz abartılı.”

Conor vahşice sırıttı. Kel’in anlayamadığı nedenlerden ötürü, arzu tanrısı Turan’ın erkek hali gibi giyinerek partiye katılmaya karar vermişti. (Genellikle gümüş ve altın giysiler içinde tasvir edilen Turan, Tanrı’nın ruh haline ve durumun gerekli-

liklerine bağılı olarak erkek, kadın veya çift cinsiyetli görünebilirdi.) Conor'ın pantolonu ve frakı, ipekle süslenmiş ağır altın rengi kumaştandı, üzerinde kontrast gümüşten iplikler vardı. Gözkapakları gümüş rengine boyanmış ve elmacıkkemiklerine daha fazla ışıltılı pudra serpilmişti.

Yakından bakan biri ceketinin manşetlerinin ve astarının üstü kapalı bir şekilde “aşk eylemleri” olarak adlandırılabilcek şeylerle uğraşan insan figürleriyle işlendiğini görebilirdi. İşlemeyi üretmekle görevlendirilen terzi her kimse, görevini coşkulu bir yaratıcılıkla benimsemişti. Hiçbir pozisyon birden fazla kez tasvir edilmemişti. (Kraliçe'nin baş ağrısından dolayı partiye katılmayı reddetmesi Conor için bir şans oldu, diye düşündü Kel.)

Conor, “Kıyafetimle ilgili hiçbir şüphem yok,” dedi. “Hierophant her zaman kraliyet ailesinin Tanrıları onurlandırmak için yeterince çaba göstermediğinden şikâyet eder. Elbette memnun olacaktır.”

Kel, asık suratlı Hierophant'ı düşünüp homurdandı. “Memnun olmayacağını biliyorsun,” dedi, “ama kastettiğim bu değildi. Sadece... zavallı Luisa. Tepe'yi dolduran ipek giysili akbabalara karşı pek hazırlıklı değil.”

“Kim olmuş ki?” Conor omuz silkti. “Sen de henüz on yaşındayken onların arasına atılmıştın. Ama başardın.”

“Onlara gelecekteki hükümdarları olarak sunulmamıştım,” diye belirtti Kel, “acıyabilecekleri Marakand'lı öksüz kuzenin olarak sunulmuştum. Luisa'ya acımayacaklardır.” *Sarthe küçümseyişinin bir simgesi olduğu için ondan nefret edeceklerdir.*

“Marakand'dan bahsetmişken,” dedi Conor, “annemin ben-den her zaman bilmemi istediği bir deyiş vardır. *Talishan'ın vahşi doğasında yaşayan çakal ancak Talishan'ın tazıları tarafından ya-*

kalanabilir. Bunun şu anlama geldiğine inanıyorum,” diye ekledi, “bilmediğin şeyi yenemezsin.”

“Ve oynamadığın bir oyunu kazanamazsın,” dedi Kel. “Luisa, İmtiyazlı Ailelerin oyunlarını oynamak için çok küçük.”

“Fakat oyunların oynandığı tahtayı görmek için çok küçük değil,” dedi Conor. Gülümsedi, gümüş boyalı gözkapaklarının altındaki gözleri gümüşü renkte parlıyordu. “Yedi ya da sekiz yıl daha evlilik olmayacak bir nişan yüzünden kim olduğumu ya da ne yaptığımı değiştirecek değilim. Eğer Sarthe, Luisa’nın bu kadar süre boyunca Castellane’de kalması konusunda ısrar ederse, onun yaşayacağı dünyayı ve tanıyacağı insanları anlamalılar.”

“Ve belki de böylece Luisa’nın çocukluğunu Aquila’da bitirmesine izin vermenin akıllıca olacağını görebilirler?” dedi Kel. Bu bir açıklamadan çok soruydu ama araba Roverge avlusunda durduğunda Conor sadece gülümsedi ve pencereden dışarı baktı.

Boya İmtiyazı ailesinin Şair Tepesi manzaralı, yarısı uçurumun kenarına inşa edilmiş evi, Tepe’de önemli bir bölgeyi işgal ediyordu. Cicatur Dağı, Akademi’nin arkasında yükseliyordu, yüzü Sunderglass’ın parıldayan damarlarıyla kaplıydı. Arabalardan inerlerken güneş batmak üzereydi ve Sunderglass’ı bakır rengine çevirmişti. Kel’e göre uzun zaman önce oradan geçmiş bir gücün ateşli bir hatırlatıcısı misali, sanki bir yıldırım dağın içinden geçip orada donmuş gibi görünüyordu.

Ev beklenebileceği kadar büyüktü ve Marivent’ten çok, eski imparatorluk tarzındaydı. Yüksek sütunlar kemerli bir çatıyı destekliyor ve ön kapılara geniş bir mermer merdivenle ulaşılıyordu. Çatının kenarında sıralanan tanrıların heykelleri yardımsever bir tavırla aşağıya bakıyordu: Aigon deniz arabasıyla, Cerra buğday sepetiyle, Askolon demir ocağındaki aletlerle temsil edilmişti. Uzun zaman önce yeraltı dünyasının efendisi olan

Anibal'ın de bir heykeli vardı ancak geçmişte Roverge ailesinden bazıları bunun kötü şans olduğunu düşünerek onu kaldırmıştı. Kel, sonucun biraz tuhaf olduğunu düşündü. On iki tanrı eşit aralıklarla yerleştirilmiş olmasına rağmen on bir tanesi bir şekilde orantısız görünüyordu.

Ön taraftaki avlu zaten arabalarla doluydu ve deniz mavisi üniformalı uşaklar atlarla ilgileniyordu. Birçoğu Conor'a gizli bir bakış attı. Kel, bunun kısmen prens olduğu için, kısmen de kıyafetlerinin saf parlaklığından dolayı olduğunu tahmin etti.

Sarthe'dan gelen konvoy da onlara hızla katıldı. Sena Anessa ve Senex Domizio kibardı ama gülmüyorlardı, vatansever maviler giymişlerdi. Kara Muhafız üniforması içindeki kasvetli Vienne d'Este sanki bir partiden çok kendi cenazesine katılmış gibi sert görünüyordu. Danteller, fırfırlar ve kurdelelerle kaplı çan şeklindeki bir elbisenin içinde kaybolan Luisa, yanındakilerin hiç hoşlanmadıkları çok belli olan Conor'ın görünüşünden memnun gibiydi. Kız parmağıyla Conor'ı ve sonra da çatıdaki Turan heykelini işaret etti ve parmaklarını ileri geri hareket ettirerek hevesle ona ellerini gösterdi.

Conor şaşırmıştı.

“Onunla konuşabilirsin, biliyorsun,” dedi Vienne nazikçe. “Sarthe dilini biliyor.”

Luisa gülümsedi. Grup halinde ön kapılara doğru ilerlerken, Conor'ın gümüş aynalara benzeyecek şekilde boyanmış tırnaklarının rengini beğendiğini ve kendisinininkilerin de aynı renkte olmasını istediğini söyledi.

“Eh, bu yeterince kolay,” dedi başka birinin de kendi yarattığı modayı deneme fırsatını asla geri çevirmeyen Conor. “Yarın Castel Pichon'a bir güzellik uzmanı gönderebiliriz.”

Sena Anessa buz gibi bir sesle, “Bu hiç uygun olmaz,” dedi ve Luisa yüzünü buruşturdu. Ancak durum daha da tırmanmadan önce, kapıdaki üniformalı hizmetçi onları gördü ve çok geçmeden eve girişleri duyurulsun diye sıraya girdiler: Önce Conor, sonra Luisa (yanında Vienne ile), sonra Kel ve büyükelçiler.

Prens’in girişini bağırışlar ve tezahüratlar karşıladı. Luisa içeri girdi ve Vienne’in yanına sımsıkı yapışarak uzaklaştı. “*Ostrega! Xé tanto grando par dentro,*” diye fısıldadı. *Tanrım, çok büyük bir yer.*

Gerçekten de Roverge malikânesinin birinci katı, taş terasa ve aşağıdaki şehre bakan pencerelerden oluşan bir duvarın hâkim olduğu geniş bir alandı. Neredeyse tüm mobilyalar kaldırılmıştı, bu da alanı daha da büyük gösteriyordu. Geriye kalan, boyalara tapınılan bir tapınağı andırıyordu. Odanın etrafına dağılmış pelüş divanların üzerini parlak renkli kumaşlar kaplıyor, perde çubuklarından tüller gibi sarkıyordu. Uyumdan ziyade etkiye daha fazla önem verildiği açıkça belliydi. Sergilenen kumaşlar koyu kahvemsî kırmızı ve mavinin, parlak hardal rengi ve yeşilin, mandalina ve menekşelerin çılgın bir bileşimiydi. Odada buzlu şarap tepsileri taşıyan hizmetçiler de renk cümbüşüne katkıda bulunuyorlardı. Çivit mavisi, hardal sarısı, gelincik turuncusu, vermilyon kırmızısı, zehir yeşili ve kızarık mercan rengi giyinmişlerdi.

Kel, Sena Anessa’nın gözlerinin acıdığını söylediğini duydu. Ortamda sindirilmesi gereken çok şey olduğunu düşündü ama aynı zamanda bu bir güç gösterisiydi. Orada bulunan Sarthe’lılara, bu ittifakla Castellane’i ele geçirirken, her biri birer derebeylik olan İmtiyazlı Aileleri de ele geçirdiklerini hatırlatıyordu. Parti bir karnaval gibi görünebilirdi ama mesaj açıktı: *Krallığımızın gerçeğinin farkına varın.*

“Sena Anessa? Senex Domizio?” Hizmetçi kızlardan biri, başını saygıyla eğerek yanlarına yaklaşıyordu. Soylu kadınların, elbiselerinin pahalı kumaşı ile tenleri arasında bir katman olarak kıyafetlerinin altlarına giydikleri türden, kırmızı ipek bir elbise giymişti. Beyaz dantel çoraplar dışında kolları ve bacakları çıplaktı. Eğer Ruta Magna’da olsaydı, Uyanıklar onu kamuya açık yerde çıplak dolaştığı gerekçesiyle tutuklardı. “Sör Roverge sizinle görüşme onuruna nail olmak istiyor.”

İki büyükelçi, Sarthe dilinde birbirleriyle hızlı hızlı fısıldaşırlar. Onlar bunu yaparken kız başını kaldırıp baktı ve Kel onu tanıdığını fark ederek şoke oldu. Aslında onu iyi tanıyordu.

Kız, Silla’ydı. Kızıl saçları başının etrafında örülmüş, dudakları koyu kırmızıyla kaplanmıştı. Yüz hatlarını tekrar boş bir nezaket ifadesine dönüştürmeden önce Kel’e göz kırptı.

Conor omzunu Kel’in omzuna vurdu. “Bak,” dedi sessizce. “Roverge, Caravel’i boşaltmış olmalı.”

Kel baktı ve daha önceki fark etmediği için sessizce kendine küfretti. Hizmetkârların hepsi Silla gibi az giyinmişlerdi; kadınlar hafif elbiseler, erkekler dar pantolonlar ve dökümlü gömlekler giymişlerdi ve hepsi de fahişeydi. Caravel’e en son gittiklerinde fal bakan genç adamı tanıdı. Yani Kel’in Eskici Kral ile tanıştığı gece.

Kısa tartışmaları sona erdiğinde, Sarthe Büyükelçileri tek kelime etmeden, Silla’yı takip ederek odanın diğer ucuna, Benedict Roverge’in sırma işli mor bir koltukta toplantı yaptığı bir girintiye doğru gittiler. Onların gidişini izleyen Vienne hayretle başını salladı. “Ah, şu *aptallar*,” dedi. “Her zaman kendi çıkarları ön planda, asla Luisa’nınki...”

“Ah, merhaba, *merhaba*,” dedi neşeli bir ses. Antonetta onlara doğru geliyordu ve Kel birini gördüğü için hiç bu kadar

rahatlamamıştı. Deniz mavisi yeşili ipekten, sırtı cüretkâr bir şekilde açık, vücuda oturan bir elbise giymişti. Saçları, onları dizginlemek için kullanılan mücevherli tokalardan dökülüyor, gevşek bukleler yanaklarını kaplayıp çıplak omuzlarına değiyordu. Luisa'ya gülümsemek için eğildiğinde Kel, zincirinde sallanan altın madalyonun parıltısını gördü. “Sevgili küçük prenses sen misin?” dedi, idare eder bir Sarthe diliyle. “Çok hoş görünüyorsun.”

Antonetta, Luisa'ya ışıltılı bir saç tokası uzatırken -Vienne şaşkınlıkla bakıyordu- Conor alçak sesle, “Demoselle Alleyne’in kıyafetlerini artık annesinin seçmediğini görüyorum,” dedi. “Belirgin bir gelişme diyebilirim.”

Kel tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Antonetta hızla Kel ve Conor'a döndü. “Şimdi,” dedi. “Neden onu götürüp birileriyle tanıştırmama izin vermiyorsun? Tanışabileceği kızlar var ve aynı şeyi senin söyleyemeyeceğinden eminim.” Vienne'e döndü. “Erkekler,” dedi. “Pek de *pratik* sayılmazlar.”

Vienne, “erkekler” olarak sanki Castellane Prensi ve kuzenini düşünmenin kendisine çok fazla geldiğini hissetmiş gibi şaşırdı. “Luisa biraz utangaçtır...”

“Ah, merak etmeyin, tek yapması gereken gülümsemek ve bunu yapmasa da herkes onun entelektüel olduğunu düşünür,” dedi sözcüklerindeki alaycılığı kapatan parlak bir ses tonuyla. “Yemin ederim buralarda bir yerde bir tepsi tatlı gördüm, enfes pastalar falan. Eminim yarı çıplak hizmetkârlardan birinde bir tane vardı. Gel, onları bulalım.”

“İlginç,” dedi Conor, Antonetta, Luisa'nın elinden tutarak yola çıkarken. Biraz sersemlemiş görünen Vienne onu takip etti. “Acaba Ana, kızda kendini mi gördü? Onun da kiminle evleneceği konusunda çok az söz hakkı olacak. Ana havai bir kız olabi-

lir ama istediği zaman doğal afet olmaya yetecek kadar annesine çekmiş.”

Conor’ın yanında artık Sarthe’lılar olmadığından, parti misafirleri yavaş yavaş yaklaştırmaya başlıyordu. Cazalet gizleniyordu. Sarthe ile yapılacak herhangi bir yeni ticaret anlaşmasıyla ilgili küçük bilgilere aç olduğuna şüphe yoktu. Bir grup genç soylu kadın da yakınlarda durup Conor’a bakıyordu. Sarthe’lı prensesin çocuk olduğu ortaya çıktığı için, Veliaht Prens’in metresi pozisyonu en azından önümüzdeki sekiz yıl boyunca açık olacaktı.

O havai biri değil. Ancak Kel’in tek söylediği, “O, insanları kurtarmaktan hoşlanıyor sanırım. En azından eskiden öyleydi. Korsancılık oynadığımızda kurtarma seferlerine liderlik etmeyi her zaman sevdiğini hatırla. Hatta Charlon’u o çukura gömdüğümüzde de onu kurtarmıştı,” oldu.

“Güzel günlerdi,” dedi Conor. “Gel, görünüşe bakılırsa çağırıyoruz. Ayrıca akşam için de bir planım var.”

Peygamber çiçeği mavis ipek bir divandan kendilerine el sallayan Montfaucon, Joss ve Charlon’a doğru ilerlediler.

“Nasıl bir plan?” dedi Kel.

“Kim olduğumu unutacak kadar sarhoş olmak istiyorum.” Mavi divana varmışlardı. Joss kumaşların arasında uzanıyordu, Montfaucon ve Charlon ise arkaya tünemişti. Joss, Conor ve Kel’e yer açmak için yana kayınca renkli yastıklar gelgit dalgaları gibi hareket etti.

“Görüyorum ki çocuktan kurtulmuşsun,” dedi sarı ve siyah bir gömlek giyen Charlon. Siyah çizgili kıyafetiyle devasa bir arıya benzemişti. Dikkatli konuşuyordu, bu da çakırkeyif olduğu ama henüz sarhoş olmadığı anlamına geliyordu.

“Mükemmel,” dedi hiç de sarhoş olmayan Montfaucon. Karanlık bakışları huzursuz bir merakla odada dolaştı. Duruşu,

ilginç bir şeyin olmasını bekliyorum, der gibiydi. “Artık eğlenebiliriz.”

“Demin de eğlendiğimizi sanıyordum,” dedi Joss. Yanlarından geçen bir hizmetçinin tepsisinden bir kadeh şarap aldı. Yüzüğünün tokasını açarak soluk kırmızı sıvıya üç damla haşhaş suyu damlattı ve Conor’a uzattı. “İç,” dedi. “Sanırım uzun zamandır...” Doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraksadı. “Sakinleşemedin.”

Conor, bardağın sapını kavramış olan gümüş uçlu parmaklarına baktı. Kel tereddüt edip etmediğini merak etti ama öyle görünmüyordu. Bir dakika sonra, kadehin içindeki sıvıyı yutup başparmağından dökülen bir damlayı yaladı.

Charlon başka bir hizmetçiye işaret etti. Montfaucon ve Falconet kadehleri aldılar. Joss kendi yüzüğünü işaret ederek Kel’e baktı. “Ya sen?”

Kel haşhaş damlalarını reddetti ve yalnızca şarabı aldı. Conor’ın yanında içmek başka bir şeydi. (Her zaman dikkatli olur, her zaman ondan daha az içerdi.) Bu, bir tür koruyucu kamuflajdı. Şarabı reddetmek yalnızca soruları beraberinde getirirdi. Ancak haşhaş damlaları sanki her şey biraz uzakta ve camdan bi duvarın arkasındaymışçasına, tüm dünyayı bir rüya gibi gösterirdi. Bir Kılıç Kapan olarak onu neredeyse işe yaramaz hale getirirdi.

Conor içini çekti ve yastıklara yaslanıp rahatladı. “Ne zaman ihtiyacım olsa oradasın Falconet.”

Joss sıırıttı. Hizmetçi kızlardan biri, safran rengi ipekten bir elbise ve çivit mavisi çoraplar giymiş olarak geziniyordu. Boş şarap kadehini Conor’ın uzattığı elinden almak için eğilirken Kel, Audeta’yı, yani Conor’ın Caravel’de penceresini kırdığı kızı tanıdı.

Kız hiçbir kötü niyeti yokmuş gibi görünüyordu. “Çocuklar,” dedi hepsine gülümseyerek. “Domna Alys bu gece geç saatlerden sabaha kadar Caravel’de bir partiye ev sahipliği yapacak. Benden bir davette bulunmamı istedi.” Kel’e baktı. “Silla seni orada görmeyi özellikle umuyordu, Sör Anjuman,” diye ekledi ve çoraplı ayakları mermer zeminde sessizce hareket ederek hızla uzaklaştı.

“Ve Anjuman pek bir şey yapmadan galip geldi,” dedi Charlon. “Her zaman olduğu gibi.” Sesinde bir keskinlik vardı. Kel, Conor’ın Joss’un övgüsünden de pek hoşlanmadığını düşündü çünkü huysuz görünüyordu.

Kel kadehini Charlon’a kaldırdı. “Belki de sana teşekkür etmeyi unuttuk, Charlon,” dedi, “bu mükemmel şenlik için.”

“Gerçekten,” diye mırıldandı Conor. Yastıkların arasına yarı gömülmüş, gözkapakları ağırlaşmıştı. Haşhaş damlaları her şeyin kenarlarını yumuşatıyor, tüm renklerin parlaklığını söndürüyor, yağmurdaki boyalar gibi bir arada akmalarını sağlıyordu. “Bir çocuk için parti düzenlemenin ve partiye fahişeler getirmenin son derece uygunsuz olduğunu söyleyenler var ama sen öyle değilsin. Gerçek bir vizyoner olarak ilerleme kaydettin.”

“Teşekkür ederim.” Charlon memnun görünüyordu.

Montfaucon homurdandı ve “Joss, biz...” diye söze başladı.

“Bekle.” Falconet elini kaldırdı. “Kim şu? Danışman’ın yanındaki?”

Kel şaşkınlıkla baktı ve Mayesh’in odaya yeni geldiğini gördü. Gri cüppesi ve ağır madalyonuyla her zamanki gibi görünüyordu. Yanında Lin vardı.

Lin olduğundan emin olmak için gözlerini kırptırması gerekti. Saçlarını ateşli bir taç gibi gösteren koyu çivit mavisi, kadife bir kıyafet giymişti. Elbise kontrast oluşturan malzemenin daha dar bir sütununu göstermek için geriye doğru kısaltılmış,

mevcut modaya uygun kabarık etek tarzında değildi. Tamamen aynı kadifendi, birkaç ışıltılı gümüş şeritle süslenmişti, etek kısmı ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyordu. Korsajı bedenini sıkı bir şekilde sarmıştı ve zayıf vücudunu farklı kıvrımlarla şekillendiriyordu; solgun göğüslerinin üst kısımları yakasının üzerinde şişmişti. Gördüğü kadarıyla hiçbir takı takmıyordu ama süs eksikliği köprücük kemiğinin narin eğimini, boyun hattını, dans ederken elin uzanabileceği bel kıvrımını daha da vurguluyordu.

Kel, Charlon'un şaşkın bir ses tonuyla, "Bu, Bensimon'un torunu mu?" dediğini duydu. "Çok çekici. Ona pek benzemiyor."

"Eğer bununla uzun, gri bir sakalı olmadığını kastediyorsan Charlon, her zamanki gibi çok dikkatlisin," dedi Joss. Gözlerini kıstı. "Bensimon'un onu bu gece buraya getirmeyi seçmesi ilginç. Bu onun Tepe'ye ilk ziyareti mi?"

"Hayır," dedi Conor. Doğrulmuş ve yarı öne doğru çıkmıştı. Bakışları Lin'e sabitlendi. Mayesh onu Leydi Roverge ile tanıştırıyor ve kız da kibarca başını sallayarak onlara eşlik ediyordu. Partideki kadınların çoğunun saçları Antonetta'nınki gibi ışıltılı tokalarla sabitlenmiş şekilde toplanmıştı. Lin'inki gevşekti, gül rengi bukleler halinde sırtından aşağı akıyordu. "Sanırım Marivent'e gitmişti."

Her nüansı fark eden Montfaucon, Prens'e yan gözle baktı. Conor hâlâ Lin'e bakıyordu, gri gözlerinde kısık bir ateş vardı. Kel onu daha önce sadece birinden nefret ettiğinde böyle görmüştü ama Lin'den nefret etmesi için hiçbir neden yoktu. Lin onu iyileştirmiş, onunla ilgilenmiş ve geceyi onun yanında oturarak geçirmişti. Üçü yalnızca kendilerinin bildiği bir sırrı paylaşmıştı. Conor'ın Kel'e, Lin hakkında söylediği son şey ona artık borçlu olduğuydu.

Antonetta, Luisa ve Vienne ile birlikte Mayesh'in yanına geldi. Tanışmalar devam ediyor gibi görünüyordu. Luisa utangaç bir şekilde gülümseyip kıpırdanıyordu. Kel, Conor'ın ona çocukluğunda Tepe'yi kolayca idare ettiğini söylerken yanıldığını düşünmeden edemedi. Başarmıştı ama o, Castellane sokaklarından gelen, yalan söylemeye, kavga etmeye ve hayatta kalmak için entrikalar yapmaya alışık bir sıçandı. Luisa'da bu becerilerin hiçbiri yoktu.

Lin, bir şeyler söylemek için Luisa'nın kulağına eğildi. Hareket ederken vücut hatları çok zarifti. Joss, "Acaba Mayesh beni torunuyla tanıştırmı mı?" dedi.

"Muhtemelen hayır," dedi Conor. "Senin itibarını bilir."

Joss hiç rahatsız olmadan güldü. Montfaucon, "O kız seninle asla yatmaz, Joss. Kendi türlerinden olmayanlarla birlikte olmak yasalarına aykırıdır," dedi.

"Yasak meyve en tatlısıdır," dedi Joss havadan bir tavırla.

"Meyveden bahseden kim?" dedi Charlon. "Ben onun kışına bakıyorum. Ve bakmak hiçbir zaman yasak değildir."

"Ama bu akıllıca olmayabilir," dedi Montfaucon. "Tabii Bensimon'un seni öldürmesini istemiyorsan."

"O yaşlı bir adam," dedi Charlon, hafif alaycı bir tavırla. "Ashkar kızlarının her türlü numarayı bildiklerini duydum," diye ekledi. "Caravel'deki kızların bilmedikleri şeyleri bile..."

"Yeter," dedi Conor. Gözleri yarı kapalıydı. Eğer hâlâ Lin'e bakıyorsa bile Kel bunu anlayamazdı. "Yeni bir yüzün cazibesi kesinlikle hepinizi etkiliyor, değil mi? Burada daha ilginç bulman gereken yüzlerce kız var."

"Birinin ismini söyle," dedi Joss ve Conor parmaklarıyla isimleri saymaya başladığında Kel ayağa kalktı ve Danışman'ın yanında duran Lin'e doğru yürüdü.

*

Lin, Kel'in ayağa kalkıp kalabalık odanın diğer tarafından kendisine doğru geldiğini gördü. Kel yanına geldiğinde Mayesh izin istemişti. Prens'in yaşma yakın olan genç kalabalığın ana odada olduğunu açıklamıştı. Kendisinin konuşmak istediği kişiler -diplomatlar, tüccarlar, imtiyaz sahipleri- genellikle arka odalarda içki içip şans oyunlarında bahis oynuyorlardı.

Lin itiraz etmedi. Bunun anlamı yoktu, büyükbabası her zaman canının istediğini yapardı ve yapacaktı. Yine de Kel'i görmek Lin'i rahatlatmıştı. Kel gülümsüyordu, o gülümsemede her zaman bir miktar ihtiyatlılık payı vardı. Lin bunun hep bir rol oynamak ve hiçbir zaman tam anlamıyla kendisi olamamakla alakası olduğundan şüpheleniyordu. Pazarda satılan mallar gibi, her gülümsemenin tartılması ve hesaplanması gerekiyordu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Kel, kızın elinin üzerine doğru eğilip selam vererek. Lin bunun güzel bir gelenek olduğunu düşündü. Kel çiçek şeklindeki altın düğmeleri olan koyu yeşil kadife ceketle yakışıklı ve resmi görünüyordu. Marakandi yeşili, diye düşündü Lin, Prens'in Marakandi kuzeni için.

"Büyükbabam, günlerini birlikte geçirdiği kişiler hakkında biraz daha fazla bilgi edinmemin benim için iyi bir fikir olacağını düşündü."

Kel kaşlarını kaldırdı. "Ama seni onlarla tanıştırmak için kalmadı?"

"Büyükbabamın çocuklara yüzmek öğretmek için onları derin suya atmak gerektiğine inandığını duyunca şaşırırmazsın sanırım," dedi Lin.

"Ve bunlar gerçekten de derin sular," dedi Kel. Lin onun bakışlarını takip etti ve Mariam'ın deniz mavisi tasarımıyla muhte-

şem görünen Antonetta Alleyne'e baktığını gördü. Hâlâ Sarthe'lı küçük Prenses Luisa ve muhafızı, parlak saçlı, uzun boylu, zarif kadınla birlikteydi. Bu, Lin'i şaşırtmadı. Antonetta'yla geçirdiği kısa süre içinde, özellikle konu insanlarla ilgilenmeye geldiğinde, bir durumun sorumluluğunu üstlenmeyi seven biri olduğunu öğrenmişti.

"Demek Prens'in evleneceği kız bu," dedi Lin. Bu bir soru değildi. Luisa ile zaten tanıştırmıştı. Hikâyeye bir yüz koymak ona tuhaf gelmişti. Bir Sarthe hilesi, kimsenin istemediği küçük bir prenses. "O zavallı çocuk."

"Umarım kalbinde bir acıma duygusu vardır," dedi Kel sesizce, "her ikisi için de."

Lin, geldiğinden beri koltuğundan kıpırdamayan Prens'e baktı. Bir an onun kendisini selamlamaya gelip gelmeyeceğini merak etmiş ama bu düşünceyi aklından yeterince çabuk çıkarmıştı. Odaya girdiklerinde Mayesh'in Lin'e isimlerini verdiği üçlüden oluşan arkadaşlarının arasındaydı. Falconet. Montfaucon. Ve Roverge.

Roverge. Bu evin ve bu partinin sahibi olan aile. Cabrol ailesini intikam hayallerine sürükleyen aile. Bu evde olmanın ve Roverge'ların filolarının bir kısmının yok edilmesiyle karşı karşıya olduğunu bilmenin kendisini rahatsız etmeyeceğini düşünmüştü ama bunun onu tedirgin ettiğini fark etti. Yine de bildiklerini ifşa etmesi imkânsızdı, hem etse bile ona kim inanırdı? O kimdi ki? Sault'tan gelen küçük bir doktor.

O hiç kimse değildi. Prens'in onunla konuşmak için zahmete girmesine de gerek yoktu. Lin bunu düşünmüş olduğunu bile belli etmek istemediği için ona sadece gözünün ucuyla baktı. Prens göze çarpıyordu. Tüm o parlak gökkuşağı renklerinin arasında, metal tonlarında altın ve gümüş giymişti. Rengârenk çi-

çeklerin arasına yerleştirilmiş çelik bir bıçak gibi, diye düşündü Lin.

“Bir prens acımak çok zor,” dedi ve daha fazlasını da söyleyebilirdi (Prens kendisine değil, evleneceği kişiye acıması gerektiğini söylemişti) ama o anda Prens’in kızıl saçlı arkadaşı -evin oğlu- Roverge, üzerine tünediği divandan atladı ve odanın ortasına doğru uzun adımlarla yürüdü.

Uçan balıkçılların resmiyle boyanmış bir paravan vardı. Genç Roverge yaklaşırken paravan geriye kayarak akşam boyunca çalan müzisyenleri ortaya çıkardı. Yanlarında Lin’in şarkıcı olduklarını tahmin ettiği iki sıra insan, elleri kavuşturulmuş vaziyette duruyordu. Altın terlikler ve Lin’in başta pürüzsüz altın rengi bir kumaş olduğunu düşündüğü bir kıyafet giymişlerdi. Ateş ışığı üzerlerinde titreşip dokunuşuyla onları bir yandan gizleyip bir yandan açığa çıkarırken Lin bunun kumaş değil boya olduğunu fark etti. Hepsi çıplaktı. Hem erkekler hem de kadınlar tepeden tırnağa altın boyayla boyanmışlardı. Bu da derilerine yapışan ipek kıvrımlarına benziyordu.

Odada bir mırıltı dolaştı. Davetliler eğlenceyi daha iyi görebilmek için başlarını kaldırdılar. Vienne d’Este, küçük Prenses Luisa’yı yanına çekti, ağzında ince bir sıkıntı çizgisi belirdi.

Artık ortalık sessizdi, herkes izliyordu. Charlon Roverge gösterişli bir jest yaptı ve altın boyalı vokalistler şarkıya başladı.

Söyledikleri alçak ve tatlı bir melodiydi. Bir *aua*, âşıkların şafak vakti ayrılmasını çağrıştıran bir şarkıydı.

“Eh,” dedi Kel alçak bir sesle, “en azından düzgün şarkı söyleyebiliyorlar.”

“Söylemeselerdi fark eden olur muydu?” diye fısıldadı Lin.

Kel hafifçe gülümsedi ama “Bilsen şaşarsın. Bu grubu şoke etmek, hatta meraklarını uyandırmak çok çaba gerektirir,” dedi.

“Anlıyorum,” dedi Lin. Prens’e yandan bir bakış daha attı. Şarkıcılara bakıyordu ama aslında pek de ilgi duymuyordu. “Bu... oldukça üzücü.”

Şarkı sona erdi. Hafif bir alkış koptu. Charlon Roverge odaya bir göz attı. Eğlenceyi tuhaf bir yoğunlukla izliyormuş gibi görünen babası Benedict’e bakıyordu. İkisinin de hoş olmayan bir görünümü var, diye düşündü Lin ve büyükbabasının Tepe’deki diğer soyluların bile onlara güvenmediğini söylediğini hatırladı.

Charlon, sesinin duvarlarda yankılanmasına yetecek kadar yüksek bir sesle, “Bu gece,” dedi, “yeni bir ittifakın şafağını müjdeliyoruz. Castellane ile en yakın komşusu olan şerefli ülke Sarthe arasında.”

Kel’in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Nedenini tam olarak söyleyemezdi ama bundan hoşlanmamıştı. Karşılama konuşmasını Benedict yerine Charlon’un yapmasından hoşlanmamıştı. Konuşurken takındığı ses tonu hoşuna gitmemişti. Sözleri yeterince kibardı -Kel, Benedict’in oğlunu bunları ezberlemeye zorladığı konusunda Prosper Beck’in on bin kronuna bahse girerdi- ama Charlon’ın yüzünde Kel’in çok iyi bildiği ve hiç hoşlanmadığı bir ifade vardı. Bir çeşit keyif dolu bakış.

“Gerçekten de,” diye devam etti Charlon, “Sarthe’in hepimizi şaşırtan bu birliği sağlamlaştırma acelesi ve hevesi, bu siyasi evlilikle birlikte kesinlikle her iki tarafın topraklarında da tahakkuk edecek pek çok avantaj sağlayacak. Örneğin Sarthe’in artık bir limana erişimi olacak. Ve bizim de...”

Sesinin havada asılı kalmasına izin verdi. Birkaç kıkırdama duyuldu. Kel, biraz uzakta, bıçak gibi keskin bakışlar atan Sarthe Büyükelçilerini görebiliyordu.

“Az önce bu evlilikte Castellane’in hiçbir avantajı olmadığını mı ima etti?” diye mırıldandı Lin.

Kel bir an Charlon’a koşup onu devirmesi mi gerekir diye merak etti. Korkunç derecede sarhoş olduğunu söyleyebilirdi. Biraz sempati de toplardı zira bu partide Charlon’a bir noktada vurmak istemeyen herhangi biri olduğundan şüpheliydi.

Fakat bunun işleri durdurmayacağını biliyordu. Bunu engelleyebilecek tek kişi Conor’dı ve o, taş gibi sessiz, kollarını arkasındaki divan boyunca uzatmış, dümdüz ileriye bakıyordu.

“Pekâlâ,” diye gülümsedi Charlon, “ve *bizim de Sarthe*’ın sanatının ve kültürünün daha fazlasını öğrenme fırsatımız olacak. Hangimiz onların müziğine, şiirlerine hayran değiliz ki?”

Karışık bir mırıltı duyuldu. Eğer bu bir hakaretse, çok zayıf bir hakaretti. Senex Domizio bile öfkeli olmaktan ziyade şaşkın görünüyordu.

“Bu ruhla,” dedi Charlon, “lütfen yaklaşın, Prenses Luisa d’Eon.”

Luisa başını kaldırıp Vienne’e baktı. Adının söylendiğini açıkça anlamış ve olup bitenlerin kendisiyle ilgili olduğunu bir şekilde fark etmişti. Vienne ona yavaşça bir şeyler söyledi ve birlikte odanın ortasındaki Charlon’un yanına geldiler. Luisa revrans yaparken saçındaki kurdeleler sallandı.

Charlon son derece yapmacık bir Sarthe aksanıyla, “Sizin için bir hediye,” dedi ve ceketinin içinden ince bir altın kutu çıkardı. Kutuyu kararsız görünen Luisa’ya verdi.

Luisa kutuyu el yordamıyla açarken Charlon, “Mesela hepimiz,” dedi, “Sarthe Prensesi Aimada d’Eon’un yetenekli bir dansçı olduğunu duymuştuk. Kendisi burada olmasa da Sarthe’ın saygıdeğer elçileri bize kız kardeşi Luisa’nın her alanda kendisi kadar yetenekli olduğuna dair güvence verdiler. Aslında,

ikisinin birbirinin yerlerine geçebileceği konusunda bize güvence verdiler.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Kel. Luisa kutuyu açmış ve içindekileri çıkarmıştı. Kaşlarını çatarak, sapı altın renginde olan siyah dantel yelpazeyi açtı.

“Sanırım ablada da buna benzer bir tane var,” dedi kıza bakıp Sarthe dilinde konuşmakla uğraşmayan Charon. “O halde ne yapacağını elbette biliyor olmalısın.” Geri adım attı. “Sarayınız için dans edin, Prenseler.”

“Şaka yapıyor olmalı,” diye fısıldadı Lin. “O sadece küçük bir kız ve çok utangaç...”

Müzisyenler çalmaya başladığında Kel sertçe, “Ama Charlon öyle değil,” dedi. Melodi hızlı ve tatlı bir şekilde yükselirken, odada “*Dans et! Dans et! Dans et!*” tezahüratları patladı.

Luisa kararsız bir şekilde etrafına baktı. Kel, konukların ona parlak paltolarla elbiseler, hızlı hareketler ve aç yüzlerden oluşan bir bulanıklık gibi görüldüğünü düşündü. Kalabalığın arasında Antonetta’yı gören kız şaşkına dönmüş gibi elini ağzına kapattı.

Kel, Conor’a baktı. Prens yerinden kıpırdamamıştı, Kel sadece elinin yana kıvrıldığını görebiliyordu ve onun arabada söylediklerini düşündü: *Eğer Sarthe, Luisa’nın bu kadar süre boyunca Castellane’de kalması konusunda ısrar ediyorsa, onun yaşayacağı dünyayı ve tanıyacağı insanları anlamalıdır.*

Vienne, Luisa’yı kendisine doğru çekmeye çalıştı ama odanın karşı tarafından ona bakan Sena Anessa, uyarı niteliğinde başını iki yana salladı. Vienne kollarının iki yanına düşmesine izin verdi. Kel onların ne düşündüğünü hayal edebiliyordu. Bu sadece bir danstı ve şimdi koşup müdahale etmek Luisa’nın aslında bir çocuk olduğunun, bu pozisyona ve bu yere kesinlikle uygun

olmadığının altını çizmekten başka işe yaramazdı. Sonuçta kızı buraya getiren onlardı.

Luisa dans etmeye başladı. Dansı belirsiz ve tuhaftı. Yelpazeyi sımsıkı kavrayarak bir daire çizip döndü. Müziğin ritmini hiç takip etmiyordu, sadece körü körüne hareket ediyordu. Kel ateş ışığının titrekliğinde kızın yanaklarında parlayan gözyaşlarını görebiliyordu.

Yanında duran Lin'in gergin olduğunu hissetti. Bir dakika sonra etekleri bileklerinde döne döne odanın karşı tarafına doğru yürüdü, kalabalığın arasından titreyerek Luisa'nın durduğu yere doğru ilerledi ve ellerini kızın omuzlarına koydu. "Bu kadar *yeter*," dedi. Sesi müziğin arasından yükseldi. "Bu saçmalık. *Durun.*"

Müzik anında durdu. Ani sessizlik soğuk su şokuna benziyordu. Lin birdenbire kendini inanılmaz derecede açığa çıkmış, yabancılarla dolu bir odanın ortasında hissetti. Mayesh neredeydi? Charlon Roverge konuşmaya başladığından beri onu arıyordu ama kalabalığın arasında bir türlü görmemişti.

Luisa ciyaklayarak yelpazeyi bıraktı, Lin'den uzaklaştı ve koruması Vienne'in yanına koştu. *Güzel*, diye düşündü Lin. *Bırak da kendini güvende hissettiği yere gitsin*. Ona Oren Kandel'i hatırlatan bir ifadeyle bakan Charlon'a döndü. Yüzünde, daha önce pek dikkate almadığı bir kız tarafından oyunu bozulan bir çocuğun somurtkan kırgınlığı vardı.

Lin, Vienne'in -kendisini yönlendiren Kel'in eşliğinde- Luisa'yı aceleyle odadan dışarı çıkardığını görünce rahatladı. Her ne olursa olsun kıza daha fazla eziyet edilmeyecekti.

Alaycı bir ıslık sessizliği böldü. Lin başını çevirince kara gözlü Joss Falconet'in ona keyifle baktığını gördü. "Charlon,"

dedi, “görünüşe göre Danışman’ın torunu akşamki eğlenceye karışma hakkına sahip olduğunu düşünüyor. Buna katlanacak mısın?”

Lin’e sanki, *bunların hepsi sadece eğlence, sadece bir oyun, biliyorsun*, der gibi göz kırptı.

Lin karşılık olarak gülümsemedi. Elbette oyunların eğlenceli olduğunu düşünürlerdi zira Falconet gibi insanlar oyun tahtasındaki piyonlar değil, o tahtanın oyuncularındı.

Charlon sanki yardım istermiş gibi babasına baktı ama yardım gelecek gibi görünmüyordu. “Hayır,” dedi huysuzlanarak. “Ben...” Boğazını temizledi. “Danışman’ın torunu,” dedi. “Bizi bu akşamki eğlencemizden mahrum ettin. Onun yerine kimi almamızı önerirsin?”

Lin ona çıkışmak üzere olduğunu hissetti. Odadaki herkese. Hırpaladıkları fareden mahrum bırakılmış bir grup av köpeğine benziyorlardı. “Onun yerini ben alırım,” dedi. “Onun yerine ben dans edeceğim.”

Kalabalık arasında bir heyecan oldu. Birinin güldüğünü duydu, Lord Montfaucon olduğundan neredeyse emindi. Kel’in odadan çıktığına sevinmişti. Burada ona sempati duyan tek kişi Kel’di ve buna dayanabileceğini düşünmüyordu.

“Gerçekten,” dedi Roverge. Lin ona baktığında yüzündeki alaycı ifadeyi gördü. “Sarthe dansları hakkında ne bilirsin ki Ashkar... kızı?”

“Bırak da yapsın.”

Oda sessizliğe büründü. Prens Conor sanki tamamen gevşemiş gibi divanının minderlerine yaslanmıştı. Aslında neredeyse uykulu görünüyordu, gözleri yarı kapalıydı. Yüzünün köşeli kemiklerinin ışığı yakaladığı açık kahverengi teninde gümüş ve altın tozu parlıyordu.

“Bırak yapsın, dedi tekrar. “En azından bizi eğlendirecek bir şey olur.”

Lin ona baktı. O an Conor’da yaralarını tedavi ettiği ve acı bir şekilde kendisine, *belli ki bir prensin bedeli on bin kronmuş. Ne kadar aptal olduğumun farkındayım, söylemene gerek yok*, diyen genç adama dair hiçbir şey göremedi.

Yüzü boştu, duvar gibiydi, gözleri gümüşü gözkapaklarının altında hilaller gibi daralıyordu. Yanındaki Falconet, Lin’e merak ve beklentiyle bakıyordu. Prens’in yüzünde böyle bir ifade bile yoktu.

Charlon, *Prens nasıl isterse*, der gibi omuz silkti. İşaret verdi ve perdenin arkasındaki müzisyenler çalmaya başladı. Lin’e melodi değişmiş gibi geldi. Artık neşeli ve hareketli değil, yavaş ve karanlıktı. Ara sıra çıkan parlak notalar, ışıksız bir sokağın karanlığını bir ışık hüzmesi gibi delip geçiyordu.

Charlon, Luisa’nın düşürdüğü yelpazeyi alıp abartılı bir selam vererek ona sunarken, Lin bunun belki de sadece kendi sinirlerinin titreşmesinden kaynaklandığını düşündü. Charlon geri çekildi, gözlerini kısıtı. Lin onun kendisinden hoşlanmadığını biliyordu. Oyununu bozmuştu.

Şimdi ona yeni bir oyun vermesini istiyordu. Hepsi bunu istiyordu. Tek müttefikleri olan büyükbabası ve Kel odada değillerdi. Öylece kaçabileceğini düşündü. Roverge evinden kaçabileceğini. Üzerine köpekleri salmayacaklarını.

Ama o zaman onlar *kazanırdı*. Tepe ve Saray kazanırdı. Ve Lin de utanıp yenilmeden önce bu kasvetli ortamda yalnızca birkaç saat geçirmeyi başarabilirdi.

Çenesini kaldırdı. Ellerindeki yelpazeyi açtı; siyah danteli parlak, ışıltılı ipliklerle dokunmuştu. Sadece bir dans biliyordu. Hiçbir zaman bir başkasını öğrenme zahmetine girme-

miş, hiçbir zaman bir başkasını öğrenmesi *gerekmemişti*. Ve Tanrıçanın Dansını öğrendiğine bile asla minnettar olmamıştı. Şu ana kadar.

Sault'un müziğinden farklı olmasına rağmen bu müziğin kendisini etkilemesine izin verdi. Dansta Sault kızlarının zambaklarını tutması gibi o da yelpazeyi tutarak hareket etmeye başladı. Döndü, vücudu dansın hareketlerine kapıldı, oda etrafında bulanıklaşarak gözden kayboldu. Şu an Aram'daydı ve orası istila edilmişti. Ordular, her zaman karanlık olan gökyüzünün altındaki çorak ovalarda çarpışıyordu. Şimşek bulutları tepeden mızraklar atıyordu. Son çok yaklaşmıştı.

Dehşetini, heyecanını dansa döktü. Krallığının yıkık duvarları arasında rüzgârın uğultusuyla dans etti. Toprağın kararmasıyla, güneşin soluk kırmızı ışığıyla dans etti.

Bir zamanlar sevgilisi olan Büyücü-Kral'a yaklaştı. Herkesten çok güvendiği adama. Onu, yangını ve fırtınayı geride bırakmış gibi görünen bir şiddetle istiyordu. Şimdi o şiddeti dansa döküyordu; kırık kalbini, özlemini ve hâlâ hissettiği tutkuyu.

Tam o an, adam durması için ona yalvardı. Aptallık etmemeliydi, büyüü yok etmek hem sevdiği kişiyi hem de kendisini yok etmesi demekti. Tek istediğinin o olduğunu söyledi. Geriye kalan her şeyi bir kenara bırakırdı: büyüü, gücü, krallığı. İhtiyacı olan tek şey oydu.

Fakat o, güvenilir biri değildi.

Lin, Adassa'nın son anlarını dansına döktü. Onun meydan okuyuşunu, gücünü, ateşten bir çiçek gibi açmasını. Büyünün dünyayı terk ettiği topraktan, kayalardan, denizden çekildiği bir ürpertiyle dans etti. Karanlığa adım atan Tanrıça'nın kederiyle dans etti. Dünya sonsuza dek değişmiş, sevgilisi kaybolmuş, halkı dağılmıştı.

Ve son olarak doğu ufku boyunca parlayan güneşin ilk ışıklarını dansına döktü. Aylardır süren karanlığın ardından nihayet güneş doğuyordu. Umudun başlangıcını ve meydan okumanın ihtişamını dansına döktü. Dans etti...

Ve müzik durdu. Lin de durdu ve şimdiki zamana geri döndü. Nefes nefeseydi, tamamen soluksuz kalmıştı, göğüslerinin arasından ter akıyor, gözleri yanıyordu. Üzerindeki gözlerin farkındaydı, odadaki herkes onu izliyordu. Charlon'un ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Şey,” dedi, “bu...”

“Çok ilginçti,” dedi Prens. Kolları divanın arkası boyunca uzanmıştı, gözleri şaşkın bir merakla Lin'i süzdü. Lin aniden saçlarının şakaklarına ve ensesine, ıslak elbisesinin üzerine yapıştığını fark etti. “Ashkarların pek iyi dansçılar olmadığını her zaman duymuştum, böyle düşünülünce dansın kabul edilebilirdi.”

Kalabalık arasında bir mırıltı dolandı, birkaç kıkırdama. Prens gülümsüyordu, küçük, serin bir gülümsemeydi bu ve Lin birdenbire ondan o kadar nefret etti ki sanki Prens yeniden hayalinde o kulede, dumandan boğuluyordu. Bütün vücudu onun kibrine ve küçümsemesine duyduğu nefretle yanıyor gibiydi. Çünkü Prens'in onu bir şaka, bir oyuncak olarak gördüğü bir gerçektir.

Ve Lin bundan nefret ediyordu çünkü Prens çok güzeldi, ne yaparsa yapsın seviliyor ve affediliyordu. Her zaman aranan biri olacaktı. Bütün dünya onu istiyordu. Elllerinde, şifacı içgüdüleriyle tamamen çelişen şiddetli bir titreme hissetti. Öfkeli çocukluk günlerinden beri ilk kez tokat atmak, tırmalamak ve pençelemek istedi. Prens'in güzel yüzünü mahvetmek, yan gülümsemesini durdurmak için.

Nefesini keserek siyah yelpazeyi odanın diğer ucuna fırlattı. Yelpaze yere çarptı ve Prens'in ayaklarına doğru kaydı. Lin sesi öfkeden titreyerek, "Umarım," dedi, "eğlence eksikliğinizin karşılığını almışsınızdır. Çünkü sizin de söylediğiniz gibi, ben vasıfsızım ve kendimden başka sunacak hiçbir şeyim yok."

Prens'in yüzünden geçen bir şaşkınlık ifadesiyle karşılaştı ama çoktan arkasını dönmüştü bile. Charlon Roverge'ı iterek odadan çıktı. Büyükbabası haklıydı. Bu insanlar canavardı. Bütün gemileri yanabilirdi.

"Lin. *Lin*. Dur."

Bu, Prens Conor'ın sesiydi. Roverge malikânesinin dolambaçlı koridorları boyunca onu takip etmişti. Lin onun peşinden geldiğine inanamıyordu. Belki de siyah yelpazeyi fırlattığı için onu tutuklamayı planlıyordu? Buna kesinlikle kraliyet ailesine saldırı derlerdi.

Onunla yüzleşmek için döndü. Tam olarak nereye gittiğini bilmeden ana odadan kaçmıştı; tek düşündüğü dışarı çıkmak, uzağa gitmekti. Kıkırdamalardan, onun dansını gören insanlardan, Prens'in yüzündeki ifadeden uzağa.

Ama Prens onu takip etmişti. Ve şimdi ona, her biri farklı bir renk şemasıyla dekore edilmiş, malikânenin ön cephesini kaplıyormuş gibi görünen bir dizi boş ve birbirine bağlı çizim odalarından birinde yetişmişti. Bu oda tıpkı bir çürük gibi mavi ve siyahtı. Tepesinde bir tavan lambası parlıyor, alevleri yüzüklerine ve tacına kıvılcımlar saçıyordu. Prens üzerine dikilmiş gibi görünüyor ve ne kadar uzun olduğunu Lin'e bir kez daha hatırlatıyordu. Yakından onun siyah saçlarının darmadağın olduğunu, gözlerinin etrafındaki siyah-gümüş rengi sürmenin parlak bir gölgeye dönüştüğünü görebiliyordu. Gözleri çok koyu kalay

rengindeydi. Kontrollü ve öfkeli bir sesle, “Burada ne yapıyorsun Lin? *Neden geldin?*” dedi.

Öfkesine rağmen bu soru Lin’i tekrar ayağa kaldırdı. “Tüm bunlardan sonra,” dedi, “bana sormak istediğin *bu* mu? Mayesh’in büyükbabam olduğunu biliyorsun. Beni buraya onun getirdiğini biliyorsun...”

Prens bu cevabı kolunu sertçe sallayarak geçiştirdi. “Sen bir *doktorsun*,” dedi. “Kel’i iyileştirdin. Beni iyileştirdin. Sana *minnettarım*. Ama şimdi buraya bu şekilde gelip...”

Bakışları kızın elbisesine indi. Lin bunu -Prens’in gözlerinin elbisesinin yakasında, köprücükkemiklerinde ve boğazında şiddetli bir şekilde gezindiğini- bir dokunuş gibi hissetti. Her zaman küçümsemeyi ve nefreti soğuk duygular olarak düşünmüştü ama şimdi bu duygular ondan yansıyan sıcaklık gibi geliyordu. Bu kadar öfkeli olmasa korkardı.

“Ya?” diye çıkıştı. “Yerimi bilmem gerektiğini mi söylüyorsunuz? Sault’ta kal, Tepe’de hoş karşılanacağını ya da buna izin verilebileceğini düşünme.”

“Anlamıyor musun?” Kızı yakaladı. Eldivenli parmakları kollarının üst kısmına dokunurken bile Lin anında gerildi. Prens’in sarhoştan da öte olduğunu söyleyebilirdi. Her zaman okunamayan biriydi ama şimdi Lin onun yüzünde çok fazla şey görebiliyordu. Ona hakaret edip küçükseme özlemi, yüzünden açıkça görülüyordu. “Burası,” diye tısladı. “Tepe... her şeyi mahveder. Burada her şey olduğu haliyle mükemmeldir. Sen dürüst biriydin. Burası seni bir yalancı yaptı.”

“Bana yalancı demeye nasıl cüret edersin?” Lin kendi sesindeki ateşi duyabiliyordu. “Seni son gördüğümde ne kadar suçlu hissettiğini anlatan güzel bir gösteri yapmıştın. Kendini bu duruma nasıl soktuğunu, gelinine nasıl da acımam gerektiğini.

İçinde bulunduğun durum yüzünden ona acımam gerektiğini kastettiğini sandım ama sen ona nasıl davranacağını planladığın için acımam gerektiğini kastediyormuşsun.”

“Dokunaklı,” dedi Prens alçak sesle, “*planlarım* olduğuna inanman.”

Lin uzanıp onun bileğini yakaladı. Yumuşak kadife, canlı dantel, altındaki teninin sıcaklığını hissetti. “Belki de hiçbir planın yoktur,” dedi. “Belki de senin tek amacın müstakbel karısına iğrenç davranan bencil bir piç olmaktır.”

Prens onu daha sıkı tuttu. “Bu şehrin ticareti altın değerindedir Ashkar kızı. Ama Tepe’deki ticaret zulüm ve fısıltıdan ibarettir. Eğer Prenses benden ve benim olandan öğrenmezse, daha kötü öğretmenlerden öğrenir.”

“Yani gerekli olduğu için zalimlik ediyorsun,” dedi sesinden alaycılık damlayan Lin. “Hayır... *iyi biri* olduğun için. Peki, beni küçük düşürmek için bahanen nedir?”

“Hiçbir bahanem yok.” O kadar yakındaydı ki Lin onun kıyafetlerine sinen kokuyu soluyabiliyordu: baharat ve gül suyu karışımı gibi. *Lokum* gibi. “Sadece seni dans ederken görmek istedim.”

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. Dudakları şaraptan hafif kırmızıya boyanmıştı. Lin morfin damlalarını dilinin üzerine koyduğunu, ağzının yumuşak ısısının parmaklarına değdiğini hatırladı. “Neden?”

“Dans etmek gardım düşürmek demektir,” dedi Prens ve sesinde ona inanmasını sağlayacak bir sertlik vardı. Söylediklerinde samimiydi, aslında bunları söylemekten nefret ediyordu. “Seni, Sault’un duvarları gibi kendi etrafına ördüğün duvarlar olmadan göreceğimi düşündüm. Ama sen her zamankinden daha uzaktaydın. Tek görebildiğim benden ne kadar az şey istediğin-

di,” diye ekledi ve sesinde tamamen bizzat kendisine yönelik bir nefret vardı. “Seninle tanıştığım andan beri benden hiçbir şey istemedin. Sen varsın ve ihtiyacın olan her şeye sahipsin.” Başını eğdi; nefesi Lin’in saçlarını karıştırdı. Şarap ve çiçek kokuyordu. “Bana sanki senin üzerinde bir gücüm varmış gibi bakmıyosun.”

Lin ona hayretle baktı. Bunu nasıl düşünebilirdi? Güç... o gücün hepsine sahipti. Güç onu içine saran bir zırh gibiydi. Parıldayan yüzükleri gibi, vücudunun kuvveti, saçlarının koyu bukleleri arasındaki tacın ışıltısı gibi takıyordu onu. “Peki, bu benden nefret etmene mi neden oluyor?” diye fısıldadı.

“Sana benden uzak durmanı söylemiştim,” dedi Prens. “Marivent’ten -seni orada istemediğim açıktı-” Sanki yaptığı şeye inanamıyormuş gibi elini yavaşça kaldırdı. Yumuşak ama parmak uçları nasırlı olan elini kızın yanağına koydu. Lin’in eli hâlâ Prens’in bileğini kavıyordu. Hızlanan nabzını hissetti. Kendisi gibi çılgına dönmüş kalbinin kanını harekete geçirdiğini hayal etti. Prens, “*Seni istemedim*,” diye sert bir şekilde fısıldadı ve kızı öptü.

Ağzını şiddetle Lin’e doğru eğerek sert bir dil hareketiyle kızın dudaklarını ayırdı. Lin ondan uzaklaştı ya da öyle yapmak niyetindeydi. Fakat Prens bir şekilde onu kendisine doğru çekmişti. Lin omuzlarını pençeleyerek parmak uçlarını içeri gömüyordu. Kız ona tutunurken Prens inledi. Lin neredeyse ceketinin kumaşını yırtacaktı ve hissettiği basit bir nefret değil, ihanetti. Kırbaçlandığı gece ondan *hoşlanmıştı*. Hazırlıksız yakalanmıştı. Ve sonra, bu gece Prens *bu* haldeydi.

Sağ eli artık Lin’in saçının içindeydi, parmakları kızın gür saçlarına dolanmıştı. Sanki nefesini ondan alıp kendi ciğerlerine çekebiliyormuş gibi onu öptü, öptü. Lin onun alt dudağını sert-

çe ısırıldı, dilinde kan ve tuz tadı aldı. Ona ve aniden tek istediği şey olan keskin acıya doğru kıvrıldı.

Prens boştaki eliyle kızın boğazını okşadı, parmakları elbisesinin yakasının kenarını, göğüslerinin kumaşa baskı yapmak için yükseldiği yeri buldu. Prens'in nefesinin kesildiğini duyan Lin içine yayılan arzunun delici acısına hazırlıklı değildi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Belki de sadece her şeyin yandığını gördüğü duman ve ateşle dolu rüyalarında.

Koridorda bir ayak sesi duyuldu. Lin, Prens'in donup kaldığını, vücudunun sertleştiğini ve aniden taşa dönüştüğünü hissetti. Yanakları alev alevdi, hemen ondan uzaklaşıp duvar boyunca kaydı... Tanrıça aşkına, ya Mayesh onu arıyorsa? Çılgın bir telaşla elbisesini düzeltti ama koridordaki adımlar kayboldu.

Odaya gelen kimse yoktu.

Prens'e baktı. "Lin," dedi Prens ve tekrar ona doğru bir adım attı.

Lin geri çekildi. Kendine engel olamadı. Bacakları hâlâ titriyor, kalbi paniklemiş bir kuş gibi atıyordu. Hayatında kontrolü kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Bir yanı, sorgulayamadığı ya da anlayamadığı bir yanı, Prens'in elini aşağıya, göğüslerine ve kendisinden başka kimsenin dokunmadığı o yere indirmek istemişti. Ona daha fazla ve daha derinden dokunmasını istemişti.

Bu delilikti. Her zaman aptalca ve sığ olduğunu düşündüğü güzellik, güç, asilzadelik gibi cazibelere karşı kendisinin de herkes kadar savunmasız olduğunu fark ermesi, her şeyden öte utanç verici bir şeydi. Prens'in söyledikleri doğrudu. Tepe her şeyi mahvederdi ve bu da yıkıma giden yoldu.

Prens onun geri çekildiğini görmüştü. Lin onun gözlerinin elmas parçaları gibi sertleştiği anı yakalayamadı. Sadece

bir adım geri çekilip soğuk ve mesafeli bir şekilde, “Aigon. Düşündüğümde daha sarhoş olmalıyım,” dediğini duydu.

Lin’in karnına saplanan ok daha da derine girdi. Lin gözlerini Prens’e çevirdi. “Büyükbabam beni buraya getirdi çünkü bir gün onun pozisyonunu devralmak isteyebileceğimi düşünüyordu. Tepe’yi evi olarak görenlerin arasında olmanın, onların arasında çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmemi istedi. Artık biliyorum. Biliyorum ve bir daha asla geri dönmeyi umuyorum.”

Ve arkasına bakmadan odadan dışarı çıktı.

Kel, Vienne ile Luisa’yı, Leydi Roverge’in bazen gündüz ziyaretçileri kabul ettiği küçük bir oturma odasına götürmüştü. O ilk kez bu odada sarhoş olmuştu; Charlon annesinin gizli kirazlı cin zulasını çıkarmış ve hepsi sırayla kendilerini iyice sarhoş etmişlerdi. Antonetta bile.

O zamanlar Luisa’nın şimdiki hali kadar, yani on iki yaşındaydılar. Kendilerini yetişkin sanıyorlardı ama bir o kadar da çocuktular. Kel, Luisa’nın kendisini bir yetişkin olarak görmediğinden şüpheleniyordu ve bu muhtemelen onun için daha iyiydi. Partide ilgi odağı olmaktan nefret etmişti ve burada çok daha mutluydu. Birlikte bir kanepeye kıvrıldığı Vienne, tanrıların öykülerini içeren rengârenk resimli bir kitabı ona yüksek sesle okuyor ve bir yandan da Sarthe diline tercüme ediyordu. Kel’in ona baktığını hissetmiş gibi başını kaldırdı, bir eliyle Luisa’nın saçını karıştırdı ve gülümsedi.

“Kalmana gerek yok,” dedi. “Bizi buraya getirmen, tüm o insanlardan uzaklaştırmış olman yeterli.” Gözlerini devirdi. “Aquila Sarayı’ndakiler de yeterince kötüler ama buradaki soylularınız daha da büyük...”

Kel kendine rağmen sırtıttı.

“Piçler,” diye bitirdi Vienne ciddi bir tavırla.

“Yerinde olsam buna dikkat ederdim. Burada soyları konusunda oldukça titizlerdir,” dedi Kel. Şenliklere geri dönmesi gerektiğini biliyordu, Conor’a katılması gerektiğini, Falconet’in haşhaşlı şarabından daha fazla içmediğinden emin olması gerektiğini biliyordu. Lin’i kontrol etmesi gerektiğini biliyordu ama onun Charlon’ı yönetebileceğinden emindi. Ancak bu küçük odada sakın ve hoş bir şeyler vardı; ona çocukluğunun sakın zamanlarını, dersler ve antrenmanlar arasındaki dinlenme anlarını, o ve Conor’ın odalarındaki şöminenin önünde uzanıp alevlerin içinde uzak ülkelerin şekillerini görmeye ve gelecekteki seyahatlerini planlamaya çalıştıkları anları hatırlatan bir şey vardı.

“Peki, Marakand’dakiler değil mi?” dedi Vienne. Merakla ona baktı. “Üzgünüm. Asil biri olduğumu biliyorum ama onlardan çok bana benziyorsun.”

“Ah, seni temin ederim,” dedi Kel, “ben de onlar gibiyim. Belki Charlon kadar aptal değilim...”

Vienne başını iki yana salladı. “Senin sadece kuzenin Prens’e eşlik etmediğini hissediyorum. Benim Luisa’ya yaptığım gibi sen de onu koruyup göz kulak oluyorsun. Ama yine de bu gece bize yardım etmek için onu bıraktın. Bu yüzden sana minnettarım.”

Vienne haklıydı. Conor’ı *terk etmişti* ve dahası bunu düşünmemişti bile. Luisa’yı kendisi büyürken alışkın olduğu şeye karşı korumayı o kadar çok istemişti ki bunu haftalar önce fark ettiğinden şüpheliydi. Montfaucon ve diğerlerini Conor’ın arkadaşları, dikkatsiz ama zararsız, kulelerden turta fırlatan tipte insanlar olarak düşünmek Kel için kolaydı. Ancak dikkatsizlik, bileme taşıyla çelik gibi, can sıkıntısıyla keskinleşen ve onu zulme çeviren bir bıçak olabilirdi.

Conor bunu görmezdi. Arkadaşlarının zalim olduğunu ya da onların kendi çıkarlarını düşündüklerini düşünmek istemezdi. Conor'ın hayatında güvenebileceği çok az insan vardı ve onları o kadar uzun zamandır tanıyordu ki...

“Demek *buradasınız*.” Antonetta kapıda belirmişti, gözleri endişeli olmasına rağmen gülümsüyordu. “Kellian, Sör Sardou seni arıyordu.”

“Sardou mu?” Kel şaşırdı. Cam İmtiyazı'nın lorduyla en son ne zaman doğrudan konuştuğunu hatırlamıyordu.

“Sana söyleyecek bir şeyi var gibi görünüyor.” Antonetta omuz silkerek şaşkınlığını belirtti. “Dürüst olmak gerekirse bu gördüğüm *en tuhaf* parti.”

Kel aynı fikirde olmadığını söyleyemezdi. Luisa ve Vienne'e başıyla selam vererek Antonetta'yla birlikte odadan çıktı.

“Küçük kız iyi mi?” diye sordu Antonetta partiye doğru yolu göstererek. Kel, yaklaştıkça partinin donuk bir gelgit kükremesi gibi yükselen sesini duyabiliyordu. “Sanırım çocukların bazı şeyleri bu kadar çabuk unutmaları iyi bir şey. Gerçekten neler olup bittiğini anlayıp anlamadığını merak ediyorum.” Sabırsız bir ses çıkardı ve Kel bunun kendisine yönelik olduğunu fark etti. “Charlon'u durdurmalıydım...”

“Lin durdurdu,” dedi Kel. “Sorun değil, Antonetta.”

Antonetta'nın mücevherli sandaletleri mermer zeminde tı-kırdıyordu. “Dans etti, biliyorsun.”

Kel durdu. Uçurumun üzerinden aşağıdaki şehre bakan ve eğimli bir pencereyle biten geniş bir koridordaydılar. “*Lin* dans mı etti?”

“Luisa'nın yerine dans edeceğini söyledi ve öyle de yaptı. Ama bu aslında bir Sarthe dansı değildi, bu...”

“Lin,” dedi Kel tekrar. “*Dans mı etti?*”

Antonetta başını salladı. “Devam et. Sana dans ettiğini söyledim ya! Ama daha önce gördüğüm hiçbir dansa benze-miyordu. Çok güzel görünüyor ama herkesin onun güzel ol-duğunu düşünmesine meydan okuyordu sanki. Dansı, *bana dokunmak isteyeceksin ama bunu yaparsan elini kaybedecek-sin*, der gibiydi. Keşke ben de öyle dans etmeyi bilseydim.” Antonetta içini çekti. “Muhtemelen yanlış açıklıyorum. Bana inanmıyor gibisin.”

“İnanmamak değil. Sürpriz oldu,” dedi Kel, Antonetta kapıyı açıp kendinden emin bir şekilde içeri girerken. Kel, peşinden dar taş koridora çıktı. Birkaç tur daha döndüler. Duvardaki lam-balar azaldıkça ışık da azaldı ve Kel bacağını sert ve kare bir şeye çarparak bağırdı.

“Ah, olamaz,” dedi Antonetta. “Sanırım benim yüzümden kaybolduk.”

Kel neredeyse gülecekti. Bu çok saçmaydı. Bütün akşam çok saçma geçmişti. Bazılarının üzerine özenle yazılıp çivilenmiş konşimentoların olduğu tahta sandıklarla dolu, alçak tavanlı bir alandaydılar. Zemin nemli taştı ve köşelerde örümcek ağları be-yaz teslim bayrakları gibi dalgalanıyordu. Alandaki tek ışık kay-nağı duvara iliştirilmiş tek bir sivri uçtan geliyordu.

Kel bir sandık yığınınına yaslandı. İçlerinde ne varsa ağır ol-malıydı çünkü şekilleri bile bozulmadı. “Belki de kaybolmak o kadar da kötü değildir,” dedi. “Partiye hemen dönmek istemez-sen seni suçlamam.”

Antonetta da onun yanındaki sandıklara yaslandı. Madalyonu ve saçları karanlıkta parlıyordu. “Conor’ın evlenmesinin beni daha çok rahatsız edeceğini düşünmüştüm,” dedi yavaşça “ama o zavallı küçük kıza acımdan başka bir şey hissetmiyorum. Ve ona davranış biçimleri...”

Conor'ın bunu yapmak için nedenleri var, diye düşündü Kel. Ancak alışılmadık bir şekilde şu anda Conor'ı düşünmek istemediğini fark etti. Bunun yerine, “Buna şaşıramazsın. Bu insanları ve nasıl olduklarını biliyoruz. Luisa bir çocuk diye ona merhamet etmezler,” dedi.

Kızın gözlerinde ısıltılı ve keskin bir şey parladı. Eğer bu bir anıysa, hiç de iyi bir anı değildi ve Antonetta bu konuda hiçbir şey söylemedi.

“Ona karşı nazik davrandın,” diye devam etti Kel. “Beklediğimden daha naziktin. Ve ben yaralandıktan sonra Lin'i bana getirerek de büyük nezaket gösterdin. Gerçi ben o zaman bunu tam olarak takdir edemedim. Tasarlanmış olan bu halinle aslında zekânı gizlemek niyetinde olduğunun farkındayım. Ama neden aynı zamanda iyiliğini de gizliyorsun?”

“İyilik ve zayıflık ikizdir veya Tepe'de bu şekilde görülür,” dedi. “Uzun zaman önce Joss'un iyi olduğu zamanları hatırlıyorum. Conor'ın iyi olduğu zamanları. Artık değiller. Bu hem yapmacık bir tavır hem de bir savunma.”

“Conor,” dedi Kel yavaşça. İstese de istemese de onu düşünmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. “Madem onun iyi biri olmadığını düşünüyorsun, o zaman neden onunla evlenmek istedin?”

“İyiliğin prenslerle ilgili bir konu olduğundan emin değilim. Ve şimdiye kadar çok az büyük çatışmayla karşı karşıya kalan tüm prensler gibi, o da kraliyet mensubu olmanın yeterince kolay olduğunu henüz anlamıyor. Zor olan hükmetmektir.”

“Bilgece,” dedi Kel. “Ama bir cevap değil. Ve kraliyet mensubu olmak o kadar da kolay değil.”

“Onu her zaman savunacaksın,” dedi Antonetta. “Onun aşk için değil, çıkar için evleneceğini hep bildiğim doğru. Ve sanı-

rım, *neden ben olmayayım*, diye düşündüm. Bilirsin, onunla evlenmek bana çok istediğim bir şeyi vermiş olacaktı.”

Kel kendini hazırladı. “Neyi?”

“İpek İmtiyazı’nı,” dedi Antonetta, Kel’i şaşırtarak. Kız ona bakmıyor, Kel ise kızın titreyen mum ışığının okşadığı boynunun kıvrımına bakıyordu. “Bunu annemden miras alamayacağımı biliyorsun. Evlendiğimde kocamın eline geçecek. Ama eğer kocam kral olsaydı...”

“Bir imtiyaza sahip olamazdı,” dedi Kel.

“Evet. Kontrol bende kalacaktı.”

“Başından beri planın bu muydu? Yoksa annenin planı mı?” diye sordu Kel, uzun zaman önce kendisine Prens’le evlenmek istediğini söylediği partiyi hatırlayarak.

“Annem her zaman benim kraliçe olmamı istedi,” dedi Antonetta. “Sanırım bunun Alleyne ismine bir çeşit süs olacağını düşünüyor. Ben de İpek İmtiyazı’nı istiyorum. Sanırım arzularımız birleşti.”

“Güçle bu kadar ilgilendiğini düşünmemiştim,” dedi Kel.

Antonetta ona bakmak için o kadar hızlı döndü ki saçları altın sarısı tutamlar halinde yüzünün etrafında uçuştı. “Elbette güçle ilgileniyorum,” dedi hararetle. “Herkes güçle ilgilenir. Güç, kendi yolumuzu çizmemize, kendi seçimlerimizi yapmamıza olanak tanır. Diğer seçeneklerime bak, Kellian. Hepsi de çok az ve kısıtlayıcı. Bir labirentin duvarları gibi üzerime geldiklerini hissediyorum.” Boğazındaki madalyonu çekiştirdi. “Seni büyüleyici kılan şey de bu,” dedi. “Hiçbir şey istemiyor gibisin.”

“Elbette bir şeyler istiyorum.” Sesi kendi kulaklarına bile kaba geldi. Birbirlerine yaslandıklarını fark etti. Yıllar önceki ilk balosunda heykelin arkasında oldukları kadar yakınlardı. Kızın ondan ne kadar uzaklaştığını fark ettiği baloda.

Ama kız ona daha da yaklaştı. Kasten. Bir adım, bir adım daha, başını çenesinin hemen altına getirdi. Kel onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, parfümünün ve teninin baş döndürücü kokusunu alabiliyordu. Elbisesinin ipek kumaşının göğüslerine, belinin kıvrımına ve çukur kısmına nasıl yapıştığını, kalçalarını sımsıkı sardığını gördü.

Antonetta başını kaldırıp Kel'e baktı. Gergin görünüyordu ve bunda hiçbir yapmacıklık yok gibiydi. Bir elini Kel'in omzuna koydu. Hafif bir dokunuştı ama vücuduna ısı yayıyordu. Kulaklarındaki uğultu arasından *Kellian* diye adını söylediğini duydu ve elinde olmadan ona dokunmak için uzandı.

Eli kızın belindeki girintiyi buldu. Elini, sanki bir dansta onu dengelemek ister gibi kızın kalçasının hemen üzerinde tutarken, avcuna batan ipekle kaplı düğmeleri hissedebiliyordu. Parmaklarının altındaki ipek tıpkı hayal ettiği gibiydi ama sıcaklığı doğru dürüst hayal edememişti. Kızın teniyle temas edince yayılan sıcaklığı ya da kızın sıcak kıvrımları karşısında hissettiği acıyı, boğazının arkasında ve karnında oluşan baskıyı. Gözlerinin önünde bir bulanıklık vardı. Tek düşünebildiği kız kendine daha da çok çekmekti.

Derken kız irkildi.

"Ana... iyi misin?" Elini biraz garip bir şekilde geri çekti.

"Bir şey yok," dedi kız ama ağzının çevresi bembeyazdı. Kel'in bunu gördüğünde bildiği bir şey varsa o da acıydı.

"Yaralısın," dedi Kel, kulaklarında hafif bir uğultuyla. "Antonetta, söyle bana... Biri sana zarar mı verdi..."

"Hayır. *Hayır*. Öyle bir şey değil."

"Söyle bana," dedi tekrar. "Yoksa Lin'i çağırır, sana bakmasını sağlarım." Antonetta küçükken Okçu Birliği'nin başı gibi davranıp onlara emirler yağdırmasına izin vermediklerinde yaptığı

gibi alt dudağını şişirdi. “Ah, *tamam*,” dedi ve tuhaf bir kasılma yaşıyormuşçasına arkasını döndü. Kel’in, kızın elbisesinin yanından beline kadar uzanan bir sıra küçük düğmeyi açtığını fark etmesi biraz zaman aldı.

“İşte,” dedi ve Kel’in ayırık ipek kumaşın arasından çıplak kısmını, ipek kaplı kalçalarına doğru uzanan pürüzsüz bel kıvrımını görmesi için döndü. Göğüs kafesi boyunca kısa, öfkeli görünen bir kesik vardı; soluk tenin üzerinde koyu kırmızı bir çizgi gibiydi.

Kel bu acıyı bilirdi. Ayrıca kılıç yaralarını da bilirdi.

“Burayı bir bıçak kesmiş,” dedi. “Nasıl oldu?”

“Kılıç antrenmanında,” dedi Antonetta. “Küçükken kılıç eğitimini severdim. Belki hatırlıyorsundur ama hatırlamıyorsan da sorun değil. Hepimiz arkadaş olmayı bıraktığımızda ve yaptığım her şeyi annem devraldığında kılıç eğitimini bırakmak zorunda kaldım. Annem kimsenin kılıç sallayabilen bir kızla evlenmek istemeyeceğini söyledi. Ama çok özledim ve şimdi bazen gizlice kaçıp şehirde antrenman yapıyorum. Annem bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Ama bunu yaptığımda diğer her şey yok oluyor; evliliğin, görgü kurallarının, Alleyne olmanın getirdiği tüm o baskılar. Sadece dövüşmeyi öğrenen Antonetta oluyorum.”

“Sana dokunabilir miyim?” diye sordu Kel. Biraz şaşırان Antonetta onu başıyla onayladı. Kel parmak uçlarıyla kesiğin izini sürdü. Kızın cildi ılıktı ama sıcak değildi. Demek ki ateş ya da enfeksiyon yoktu. Sadece kırmızı bir çizgi, ipeğin ve yumuşaklığın bağlamına uyumsuz bir izdi.

Kel’in kanı yeniden ısınmaya başladı. Kendi kendine vahşi olmaması gerektiğini söyledi. Kız yaralıydı. Ama yine de cildi, ailesinin imparatorluğunu kurduğu ipek gibiydi. Kel ona dokunmayı bırakmak istemedi.

“Terzinle konuş,” dedi. “Lin sağduyulu biridir. Kimseye söylemez. Ama bunun bandajlanması gerek. Bu arada kesilen yeri bal ve ılık suyla yıka. Ben de daha önce yaralandığımda...”

“Sık sık yaralanır mısın?” diye sordu kocaman mavi gözleriyle ona bakan Antonetta.

Kel donup kaldı. Neredeyse kendini ele verecekti. Kızın Kel Saren ile değil, Kel Anjuman ile konuştuğunu unutmuştu. Marakand’ın tembel, küçük asilzadesi, Aurelian Hanesi’nin nezaketiyle geçinen ve çok sayıda yara izine katlanmak için hiçbir nedeni olmayan kişiyle.

Yıllar önce, Antonetta ona kendini daha fazla geliştirmesini söylemişti. Ama Kel onun bildiğinden daha fazlasıydı. Yapaylığından, dünyaya sahte bir yüz göstermesinden dolayı kıza içerlemişti. Ancak kendisinin de aynı şeyi yaptığını hiçbir zaman kabul etmemişti. Yalan söylemeye o kadar alışmıştı ki, bu artık onun ikinci doğası değil, tamamen özü olmuştu. Ona söylediği her şeyin, gerçek olsa bile, özünde bir yalan vardı.

Leydi Alleyne yıllar önce haklıydı ama sandığı nedenlerden dolayı değil. Kel için Antonetta’yla bir gelecek yoktu. Onun kimseyle bir geleceği yoktu.

Antonetta çocuğun yüzündeki değişikliği fark etmiş gibiydi. Bakışlarını kaçırdı, dudağını ısırды, elleri aniden gergin bir şekilde titredi. “Geri dönmeliyiz,” dedi. “Elbisemi toparlamama yardım eder misin?”

Kel bunu yapmak istemedi. Antonetta’ya bu kadar yakın olmak tehlikeliydi. Şu an bile onu kollarına alma dürtüsü çok güçlüydü. Dokunulamayacak kadar yumuşak ve sıcak olmalıydı, onu ipek kaplı kalçalarından yakalayabilir, kendisine doğru kaldırabilirdi. Tüm düşünceleri yok edecek kadar güçlü bir hisle, kalbindeki ve vücudundaki acıyı durdurdu.

Hayır. O Charlon değildi, kendini kontrol edebilirdi. Sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi, sanki hiçbir zayıflığı yokmuş gibi davranabilirdi. Daha zor rolleri de oynamıştı.

Dikkat edilmesi gereken bir dizi minik düğmeye döndü ve Antonetta'ya odaklanmak yerine onları küçük ipek halkalarından geçirmeye odaklandı. Kız önündeki sandıklara yaslanarak hiç kıpırdamadan durdu. Kel, başını kaldırdığında sandıklardan birinin üzerindeki etiketin loş ışıktaki beyaz renkte parladığını gördü.

Antonetta omzunun üzerinden ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda." Ayağa kalkarken, kızın dağınık saçlarını omuzlarına yerleştirdi, eli boğazının arkasındaki altın zincirin tokasını okşadı. "Sence..."

"Ne?" Antonetta döndü, yüzünde onu sorgulayan bir ifade vardı. İstek ve suçluluk duygusundan Kel'in midesi bulandı.

"Conor'la konuşabilirim," dedi. "Mayesh'le bile. Evlenmeseniz bile imtiyaza sahip olmanın bir yolu var mı diye sorarım."

Antonetta karanlıkta ıslıl ıslıl parlayan bir tebessümle baktı. "Buna gerek yok. Henüz fikirlerim tamamen tükenmiş değil." Etrafa bakındı. "Fark ettim de... nerede olduğumuzu biliyorum. Hadi gel."

Kel, kızın peşinden odadan çıktı. Bir dizi dolambaçlı koridor onları partiye geri götürdü ve orada tuhaf bir manzarayla karşılaştılar. Divanları ve uçuşan perdeleriyle oda çoğunlukla boştu. Teras kapıları açıktı ve konuklar dışarıda, taş parmaklıkların önünde toplanmıştı.

"Conor'ı bulmalıyım," dedi Kel.

"Sardou bekleyebilir," dedi Antonetta ve Kel, kalabalığa karıştı. Gece havası serindi, farklı parfümlerin birbirine karışan ko-

kuları (misk ve çiçek, ardıç kokusu) adeta çarpışıyordu. Terasın kenarına yaklaştığında misafirlerin neden burada olduğunu anladı. Aşağıda, Tepe'nin eteğinde bir kalabalık toplanmıştı. Kel, meşale ışığında pek azını görebildi ama derme çatma sancakları, Sarthe kartalının üzerine saldıran Castellane aslanını tanıdı.

Tezahüratlar, bu mesafeden zayıf ama yine de dağların üzerindeki gök gürültüsü gibi duyulabilir şekilde yükseldi. *"Sarthe'a ölüm! Sarthe ile ittifak kurmaktansa kan akması daha iyidir!"*

Fakat Kel, Sarthe'a ya da ülkeler arasındaki huzursuz ittifak sorunlarına odaklanamadı. Antonetta'nın bulunduğu odada Roverge'in kutularından birinin üzerindeki etiketin kendisine doğru parıldadığını görmüştü. Şarkı Söyleyen Maymun Şarabı. Bu tuhaf ismi unutmamıştı. Prosper Beck'in ofisinde bulunan aynı marka şarap, aynı tür kutulardı bunlar.

Roverge ailesinin Beck'le bir bağlantısı olabilir miydi? Benedict onun patronu olabilir miydi? Zayıf bir bağlantıydı ama Kel'i daha sonra yapacağı şeye itmeye yetiyordu.

Sol elini açtı ve avcundaki altın madalyona baktı. Kolyesini boynundan çıkarırken Antonetta bunu hissetmemişti bile. Madalyona bakınca aynı suçluluk duygusu geri geldi. Beck'in ondan talep ettiği şey buydu, şeref duygusundan geriye kalan azıcık şeyi uğruna feda ettiği madalyon buydu. İçinde ne olduğunu bilmeden onu Beck'e verme fikri birdenbire midesini bulandırdı.

Beck'in ona ne söylediğini biliyordu ama buna güvenmek için hiçbir nedeni yoktu. Ya içinde Antonetta'ya ya da onun itibarına gerçekten zarar verebilecek bir şey varsa?

Başka hiçbir şey düşünmeden madalyonu hızla açtı. Ve baktı. İçinde hiçbir şey yoktu, yalnızca küçük bir tablonun veya çizimin yerleştirilebileceği boş bir minyatür çerçeve vardı. Elbette Beck onu sadece boş bir madalyonu alsın diye görevlendirmemişti?

Ama yine de. Altından yapılmış bir nesneye göre madalyon elinde tuhaf bir şekilde hafifti. Conor'ın dolabındaki, haşhaş damlalarının gizlendiği sahte tabanı düşündü ve başparmağıyla altın çerçeveye sertçe bastırdı.

Bir tıklamayla yana doğru kayan çerçevenin altında küçük bir boşluk ortaya çıktı. İçinde, kenarları yıpranmış, bir tür koyu renkli, kaba sicimden dokunmuş bir halka vardı...

Kalbi göğsünde durmuş gibiydi. Bu bir yüzüktü. Gece Bahçesi'nde yetişen uzun soluk çimenlerden yapılmış bir yüzük. Bu yıllar önce, annesi ondan uzak durması konusunda Kel'i uyarmadan önce Antonetta'ya verdiği hediye idi. Antonetta değişmeden önce.

Madalyonu hızla kapattı, zihni uğulduyordu. Birisi arkasından geliyordu. Yüz ifadesini şaşkınlıktan hafif bir meraka dönüştürmeye çalışarak döndü.

Gelen kişi parlak boyalı, zengin brokar bir ceket giyen Polidor Sardou'ydu. "Protestocular yalnızca herkesin hissettiğini söylüyor," dedi. Solgun ve kötü görünüyordu, gözleri gölgeliydi. "Sarthe'ın yaptığı bir hakarettir." Bakışlarını öfkeyle Kel'den çekip Mayesh'in yanında duran Sarthe büyükelçilerine doğru çevirdi. Senex-Domizio kayıtsız görünüyordu ama Sena Anessa açıkça öfkeliydi. "Ve Aurelian Hanesi buna tolerans gösteriyor."

"Aurelian Hanesi'nin başka seçeneği yok." Kel daha sonra Conor'ın evden çıktığını gördü. Gülümsüyor, umursamaz görünüyordu ve yalnız değildi. Yanında, kızıl saçları mum alevi kadar parlak olan Silla da vardı. "Benimle konuşmak mı istiyordun?" diye sordu Kel, madalyonu dikkatlice kolunun içine sıkıştırırken.

"Kesinlikle. Her zaman seçenek vardır," dedi Sardou. "Meydandaki karşılama töreni saçmalığından uzaklaştığını duydum. Sadakatini gösterdin."

Kel şaşkınlıkla Sardou'ya baktı. *Sadakatini gösterdin*. Kime olan sadakati? Kürsüden ayrılmasının, Conor'a gitme arzusunun başka bir şey olarak yorumlanabileceği hiç aklına gelmemişti. Ancak bazılarının bunu bir öfke ifadesi olarak gördüğü açıktı.

Sardou, "Eğer," diye başladı, "potansiyel *seçenekleri* konuşmak istersen... belki de bu *evliliğin* (bu kelimeyi tiksinierek söyledi) desteklenmemesinden dolayı belirli yerlerde ortaya çıkabilecek olan baskıları..."

Kel, Fausten'ı düşünmeden edemedi. Alçak sesle, "Aurelian Hanesi'nin yok edilmesini isteyenler var," dedi.

Sardou geri çekildi. "Aurelian Hanesi'ni *yok etmek mi*? Benim böyle bir hedefim yok. Onların zayıf noktalarını güçlendirmek istiyorum."

Kel, gölgeleri değiştiren karanlıkta ona baktı. Kalması, Sardou'ya baskı yapması ve daha fazlasını keşfetmesi gerektiğini biliyordu. Ama birdenbire tüm bunlara karşı bir tiksinti hissetti; Eskici Kral'a, Prosper Beck'e, Conor'a söylediği yalanlara, Antonetta'ya az önce yaptıklarına. Madalyonun içine bakmasına.

Antonetta bu madalyon kolyeyi çocukluğundan beri takıyordu; yüzüğü yıllar önce içine yerleştirmiş ve her şeyi unutmuş olabilirdi. Ama bu, Antonetta'nın yüzüğün orada olduğunu bilmesini isteyeceği son kişinin büyük ihtimalle kendisi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kızın güveninden daha fazlasını ihlal ettiği hissinden kaçamadı. Bir de Prosper Beck vardı. Suç lordu neden uzun süre önce bitmiş bir aşkın kurumuş kalıntısını umursuyordu ki?

Uzun süre önce bitti mi? diye fısıldadı kafasının içinden bir ses. *Yüzüğü sakladığını gördüğünde kalbin hiç mi çarpmadı? Bunca yıl onu saklaması sana bir şey ifade etmedi mi?*

Kel, kendisi hakkında pratik veya bilgece olandan daha fazlasını bilmesini isteyen o küçük sesi duymazdan gelme konusunda oldukça tecrübeliydi. Bu düşünceyi bir kenara itip Sardou'ya odaklandı.

“Söylediklerini,” dedi Kel dikkatle, “Prensini ve Kralını korumak isteyen sadık bir adamın sözleri olarak hatırlayacağım.”

“Aynen öyle.”

Kel bir adım geri çekildi. “Ama şimdi gitmek zorundayım. Conor beni arayacaktır.”

Sardou kırılğan bir şekilde gülümsedi. “Elbette.”

Kel, terastan ayrılıp malikâneye geri dönerken Sardou'nun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Antonetta'yı içeride parlak giyimli fahişelerden biriyle sohbet ederken buldu. Yaklaşırken kız ona gülümsemek için döndü. “Her şey yolunda mı?” dedi.

“Evet, sadece elini uzat,” dedi Kel ve kız bunu yapınca madalyonu yavaşça avcuna koydu. “Bunu düşürmüşsün,” dedi.

“Ah, ne kadar güzel!” dedi fahişe eğilerek. “İçinde ne saklıyorsun?”

Antonetta madalyonu açarken Kel midesinin bulandığını hissetti. “Hiçbir şey. Oldukça önemsiz bir kolye ve içinde hiçbir şey saklamıyorum. İnsanların sırlarım olduğunu düşünmeleri hoşuma gidiyor sadece.”

Lin o gece rüyasında yine kuleyi gördü. Bu sefer Süleyman'ın gelmesini beklemek zorunda değildi. Süleyman zaten orada, kulenin kenarında duruyor, siyah ve kırmızı fırtına bulutları arkasında birleşiyordu. Adam ona doğru geldiğinde, yan tarafındaki kuşaklı kılıcın kabzasındaki Kaynak Taşı'nın göz kırpan parıltısını gördü.

Kollarını ona doğru uzattı ve bu sefer, kız ilk kez, onu kendine doğru çekmesine izin verdi. Kızı aşağı çekti, böylece ikisi

de sallanan kulenin kaba taş tepesine uzandılar. Adamın onu üzerine çektiğinde rahatladığını hissetti. Adamı o kadar çok istemişti, onu o kadar sevmişti ki nefreti filizlendiğinde bile sevgisi kaybolmamıştı. Aksine, nefreti canavarca bir bitkiyi zehirli suyla suluyormuş gibi tutkusunu besliyordu.

Kız elbisesinin önünü yırttı ve tenini gürleyen gökyüzüne gösterdi. Adam çıplak göğüslerini öptü ve kız ona doğru eğildi. Adamın, tenine değen ağzı sıcaktı; uzak alevlerin ve buz gibi rüzgârın hüküm sürdüğü bir dünyada tek sıcak şeydi bu. Kız adamı kavradı, daha da yakına çekti ve elini adamın kılıcının kabzasını kavramak için indirdi. Tek bir hareketle kılıcı çekip çıkardı ve bacakları adama dolanmış olmasına rağmen kılıcı onun sırtına sapladı. Adamın nefesi kesildiğinde bunun zevkten mi yoksa acıdan mı olduğunu anlamadı. Çıplak teninin üzerinden akan kanı fırtınanın gözü gibi ateşli bir kırmızıydı...

Nesiller sonra Aram halkı barışçıl bir yerleşim yeri buldu. Orada inşaat yapmaya ve çocuklarını büyötmeye başladılar. Ta ki komşu diyarlardan birinin kralı, onların büyü yaptığını duyuncaya ve bir ordunun başında yanlarına gelip şöyle diyene kadar: “Bana bağılılık yemini ederseniz ve sihrinizi benim için kullanırsanız sizi öldürmem.”

Ve Ashkar’ın en küçüğü şöyle dedi: “Barış için bunu yapmaya değer.”

Fakat Judah Makabi, kraliçelerini ve kralların halklarını büyü yapmak için araç olarak kullandıklarında neler olduğunu hatırladı. Umutsuzluk içinde yerleşim yerinden ayrılıp dağlardaki bir mağaraya gitti. Çoktan yitip gitmiş olan Kraliçesi Adassa’ya şöyle haykırdı: *Biz sana her zaman sadık kaldık, ey, Kraliçe. Biz her zaman senin halkındık. Senin adına mı öleceğiz yoksa sadakatimizi bir başkasına mı vereceğiz?*

İşte o zaman Adassa, Makabi’ye bir hayalde göründü.

—Makabi Kitabı

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Pencere camından içeri giren güneş ışığı, doğrudan gözbebeklerine ulaşmış gibi Kel'i uyandırdı. Genç adam yüzünü buruşturarak yatakta yuvarlandı. Görünen o ki tüm çabalarına rağmen dün gece akşamdan kalma olacak kadar alkol almayı başarmıştı.

Çarşafar beline dolanmış halde doğruldu. Güneş ışığının açısına bakılırsa saatin öğlen olduğunu tahmin edebiliyordu. Conor'ın yatağına baktı ama perdeleri sıkı sıkıya çekilmişti. Kel akşamdan kalmaysa, Conor muhtemelen iki kat daha kötüydü.

Antonetta boş kolyesini gösterdikten sonra Falconet ortaya çıkmış ve Kel'i kaçırıp ondan, Charlon'un elbiselerini çıkarıp fahişelerden birinin kendisini altın rengine boyamasına izin verdiği çizim odasına kadar Joss'a eşlik etmesini istemişti. İzlemek için toplanan küçük grup, Charlon'un boya dumanından ne zaman bayılacağına dair bahis oynuyordu. Conor da oradaydı. Işıltılı, sert bir gülümsemeyle Kel'in eline mavi şarap tutuşturmuştu. Kel bundan sonra olanları pek az hatırlıyordu.

Tavana baktı. Boğazının arkasındaki bir gıdıklanma ya da ağrıyan bir diş gibi, Antonetta'nın madalyonunun düşüncesi de kafasındaki yok sayamayacağı zonklama misali görmezden gele-meyeceği bir rahatsızlıktı. İçindeki çimenden halka... Antonetta neden onu saklamıştı ve kendisine bu kadar yakın tutmuştu? Bu, onun da arkadaşlıklarını kendisi kadar özlediğinin bir işareti miydi? Uzun süredir devam eden bir dönemin hoş bir anısı mı? Yüzüğü yıllar önce oraya yerleştirmiş ve orada olduğunu unutmuş muydu?

Yoksa başka bir şey miydi? Kel, Lin'in söylediklerini bir kez daha düşündü. *Antonetta senden hoşlanıyor. Ama Antonetta beni tanımıyor. Gerçekte olduğum kişiyi.*

Bir de Prosper Beck meselesi vardı.

Beck neden onu, içinde kurumuş bir çimenden halka dışında bir şeyin olmadığı bir madalyonu almak için göndermişti? Beck yüzüğün içindeki sahte tabanın farkında mıydı, yoksa tüm bu olanlar bir tür sınav mıydı? Biri içindekileri çoktan almış mıydı? Ancak Antonetta madalyonun boş olmasına şaşırmamıştı. Yoksa içindekileri kendisi mi kaldırmıştı? Kel'in geçen tuhaf haftalarda öğrendiği bir şey varsa, o da Antonetta'yı aslında kızın görünmek istediği gibi hafife almamak gerektiği idi.

Yataktan indi. Ne de olsa bu düğümü çözebilecek tek bir kişi vardı. Marivent'teki yokluğunu, zihnini boşaltmak için yürüyüşe çıktığı bahanesiyle açıklayabilirdi. Belki de mutfakta bir mola verir ve Castellane'e gitmeden önce Dom Valon'dan akşamdan kalma halini geçirecek bir şey vermesini isterdi. Belki fazladan beyaz sirke yardımcı olurdu. Kel dün geceden sonra içinin ve dışının temizlenmesi gerektiğini hissediyordu.

Kel, Conor'ın yatağını koruyan ağır kadife perdelerin arkasından bir hışırtı duyulduğunda keten bir pantolon giyiyordu.

Solgun bir el perdeleri araladı ve arkasından bir kadın bacağı belirdi.

Demek Conor'ın yatağında bir kız vardı. Bu ilk olmuyordu. Kel bir gömlek bulmak için etrafta dolaşırken, ince, beyaz bir form perdelerin arasında süzülüp onları arkasından sıkıca kapattı. Kız nefes verdi ve başını iki yana sallayınca koyu kırmızı saçları omuzlarında aşağıya su gibi aktı. Kel'in kalbi bir an için durdu.

Lin?

Ses çıkarmış olmalıydı, çünkü kız hafifçe sıçrayıp arkasını döndü. Kel'i görünce gülümsedi. "Ah," dedi. Çıplak ayaklarına kadar inen beyaz bir çarşafa sarınmıştı. "Seninle burada karşılaşmak ne hoş." Karanlık bakışlarını sırtarak yukarı ve aşağı gezdirdi. Kel hâlâ gömleksizdi. "Kıyafet seçimini alkışlıyorum, Kel."

"Silla," diye nefes aldı Kel. Şaşkınlıkla karışık bir rahatlama hissetti. Kendine biraz kızdı. Onun Lin olduğunu nasıl düşünebilmişti? Lin, Conor'la ilgilenmediğini birkaç kez açıkça belirtmişti. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığım belli bence. Kıyafetlerimi arıyorum."

Kel işaret etti. Önceki gece giydiği kırmızı elbise Conor'ın yatağının yanındaki sandalyenin arkasına fırlatılmıştı.

"Teşekkür ederim, Sör Anjuman." Görünen o ki, karşısındaki kişi Kel olduğundan bunun bir önemi olmadığına karar veren kız çarşafını indirdi ve deniz köpüğünden çıkan bir denizkızı gibi, çarşafın beyaz kıvrımlarının arasından çıktı. Kel biraz kızardı. Kız çıplak olduğu için değil, vücudu çok tanıdık olduğu için. Onun bedenini bir müzik parçasını, ritmini ve tonlarını, alçak notaların titreşimini, yüksek aralıkların keskin nağmelerini öğrenir gibi öğrenmişti.

Silla kırmızı elbiseyi giydi ve ön taraftaki dantelleri düzeltmeye başladı. Kirpiklerinin altından Kel'e baktı. "Senin için *sorun*

olmaz, değil mi?” dedi. “Seni uzun zamandır görmüyordum. Ve o... Veliaht Prens.”

Uzaklarda bir yerde, odanın dışında Kel kahkaha sesleri duydu. Oynayan bir çocuğun sesiydi bu. Sanki baş ağrısını dindirebilecekmiş gibi parmaklarını gözlerine bastırdı.

“Umurumda değil,” dedi. “Sanırım sana yeterince iyi davranmıştır?”

Kız ayaklarına kırmızı saten terliklerini geçirdi ve odanın öbür ucuna, Kel’e doğru ilerledi. “Çok iyi davrandı,” dedi ve Kel’in yanağını öptü. “Ama benim için endişelenmene teşekkür ederim.” Başını eğdi. “Şimdi... buradan gizli bir çıkış yolu var mı?”

Kel, Deniz Yolu’na giden patikayı tarif ederken bir gömlek aradı ve kapıda Manish’e ne söylemesi gerektiğini anlattı. Kız kızıl saç ve daha kızıl satenden oluşan bir girdap içinde gözden kayboldu. Kel onun neden Lin olduğunu hayal ettiğini bilmiyordu. Lin uzun boyluydu, Silla ise ufak tefekti; Lin’in saçları koyu kestane rengindeydi ve aralarında daha açık bakır telleri vardı, Silla’nınki ise kırmızı boya kadar parlaktı.

Lin dün gece oradaydı ve Kel, Conor’ın ona bakışında bir şeyler olduğunu düşünmüştü ama herhalde sadece öfkeydi. Conor bugünlerde çok perişan haldeydi. Kel’in, Silla konusunda ona kızamayacağı kadar perişan.

Ve gerçekten de, diye düşündü Kel, botlarını ve gömleğini bulup parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, Silla özgürdü. Onu yalnızca kendine saklamak için para ödememişti. Yine de Conor biliyordu... *Biliyordu...*

Kel, yine de tam olarak neyi bildiğini saptayamıyordu.

Aşağı inip avluya doğru ilerlerken kahkahaların sesi daha da yükseldi. Bir Sürüngen gibi duvarlardan birine doğru koşan

Vienne ve Luisa dışında avlu boştu. Vienne kızın altında durmuş, kollarını iki yana açmıştı. Üzerinde Kara Muhafız üniforması vardı ve bir önceki geceye göre çok daha rahat görünüyordu. “*E si te scavalca ‘t muro, atora, cosa fatu, insemenia?*” dedi Sarthe dilinde. *Peki, duvarı aşarsan ne olacak seni aptal kız?*

Luisa dönüp bakınca Kel’i gördü. Şaşırarak kontrolünü kaybetti ve duvardan aşağı yuvarlandı. Luisa kahkahalarla bağırırken Vienne onu yakaladı. Kel, Luisa’nın önceki geceden rahatsız olacağını sanıp endişelenmişti ama Luisa iyileşmiş görünüyordu. Vienne onu ayağa kaldırırken kıkırdadı, sonra Kel’in yanına koştu ve Sarthe dilinde o kadar hızlı konuşmaya başladı ki Kel onu takip edemedi.

“Seni gördüğüne çok sevindi,” dedi Vienne kuru bir sesle, “ve eğer oynamak istersen, odasına bir Kaleler tahtası yerleştirdiğini bilmeni istiyor.”

“*Me piasaria zogar, ‘na s’cianta,*” dedi Kel ve daha fazlasını da söylediler ama Vienne -sert olmasa da kararlı bir şekilde- “Luisa, cara, git *Prinçipe Marakandi* için biraz çiçek topla,” dedi.

Luisa bir kadife çiçeği çalısının çiçeklerini toplamak için atladı. Castellane’de okyanustan esen rüzgârın çiçeklerin taçyapraklarını salladığı serin bir gündü.

Vienne, “Sen onun yeni gözdesisin,” dedi. Kestane rengi saçlarında güneş ışığı parlıyordu. Kel, kadının taşıdığı silahların farkındaydı. Yanında kısa bir kılıç ve çizmelerinde kesinlikle hançerler vardı. “Üzülme, bu pozisyon pek sorumluluk getiriyor.”

“Ah,” dedi Kel. “Eh, Conor onun gönlünü alır. Her zaman alır.”

“Gerçekten önemli değil, değil mi?” dedi Vienne. “Louisa onu sevse de sevmese de bu iş devam edecek.”

“Sanırım.” Kel, kafası sıcak güneşin altında yarılıyormuş gibi hissetti. “Yine de özür dilemek istiyorum. Senden, ondan. Conor’ın dün geceki hali. Genellikle öyle değildir.”

“*Verità?*” diye mırıldandı kız. “Sana şunu söyleyeyim, bir koruma olarak insanları gözlemlemek üzere eğitildim. Tepkilerini izlemek üzerine.”

Bu bilmediğim bir şey değil. Ama Kel gözlerini kocaman açtı, sesi nötrdü. “Peki, dün gece tuhaf tepki veren biri oldu mu?”

Vienne, “Hiç kimse tuhaf tepki vermedi,” dedi. “Hiç kimse Prensizin davranışına şaşırmış gibi görünmüyordu.”

“Gerçekten mi?” dedi Kel. “Genellikle Aşk Tanrısı gibi giyinmez ya da bu kadar çok içmez. Tamam,” diye itiraf etti kızın şüpheli ifadesine karşılık, “Aşk Tanrısı gibi giyinmek tam da onun yapmayı sevdiği türden bir şey ve mutsuz olduğunda da sık sık içki içer.”

Vienne yavaşça başını salladı. “Sen onun kuzenisin, değil mi? Bu yüzden sana bir şey sorarsam bana dürüstçe cevap vereceğini sanmıyorum.”

“Elimden geleni yaparım,” dedi Kel ihtiyatla.

“Ona kaba mı davranacak?” Şu anda laleleri öldürmekle meşgul olan Luisa’ya baktı. “Ona gerçekten kaba davranmaktan bahsediyorum, sadece ihmalkârlıktan değil. Neye hazırlıklı olmam gerektiğini bilmem lazım.”

“Hayır,” dedi Kel sessizce. “Conor dikkatsiz ve kaprisli olabilir ama doğası gereği zalim biri değildir.”

Vienne yavaşça başını salladı ama Kel, kızın kendisine inandığından tam olarak emin değildi.

“Duruma kızgın ve kırgın. Bu, Prenses Luisa’nın hatası değil ama hayal kırıklığına uğradı. Ve herkesin önünde aşağılandığını hissediyor. Sadece bir çocuk olmak Prenses’in hatası değil, ama...”

“Ama o sadece bir çocuk,” dedi Vienne, hafif bir gülümsemeyle. “Yani bunun tıpkı masallardaki gibi romantik bir oyun ya da macera olduğunu düşünüyor. Ama ben farkı biliyorum.”

Güneş saatinin üzerindeki yazıyı okumaya kendini kaptırmış olan genç arkadaşına bakmak için huzursuzca döndü. Vienne alçak ve tutkulu bir sesle, “Bunun kendisinden götürdüğü şeyleri bilmiyor,” dedi. “Çocukluğunu. Kendi hayatı için seçim yapma özgürlüğünü, kendi yoluna karar verme, seçtiği kişiyi sevme özgürlüğünü, bunların hepsini. Âşık olmanın güzelliğini ve acısını hiçbir zaman yaşayamayacak ve bunun farkında bile değil.”

“Çocukluğu dışında aynı şeylerden Conor da mahrum kalacak,” dedi Kel. “Ve o bunu biliyor.”

Bir an için Vienne’in gözlerinde sanki onu anlıyor, Conor’a olmasa da ona sempati duyuyormuş gibi bir bakış belirdi. Benim bir Kılıç Kapan olduğumu bilmiyor olabilir, diye düşündü Kel ama her ikisinin de kendi açılarından birer bakıcı olduklarını anlamıştı.

“Peki ya sen?” dedi Kel. “Senin de kendin için seçeceğin şeyin bu olduğunu hayal edemiyorum. Sen Prenses’in muhafızısın, yani bu aslında senin için bir nevi sürgün sayılır. Sence onlar evlendikten sonra Aquila’ya dönebilecek misin?”

Vienne güneşe karşı gözlerini kısarak onun ötesine baktı. “Luisa dönmedikçe Sarthe’a dönmeyeceğim. Ben sadece onun muhafızı değilim. Onu yaşadığı sürece koruyacağıma dair yemin ettim. O nereye giderse ben de oraya giderim. Bu benim çağrım. Sanırım bunu anlamak zor.”

“Pek sayılmaz,” dedi Kel. “Çok iyi anlıyorum.”

Koşarken bukleleri uçuşan Louisa yanlarına geldi. “Bak, bir kuş yakaladım, çok güzel bir kuş!” diye haykırdı Sarthe dilin-

de. Gerçekten de avuçlarının arasında, kanatlarında sarı işaretler olan küçük, kırmızı bir kuş duruyordu.

“Kızıl bir tangara,” dedi Conor. “Renklerinin Castellane’e ait olduğu göz önüne alındığında, oldukça şanslı bir yaratık.”

Kel şaşkınlıkla başını kaldırdı; Conor’ın Castel Mitat’tan çıktığını fark etmemişti ki bu alışılmadık bir durumdu. Genellikle Conor’la bundan daha fazla uyumluydu.

Luisa hafifçe nefesini tuttu ve kırmızı tangara ellerinin arasından uçup gitti. Görünen o ki Conor’a Kel’in tahmin ettiği kadar kırılmamıştı. Conor altın rengi fırfırlı, manşetleri ve yakasında modaya uygun miktarda beyaz dantel bulunan siyah kadife bir ceket giymişti. Boğazının etrafında bir madyon vardı. Altından yapılmış iki kuş aralarında bir yakut tutuyordu.

“*Maravejóxo*,” diye içini çekti Luisa. Vienne zar zor fark edilebilecek bir şekilde gözlerini devirdi.

“Prenses Luisa,” dedi Conor, Sarthe diline dönerek. “Annemin bahçesini görmek isteyebileceğinizi düşünüyorum. Bundan çok daha görkemlidir ve tavuskuşları da bulunur.”

Luisa memnun görünüyordu. Vienne, Conor’a hâlâ gözlerini kısarak bakıyor ve Conor bunu görmezden geliyordu. Kel onun önceki gece için özür dilemeyeceğini görebiliyordu. “Kellian, Leydi Vienne’e Kraliçe Bahçesi’ni nerede bulacağını gösterir misin?” dedi. “Ben kendim göstermek isterdim ama bugün şehirde bir randevum var.”

Randevu mu? Kel böyle bir şeyin farkında değildi ama şimdi Vienne’in önünde soramazdı ki Conor’ın planlarını duyurmak için bu anı seçmesinin nedeni şüphesiz buydu. Conor’a keskin bir bakış attı ama gri gözlerini kocaman açmış olan Conor son derece masum görünüyordu.

“Benaset bana eşlik edecek,” dedi Kel’e sanki ona güvence verir gibi. Gerçi bu biraz güven vericiydi, Jolivet’in sağ kolu yanıdayken Conor’ın yaşayabileceği belanın bir sınırı olurdu. “Ve sanırım yarın gece büyük ziyafet olacak? Yeni prensesimize Yükseliş Günü’nde hoş geldin deriz.” Vienne’e döndü. “Sanırım Luisa ihtiyaç duyduğu her şeye sahip?”

Prenses kelimesini ve kendi adını anlayan Luisa ona gülümsemi. Vienne, “Bunu hizmetçilerine sormanız gerekir ama iyi hazırlanmış olduğuna inanıyorum, evet. Ziyafetin dün geceki eğlenceden daha uygun olacağını tahmin ediyorum?” dedi.

Conor’ın gülümsemesi değişmedi. “Aynen öyle,” dedi. “Annem bunu haftalardır planlıyor ve yaptığı her şey son derece uygun. Leydi Vienne, Parlayan Galeri’de sürprizlerden başka bir şey bulacağınızı sanmıyorum. Ya da en azından,” diye ekledi avludan çıkarken omzunun üzerinden, “insan, oradakilerin hoş sürprizler olacağını umuyor.”

“Demosell Alleyne’in küçük prensese göz kulak olmaya karar vermesine şaşırmadım,” dedi Mariam. Bir şala sarılı olarak Lin’in yatağında oturuyordu. Solgundu ama yanaklarında parlak bir renk vardı. Lin bunun, Roverge evindeki partiyle ilgili hikâyesine duyduğu heyecandan kaynaklandığından şüpheleniyordu. Lin çekincelerine rağmen kıza partiden bu yüzden bahsetmişti. “Tepe’deki kadınların çoğundan biraz daha nazik. Terzi olmanın gereği budur,” diye ekledi. “Asiller için neredeyse görünmezsin ve onların davranışlarını gözlemlediğini unuturlar.” Öne doğru eğildi. “Peki, Roverge küçük kızın dans etmesini talep ettikten sonra ne oldu? Prens onu durdurdu mu?”

Lin içini çekti. Yalınayaktı ve düz gri bir elbise giyiyordu. Dün gece partiden eve geldiğinde yüzündeki boyayı son damla-

sına kadar temizlemişti ve üzerindikilerden kurtulmak için aceleyle çıkardığı güzel çivit mavisini neredeyse yırtacaktı. Öfkeli bir halde yatağa girmiş ve rüya görmüştü ama ne rüya gördüğünü pek hatırlamıyordu. Bu, Tanrıça'nın son anlarıyla ilgili sık sık gördüğü rüyanın bir versiyonuydu ama diğerlerinden çok farklı bir şekilde sona ermişti. Bunun sadece bir rüya olduğunu artık biliyordu -Adassa'nın son anlarının hikâyesi tüm Ashkar tarafından iyi bilinirdi- ama titreyerek ve terden sırlıklam uyanmıştı. Teni o kadar sıcaktı ki tekrar yatmadan önce neredeyse bir saat boyunca açık pencerenin önünde oturmak zorunda kalmıştı.

Artık tek istediği bütün geceyi unutmaktı ama Mariam ayrıntılara dalmıştı ve Lin onu mutlu etmek istiyordu. “Dürüst olmak gerekirse durdurmadı,” dedi ve hemen kendini biraz suçlu hissetti. Mariam yalnızca mutlu şeyler ya da bir skandal veya her ikisini de içeren şeyleri duymak istiyordu. “Ama onun yerine dans etmek için başka biri devreye girdi, böylece akşam devam edebildi.”

“Kim girdi? Ah, boş ver, zaten o genç soyluların yarısının kim olduğunu hatırlamıyorum bile,” dedi Mariam neşeyle. “Her neyse, on iki yaşındaki bir çocuk için hiç de uygun bir parti gibi görünmüyor. Ben on iki yaşımdayken ilgilendiğim tek şey Dâsu Kebeth'te çocuklara oyunlar oynamaktı.”

Lin bu anıya güldü ama çabuk toparlandı. “Olay şu ki, Castellane soyluları yirmi yaşında bir prenses bekliyorlardı ve planlarından herhangi birini değiştirme zahmetine girmediler. Bunun Sarthe'ın yaptığını kabullenmek gibi görüneceğini düşünüyorum. Yarın bir çeşit karşılama ziyafeti var -Yükseliş Günü kutlamaları- Luisa'nın konuşmadığı bir dilde yapılan konuşmalardan başka bir şey olmayacak. Kız fena halde sıkılacak.”

Mariam kaşlarını çattı. “Ziyafete gidiyor musun?” Lin’in şaşkın bakışı karşısında, “Mayesh’in seni Tepe’deki başka etkinliklere de götürebileceğini düşündüm...” diye ekledi.

“Hayır,” dedi Lin. Roverge malikânesinden arabayla kendi evine doğru yaptığı sessiz yolculuğu düşündü. Mayesh onu keskin gözlerle izliyor, belli ki ondan bir tepki, parti hakkında bir karar bekliyordu. Ama Lin, Sault’a ulaşana kadar hiçbir şey söylememişti. Kapıların gölgesinde dururken büyükbabasına, “Tepe’ye dönmemin bir anlamı olduğunu düşünürsem sana bildiririm,” dedi.

Mayesh soru sormadı, sadece başını salladı ve Lin’in gitmesine izin verdi.

“Ziyafette olmayacağım, merak etme,” dedi Lin. “Tevath’la aynı geceye denk geliyor.”

“Eğer o partiye gitmeyi tercih edersen sorun değil.”

“Mari,” dedi Lin sertçe. “Seninle Tanrıça Festivali’nde olmayı tercih ederim. Bu bizim son yılımız.”

“Sanki harika bir hikâyenin içine girmişsin gibi hissediyorum,” dedi Mariam içinde bir parça hüznü barındıran bir gülümsemeyle. “İmtiyazlı Ailelerle bir parti. Prens’in kendisi de orada. Bir hikâye çarkçısının masalında onunla çoktan gizlice nişanlanmış olurdun.”

Bunun yerine beni öptü, sonra da fırlatıp attı ve sarhoş olduğunu söyledi, diye düşündü Lin. *Çok romantik.*

“Bir hikâye çarkçısının masalında, Prens beni kurtarsın diye korsanlar tarafından kaçırılırdım,” dedi Lin kızarak. “Mari. Prens bir *Malbushim*. Olmasaydı bile yapamazdım. O bizim gibi değil. Dikkat et,” diye ekledi, “masallardaki kızların hiçbiri köylü olsalar bile Ashkar değil.”

Mariam’ın yanaklarındaki telaşlı renk solmaya başlayınca Lin aniden kendini suçlu hissetti. Kızı ayakta tutan tek şey büyük

bir olayla ilgili hayaller ve umutlar iken ona gerçekte yüzleşmesini söylemenin ne anlamı vardı?

“Mari, özür dilerim...”

Lin’in kapısı çalındı. İki kadın şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar. Lin ayağa kalkarak, “Muhtemelen Mayesh’tir,” dedi. Yalınayak gidip kapıyı açtı.

Eşikte Oren Kandel duruyor, sanki kendi cenazesine katılıyormuş gibi görünüyordu. Yanında kırmızı üniformalı iki kale muhafızı vardı ve ikisi de parlak güneşe karşı gözlerini kısmıştı. Ve aralarında siyah kadifeler içinde, altın bir taç takan Prens Conor Aurelian duruyordu.

Lin’in ağzı şaşkınlıkla açıldı ama hiç sesi çıkmadı. Prens’i daha dün gece görmüştü ama o kendi dünyasında, kendi doğasında, Tepe’nin insanları arasındaydı. Beyaz ve altın renkli brokar perlerinini, gözlerinin etrafındaki metalik boyayı düşündü. Şu an daha sade giyindiği doğrudu ama bu yine de birçok parıldayan yüzüğü, tırnaklarında altın boyası ve o *tacı* anlamına geliyordu. Onun burada, yani Sault’ta olması, kendi merdivenlerinden sakince ona bakması, gerçekliğin ikiye katlanması gibiydi. Lin buna anlam veremiyordu.

“Oren?” diye neredeyse pişmanlıkla fısıldadı. Oren Kandel’den şu an neye baktığını açıklamasını istemek zorunda kaldığı karanlık bir gündü.

“Castellane Prensi seni görmeye geldi,” diye mırıldandı Oren.

Lin bunun Oren’in söyleyebileceği en işe yaramaz şey olduğunu düşündü. Arkasından bir gıcırtı duydu. Elbette Mariam odasının kapısından izliyordu.

Aslında izleyen sadece Mariam değildi. Lin’in komşuları sokağa dökülmeye başlamışlardı ve onun evinin olduğu yöne bakıyorlardı. Mez ve Rahel el ele kapılarının eşliğinden bakıyor ve

Kuna Malke kucagında küçük kızıyla verandaya çıkmış, onları daha iyi görebilmek için parmaklarının ucunda yükseliyordu.

Lin ilk kez Prens'le göz göze geldi. Prens'in gözleri okunamayan bulutların gölgesi gibiydi. "Eğer büyükbabam Danışman Bensimon'u arıyorsanız, kendisi burada değil Lordum," dedi Lin.

Prens Conor cevap veremedi, hızlı adım sesleri duyuldu. Mariam, Lin'in yanında belirdi, yanakları parlak kırmızıydı. "Monsenyör," diye bağırdı. "Ben Mariam Duhary ve size bir pe-lerin dikmek benim için çok büyük onur olurdu..."

"Dün gece Lin'in elbisesini yapan sen miydin?" Prens Conor ilk kez konuştu. Prens adını bu şekilde söyleyince Lin'in göğsünde bir şey kıpırdandı. *Lin* demişti, *Domna Caster* değil. Bu çok tanıdıktı. Oren'in de bunu fark ettiğini ve kaşlarını çatıldığını gördü. "Kel anlatmıştı. Lin'in terzi arkadaşı."

Mariam'ın sevinçten yüzü aydınlandı. "Lin ona benden mi bahsetmiş?"

"Elbette bahsetti. Sen çok yeteneklisin." Ses tonunda gerçek bir samimiyet vardı ve Lin bunun kendisine öğretildiğini bilmesine rağmen yine de etkilendi. "Lin'le bir dakika yalnız konuşmak istiyorum. Devlet meselesi."

Bunu Mariam'ın iznini ister gibi söylemişti. Mariam sevinçten daha da parladı ve başını öne doğru salladı. Lin'in evinin merdivenlerinden hızla inerken neredeyse Oren'e çarpacaktı. "Elbette, elbette," dedi.

"Nöbetteyiz Monsenyör," dedi Benaset. O da muhafızların Oren'i kovdukları merdivenlerden indi. Oren, Mariam'a Kadınlar Evi'ne kadar eşlik etmeyi planlamış gibi davrandı. Neyse ki Mariam'ın morali ona itiraz etmeyecek kadar iyiydi.

Rahel ve Mez, Lin'e enerjik bir şekilde el salladılar ama Lin'in onlara el sallama şansı yoktu. Benaset gittiği anda Prens, Lin'in

evinin kapısını arkasından kapatmış ve odayı loş bir karanlığa sürüklemişti. Lin gidip perdelerini kapatması gerektiğini düşündü ama hayır; bu sadece dillerin daha da fazla çalışmasına neden olurdu. Zaten birinin doğrudan yüzünü cama bastırmadan içeriği görmesi mümkün değildi.

“Bizi evinize kadar yönlendiren adamın,” diye belirtti Prens, bakışları tembel tembel oturma odasını taradı, “bir köpeği var mı?”

“Oren’in mi?” Lin kollarını kendine dolamak istedi. Sanki Prens onun tamamını görebiliyormuş gibi kendini tuhaf bir şekilde korunmasız hissediyordu. Bir bakıma öyle de sayılırdı. Kitapları, bir sandalyenin arkasındaki buruşuk elbisesi ve hâlâ masanın üzerindeki kahvaltı tabağı düşünülürse. Anatomi masasındaki bir ceset gibi hepsi Prens’in gözlerinin önündeydi. “*Bir köpeği mi?* Hayır, neden?”

“Yakın zamanda ölüp ölmediğini merak ettim. Şu ana kadar tanıştığım en iç karartıcı insan gibi görünüyor da.”

Lin oturması mı yoksa ayağa kalkması mı gerektiğinden emin değildi. Masaya yaslanmayı tercih etti. Çıplak ayaklarının, elbisesinin sadeliğinin, örgüsüz saçlarının anormal derecede bilincindeydi. Gevşek, bakır bukleleri sırtına düşüyordu. “O, Oren. Hep öyledir, her zaman öyleydi. Burada ne yapıyorsun Monsenyör?”

“Bana öyle deme,” dedi Conor oldukça sert bir sesle. Lin bir nefes aldı, yine dün geceki gibi mi olacaktı? Tuhaf, yarı öfkeli, ne yapacağı belli olmayan biri gibi mi? “Bana Conor demeni tercih ederim. Büyükbaban gibi.”

Lin ona baktı. “Bunu yapamam. Ben bir kraliyet mensubu ya da asil değilim, bu çok,” -*samimi*- “fazla tanıdık olurdu. Ya birisi kulak misafiri olursa?”

“Tanıdık,” dedi Prens. Bu kelimeyi duyunca dudakları kıvrıldı. “Buraya geldim Domna Caster çünkü dün gece seni öperek korkutmuş olabileceğimi anlıyorum. *Tam olarak* hatırlamıyorum,” -sanki bir örümcek ağını silkiyormuş gibi elini salladı- “ama seni temin ederim ki bunda hiçbir anlam ya da kötü niyet yoktu. Ben pek çok insanı öperim.”

Lin kızardı. Akşamın o kısmından Mariam’a bahsetmemişti, aslında olan bitenden pek bahsetmemişti. Ne Luisa’nın ağlamasından, ne kendi dansından, ne öfkeli sözlerinden ne de Prens Conor’ın arkasından çıkarken duyduğu öfkeden. Ve tabii sonrasında olan şeyden de. “Gerçekten umarım ki,” dedi Lin, “bu önemli sabahını buraya gelip bana zaten bildiğim bir şeyi anlatmak için harcamamışsındır.”

Conor’ın gözlerinde bir şey parladı. Lin her ne kadar öyle olduğunu sansa da bu öfke değildi. Önceki gece çok öfkeliydi. Şu anki ifadesi daha çok tutkulu bir şaşkınlığa benziyordu, sanki bir denkleme çözmeye çalışıyor ama yetersiz kalıyor gibi.

“Pekâlâ,” dedi. “Haklısın. Buraya sadece seni öptüğüm için özür dilemeye gelmedim.”

Lin doğrudan ona baktı. Bunun her zaman bir fark yarattığını düşünürdü. Onun bakışlarını yakalayabildiğinde, kendisine bakmasını ve *görmesini* sağlayabilirdi. Pek çok insanın Prens’in gözlerine baktığını düşünmüyordu. Kraliyet ailesinden birinin gözlerine dikkatle bakmak her türlü sırrı ortaya çıkarabilir, huzursuzluk yaratabilir, kendilerini tanrılar kadar güçlü sanan İmtiyazlı Ailelerin üyelerine aslında öyle olmadıklarını hatırlatabilirdi.

Bakışları buluştu ve sabit kaldı. Odanın loşluğunda Prens’in gözleri, bir ateş çemberi olan tacı dışında Lin’in önündeki en parlak şey gibi görünüyordu. “O halde neden buradasın Prens Conor?” diye sordu.

Conor ceketinden bir şey çıkardı. Yırtık pırtık kahverengi bir pakete benzeyen, kare şeklinde bir şey. “Dün gece bana bencil bir piçsin dedin ama bencil bir piç sana bunu hediye eder miydi?”

Nesneyi ona uzattı. Lin bunun bir kitap olduğunu fark etti. Deri kapağı yırtılmış ve yıpranmıştı. Eli hafifçe titreyerek onu elinden alırken, üzerindeki yarı solmuş olan başlığı tanıdı: *Qasmuna'nın Eserleri*.

“Ahh,” diye nefes aldı Lin. Dokunduğu sayfaların ne kadar yumuşak ve kırılgan olduğunu hissetse de onları çılgınca çevirmeye başladı. Kelimeler, pek çok kelime ve çizimler... farklı parlaklık derecelerinde kendisinininkine benzeyen taşlar ve talimat olabilecek numaralı sütunlar...

“Sanırım bunu tahmin etmeliydim,” dedi Prens kuru bir sesle. “Büyükbaban da bana hiçbir şey için teşekkür etmez.”

Lin birden Andreyen'in söylediklerini hatırlayarak kendini başını kitaptan kaldırmaya zorladı. *Kitabımızı başka birisinin aradığına dair mırıltılar var. Duyduğuma göre büyük bir özveriyle arıyormuş.*

“Bunu şehirde arayan *sen miydin?*”

Yeni favori oyuncağını almış küçük bir kız gibi onu hâlâ göğsüne bastırıyordu. Prens'in ağzının kenarlarında bir gülümsemenin belirdiğini gördü.

“Onu bulmak için Castellane’i altüst ettim,” dedi Conor. “Sonunda onu Labirent’teki bir tüccarın koleksiyonunda buldum. Koleksiyoncuların bu tür şeyler için büyük meblağlar teklif ettikleri Marakand’a götürmek üzereydi. Onu, kitabı bana satarak daha fazla para kazanacağına ikna ettim.”

“Ama... bunu neden yaptın? Bunu istediğimi nasıl bildin?..”

“Bundan bahsetmiştin. O gece Marivent’te.”

Lin onun kırbaçlandığı geceyi hatırladı. Conor'a kitap, Maharam ve Shulamat hakkında her şeyi anlatmıştı...

Ancak onun gerçekten *dinlediğini* düşünmemişti. Belli ki dinlemişti. Göğsünün içinde sıcak bir şey alevlendi. Minnettarlık... ama minnettarlık onu her zaman rahatsız ederdi ve şimdi paniğe kapılıyordu.

“Ama benim onu arıyor olmam senin için neden önemli?” dedi. “Bana ödeme yapmana gerek yok, bunu sana daha önce de söylemiştim...”

Conor artık gülmüyordu. “Evet,” dedi. “Kel'i iyileştirmenin karşılığı olarak sana teklif ettiğim yüzüğü reddettin. Beni iyileştirmek için hiçbir şey almadın. Ama bu sana borçlu olmadığımı anlamına gelmiyor. Ve ben borçlu kalmaktan nefret ederim.”

Yalınayak, karışık saçlı ve inatçı görüntüsünün komik olduğunu fark eden Lin kendini topladı. “Ne fark eder ki? Sen bir prensisin... Benim gibi birine hiçbir şey borçlu olamazsın.”

“Ama bunun doğru olmadığını biliyorsun. Beni kurtardın. Kılıç Kapan'ımı kurtardın.” Öne doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Lin uzaklaşamadı çünkü masa tam arkasındaydı. “Ve sana borçlu olduğum sürece bunu unutamam. Seni düşünüyorum -sana olan borcumu- ve bu düşüncelerden kurtulamıyorum. Ateş gibi beni sarıyor.”

“Ve şimdi benden seni tekrar iyileştirmemi istiyorsun,” dedi Lin yavaşça. O kadar yakındı ki, bir önceki gece olduğu kadar yakın olmasa da gözlerindeki açık gümüşü beyaz lekeleri görebiliyordu. “Sebepe olduğum ateşi. Bana olan borcunun sebepe olduğuydu.”

“Bu bir hastalık,” diye fısıldadı Conor. Lin, Prens'in nefesinin saçlarını karıştırdığını hissetti ve tüyleri diken diken oldu. “Düşüncelerime ihtiyacım var. Özgürlüğüme. Bunu anlamalı-

sın doktor.” Bakışlarını kızın elindeki kitaba çevirdi. “Herkes bir şeyler ister,” dedi. “Bu insanların doğasında var. O kadar da farklı biri olamazsın.”

Lin’in eli kitabı daha da sıkı kavradı. Ona istediğini vermek istemeyen -eğer itiraf etmek gerekirse, Prens’in gözünde sıradan biri olmak istemeyen- bir yanı, kitabı ona geri vermek istiyordu. Ama Mariam’ı, Prens için bir pelerin yapma düşüncesiyle parlayan gözlerini düşündü ve bunu yapamadı. Bu delilik olurdu.

Qasmuna’nın kitabını masaya koydu. Prens’e bakmak için arkasını döndü. “İşte,” dedi. “Kitabı aldım. Bu artık beni unuta-
bileceğin anlamına mı geliyor?”

Conor hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Eğer hastası olsa, Lin parmaklarını boğazının pürüzsüz tenine koyar, hafifçe bastırır ve nabzını parmak uçlarının altında hissederd. *Nefes al, nefes al*, derdi.

Ama Conor onun hastası değildi. O, Castellane Prensi’ydi ve o sırada kıza doğru eğilip dudaklarını Lin’in kulağına yaklaştırdı. Lin arkasında duran masanın kenarını kavradı, karnında ve bacaklarında sıcak bir dalgalanma hissetti. Prens’in sesi kulağına sert geldi. “Ben,” dedi Conor, “seni çoktan unuttum.”

Lin kaskatı kesildi. Conor’ın keskin bir şekilde nefes aldığını duydu ve Prens hızla ondan uzaklaşarak gitti. Kapı arkasından kapanınca Lin masaya yaslandı.

Gözlerini kapattı. Prens evinden çıkarken dışarıda yaşanan kargaşayı duyabiliyordu; muhtemelen Castellane Prensi’nin Lin Caster’ı ziyarete geldiğini duyan herkes şimdi sokakta sıraya girerek meraklarını gideriyordu. Onlara Prens’in sadece bir borcu ödemeye geldiğini söylerse ne olacağını merak etti. Kendisine inanacaklarından oldukça şüpheliydi.

*

Kel, harap olmuş taş kemerden geçerek Arsenal Yolu'na doğru ilerledi. Daha önce Labirent'e hiç gündüz girmemişti. Gece Bahçesi'ndeki çiçekler gibi o da ancak gün batımından sonra uyanıyordu.

Görüntülerin çoğu, parlak güneş ışığı ve tepedeki mavi gökyüzü sayesinde daha iyi hale geliyordu, ancak Labirent bunların arasında değildi. Sert aydınlatma, bölgenin tüm pürüzlü kenarlarını ve pis köşelerini açığa çıkarıyordu. Onları yumuşak bir maviye dönüştüren gecenin gölgeleri yoktu. Sarhoş soylular, âlemle geçen bir gecenin ardından tökezleyerek evlerine dönerken terk edilmiş dükkânların duvarlarına kusmak için duruyordu. Haşhaş evlerinin kapıları açık duruyor, bağımlıların seğirdiği çıplak ahşap zeminler ortaya çıkıyor, sabah ışığı onları rüyalarından çıkarıp acı veren bilince taşıyordu. Yol kenarındaki genelevler hâlâ açık olmasına rağmen kapılardan içeri girip çıkan çok az müşteri vardı. Geceleri çalışan yardımcılar tunikleri ve külotlarıyla balkonlarda rahatça uzanıyor, *karak* ve Hind'den elle sarılmış puro içiyorlardı. Binaların arasına kurulan yiyecek tezgâhlarında, çantalarında sakladıkları çukurlu metal servis kâselerini taşıyan denizcilere, üzeri balık veya meyveyle doldurulmuş Shenzan pirinç lapası servis ediliyordu. Denizciler sık sık, çeşitli halka açık sarnıçlarda onları mideye indirirken görülürdü.

Kel neredeyse amacını unutarak oradan geçecekti. Jerrod'un geçen gece onu getirdiği karartılmış pencereci deponun önünden.

Bu çatlak cephenin içinde, en azından geceleyin, canlı bir kabare sakladığına inanmak zordu. Burası şu an son derece sessiz ve ıssız görünüyordu. Kel ön kapıyı çalarken üzerinde meraklı gözlerin olduğunu farkındaydı. Cevap gelmedi, bu yüzden kulpu çevirmeyi denediğinde kilidin açık ancak çerçevesine sıkışmış olduğunu gördü. Denize ve nemli havaya bu kadar yakın

olan bu bölgede ahşap sık sık şişip yamulurdu. Kel kapıyı omuzuyla açıp içeri girdi.

Hatırladığı uzun koridorda neredeyse hiç ışık yoktu, sadece siyah boyalı pencerelerde boyaların sıyrıldığı noktalardan içeriye ışık sızıyordu. Kel sessizce devasa ana odaya doğru ilerledi. Oda boştu, neredeyse tamamı yanmayan cam fenerler devrik masaların ve kırık mobilya parçalarıyla dolu zeminin üzerinde sallanıyordu. Terk edilmiş sedef oyun fişleri, ters çevrilmiş karga yuvasını çevreleyen tozlu zeminde payetler gibi parlıyordu.

Kel, merdivenlerden ikişer ikişer yukarı koştu. Beklediği gibi bir şey bulamadı. Depo sanki yıllardır terk edilmiş gibiydi; Prosper Beck'le buluştuğu oda tamamen boştu, hatta Şarkı Söyleyen Maymun Şarabı kutuları bile gitmişti.

Karanlıkta yönünü bulmak için elini duvarda gezdirerek alt kata geri döndü. Prosper Beck'in karargâhını sık sık bir yerden bir yere taşıdığını biliyordu ama bundan daha fazlası vardı. Burada tüm süslemeler yağmalanmış, tamamen terk edilmişti. Bir şeyler olmuştu.

Ana odada durdu, yerde tek bir kadife yastık vardı, kenardaki bir yırtıktan küçük bir beyaz tüy dalgası sarkıyordu. Antonetta'nın elindeki boş ve parlak altın madalyonu düşündü ve içinden bir öfke dalgası geçti, o kadar yoğun bir hayal kırıklığıyla karışmıştı ki neredeyse umutsuzluğa benziyordu.

Çizmeli ayağını karga yuvasının direğine dayayarak, var gücüyle itti. Sallanmasını bekliyordu ama o kadar hızlı düştü ki Kel, altında kalmamak için geri atlamak zorunda kaldı ve karga yuvası bir kum fırtınası gibi havaya toz ve kıymık gönderen bir kuvvetle depo zeminine çarptı.

"Beck!" Kel başını kaldırıp boş kancalara ve ikinci katın ışiksiz iç pencerelerine baktı. "*Ne cehennemdesin, Prosper Beck?*"

“Kel.”

Kel döndü. Merdiven boşluğunda siyah Sürüngen kıyafeti giymiş tanıdık bir figür duruyordu. Gümüş çeyrek maskesi, çizmeleri gibi parlıyordu. Kapüşonu yukarı çekilmişti. Yüzünü yarı kapatıyordu ama Kel onun kaşlarını çattığını görebiliyordu.

“Jerrod,” dedi Kel.

“Sana görgü kurallarını öğrettiklerini sanıyordum,” dedi Jerrod. “Sarayda.”

“Görgü kuralları şu anda beni hiç ilgilendirmiyor,” dedi Kel. “Beck’i görmek istiyorum.”

Jerrod içeriye biraz daha girdi ve karga yuvasının enkazına ilgiyle baktı. “Bunu bir kez yaşamadık mı? Beck seni ikinci kez görmek istemediğini ifade etti. O kadar da çekici değilsin.”

“Neden zamanımı boşa harcadığımı bilmek istiyorum.”

Jerrod ters çevrilmiş bir masaya atladı, masanın bacakları yana doğru sallandı. “Madalyonu kızdan alamadın değil mi?”

“Aldım,” dedi Kel. “Ama boştu.”

Jerrod tavana baktı. “Yani içine göz mü attın? Beck bundan hiç memnun olmayacak.”

Kel tereddüt etti. Madalyonun sahte tabanındaki gözde yer alan olan çim halkadan bahsedebilirdi. Ancak bu hem Antonetta’ya ihanet hem de henüz paylaşmak istemediği bir stratejik bilgi gibi görünüyordu. Eğer Beck yüzüğü bilmiyorsa ona söyleyen kişi olmasının bir anlamı yoktu. Eğer biliyorsa da tüm bunların ne anlamı vardı? Beck neyin peşindeydi?

“Sen onun fikrini önemsiyorsun, ben önemsemiyorum,” dedi Kel. “Antonetta madalyonu kendisi açtı. Ve o zamandan beri bu beni deli ediyor. Beck neden beni içi boş bir kolye almam için göndersin ki? Bana içeride bilgi olduğunu söyledi ama bu Antonetta’nın tarzı değil. Ne tür bir bilgi? Bunun

annesiyile bir ilgisi var mı?” Kel sabırsızlanarak devam etti. “Sonra aklıma geldi. Beck anlamsız sorularla delirmemi *istiyor*. Madalyona ve Alleyne'lere bakmamı istiyor, böylece başka bir yere, yani bakmamı istemediği bir yere bakamayacağım. Bütün bunlar beni buraya gelip *gerçekten* ne istiyor sorusunu sormaya yöneltti.”

Jerrod, limanın deniz duvarı boyunca oturan küçük bir çocuk gibi ayaklarını salladı. “Şey. Bunu öğrenemeyeceksin.”

“Onu *göreceğim*. Beni durduramazsın.”

“Eğer bulursan görürsün. Çünkü ben bulamam.”

Kel kıpırdamadı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani gitti. Castellane'den ayrıldı.”

“Yalan söylüyorsun...”

“Söylemiyorum,” dedi Jerrod odayı işaret ederek. “İstersen bunu arkadaşın Eskici Kral'a onaylatabilirsin. Eminim şu ana kadar söylentileri duymuştur. Labirent artık Beck'in değil ve büyük olasılıkla Andreyen yakında kendi adamlarını buraya salmak isteyecektir.”

Kel, Mayesh'i düşündü. *Garip. Genellikle hiç kimse güçlü bir pozisyondan isteyerek ayrılmaz.*

“Beck burada geliyordu,” dedi Kel. “Neden bu kadar aniden ayrıldı?” Gözlerini kıstı. “Öte yandan, Tepe'de önemli biri olan patronuna ihanet etmeyi planlıyordu. Acaba patronu, Beck'in onu sırtından bıçaklamayı umduğunu fark etti mi?”

Jerrod tebeşir tozuna bulanmış ellerini kaldırdı. “Çok küçük düşünüyorsun Anjuman. Beck'in patronunun kim olduğunu bilmiyorum. Bazı şeyleri bilmemek daha iyidir. Ben cahilliğimle mutluyum. Ama tek bir şeyi biliyorum. Sen her zaman yaptığın gibi Prensini ve Aurelian Hanedanı'nı düşünüyorsun oysa Beck tüm Castellane'i düşünüyordu.”

“O, Castellane’in tamamı hakkında ne biliyordu ki? Labirent de şehri Saray’dan daha fazla temsil etmiyor.”

“Sana mesaj bırakacak kadar biliyordu,” dedi Jerrod. “Bu arada sen Beck’e seslendiğinde buraya gelmemin tek nedeni de buydu. Çünkü Beck senin geleceğini biliyordu ve geldiğinde sana şunu söylememi istedi.” Sanki içinde bir mesaj yazılmış gibi düşünceli bir şekilde avcuna baktı. *“Tepe için bela yaklaşıyor, Anjuman ve Marivent muaf olmayacak. Ne kadar kötüleşeceği hakkında hiçbir fikrin yok. Kan, yükseklerden derinlere doğru akan. Tepe onun içinde boğulacak.”*

Kel ensesinin karıncalandığını hissetti. “Bu hakikaten bir uyarı,” dedi. “Fakat Beck benim refahımla ilgilenmiyor. Bu da oynadığı başka bir oyun olabilir, değil mi?”

Jerrod esrarengiz bir şekilde gülümsedi. “Bazı insanlar yalnızca deneysel kanıtlarla ikna oluyor sanırım. Kimsenin uyarılarına kulak vermene gerek yok Anjuman. Ortalıkta dolaşıp kendin keşfetmekten çekinme.”

“Doğru.” Kel kapıya doğru yöneldi. Yarı yolda durdu ve döndü. Jerrod hâlâ devrik masada oturuyor, maskesi çeyrek ay gibi parlıyordu.

“Bana söyler misin?” dedi Kel. “Neden beni öldürmedin? O gece Sürüngenin beni bıçakladı. Benim Conor olmadığımı anladığında başına bela açabileceğimden endişelenmedin mi?”

Jerrod, “Başıma bir sürü bela açtın,” dedi. “Cevap basit. Duvarda Ji-An’ı gördüm. Seni canlı bırakmaya kararlı görünüyordu ve ben de Eskici Kral’a karşı çıkmak istemedim.”

Bu yeterince sağlam bir nedendi ama Kel’e pek de uymuyordu. Bütün bu durumla ilgili bir şeyler içini kemiriyordu. “Bana gerçekten işe yarar bir şey söylemeyeceksin, değil mi?” dedi.

“Hayır,” dedi Jerrod hoş bir tavırla. “Beck’e karşı son sorumluluğumu da yerine getirdim. Artık başka iş arama zamanım geldi. Belki Eskici Kralının cömert olup olmadığına bakarım. İyi bir Sürüngen her zaman işine yarar.”

“O benim Eskici Kralım değil...” diye söze başladı Kel ve neredeyse gülecekti. Jerrod’un onu kandırmasına izin veriyordu ama bu işin sonu ne olacaktı? “Biliyor musun? Hiç durma, yap. Ona selamını iletirim.”

“Bu arada güzel zehirciye de selamımı ilet,” dedi Jerrod. “Artal Gremont’un Castellane’e dönmesini bekleyen tek kişi o değil, biliyorsun.”

Ve sırtıttı.

Kel, Kızıl Meydan’a yaklaşırken, Andreyen’le en son konuştuğunda onunla olan ilişkisini kestiğinden ne kadar emin olduğunu hatırladı. Eskici Kral unvanının vârisi Andreyen Morettus’a hiçbir şey borçlu değildi. Ama yine de buradaydı, ayakları onu Warren’dan Kara Köşk’e taşırken neredeyse bir rahatlama hissediyordu. Jerrod çok ikna ediciydi ama Kel pek çok ikna edici insan tanıyordu. Büyük saatlerinin önünde oturan, her biri güvenilirmez, her biri kendi tarzında ikna edici olan Konsey’i düşündü.

Elbette Andreyen’e de güvenilirmezdi. Ama asıl mesele güven değil, diye düşündü Kel. Önemli olan birine hangi yönlerden güvenilebileceğini ve onun hangi yönlerden yalan söyleyebileceğini bilmektir. Ve Kel, Andreyen’in bu konuda yalan söyleyeceğini düşünmüyordu.

Meydanın ortasındaki bahçe güneş ışığında pırıl pırıl ve yemyeşildi. Kel köşke yaklaştığında kapının açıldığını gördü ve Merren ile yüksükotu ceketini giymiş olan Ji-An onu karşılamak

için merdivenlerden aşağı indiler. Ji-An'ın kapıyı arkasından sıkıca kapattığını gördü. Bu nedenle içeri girmesine izin verilmeyeceğini düşündü. Henüz değil.

“Beni görmek istemiyor mu?” dedi orta basamaklardan birine oturan Merren’e. Çocuk, manşeti yeşil ve tehlikeli görünen bir şeyle lekelenmiş olan sarı bir ceket giyyordu. Kel, Jerrod’u düşündü: *Güzel zehirciye selamımı ilet.*

Merren yana kayabilirdi ama Ji-An'ın doğasında böyle bir şey yoktu.

Kız dümdüz dönüp Kel’e kaşını kaldırdı ve “Andreyen’i görmek istiyorsan, kendisi burada değil,” dedi.

“Bekleyebilirim,” dedi Kel.

“Bütün gün mü?” dedi Ji-An. “Duymamış olabilirsiniz ama Prosper Beck gitti. Labirent korumasız. Andreyen’in geliştirmesi gereken bir stratejisi var.”

“Demek doğruymuş,” dedi Kel. “Beck gerçekten gitti mi?”

“Gecedeki bir gölge gibi,” dedi Merren neşyle. “Bütün adamları kendilerine ne yapmaları gerektiğini söyleyecek birini arayarak ortalıkta dolaşmaya başladı.”

“Sebebi hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum,” dedi Ji-An, Kel’e yakından bakarak. “Onunla konuştun.”

“Onu tüm planlarını bana anlatması için ikna ettiğimi söylemekle övünmeyi isterdim,” dedi Kel, “ama bundan şüpheliyim. Jerrod, Castellane’e yönelik bir tehlikeyi bildiği için kaçtığını söyledi ama...”

“Ama Jerrod Belmerci’ye güvenilmez,” dedi Ji-An.

“Hımm,” dedi Merren. “Gerçekten mi? Diğer suçlulardan daha mı fazla?” Ji-An'ın şaşkın bakışını görmezden gelerek Kel’e döndü. “Andreyen’den istediğin bu muydu? Ona Beck’ten mi bahsedecektin?”

“Daha çok gittiğini doğrulatmak isteyecektim,” dedi Kel. “Andreya bana gelip Prosper Beck’i araştırmamı istedi. Ama bu soruşturma bitmiş gibi görünüyor. Yani...”

“Demek işin bitti,” dedi Merren. “Artık Prosper Beck gittiğine göre bizimle ve Kara Köşk’le işin bitti mi?”

“Sanırım Andreya, Kel’den daha fazlasını umuyordu,” dedi Kel’in kendisini izlediğinin açıkça farkında olan Ji-An ama yorumlarını Merren’e yöneltti. “Kel’in Tepe’de yapacak daha çok işi olduğunu söyledi. Yani henüz işi bitmedi.”

“Ama yine de,” dedi Kel, “şehirdeki ve Tepe’deki işlerle bizzat uğraşmaktan yoruldu. Benim sadakatim Saray’a. Conor’a. Asla bundan fazlasını yapmaya çalışmamalıydım.”

Merren yüzünü güneşe doğru kaldırdı. “İtiraf ediyorum,” dedi sessizce, “Artal Gremont hakkında bir şeyler bilebileceğini umuyordum. Ne zaman döneceğiyle ilgili yani.”

Kel bir an Jerrod’un Gremont hakkında söylediklerinden bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşündü ama Artal’ın başka düşmanları varsa bunun Merren’in zaten bilmediği bir şey olduğundan şüpheliydi.

“Döndüğünü duyar duymaz size haber veririm,” dedi. “Ama hepsi bu kadar.”

Roverge’ı, şarabı, Antonetta’nın madalyonunu, Sardou’nun tuhaf tekliflerini düşündü. Ama hepsi bulutları ya da gölgeleri kovalamaya benzemişti. Her zaman şüpheli davranışlar sergileyen başka bir asilzade olurdu. Tepe’de başka bir plan, ortaya çıkarılacak başka bir yozlaşmış sır olurdu. Bu işler her zaman böyleydi. Güç ve para, bunları elde etmek ve korumak, tepedeki ya da şehrin aşağısındaki kralların ve prenslerin krallığında olan şeylerdi.

Burası onun bölgesi değildi ve bu yolda ne kadar ileri giderse, bu onu Conor’dan o kadar uzaklaştırırdı.

Kel, Merren'e, "Özür dilerim," dedi, "senin önünde kendimi zehirlemeye çalıştım. Bu nezaketsizlikti."

Kel, Ji-An'a döndüğünde Merren şaşırmış görünüyordu. "Ve eğer şahsi işlerine burnumu soktuysam da özür dilerim. Hepimizin sırları olur ve onları saklamaya hakkımız vardır."

Ji-An, bulutların arasından görünen ay ışığı gibi parlak bir tebessümle ona baktı. "Siyah kuğuların çektiği bir araba," dedi, "kulağa muhteşem geliyor."

Kel eğilerek her ikisine de selam verdi, yabancı bir ileri gele-
ne verilen türden bir selam. "Suç işlemede iyi şanslar," dedi. Ve Morettus'a selamlarımı iletin."

Meydandan ayrılırken Ji-An ve Merren'in onu izlediğinin farkındaydı. Jerrod'un Kara Köşk'te iş arama niyeti hakkında bir şeyler söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti ama ileriki günlerde şehir dünyasında -ve belki de işlerin görüldüğü gibi olmadığı Tepe'de de- Prosper Beck'in yokluğuna uygun yeni bir düzenleme yapılacaktı.

Makabi'nin hayalinde Kraliçe Adassa kendini ona gösterdi ve Makabi bir zamanlar insan kadın olarak tanıdığı kadının başka bir şeye dönüştüğünün hemen farkına vardı. Bir bakire şeklinde görünüyordu ama *gematry* ile parıldayan kelimelerle ve gümüş zincirler gibi denklemlerle örülmüş bir bakireydi. Ve ona şöyle dedi: "Umutsuzluğa kapılma. Çok uzun süre vahşi doğada dolaştınız ama korumasız değilsiniz. Artık sizin kraliçeniz değil, Tanrıçanızım. Dünyevi bedenim yok edildi ama ben başkalaşıma uğradım. Sizi kollayacak ve koruyacağım, çünkü sizler benim seçilmiş halkımsınız."

Ve ona, çapraz korumasının üzerinde bir zamanlar şu an karşısında duranın emriyle Makabi'nin şeklini aldığı bilge kuş olan kuzgunun resminin kazınmış olduğu bir kılıç gösterdi. "Bütün halkıma sana söylediklerimi ve onlara kendimi kanıtlayacağımı anlat: Yarın bu işbirlikçi Kral'a karşı çık ve onun ordusuyla yüzleş. Sen galip geleceksin çünkü ben seninle olacağım."

Ve ertesi gün güneş doğduğunda Makabi bir kez daha Aram ordusunun başına geçti ve Aramlılar sayıca ona bir daha az olmalarına rağmen galip geldiler.

—*Makabi Kitabı*

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Kel, kendine düşünme fırsatı vermek için saraya giden uzun Kyolu kullanmaya karar verdi. Bu, Deniz Yolu anlamına geliyordu. Şehir aşağıya doğru çekilirken Kel, Jerrod'un söylediklerini düşünmeden edemedi: *Çok küçük düşünüyorsun Anjuman. Her zaman yaptığın gibi Prensini ve Aurelian Hanedanı'nı düşünüyorsun.*

Jerrod bunu bir eleştiri olarak söylemişti ama bunu duymak Kel için neredeyse rahatlatıcı olmuştu. Conor'ı korumak olan amacının yeniden doğrulanması gibiydi. Onun yeri Conor'ın yanıydı ve hem Eskici Kral hem de Prosper Beck bu sadakati ve görevi kendi amaçları doğrultusunda değiştirmeye çalışmışlardı. Onun Prens'e olan yakınlığı, avantaj arayanların daima ilgisini çekecekti, keşke kendini kılıçlara ve hançerlere karşı korumayı öğrettikleri gibi bu tür yaklaşımlara karşı korumayı da öğretse-lerdi.

Zırhında bir boşluk olduğunu fark etmemişti. Tepedeki meselelere dahil olma arzusu yoktu, onu tanıyan, *gerçekte* olduğu gibi tanıyan insanların yanında olma arzusuna sahipti. Conor'ın

sahte kuzeni, bazen Prens'in yüzünü giyen bir zırh olarak değil de yetim, gözlemci, Kılıç Kapan Kel'i tanıyanların yanında olmayı arzuluyordu. Bu, sahip olduğunu hiç bilmediği bir ihtiyaçtı. Sahip olması tehlikeli olan bir ihtiyaç...

Patikanın tepenin kenarından kıvrılarak şehri arkasına gizlediği kısma ulaşmıştı. Kel, patikanın yeşil tepenin denize doğru indiği bu kısmının güzelliğinden her zaman etkilenmişti. Okyanus bugün mürekkep mavisi bir yol gibiydi, küçük teknelerle benek benek doluydu. Suda beyaz izler bırakıyorlar, aralarında yükselen Tyndaris'in kuleleri denizden uzanan bir elin parmakları gibi görünüyordu. Havada tuz ve vaat tadı vardı.

Derken Vienne'i ve onun Conor'ı koruduğu gibi, kendisinin de Luisa'yı koruduğunu söylediğini düşündü. Sanki Kel'de gerçek işine ihanet eden bir nitelik hissetmişti; Falconet ve diğerlerinin onu tanıdıkları yıllardan beri hiç gözlemlemedikleri bir nitelik.

Marivent'e giden son çeyrek mil boyunca patika dik bir şekilde yukarıya doğru eğimliydi. Kel, deniz kayalıklarının ve çok yukarısındaki duvarların gölgelerini görebiliyordu. Sonra yolun aşağısında garip bir manzara belirdi. Aşağıdaki tepeden denizin üzerine çıkan ahşap bir platform uzanıyordu. Deniz Yolu onun üzerinde devam ediyordu ve yolun altındaki alan girintiliydi, bu da platformun dağa kazılmış bir oyuktan çıkması gerektiği anlamına gelirdi. Kel platformu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu ama herhalde birdenbire dağın içinden *belirmiş* olamazdı?

Kırmızı ve altın rengi bir parıltı vardı; kale muhafızlarının alevler kadar parlak üniformaları. Sanki dağın içinden çıkmışlar gibi iki tanesi platformda belirdi. Aralarında kolları arkadan bağlı, mücadele eden bir adam vardı. Saçları darmadağınık, dağınık sakalı kanla keçeleşmişti. Yüzü morarmıştı, gözleri yarı

kapalıydı ama üzerinde güneş ışığında parıldayan minik boncuklarla işlenmiş güzel bir pelerin vardı. Takımyıldızların şekillerini gösteren boncuklar: Aslan, Arp, İkizler.

Bu adam Fausten'di.

Trick'ten buraya sürüklenmiş olmalıydı. Belki de kendisi için gelen gardiyanlarla savaşıyordu. Belki de onları bekliyordu ve adamlar onu dövmüşlerdi.

Muhafızlar birbirlerine dönüp kısık sesle konuşuyorlardı. Zaten denizden esen rüzgâr sesi boğuyordu. Kel kendi nefesini duyabiliyordu, kulakları keskindi ama daha fazlasını duymuyordu.

Bir kekik çalısının arkasına çömeldi. Yolun yukarısına ya da aşağısına doğru tırmanmayı deneyebilirdi ama bu onu aşağıdaki platformdan net şekilde görülebilecek hale getirirdi. Yemyeşil kıyafetlerinin tepenin yeşillikleri arasında kamufle edildiği bu noktada saklandı.

Aşağıyı net şekilde görebiliyordu. Ama göremiyor olmayı diledi. Fausten hiç ses çıkarmasa da mücadele ediyordu. Korkuluklardan birine tekme attı, sonra donup kaldı, yeni bir figür platforma çıktığında dehşet dolu gözleri ileri geri hareket etmeye başladı.

Kral Markus. Güneşe karşı çok büyük görünüyor, altın tacı soluk saçlarının üzerinde parlıyordu. Pelerini ağır bir gümüş broşla omzuna tutturulmuştu ve elleri her zamanki gibi siyah eldivenlerle kaplıydı. Bir adım gerisinden Jolivet geliyordu. Duruşu sert, yüzü ifadesizdi.

Kale muhafızları, dizlerinin üzerine çöken Fausten'ı hemen serbest bırakınca Kel şaşırdı. Her iki muhafız da dağa doğru gözden kayboldu. Jolivet sanki bilerek uzak duruyormuş gibi, birkaç metre ötede bekledi. Bir katılımcıdan çok tanık gibiydi.

Markus, danışmanını pelerininden yakalamak için uzandı ve onu ayağa kaldırdı. Adamı kendine doğru çekti ve denizin sesi, martıların çığlıkları arasında Kel onun Malgasi dilinde bağırdığını duydu: “*Miért árultál el? Tudtad, benim sis történni. Tudtad, hony mi leszek...*”

Neden bana ihanet ettin? Ne olacağını biliyordun. Neye dönüşeceğimi biliyordun.

Fausten başını sallıyordu. “İlacınız,” diye haykırdı ama Malgasi dilinde değil, Castellane dilinde cevap verdi. “Onu sadece ben yapabilirim. Eğer beni öldürürseniz hastalığınız daha da kötüleşir. Neyin gelmekte olduğunu biliyorsunuz lordum, neyin gelmekte olduğunu biliyorsunuz...”

Kral öfkeyle kükredi. Fausten’ı yakalayıp ayağa kaldırdı. Fausten defalarca çığlık attı; martıların çığlıklarıyla eşleşen tiz sesler çıkarıyordu. Kel, Fausten’ın ayaklarının çıplak olduğunu gördü. Arkalarında kanlı izler bırakarak ahşabı dövdüler.

Bu işkence sonsuza kadar sürecekmış gibi görünse de Kel yalnızca birkaç saniye süreceğini biliyordu. Fausten, amansız Kral platformun kenarına doğru ilerlerken şiddetle mücadele etti. Kral dövülmüş olan adamı siyah eldivenli elleriyle kavrayarak sanki bir çift çizmeden daha ağır değilmiş gibi kaldırdı ve korkuluğun üzerinden aşağıya fırlattı.

Fausten düştü ve havadan inen bir kuş gibi denize doğru fırladı.

Vücudu dalgalara çarptı. Sular ses çıkarmadan sıçradı ve sonra adamın kafası dalgalarda uzanan karanlık bir nokta halinde belirdi. Deniz etrafında dalgalanırken çığlık atıyormuş gibi görünüyordu. Altında siyah bir gölge yükselince Kel’in midesi ağzına geldi. Karanlık, yumrulu yeşil, koyu mavi suların içinde kendini gösterdi. Rengi solmuş, bıçak gibi keskin dişlerle kaplı geniş ağzı esnedi. Kel, uzaktan bile yaratığın gözlerini görebildi-

ğini hayal etti. Ağzını kapattığında sarı ve yuvarlanan gözlerini, jilet gibi keskin dişlerin arasından akan kanı. Uğultulu bir çığlık, çaresiz bir son darbe ve okyanusun yüzeyine kir gibi yayılan büyük, kırmızı bir leke.

Timsah, dalgaların yükselmesiyle ortadan kayboldu. Fausten'in kafası hâlâ suyun üzerinde yüzüyordu, boğazının kırmızı kısmı artık vücuduna bağlı değildi. Sonra suyun altındaki gölge geriye doğru kıvrıldı ve başını da aşağı çekti.

Her şey çok uzak görünüyordu, sanki çok uzakta oluyormuş gibi. Kel, parmaklarını toprağa batırdı. Artık çalı çamlarının dallarındaki rüzgârdan ve kendi sert nefes alışından başka hiçbir şey duyamıyordu. Eldivenlerindeki tozu silkeleyip dağa doğru ilerleyen Kral'ı izledi.

Bir dakika sonra, sahneyi hareket etmeden izleyen sessiz tanık Jolivet de Kral'ı takip etti. Jolivet görüş alanının dışına çıkarken sanki bir hareketle uyarılmış gibi başını kaldırdı. Gözleri Kel'inkilerle buluştu. Buz parçaları gibi soğuk ve ölüydü.

Eskici Kral, *Sen Elçi Jolivet olacaksın, demişti. Ve Orfelinat'a gidip oradaki korkmuş çocuklar arasından bir sonraki Kılıç Kapan'ı seçmek, tıpkı onun olduğu gibi senin görevin olacak. Sıradaki seni. Ve bunu yapmak bir parçanı öldürecek.*

Bir dakika sonra Jolivet gitmişti. Dağın içinden derin bir inleme sesi geldi; dişlilerin ve makaraların takırtısı. Platform Tepe'ye doğru kayarak geri çekilmeye başladı; saniyeler içinde, olağandışı bir şey olduğuna dair tüm kanıtlarla birlikte yok oldu. Kel ayağa kalktığı anda, Fausten'in öldüğü deniz yüzeyinin bile yeniden pürüzsüz, mavi-yeşil ipekten oluşan, dalgasız bir genişlikte olduğunu gördü.

Kel, Marivent'e giden patıkaya doğru ilerlemeye başladı. Sanki morfin verilmiş gibi uyuşmuştu. Biberiye ve lavanta çalıla-

rının arasına kusmak için yarı yolda durmak zorunda kaldığında her şeyden çok şaşır-
dı. Kendisini hasta hissettiğinin farkına bile
varmamıştı.

Onu dostça bir sözle içeri alan kapı görevlisine yeterince
normal görünmüş olmalıydı. Yüzüne su çarpmak için Castel
Mitat'ın avlusunda durdu. Conor'la paylaştığı odasına doğru
yürürken kalbi hızla çarpıyordu.

Conor oradaydı, pencere pervazında oturuyordu. Kel içeri
girdiğinde başını kaldırdı. Onda farklı görünen bir şey vardı,
gülümsüyordu ve tebessümünde gerçek bir rahatlık vardı, sanki
omuzlarındaki yükten kurtulmuş gibiydi. Kel, Conor'ın en son
bu şekilde gülümsediğini, Prosper Beck'i öğrenmeden evvel gör-
müştü.

Kel, onun yüzündeki bu ifadeyi bozmak zorunda kalmaktan
nefret ediyordu. Ancak Conor'ın bilmesi gerekiyordu, bu ondan
saklayabileceği bir şey değildi. "Con," dedi, sesi beklediğinden
daha sertti, "sana söylemem gereken bir şey var. Babanla ilgili."

İkinci Nöbet'ti ve okumaya yetecek kadar ay ışığı yoktu. Lin iç
çekerek lambaları yakmak için ayağa kalktı. Bütün öğleden son-
ra ve akşama kadar mutfak masasında oturmuş, Qasmuna'nın
kitabının çevirisini yapmış ve dikkatli notlar almıştı.

Elbette orijinal kitaba değil. Onun üzerine yazmaya cesaret
edemezdi. Üstelik sayfalar zaten gevşek ciltlenmişti, kâğıt eskidi-
ği için yumuşaktı, parmak uçlarının altında neredeyse toz haline
geliyordu.

Artık lambalar yandığı için Lin masaya ve soğuk bir fin-
can *karak*'ına döndü. Elbette hâlâ anlamadığı pasajlar vardı,
bu yüzden kitabı ertesi gün Kara Köşk'e götürmeyi planladı.
Andreyen'in çalıştırdığı sahtekârlar ve hırsızlar arasında mutla-

ka biri Callatian dilini tercüme edebilirdi. İş o noktaya gelirse Kel'in de yapabileceğini düşünüyordu.

Kitapta büyü'nün şifa için nasıl kullanıldığına dair pek çok bölüm vardı. Bunlardan ilki Kaynak Taşları hakkında öğrendiklerinin devamıydı: Geçmişte büyücüler güçlerini, iyileştirmek için kullanabiliyorlardı ancak ölmeden harcayabilecekleri bu güç sınırlıydı. Enerjiyi taşlarda depolayabilenler daha fazlasını yapabildiler. Süleyman (hain) sınırsız enerji taşıyabilen taşlar yarattığında, iyileştirme yeteneği de neredeyse sınırsız hale geldi. Qasmuna, *bir adam savaş alanında ölse bile, büyücü-şifacı gelip onu savaşmaya devam etmesi için ayağa kaldırır*, diye yazmıştı. *Yaraları iyileşemese bile adam yine de savaşır.*

Bu, tüyler ürpertici bir görüntüydü ve Lin'in duraklamasına neden oldu. Hatta kitaba dönmeden önce ayağa kalkıp odasında bir tur atmak zorunda kaldı. Her gücün kötülük için kullanılabileceğini hatırlattı kendine. Ama o bunu yapmazdı. O sadece Mariam'ı iyileştirmek istiyordu. Ama taş, Conor'ı iyileştirmek için kullanıldığından bu yana, ölü gibiydi. Ve Lin kendi gücünü taşa koymanın, ona yeniden güç aşılamanın bir yolu olduğunu bilmesine rağmen bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Lin'in dikkatle okumaya devam ettiği Qasmuna'ya göre, mesele bağlayıcı bir konuydu. Bir Kaynak Taşı'nın, kullanıcısına bir dizi adımla bağlanması gerekiyordu. Bazıları basit görünüyordu, bazıları ise Lin'in sözlükle bile henüz anlayamadığı kelimeler içeriyordu. Taslakta Lin'in boş bulduğu yerler de vardı. Bu bölümlerin bir zamanlar Söz'ün yazılı olduğu ve Tanrıça onu dünyadan kaldırdığında kaybolan kısımlar olduğunu tahmin ediyordu.

Yine de. Kendini taşa bağlamayı denemesine yetecek kadar şey vardı, neden şimdi yapmayacaktı ki? Neden bekleyecekti?

Gözlerini önündeki sayfaya sabitledi, gümüş kaidesi içine gömülü olan taşı eline aldı. Kitabın ondan yapmasını istediği ve Prens Conor'ı iyileştirdiğinde içgüdüsel olarak yaptığı gibi elini kalbinin üzerine koyup gözlerini kapattı.

Taşın kendi kalbi olduğunu hayal etti. Onun göğsündeki canlı bir parça olduğunu. Kalbi gibi, ışıkla attığını.

Bir an için saçında bir rüzgâr hissetti ve duman kokusu aldı. Aram'daki kulenin tepesinde taşı göğsünde nabız gibi atarak ayağa kalkan Süleyman'ı gördü...

Gözleri aniden açıldı. Kalbi neredeyse acı verici bir şekilde çarpıyordu, sanki daha fazla koşamayana ve nefes almak için çölmek zorunda kalana kadar dümdüz koşmuş gibi.

Eli acıdı. Açtı ve avcundaki taşla baktı. Hâlâ solgundu, kör bir göz kadar süt gibiydi ama şimdi içinde hareket eden bir şey mi vardı? Bir yangından çıkan ilk duman gibi derinlerde bir girdap... Lin'in aklının bir köşesinde bir fısıltı.

Kullan beni.

Ön kapısı hızla vuruldu. Lin ayağa fırladı ve saklamak için masa örtüsünü Qasmuna'nın kitabının üzerine doğru örttü.

"Lin!" Tanıdık bir ses. "Ben Chana. Mariam..."

Lin kapıyı hızla açtı. Chana Dorin eşikte duruyordu, geniş yüzü endişeyle kırışmıştı.

Lin'in sessiz sorusuna yanıt olarak, "Çok kötü, Lin," dedi. "Öksürüyor ve kan kusuyor. Ateşi de..."

"Geliyorum." Lin taşı tuniğinin cebine koydu, çantasını aldı ve çıplak ayaklarını Josit'in Hind'den getirdiği işlemeli terliğin içine soktu. Sault'un karanlık sokaklarında koşarken kalbi küt küt atarak Chana'yı gecenin karanlığında takip etti.

Mariam'ı Etse Kebeth'teki yatağında kontrol edilemeyen öksürükten kıvrılırken buldu. Ağzına kanlı bir bez parçası tut-

muştı ve yatak örtüsünün üzerine bir sürü bez parçası daha saçılmıştı. Tertemiz yıkanmış bir çarşaf kadar solgundu ve terden sıırılsıklamdı ama yine de Chana'ya dik dik bakmayı başarıyordu.

“Lin’i rahatsız etmemeliydin, ben iyiyim,” dedi nefes nefese. “Ben... iyi olacağım.”

Lin, Mariam’ın yatağına oturdu, çoktan çantasının kilidini açmıştı. “Sus canım. Konuşma. Chana, ateşotu ve söğüt kabuğu çayı. Çabuk.”

Chana gittikten sonra Lin, Mariam’ın üşümediğini söyleyerek öksürerek itiraz etmesine rağmen omuzlarına bir şal sardı. Kızın çenesinde ve boynunda siyahımsı kırmızı kan çizgileri vardı.

Boğuk bir sesle, “Geceleri hep daha kötü oluyor,” dedi. “Ama sonra geçiyor.”

Lin öfkeyle çığlık atmak istedi ama kızdığı kişinin Mariam olmadığını biliyordu. Hastalığa kızıyordu. Paçavraların üzerindeki kanda köpük lekeleri vardı. Kan Mariam’ın ciğerlerinin derinliklerinden geliyor, içinde hava taşıyordu.

“Mari,” dedi. “Kaç gecedir devam ediyor? Ne kadar süredir?”

Mariam başını çevirdi. Köprücükkemiklerinin keskin kısmında ter parıldıyordu. Oda kan ve hastalık kokuyordu. “Beni festivale gidecek kadar iyileştir yeter,” dedi. “Sonrasında...”

Lin, kızın ince bileğini yakaladı. Yavaşça sıktı. “Bir şey deneyeceğim,” diye fısıldadı. “Bunu sürekli söylediğimi biliyorum. Ama sanırım bu sefer gerçekten bir şans var.”

Bir yanı bunu sürekli söylemenin, Mariam’ın umutlarını yükseltip sonra da yıkmanın korkunç bir şey olduğunu biliyordu. Ama kafasındaki ses daha yüksekti: *Artık kitap sende. Çok yakınsın. Artık ölemez.*

Mariam hafifçe gülümsemeyi başardı. “Elbette. Senin için her şeye evet Linnet.”

Lin cebine uzandı ve taşı çıkardı.

Kullan beni.

Bir elinde taşı hafifçe tutarak diğer avcunu Mariam'ın kalbinin üzerine koydu. Zihninin, kuyruklu yıldızların kuyrukları gibi gökyüzünde parıldayan harfler ve sayıların asılı olduğu o duman ve kelimelerden oluşan boşluğa doğru dönmesine izin verirken Mariam'ın kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

İyileş, diye düşündü, sözcüğü tüm ayrı bileşenleriyle, sonra da bütünlüğü içinde, kavramı oluşturmak için birlikte uçan *gemetry* parçalarının hayalinde canlandırarak, dilin saklamak için oluşturduğu gerçeği ortaya çıkardı. *İyileş Mariam*.

“Ah!” Mariam'ın nefesi sessizliği bozdu ve karanlık dünya Lin'in görüş alanından çekildi. Kızın eli Lin'in omzundaydı ve kara gözleri kocaman açılmıştı. “Lin... farklı hissettiriyor.”

“Acı geçti mi?” diye sordu Lin, umut etmeye cesaret edemeyerek.

“Tam olarak değil ama çok daha azaldı.” Mariam bir nefes aldı, hâlâ sığ bir nefesti ama öncekine göre daha iyiydi.

Lin çantasına uzandı. “Seni muayene edeyim.”

Mariam başını salladı. Lin steteskopunu aldı ve Mariam'ın göğsünü dinledi. Korkunç tıklama ve fokurdama sesleri kaybolmuştu. Arkadaşı derin bir nefes aldığı anda Lin hâlâ hafif bir hırıltı duyabiliyordu ama en azından kız derin nefes alabiliyordu. Solgun yüzüne de biraz renk gelmişti ve tırnak dipleri artık mavi değildi.

Lin doğrulduğunda, “Daha iyiyim,” dedi Mariam. “Değil miyim? İyileşmedim ama daha iyiyim.”

“Gerçekten öyle görünüyor,” diye fısıldadı Lin. “Tekrar denersem ya da farklı bir şekilde denersem... kitaplara yine bakmam gerekir ama Mari sanırım...”

Mariam, Lin'in elini yakaladı. "Tevath'a gidecek kadar iyiyim, değil mi? Bu ne kadar sürerse sürsün?"

Lin bunun elbette süreceğine dair güvence verdi. Emin olmuyor ve Mariam'ın umudunu gereksiz yere yükseltmemesi gerektiğini biliyordu. Ama kendi umudu sanki göğsünün içine bir hava kabarcığı gibi baskı yapıyordu. Uzun zamandır hiçbir şey Mariam'a fayda etmemişti. Ona az da olsa yardım etmiş olmak iyimserlik için bir neden gibi görünüyordu.

Ve daha da fazlası. Bu, yaptığı her şeyin, yani Mariam'ın iyileşmesini göz önünde bulundurarak yaptığı tüm seçimlerin, belki de doğru seçimler olduğuna inanması için bir neden gibi görünüyordu. Topladığı bilgilerle yapabileceklerinin sınırına ulaştığını biliyordu. Ancak Qasmuna'nın kitabından öğrenilecek daha çok şey vardı...

"Lin?" Chana kapıda belirdi, özür diler gibi görünüyordu. "Çay konusunda emin değilim Lin, şuna bakar mısın?"

Lin bir sabırsızlık dalgası hissetti. Chana söğüt kabuğu çayının nasıl yapılacağını gayet iyi biliyordu. Broşunu tekrar cebine attı ve yaşlı kadını mutfığa doğru takip etti. Ocakta çaydanlık kaynıyordu.

"Chana, ne?.."

Chana yüzünü ona çevirdi. "Sorun çay değil," diye tısladı ve Lin'in sorusunu geçiştirdi. "Yeni duydum. Maharam senin evindeymiş. Oren Kandel'le birlikte. Eşyalarına bakıyorlarmış."

"Şu anda mı?" Lin bayılacak gibi hissetti. Maharam'ın Prens Conor'ın ziyaretine bir tepki vermesini beklemişti ama Shulamat'a çağrılmayı, hatta belki sokakta pusuya düşürülmeyi ve azarlanmayı bekliyordu. Maharam'ın bireysel bir eve izinsiz girmesi gerçekten aşırı olduğuna inandığı bir durumun göstergesiydi.

“Gitmeliyim,” dedi nefes nefese ve Chana’nın endişeli bakışları eşliğinde kapıdan hızla çıktı. Lin, Qasmuna’yı daha dikkatli saklamadığı için kendine küfrederek Sault’un içinden hızla geri döndü. Onu masa örtüsünün altına koymak yerine yanına alabilirdi. Aptalca davranmıştı, dikkatsizce. Kaygıdan titreyerek yarın geceki festival hazırlıkları için uzun masaların kurulmuş olduğu Kathot’tan geçti. Ağaçlardan gümüş tütsüler sarkıyor ve her yer baharat kokuyordu.

Evine vardığında, ön kapının ardına kadar açık olduğunu, sarı lamba ışığının sokağa yansıdığını gördü. Perdelerinin kumasında gölgeler hareket ediyordu. İçeri koştu. Kalbi ağzındaydı.

Korktuğu başına gelmişti. Maharam, üzerindeki örtünün çıkarıldığı mutfak masasının yanında duruyordu. Oren Kandel kendini beğenmiş bir tavırla adamın yanındaydı. Lin odaya girince gülümsemesi genişledi.

Bütün kitapları otopsi bıçağına hazır bir ceset gibi masanın üzerinde duruyordu. Tabii ki Qasmuna’nın kitabı ve Eskici Kral’ın verdiği sayfalar da. Hatta uzun zaman önce pazardan ya da Lafont’tan satın aldığı tıp ve büyülerle ilgili çoğu işe yaramaz kitap bile oradaydı. Sayfalarında cevaplar bulacağını ümit ederek topladığı her şey.

Lin çenesini kaldırdı. “*Zuchan*,” dedi. Bu, Maharam’ın resmi sıfatıydı. Sözü İleten Kişi anlamına geliyordu. “Sizi görmek bir onur. Bu ziyareti neye borçluyum?”

Maharam asasını yere vurarak Lin’in ürkmesine neden oldu. Soğuk bir tavırla, “Benim oldukça yaşlı bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın,” dedi. Lin daha önce onu hiç böyle görmemişti. Yüzündeki öfkeyi, *tiksintiyi*. Bu, kendi oğlunu yasaklı alanlardaki çalışmaları nedeniyle sürgüne mahkûm eden adamdı. Lin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. “Castellane

Prensi, Sault'umuza, kutsal yerimize geldi çünkü onu *sen* davet ettin...”

Lin, “Onu asla davet etmedim,” diye itiraz etti. “Kendi isteğiyle geldi.”

Maharam başını iki yana salladı. “Hakkında ne kadar kötü şey söylense de büyükbaban, saray sakinlerine buraya girmeye hakları olduğunu asla hissettirmedi. Eğer onun burada hoş karşılanacağını düşünmesine sen izin vermiş olmasaydın, Castellane Veliaht Prensi kapına kadar gelmezdi.”

“Böyle bir şey *yapmadım...*”

“Sana ne zamandır kitap veriyor?” diye çıkıştı Maharam. Sesindeki öfke saf bir alev gibiydi. Oren de dökülen sütü yalayan bir kedi misali onu yalıyordu sanki. “Bana gelip Shulamat'taki kitapları görmek istedin ama cevabım seni tatmin etmedi, öyle mi? Yani yasalara karşı gelerek arkamdan iş mi çevirdin?”

“Yasalara mı?” Lin'in sesi titriyordu. “Yasalar her şeyden önce yaşamın önemli olduğunu söylüyor. Halkımızın hayatı önemli çünkü eğer biz gidersek Adassa'yı kim hatırlayacak? Tanrıça'nın geri dönmesi için kapıyı kim açacak?”

Maharam ona soğuk gözlerle baktı. “Bu sözleri söylüyorsun ama ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Bunların bir doktor için ne anlama geldiğini biliyorum,” dedi Lin. “Bize insan hayatını kurtaracak bir araç teklif edilirse, onu alırız.”

“Yasadan mı bahsediyorsun? Yasaları asla umursamayan sen mi?” dedi Maharam ve Lin bir an için onun Mayesh'e karşı duyduğu hoşnutsuzluğu gördü ve bu yüzden kendisinden de nefret ettiğini anladı. Büyükbabasının kanından olduğu için. Çünkü Mayesh gibi o da, Sault'u arzuları ve hayalleri için çok küçük

buluyordu. “Bu kitaplara el konulacak. Ve Sanhedrin geldiğinde, bu konu doğrudan Exilarch’ın önüne getirilecek...”

“*Zuchan*,” dedi Oren boğuk bir sesle ve Lin döndüğünde Mayesh’in alçak kapı eşiğinden eğilerek girdiğini gördü. Marivent’ten yeni dönüp dönmediğini merak etti. Danışman cüppesi içindeydi ve madalyonu göğsünde parlıyordu. Lambanın ışığı gözlerinin altına derin gölgeler çiziyordu.

“Exilarch mı?” dedi yeterince yumuşak bir sesle. “Bu aşırı görünüyor Davit çünkü durum bir yanlış anlaşılmadan başka bir şey değil.”

Maharam ona nefretle baktı. “*Yanlış anlaşılma* mı?” Bir elini masanın üzerindeki kitaplara doğru salladı. Lin, büyükbabasının bakışlarının Qasmuna’nın kitabından Maharam’a doğru kaydığını gördü. Adamın yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. “Bunlardan en az biri Dağılış dönemine ait. Tanrıça bilir ne tür bir yasak büyüünün ayrıntılarını içeriyordur...”

Mayesh, “Lin’in bunu inceleyecek zamanı bile olduğundan şüpheliyim,” dedi. Son derece sakindi. İşinin onu eğittiği elli yıl boyunca kraliyete hizmet ederken krizler karşısında olduğu gibi sakindi. “Dediğim gibi bu bir yanlış anlama. Bildiğin üzere tıbbi bir konuda danışmak için onu Marivent’e ben getirdim ve sağ olsun Prens bu cildi saray kütüphanesinden alıp Lin’e hediye etmeye karar verdi. Onun hoşuna gidebilecek bir tıp kitabı olduğuna inanıyordu. Bir hata yaptı ama niyeti bu değildi. Maharam, Prens’in onurlandırmak istediği kişiyi cezalandırarak, bu hatayı onun yüzüne vurmanın akıllıca olacağını düşünmezsin sanırım.”

Maharam’ın ağzı çalıştı. “*O bizim prensimiz değil*,” dedi. “Prensimiz Exilarch, Amon Benjudah. Conor Aurelian’in burada hiçbir yetkisi yok.”

“Ama bu duvarların dışında var,” dedi Mayesh. “Ve bu duvarların dışında bütün dünya var. Malgasi’de de bir Sault vardı biliyorsun. Kraliçe Iren Belmany duvarları yıktı ve içerideki Ashkar’ı ele geçirdi. Kanunlara göre Aurelian Hanesi’nin burada hiçbir yetkisi olmadığı doğru olabilir. Ama pratikte iktidardakiler bize istediklerini yapabilirler.”

Gözleri Maharam’ın gözlerine dikildi. Lin aralarında kendisinin ve Oren’in bilmediği bir iletişim olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Şu andan çok daha fazlasını tartışıyorlardı.

“O halde ne önerirsin, *Danışman*?” dedi Maharam sonunda. “Kız bu kitapları saklasın ve yasaya adalet için yalvarsın mı?”

“Hiç de değil. İstersen kitaplara el konulur ve Sanhedrin geldiğinde incelenir. Lin bunu umursamayacaktır. Zaten baştan beri kitabı hiç istemedi.” Mayesh, Lin’e döndü, gözlerindeki anlam açıkça ortadaydı. “Sakıncası olmaz, değil mi?”

Lin yutkundu. *Mariam’ın yatağındaki kanlı bezler, ellerindeki kan izleri*. Sonra Mariam’ın ona acısının biraz daha iyileştiğini söylemesi. Yaptığı şey kızı sonsuza kadar düzeltmemiştii, bunu biliyordu. Ancak Qasmuna’nın kitabını yalnızca birkaç saat okuyarak daha önce hiç başaramadığı bir şeyi yapmıştı. Büyü kullanarak Mariam’a *yardım etmişti*. Bu şanstın şimdi vazgeçmek kanın tadından bile daha acıydı.

Ama ne söylenmesi gerektiğini biliyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Sakıncası olmaz.”

Bir anlık sessizlik oldu. Sonunda Maharam başını salladı. “Yasaya uygun oldu.”

“*Hepsi* bu mu?” diye haykırdı Oren. “Sadece bu aptal kitapları elinden mi alacaksın? Ceza almayacak mı? *Sürgün edilmeyecek mi*?”

“Dur bakalım genç adam,” dedi Mayesh. “Fazla heyecanlanma. Maharam sözünü söyledi.”

“Ama...”

“Lin daha genç, Oren,” dedi Maharam. “Daha iyisini öğrenecek. Yasalar da merhametli olabilir.”

Merhametli, diye düşündü Lin acı acı, Maharam, Oren’e kitaplarını toplamasını emrederken. Oren öfkeyle bakıp onlarla birlikte kapıdan çıkarken, kitaplar gözüne acınası derecede küçük bir yığın gibi göründü. Maharam ayrılmadan önce bir süre daha oyalandı.

Lin mutfak sandalyesine çöktü, bacaklarındaki tüm güç tükenmişti. Bedeni aniden hayal kırıklığıyla titremeye başladı. Bu haksızlıktı, hem de çok büyük haksızlık...

“Çok daha kötü olabilirdi, Lin,” dedi Mayesh. “Ben gelmeseydim, Maharam cömert bir ruh halinde olmasaydı...”

“*Cömert* bir ruh hali mi?” diye öfkeyle bağırdı Lin. “Bu cömert bir davranış mıydı?”

“Onun için evet. Bu tür şeylere karşı özel bir nefreti var, hatta Ashkar tıbbı olmayan tıbbı karşı bir nebze ilgi duyulmasına bile. Büyünün incelenmesine gelince,” başını iki yana salladı, “o kitapları saklamana asla izin vermezdi. Daha kötüsünü de yapabiliirdi.”

“Hayat kurtarmamız gerekiyor,” diye fısıldadı Lin. “Bunu nasıl anlamaz?”

“Gayet iyi anlıyor,” dedi Mayesh. “Zihninde bir kişinin hayatını birçok kişinin hayatıyla karşılaştırıyor. Eğer *Malbushim* yasak ilmi uyguladığımızı düşünecek olursa...”

“Kitabı bana bir *Malbushim* prensi verdi!”

“Conor’ın sana neyi verdiği hakkında en ufak bir fikri olduğunu mu sanıyorsun?” dedi Mayesh. Sesi kızgın değil, sadece yorgundu. “Seni temin ederim ki bu tür şeyleri hiç düşünmez. Hiçbir zaman buna mecbur kalmadı. Teklif ettiği ilk şeyi red-

dettin, o da senin reddedemeyeceğini düşündüğü bir şey teklif etmek istedi. Bu bir meydan okumaydı ve o bunu kazanmak istiyordu. Kaybetmeyi sevmez.”

Lin, büyükbabasına baktı. “Onu çok iyi tanıyorsun,” dedi. “Sanırım bunun nedeni, çocukken benimle ya da Josit’le geçirmediğin her gününü onunla geçirmen.”

Bunun hafif bir darbe olduğunu biliyordu. Mayesh irkilmedi ama gözleri karardı.

“Conor Aurelian tehlikelidir,” dedi kapıya doğru giderken. Lin’e bakmak için eşikte durdu. “Tehlikeli olduğunu kendisinin bile anlamadığı açılardan. Sana sunduğu ilk hediyeği reddetmekte haklıydın. Bunu da reddetmeliydin.”

Savaş bittiğinde ve zafer kanla kazanıldığında, Aram halkı teşekkür ederek diz çöktü. Önlerinde beyaz bir geyik belirdi ve Adassa'nın sesiyle onlarla konuştu:

“Bir zamanlar, başka bir ülkede, ben sizin kraliçenizdim ama şimdi sizin tanrıçanızım. Sizler benim halkımsınız. Artık Aramitler olmayacaksınız. Bunun yerine Ashkar olarak bilineceksiniz: *bekleyenler*. Çünkü Ashkar'a ihtiyaç duyulacağı bir zaman gelecek. O güne kadar korunmalı, devam etmelisiniz. Tüm ulusların halkı olmalısınız ki Ashkar'ın bir topluluğu yok olsa bile diğerleri hayatta kalsın. Her yerde olmalısınız ama bu yerlerin hiçbiri sizin eviniz olmayacak.”

“Peki ya sen, ey Tanrıça?” diye bağırdı Makabi. “Sen nerede olacaksın?”

“Hep yanınızda ve sizinle olacağım, elim omzunuzda size rehberlik edeceğim ve ışığım size yol gösterecek. Ve bir gün, zamanı geldiğinde, Ashkar halkından bir kadının bedenine bürünmüş olarak size döneceğim. Bir kez daha sizin kraliçeniz olacağım. Huzur ve ihtişam içinde yükseleceğiz.”

Ve sonra Tanrıça göklere yükseldi. Giderken Makabi'nin elini tuttu ve onu da yanında götürdü. Kılıcını oğluna verdi ve ona bir sonraki Exilarch olan Judah'ın oğlu Benjudah adını verdi. O günden itibaren tüm Exilarch'lar Makabi'nin soyundan gelecek, Benjudah ve Tanrıça'nın hediyesi olan Akşam Kılıcı adını taşıyacaklardı.

Böylece Ashkar'ın yeniçağı doğdu.

—*Makabi Kitabı*

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Chana Dorin ona festival elbisesini giydirirken Lin taş gibi duvara baktı. Gözleri uykusuzluktan yanıyordu ama ağlamamıştı. Mayesh önceki gece gittikten ve evinde yalnız kaldıktan sonra bile. Qasmuna'nın kitabından geriye kalan birkaç tozlu eski kâğıt parçasına baktığında bile. Kendini suçladığı gecenin uzun saatlerinde bile. Prens'in ziyaretinin dikkate alınmayacağını düşünerek ne kadar aptallık etmişti? Maharam'ın soruşturma yapmayacağını mı sanmıştı? Oren'in onu gözetlemeyeceğini mi?

Kendi görselleştirme ve enerjisini kullanarak taşın içinde bir kıvılcım yaratmayı tekrar denemişti. İşe yaramamıştı. Taş sadece donuk bir şekilde titreşmişti. Lin kendini o kadar çok tüketmişti ki başını mutfak masasına dayayıp uyuyakalmıştı.

Uyurken rüya gördü. Rüya, taş eline geçtiğinden beri gördüğü tüm rüyalar gibi canlıydı ama bir değişiklik oldu. Rüyasında kuleyi ve çölü, Aram'ın son savaşını görmedi. Bunun yerine Castellane limanını ve onun üzerindeki beyaz ateşle boyanmış gökyüzünü gördü. Ve zihninde, Ciprian Cabrol'ün kendi sesiyle söylenmemiş olsa da şu sözlerini duydu:

İntikamımın gökyüzüne ateşle yazıldığını görmelerine ihtiyacım var. Liman sanki Tanrıların ışıkları geri dönmüş gibi parlacak. Sanki büyüleri hâlâ suların üzerinde yanıyormuş gibi.

Şafak vakti uyandığında gözleri sanki içlerine kum dökülmüş gibiydi. Yüzüne su çarpmaya giderken Mariam'ı, Maharam'ı ve rüyasını düşündü. Bir fikrin başlangıcı zihninde kök salmıştı. Belki de Qasmuna'nın kitabını geri almanın bir yolu olabilirdi.

"Kes şunu," dedi elleri Lin'in saçında etkili bir şekilde hareket eden Chana. "Entrika çevirdiğini duyabiliyorum."

"Ben de öyle," diye onayladı Mariam. Yatağında oturup sırasını bekliyordu, elbisesi ayakucunun üzerine atılmıştı. Chana'nın Lin'le işi bitince Mariam'a başlayacaktı. Elbisesini bağlayacak, saçını süslü, çiçekli bir bukle şeklinde örecekti. Bunlar Lin ve Mariam'ın annelerinin (eğer anneleri olsaydı) Tanrıça Festivali'nden önce onlar için yapacakları şeylerdi. Chana, pek çok boşluğu doldurduğu gibi yıllar önce bu boşluğu doldurmak için de devreye girmişti. "Bu senin hatan değil, Lin. Maharam'a kitaplarını bu şekilde aldığı için hakkında *tam olarak* ne düşündüğümü söylemeyi çok isterdim. Ama bu gece festival var ve eğlencemizi mahvetmesine izin veremeyiz."

Mariam öksürmeye başlayınca Lin endişeyle arkasını döndü. Sabahın ilk ışıklarıyla Etse Kebeth'e varıp gece boyunca uyuyan ve kendisini çok daha iyi hissedenden Mariam'ı rahatlatmıştı. Chana, Lin'i eve alırken, "İyi günler de olur, kötü günler de," diye mırıldanmıştı. "Şükürler olsun, bu iyi günlerden biri."

Mariam kızın endişesini elini sallayarak savuşturdu. "Ben *iyiyim*," diye itiraz etti ve gerçekten de bir süredir olduğundan daha iyi görünüyordu. Lin bunun nedenini biliyordu, yaptığı küçük büyü'nün etkisinin Mariam'da en azından bu gece ve yarı-

na kadar sürmesi için dua ediyordu. “Sadece kızgınlım. Maharam bunu asla erkek doktorlardan birine yapmazdı.”

Lin, Chana ve Mariam’a sadece anlatması gerekeni, Maharam’ın onun yabancı topraklardan gelen bazı tıp kitaplarına el koyduğunu söylemişti. Yasanın doğrudan ifadesiyle, Ashkar olmayan büyüyü incelemek yasaktı ama Mariam bunun büyük ölçüde göz ardı edilen bir yasa olduğunu söylerken haklıydı. Maharam, Qasmuna’nın kitabına bu kadar kızmasaydı, Lin’in diğer kitaplarını da alır mıydı? Söyleyemiyordu ama öfkesi soğuk ve sert bir şekilde midesine oturmuştu. Öfke... ve her an büyüyen bir kararlılık. Maharam onun Tevath’a katılması konusunda ısrar etmişti. O da bu olayın tüm ruhuyla Tevath’a katılacaktı.

“İşte.” Chana saçlarını okşadı. “Hoş görünüyorsun.”

Lin aynada kendine baktı. On altı yaşına bastığından beri her yıl gördüğü yansımanın aynısı: mavi elbiseli bir kız, kızıl saçları uzun kalın bir örgü halinde toplanmış, elma çiçekleri orada doğal olarak büyümüşler gibi görünsün diye örgülerinin arasına ustaca dokunmuş. Tanrıça Dansı sırasında bu çiçekleri saçından teker teker çeker, kendisi ve orada bulunan diğer tüm kızlar yapraklardan oluşan bir halının üzerinde dans ederken onları yere fırlatırdı.

“Benim sıram.” Mariam gülümseyerek yataktan kalktı. Aynanın önünde Lin’in yerini alırken kapı çalındı. Gelen Rahel’in küçük kız kardeşi Arelle Dorin’di. Mavi festival elbisesini çoktan giymişti, saçları yarı örgülüydü, yanakları heyecandan kızarmıştı.

“Mez, kapıda bir hastan olduğunu söylüyor,” dedi Lin’e. “Önemli gibi görünüyor. Bunlardan birini yanına almayı unutma,” diye ekledi, ince mavi bir kurdeleye takılmış bir kese bitkiyi uzatırken. “Ne de olsa onları sen yaptın!”

Chana ve Mariam'a kısa sürede döneceğine söz veren Lin, Sault kapılarına doğru yola çıktı. Gün aydınlık ve sıcaktı, rüzgâr denize doğru esiyor, içinde çiçeklerin kokusunu taşıyordu. Sault'un her yerindeydiler: ağaç dallarından ve pencerelerden sarkan sepetlerdeki güller, kapılara ilâştirilmiş çelenklere dokunmuş zambaklar. Kathot çiçeklerle daha da gösterişli olurdu ama Lin oradan kaçındı. Bakirelerin festival gününde güneş batınca-ya kadar meydana girmeleri yasaktı.

Kapılarda daha çok çiçek vardı. Alışılmış olduğu gibi zambaklar ve güller (çünkü Tanrıça, *ben gülüm ve vadilerin zambağımı* demişti) ve ayrıca Castellane'de doğal olarak yetişen çiçekler olan parlak lantana ve donuk mor lavanta. Mez saçına incir yapraklarından bir çelenk takmıştı ve Lin yaklaşırken ona sıırttı.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi işaret ederek. "Arabasından inmedi."

Bu sade, gri bir faytondu. Harcayacak kadar parası olan ama kendisine bir araba alamayacak durumdaki birinin kiralayacağı türden bir taşıttı. Sürücü sıkılmış gibi görünen yaşlı bir adamdı ve Lin tüm şıklığıyla arabanın kapısını çalmak için yaklaşırken kaşını bile kaldırmadı. Kapı, Lin'in kendisi kimin beklediğini görmesine yetecek kadar aralandı. Bir dakika sonra kendini arabaya atıp kapıyı arkasından kapatmıştı.

"Sen," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun? Gitmen gereken bir ziyafet yok mu?"

Conor Aurelian kaşlarını kaldırdı. "Bu geceye kadar yok," dedi. "Yalnızca üzerindeki elbiseye mi sahiptin?"

"Bana verdiğin o kitabın yalnızca tek bir kopyası mı vardı?" diye çıkıştı Lin.

Arabanın bir köşesine yığılmış olan Conor doğruldu ve ona gerçek bir şaşkınlıkla baktı. Gri pantolonu, önü ve aşağısı gü-

müş tokalı siyah keten ceketile şimdiye kadar gördüğü en sade şekilde giyinmişti. Taç takmıyordu. Castellane'in en tanınmış yüzlerinden biri olmasaydı herhangi bir tüccarın oğlu olduğu düşünülebilirdi.

“Kitaptan memnun değil misin?” Kaşlarını hafifçe çattı. Boynunu ovuşturunca kız onun her zamanki yüzüklerinden hiçbirini takmadığını fark etti. Uzun ve narin parmaklarının şekli, avuçlarının hafifçe nasırlı olduğunu görebiliyordu. Onunla ilgili *hiçbir şey* çirkin olamaz mıydı? “Aradığının o olduğunu söylemiştin...”

“Kitaptan memnunum.” Derin bir nefes aldı. “Bugün, Yükseliş Gününüz, aynı zamanda halkım için de önemli bir gün. Bugün Tanrıça Festivalimizin olduğu gün. Burada seninle birlikte olmamalıyım. Sault'ta olmalıyım. İzin verirsen Monsenyör, neden buradasın? Benden istediğin bir şey mi var?”

Conor doğruldu. Kıza doğru eğildi. Bakışları kısa bir süreliğine aşağıya kaydı. Lin'in ne kadar zor nefes aldığını fark etmiş olmalıydı. Sanki kilometrelerce koşmuş gibi. “Seninle bir konuda görüşmek istiyorum,” dedi. “Bir doktor olarak. Sır saklama konusunda güvenilir olduğunu bildiğim biri olarak.”

Lin'in içini bir yorgunluk kapladı. Daha çok sır, diye düşündü, Mariam'a ya da Sault'taki herhangi birine anlatamayacağı daha çok sır. Ve bunların onun üzerindeki ağırlığı ya da ona neye mal olacağı konusunda hiç şüphe yoktu. O yalnızca yararlı bir araçtı: konuşamayan, konuşmayacak olan bir doktor. “Hastamısın?” dedi.

Conor başını iki yana salladı. Gözlerinin altında giysinin kumaşı kadar koyu gölgeler vardı. Lin'e mum ışığını ve şiiri, eski kitapları inceleyerek geçirdiği uzun geceleri hatırlatıyorlardı ama öyle olmadığını biliyordu. Conor muhtemelen akşamdan kalmaydı.

“Sence delilik nedir?” dedi. “Bir hastalık mı yoksa Castellane halkının inandığı gibi kandaki bir zayıflık ya da bozulma mı? Bunu tedavi edebilecek bir ilaç var mı?”

Lin tereddüt etti. “Olabilir,” dedi. “Senin dediğin gibi deliliğin bozulma olduğuna inanmıyorum. Çoğunlukla yaralı bir zihnin açtığı bir yaradır bu. Bazen gerçekten bir hastalıktır. Beden gibi zihin de hasta olabilir. Ama ilaç tedavisi... zihin hastalığını ilaçla tedavi etmeyi hiç duymadım.”

“Ama kitaplarınızda bir şeyler olabilir,” dedi Conor. “Ashkarların sahip olduğu ve bizim erişemediğimiz sizin tüm o kitaplarınız...”

Sizin tüm o kitaplarınız. Karnındaki buz gibi öfke topu sanki Conor’ın varlığı karşısında eriyor, damarlarına düşüncesiz öfkenin buzlu şeritlerini gönderiyordu.

“Benim hiç kitabım yok,” dedi.

Sinirden kızaran Conor’ın gözleri kalay rengine döndü. “Benimle oyun oynama,” dedi. “Senden istediğim şey önemli.”

“Birisi mi ölüyor?” Lin dedi. “Çok mu hasta?”

“Hayır, ama...”

“O zaman başka bir günü bekleyecek.” Lin arabanın kapısına uzandı.

“Dur.” Öfkeli görünüyordu. “Lin Caster...”

Kız ona doğru döndü. “Bana kalıp konuşmak istediğin şey hakkında konuşmam için emir mi veriyorsun? Görevlerim, sorumluluklarım ne olursa olsun?” *Benim olanı geri almak için tek şansım...* “Bunu mu yapıyorsun?”

“Bunu yapmama gerek var mı?” dedi Conor acı şurup kadar koyu bir sesle. “Sana o kitabı verdikten sonra mı? Gerçekten bu kadar nankör müsün?”

Lin, kapı kolunda duran eline baktı. Eli sanki ona ait değilmiş, ondan kopmuş gibi hissetti. Sanki kendi bedenine di-

şarıdan bakıyormuş gibi. “O kitap. Evet, onu bana sen getirdin. Mümkün olduğu kadar çok dikkat çekmeye, tüm gözlerin üzerinde olmasını sağlamaya çalışarak bir grup kale muhafızıyla Sault’a girdin ve onu bana getirdin.”

“Bu bir onurdu,” dedi Conor. Sesinde Lin’in tanımlayamadığı bir şey vardı. Beklediği gibi öfke değildi ama yine başka bir şeydi. “Seni onurlandırıyordum. Prens’in olarak...”

“Büyükbabamı bunca yıldır tanıyorsun,” dedi Lin, “ama hâlâ onun halkını görmüyor ve anlamıyorsun. Sen *benim* prensim değilsin. Sen Castellane Prensi’sin. Yaşamadığım bir şehrin, içinde yaşamamın *yasak* olduğu ve kendimi duvarların ardına kapatarak ondan uzak durmam gereken bir şehrin. Castellane’in evimin olduğu tek bölgesine geldin ve üzerime ilgilerin en kötüsünü çektin. O kitabı bir elçinin teslim etmesini sağlayabilirdin ama hayır, gösteriş yapman, senden çok aşağıda olan birine karşı nazik davrandığını kanıtlaman gerekiyordu.” Sesi titredi. “Sen gittiğin anda Maharam gelip kitabı benden aldı ve ona el koydu çünkü o, *senden* gelmişti. Ve şimdi...”

Ve şimdi Mariam’i kaybedeceğim, demeden durdu. *Ta ki...* Önceki gece akmayan gözyaşları şimdi tehdit ediciydi, gözleri acıyla yanıyordu ama onun önünde ağlamayacaktı. Ağlamazdı.

Arabanın kapısının koluna uzandı ve çekti. Ancak kapının sıkıştığını görüp dehşete kapıldı. Conor kendisine doğru uzandığında donduğunu hissetti. Prens’in eldivenli eli, kapının kolunu tutarken kendisinininkinin üzerinde kaydı. İçindeki gücü, vücudunun ince kavisini hissedebiliyordu.

Kapıyı açmak için hareket etmemişti. Lin onun kollarının içindeki çemberdeydi. Conor’ın keten ceketinin kaba yumuşaklığını üzerinde hissedebiliyordu. Kısa, kesik kesik nefes aldığını hissediyordu. Conor’ın ona dokunmak istediğini bi-

liyordu. Onu Roverge malikânesinde öptüğünü hatırlamadan edemedi, şu an öfkesinin ve umutsuzluğunun derinliklerinde bile, onları rahatsız eden kişinin o gece Conor'ın istediği -ve Lin'in de istediği- şeyi yapmasını engelleyen tek kişi olduğunu biliyordu.

“Beni unutacağını düşünmüştüm,” diye fısıldadı Lin. “Beni tamamen unutacağını.”

“Yapamıyorum.” Sesi sanki gerginmiş gibi çıkıyordu. “Bu bir hastalık ve ironik çünkü sen bir doktorsun. Eğer elinde bana seni unutturacak bir ilaç varsa...”

“Böyle bir şey yok,” dedi Lin.

“O halde sadece seni düşünmek gibi bir şeyle lanetlendim,” dedi. “Benim iğrenç bir insan, gösterişe direnemeyen kendini beğenmiş bir canavar, bunu yaparken de seni perişan eden biri olduğumu düşünen seni.”

Lin arabanın kapı koluna baktı. Görüşü bulanıklaştıkça büyüüp küçülüyormuş gibi görünüyordu. “Bence sen sorunlu birisin,” diye fısıldadı. “Hayatın boyunca istediğin her şey verildiği ve sana asla hayır denmediği için başka türlü olabileceğini de düşünmüyorum. Sanırım bu senin hatan değil.”

Kısa bir sessizlik oldu. Conor kolunu çekti ve sanki bir yaralanmanın ardından iyileşiyormuş gibi sertçe hareket etti.

“Çık dışarı,” dedi.

Lin el yordamıyla kapı kolunu aradı, arabanın kapısı açıldığında neredeyse düşüyordu. Tökezleyerek sokağa adım attı ve Conor'ın arkasından boğuk bir sesle bağırdığını duydu ama o yalnızca araba sürücüsüne bağıırıyordu. Araba yalpalayarak uzaklaştı, açık duran kapısı sallanıyordu. Bir el ortaya çıktı, kapıyı yakaladı ve çarparak kapattı. Araba Büyük Güneybatı Yolu'ndaki trafiğin içinde kayboldu.

Kalbi küt küt atan Lin, Mez'in beklediği kapıya doğru geri döndü. Mez ona endişeyle baktı. "Çok solgunsun," dedi. "Gerçekten hasta olan biri mi varmış?"

"Evet," dedi Lin, sesi bulunduğu yerden biraz uzakta yankılanıyormuş gibi geldi. "Ama sanırım uzun zamandır hastaydı."

"Peki, bunun festivalini mahvetmesine izin verme," dedi Mez nazikçe ve alnına hafifçe vurdu. "Neredeyse unutuyordum. Bugün çok popülersin Caster. Birisi bu notu birkaç saat önce sana bırakmıştı."

Mumla mühürlenip katlanmış bir parşömen kâğıdını uzattı. Lin ona teşekkür etti ve uzaklaşıp başparmağını mührün altına sokarak kırdı. Notu açtığı anda tanıdık, sıkışık bir el yazısı gördü. Eski Kral'ın yazısını.

Unutma, bu gece yarısı limandan uzak dur. Başboş bir kıvılcımın nereye düşeceğini asla bilemezsin.—A.M.

Elindeki notu buruşturdu. Ciprian Cabrol'ün kara barutunu unutmamıştı. Eski Kral'a, Qasmuna'nın kitabına sahip olduğunu ve kitap elinden alınmış olsa da artık onu geri almak için bir planı olduğunu söyleyen bir not göndermesinin vakti gelmişti.

Kel uyandığında Conor yatağında değildi. Kel neredeyse ondan her zaman daha erken kalktığı için bu alışılmadık bir durumdu. Yine de Fausten'in çığlıkları ve okyanus yüzeyine yayılan kırmızı kanla dolu rüyalarından uyanırken sürekli ileri geri hareket ederek huzursuz bir gece geçirmişti.

Neredeyse öğleden sonra olmuştu ve hızlı bir bakış pencereden dışarı çıkan Kel'e akşamki şenlikler için hazırlıkların oldukça iyi durumda olduğunu söyledi. Kaşlarını çatı. Terziler,

ayakkabıcılar, kuyumcular ve benzerleri Conor'ın kusursuz bir şekilde ortaya çıkmasını sağlamak için birazdan gelirlerdi. Conor her ne kadar ziyafeti dört gözle bekleme de kıyafetinin her bir dikişinin atılması tantanasını kaçırmazdı. Kaşlarını çatan Kel, kıyafetlerini giydi ve Prens'i aramaya gitti.

İlk önce Conor'ın en sevdiği saklanma yerlerine -Asti'nin ahır, saray kütüphanesi, Gece Bahçesi- baktı ama ondan iz bulamadı. Dolaşırken çevresinde ziyafet hazırlıkları sürüyordu. Ağaçlar metrelerce mavi ve kırmızı kumaşla kaplıydı ve dallarından elma, kiraz, incir şeklindeki fenerler sarkıyor, akşam karanlığında yakılmayı bekliyordu. Seramik tabaklar, gümüş vazolar ve Kel'in endişe verici derecede bütün ağaç gövdelerine benzettiği şeylerle dolu arabalar geçiyordu. Parlayan Galeri'nin kapıları ardına kadar açılmıştı ve hizmetkârlar mutfaklardan, depolardan bir ileri bir geri koşarak yeşil ipek yığınlarından, şeker hamurundan oyulmuş gerçek boyutlu bir jaguara kadar bir sürü şey taşıyorlardı.

Yatak odasına geri döndü. Daha sonra, muhtemelen ertesi güne kadar arazide dolaşmış olmayı dileyecekti ama kapıdan içeri adım attığında artık çok geçti. Conor'ın dolapları açılmış ve kıyafetleri yere saçılmıştı. Kraliçe Lilibet ileri geri yürüyor, ara sıra işlemeli yeleğinin ya da kürk şeritli şapkasının üzerine basıyor, Marakandi dilinde küfrediyordu. Mayesh pencerenin yanında durmuştu, çizgili yüzü her zamankinden daha bitkindi.

İkisi de Kel'i görünce irkildi, yüzleri bir anlığına heyecanla gerildi, sonra hayal kırıklığıyla gevşedi.

“*Sensin,*” dedi yanına doğru gelen Lilibet. “Sanırım bunun için bir açıklaman yoktur?”

Ona katlanmış bir not uzattı. Kel bunun iyi bir şey olmadığını anladı. Kâğıdı derin bir önseziyle aldı ve açınca Conor'ın o tanıdık sivri elyazısının sayfayı adeta kestiğini gördü. Notu okudu:

Sevgili Anne,

Bu akşamki karşılama ziyafetine katılmamaya karar verdim. Sizi temin ederim ki konu hakkında ve katılmamı gerektiren son derece iyi nedenler hakkında derinlemesine düşündüm. Açıkça söylemek gerekirse istemediğim için katılmayacağımı söylediğimde lütfen bunun kötü düşünülmüş bir karar olduğunu sanmayın. Yokluğumun üstesinden gelmeyi sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum. Eğer bu sizi rahatsız edecekse, ziyafeti iptal etmenizi öneririm. Aksi takdirde, bence ziyafet ben olmadan da gayet iyi bir şekilde yapılabilir. Eğer gerçekten düşünürseniz, tüm bu nişan ve düğün, ben olmadan da gayet iyi ilerleyebilir, evlilikten bahsetmiyorum bile. Benim rolüm boş bir sandalye tarafından da kolaylıkla oynanabilir.

Eğer beni bulmayı isterseniz Tapınak Bölgesi'nde olacağım. Ara sıra seks partileri düzenlediklerini duydum ve hiç katılmamış olsam da birdenbire kendimi onları merak ederken buldum. En azından, çok sayıda konunun yer aldığı bir partinin nasıl yönetileceği konusunda eğitim almış olurum.

En iyi dileklerle, vs vs

C.

“Kahretsin,” dedi Kel, Kraliçe’nin önünde küfretmemesi gerektiğini unutarak. “Ciddi mi?”

Lilibet notu elinden kaptı. “Bilmiyormuş gibi davranma,” diye çıkıştı. “Conor sana her şeyi anlatır, mutlaka bundan da bahsetmiştir. Eminim o aptal çocuk bunun çok komik bir şaka olduğunu düşünmüştür...”

“Hayır,” dedi Kel. Conor’ın mektubundaki tüm o imalara rağmen onun bunları dile getirmekten keyif alan biri tarafın-

dan yazıldığını düşünmesine neden olacak hiçbir şey yoktu. Hiç şüphesiz Fausten'ın ölümüyle ilgili bilgiden dolayı bu kadar kasvetliydi ancak Kel bunu söyleyemedi. "Conor'ın bunun bir şaka olduğunu düşünme ihtimalinin olduğuna inanmıyorum."

Lilibet dudaklarını ince bir çizgi gibi bastırdı. Kel'i süzmekte olan Mayesh'e baktı, gözleri Kraliçe'ninkinden farklı olarak içini delip geçiyor gibiydi. "*Düşün Kel,*" dedi, derin ve huysuz sesiyle. "Conor'ın tavrını bu kadar etkileyen bir şey olmuş olmalı ve aniden..."

Kesinlikle bunu söylememi isteyemez, diye düşündü Kel. Fausten'ın Kral'ın kendi elleriyle gerçekleşen idamından. *Ama Jolivet ona benim orada olduğumu söylemediyse, bu konuda hiçbir şey bilmediğimi sanıyor olmalı. Jolivet beni gördü...*

"Danışman. Leydim," dedi Kel. "Prens perişan haldeydi. *Tabii ki* perişandı. Bu ikiniz için de sürpriz olmamalı." Sağ eliyle boynundaki zümrütlerle oynayan Lilibet'e baktı. "Fakat sadece partiye katılmaktan vazgeçti, asilik etmiyor. O mektupta ne olduğu hakkında konuşamam. Bu ani değişimi anlayamıyorum. Sadece hepimizin sandığından daha mutsuz olmalı." Ellerini iki yana açtı, doğruyu söylüyordu. Conor'ın nereye veya neden gittiğini bilmiyordu. "Kendimi suçluyorum."

Lilibet kulağa *ben de seni suçluyorum,* gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

"Onu rahat bırakın leydim," dedi Mayesh. "Kel, Prens'in Kılıç Kapan'ı; duygularının muhafızı değil."

Lilibet yeniden volta atmaya başladı. Boynundaki zümrütlerle uyum sağlaması için koyu yeşil kadifeden bir elbise giymişti, siyah saçları bukleler halinde cilalanmıştı. Kendi kendine, "Benim çok soğuk olduğumu düşündüğüne eminim," dedi. "Sanki kendi oğlumun umutsuzluğa kapılmasını isterim de.

Bunu asla isteyemem. Eğer onu bu hatanın sonuçlarından koruyabilseydim...” Mayesh’e baktı. “Kral bilmemeli. Bu geceyi. Ziyafette olmayacak ama yine de bilmemeli.”

Sesi kırılıyordu. Kel, Kral’ın Fausten’i sanki bir tüy çuvalıymış gibi kolayca başının üzerine kaldırdığını düşündü. Sudaki kanı, dalgaların altından kayan yeşil timsahı düşündü.

“Konuyu bu odanın dışındaki hiç kimsenin bilmemesini tercih ederim,” dedi Mayesh. “Bu da ziyafeti erteleyemeyeceğimiz anlamına gelir. Zaten ertelersek Sarthe bunu hakaret olarak algılar.”

“Conor’ın hasta olduğunu söyleyebilirsiniz,” diye önerdi Kel. “Elbette kabul etmek zorunda kalırlar...”

“Buna inanmazlar,” dedi Mayesh. “Zaten çok gerginler. Roverge ailesinin geçen geceki gösterisi işe yaramadı.”

“Her ne kadar onların o gülünç çocuğu alıp evlerine gitmelerini istesem de bu, Sarthe ile aramızdaki son dostane bağları da koparmak anlamına gelir,” dedi Lilibet. “Eğer isterlerse Dar Geçit’te bizi diledikleri gibi rahatsız edebilirler, ticaretimizin yarısını kesebilirler, insanlarımızı öldürebilirler...”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Mayesh. “Akşam planları Conor’ın da katılımıyla devam edecek.” Bakışları, Mayesh’in ziyafetin ertelenemeyeceğini söylediği anda ne olacağını tahmin eden Kel’e odaklandı. İtiraz edebilirdi, biliyordu ama bunu yaparsa hiçbir şeyin değişmeyeceğini de biliyordu. “Leydim, görevlileri hazırlayalım. Kel, tılsımını getir. Seni hazırlamak için çok az zamanımız var.”

Kel, bir saray etkinliğinde Conor’ın yerini almayalı uzun zaman olmuştu -yıllar, diye düşündü- ama en azından onu taklit etmeye alışkındı.

Düşünceleri birbirini kovalasa da Kel kendini duruma kap tırdı. Önce hamama gitti, burada vücudunu avuç dolusu lavanta sabunuyla ovdu ve strigil kullanarak kendini güzelce tıraş etti. (Conor toplum içinde hiçbir yerde sakalının gölgesiyle bile görünmezdi.)

Kel cırılçıplak çıktığında, boynundaki tılsımdan başka hiçbir şeyi kalmamıştı ve çağrılıp moda arıları gibi etrafını saran hizmetçilerin ortasında, tamamen çıplak gerçek Conor gibi görünüyordu. Saçları kurutulmuş, kıvrılmış ve parfüm sürülmüş, elleri kokulu losyonla ovuşturulmuştu. Kendisi için sunulan kıyafetleri giydi. Kolları altın iplikle sarılmış, boynunda altın işlemeli bir manşeti olan ağartılmış patiskadan bir gömlek, altın rengi brokar şeritli, kalça hizasında siyah kadife bir ceket, aynı malzemeden pantolon ve işlenmiş deri çizmeler giydi. Üzerine de beyaz vaşak kürküyle kaplı, altın rengi brokardan bir kaban aldı. Her iki elinde de yağmur kuşu yumurtası büyüklüğünde mücevherlerle süslenmiş birer yüzük vardı. Sol elinde bir zümrüt, sağında bir yakut. Son olarak Prens'in tacı başına takıldı. Günün sonunda çıkarttığı zaman alnında daima iz bırakan sade altın bir banttı bu.

Tılsımı, gömleğinin yakasının altına sıkıştırılmış halde kaldı, artık onu taktığını bilenler için bile görünmezdi.

Görevleri tamamlanan hizmetliler ufukta gözden kaybolan gemiler gibi eriyip gitti ve yerlerine kasvetli bir Mayesh geldi. Kel, Danışman'a yorgun bir ifadeyle baktı. Mayesh, Ashkar grisi giyyordu ama tunik ipekti, gümüş kuşaklıydı ve boynunda ağır, gümüş bir saray madalyonu asılıydı.

Kel'e kısaca başını salladı. "Hazırsın o halde?"

Kel başını salladı. Şehir saati çoktan yediyi çalmıştı ama Conor'ın geç kalması bekleniyordu, o yüzden önemli değildi.

Mayesh'i salona ve kulenin koridorlarından geçerek sarayın çeşitli bölümlerini birbirine bağlayan yeraltı geçitleri boyunca takip etti.

Ancak şu an merak ediyordu: Conor *neredeydi*? Kraliçe'ye Conor'ın son birkaç gündür sıkkın olduğunu söylemişti ve bu doğrudu ama onu şehre kaçırarak kadar durumu kötüleştirecek herhangi bir şey düşünemiyordu. Conor'ın yara almış olabileceği bazı yerler, zırhında birtakım yarıklar vardı ama Kel onu bu kadar önemli bir zamanda Marivent'ten uzaklaştıracak kadar acı veren şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Kraliçe öfkelenirse de sonuçta hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyor olmalıydı. Yokluğu halledilecek, evliliği hava koşulları ve vergiler gibi durdurulamaz bir şekilde devam edecekti.

On yaşındaki Kel'in harikulade bir şekilde kitaplarla dolu olduğunu düşündüğü küçük odaya çıktılar. Bu oda artık tanıdıktı, dikkat çekici değildi. Batı Kulesi kütüphanesinde çok daha fazla kitap vardı.

Kel, Parlayan Galeri'ye açılan altın kapıların ardından paratinin donuk uğultusunu duyabiliyordu. Kapılara doğru ilerledi ancak koluna elini koyan Mayesh onu durdurdu. "Tılsımına bir bakayım," dedi ve parmağını zincirin altına dolayarak onu Kel'in gömleğinin altından çıkardı. Parmağını kazınmış rakamların ve harflerin üzerinde gezdirirken, Ashkar dilinde sessizce mırıldandı. Kel bu sözcükleri bilmiyordu ama neredeyse öleceği o gece Lin'in de kendisi için benzer şeyler mırıldandığını duymuştu. Koruma ya da şans için bir dua mıydı?

Mayesh tılsımı Kel'in yakasının altına koydu ve "Onun için endişelendiğini biliyorum," dedi. Her zaman olduğu gibi sadece bir tane o olabilirdi. "Şimdilik bunu bir kenara bırak. Ona ancak bu şekilde yardım edebilirsin."

Kel, başını salladı. Kalbi hızla atıyordu, Conor olarak dünyayla her karşılaştığında hissettiği o beklentisel gerilim duygusunu parmak uçlarında hissedebiliyordu. En son Convocat'ın merdivenlerindeydi, kalabalık onun için kükrüyordu. Savaş alanına adım atmadan hemen önce askerlerin hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak etti. Korku ve tuhaf bir neşe karışımı?

Ancak savaş alanı Parlayan Galerî'nin zemini ve düşmanları onun Conor olduğundan şüphe duymayan kişilerdi. Onun güçlü yönleri bıçaklar ya da mızraklar değil, numara yapma ve dikkatli bir şekilde şaşırtmaydı. Conor burada değildi ama muhafızlar onu anons ederken, eli pervazda, kapıda bir an durakladı ve ritüelin sözlerini zihninde sessizce tekrarladı.

Ben Prens'in kalkaniyim. Ben onun delinmez zırhıyım. O kanamasın diye ben kanarım. O acı çekmesin diye ben çekerim. O sonsuza kadar yaşasın diye ben ölürüm.

Ancak Conor şunu söylemek için burada değildi: *Ama ölme-yeceksin.*

Belki de Parlayan Galerî'ye adım atarken yanlıklık duygusunun, ayakkabısına yapışan bir örümcek ağı gibi içine yapışmasının nedeni buydu. Çok uzakta olmayan Mayesh'in kalabalığın arasından Kraliçe'ye doğru ilerlediğinin farkındaydı. Partinin gürültüsünün, çizmelerin mermere vuruşunun, tokuşturulan kadehlerin ve gevezelik eden seslerin birbirine karıştığının farkındaydı.

Yanlıklık hissi duyması için hiçbir neden yoktu, en azından görebildiği kadarıyla. Galerideki müzisyenler -mermer merdivenle ulaşılan, odanın köşesindeki oymalı ahşaptan yapılmış geniş bir balkondaydılar- girişini arp ve keman eşliğinde selamlarken otomatik olarak gülümsedi.

Sarayın avlularında ağaç taşıyan arabaların sebebini şimdi anlamıştı. Lilibet, Parlayan Galerî'nin merkezini bir orma-

nın gizli kalbine dönüştürmüştü. Kel, ne Castellane’de ne de Marakand’ın çöllerinde ve dağlarında böyle bir ormanın yetişmediğini düşündü. Ama yine de burası herkesin hemen tanıyabileceği türden bir ormandı. Prensesler ve avcılarla ilgili eski bir masalın kalbi; kıvrılan yaprakların, tuhaf çiçeklerin ve kuşların arp sesini andıran şarkılarının olduğu bir yer.

Odanın her yerine canlı ağaçlar yerleştirilmiş, gövdeleri ve dalları cilalı altın rengi ahşap zemin gibi parıldayana kadar lake ile boyanmıştı. Ağaçlardan sarkan kırmızı elmalar, lal taşlarından oyulmuştu, odanın etrafına sanatsal bir şekilde yerleştirilmiş yeşilliklerin arasında yetişen meyveler lapis ve oniksten oluşuyordu. Yere saçılan yapraklar yeşil ipektendi. Hayvanlar, kraliyet kremasıyla renklendirilmiş şeker pestilinden ustaca hazırlanmıştı. Beyaz ermin yaprakların arasında koşuşuyor, dalların arasına tünemiş şeker kuşları ve ada krallığı Kutani’ye özgü bir leopar, yeşimden oyulmuş gözlerle gölgelerin arasından bakıyordu.

Odanın uzak ucunda, ormanın bittiği yerde, büyük oymalı masa eski kürsüsüne kavuşmuştu. Alçak bir sandalyede yorgun bir şekilde oturan yaşlı Gremont ve masanın başında oturan Prenses Luisa dışında boştu. Kızın yanında Vienne d’Este oturuyordu.

Görünüşe göre Sarthe’lılar Luisa’nın parti misafirlerine karışması riskine girmemeye karar vermişlerdi. Beyaz danteller giymiş, saçları bir kurdeleyle arkadan toplanmış olan Louisa, artık Kara Muhafız kıyafetleri içinde olmayan, içinden gümüş iplikli ketenlerin görüldüğü, pembe kollu, gri ipekten sade bir elbise giyen Vienne’e fısıldıyordu. Vienne’in saçları açıktı, kestane rengi buklelerden oluşan bir isyan gibiydiler. Kel’in odanın karşı tarafından ona baktığını görmüş gibi o da Kel’e dik dik baktı. Bu onu bir anlığına ürküttü, ta ki kadının onu Conor sandığını hatırlayana kadar.

Ona sırtıttı. Conor bunu yapardı. Başını kaldıran Luisa sırtıttısını ucundan yakaladı ve mutlu bir şekilde gülümsedi. Masanın diğer ucundaki yaşlı Gremont homurdandı ve sandalyesine daha rahat yerleşti. Kel bir an Andreyen Morettus'un, kulağına fısıldadığını duyar gibi oldu: *Ama Konsey sadık değil, değil mi? Amacına uygun hareket ediyor. Merren'in bir gözü daima yaşlı Gremont'un üzerindedir, görünüşe bakılırsa adam Labirent bölgesinde bir dizi şaibeli toplantıya katılıyormuş.*

Gerçi Gremont'u Labirent bölgesinde veya şüpheli bir toplantıda hayal etmek zordu. Özellikle iş, bir kişi için uyanık kalmaya gelince. Merren'in Gremont ailesine olan anlaşılır takıntısının Eskici Kral'a zarar verip vermediğini merak etti. Gremont, özellikle diğer Konsey üyelerinin çoğuyla -Sardou, Roverge... Alleyne- karşılaştırıldığında inandırıcı bir tehdit gibi görünmüyordu.

Daha sonra Kel'in gözleri Antonetta'yı aradı. Bir odaya girdiğinde aradığı ilk kişilerden birinin ne zamandır Antonetta olduğunu bilmiyordu, sadece bunun bir şekilde gerçekleştiğini biliyordu. Onu galeride bulmakta da hiç zorlanmadı. Tıpkı silahların parıltısını, şüpheli bir hareketin değişimini görmek için eğitildiği gibi, sanki onu da kalabalıklar arasında keşfetmek için eğitilmiş gibi gözleri Antonetta'ya takıldı.

Altın yemişlerle dolu bir ağacın gölgesinin altında duruyordu. Elbisesi de yüksek topuklu terlikleri gibi altın rengindeydi. Madalyonunu takmamıştı.

Kel'in kalbi onu koruyan kadife ve brokar katmanların altında sıkışıyor gibiydi. Kız madalyonu *her zaman* takardı. Şu an neredeydi ve neden takmamayı seçmişti? Kel sormak istedi ama yapamayacağını biliyordu. Conor madalyonunu ya da onun kaybolduğunu fark etmezdi. Genel olarak dikkatli olmadığı için değil ama Antonetta'yı çok az düşündüğü için.

Antonetta'ya gelince, o alışılmışın dışında çaresiz ve üzgün görünüyordu. Gözlerini kaldırıp doğrudan kendisine baktığında, bakışlarında bir çeşit rahatlama gördü ve aralarında ortak bir sır varmış gibi hissetti.

Kalbi yükseldi ve tekrar düştü. Bu sırrı paylaştığı kişi o değildi. Kız onu Conor sanıyordu. Peki, Conor'ın Antonetta'yla ne tür bir sırrı olabilirdi?

Önünden bir kalabalık geçip Antonetta'ya bakışını engelledi. Bunlar Lilibet ve şu anda onu takip eden maiyetiydi. Üzerinden zekâ ve mücevherler damlayan Lilibet, Uzec, Cazalet, Raspail ve Sardou Hanesi'ni eşit derecede bir coşkuyla büyülemişti.

Kel görevini biliyordu ya da en azından Conor'ın görevini biliyordu. Kendisini soylu sürüsünün arasına attı ve Lilibet'in yaptığı gibi onlarla etkileşime geçti. Esteve'e yeni satın aldığı bir at takımı hakkında sorular sordu, gelecek sezonun Gündönümü Balosu'nda hangi şarabın servis edilebileceği konusunda Uzec'in tavsiyesini istedi ve Benedict Roverge'in şu anda Castellane limanına yanaşmış olan boya gemilerinden oluşan filosunu övmesini dinledi.

Kraliçe kırmızı ve altın sarısı saray üniformasını giyen, göğsünün üzerinde altın sarısı bir örgü olan Jolivet ile konuşmaya giderken bile gözleri Kel'in üzerindeydi. Jolivet boyalı bir ipek perdenin önünde duruyordu ki bu bir tesadüf değildi. Lilibet kutlamalarda askeri güç gösterilerinden hiç hoşlanmaz, bunun şenlik havasını bozduğunu düşünürdü. Ancak Elçi, muhafızların orada olması konusunda ısrar etmişti. Sonunda uzlaşmışlardı. Kale muhafızları törene bir paravanın arkasında saklanarak katılıp kutlamaların gidişatını izliyorlardı. Kel, birinin ara sıra onlara yiyecek götürmesini umdu.

“Prensım. Anneniz bu süslemelerde kendini aşmış.” Bu, kızının güneşine karşılık aya benzeyen, gümüşü ipeklere bürünmüş

Leydi Alleyne'di. Liorada artık Antonetta'nın modasını mı takip ediyordu? Eğer öyleyse bu çok ilginçti.

"Teşekkür ederim." Kel eğildi. "Gerçi bunu ona da söylemelisin, becerilerinin övülmesinden asla bıkmaz."

"Eğer kişi yetenekliyse, bunun için övülmelidir." Leydi Alleyne gülümsedi ama gözleri oyma leoparın gözleri kadar sertti. Kel'e doğru eğildi, sesi şüpheciydi. "Gelecek mutlu olay için tebrikler."

Bu, şu anlama geliyordu: *Görüyorum ki evleniyorsun ama kızıyla değil. Öfkem daima ölümsüz ve taze kalacaktır.*

"Evet, tebrikler," dedi annesinin yanına gelen Antonetta. Bir elinde bir bardak soluk sarı şarap taşıyordu ve koyu altın rengi saçları, elbisesinin daha koyu altın rengi ipeğiyle buluşacak şekilde soluk boynuna doğru kıvrılıyordu. Kel'e gülümsedi ama tebessümü gözlerine ulaşmadı. "Monsenyör Conor... Kel Anjuman bu gece burada mı?"

Kel kendisinin şarap içmediğine memnun oldu, yoksa şaşkınlıktan boğulurdu. "Burada bir yerlerde olduğundan eminim," dedi. "Onu takip etmekte gerçekten zorlanıyorum."

"Biliyorsunuz Tepе'deki birçok genç bayan arasında oldukça popüler," dedi Antonetta. "Ve bazı genç erkekler arasında da."

"Öyle mi?" Leydi Alleyne biraz ilgilenmiş ve biraz da aşağılayıcı bir şekilde şaşırmış görünüyordu.

"Yatak odasındaki becerilerinin benzersiz olduğunu duydum," dedi gözleri haylazca parlayan Antonetta.

Kel kızardığını hissetti, ardından da şiddetli bir korku duygusu takip etti. Conor asla kızarmazdı. Loş ışığın rengi gizlemesini umdu. *Başka bir şey düşün,* dedi kendi kendine. *Sakinleştirici bir şey hayal et.* Ancak denizdeki, etrafı mavi sularla kaplı teknesi bir türlü görünmedi.

“Antonetta, *gerçekten!*” diye haykırdı şaşkın görünen Leydi Alleyne.

“Üzgünüm,” dedi Antonetta pişmanlıkla. “Çok aptalca şeyler söylüyorum! Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Monsenyör, Lord Falconet beni onunla konuşup konuşamayacağınızı sormam için göndermişti. Ziyafetin başlamasına çok az zaman kaldığını biliyorum ama sizinle konuşmaya hevesli görünüyordu.”

Kel odanın karşı tarafına baktı ama Joss’u fark etmedi. “O halde nerede?”

“Sanırım hayali ormanda bir yerlerde,” dedi Antonetta. “Sizi ona götüreyim.”

Kel, taklit ettiği kişiden başka biri olsaydı Leydi Alleyne’in buna itiraz edeceğini biliyordu. Kadın, kızının Falconet’e iyilik yapmasından rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Ancak bu aynı zamanda Prens için de bir iyilik olduğu için itiraz edemedi. Antonetta, Kel’i lake ağaçların arasında yönlendirirken, kadın gözlerini kısıp onları izledi. Altın ve yeşillik, Parlayan Galeri’nin kendisi kaybolana kadar etraflarını sardı ve ikisi, bir hikâye çarkçısının masalındaki kahramanlar gibi, ormanın kalbine doğru ilerlediler.

Kel onları sadece birkaç ağaç katmanının gizlediğinin farkındaydı, yine de burası ona şaşırtıcı derecede gerçek geldi. Zemin toprak değil mermerdi, düşen yapraklar ipekten yapılmıştı ve dalların arasına tüneyen kuşlar şekerden ve saat mekanizmasından oluşuyordu ama ağaçların gövdelerinden aşağı akan özsu gerçektir ve reçine gibi kokuyordu. Hatta yukarıdaki dalların tepelerine tünemiş, şüphesiz tesadüfen taşınan gerçek bir kuş yuvası bile görür gibi oldu.

Antonetta bir meşe ağacının cilalı gövdesine yaslandı ve ona baktı. Kel’e... Hayır, diye düşündü, kız aslında Conor’a bakı-

yordu. Yüzündeki ifade Conor'a yönelikti. "Yalan söylemedim," dedi. "Joss seninle konuşmak istiyor. Sadece seninle ilk önce ve özel olarak ben konuşmak istedim."

"Bekleyemez mi?" dedi Kel. Conor'ın kibrini bir pelerin gibi giymeye alışmıştı ama şimdi Antonetta'nın karşısında bu pelerin üzerine tam oturmuyordu. Boğazını o kadar sıkıyordu ki nefes alması zorlaştı.

Kızın kaşları soru sorarcasına çatıldı. "Mesajımı almadın mı?"

Kel gerildi. Conor, Antonetta'dan bir mesaj almış olsaydı bile bundan bahsetmemişti. Kendinden biraz nefret ederek, "Hatırlamıyorum," diye geveledi. "O kadar çok mesaj alıyorum ki."

Kızın kırılabacağını düşünüyorsa yanılırdı, Antonetta sadece sinirlenmiş görünüyordu. "Conor. Önemliydi."

Ona bir adım daha yaklaştı. Kızda bir şeyler farklı görünüyordu. Flört etmediğini ya da kalbine ok gibi saplanan tebesümünü kullanmadığını fark etti. Ona -Conor'a- doğrudan ve sabit bir şekilde, hayal kırıklığıyla karışık bir netlikle bakıyordu.

Çılgın bir an için, *ben olduğumu biliyor mu*, diye düşündü. Daha önce Conor kılığına girdiğinde ya da en azından uzun yıllardır bunu hiç merak etmemişti. Kimse illüzyonun ötesini göremezdi. Kimse umursamazdı. İnsanların görmek istediklerini gördükleri gerçeği Kel'i rahatlatırdı.

Fakat Antonetta'nın bakışlarının netliği Kel'i huzursuz etti. Ona sanki kendisini iliklerine kadar tanıyormuş gibi bakıyordu. Kel de bunu çok isterdi ama bu dileğinin gerçekleşmesinin ne kadar tehlikeli olacağını biliyordu. Ona *Kellian* dediğini ve görür görmez tanıdığını söylemesini çok isterdi. Belki de yıllar önce, Parlayan Galeride titreyen elleriyle hangi çatal bıçağı alması gerektiğini düşündüğü ilk akşam yemeğine oturduğunda.

Ama bu çok saçmaydı. Antonetta o zaman dokuz yaşındaydı. Bilemezdi.

Çimden yüzüğü düşündü. Antonetta onun kim olduğunu bilseydi, bunu ona sorabilirdi. Bu soru, madalyonun sırrını öğrendiğinden beri, gözkapaklarına basılan parlak bir ışığın ardıl görüntüsü misali aklının bir köşesinde duruyordu. “Antonetta...” dedi.

Antonetta, sanki etraflarında kendilerini duyacak kimsenin olmadığından emin olmak istercesine etrafına baktı. “Sana notta söylemiştim,” dedi sessizce. “Konu annem. Castellane’e döndüğü anda beni Artal Gremont’la tanıştırmak istiyor.”

Kel sanki ağaçlar üzerine geliyormuş gibi hissetti. “*Artal Gremont mu?*”

Antonetta perişan görünüyordu. “Benden birkaç yaş büyük ama Könsey koltuklarımız arasında kurulacak bir ittifak annemi memnun eder...”

“O bir pislik,” dedi Kel. “Ve burada Tepe’de görmezden gelmeye alıştığımız türden bir pislik değil. O olağanüstü bir pislik.”

“İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var, Monsenyör. Annemi başka bir plan yapmaya ikna etmenin bir yolu olmalı.”

Monsenyör. Kel başka bir yerde olmayı diledi. Antonetta’nın onu kılık değiştirmesine rağmen tanıdığına dair saçma umudu çok komikti. Öylece çekip gidebileceğini biliyordu -Conor daha tuhaf şeyler de yapmıştı- ama uzakta olmayı istemekten çok Antonetta’ya yardım etmek istiyordu.

Yine de yapabileceği çok az şey vardı. O kendisi değildi, Conor’dı ve kıza Conor’ın vereceği gibi cevap vermeliydi. Prens olduğu yanılsamasını sürdürmekten daha önemli bir şey yoktu. Her ne kadar bu onu boğuyormuş gibi görünse de, “Annen

evlenmeni istiyor. Senin evlenmek istediğin başka biri mi var? Belki anneni o yöne çevirmeyi deneyebilirim,” dedi.

Antonetta derin bir nefes aldı. Garip sahte orman ışığında teni gölge ve altın rengiyle benekli görünüyordu. Kel bir zamanlar onu güzel bulmadığını biliyordu ama o zamanki düşüncelerinin şeklini hatırlayamıyordu. “Hayır,” dedi kız. “Eğer yapabilseydim hiç evlenmezdim. Tıpkı babam öldükten sonra annemin yaptığı gibi.”

“Annenin seni sevdiğinden hiç şüphem yok,” dedi Kel, “ama sen de Kaleler tahtasında bir piyonsun. Ona evlenmemeyi istediğini söylemek, kraliçesini feda etmesini söylemek gibidir.”

Antonetta hareket eden gölgelerin arasından ona doğru bir adım attı. Elini koluna koydu, giydiği kumaşın kalınlığından kızın elini hissedemiyordu ama dokunuşunun ağırlığı beraberinde sıcaklık da getiriyordu. “Naziksin,” dedi. “Öyle olmadığını söyleyen çok kişi var ama ben öyle olduğunu biliyorum. Yardım edebileceğini biliyorum.”

Ve bir an için Kel kendini kaybetti. Elinin dokunuşunda, yüzündeki bakışta, lavanta parfümünün kokusunda ve bakışlarının yumuşaklığında -ki bunun Conor için olduğunu bildiği halde- kızın ona hissettiği şeyler Kel’i içine çekti. Başını eğip dudaklarını kızın elmacıkkemiklerinin üzerinde gezdirdi. Antonetta şaşkınlıkla başını kaldırdı. Onu öpebilirdi... ağzı birkaç santim uzaktaydı. Ellerini onun saçlarına gömebilir, dudaklarını onun kilere doğru eğebilirdi ve öpücüğü Conor için olsa bile bunu kabul ederdi. Bu, kendisini bir dilenci gibi hissetmesine neden olmuştu ama o anda bu fikir onu rahatsız etmedi. Zaten sokaklarda bir dilenci olarak doğmuştu, bu onun için yeni bir şey değildi.

Kızın sıcak nefesini yanağında hissetti. Ağzı onunkine değdi. Antonetta irkildi ve geriye doğru bir adım atarak ellerini, ara-

larında dayanıksız bir bariyer oluşturacak şekilde kaldırdı. Ona alaycı gözlerle baktı. “Conor,” dedi. “Akşamın bu erken saatinde gerçekten sarhoş musun?”

Kel arkasına yaslanıp gözlerini kırıştıtarak ona baktı. “Düşündüm ki...”

“Hayır, düşünmedin,” dedi kız sakince. “Nasıl hissettiğimi biliyorsun. Ben *senin* nasıl hissettiğini biliyorum. Aptalca bir şey yapmayalım.”

“Conor!” İpeksi yaprakların hışırtısının yumuşak sesi garip sessizliği bozdu. Ağaçların gövdeleri arasında bir gölge titreşirken Kel, Antonetta’dan uzaklaştı. Gelen Joss Falconet’ti. “Onu bulduğun için teşekkür ederim Antonetta.” Göz kırptı. “Kişisel bir mesele ortaya çıktı ve onun bilgece tavsiyesine ihtiyacım var.”

Antonetta kibarca başını eğdi. “Önemli bir şey değildi,” dedi ve Kel onu durdurmak istese de Conor’ın bunu yapması için hiçbir neden göremiyordu. Kız yapay ağaçların arasından tek başına yola koyuldu ve bir dakika sonra Joss şaşkın Kel’i odanın ortasına doğru yönlendirdi. Burada devasa bir şekerden yapılmış olan Aquila heykeli gökyüzüne doğru yükseliyordu. Şehrin çevresini saran duvardaki mızraklı kapıya kadar her şey mükemmel şekilde detaylandırılmıştı. En yüksek kulenin tepesinde Sarthe ve Castellane’in minyatür bayrakları dalgalanıyordu.

Hımm, diye düşündü Kel. Bu bir bilmeceydi. Conor’ın en az bir kuleyi veya muhtemelen şehir saatini kemirmesi muhtemeldi. Ancak bu hem Lilibet’i hem de Sarthe heyetini rahatsız ederdi. Gerçeğine benzemek yerine uyumu seçmeye karar veren Kel, “Joss. Tartışmak istediğin kişisel bir konu mu var?” dedi.

Joss her zamanki gibi modaya uygundu. Çiçekler gözbebeklerini kanat şekline dönüştürmüştü ve ipek tuniğinin arkasında mavi bir Shenzan ejderhası kıvrılarak altın ve kobalt rengi kuy-

ruğunu omzuna sarmıştı. Ama yine de rahatsız görünüyordu ki bu da Kel için alışılmadık bir durumdu. “Aslında özür dilemek istemiştım,” dedi alçak sesle.

Kel ona şaşkınlıkla baktı. Falconet nadiren ciddi olurdu, özür dileyen bir tip de değildi. “Ne için?”

“Geçen geceki parti için. Charlon, Sarthe Prensesi ile alay ettiğı için.”

Kel, Luisa’nın önüne bir tabak sos -şeftali, armut ve kiraz reçeliyle doldurulmuş tatlı bir ekmek- serili olan uzun masaya baktı. Gülümseyerek başını sallayan Vienne’e bir tane ikram ediyordu.

“Luisa,” dedi Kel. “Adı Luisa.”

“Charlon’un dans konusunda ne planladığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını bilmeni istedim. Montfaucon da bilmiyordu ama bence o bunu benim bulduğumdan daha komik buldu.”

“Eminim gürültülü bulmuştur,” dedi Kel. “Bilmediğini duyduğuma şaşırdım.”

“Bunun seni rahatsız ettiğini gördüm,” dedi Joss, ona yakından bakarak. Kel, Conor’ın Charlon’un gelişigüzel zalimliğinden rahatsız olup olmadığını hiç merak etmemişti. Conor’ın duruma çok öfkelenildiğini ve bu yüzden de kendi duyguları dışında başka kimseninkileri önemsemediğini varsaymıştı. Ama belki de haksızlık etmişti. Joss, Montfaucon ve Roverge’in olmadığı kadar dikkatliydi ve Conor’ı iyi tanıyordu. “Bundan hoşlanmadığını anladım ve sana şunu söylemek istedim: Sarthe’in yaptıkları hakkında ne düşünürsem düşüneyim, her şeyin farklı olmasını ne kadar istersem isteyeyim, *sana* sadığım. Aurelian Hanesi’ne ama her şeyden çok sana.”

“Yani,” dedi Kel, “Tepe’deki hepinizin Luisa’yla barışmanızı istersem, yardım etmek için elinden geleni yapar mısınız?”

“Evet, ama kolay olmayacaktır. Sarthe’a karşı çok kötü hisleri var ve oynadıkları bu oyundan dolayı onlara fazlasıyla öfke duyuyorlar. Ama,” diye aceleyle ekledi, “deneyeceğim. Çoğundan daha akıllıyım ve sanırım onları çözebilirim.”

“Bir de mütevazısın,” dedi Kel. “Bu da var.”

Joss biraz sırtıttı. “Sana sormak istediğim bir şey daha vardı,” dedi. “Şu kız hakkında, Mayesh’in torunu. Charlon’un evinde dans eden...”

Joss yüzünde şaşkın bir ifadeyle durdu. Kel çok geçmeden nedenini anladı, yaşlı Gremont yanlarına gelmiş ve zayıf elini Kel’in ipek kaplı koluna koymuştu.

“Biraz yalnız konuşabilir miyiz, Prensım?” dedi.

Joss eğildi ve yanlarından ayrılırken Kel’e, *bunun neyle ilgili olduğunu bana daha sonra mutlaka anlat*, der gibi baktı.

Kel, gözleri odayı hızla tarayan Gremont’a döndü. Yaşlı adam birilerinin onlara kulak misafiri olması fikrinden endişelenmiş gibi görünüyordu. “Yalnız,” dedi tekrar ve boğazını temizledi. “Bir dakika konuşabilseydik, belki dışarıda...”

“Konu Artal’la mı ilgili?” dedi Kel. Sormaması gerektiğini biliyordu -Conor sormazdı- ama kendine engel olamadı. “Yakında dönecek mi?”

Gremont’un gözleri hızla uzaklaştı. “Yakında,” dedi. “Birkaç hafta içinde sanırım. Kutani’de halletmesi gereken işleri vardı. Sizinle konuşmak istediğim konu Artal değil,” diye ekledi aceleyle. “Tamamen farklı bir şey.”

“Sevgili Gremont,” dedi Kel elinden geldiğince nazik bir tavırla, “tabii ki seninle konuşmaktan mutluluk duyarım.” *Labirent’teki toplantıların hakkında mı? Tabii eğer bu doğruysa?* “Ama bunu yemekten sonra yapalım. Eminim şu anda kaçmanın benim için zor olacağını tahmin edersin.”

Gremont sesini alçalttı. “Lordum Prens. Hemen görüşmeliyiz. Anlarsınız, bu bir güven meselesi...”

“Güven meselesi mi?” diye hayretle tekrarladı Kel, tam yemeğin servis edileceğini belirten zil çaldığında. Konuklar yüksek masaya akın etmeye başladı ve bir dakika sonra Mayesh, Kel’in yanına gelip Gremont’a şefkatle gülümsedi. “Gelin Prensım. Selamlaşmanızı bitirip otursanız iyi olur, yoksa kimse yemek yiyemeyecek.”

Bu doğrudu. Castellane görgü kuralları, kraliyet üyesi yemeğe oturmadan hiçbir soylunun yemek yiyemeyeceğini emreliyordu ancak Conor bu kuralın aptalca olduğunu düşündüğü için genellikle yok sayardı.

Gremont’un yüzü düştü ama Mayesh, Kel’i yüksek masaya doğru yönlendiriyordu. Kel basamakları tırmandı ve Senex Domizio ile Sena Anessa’yı selamlamak için durdu. Kartal Şehri Aquila’yı ziyaret etme fikrinden duyduğu memnuniyeti anlatırken şaşırılmış görünüyorlardı. (Conor bu işten sıyrılmak için bir geziye çıkmayı isteyebilir diye düşündü Kel.)

Charlon ve Montfaucon’la şakalaşmak için bir an durup kraliyet koltuklarına doğru ilerlerken etrafının farkındaydı. Mayesh odanın karşı tarafından onu izliyordu. Danışman, Jolivet’le derin bir sohbet içindeydi. Kel, iki adamın birbirlerinden hoşlanamayabileceğini düşündü ama yine de Kral’ın hizmetine ve kraliyet sırlarını saklamaya bağlıydılar. Kel’e cehennem ve cennetin kapılarında resmedilen figürleri hatırlattılar. Biri iyiyi, biri kötüyü temsil ediyor, ikisi de insanlığın ruhu için mücadele ediyordu.

Sonunda Kel yerine ulaştı ve Luisa’nın yanına oturdu. Vienne onun diğer tarafındaydı. Lilibet masanın başında birkaç koltuk ötedeydi, Leydi Alleyne’le konuşmaya başlamıştı bile. Antonetta masanın diğer ucuna, Joss ve Montfaucon’un karşısına düşmüştü.

Luisa endişeyle Kel'e baktı. Yanağında kiraz reçeli vardı. Kel, Conor'ın onu görmezden geleceğini biliyordu ama bunu yapmaya cesaret edemedi. “*Me scuxia*,” dedi ona Sarthe dilinde. “Özür dilerim. Bir prensin pek çok görevi vardır.”

Vienne, Castellane dilinde kuru bir sesle, “Varlığınızla bizi onurlandırıp onurlandırmayacağınızı merak etmeye başlıyordum,” dedi. “Bu akşamı Roverge Hanesi'ndeki gibi flört ederek ve içki içerek geçireceğinizi düşünmüştüm.”

Kel cevap veremedi, yemek servis edildiğinden bir şey söylemek imkânsız hale gelmişti. Lilibet'in tercih ettiği Marakandi yemekleri tabak tabak sunuldu. Hurmayla güveç, kuru üzüm ve balla pişirilmiş kaponlar, vişneyle süslenmiş ve nar ekşisi gezdirilmiş kuzu eti. Bu tür lezzetlerin yanı sıra Sarthe'ın tarifleri de vardı. Siyah mürekkepli mürekkepbalığı, kurutulmuş peynirle doldurulmuş köfte, sirkede salamura tavuk, otlu tereyağında *passatelli*.

Masadaki yüzlerde memnun ifadeler vardı ama Kel'in aklındaki tek şey saraya ilk geliyordu. Yemeğin muhteşemliği -çok ve çeşitli olması- büyümlü bir duvar halısı gibi önünde uzanıyordu. Midesi ağrıyana kadar nasıl da yemişti.

Şimdi bunlar onun için şaşılacak bir besin kaynağı değil, sadece yiyecekti. Ve aç değildi. Hissettiği gerilimi görmezden gelse de karnında yemek yeme isteğini engelleyen bir yay vardı.

Vienne'in de gergin olup olmadığını merak etti. Kıyafetlerine ve oldukça sakın koşullara rağmen hâlâ Prenses'i koruyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğini ona söyleyebilmeyi isterdi. Bunun yerine sözlerini tekrarlayarak, “İçmek ve flört etmek, ha?” dedi.

Çatalıyla bir kuru üzüm alan Vienne, “Evet,” dedi. “Yaptığınız şey buydu...”

“Mathieu Gremont’la konuşuyordum. Kendisi doksan beş yaşında,” dedi Kel, “ve onu nadiren uyanık görsem de Çay ve Kahve İmtiyazı’nı yönetiyor. Ancak onunla flört ettiğimi söyleyemem. Kırılgan biridir ve bu tür aktiviteler onu öldürebilir.”

Vienne biraz şaşırılmış görünüyordu. Bunun nedeni muhtemelen Conor’ın daha önce kendisiyle bu kadar uzun konuşmamış olmasıydı. “Geçen geceyi kastetmiştim...”

“Ama o geçen geceydi,” dedi Kel. Hizmetçiler masadan aşağı inip tabaklardan servis yapıyorlardı. Kel, Conor’ın en sevdiği yiyeceklerden bazılarını almayı kendine hatırlattı. Tavşan ve zencefil şekerlemesi, tarçınla doldurulmuş kaponlar. “Bu da bu gece.”

“O halde farklı olmasını mı beklemeliyiz?” dedi Luisa’yı yemek yemeye teşvik etmeye çalışan Vienne.

Kel, “Aklıma eski bir Callatian değişti geldi. *Kusur ararsan, bulursun,*” dedi.

“Benim de aklıma başka bir Callatian değişti geldi,” dedi Vienne. “Bir adam, gücüyle ne yaptığı ile ölçülür.”

“Kraliyeti ölçme hakkının Kara Muhafızların sorumluluğunda olduğunun farkında değildim,” dedi Kel. “Ayrıca Luisa’nın yemek yemesini istiyorsan bir tabak reçelin tamamını tüketmesine izin vermemeliydin.”

Luisa adını duyunca Vienne’in kolunu çekiştirdi. “Sorun nedir?” diye sordu Sarthe dilinde. “Ne söylüyorsun? Beni dışlamanın Vienne.”

“Bak, oradaki duvar halısını görüyor musun?” dedi Kel de Sarthe dilinde. Balkondan sarkan, alttaki girintileri kapatan perdeleri işaret etti. “Buna *Denizle Evlilik* denir. Bu, kraliyet ailesinin burada, Castellane’de gerçekleştirmesi gereken ve bize çok şey katan denize kendilerini adamak için yaptığı bir ritüeldir.

Kral ve Kraliçe çiçek dolu bir gemiyle altın yüzüklerini limana götürürler ve onları denizin dalgalarına atarlar. Bu şekilde denizin şehre olan sevgisini mühürlemiş ve kendimizi onun iyi tarafında tutmuş oluruz.”

“Mücevher israfı gibi görünüyor,” dedi Luisa ve Kel güldü. “Yüzüğün bende kalmasını tercih ederim.”

“Ama denizi kızdırırsın,” diye dalga geçti Vienne. “O zaman ne olacak?”

Luisa cevap vermedi, Lilibet elinde küçük gümüş bir çanla ayağa kalkmıştı. Çanı çaldı ve odaya emredici bir ses yayıldı.

Lilibet -kraliçe edasında, zarif ve çenesi hafif kalkık- ona bakarken yukarıdaki müzik azaldı. Zümrütleri boğazında, kulaklarında ve parmaklarında ışıldıyordu.

Kral’ın nerede olduğunu merak eden biri varsa, bu merakını yüksek sesle dile getirmemesi gerektiğini bilirdi. Bu noktada onun yokluğu beklenen bir şeydi, gergin Sarthe delegeleri bile bunu bilirdi.

“Castellane adına,” dedi Lilibet, “Sarthe delegelerine ve d’Eon Hanesi’nden Prenses Luisa’ya hoş geldiniz diyorum.”

Luisa’nın yüzü aydınlandı; en azından ismini anlamıştı. *Zavallı çocuk*, diye düşündü Kel, *bu kadar yolu politikacıların isteğiyle gelmiş*. Bu, bir güvercini şahinlerin arasına salıvermek gibiydi. Conor’la nişanlı olmak onu kurtarmazdı. Kızın iyiliği için itişip kakışmalar olacaktı, doğru ama düşüşünü görmeyi ümit edenlerin sayısı çok daha fazlaydı.

“Seni memnuniyetle karşılıyor,” diye tercüme etti Kel ve Luisa gülümsedi. Lilibet hâlâ konuşuyordu: Sarthe’in kartalından ve Castellane’in aslanından, öfke ve alevin birlikteliğinden, kara ve deniz üzerinde hâkimiyet kurarak birlikte oluşturacakları imparatorluktan söz etti.

Vienne bir sürahi pembe şarap için uzandı. Kel sürahiye daha önce ulaştı ve ustaca ona verdi. Vienne gözlerini kısarak ona bir bakış attı. “Farklı görünüyorsunuz,” dedi.

“Diğer prenslerden mi?” dedi Kel yüzüklü parmaklarını esneterek. “Daha mı çekiciyim? Ah. Daha *yakışıklı*.”

Vienne gözlerini devirdi. “Olduğunuzdan daha farklısınız,” diye açıkladı. “Geçtiğimiz günlerde *ona* nazik davranmamıştınız.” Luisa’ya baktı. “Ama şimdi kibarsınız ve şakalar yapıyorsunuz. Belki de fikriniz değişti,” diye ekledi, “her ne kadar buna inanmasam da. Hiç, kalbi değiştirmeye hazır olan bir prens tanımadım.”

Arkadaşlarının Castellane dilinde konuşmasından bıkan Luisa, Lilibet konuşmayı bitirdiğinde üzgün bir şekilde iç çekti.

“Kraliçe’nin konuşmasını alkışlamalısın,” diye fısıldadı Kel ve kendi ellerini birleştirdi, gerçi Veliaht Prens’in alkışlaması bir görgü kuralı değildi. Luisa onu hemen taklit etti. Müzisyenler yeniden çalmaya başladı ve Lilibet yerine otururken salonu bir *lior* sesi doldurdu.

Kemerli hizmetçi kapılarının altından, parlak ipekten altın örgüler giymiş sanatçılar odaya girmeye başladı. Masada memnun mırıltılar dolaşıyordu. Bunlar *bandari* denilen dansçılardı. Hiçbir ülkeye ve dile bağlı olmayan, kendilerini sadece sanatlarına adanmış olan bu dansçılar Altın Yollar’da dolaşırlardı. Göğüs kafesinin hemen altında biten dar ipek ceketler ve şeffaf ipekten düşük belli pantolonlar giymişlerdi. Altın rengi saten terlikler kombinlerini tamamlıyordu.

Saçları açık ve kaslı bellerine bozuk paralardan oluşan karmaşık kemerler takmış bir vaziyette performans sergilediler. Bir *bandari* dansçısının her gösteriden bir para biriktirdiği ve onu bir zincire bağladığı söylenirdi, kemerin uzunluğu dansçının becerilerini ne kadar süredir uyguladığını gösteriyordu.

Jahan'daki sarayın kendi *bandari* topluluğu vardı ve Lilibet bu sanatın özel bir tutkunuydu. Dansçılar odaya girerken alkışladı.

“Tekrar alkışlamam mı gerekiyor?” diye fısıldadı Luisa. Kel başını iki yana salladı. Dekoratif ağaçlar ve yeşillikler, dansçıların gösteri yapması için temiz bir alan yaratacak şekilde yeniden düzenlendi. Karşısındaki sandalyeler boş olduğundan Kel “sahneyi” mükemmel bir şekilde görebiliyordu. “Henüz gerek yok,” dedi. “Sadece benim yaptığımı yap ve endişelenme.”

Roverge partisinde olanlar göz önüne alındığında, dansçıların görüntüsünün kızı rahatsız edip etmeyeceğini merak etti. Ama Louisa onları görünce adeta büyüldü. Gerçekten de çok güzel ve kıvraklardı. Sanki zarif bir hareket için özel olarak tasarlanmış gibi özenle bir araya getirilmişlerdi. Bağlanmamış saçları -açık ve kırmızı, siyah ve kahverengi- sırtlarından aşağıya doğru dökülüyordu.

Vienne *bandari* dansçılarına değil, yüzünde aynı şaşkın ifadeyle Kel'e bakıyordu. Çocuğa karşı nazik olmayı bırakmalıyım, diye düşündü Kel ama bunu neden yaptığını biliyordu. Saraya ilk geldiğinde Conör da ona aynısını yapmıştı. Hangi çatalı kullanacağını göstermiş, ne zaman ve nasıl konuşacağını anlatmıştı. Luisa da kendisi gibi bir çocuktü, onu öylece bırakamazdı.

Yine de ensesinde bir karıncalanma hissetti, sanki anıların gücü omurgasından yukarıya bir ürperti göndermiş gibiydi. Döndü ve salonun arka tarafında bir hareketlenme gördü. Pelerinli bir figür altın kapılardan içeri girmiş, odayı gözetliyordu. Kapüşonu yüzünü gölgeliyordu ama Kel onun yürüyüşünü, kendi yürüyüşü kadar iyi bilirdi.

Conor.

Kel, Prens odaya girerken yalnızca bakabildi. Dansçılar ve görünüşe göre gösteri için gerekli olan bronz kâselerdeki gül suyunu taşıyan birkaç hizmetçi hâlâ hareket halindeydi. Galeride müzisyenler enstrümanlarını akort ediyorlardı. Kel dışında hiç kimse -Jolivet ya da Mayesh bile- Conor'ı fark etmemiş gibiydi.

Kel hayatı boyunca Conor'ın yapacağını yapmak, eylemlerini ve olası tepkilerini tahmin etmek için eğitilmişti. Conor gölgelerdeydi ama Kel'e göre yeterince açıktaydı. Conor'ın sarhoş olduğunu görebiliyordu. Yürürken dengesi bozulmasın diye bir elini duvara dayamak zorunda kalacak kadar sarhoştı.

Ama nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmeyecek kadar da sarhoş değildi. Sanki orada yerini almak istiyormuş gibi kararlılıkla yüksek masaya doğru ilerliyordu.

Kel o zaman ne olacağını düşünmeye dayanamadı. Oradan ayrılabilir, gizlice Zafer Salonu'na girebilirdi ama o zaman bile...

Conor çıplak eliyle *Denizle Evlilik* temalı duvar halısını takip ederek yürüyordu. Yukarıda, hızla tıngırdayan *lior*, dansın başlamak üzere olduğunun sinyalini veriyordu. Lambalar kararırken Luisa keyifle nefes aldı. Tavandaki gizli bir açıklıktan gümüş ve siyah tül eşarplar dökülmeye başladı. Oda artık bir orman değildi. Geceydi, yıldızlar demirden, gökyüzü obsidiyendi. Dansçılar parlak kıyafetleriyle yerde hareket etmeye başladılar. Kel bunun takımyıldızların dansı olduğunu fark etti. Dans edenler kuyruklu yıldızlar, meteorlar ve asteroitler oluyordu. Bunlar gezegenler arasında alev alan hava, evrenin parlak ve açıklanamayan enkazlarıydı.

Yeterince *dikkat dağıtırlardı*.

Luisa'ya bir şeyler mırıldanarak koltuğundan kalktı ve sessizce aşağı atladı. Kürsüden inip yüksek masanın arkasına süzüldü. Galerinin altındaki duvar boyunca kayd, tüm duyuları tetik-

teydi. Müzik odaya yayılmıştı; hava ısıltılı eşarplarla doluydu ve dansçılar yerde parıldayan bir yol çizdiler. Conor, sırtı halıya dönük olarak durup onlara bakıyordu. Kel hızlandı, onu pelerinin altına giydiği ceketten yakaladı ve perdelerin arkasına sürükledi. Bir lamba, perdelerin arkasındaki çıplak taş oyuğu aydınlatıyordu. Conor bir anlığına debelenirken duvar halısı onları gizledi.

“Con,” diye tısladı Kel. “Benim. *Ben.*”

Conor gevşedi. Duvara yaslandı, başlığı yüzünü ortaya çıkaracak şekilde düştü. Taç takmıyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Üzgünüm,” dedi. Sözlerini gevelemiyordu -çok da sarhoş değildi- ama yarı fısıldıyordu. Müzik yüzünden Kel’in onu duyması zordu. “Seni öylece ortada bıraktım. Onları bıraktığımı sandım ama aslında seni bırakmış oldum.”

Conor’ın ceketinin önünü tutmaya devam eden Kel, “Ne olacağını düşünüyordun?” dedi. “Gerçi sanırım düşünmüyordun. Conor...”

“Bu lanet partiyi iptal edeceklerini düşünmüştüm,” diye tısladı Conor. “Bunun olması gerektiğini biliyorum, bu politika, değiştirilemez ama tüm bu *sahtelik*, bundan memnun olduğumuza dair bu yalanlar... Herkesin kâr elde etmek isteyeninin yanında olduğunu anlayacaklarını sandım. Birkaç politikacı ve tüccarın...” O yutkunurken boğazı hareket etti. “Sana bunu yaptıracıklarını düşünmemiştim.”

“Bu benim görevim Conor,” dedi Kel yorgun bir şekilde. “Benim sorumluluğum. Senmişsin gibi davranmak. Elbette bana bunu yaptıracaklardı. Ve sen burada olmamalısın.”

Conor ellerini Kel’in göğsüne koydu. “Bunu düzeltmek istiyorum,” dedi. “İzin ver seninle yer değiştireyim. Çıkıp görevimi yapayım.”

Kel ona ne olduğunu, neden aniden gidip tekrar geri döndüğünü sormak istedi. Neden şimdi, neden bugün? Ama şu an kesinlikle zamanı değildi. “Con, sen sarhoşsun. Mitat’a geri dön. Uyu. Sana neler olduğunu anlatırım. Fazla bir şey olmaz zaten.”

Conor çenesini kaldırdı. “Benimle yer değiş.”

“Bu her şeyi daha da kötüleştirir,” dedi Kel.

Conor irkildi. Kel bir an için, gözlerinin arkasında ılık olan çocuğun ona şakacı bir şekilde şöyle dediğini hatırladı: *Ben olmak nasıl bir şeydi bakalım?*

O ılık ne zaman sönmüştü? Söndüğü anı fark etmiş miydi? Conor’un gözleri artık yüzündeki morluklar gibi görünüyordu ve ağzında bir gerginlik vardı. Kel’in bir yanı Conor’ı sarsmak, ona bağırarak, diğer yanıysa önünde durup onu dünyadaki her türlü tehlikeli şeyden korumak istiyordu. Sadece bıçaklardan değil, yalanlar ve zulümden, hayal kırıklığı ve umutsuzluktan.

“Artık daha iyisini yapabilirim,” dedi Conor inatla. “Benimle yer değiş.”

Kel nefes verdi. “Peki. *Tamam.*”

Conor pelerinini çıkardı. Ceketini de. Kel, Conor’ı en son ne zaman bu kadar sade giyinmiş gördüğünü hatırlamıyordu. Samanlıkta eskrim antrenmanı yaparken bile daha gösterişli kıyafetler giyerdi. Kel tuniğini ve yüzüklerini çıkardı, tacı başından kaldırdı. Tacı çıkarmak onu rahatlattı.

Hepsini aceleyle giymeye başlayan Conor’a verdi. “Pantolon...” dedi Conor, tuniğin tokalarını düzelterek.

“Pantolonumu çıkarmayacağım,” dedi Kel, muskasını çıkarıp şu an giydiği ceketinin cebine koyarken. “Zaten kimse pantolona bakmıyor.”

“Elbette bakıyorlar.” Conor son takısını da taktı. Taç siyah saçlarının arasında parlıyordu. İnce bir altın bandın ne kadar da

fark yarattığını düşündü Kel. Conor'ı olmadığı şeye değil, olduğu şeye dönüştürmüştü. “Aksi takdirde neyin moda olduğunu nasıl anlarsın?” Kel’in ayaklarına baktı. “Botların...”

Fakat ne pantolonu ne de ayakkabıyı değiştirme şansı yoktu. Duvar halısının diğer tarafından bir ses müziği böldü. Yüksek ve korkunç bir çığlık ve ardından bir tane daha. Müzik durakladı.

Kel perdelere doğru koştu, köşeden baktı.

“Ne?..” dedi Conor dirseğinin dibinden ve ikisi birden baktı. Parlayan Galeri’nin kapıları ardına kadar açılmıştı ve içeri karanlık figürler akıyordu. Kel, arkalarında geceyi, yıldızların parlaklığını, Tepe’nin ışıklarını gördü ve bir an bunun bir tür oyun, akşam eğlencesinin bir parçası olup olmadığını merak etti.

Sonra meşale ışığı çeliğin üzerinde parladı ve bir kale muhafızının karnında bir bıçakla iki büklüm olduğunu gördü. Karanlık figürlerden biri, elinde kanlı bir kılıçla başında duruyordu. Bir kılıç daha parladı ve bir tane daha. Akşam karanlığında ortaya çıkan yıldızlar gibilerdi. Kel bunun eğlence olmadığını anladı. Marivent saldırı altındaydı.

Maharam,

Tanrıça'nın geri dönüşü konusunda bana sorumluluğunun ne olduğunu sordun. Onun gözlerinin içine bakıp ruhunun alevini görüp görmeyeceğini sordun. Hepimiz gibi sen de bilgeliğin ve netliğin özlemini çekiyorsun.

Rahat ol Maharam. Bu senin yükün değil. Exilarch yalnızca Makabi'nin oğulları tarafından aktarılan bir unvan değil, nesilden nesle aktarılan bir ruhtur ve Exilarch'ın ruhu, geri döndüğünde Tanrıça'nın ruhunu tanıyacaktır. Bu konuda hiçbir şüpheye yer yok.

Yükün farklı türden olacak. Zira Tanrıça geri döndüğünde, halkımızı kılıçlarıyla ayağa kalkmaları için toplamalısın çünkü bu, yalnızca Ashkar'a değil tüm dünyaya büyük bir tehdidin yaklaştığı anlamına gelecektir.

—Dael Benjudah'dan Maharam Izak Kishon'a mektup

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Lin, Sault'un çelenklerle süslü sokaklarına adım attığında, Lhava gül ve zambak kokularıyla ağırlaşmıştı. Etse Kebeth'in ön basamağında bir an durdu. Manşetleri ve yakasındaki dantelleri, mavi elbisesinin hatlarını gergin bir şekilde düzeltti. Boğazında gözle görülür şekilde attığından emin olduğu nabzının dikkat çekmemesini umarak boynundaki ipek keseye dokundu.

Hiç bu kadar gergin olmamıştı.

Arkasındaki Kadınlar Evi'nin kapısı açıldı ve içeriden gülen genç kadınlar sel gibi aktı. Grup festivale doğru giderken Arelle Dorin ona gülümsedi. Heyecanları sıcak ve elle tutulur cinstendi. Başka bir gece olsaydı Lin bunu bulaşıcı bulurdu. Şu an yalnızca sağ elini yumruk yapmıştı. Sessizce kendi kendine şöyle dedi: *Her an fikrini değiştirebilirsin Lin. Son ana kadar fikrini değiştirebilirsin.*

Kapı tekrar açıldı ve bu kez Mariam merdivenlerde Lin'e katıldı. Elbisesi soluk mavi Shenzan ipeğinden yapılmış muhteşem bir eserdi. Manşetleri siyah çizgili safran sarısı *setino* asta-

rını gösterecek şekilde geriye doğru kıvrılmıştı. Mariam'ın saçları, Lin'inki gibi, çiçeklerle bezeli kalın bir örgü şeklindeydi. Elbisesinin zenginliğine rağmen kırılmanlığı bariz şekilde göze çarpıyordu. Çıkık elmacikkemiklerinin soluk üst kısımları allıkla boyanmıştı ve sert yakası, ince boynunun etrafında yükseliyordu. Ama Lin'e sunduğu gülümseme her zamanki kadar güçlüydü.

“Son festivalimiz,” dedi, elini Lin'inkiyle birleştirerek. “Bundan sonra resmi olarak yaşlı bakireler olacağız sanırım.”

“Güzel,” dedi Lin. “İnsan bir kez yaşlı bir kıza dönüştüğünde, çekici olmak için çaba harcamayı bırakabilir.”

“Şaşırdım.” Merdivenlerde onlara katılan Chana Dorin'di. Her zamanki üniformasını giyyordu: gri bir tunik ve pantolon, altında bahçede giyilebilecek kalın botlar. Gecenin öneminden ödün verdiği tek şey Josit'in Altın Yol'dan kendisi için getirdiği gümüş renkli şaldı. “Büyüleyici olmak için çaba harcadığını bilmiyordum Lin.”

“Öfkeli olmak için,” dedi Lin. “Öfkeliyim.”

Mariam kıkırdadı ve birlikte Kathot'a doğru yola çıktılar, Lin bu gece bittiğinde “kız gibi” olmak için çabalamayı bırakmayı planladığı birçok yöntemi detaylarıyla anlattı. Arkadaşlarına sadece yırtık kıyafetler ve çamurlu botlar giyeceğini söyledi. Pazardan evcil bir fare satın alır ve onu ipek bir ipin üzerinde yürütürdü. Birkaç tavuk da alabilir ve hepsine tek tek isim verirdi. Soran herkese bazen civciv çıkıp çıkmayacağını görmek için yumurtaların üzerine oturduğunu söylerdi.

“Etkilendim,” dedi Chana. “Bu şu anki davranışından bile daha kötü. Çok fazla olmasa da,” diye ekledi.

“Sen konuş tabii,” dedi Mariam. “Çizmelerin her zaman çamurlu, Chana.”

Lin bu tatlı atışmaya gülümsedi ama dikkatinin yalnızca yarısı oradaydı. Sault'un merkezine yaklaştıklarında Marivent, ikinci bir ay kadar beyaz gökyüzünün karanlığında süzülerek üstlerinde beliriyormuş gibi göründü.

Lin bu gecenin Sarthe'lı çocuk prenses için bir karşılama ziyafeti olduğunu biliyordu. Mayesh'in festivale katılmamasının nedeni de buydu. Geçmiş yıllarda olsa bu Lin'i kızdıırırdı. Büyükbabasının Sault'ta yılın en önemli dini etkinliğine katılma zahmetine bile girmemesi, yani sadakatinin halkına değil Marivent'e olması onu üzerdi.

Şimdi büyükbabasının orada olmayacağına seviniyordu. Eğer izlerse planını uygulayabileceğinden emin değildi.

Kömürlerin arasında canlı bir kor kadar parlak, ışıklı Kathot'a ulaşmışlardı. Ağaç dalları arasında dövülmüş gümüşten lambalar sallanıyor ve beyaz kumaşla örtülü uzun masaların her yerindeki renkli kâğıttan fincanlarda mumlar yanıyordu.

Chana kalabalığın arasından geçerek Lin ve Mariam'ı da peşinden çekti. Lin ilk kez yönlendirilmekten memnundu. Kalabalığın içinde kendini çıplak hissetti, sanki niyeti yüzünden okunuyordu.

Kes şunu, dedi kendi kendine. Bunların hepsi tanıdığı insanlardı, hepsi tanıdık yüzlerdi. Diğer evli kadınlarla birlikte gülen Rahel'i gördü. Yakınlardaki Mez, etrafı birkaç müzisyenle çevrili, yuvarlak bir masada *lior*'unu akort ediyordu. *Narit*'in -Mariam ve kendisi gibi hepsi mavi elbiseler giyen genç kadınların- yanı sıra, nadiren giyilen şık giysiler içinde tuhaf görünen, evlenme çağındaki genç erkekler de vardı. Uzun masalara yayılmışlar, birbirleriyle şakalaşıyor ve Sault büyükleri tarafından cömertçe dağıtılan gümüş fincanlardan kırmızımsı-mor şarap içiyorlardı.

Lin kendine, festivalin bir kutlama olduğunu hatırlattı. İnsanların burada rahat ve mutlu olması gerekiyordu. Kendini gülümsemeye zorladı.

“Kes şunu,” diye kolunu sarstı Mariam. “Neden dik dik bakıyorsun?”

Chana onları incir ağaçlarının altında, meydanı iyi görebilecekleri bir alana yönlendirmişti. Tam önlerinde toplanıp dans etmek için tasarlanmış, yapraklarla dolu temiz bir alan vardı. Shulamat merdivenlerinin dibine yükseltilmiş bir kaide dikilmişti. Üzerinde Maharam için özel olarak yapılmış, çiçeklerle süslenmiş ahşap bir sandalye duruyordu. Festival bittiğinde kürsü ve sandalye kırılıp yakılır, badem ağacının tatlı kokusu havayı doldururdu.

“Dik dik *bakmıyorum*,” diye fısıldadı Lin. “*Gülümsüyorum*.”

“Beni kandırabilirdin.” Sault’un büyüklerinden Orla Regev bir şey danışmak için fıdıldayarak Chana’ya doğru koşarken Mariam kenara çekildi. Görünüşe göre *birisi*, Maharam’ın sandalyesini sümbül çiçekleriyle süslemişti, oysa herkes bunların gül olması gerektiğini bilirdi. Ayrıca şarap da çok erken servis edilmişti ve yaşlı adamların çoğu ile gençlerin bir kısmı sarhoşturdu.

Chana, Orla tarafından götürülürken, “Ah zavallı şey,” dedi Mariam anlayışla. Chana giderken Maharam’ın sandalyesinde ne tür çiçekler olduğunu fark etme ihtimalinin düşük olduğunu ve Tanrıça’nın da -çok yaşasın- umursamayacağını söylüyordu. “Orla neden onu kendi haline bırakıp eğlenmesine izin vermiyor?”

“Çünkü *Orla* bu şekilde eğleniyor,” dedi Lin tam da genç bir adam gülümseyerek onlara doğru yaklaşırken. Lin, Mez’in Altın Yollar’dan yeni dönen ağabeyi Natan Gorin’i hemen tanıdı.

Festivaldeki diğer genç erkekler gibi o da gümüş işlemeli düz beyaz patiska giymişti, başına Hint sümbülünden yapılmış yeşil bir taç da takmıştı. (Lin'in aklına bir an için başka bir taç geldi. Koyu renkli buklelerin üzerinde parıldayan, kenarları kanatlı, altın halkadan bir taç.) Saçları bakır, cildi güneş rengindeydi. Gülümsedi ve Rhadan'lı tüccarların siyah mürekkepli dövmele-riyle işaretlenmiş elini Mariam'a uzattı.

“Müzisyenler arasında bir arkadaşım var,” Mez'e göz kırptı, “ve bana dansın başlamak üzere olduğu söylendi. Bana katılır mısın?”

Yüzü kızaran Mariam, Natan'ın elini tuttu. Mez bunu bir *lior* sesiyle karşıladı. Bir an sonra müzik yükseldi ve Natan ile Mariam dans etmeye başladı.

Lin'in sinirleri bir mutluluk dalgasıyla sarsıldı. Sırıtan Mez'e baktı. Natan'dan Mariam'la dans etmesini o mu istemişti? Lin kendi kendine bunun bir önemi olmadığını söyledi. Mariam dans ettiği için mutluydu. Ay ışığında yüzü parlıyor ve en ufak bir yorgunluk ya da hastalık belirtisi göstermiyordu.

Diğer çiftler de onlara katılmaya başladı. Lin ağaç gövdesi-nin sert kabuğuna yaslandı ve anın tadını çıkarmaya karar verdi. Etrafında kahkahalar ve bir araya gelmek için bir bahane bul-manın mutluluğunu yaşayan bir topluluğun aydınlığı vardı. Mariam'ı izlerken bile kaburgalarının altında soğuk bir şeyler dolanıyordu. Bir korku hissi.

Bunu yapamazsın, dedi zihninin derinliklerindeki ses. Hepsine değil. Maharam'ın inatçılığı onların suçu değil. Ve elbette başka bir çözüm daha var. Bu kadar aşırı olmayan bir şey.

Gerçi henüz bunu düşünmemişti.

“Lin.” Doğruldu. Bu, ona kasvetli bir ifadeyle bakan Oren Kandel'di. Gerçekten çok uzun boyluydu. Lin onun karanlık

hatlara sahip yüzünü görmek için boynunu geriye doğru kaldırması gerektiğini hissetti. Diğer oğlanlar gibi yapraktan bir taç takmıyordu. Kıyafetleri kasvetli ve işlemsizdi. Sert bir tavırla, “Benimle dans eder misin?” dedi.

Lin reddedemeyecek kadar şaşırmıştı. Oren’in onu diğer dansçıların arasına çıkarmasına, elini tutup kendisine çekmesine izin verdi. Acı çay gibi hafif asitli bir kokusu vardı. Adam onu beceriksizce kollarına alırken, Lin de en son ne zaman dans ettiğini hatırlamadan edemedi. Ve kendini aptal durumuna düşürdüğünü düşündü. Conor onu gözlerindeki o acı ışıqla izlerken...

Conor değil, diye kendine hatırlattı. Prens. O, Mayesh değildi, Prens’e adıyla hitap edemezdi. Üstelik Prens artık ondan nefret ediyordu. Lin ona sorunlu olduğunu söylemişti ve o da böyle bir hakareti affetmezdi.

“Lin,” dedi Oren şaşırtıcı derecede nazik bir sesle. Lin bir an için onun kendisine, *sıkıntılı görünüyorsun ya da böylesine neşeli bir olayda neden üzgünsün*, diye soracağını sandı. “Lin, sana evlenme teklif ettiğim zamanı hatırlıyor musun?”

Lin içten içe irkildi. Neden Oren Kandel’in onun mutsuz olduğunu fark etmiş olabileceğini sanmıştı ki? Eğer adam bir sümüklüböceğin içgörüsüne ve empatisine sahip olmasaydı, evlenme teklifini en başta reddetmeyebilirdi.

“Evet, Oren,” dedi. “Böyle şeyleri unutmak zordur.”

“Sana neden teklifte bulunduğumu hiç merak ettin mi?” Ona bakarken koyu renk gözleri parlıyordu. “Gerçi sen kesinlikle uygun bir eş adayı değilsin ve sıradan bir adam için çok zor bir eş olursun.”

Kel’in sürekli söylediği şu laf neydi? Ve Merren’in de? *Lanet olsun.*

“Merak etmedim,” dedi. “Gerçi itiraf etmeliyim ki şu an merak ediyorum.”

“Bana kızgın olduğunu biliyorum,” dedi Oren. “Maharam’ın kitaplarını almasına yardım ettim.” *Ve bana daha fazla ceza vermesi için yalvardın,* diye düşündü Lin. “Ama göremesen bile yaptığım şeylerin hepsinin sana yardım etmek için olduğunu anlayacaksın Lin.”

“Kitaplarımı almanın bana bir faydası yok, Oren.”

“Şimdi öyle düşünüyorsun,” dedi Oren, “ama bunun nedeni yozlaşmış olman. Büyükbaban dünyevi değerleriyle sizi yozlaştırdı. Seni dışarıdaki o kadınlara benzetmek istiyor,” çenesini Sault duvarlarına doğru salladı, bu tüm Castellane’i kapsıyormuş gibi görünen bir hareketti, “fazla gururlu, fazla kibirli, bizden daha iyi olduklarını düşünüyorlar. Ama seni onun etkisinden kurtarabilirim.”

“Oren—” Lin geri çekilmeye çalıştı ama adam onu sımsıkı tuttu.

“Teklifimi yeniden düşün,” dedi. Gözleri hâlâ parlıyordu ama mutluluktan değil. Lin’in midesini bulandıran bir tiksinti ve arzu karışımından.

Kendi kendine beni kurtarmak istediğini söylemiş olabilir, diye düşündü ama asıl istediği Lin’i tanınmayacak şekilde değiştirmekti. Ve sarhoş, vahşi, kontrolsüz olmasına rağmen kendisine mükemmel olduğunu söyleyen Conor’ı düşünmeden edemedi. “Seninle hâlâ evlenmek istiyorum,” dedi Oren. “Bunu *istiyorum* ve benimle evlenmen seni tüm Sault’da da, Maharam’ın gözünde de yükseltecektir.”

“Neden?” dedi Lin.

Oren bir anlığına gözlerini kırpıştırdı. “Ne demek neden?”

“Neden benimle evlenmek istiyorsun?”

“Hatırlıyor musun,” dedi Oren, “çocukken bahçelerde saklambaç oynadığımız zamanları? Seni başka kimse bulamazdı ama ben her zaman bulurdum. Sonunda seni bulan hep ben olurdum. Şu anda da böyle kaybolmuş durumdasın Lin. Seni yalnızca ben bulabilirim. Ben yardım edebilirim.”

Lior’dan buruk bir nota yükseldi. Lin başını kaldırdı ve Mez’in kaşlarını kaldırarak ona, *araya girmemi ister misin*, der gibi baktığını gördü.

“Lin,” dedi Oren. “Ne düşünüyorsun?”

Mez’e hafifçe başını salladı ve Oren’e döndü. “Sadece Süleyman’ın Adassa’yı kendisine ve diğer krallara katılmaya ikna etmeye çalışırken kullandığı kelimelerin bunlar olup olmadığını merak ediyorum. *Bana katıl, seni güvende tutayım. Sana yardım edeyim. Kendi başına kaybolursun.* O da böyle bir şey söylememiş miydi?”

Oren kasıldı.

“Gerçi,” dedi Lin, “en azından Adassa’ya onu sevdiğini de söylemişti. Ama sen onu bile yapmadın.”

Müzik durdu. Lin, Mez’in artık Oren’in bakışlarına dayanamayacağını düşündü, onu suçlayamazdı. Artık o da Oren’e bakamıyordu. Yüzü öfkeyle kıışmıştı, gözleri taş gibi sert ve parlaktı.

Lin dans pistinden hızla uzaklaşırken Natan ve Mariam’ın yanından geçti. Masalardan birine gitti, gümüş bir fincan şarap buldu ve alkolün sıcaklığının kemiklerindeki titreşimi dindirmesine izin vererek içti. Dönüp etrafına bakındı ama kalabalığın arasında Oren’i göremedi. İçi biraz rahatladi.

Oren’in tüm Sault olmadığını hatırlattı kendine. Çoğu, arkadaşları ve komşuları böyle katı ya da yargılayıcı değildi. Chana gibi empati sahibiydiler. Mez gibi şefkat sahibi. Mayesh gibi

bilgelik sahibi. (Evet, dedi kendi kendine, böyle düşünmesinde sorun yoktu. Mayesh bilge biriydi ve her zaman nazik olmasa da iyiliğe önem verirdi.) Yaşlıların çoğu Maharam'ın oğlunun sürgüne gönderilmesi yönünde oy kullanmamıştı. Sonunda belirleyici oyu veren bizzat Maharam'ın kendisiydi.

Mez yeniden çalmaya başladı. Bu sefer daha yavaş bir şarkı, daha tatlı bir nakarat.

Lambalardan çıkan kıvılcımlar havayı ateşböceklerinin ışı-ğıyla doldurarak yükseliyordu. Lin dans ve şarap yüzünden sı-caklamıştı ama kürekkemiklerinin arasındaki boşluk nemli ve soğuktu.

Oturup dansı, parlayan fenerlerin altında daire çizen çift-leri izledi. Hepsinin ismini bilmediğini fark etti. Kendisi ve Mariam'la birlikte okula gitmemiş olan küçüklerin isimlerini bilmiyordu. Sanki arenada bir oyunu ya da performansı izliyor-muş gibiydi. Bir yanı ağrıyordu. Bunlar onun halkıydı, onların yolları Lin'in yollarıydı. Ve yine de bir şarkı diğerine karışıp ay gökyüzünde süzülürken, Lin onlara katılmak için hareket etme-di, oturup seyirci olarak izledi.

“Lin!” Mariam, elleri ceplerinde peşinden gelen Natan'la birlikte aceleyle yanına koştu. *Çocuğun hoş bir gülümsemesi var,* diye düşündü Lin, *rahat bir gülümseme.* “Ne zamandır burada oturuyorsun?”

Lin, Sault'un duvarlarının üzerinden, gökyüzüne karşı yük-selen Rüzgâr Kulesi Saati'ne baktı. Birkaç saatin geçmiş olma-sı onu şaşırttı, sanki sadece birkaç dakika geçmiş gibi gelmişti. Gece yarısı ufukta belirliyordu.

Mariam, “Oren'i seninle gördüm,” dedi.

“Sorun değil,” dedi Lin hemen. “Dans ettik, hepsi bu.” Nathan'a gülümsedi. “Sana bir şey sormak istiyorum...”

“Kardeşini Altın Yollar’da görüp görmediğimi mi?” dedi Nathan. “Aslında gördüm. Mazan yakınındaki bir kervansarayda. Josit gayet iyi görünüyordu,” diye ekledi aceleyle. “Bana, buraya ondan önce dönersem ikinize de sevgilerini göndermemi söyledi.”

“*Ne zaman* geri dönebileceğini söyledi mi?” diye sordu Lin.

Natan biraz şaşırılmış görünüyordu. “Ona bunu sorduğumu sanmıyorum. Ama evcil bir maymun satın almıştı,” diye ekledi. “Hind diyarından bir tüccardan. İnsanların şapkalarını çalıyordu.”

Lin, Natan’ın yakışıklı olabileceğini ama o kadar da zeki olmadığını düşünmeye başladı. “Şapkalar,” dedi. “İnanılmaz.”

Mariam ona azar gibi bir bakış attı ama kendisi de gülümsemek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Seninki kadar heyecan verici bir haberi olduğundan şüpheliyim,” dedi Natan. “Sault’taki Veliaht Prens mi? Böyle bir şeyin daha önce hiç görülmediğinden eminim.”

Lin, insanlara Conor’ın onu görmeye geldiğini, çünkü çiçek hastalığının korkunç bir versiyonunu taşıdığını ve acilen tedaviye ihtiyaç duyduğunu söylemeye başlamasının gerekip gerekmediğini merak etti. Ancak bu, Okçu Birliği tarafından tutuklanmasına neden olacak türden bir yalan gibi görünüyordu.

“Mayesh’i arıyordu,” dedi. “Hepsi bu.”

Mariam sırtıttı. “Herkes onun Lin’i Tepe’de lüks bir hayata götüreceğini söylüyor.”

Lin, Tepe’yi düşündü. Işıltısını, renklerini. İnsanların sanki her kelime tatlı aside batırılmış gibi konuşma şeklini. Luisa’nın aşağılanarak nasıl ağladığını. Dans ederken Conor’ın onu izleme şeklini.

“Bu çok saçma,” dedi gerilerek. “Prens nişanlı sayılır ve ayrıca Ashkar bir kadınla asla evlenmez.”

“Evlenmez,” diye onayladı Natan. “Orada yapılacak bir ittifak yok. Biz ülkesi olmayan bir halkız ve krallar insanlarla evlenmez. Onlar kraliyetlerle evlenir.”

Natan’ın sandığından daha akıllı olabileceğini düşündü Lin. Mariam, “Bizim bir ülkemiz var,” dedi. “Aram.”

“Yollarda Aram’dan geçtim,” dedi Natan. “Orası lanetlenmiş bir ülke. Hiçbir şey büyümüyor ve barınacak yer yok. Toprak kısa bir süre için bile yaşamı sürdüremeyecek kadar zehirli. İnsan orada hiç durmadan devam etmeli.”

Müzik durakladı. Lin hızla Rüzgâr Kulesi Saati’ne baktı. Gece yarısına otuz dakika kalmıştı. Tanrıça’nın ritüeli başlamak üzereydi.

Natan’ın kibarca affını istediğini zar zor fark etti. Ritüelin gerektirdiği gibi genç kadınlar ve genç erkekler birbirlerinden ayrılıyorlardı. Dansçılar meydandan kaybolup tekrar kalabalığa karıştı.

Lin’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Kendi nabzını boğazında, omurgasında hissedebiliyordu. Başlıyordu. Merasim. Maharam, Shulamat kapısında belirdi.

Üzerinde Judah Makabi’nin ilk oğlu Aron’un adının ve *gematry* sayılarının kazınmış olduğu bastonunu taşıyarak yavaşça merdivenlerden indi. Gece mavisini yünden dokunmuş sillon giymişti. Manşetleri ve yakası camla yapılmış tılsımlı denklemlerle parlıyordu.

Yanında duran Oren Kandel dümdüz karşıya bakıyordu. Maharam’a kürsüdeki sandalyesine kadar eşlik ederken Lin’i gördüyse bile hiç belli etmedi.

Mez’in enstrümanı titredi, bir çağrıydı. Mariam, Lin’in elini tuttu ve beraber diğer *narit* ile birlikte kürsünün önündeki boşluğa doğru ilerlediler. Maharam çelenkli sandalyeye oturur-

ken mavi elbiseli, saçları çiçeklerle dolu genç kız ve kadınlardan oluşan kalabalık başlarını kaldırıp baktı. Maharam da toplanmış olan kalabalığa bakıp yardımsever bir şekilde gülümsedi. Bastonunu kaldırıp uzunlamasına kucağına koydu.

“*Sadi Eyzōn*,” dedi. Bu, Ashkar’ın kendilerine verdiği isimdi: Bekleyen İnsanlar. Bunu *Malbushim*’e, kendi toplulukları dışında başka birine söylemezlerdi. “Tanrıça bizim ışığımızdır. Karanlığımızı aydınlatır. Onun gölgede olduğu gibi biz de gölgedeyiz; Onun sürgünde olduğu gibi biz de sürgündeyiz. Yine de günümüzü mucizelerle doldurmak için bize elini uzatır.”

Çiçek açan asasını kaldırdı. Sanki hâlâ ağacın üzerindeki bir dalmış gibi üzerinde çiçekler ve bademler açmıştı. Kalabalık hafifçe nefes verdi. Her yıl olmasına rağmen -her Sault’ta, her Tevath’ta, her Maharam’ın elinde- yine de hayret uyandırırды.

“Bugün,” dedi Maharam, “Adassa’nın dünyamızı değiştiren ve insanlarımızı koruyan mucizelerinin en büyüğünü kutluyoruz.” Sesi bir ilahinin ritmine, sık sık anlatılan bir hikâyenin tınısına uymaya başlamış, neredeyse bir şarkı haline gelmişti. “Uzun zaman önce, çok uzun zaman önce, karanlık zamanlarda, Tanrıça’ya ihanet edildiğinde Süleyman’ın güçleri Aram’a saldırdı. Kolay bir zafer bekliyorlardı ama yapamadılar. Judah Makabi liderliğindeki Aram halkı, üç uzun gün ve üç uzun gece boyunca Dannemore’un Büyücü-Krallarını tüm güçleriyle oyaladı.” Maharam’ın bakışları kalabalığı taradı. Hikâyeyi defalarca duymuş olmalarına rağmen gözleri şunu sorar gibiydi: *Buna inanabiliyor musunuz? Bu mucizelerin mucizesine?*

“Ve sonunda duvarlar yıkılıp düşman orduları Aram’a akın ettiğinde orayı boş bir arazi olarak buldular. Judah Makabi, gölgelerin altında insanlarımızı çoktan güvenli bir yere götürmüştü.

Ancak Süleyman, Tanrıça'nın işinin henüz bitmediğini biliyordu. Aram'ın en yüksek kulesi olan Balal kulesinin tepesine koştu. O, oradaydı; Adassa, Tanrıçamız. Tüm korkunç ihtişamıyla oradaydı. O anda onu görmek korkunç ve muhteşemdi. Saçları alevdi, gözleri yıldız. Süleyman onun önünde sindi ama kaçamadı çünkü bakışları onu sımsıkı tutuyordu. Ona şöyle dedi: 'Benim yok olmam için çabalayarak sadece kendi yok oluşunu garanti altına aldın. Sahip olduğun güç herhangi bir kişi tarafından kullanılmamalı çünkü bu yalnızca yıkıma neden olur. Ve şimdi senden alınacak.'

Lin gözlerini kapattı ve taşının pürüzsüz yüzeyine dokunmak için elini elbisesinin cebine soktu. Ah, bu hikâyeyi biliyordu. Bunu yüreğinde biliyordu, rüyalarında. Alevler, çöl. Kule. Tepe'de berbat insanlardan oluşan o berbat evde dans ettiği şey buydu. Bu an, en büyük aşkının ihanetine uğrayan Tanrıça'nın kendi yok oluşundan zaferi yakaladığı an.

"Tanrıça elini uzattı," dedi Maharam, "ve dünyadan Büyük Söz'ü, Sözle Anlatılamaz Ad'ı çekip aldı. O gittiğinde, onun mümkün kıldığı tüm büyü eserleri de yok olmaya başladı. Büyücü-Krallar oldukları yerde vuruldular çünkü onları hayatta tutan tek şey kendi kötü büyüleriydi. Büyülü hayvanlar dünyadan yok oldu ve dirilen ölülerin orduları yeryüzüne çöktü. Balal kulesi etrafındaki toza dönüşürken Süleyman, son gücüyle Tanrıça'ya uzandı. Ama dokunacak hiçbir şey yoktu. Tanrıça çoktan gölgelerin içinde kaybolmuştu."

Adam içini çekti ve Lin şunu düşündü: Bu küçük iç çekişinin duyulabilmesi, hikâyenin ve bizzat Tanrıça'nın gücünün bir ölçüsüydü. Kalabalık öyle sessiz, öyle sessizdi ki.

Maharam şöyle dedi: "Bu, büyük bir cesaret ve fedakârlığın hikâyesidir ama kendinize şunu soruyor olabilirsiniz, neden bu-

radayız? Dışarıdan bakan birinin şunu söylemesi kolaydır: Eğer ona inanıyorsan, Tanrıça'nın bir şarkısını söyle o halde. Yabancı bir ülkede Tanrıçamızın şarkısını nasıl söyleriz? Uzun zamandır dolaşıyoruz ama terk edilmedik. Uzun süre bekledik ama terk edilmedik. Ulusların arasına dağıldık ama yine de terk edilmedik. Şimdilik evimizi kendi kalbimize yapıyoruz ve orada bekliyoruz. Çünkü biz terk edilmiyoruz. Tanrıça geri dönecek ve bizi zafere götürecektir."

Lin'in Maharam hakkında ne düşündüğü önemli değildi. Eski sözler hâlâ onu iliklerine kadar heyecanlandırıyordu. Boğazındaki kolyeye dokundu, parmakları kelimelerin üzerinde geziniyordu. *Yabancı bir ülkede Tanrıçamızın şarkısını nasıl söyleriz?* O zamanlar Castellane yabancı bir ülke miydi? Öyle olduğunu sanıyordu. Tanrıça onları eve getirene kadar tüm topraklar yabancıydı.

"Bu gece her Sault'ta, her ulusta bu tören gerçekleşecek," dedi Maharam. "Bu gece soru sorulacak ve cevaplanacak. Şimdi gel *narit* ve karşımda dur." Çiçekli esasını kürsüye vurdu. "Bırakın işini bitirsin."

Lin kendini diğerlerine katılmak için hareket ederken buldu; mavi bir nehir üstlerinde dualar okunurken yavaş yavaş kürsüye doğru kıvrılıyordu. Mariam kalabalığın arasından geçerek onun yanında durdu. Yanaklarında bir kızarıklık vardı. Lin bunun allık mı yoksa doğal renk mi olduğundan emin olamadı. Arkadaşına güven verici bir gülümsemeyle baktı.

Sakin ol, sakin ol, demişti annesi ona uzun zaman önce. *Bu bir formalite, bir ritüel, hepsi bu. Tanrıça geri döndüğünde, Tevath'ın bunu açıklamasını bekler mi sanıyorsun? Hayır, o bize bir ateş sütunu içinde, şimşek mızrağı üzerinde gelecek. Onun elinin bir hareketi tüm dünyayı aydınlatacak.*

Bu kadar çok insanı düzenli bir sıraya toplamak hızlı olmuyordu ve Maharam sorgulamaya başladığında gece yarısına on dakika kalmıştı. *Narit*, platformda tek tek önünden geçerken Lin onun sesini duyabiliyordu. Eski soruyu, sesleri utangaç ya da keskin, kendinden emin ya da sorgulayıcı biçimde yanıtladılar.

Geri Dönen Tanrıça sen misin?

Hayır, ben o değilim.

Pekâlâ, ayrıl.

Gece yarısına altı dakika kalmıştı. Ya Maharam onu vaktinde çağırmazsa?

Cebindeki taş hafifçe dokundu, sırf bunu hissederek kendini rahatlatmak için. Birisi şenlik ateşine bir sürü odun ekledi. Mariam kürsünün önündeki yerini almak için hareket ettiğinde kırmızı-altın közler yukarı doğru uçtu. Maharam ona acımayla karışık bir nezaketle baktı: *Burada olmana izin veriyoruz ama yalnızca formalite olarak. Elbette bu kadar hasta, bu kadar zayıf biri Tanrıça olamazdı.* “Yeniden Doğan Tanrıça sen misin?” dedi.

Mariam çenesini kaldırdı. Bakışları kararlı ve netti. “Değilim.”

Sonra sırtı dimdik döndü ve Maharam’a cevabını vermiş olan diğer kızların yanına gitti. Lin, Mariam’ın pas geçilmediği için gururlandığını hissetti. Maharam da bunu fark etmişti. Lin onun önünde durduğunda gözlerinin düşünceli olduğunu gördü. Lin’i gördüğünde bu düşünceli tavrı başka bir şeye dönüştü. Solgun bakışları kızın mavi terliklerinden kıvrıcık saçlarındaki çiçeklere doğru kaydı.

Yüzündeki ifade boştu, elleri önünde gevşekçe kenetlenmişti. Lin hâlâ kendi kalp atışlarını vücudunun her yerinde hissedebiliyordu. El ve ayak parmaklarında. Midesinin boşluğunda.

Gece yarısına beş dakika kalmıştı.

“Lin Caster,” dedi Maharam, “bu, Tevath’ta önümde duracağın son yıl.”

Bu bir soru değildi, bu yüzden Lin hiçbir şey söylemedi. Sault’un ona baktığını hissedebiliyordu. İçinde çok az gerilim vardı. Hiç kimse, gördükleri diğer Tevath’lardan farklı bir sonuç beklemiyordu. Ama Lin... Lin iki yanındaki ellerinin yapraklar gibi titrediğini hissedebiliyordu. Bir şifacı olmanın ona öğrettiği uzun süreli sabır pratiği, onun sakinmiş gibi görünmesini mümkün kılıyordu.

“Tüm bilgeliğin Tanrıça’dan geldiğini söylerler,” dedi Maharam. Lin onun fısıltısının arkasında birinin olduğunu duydu; Maharam’ın ritüelin gerektirdiği kelimelerden fazlasını söylemesi olağandışı bir durumdu. “Buna inanıyor musun Linnet, Sorah’ın kızı?”

Bana annemi tanıdığını hatırlatıyor. Lin dişlerini sıktı. Dizleri titriyordu, avuçları terden ıslanmıştı. “Evet,” dedi.

Maharam bir an için rahatlamış gibiydi. “Canım,” dedi. “Yeniden Doğan Tanrıça sen misin?”

Uzun zaman önce, o ve Mariam küçükken Kadınlar Evi’ndeki çamaşır odasının taş havuzlarında birlikte yüzmüşlerdi. Su altına dalarken birbirlerine seslenirler, suyun dalgalı çarpıklığı nedeniyle diğerinin söylediklerini anlayıp anlayamadığını görürlerdi. Şimdi Maharam’ın sesini de bu şekilde duyuyordu, adamın sesi yankılar yoluyla kendisine ulaşıyormuş gibi, sanki sığ bir havuzun dibinde değil de okyanusun dibinde duruyormuş gibi.

Yeniden Doğan Tanrıça sen misin?

Yumruklarını sıktı, tırnakları avuçlarına öyle sert bir şekilde battı ki derisini yırttı.

“Evet,” dedi. “Evet. Ben oyum.”

*

Parlayan Galeri'nin kırık kapılarından içeri akın ettiler, saldırganlar yırtık pırtık, kırmızı ve siyah eski askeri üniformalar giymişlerdi, yüzleri boş ve özelliksizdi. Sallanan lambaların pürüzlü ışığında kâbustan fırlamış yaratıklara benziyorlardı. Başlarına oturan kasketler takmışlardı. Yüzleri kafataslarını andıracak şekilde beyaz ve siyah yağlı boyayla boyanmıştı. Rengârenk silahlar taşıyorlardı: eski baltalar, gürzler ve kılıçlar. İçlerinden biri başının üzerinde bir sancak salladı. Bir kartalın üzerine atlayan altın bir aslan görüntüsü.

Ve Kel aniden meydanda, kale muhafızlarının gürültücü protestoculardan oluşan grubu uzaklaştırmasını izliyordu. Muzaffer aslan ve kanayan kartalın dikildiği sancakları. Bağırışlarını – ki Roverge evinde de yaşanmıştı ve İmtiyazlı Aileler terastan dinleyip gülmüşlerdi: *Sarthe'a ölüm! Sarthe ile birleşmeden önce kan!*

O zaman protestocuların yüzleri boyanmamıştı, silahları da yoktu. Hatta biraz gülünç görünüyorlardı. Ama artık öyle değildi.

Kel döndü ve Conor'ı omuzlarından yakaladı. Onu perdelerin arkasına itti. Hançerini çizmesinden çıkardı. Bu fazla bir şey değildi. İş o noktaya gelirse Conor'ı korumaya yetmezdi. Arkasına baktığında Conor'ın sırtını duvara dayadığını, gözlerini kocaman açtığını gördü.

“Burada kal,” diye hırladı Kel. “*Geride* dur.”

Hançeri yere atıp ayağıyla Conor'a doğru fırlattı. Galeriye geri döndü. Saniyeler geçmişti ve ortalık arbede yeri gibiydi. Jolivet'in arkasındaki ipek perde inmişti ve oda kale muhafızlarıyla doluydu. Yarıyı yüksek masaya doğru koşup Kraliçe ve Danışman'ın çevresini sardı. Vienne, Luisa'yı arkasına almıştı.

Kale muhafızlarına bağıyordu. Kel'in duyamadığı ama tahmin edebildiği kelimelerle Prenses'i korumalarını talep ediyor, kendisine de bir silah vermelerini istiyordu.

Dansçılar dağılmıştı. Bazıları sahte ormanın kümelenmiş ağaçlarının arasında saklanıyordu. Kel onların karanlıktaki ateşböcekleri gibi parlak kıyafetlerini görebiliyordu. Yüksek masayı korumayan kale muhafızlarının yarısı odanın ortasına akın etmişti, kılıçları parlıyordu. İkinci bir sahte orman; bu kez çelikten.

Davetsiz misafirleri çatışmayla karşıladılar. Kel artık havadaki keskin ve bakırımsı kan kokusunu alabiliyordu.

Kel'in karnından bıçaklandığını gördüğü kale muhafızı yakınlarda sırtüstü yatıyor, görmeyen gözleri tavana bakıyordu. Gümüş-siyah bir şal, açık kapıdan gelen rüzgârda titreşen tepedeki bir ağacın dalma takılmıştı. Kel eğilip yuvarlandı ve hançerle yaptığı gibi kendini yere savurdu. Ölü muhafızın yanına yaklaştı. Onu yüzünden tanıdı. Fausten'ı görmesi için Trick'e girmesine izin veren kale muhafızlarından biriydi. *Kapıdan engellenmeden geçsin*, diye düşünen Kel, muhafızın karnına saplanmış kılıcın kabzasını tuttu. Çelik, kaburga kemiklerine sürtünerek bir ses çıkarıp serbest kaldı.

Kel ayağa kalktı. Artık silahlıydı. Ve...

"*Lanet olsun*," diye fısıldadı. Çünkü Conor, Kel'in söylediği gibi olduğu yerde ya da geride kalmamıştı. Elinde hançerle perdelerin arkasından çıkmıştı ve Kel onu izlerken kafatası suratlı saldırganlardan birinin üzerine atlayarak onu yere düşürdü. Hançeri Kafatası'nın kürekkemikleri arasına saplayarak aşağı kaydırıldı. Geri çektiğinde altın rengi ipekli ceketinin üzerine kan fışkırdı.

Kel rotayı tersine çevirdi ve Conor'a doğru ilerlemeye başladı. Parlayan Galerî'nin zemini beyaz, siyah ve kırmızıdan oluşan

kaynayan bir girdap gibiydi. Kale muhafızlarının kırmızısı ve daha koyu kırmızı kan, zeminden süzülüyordu.

Bir Kafatası -onları başka bir şey olarak düşünmek zordu- Kel'e doğru hamle yaptı. O da savuşturdu ve kılıcını vahşice adamın kaburgalarının arasına gömdü. Adamın yüzü buruştu, ağzının kenarlarından akan kan suratındaki beyaz yağlı boyaya karıştı.

Soylulardan bazıları yerdeki muhafızlara katılmıştı. Kel, Joss Falconet'in ince, gümüş renkli kılıcını salladığını gördü. Montfaucon sırmalı manşetinden ince bir hançer çıkarmıştı. Kel onun yakındaki bir masadan yarısı dolu bir şarap bardağını alıp mideye indirmeden önce bir Kafatası'nın boğazını kestiğini gördü. Charlon silahsız ama yumruklarını sallayarak bir boğa gibi içeri dalmıştı. Leydi Sardou, elbisesinin göğüs kısmından mücevherlerle süslü bir hançer çıkarmıştı ve gaddarca etrafına savuruyordu.

Kel o anda, Pazarlık Odası toplantılarına her zaman silahlı gitmekle haklı olduğunu fark etti.

Ama Antonetta neredeydi? Tüm odak noktasının Conor'da olmasına alışmıştı; Conor'ın bir Kafatası ile savaştığını, Jolivet'in onlara öğrettiği kılıç oyunu kurallarına aldırış etmeden rakibine saldırdığını ve onu ikiye böldüğünü gördü. Ama bu konuda hiçbir şey yapamadı. Ana, gözlerinin arkasında bir yere yerleşmişti ve Kel kendini onu aramaktan alıkoyamıyordu. Kalabalığın arasında altın bir ipek parıltısı aradı...

Ve işte oradaydı, elinde gümüş bir hançer vardı. Kapının yanındaydı, arkasında annesi duruyordu ve Antonetta, dizine bir tekme atıp omzunu hızlı bir şekilde keserek çok yaklaşan bir Kafatası'nı uzaklaştırırken kadın çok şaşkın görünüyordu. Kel, *bu gizli kılıç dersleri iyi dersler olmalı*, düşündü. Antonetta

sersemlemiş annesini tüm gücüyle odadan dışarı sürüklerken Kafatası yere yığıldı, kan kaybediyor ve kolunu tutuyordu.

Birkaç kişi onu takip ediyordu. Güvenlik dışarıda gibi görünüyordu ama oraya giden yol, yanıp sönen bıçakların ve artan karmaşanın içinden geçen kanlı bir yolculuktu. Kel artık Conor'a giden yolu yarılamıştı. İlerlemesi yavaştı, her adımı kanlı bir mücadeleyle. Bıçağının hareketiyle bir Kafatası'nın kafasını kesti, bir diğerinin ayak bileği tendonlarını koparmak için eğildi. Adamın boğazını kesmeden durdu. Kafasının arkasındaki küçük, mantıklı bir ses ona bazılarının hayatta kalmasının daha iyi olacağını söyledi. Sorguya çekilmeleri gerekecekti. Bütün bunların bir nedeni vardı, Kel'in ancak tahmin edebildiği bir neden...

Ve sonra yüksek masadan bir çığlık duyuldu. Kel baktı ve Sena Anessa'nın sendeleyerek geri çekildiğini gördü. Omzundan siyah bir ok çıkıyordu. *Hayır, bir ok değil*, diye düşündü Kel ayağa kalkarken, *bir arbalet oku*. Anessa yere yığıldı. Elbisesinin önüne kan akıyor ve Luisa çığlıklar atıyordu. Vienne'in kollarında mücadele eden kız birdenbire kendini kurtardı. Sadece bir an için ama bu yeterince uzundu. Kel ilk okun nereden geldiğini görmek için döndüğünde ikincisi havaya doğru fırladı. Luisa'nın göğsüne, kızın ayaklarını yerden kesmeye yetecek bir kuvvetle saplandı.

Louisa yüksek masanın arkasındaki duvara çarptı. Vücuduna saplanan ok, iki taşın arasına sıkışmış olmalıydı -daha sonra bunun tam olarak böyle olduğu anlaşılacaktı- çünkü sıkı sıkıya yapışmıştı. Ok göğsüne saplandığı anda ölmüş olması gereken Luisa, Kel'in Merren'in dairesinde gördüğü ve bir numune tahtasına tutturulmuş kelebeklerden biri gibi duvarda sallanarak gevşek bir şekilde asılı kaldı.

Vienne korkunç, hüznü, tiz bir çığlık attı ve Luisa'ya koştu. Kel izlemeye dayanamadı. Döndü ve gözünün ucuyla duvarın yarısına kadar bir yerde bir hareketlilik gördü.

Galeri. İnsan bir arbalet okunu bundan daha iyi bir noktadan atabilir miydi?

Kel koştu. Hayatında ilk kez Conor'a doğru değil, başka bir şeyin peşinden koştu. Kıvrımlı mermer basamakları çıkıp galeriye doğru fırladı ancak orada müzisyenlerin olmadığını gördü. Onun yerine etrafa dağılmış aletler ve devrilen sandalyeler vardı -Kel'in tahminine göre kaçanlar tarafından devrilmişlerdi- ama galeri boştu.

Kel dönüp aşağı inmek üzereyken pencereyi gördü.

Odanın sonundaki sıradan bir sürme pencere açıldı, perdesi esintiyle dalgalanıyordu. Galeriye yıllardır aşına olan bu pencerenin boş havaya bakmadığını yalnızca Kel biliyordu. Pencere çatıya çıkıyordu.

Bir saniye sonra çatıya tırmandı. Botları çatı kiremitlerine çarpınca neredeyse kayıyordu. Burası galeriden daha karanlık değildi. Parlak ve beyaz olan ay, çatının kıvrımına parlak bir ışık saçıyor, Marivent'in dağınık saraylarını aydınlatıyordu. Ve çatının kenarında gölgede durup şehre bakan figürün ana hatlarını.

Ayaklarının dibinde terk edilmiş bir arbalet duruyordu.

Kel kiremitlerden aşağı inerken bağırdı. Daha sonra tam olarak ne diyerek bağırdığından emin olamadı. Şöyle bir şeyler demişti: *Kimsin sen? Bunu yapman için sana kim para ödedi?* Böyle anlamsız şeyler işte.

Suikastçı hareket etmedi ya da Kel'i duymuyor gibi görünüyordu. İnce ve uzun boyluydu, ikinci bir deri gibi görünen esnek, dar, siyah bir üniformanın içindeydi. Ancak Kel yine de onun kadın mı erkek mi, yaşlı mı genç mi, Castellane'li mi yok-

sa yabancı mı olduğunu anlayamadı. Sadece her kimse, yükseklik korkusu yokmuş gibi görünüyordu.

Yaklaştıkça, kara suikastçı yavaşça ona doğru döndü. Kel neredeyse yüksek sesle bağıracaktı. Yabancıнын yüzü yoktu ya da gözlemleyebildiği bir yüz yoktu. Yalnızca pürüzsüz ve özelliiksiz, karanlık bir boşluk. Siyah üniforma, hangi malzemeden yapılmışsa, her yerini tamamen kaplıyordu.

Ve yine de bir şekilde yabancıнын gülümsediğini hissetti.

“Kılıç Kapan.” Ses kısık bir tıslamaydı. “*Királar*. Planlarımı mahvettin, biliyorsun. Ama korkma. Bu gece, öleceğin gece değil.”

“Ne kadar güven verici,” dedi Kel. “Yine de seni tamamen güvenilir bulmazsam beni bağışla.”

İleriye doğru bir adım daha attı. Figürün onu izleyip izlemediğini anlayamıyordu. Gözleri yoktu, yalnızca yüzü olan solgun gölgenin ortasında daha koyu gölge havuzları vardı.

“Tarihin eşiğinde duruyorsun Kılıç Kapan,” dedi figür. “Çünkü bu, Aurelian Hanesi’nin düşüşünün başlangıcı.”

“Peki, sen o düşüşün mimarı mısın?” diye sordu Kel, çaresizlik ve öfke damarlarında alev alev yanarken. “Onların yıkılışını bir çocuğun kanıyla mı satın alacaksın?”

Şekil kıkırdadı. “Düşüş her yerde,” dedi. “Dikkatli adım at.”

Ve suikastçı inanılmaz bir hızla arbaletini kapıp fırladı. Kel’e doğru değil, çatının kenarından. Karanlık figür, sessizce yere inmeden önce bir anlığına ayda asılı kalmış gibi görünüyordu.

Kel çatının kenarına doğru koştu. Aşağıya bakarken midesi bulanıyordu, kaldırım taşlarının üzerinde etrafında koyu renkli kan birikintisinin olduğu bir ceset görmeyi bekliyordu.

Ama hiçbir şey yoktu. Yalnızca boş avlu, sıradan gölgeler, selvi ağaçlarının dallarındaki rüzgârın uğultusu. Çatının kenarına yaklaştı.

Planlarımı mahvettin Kılıç Kapan.

Conor'a yönelen başka bir ok daha olacaktı demek ki. *Sarthe ile evlenmeden önce ölüm.* Kel kendi kendine küfrederek geldiği yönden hızla geri döndü.

Gideli sadece birkaç dakika olmuştu, belki de daha az. Ancak Kel, Parlayan Galeri'ye döndüğünde her şey Vienne yüzünden değişmişti.

Daha sonra öğrendiğine göre Vienne, Luisa'nın ölümünün ardından yüksek masaya atlamış ve bir kale muhafızının üzerine çullanmıştı. Birlikte yere düşmüşler ve Vienne elinde onun kılıcıyla ayağa kalkmıştı.

Kale muhafızlarından oluşan çemberini yırttı ve hamle yaptı, bedeni sanki kılıcın bir parçasıymış gibi silahla uzun bir çizgi oluşturuyordu. En yakındaki Kafatası'nın boğazını kesti, adamın başı vücudundan ayrıldı. Batan bir gemi gibi yavaşça dizlerinin üzerine çökerken boğazından kan fışkırdı. Vienne gümüş terliklerini ıslatan kana aldırış etmeden kürsüden atlayıp kavgaya karıştığında adam yere düştü.

İşte o sırada Kel, ellerinde kanlı kılıcıyla merdivenlerden aşağı koşarak galeriye geri döndü. İlk önce Conor'ı aradı ve onu Jolivet'le birlikte gördü. Conor'ın altın rengi ceketini neredeyse şeritlere kadar kesilmiş, beyaz vaşak kürkü astarı kan kırmızıya boyanmıştı.

Fakat bu kendi kanı değildi. Yaralanmamıştı. Bir yerlerde bir kılıç bulmuştu ve hâlâ onu tutuyordu. Kılıç kırmızı-siyahtı. Odadaki herkesin baktığı gibi o da Vienne d'Esté'ye bakıyordu.

Kel daha önce hiç Kara Muhafızlardan birinin dövüştüğünü görmemişti. Vienne'in kılıcı elinde Aigon'un avcundan fırlayan şimşek gibi parladı. Sıçrayarak döndü ve Kafatası üstüne

Kafatası keserek arkasında kan ve iç organlardan oluşan bir iz bıraktı.

O, kuzey rüzgârıydı; Savaş Rüzgârı. Soğuk çelikten yapılmış bir kuyruklu yıldızdı. O, dans eden bir kılıcı olan Bayan Ölüm'dü.

Başka kimsenin yapacak bir şeyi yok gibi görünüyordu. Vienne savaşıırken kale muhafızları soyluların geri kalanını kırık kapılardan dışarı çıkarıyorlardı. Oda hızla boşalıyordu. Kel, Kraliçe'nin Mayesh'le birlikte dışarı çıktığını gördü. Yüzü şoktan bembeyaz kesilmiş olan Leydi Gremont, iki muhafızın arasından geçti. Falconet ve diğerlerinin çoğu kendisine eşlik edilmesini reddettiler. Sanki bu meselenin artık kendilerini değil kale muhafızlarını ilgilendiren bir mesele olduğu fikriyle hakarete uğramış gibi, başları dik bir şekilde dışarı çıktılar.

Conor, Kel'i odanın karşı tarafında görmüştü. Elini kaldırıp ona işaret etti. Kel, yerde kanla kaplı cesetlerin arasına adım atarak odanın karşı tarafına doğru ilerledi.

Bir inilti duydu. Yere baktı. Yırtık bir tuniğin kolunu ve gri saçları gördü. Kan sıçramış beyaz bir sakal.

Gremont.

Kel, anında ve korkunç bir şekilde yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlayarak yaşlı adamın yanında diz çöktü. Gremont'un göğsünün sol tarafından bir hançerin keskin tarafı dışarı çıkmıştı. Kabzası kırılmış ve geriye yalnızca vücuduna gömülü geniş bir çelik parçası olan bıçak kalmıştı.

Hâlâ nefes alıyor olması bir mucizeydi. Kel elini onun omzuna koydu. "Gremont," diye mırıldandı, boğazının arkası yanıyordu. "Gremont. Her şey yolunda."

Gremont'un gözleri açıldı. Bulanık ve ağırlardı. Başını kaldırıp Kel'e baktı ve, "Sana konuşmamız gerektiğini söylemiştim. Acilen..." dedi.

Adam öksürdü. Kel sessiz kaldı. Gremont onun Conor olduğunu düşünüyordu. Kel, tılsımını takmıyordu ama yine de. Oda loş ve kaotikti, adam ölüyordu, Kel ile Conor'ın gözleri ve saçları aynıydı. Bu anlaşılabilir bir durumdu...

“Kimseye güvenme,” diye fısıldadı Gremont. “Annene de, Danışman'a da, arkadaşlarına da. Tepedeki hiç kimseye güvenme. Yalnızca kendi gözlerine ve kulaklarına güven, yoksa Gri Yılan senin için de gelir.”

Gri Yılan mı? Ölüleri öbür dünyanın kapısında karşılayan ve onları Anibal krallığına götüren yılan başlı kayıkçı Karanlık Rehber'i kastediyor olmalıydı.

“Bu kadar çabuk geleceğini bilmiyordum,” diye hırıldadı Gremont. “Tanrılar beni bağışlasın. Ne zaman geleceğini, bu gece başlayacağını bilmiyordum ama biliyordum. Bana geldiler... yapmadım... yapamadım...”

Hırıltısı kan damlasıyla boğularak kesildi. Kel uyuşuk bir şekilde yaşlı adamın omzunu kavradı. “Gremont,” dedi. “Teşekkür ederim. Sen görevini yaptın.”

Bu sözlerin yaşlı adamı rahatlatacağını sanıyorsa yanılmıştı. Gremont'un gözleri devrildi. Kel'in kolunu bir kez çekiştirdi ve öldü.

Kel, adamın öldüğünü hemen anladı. İki nefes arasında ölmüştü.

“Engellenmeden geçsin,” diye fısıldadı Kel o gece ikinci kez ve ayağa kalktı. Bunu yaparken Eskici Kral'ı düşünmeden edemedi. Andreyen ona Gremont'la konuşması için ısrar etmişti. Eğer konuşmuş olsaydı, şimdi her şey farklı mı olurdu?

Zihnini mevcut ana geri döndürmeye zorladı. Gremont'un öldüğünü bilmeyen dünya yoluna devam etmişti. Vienne şimdi Kafataslarının sonuncusuyla, çentikli bronz bıçağı olan iri bir

adamla dövüşüyordu. Üzerinde kan varsa bile siyah elbiseleri bunu gizliyordu ama Vienne kana bulanmıştı. Yanaklarında çiller gibi lekeler oluşmuştu, elbisesi ıslaktı. Terliklerinden birini kaybetmişti ve çıplak sol ayağı kanlıydı. Rüyadaki bir iblis gibi görünüyordu ama hareketlerinde rüyaya benzer hiçbir şey yoktu. Kafatası'nın darbesini savuşturdu, kendi kılıcını kaldırdı ve takip edilemeyecek kadar hızlı bir hassasiyetle adamın kafasının üst kısmını temiz bir şekilde kesti.

Adam ayaklarının dibine çöktü. Vienne şaşkınlık içindeymiş ya da şaşkınlıktan uyanmış gibi etrafına bakındı. Kel onun savaşacak kimse kalmamış olduğunu fark ettiğini anladı. Parlayan Galeri'de sadece birkaç kale muhafızı, Elçi, Kel ve Conor'ın kendisi tarafından çevrelenmiş halde duruyordu.

Ve ölülerle. Kesinlikle ölülerle.

Yüksek masaya bakmak için döndü. Tanrılara şükür birisi Luisa'yı kaldırıp masanın üzerine yatırmıştı. Çok küçüktü, dağınık tabakların arasında yatıyordu. Beyaz dantel elbisesi sanki kan kırmızısına boyanmış gibi görünüyordu.

"Sena d'Este," dedi Conor. Sesi alçak ve telaşlıydı. Ciddiydi. "Bunu kimin yaptığını bulacağız. Sorumluları ortaya çıkaracağız. Sarthe'in intikamı alınacak. Prenses..."

"Bu senin hatan," dedi Vienne. Kelimeleri çok dikkatli bir şekilde söyledi, sanki her biri çaba gerektiriyormuş gibi. "Sen olmasaydın o burada olmazdı. Burada *olmamalıydı*."

"Doğru," dedi Conor. "Olmamalıydı. Ama bu kısım benim suçum değildi."

Fakat Vienne gözleri irileşerek sadece başını iki yana salladı. "Bu senin *hatan*," dedi. Kılıcını kaldırarak Conor'a saldırdı.

Jolivet bağırdı. Kale muhafızları Vienne'e doğru koştu. Conor kılıcına uzanmadı, çok şaşkın görünüyordu.

Bir gümüş parıltısı oldu. Çelik çeliğe çarptı. Kel kendini Vienne ile Conor'ın arasına yerleştirmişti. Hareket ettiğini bile hatırlamıyordu ama işte şimdi burada Prens'in önünde, vücudu ve kılıcı, Conor ile bir kılıcın arasındaydı.

“Kel Anjuman,” dedi Vienne sertçe. “Sana ikinci kez söylemeyeceğim. Yolumdan çekil.”

Vienne'in gözlerine baktı. “Dediğin gibi. Senin Luisa'yı koruduğun gibi ben de onu koruyorum.”

Kadının ağzı yumuşadı. Kel bir an için onu duymuş olabileceğini düşündü ama kılıcı elinde gümüşü bir bulanıklığa dönüştü ve Kel sendeleyerek bu büyük darbeyi engelledi. Onu geri çekilmeye zorlarken kulakları çınlıyordu. Kendini savunmak için yapabileceği tek şey buydu. İyi eğitilmişti, çok iyi eğitilmişti ama o Vienne değildi. Kadın onu duvara doğru sürüp orada öldürebilirdi. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Jolivet'in, “Yapamazsın. O bir Kara Muhafız Conor, öleceksin. Conor...” dediğini duydu.

Kel geri geri hareket etti. Duvar birkaç adım arkasındaydı. Vienne kılıcını kaldırdı...

Ve sanki iplere bağlıymış gibi Vienne de havaya kaldırıldı. Kılıcı elinden kenara fırladı.

Kel, Conor'ın nefesinin kesildiğini duydu. “Baba,” dedi.

Bu gerçekten de Markus'tu. Vienne yana yuvarlanıp ayağa kalkarken, adam bir dev gibi üzerinde belirdi. Silahsız olmasına rağmen koyu renk, sade bir tunik ve pantolon giyiyordu, elleri siyah eldivenlerle kaplıydı. Kel, bakışlarını kapılara doğru çevirdi; Mayesh orada duruyordu. Kral'ı almaya gitmiş olmalıydı. Ama neden?..

Vienne, gözleri neredeyse kutsal bir ateşle parlayarak kılıcını Kral'a salladı.

O kadar hızlı bir hamleydi ki neredeyse bulanıktı. Markus kadının eline uzanıp kılıcını yakaladı. Bu mümkün olamazdı -derisindeki yanıklar çok sert olsa bile eli ikiye bölünmüş olmalıydı- ama bıçağı sanki bir fidanmış gibi yakalayıp ona geri fırlattı. Vienne sersemledi. Conor bir şeyler söyledi. Kel onu güçlükle duyabiliyordu. Sanki, *yapamazsın*, demişti ama emin olamıyordu ve soracak zamanı da yoktu. Markus, Vienne'i yakaladı ve Fausten'ı kaldırdığı kadar kolaylıkla ayaklarını yerden kesip onu taş duvara fırlattı.

Kel haykırdı. Vienne'in bedeni duvara çarptığında çıkan kemik çıtırtısını asla unutmayacaktı. Jolivet kılıcını çekmiş halde aceleyle yanına yaklaşırken kadın yere yığıldı ve cansızca kaydı. Jolivet eğilip nabzına dokundu. Başını iki yana salladı. "Ölmüş," dedi ve altın örgülü kırmızı pelerinini çıkardı. Vienne'in bedeninin üzerine koydu ve ayağa kalktı.

Kel şaşırmıştı. Bu, bir askerin savaş alanında şehit düşen bir yoldaş için yapabileceği bir şeydi. Belki Vienne'e olmasa da Kara Muhafızlara saygı gösterisi. Kel bir tepki almak için Kral'a baktı ama adam, Conor'ın yanında duruyordu. Eli bir zamanlar altın renginde olan tuniğine dokunuyordu ve gözleri kısılmıştı.

"Senin kanın," dedi sertçe. "Bu senin kanın mı, çocuğum?" Kel, Mayesh'e, *birine yaralanıp yaralanmadığını sormanın ne kadar tuhaf bir yolu*, der gibi baktı. Mayesh bunun tuhaf olduğunu düşünse de hiçbir belirti vermedi. Sadece ellerini kavuşturmuş, yüzü ifadesiz bir halde sessizce izliyordu.

"Hayır," dedi Conor sert bir tavırla. Duruşundaki her şey babasından uzaklaşmak istediğini haykırıyordu ama Markus bunu fark etmemiş gibiydi. "Yaralanmadım."

"Güzel." Markus, Jolivet'e döndü. "Kraliçe. Karım. O nerede?"

Jolivet şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. “Carcel’de, lordum. Hepinizin olması gereken yer orası,” diye ekledi, dönerek. “Monsenyör Conor...”

Conor elini kaldırdı. “Hepsi öldü mü? Saldırganların?”

“Evet,” dedi Mayesh, hâlâ kapı eşiğinde duruyordu. “Kara Muhafız hanımefendi sayesinde. Nefes alan hiç kimse kalmadı.”

Conor solgundu, yüzündeki kan morluklar gibi göze çarpıyordu. “Ya Sarthe’lılar?”

“Onlar da öldü.”

“Bu Sarthe’la savaş anlamına mı gelecek?”

“Evet,” dedi Mayesh tekrar. “Büyük ihtimalle.”

Conor derin bir nefes aldı.

“Şu anda ilgilendiğimiz konu bu değil, Danışman,” diye çıkıştı Jolivet. “Başka bir saldırı olup olmayacağını bilmiyoruz. Aileyi Carcel’e götürmeliyiz.”

Mayesh yalnızca başını salladı ama kale muhafızları onu beklememiş, çoktan harekete geçmişlerdi. Bazıları Kral’ın etrafını sardı, başka bir çift Conor’ın yanındaydı. Onlar odadan çıkarılırken Kel, Conor’ın yanında kalmak için elinden geleni yaptı.

Dışarıda olmak rahatlatıcıydı. Kel, soğuk ve temiz gece havasına çıkana kadar galerideki kan ve ölüm kokusunun ne denli ağır olduğunu fark etmemişti. Havayı su gibi içebileceğini hissetti.

Yıldızlar tepede ışıltılı bir oyma işi gibi parlıyordu. Avluyu geçerlerken Kel, gergin görünen kale muhafızlarının yanından geçerek Conor’a gitti. İki avlu arasındaki bahçeden geçiyorlardı. Ağaç dallarının arasında renkli lambalar hâlâ parlıyordu ancak taş yolun kenarında sıralanan mumlar koşan ayaklar tarafından çiğnenmişti. Çimlerin arasında ezilmiş, kırık balmumu yığınları halinde yatıyorlardı.

Conor birdenbire durdu ve duvarın yanına çömeldi. Yıldız ışığında Kel omuzlarının kasıldığını görebiliyordu. Midesi bulanıyordu ki bu Kel'in daha önce de gördüğü bir şeydi ama daha önce Conor'ın midesinin bu nedenlerden dolayı bulandığını hatırlamıyordu. Kederden, şoktan ya da daha fazlasından.

Conor sendeleyerek ayağa kalktı ve ipekli gömleğinin yeniyle ağzını sildi. Yüzünde morluklar ve yanağında dikilmesi gerekebilecek bir kesik vardı.

Elini Kel'in koluna koydu. Kel o gecenin erken saatlerinde Conor'ın yürürken elini galerinin duvarına dayadığını ve kendini sabit tuttuğunu hatırlamadan edemedi. Conor, "Ona çok kaba davrandım," dedi. Sesi alçaktı. "Çocuğa."

Hâlâ onun adını söylemeye cesaret edemiyor.

"Sarthe'lılar Luisa'yı piyon yaptılar," dedi Kel sessizce. Önünde geniş sırtı hareketsiz, Jolivet ile başka bir kale muhafızı arasında yürüyen Kral'ı görebiliyordu. "Bu senin hatan değildi."

"Benim hatamdı," dedi Conor. "Zekice davrandığımı sanıyordum. Onları -Jolivet'i, annemi, babamı- etkileyebileceğimi. Bensimon'u. Kibir ve gurur yüzünden onların arkalarından iş çevirdim ve artık bu gururun bedeli başkalarının kanıyla ödeniyor. Bu..." Elini uzattı. "Bu benim sorunum. Benim temizlemem gerek."

"Bunu tek başına yapmaya çalıştın," dedi Kel alçak sesle. "Hiçbirimiz her şeyi tek başımıza yapmamalıyız." Conor'ın yakasını tuttu. "Carcel'e git. Seninle gelemem, bunu biliyorsun. Ama arazi aranıp temizlenirken ailenle birlikte orada kal. Herkes için yapabileceğin en iyi şey bu."

Çünkü benim yapmam gereken bir şey var. Aslında daha önceden yapmam gereken bir şey. Seni korumak için daha önceden

seçmem gereken bir yol, sana bahsedemeyeceğim, bilmemen gereken bir yol.

Conor'ın gözleri yıldız ışığını yansıtıyordu. "Sorunlu olduğumu söyledi," dedi. "Sence de sorunlu muyum?"

"Düzeltilmeyecek hiçbir şey yoktur," dedi Kel ve ardından Jolivet geldi. Conor da ailesine katılmak için onunla gitti. Carcel'e kadar onlara kale muhafızları eşlik edecekti. Mayesh bir süre daha oyalandı ve yanıtları yıldızlarda bulmayı uman Kral gibi o da gökyüzüne baktı.

"Diğer İmtiyazlı Aileler," dedi Kel dikkatle. "Onlar iyi mi? Alleyne'ler..."

"Antonetta malikânesine geri döndü." Mayesh ona soğukkanlılıkla baktı. "Zarar görmedi. Diğer İmtiyazlı Aileler gibi. Bu gece hepsi sıkı koruma altında olacak," diye konuştu. "Elbette Aurelian Hanesi de öyle. Peki, sen nerede olacaksın?"

"Gözlerden uzak duracağım," dedi Kel, Danışman'dan uzaklaşarak. "Benim için endişelenme."

"Endişelendiğimden emin değilim," dedi Mayesh ama Kel çoktan gitmişti. Çimleri hızla geçerek kuzey kapısına doğru ilerledi. Karanlık bölgede devriye gezen muhafızlardan uzakta, gölgelere doğru yürüdü. Hava hanımeli ve kan kokuyordu. Yürürken soyluların, dansçıların ve hizmetkârların Parlayan Galeri'den kaçarken düşürdüğü her türlü eşyanın yanından geçti. Yolun üzerinde kesik bir el gibi soluk bir eldiven ve başka bir yerde bir kolye zinciri, elma şeklinde oyulmuş bir lal taşı, damlayla dolu bir şişe ve çimenlerin arasında çiy gibi parıltıyan kırılmış bir cam kadeh.

Vienne ve Luisa'nın daha önce birlikte oynadıkları boş avluyu geçerken midesi bulandı. Kemerli geçidin altından geçti ve iç sarayın etrafını çevreleyen kale muhafızları hattının arasından ken-

dine yol açtı. Bazıları ona baktı ama hiçbiri soru sormadı. Eğer sorsalardı, cevap verecek kelimeleri bulabileceğini sanmıyordu.

Neredeyse kuzey kapısına ulaşmıştı. Gökyüzü sanki bir sahnenin boyalı kumaşı gibi yukarı doğru çekilmişti. Aşağıdaki şehri, haritadaki ışıklı yol kanallarını, kanallardaki suyun ışıltısını görebiliyordu. Duvarlarla çevrili Sault'un çemberini.

Hedefine varması uzun sürmeyecekti. Saat tahmin ettiğinden daha erkendi, meydandaki büyük saat gece yarısına yaklaştığını gösteriyordu.

Derken arkasından bir ses geldi.

"Kel Saren," dedi Jolivet. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Evet. Evet, ben oyum.

Lin'in açıklamasını takip eden şey hiçbir okyanusun gizleyemeyeceği bir sessizlik oldu. Lin ne sağa ne de sola, yalnızca doğrudan önündeki Maharam'a baktı. Adamın buruşuk eli badem ağacından yapılmış asasını sıkıca kavramıştı. Eklemleri sanki kemikleri kırılğan deriyi parçalayacakmış gibi dışarı fırlamıştı. "Ne dedin kızım?"

"Evet dedim," dedi Lin. Kendini tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissediyordu. Uçurumdan aşağı inmişti, artık destek almak için toprağa tutunamıyordu. Özgürleşiyordu ve bunda hayal etmediği bir rahatlama vardı. "İçimdeki Tanrıça geri döndü."

Toplanan kalabalığın arasından mırıltılar yükseliyor, adeta birbirleriyle yarışyordu. Lin, Chana'nın konuştuğunu ve ardından Mariam'ın korkmuş sesini duyduğunu sandı. Boğazının ağrıdığını hissetti. *Korkma Mari. Bu senin için. Bunu senin için yapıyorum.*

Maharam öne çıktı. Şenlik ateşinin titreyen ışığında yüzü bir maske gibiydi. Kuru ve alçak bir sesle, "Bu durumda yalan söylemenin sonuçlarını anlıyorsundur," dedi.

Lin anladığından emin değildi. Bildiği kadarıyla bu daha önce hiç denenmemiş veya düşünülmemişti. “Ben,” dedi, “yalan söylemiyorum.” Adamın gözlerine baktı. “Tanrıça ve Aram adına size tekrar söylüyorum. Ben Yeniden Doğan Tanrıça’yım. O benim içimde.”

Maharam ayağa kalktı. Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. Kalabalığın gürültüsü yükselmışti, Lin kulaklarında uğultu bir sızlanma hissetti.

“Eğer Tanrıça olduğunu söylüyorsa ona öyle davranılmalıdır. Söz bunu gerektirir,” dedi sesi beklenmedik derecede sert olan Chana.

Daha fazla uğultu yükseldi. Lin bakışlarını saat kulesine dikti. İbreler ileri doğru hareket etmişti.

Üç dakika.

Saat gece yarısını vurduğunda. Bütün soylular bu ziyafet için toplanacak. Roverge ve onun çürümüş oğlu da orada olacak. İntikamımın gökyüzüne ateşle yazıldığını görmeleri gerek.

“Test edilmesi gerekiyor.” Bu, Oren Kandel’di, sesi bastırılmış öfkeyle titriyordu. “Sanhedrin çağrılmalı, Maharam.”

Fakat Maharam sadece Lin’e baktı, ağzının kenarındaki çizgiler sert ve belirgindi. “Neden bu yıl, Tevath’taki son yılında? Beş yıl boyunca kendini Tanrıça olarak gösterme şansın oldu. Neden sessiz kaldın?”

“Tanrıça geldiğinde gelir.” Bu, Mariam’dı. Etrafındakilerin bakışlarını görmezden gelerek başını dik tuttu. “Bizim hazır olmamızı bekledi, Lin’in hazır olmasını değil.”

Maharam boğuk bir sesle, “Tanrıça küfürü benimseyen birinin kılığında gelmez...” dedi.

Saatın kolları hareket etti. Artık bir dakikadan az kalmıştı.

“Bunu sana kanıtlayacağım.” Lin kollarını iki yana açtı. İpek ve boncukların çingırağı, elbisesinin gürültüsü, kulaklarında-

ki rüzgâr. “Tanrıça yıldırımın mızrağıyla geri dönüyor,” dedi. “Elinin bir hareketiyle dünyayı aydınlatıyor.”

Sessizlik oldu. Lin kendi nefes sesini duyabiliyordu. Üzerindeki gözlerin ağırlığını hissediyordu. Dehşet -bu ana kadar hissetmesine izin vermediği korku- görüşünü kararttı. Bir yabancının planı üzerine kumar oynamak ne büyük bir çılgınlıktı. Eskici Kral’ın evinde ona kulak misafiri olduğundan beri her şey olabilirdi.

Maharam’ın oğlu gibi o da kapı dışarı edilebilirdi. Her şeyini kaybedebilirdi. Ailesini, insanlarını, iyileştirme gücünü...

- Önce ışık geldi. Gökyüzüne yayılan bir altın rengi çiçek; sonra bir tane daha ve bir tane daha. Derken ateş çiçeklerinden bir çelenk oluştu. Bir dakika sonra ses, su ve mesafe yüzünden boğuklaştı. Kara barutun tutuşması, gemiler havaya uçarken çıkan metalin ve ahşabın yırtılma sesi.

İki uzun ton saf kara barut. Daha küçük bir gemi onlara ulaşmadan gemiler su hattına kadar yanacak.

Sault’un duvarları üzerinde gün doğumu gibi bir parıltı yükseldi, koyu altın sarısı gökyüzüne basılmış siyah figürler gibi, Shomrim’in ana hatlarını çizdi.

Lin kollarının iki yanma düşmesine izin verdi Maharam şaşkınlıkla ona bakarak sandalyesine çöktü.

Şehirde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Uyanıklar sokaklarda, limandaki gemilere doğru koşuyorlardı. Tepe’de soylular limandaki ateşli harabeyi izliyor olacaktı. Kel bunu görecekti. Prens bunu görecekti. Onu düşünmeyecekti. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu, oradaki bu büyük dünyada değil.

Lin, duvarlardan aşağıya inen Shomrim’lerden birinin sesini belli belirsiz de olsa duyabiliyordu. Roverge filosunun altı yelkenli gemisi kabuk gibi kalmıştı, deniz yüzeyinde alevler vardı.

Bu olay göz açıp kapayıncaya kadar yaşanmıştı ve herhangi bir saldırı olmamış, bir anda yanmaya başlamışlardı.

Lin duyurusundan bu yana ilk kez meydanda toplananlara baktı. Halkına. Mariam'ın eliyle ağzını kapattığını gördü. Nathan başını iki yana sallıyordu. Mez'in ifadesi endişeliydi. Chana'nın sırtı dik, gözleri parlaktı. Ve Oren... Oren ona büyük bir dehşet ve tiksintiyle bakıyordu.

“Çökün,” dedi Chana Dorin, sesi çelik kadar sertti. “*Sadī Eyzōn*, seçilmiş Tanrıça'nın önünde diz çökün. Diz çökün,” dedi. Herkes Lin'in çevresinde diz çöktü. Genç, yaşlı, şoke olmuş ve merak içinde insanların yüzlerinde limanın ateş ışığı oynayıyordu. Yüzü öfkeyle asılan Oren bile dizlerinin üzerine çökmüştü.

Lin bakmaya dayanamadı. Chana'ya, Mariam'a, Mez'e. Onların, önünde diz çökmelerini hiç istememiş ya da hayal etmemişti. Mayesh'in geri dönüp ne yaptığını öğrendiği zaman söyleyeceklerini hayal edince kendini daha da kötü hissetti. Maharam bitkin bir halde ayağa kalkarken Lin de ağzına kadar gelen safrayı yutarak ellerini karnının üzerinde kavuşturdu.

“Gel o zaman,” dedi adam. Lin onun ses tonunda öfkesini, hayretini ve güçsüzlüğünü duydu. Castellane Maharamı Davit Benezar bu geceden önce onun düşmanı değilse bile, şimdi kesinlikle öyleydi. “İzin ver seni Shulamat'a götürüyüm, *Tanrıça*. Bundan sonra ne olması gerektiğini orada konuşacağız.”

Kel döndü.

Kuzey kapılarından geçip şehre inen yolda, arkasında Jolivet duruyordu. Kel, Okçu Birliği'nin başını nadiren panik içinde görmüştü. Jolivet onu Orfelinat'tan almaya geldiği ilk andan itibaren, hatta Samanlık'taki eğitimler sırasında bile Kel'e kasaba meydanındaki kahraman bir askerin heykeli gibi görünmüştü.

Çenesi düzgün, gözleri sonsuza kadar orta mesafeye sabitlenmiş, duruşu dik.

Üniformasının ceketinin altın örgüsü yırtılmış ve kana bulanmış olsa da olup bitenler göz önüne alındığında şimdi şaşırtıcı derecede sakindi. Boynundaki bir kesik sert yakasına kan bulaştırmıştı. Sol elinde kınından çıkma bir kılıç tutuyordu.

“Uğraşma,” dedi Jolivet, Kel’e doğru uzun adımlarla yaklaşarak. Kapıdaki kale muhafızları anlamlı bir şekilde ikisinden uzaklara baktılar. Jolivet’in yaptıkları onları ilgilendirmezdi. “Ne yaptığını tam olarak biliyorum.”

Bundan şüpheliyim. “Sanırım Caravel’e ya da bu geceki olayları unutabileceğim başka bir yere gittiğimi düşünüyorsun...”

“Hayır,” dedi Jolivet. “Sanırım Kara Köşk’e gidiyorsun.”

Kel’in kemiklerinden ve kanından teller geçirilmiş, aniden vahşice sıkılmış gibiydi. Sakin kalabilmek için içindeki her şeyi, Jolivet’in kendisine verdiği tüm eğitimi kullanması gerekti. Sadece etrafına baktı ve kale muhafızlarından herhangi birinin duyma mesafesinde olup olmadığını merak etti. Hiçbiri öyle görünmüyordu, herkes bu geceki ziyafetin harabesi olan Parlayan Galeri’ye bakıyordu.

“İtiraz edeceğini biliyorum,” dedi Jolivet. “Ve sana bu tür suçlamalarda ve varsayımlarda bulunarak gülünç olduğumu söyleyeceksin. Ama zamanı boşa harcamak istemiyorum. Saray gözlerini Eskici Kral’ın üzerinde tutuyor. Kara Köşk’ün *içinde* değiliz ama yeterince şey biliyoruz. Şimdi bahaneler uydurursan ikimizin de vaktini boşa harcamış olursun.”

“Yani bana hain mi diyorsun?” Kel’in hayal ettiği teller kalbine baskı yapıyormuş gibiydi. “Şimdi de Trick’e ben mi atılacağım, ardından da Fausten gibi timsahlara?”

Jolivet soğuk bir şekilde gülümsedi. “O gün seni yolda gördüm,” dedi. “Astronomun kaderini görüp görmediğini merak ettim.”

“Beni hayatım boyunca tanırsın Jolivet,” dedi Kel. “Benim Trick’e ait olduğumu mu düşünüyorsun?”

Okyanustaki rüzgâr hızlanmıştı. Yerdeki toprağı Kel’in ayaklarının dibine küçük girdaplar gibi fırlattı.

Jolivet kabaca konuştu: “Seni sadece tanımakla kalmadım, seni şekillendirdim. Her zaman seni Prens için olabileceğin en iyi zırha, en güçlü savunmaya dönüştürmeye çalıştım. Bunu her zaman savaş açısından düşündüm. Onu kılıcınla koruyacaktın, onunla okların arasında duracaktın. Ama anladım ki burası Castellane. Tehlike, Kılıç Kapan’ın makamını icat edenlerin hayal edebileceğinden çok daha incelikliymiş.”

Kel gözlerini kıstı. “Ne demek istediğinden emin değilim.”

“Prens ile kılıcın arasına atlamak ile tehlikenin hangi yönden yaklaşacağını ve o kılıcın asla gelmeyeceğini bilmek arasında fark var,” dedi Jolivet. “Seni Prens’i savunman için eğittiğimi biliyordum ama onun senin sevgine ve sadakatine sahip olduğu da doğru. Ben Kral’a sadığım, Bensimon da Saray’a. Ama sadece sen Conor’ı her şeyden üstün tutuyorsun.”

“Yani,” dedi Kel kulaklarına inanamayarak, “Eskici Kral’a neden danıştığımı anladığını mı söylüyorsun? Neden onun işbirliği teklifini kabul etmeyi düşündüğümü?”

Belki de bu sadece bir tuzaktı, diye düşündü Kel. Belki Jolivet bir itiraf arayışındaydı. Ancak Jolivet gerçeği biliyorsa ve onu bununla lanetlemek niyetindeyse, o zaman yoldan çekilmek için artık çok geçti.

“Conor’ı Carcel’e sensiz gitmek üzere bırakmanı anlıyorum çünkü Eskici Kral’ın bu gece burada olup bitenler hakkında

Conor'ın yanında bulunmandan daha önemli bilgilere sahip olduğunu sanıyorsun.”

“O halde, eğer gitmeme bir itirazın yoksa neden bana sen söylemiyorsun? Bunlardan haberin olup olmadığını?”

“Saray ile Kara Köşk arasında her zaman bağlar olmuştur,” dedi Jolivet. “Bu bağların kopmamasını istiyorum. Eğer Eskici Kral ile ittifakınızı sürdüreceksen, öğrendiğin her şeyi, araştırdığın her şeyi duymak isterim. Bu gece olanlar Tepe'deki birinin müdahalesi olmasaydı gerçekleşemezdi. Talimat olmadan, yardım olmadan bu suikastçılar Marivent'in duvarlarını aşamazlardı.”

“Ve sen benden nasıl yaptıklarını öğrenmemi istiyorsun.”

“Seni bunu yapmaya zorlayamam,” dedi Jolivet. “Ama sen eşsiz bir konumdasın Kel Saren. Sen hem Saray'sın hem de oradan değilsin. Hem şehirdensin hem de şehirli değilsin. Sen arada bir yerde duruyorsun ve sanırım Aurelian Hanesi'ne kimin saldırdığı ancak bu görüş açısından açıkça görülebilir. Onların ölmesini kimin istediği.”

Kel çatıdaki suikastçıyı düşündü -*bu, Aurelian Hanesi'nin sonunun başlangıcı*- ama bunun Jolivet'e bahsetmesi gereken bir şey olup olmadığına karar veremedi. Üzerindeki gökyüzünün rengi değişti. Kel, döndüğünde aşağıdaki limanda yarım düzine geminin parıldayan alev çiçeklerine dönüştüğünü gördü. Sadece ateş almakla kalmamışlardı. Kara barutun patladığını, bulutları yanan zincirlerle bağlar gibi gökyüzüne fırladığını da duymuştu.

Jolivet limana bakmak için dönünce Kel, adamın gözbebeklerine yansıyan alevleri gördü.

“Bir saldırı daha mı?” dedi.

“Castellane'e değil,” dedi Jolivet. “Hayır, bu saf ve basit bir intikam. Cabrol'ün böyle bir şey planladığını biliyordum ama

nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyordum.” Başını çevirerek surların üzerinden suda yüzen mumlar gibi yanan gemileri izleyen kale muhafızlarına baktı. Hava şimdiden güherçilenin keskin kokusuyla dolmuştu.

“Git,” dedi Jolivet aniden. “Kaos seni durdurmadan şehre in. Ben muhafızlarla ilgilenirim. Bunun başka bir saldırı olduğunu düşünen tek kişi sen değilsin.”

Ve tek kelime daha etmeden Kel'den uzaklaştı.

Şehre doğru giden yol rüyalardan fırlamış gibiydi. Tehlike çanları çalmaya başladığında Kel tepenin yarısına kadar inmişti. Bu, kemiklerini sarsan amansız bir çınlamaydı. Limandaki gemiler hâlâ alev alev yanıyor, marmelat rengindeki gökyüzünü aydınlatıyorlardı.

Gökyüzünün önünde duman ve kavdan oluşan kara bulutların kuyrukları uzanıyordu. Kel, bu boğucu perdenin altındaki şehre ulaştı ve Ruta Magna'nın neredeyse gezilemeyecek kadar kalabalık olduğunu, vatandaşların evlerinden dışarı çıkıp fal taşı gibi gözlerle haykırarak liman yönünü işaret ettiğini gördü. Sesleri gürültülü bir mırıltı halinde yükseliyordu:

-Altı gemi diyorlar. Belki on. Demirlemişlerdi ve hepsi paramparça oldu.

-Roverge filosu. Hepsi gitti. İmtiyazlarını kaybedebilirler.

-Peki, onların imtiyazını bundan sonra kim alacak?

-Sen değil, salak, o yüzden merak etmene gerek yok. Bu soyluların işi ve onların sorunu.

“Akıllı adam,” diye mırıldandı Kel. Gürültüden dolayı onu kimsenin duyamayacağından oldukça emindi. Aslına bakılırsa, kendisinin alışılmadık bir manzara olduğunu düşünse de hiç kimse onunla ilgilenmedi.

Kanlı kadife ve ipekler içinde pis bir genç adam, Büyük Güneybatı Yolu'nda yarı sersemlemiş halde ilerliyordu.

Neyse ki şu anda Castellane'deki en ilginç şey o değildi. Kilometreler boyunca bile.

Biri Roverge filosunu havaya uçurmuştu. Büyük olasılıkla Cabrol ailesiydi. Kel, Benedict'i düşündü. Charlon'u. Bunlar onların suyun üzerinde yanan altınlarıydı. Roverge Hanesi'nin kasasını boşaltıp onları savunmasız bırakmıştı. Etrafında, limandaki manzarayı anlatan heyecanlı sesler vardı. *Su hattı boyunca yanan altı yelkenli gemi, geriye çok az şey kaldı. Sadece rengârenk sıvının yağlı tabaka üzerinde sürüklediği yanan közler. Dalgalara yakalanan ve parlak köpüklere dönüşen safran, çivit ve kök boyalar. Şehirdeki görevlilerin kullandığı küçük tekneler dalgalı sularda Roverge'in servetinden geriye kalanları arıyor. Lambalarından gelen ışık, enkazın bazı kısımlarını açığa çıkarıyor. Burada dalgaların üzerinde yüzen bir varil, şurada kanayan kırmızı bir çuval var.*

Normal koşullar altında, Roverge filosuna yapılan saldırı Kel'in aklını her şeyden çok meşgul ederdi. Conor'la bu konuyu gece boyunca yeşil *pastisson* içerken tartışır ve artık hiçbir anlam ifade etmeyene kadar içip sarhoş olurdu.

Fakat bunlar sıradan koşullar değildi.

Batıya yürümeye başladı. Marivent'in yukarıda, omzunda beyaz bir yıldız gibi, Tepe'nin ulaşamayacağı bir yerde parıldadığının farkındaydı. Şehirden bakıldığında sarayda herhangi bir sorun yaşandığına dair hiçbir belirti yoktu. Sarayın serin beyaz sessizliği sokakların karmaşasına karşı bir tezat oluştuyordu. Antonetta'nın kanlı altın elbisesini çıkardığını, elbisenin Alleyne'i bir daha hiç rahatsız etmemesi için hizmetkârlar tarafından götürüldüğünü hayal etti.

Gerçi Antonetta'nın unutmayacağını biliyordu. Tepe kendisini rahatsız eden her şeyi unutmayı severdi ama unutmak Antonetta'nın doğasında yoktu.

Antonetta'yı bu kadar düşünmek yeterdi. Şu an görevi o değildi. Saraydan ayrılır ayrılmaz Eskici Kral'ı görmeye karar verdiği anın tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemezdi. Belki de Gremont'un ölürken kimseye güvenmemesi için yalvardığı an, belki de çatıdaki karanlık suikastçının ona tehlikenin her yerde olduğunu söylediği an. Hatta belki de Kral'ın Vienne d'Este'nin kılıcını elinden kaptığı an.

Kel'in, *bunu kendi başıma yapamam*, diye düşündüğü an, bu anlardan herhangi biri veya hepsi olabilirdi. Daha sonra Jolivet'i gördüğünde her şeyin paramparça olmasından korkmuştu. Bir hain olarak hapse atılacağını ve en kötüsü Conor'ın gelebilecek her türlü tehdide karşı korunmasız kalacağını sanmıştı.

Peki, Jolivet ne demişti? *Sen hem Saray'sın hem de oradan değilsin. Hem şehirdensin hem de şehirli değilsin. Sen arada bir yerde duruyorsun.* Kel oraya ait olmadığını her zaman biliyordu. Sarayda ya da Orfelinat'ta birlikte büyüdüğü kişilerin arasında değildi. Şehirde ya da Tepe'de de değil. Bunu her zaman bir zayıflık olarak düşünmüştü. Elçi Jolivet ve Eskici Kral'ın bunun onun en büyük gücü olabileceğini fark etmesi ne kadar tuhaftı.

Kara Köşk'e ulaştığında neredeyse yorgunluktan sarhoştı. Kendini merdivenleri tırmanırken ve kırmızı kapıyı çalarken hayal etmişti ama buna gerek kalmadı. Kırmızı kapı ardına kadar açıldı ve Eskici Kral basamaklarının üzerinde durmuş, şehre bakıyordu.

Elbette yalnız değildi. Kara Köşk'ün üniformalı muhafızları merdivenlerin iki yanında idi. Kel yaklaşırken onu durdurmak

için harekete geçtiler, biri kılıcına uzandı ama Eskici Kral elini kaldırdı.

“Bırakın geçsin,” dedi ve Kel, Eskici Kral’ın işaretini görerek ona doğru basamakları çıkmaya başladı. Yaklaştıkça gözleri büyüyen Andreyen onun kanlı görüntüsünü fark etti. “Bir şey mi oldu?” dedi. “Marivent’te?”

Kel, Eskici Kral’ın altındaki basamakta durdu. Başını kaldırıp ona baktığında Tepe’den inene kadar, yol boyunca Kel daha ona söylemeden Morettus’un saldırıyı bilip bilmediğini merak ettiğini fark etti. Ama bilmediği yüzündeki ifadeden belliydi. Kel ilk kez bir şeyi Eskici Kral’dan önce biliyordu ama bu ona hiç zevk vermedi.

“Beni uyarmaya çalıştın,” dedi Kel. “Bana Gremont’la konuşmamı söylemiştin. Konuşmalıydım. Artık çok geç.”

“Öldü mü?” dedi Andreyen.

“Çok fazla ölüm oldu,” dedi Kel. “Ama bunu biliyordun. Kan döküleceğini biliyordun.”

Andreyen’in yeşil gözleri parladı. Etraflarındaki simsiyah gökyüzü bulutlarla doluydu. Siyah buhardan oluşan büyük sütunlar turuncu bir ateşle kesiliyordu. “Olmamasını umdum,” dedi. “Ama bu yalnızca bir umuttu.”

Kel, yanan asitle renklendirilmiş dumanlı havadan derin bir nefes çekti. “Şunu iyice anla,” dedi. “Senin için çalışmayacağım. Asla senin için çalışmayacağım.” Durdu. “Ama *seninle* çalışacağım.”

Andreyen düşünceli görünüyordu. “Biliyorsun,” dedi, “bunu sana söylemek benim yararına değil ama sonradan farkına varıp aklının karışmamasını tercih ederim.”

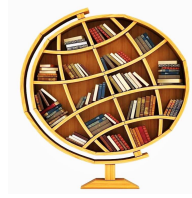
Kel yorgun bir şekilde, “Ne?” dedi.

“Benimle gizlice -Saray için gizlice- çalışırken ölebilirsin. Ve bu onursuz bir ölüm olur. Aurelian Hanesi’nden hiç kimse gö-

revini yaparken öldüğünü bilmez ve gömüldüğünde Prens de yanında olmaz.”

“Bunu biliyorum,” dedi Kel. “Ama istediğimi yaparken ölmüş olurum.”

Andreyen neredeyse gülümsüyor gibiydi. “Peki, o zaman,” dedi. “İçeri gel. Yapacak çok işimiz var.”

YAZARIN NOTU

Dannemore gerçek bir yer değil ama bildiğimiz gerçek hayat-taki mekânları yansıtıyor. Castellane’de kullanılan dil, uzun zaman önce Güney Fransa’da konuşulan ve romantik bir dil olan Oksitancadır. Sarthe’in dili İtalyancaya yakın bir dil olan Venedikçedir. Malgasi ve Ashkar dilleri icat edilmiş dillerdir: Malgasi dili Nicolás M. Campi tarafından, Ashkar ortak dili ise Matthew AbdulHaqq Niemi tarafından tasarlanmıştır. (Ashkar’ın Yüksek Dilinde kullanılan tamamen İbranice birkaç kelime vardır: Sanhedrin, shomrim, malbushim.) Lin’in pazarda incelediği kitapların çoğu gerçek, eski seyahat günlüklerinin başlıklarıdır. İnsanlar çok uzun zamandır bu konuda yazmak istiyorlar. Lin’in tıp kitaplarının çoğu benzer şekilde gerçektir.

TEŞEKKÜR

Birçok kişinin yardım ve desteği karşısında kendimi sonsuz minnettar ve borçlu hissediyorum. Kocam Josh, annem ve babam, eşimin anne babası Jon ve Melanie, Helen ve Meg. Eleştiri ortaklarım Kelly Link ve Holly Black, beni destekleyen ekibim Robin Wasserman, Leigh Bardugo ve Maureen Johnson. Asistanlarım Emily, Jed ve Traci. Süper menajerlerim Suzie Townsend, Jo Volpe ve New Leaf'teki herkes. Editörüm Anne Groell, iyi ki var, çok yaşasın. Del Rey ve Pan Macmillan'daki ekipler. Heather Baror-Shapiro ve Danny Baror. Taslak halinde bile kitapta güzellik ve vaat gören Russ Galen.

Margaret Ransdell-Green (Kutani için dilbilimci/yapay dil uzmanı), Francesco Bravin (Venedikçe çevirmeni), Michael Shafranov (İbranice çevirmeni), Melissa Yoon (duyarlılık okuyucusu), Naomi Cui (duyarlılık okuyucusu), Patricia Ruiz (duyarlılık okuyucusu) ve Clary Goodman'a (araştırma sihirbazı) da çok teşekkürler.